Hải Nộ Triều Âm

Tác giả: Ngọa Long Sinh
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Chương 1 - Một đêm kinh hoàng

Trời trở về khuya!

Trăng mờ, sao lặn, gió bốc từng hồi.

Màn sương phủ trùm vạn vật, cỏ cây. Cánh rừng già quanh Tạ gia trang kỳ bí hãi hùng.

Trong ngoài Tạ gia trang đèn đuốc đã tắt từ lâu, chỉ còn lại một cây đèn con treo lơ lững trên cánh cửa cổng chiếu ánh sáng lờ mờ vàng vọt.

Xa xa, giữa cánh rừng già, tiếng chim tử qui rúc lên từng hồi như hồn ma, bóng quế hiện về báo trước sắp có chuyện bất thường xảy ra cho Tạ gia trang.

Trang chủ Tạ Chử Giang cùng vợ là Mộc Trầm Hương và gia nhân, chúng môn đồ đang đắm mình trong giấc ngủ say.

Đột nhiên giữa giờ phút đó, có tiếng vó ngựa dồn dập từ ngoài con đường nhỏ quanh co dẫn vào Tạ gia trang vọng tới liên hồi.

Nghe tiếng vó ngựa ước lượng có chừng hàng trăm kỵ mã, đang hướng vào Tạ gia trang phi thẳng tới.

Hai tên võ sĩ đứng gác hai bên cửa cổng đang ngủ gật chợt nghe tiếng vó ngựa ào ào phi tới cùng giật mình mở mắt ra.

Rõ ràng tiếng vó ngựa đang chạy thẳng vào Tạ gia trang.

Cả hai tên võ sĩ cùng biến sắc, đưa mắt nhìn nhau dò hỏi.

Tên võ sĩ bên trái cất giọng, tiếng có vẻ run run:

- Hồ đại ca, hình như bọn giáo đồ Thần Đạo giáo sắp đến Tạ gia trang này theo lời hẹn của chúng với Trang chủ, đại ca xem có đúng không?

Chưa vội đáp lời, tên võ sĩ đứng bên phải lắng tai nghe phút giây cho thật rõ ràng trước khi báo động.

Tiếng vó ngựa ào ào như trận giông kéo vào Tạ gia trang mỗi lúc một gần hơn.

Tên võ sĩ họ Hồ kinh hãi trả lời:

- Chu đệ, quả đúng người ngựa của bọn giáo đồ Thần Đạo giáo sắp đến đây, như lá tối hậu thư của lão Xích Phát Tôn Ma gửi cho Trang chủ, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Tên võ sĩ họ Chu hoảng sợ:

- Hồ đại ca, bây giờ chúng ta có nên chạy vào trong phi báo cùng Trang chủ hay không. Nếu phi báo không đúng, e rằng chúng ta sẽ bị quở phạt.

Tên võ sĩ họ Hồ Gắt lớn:

- Trang chủ đã có lệnh cho chúng ta rồi. Bất cứ là đúng hay sai, khi nghe có tiếng vó ngựa hoặc có người xâm nhập vào, cứ báo động cho Trang chủ được biết. Chu đệ hãy gióng ba hồi chuông nhanh lên.

Không đợi cho tên võ sĩ họ Hồ dứt lời, tên võ sĩ chọ Chu chạy như bay tới cái đại đồng chung to tướng, cầm dùi gióng lên ba hồi chấn động tất cả trong ngoài Tạ gia trang, ngân vang qua luôn bốn phía của cánh rừng già.

Ba hồi đại đồng chung chưa dứt, cánh cửa đại điện Tạ gia trang đã mở toang ra. Liền đó, hai mươi mấy tên gia nhân chạy bắn ra ngoài, liên tiếp thắp hàng trăm ngọn đèn đuốc sáng lòa khắp cả tứ phía, từ trong đại điện tới phía ngoài sân cỏ rộng, chu vi có tới hai trăm trượng.

Lập tức, gần hai trăm môn đệ vận võ phục, tay cầm đao kiếm, từ bốn phương tám hướng chạy ào tới sân cỏ, chỉ trong nháy mắt đã lập thành đội ngũ chỉnh tề.

Hình như trước đây Trang chủ Tạ Chử Giang đã có lệnh truyền cho chúng môn đồ sẽ có đại biến nên trước đó bọn chúng đã chuẩn bị rất chu đáo.

Trang chủ Tạ Chử Giang và phu nhân Mộc Trầm Hương nghe ba hồi đại đồng chung cũng đã giật mình tỉnh giấc.

Trang chủ Tạ Chử Giang nhanh chóng vận bộ đồ võ phục, vừa giục Mộc Trầm Hương:

- Hiền thê hãy theo ngã phía sau bản trang chạy cho mau lẹ lên. Nhớ hết sức bảo vệ lấy bảo vật, đừng để cho nó lọt vào tay bọn Thần Đạo giáo.

Mộc Trầm Hương rơi lệ:

- Phu quân, có lẽ nào...

Trang chủ Tạ Chử Giang ngắt lời:

- Như đã tính toán trước kia, phu nhân đừng cãi lời ta. Hãy chạy đi cho mau, kẻo chẳng còn kịp nữa. Nếu ta có chuyện gì bất hạnh, phu nhân hãy cố gắng tìm ái nữ Tạ Ánh Đào mà trao bảo vật...

Lão nhân vụt quát lên:

- Phu nhân chạy cho mau, bọn Thần Đạo giáo đã đến nơi rồi.

Mộc Trầm Hương khóc nức nở rồi theo ngã sau Tạ gia trang chạy đi biến dạng giữa trời khuya.

Mộc Trầm Hương đi rồi, Trang chủ Tạ Chử Giang thở phào như vừa trút đi một gánh nặng.

Lão gấp rút đi nhanh ra tòa đại điện, trông thấy bốn vị lão nhân Hộ pháp vận trường y màu xám, lưng đeo trường kiếm đứng chờ.

Trang chủ Tạ Chử Giang phất tay:

- Chư vị Hộ pháp theo bản tọa.

Năm người cùng lướt ra khỏi đại điện, tiến nhanh ra sân cỏ.

Tiếng vó ngựa như giông bão đã đến gần Tạ gia trang.

Vừa đến sân cỏ, Trang chủ Tạ Chử Giang đã phất tay:

- Bát phương trận thế bày khai.

Gần hai trăm môn đồ Tạ gia trang đồng thanh hô to một tiếng. Lập tức chia thành bốn đội dàn ra tứ phía, đao kiếm sáng ngời trong tay chờ lệnh.

Trang chủ Tạ Chử Giang lão nhân trạc ngũ tuần, thân hình khôi vĩ, mình mặc trường bào. Mặt vuông, cằm lớn, ba chòm râu đen suôn đuột, mắt chớp sáng quắc, tay cầm thanh đại long đao nặng ngót hai trăm cân chớp lòa ánh sáng.

Đứng giữa bốn lão Hộ pháp, Trang chủ Tạ Chử Giang trông lẫm liệt uy phong, chẳng khác nào một vị nguyên soái đứng giữa chốn biên thùy.

Bốn vị Hộ pháp tuổi lục tuần, thân hình to lớn, mình vận võ phục màu xám, hai tay cầm trường đao, mắt ngời sáng đứng chung quanh Trang chủ Tạ Chử Giang, khí thế vô cùng hùng liệt.

Từ Trang chủ, Hộ pháp đến hai trung niên đại hán chủ trận, luôn cả gần hai trăm môn đồ đao, kiếm sẵn sàng, mắt dồn ra ngoài cửa cổng. Ai cũng hồi hộp chờ bọn người đang phi ngựa tới.

Bầu không khí chung quanh sân cỏ giờ đây sắp sửa là một đấu trường căng thẳng cực độ, tưởng chừng có thể ngạt đi cả hơi thở.

o O o

Cách đây một tháng vào buổi trưa, Trang chủ Tạ Chử Giang đang ngồi trên tòa nội điện cùng bốn lão Hộ pháp bàn luận về việc an nguy của giang hồ, về chuyện xuất hiện của Thần Đạo giáo đang gây khủng khiếp trên hai miền Trung thổ khiến tất cả cao thủ hai đạo hắc bạch đều khiếp sợ.

Bỗng có hai tên đại hán cận võ phục mang phù hiệu Thần Đạo giáo xin vào trao một lá tối hậu thư. Trong thư, lão Xích Phát Đại Ma Tôn bắt buộc Trang chủ Tạ Chử Giang phải giao nạp bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, vốn là bảo vật di truyền của dòng họ Tạ.

Lão ma đầu Xích Phát Đại Ma Tôn kỳ hạn đêm nay sẽ sai sứ giả tới để thu lấy bí kiếp đó.

Trang chủ Tạ Chử Giang nhất quyết không thể nào chịu nhục nhã trao bảo vật của tổ phụ cho Thần Đạo giáo được, nên đã họp khẩn cấp cùng bốn vị lão nhân Hộ pháp. Sau cùng cương quyết chống lại lệnh của Xích Phát Đại Ma Tôn, chuẩn bị thật chu đáo trước khi bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đến.

Vì vậy, khi nghe ba hồi đại đồng chung gióng lên, Trang chủ Tạ Chử Giang và bốn lão Hộ pháp đã biết chuyện gì sắp xảy đến cho Tạ gia trang rồi.

o O o

Tiếng vó ngựa chợt im lắng, chỉ còn lại tiếng chân ngựa giẫm trên mặt đất lộp cộp và những tiếng ngựa hí xé màn đêm. Trang chủ Tạ Chử Giang cất tiếng quát lớn:

- Tất cả sẵn sàng...

Tiếng quát của Trang chủ Tạ gia trang vừa dứt chợt thấy ba bóng người to lớn xuất hiện ngay trước cạnh cửa cổng.

Bình... bình....

Hai tiếng rú thê thảm vang lên. Hai tên môn đồ đứng canh gác trúng nhằm chưởng lực té lăn ra trên mặt đất, nằm im không động đậy.

Ba bóng người to lớn liền bước vào cổng Tạ gia trang, đưa mắt nhìn Tạ Trang chủ và bốn lão Hộ pháp.

Trong ba người đó đứng giữa chính là một lão nhân đầu lớn, mặt to, mình bận hồng bào đỏ chói lưng đeo kiếm dài, cặp mắt chớp ma quang nửa xanh nửa đỏ, trông chẳng khác nào một vị quỷ vương từ cõi âm hiện về.

Hai bên tả hữu của lão nhân là hai tên đại hán mặc võ phục màu xanh, hình dung to lớn, mặt mũi cực kỳ hung tợn, lưng đeo trường kiếm lấp lánh ánh sáng đến rợn người khiến bất cứ ai trông qua cũng đều khiếp đảm.

Sau lưng lão quái nhân và hai tên đại hán là sáu tên hắc y thân hình vạm vỡ, tay xử trường kiếm to gấp bội các loại trường kiếm khác.

Phía ngoài cửa cổng Tạ gia trang trên một trăm kiếm thủ mặc áo đen, trên ngực thảy đều mang phù hiệu của Thần Đạo giáo, một đại phái từng gây khiếp đảm cho bọn người cao thủ hắc bạch giang hồ từ hai năm qua mà mỗi khi nghe nói tới tên, ai nấy thảy đều kinh tâm tán đởm.

Đấu trường bỗng im phăng phắc, một con muỗi bay vo ve vẫn còn nghe.

Lão quái nhân đảo mắt nửa đỏ nửa xanh nhìn quanh khắp đấu trường, rồi sầm sầm bước tới.

Hai tên đại hán áo xanh ngực gắn phù hiệu Thần Đạo giáo bước theo sau lão quái nhân.

Sáu tên đại hán áo đen tay cầm trường kiếm đi theo phía sau chót.

Nhìn rõ khuôn mặt như quỷ vương của lão quái nhân, Tạ Chử Giang khẽ nói thầm:

- "Diêm Vương Tôn Giả! Công lực lão đại ma đầu này rất cao thâm, đã đạt tới cõi quỷ thần tránh xa, thật là đáng ngại cho ta, chưa rõ hậu quả sẽ như thế nào. Nhưng cũng không thể khuất phục, cúi đầu theo mệnh lệnh của lão Xích Phát Đại Ma Tôn được".

Bốn lão Hộ pháp lăm lăm đại trường đao trong tay, hiểu ngay sắp có trận đại ác chiến diễn ra.

Lão quái nhân chính là Diêm Vương Tôn Giả bước tới đứng cách Tạ Chử Giang chừng ba trượng.

Hai tên đại hán áo xanh tới đứng hai bên tả hữu Diêm Vương Tôn Giả.

Tuy đã hiểu rõ chuyện gì sắp xảy tới cho Tạ gia trang rồi nhưng Tạ Chử Giang vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không hề tỏ ra sợ hãi.

Lão cất giọng trầm trầm:

- Chẳng hay Diêm Vương Tôn Giả đêm nay tới tệ trang có chuyện gì quan trọng, lại mang theo cả trăm giáo đồ Thần Đạo giáo?

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang bằng ánh ma quang nửa xanh nửa đỏ, cất giọng trầm, âm giống như quỷ hú:

- Phó bản tòa cùng nhị vị Thủ tòa Thần Đạo giáo và chúng giáo đồ, đêm nay tới quí trang đúng như lá tối hậu thư Giáo chủ đã gởi cho Trang chủ từ một tháng trước đây, thu nạp pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ.

Lão hỏi:

- Trang chủ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ. Hãy giao nạp bí kíp cho phó bản tòa mang trở về phục mạng cùng Giáo chủ.

Tạ Chử Giang nghiêm sắc mặt:

- Pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ vốn là bảo vật di truyền của tiền nhân ba đời rồi, làm sao Tạ mỗ tuân theo lệnh của Giáo chủ Thần Đạo giáo được. Phó giáo chủ hãy trở về trình bẩm lại cùng Giáo chủ rằng Tạ mỗ không thể nào đáp ứng được lá tối hậu thư kia.

Ánh ma quang chớp sáng. Diêm Vương Tôn Giả hừ bằng giọng mũi:

- Phó bản tòa và nhị vị Thủ tòa tới quý trang là những người thừa hành theo mệnh lệnh của Giáo chủ lấy pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, chứ không có quyền xử lý. Các hạ hãy thức ngộ giao bí kíp cho rồi.

Trang chủ Tạ Chử Giang cương quyết:

- Bản tòa đã nói với Phó giáo chủ rồi, bí kíp Hàng Ma kiếm phổ là bảo vật của tiền nhân. Bất cứ dưới cảnh ngộ nào cũng không thể trao cho Thần Đạo giáo được.

Diêm Vương Tôn Giả hừ một tiếng:

- Phó bản tòa đã hết lời. Nếu các hạ cứ một mực khăng khăng chống lại mệnh lệnh của Giáo chủ, ta chỉ sợ đêm nay tất cả những người trong quý trang không thể bảo tồn tính mạng. Ta khuyên các hạ hãy sớm thức ngộ, tự lượng lấy sức mình có thể chống nổi bản giáo hay không. Chớ một khi ta truyền lệnh động thủ, chừng đó một con gà con chó cũng chẳng còn, đừng nói tới tánh mạng của con người.

Trang chủ Tạ Chử Giang nổi cơn thịnh nộ, trợn trừng cặp mắt lớn tiếng:

- Quý phái cậy mình là một giáo phái hùng mạnh nhất đương thời, cao đồ đông đảo, tới đây cưỡng bách bản trang giao nộp bảo vật. Hành động đó chẳng khác nào những kẻ cường sanh đạo tặc cướp của giết người. Đường đường là một vị Trang chủ, lẽ nào Tạ mỗ há sợ bọn Thần Đạo giáo của lão hay sao. Nếu các hạ động thủ bắt buộc ta phải tiếp nghênh.

Diêm Vương Tôn Giả mặt đầy sắc giận, đã hung tợn càng thêm hung tợn, cất tiếng cười ghê rợn:

- Phó bản tòa đã vì chút đức hiếu sinh nói với các hạ, nếu quả thật các hạ không chịu nghe thì đừng trách ta sao hạ hạ độc thủ, chẳng niệm một chút tình.

Lão quát:

- Một lần nữa phó bản tòa hỏi, các hạ có chịu giao nộp pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ cho Giáo chủ hay chờ ta phải động thủ.

Trang chủ Tạ Chử Giang trợn mắt khẳng khái:

- Không bao giờ có chuyện giao nộp bí kíp cho lão một cách phi lý đó. Tạ mỗ đã quyết tâm rồi, đêm nay giữa ta và lão phải có một kẻ nằm xuống trên mộ tràng này, ngoài ra chẳng còn cách nào khác hơn nữa.

Diêm Vương Tôn Giả nổi giận, trợn cặp mặt quỷ, quát to:

- Lão phải chết!

Phất cánh tay áo rộng về phía sau lưng, Diêm Vương Tôn Giả quát tiếp:

- Động thủ!

Hơn một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo hô to:

- Tuân lệnh!

Lập tức, chúng giáo đồ Thần Đạo giáo vung trường kiếm, giới đao sáng ngời, phóng vào đấu trường, lao tới chúng môn đồ Tạ gia trang.

Trang chủ Tạ Chử Giang quát lớn:

- Tử chiến.

Gần hai trăm môn đồ nhất tề huy động đoản đao, trường kiếm xáp lại chúng giáo đồ Thần Đạo giáo.

Liền đó một trận đại hỗn đấu diễn ra ác liệt.

Chính giữa đấu trường, Diêm Vương Tôn Giả và Trang chủ Tạ Chử Giang đã đấu qua ba chiêu, rồi lại tiếp diễn đao quang sáng lòa, kiếm ảnh chớp rực, đao khí vù vù, gió thổi ào ạt, cát bụi bay lên mù mịt.

Hai tên đại hán Thủ tòa Thần Đạo giáo cùng bốn lão nhân Hộ pháp Tạ gia trang chia ra làm hai cặp, kiếm đao xáp lại giao tranh.

Một rừng đao, kiếm chạm nhau soang soảng. Hoa lửa từng chùm lóe rực, chưởng hình dày đặc, chưởng âm phát nổ hàng loạt rền trời.

Tiếng quát tháo, tiếng la hét lẫn lộn, tiếng rú thảm khốc. Bóng người nhanh như chớp nhoáng, thây người ngã xuống, hoa máu bắn tung lên không gian, tạo thành một quang cảnh hỗn loạn ầm ầm như trên bãi sa trường.

Một giờ sau đó...

Diêm Vương Tôn Giả và Trang chủ Tạ Chử Giang đã đấu với nhau trên tám mươi hiệp song vẫn chưa có bên nào thắng, bên nào bại.

Trang chủ Tạ Chử Giang nhờ cậy thanh long đao nặng ngót hai trăm cân, xưa kia vốn là thanh long đao của lão tiền bối Quan Vân Trường thời Hậu Hán. Với đao pháp kỳ diệu, đao ảnh chói lòa cả mắt đối phương, đao kình vụt vụt tới tấp tấn công Diêm Vương Tôn Giả không ngừng.

Diêm Vương Tôn Giả sử dụng cây trường kiếm ngắn hơn, nhẹ hơn, không dám va chạm vào thanh đại long đao của Trang chủ Tạ Chử Giang bởi sợ sẽ bị gãy lìa... nên lão sử dụng thân pháp chớp ẩn chớp hiện như loài quỷ mị giữa vùng đao ảnh, né tránh những đường đao nhanh như chớp giật của đối thủ.

Lão chờ cơ hội xuất chiêu đánh ngã Trang chủ Tạ Chử Giang bằng chỉ lực.

Hai bên trận tả hữu, hai tên Thủ tòa Thần Đạo giáo và bốn lão nhân Hộ pháp Tạ gia trang hãy còn trong cái thế quân bình.

Kiếm pháp của hai tên đại hán Thủ tòa cao hơn bọn lão nhân Hộ pháp, nhưng nhờ hai người đấu với một người nên hai tên đại hán không thắng nổi đối phương trong thời gian ngắn.

Song phương đấu nhau trên ba mươi hiệp nữa, đột nhiên Diêm Vương Tôn Giả quát to:

- Lão phải chết!

Trường kiếm trong tay Diêm Vương Tôn Giả rung một cái, ánh kiếm kỳ dị giống như con quái xà quằn quại phóng tới Trang chủ Tạ Chử Giang nhanh không thể tưởng.

Trang chủ Tạ Chử Giang hiểu rõ Diêm Vương Tôn Giả xuất độc chiêu, kinh hãi quát:

- Tạ mỗ cho ngươi cùng chết.

Lão nhân không chống đỡ nhát kiếm của Diêm Vương Tôn Giả, lại vung thanh đại long đao phóng thẳng vào giữa ngực đối phương mình.

Trang chủ Tạ Chử Giang đã áp dụng thuật song phương thọ tử, quyết cùng chết với Diêm Vương Tôn Giả, vì lão nhân nghĩ nếu kéo dài trận đấu, chắc chắn chúng môn đồ Tạ gia trang sẽ bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tiêu diệt.

Đại long đao chưa tới, đột nhiên Diêm Vương Tôn Giả đã biến mất từ bao giờ.

Trông thấy Diêm Vương Tôn Giả đột ngột mất tích, Trang chủ Tạ Chử Giang thu hồi thanh đại long đao, ngơ ngác đảo mắt tìm kiếm chiếc bóng đối thủ.

Không nhận thấy lão ở nơi đâu cả, Trang chủ Tạ Chử Giang ngẩn ngơ, trong lòng sợ hãi.

Chợt cái, Diêm Vương Tôn Giả xuất hiện như bóng quỷ, đâm một nhát kiếm vào bụng Trang chủ Tạ Chử Giang.

Đang lúc bất phòng vì mãi lo đảo mắt tìm kiếm đối phương, Trang chủ Tạ Chử Giang không tài nào tránh né hay chống đỡ kịp, rú lên một tiếng thảm khốc.

Trường kiếm của Diêm Vương Tôn Giả đã đâm suốt từ bụng Trang chủ Tạ Chử Giang ra tới sau

lưng.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang quằn quại cất tiếng cười ghê rợn:

- Hãy nằm xuống đó.

Nói xong lão rút trường kiếm ra khỏi bụng Trang chủ Tạ Chử Giang. Một vòi máu phun ra như suối.

Cặp mắt Trang chủ Tạ Chử Giang trợn trừng trừng, nhìn Diêm Vương Tôn Giả, ánh mắt cháy rực lửa căm thù. Lão nhân từ từ ngã lăn xuống đất.

Diêm Vương Tôn Giả lại cất tiếng cười khà:

- Ha ha... phó bản tòa đã nói với lão rồi, chỉ tại lão ngu ngốc nên mới chết thảm...

Chợt nghe tên đại hán Thủ tòa tsg bên phải quát to:

- Hai ngươi nằm xuống đó...

Hai tiếng rú uất nghẹn. Hai chiếc đầu của hai lão nhân Hộ pháp Tạ gia trang bay ra ngoài, hai cái thây không đầu phun máu thành vòi rồi ngã xuống.

Cùng lúc lại nghe tên đại hán Thủ tòa Thần Đạo giáo bên trái quát to:

- Sao hai ngươi còn đứng đó.

Hắn xuất luôn hai đạo kình nặng tợ búa đồng nhắm vào ngực hai lão nhân Hộ pháp.

Hai lão nhân đang chết sững nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang nên khi phát giác thì chưởng kình đã tới, chẳng còn cách nào tránh né đi đâu kịp nữa...

Bình... bình...

Hai lão nhân Hộ pháp cùng rú lên một lượt, thân hình bay bổng lên cao một trượng, rơi trở xuống đất giãy giụa vài cái rồi im đi.

Chung quanh đấu trường luôn cả bốn phía đã có trên trăm môn đồ Tạ gia trang phơi thây nằm la liệt trên trận địa. Một số môn đồ bị thương bò lết ra ngoài, còn lại chừng mười mấy tên bỏ chạy tán loạn khắp nơi, nháy mắt chẳng còn một tên nào.

Đấu trường trở lại im lặng.

Bầu không khí im lặng trong kinh hoàng. Máu thịt tanh tưởi bay ra tràn lan khắp mọi nơi.

Máu đọng thành vũng, thây nằm ngổn ngang đem chất thành gò.

Trổ hai luồng ma nhỡn nửa đỏ nửa xanh nhìn khắp đấu trường, rồi nhìn lại Trang chủ Tạ Chử Giang, Diêm Vương Tôn Giả cười đắc thắng:

- Ha ha ha... bây giờ lão hãy nằm đó, bản tòa sai thuộc hạ tìm bắt vợ lão là Mộc Trầm Hương mang về bản giáo hưởng lạc thú thần tiên. Nghe đâu nàng là một trang mỹ nhân sắc nước hương trời, bỏ qua cũng uổng. Ha ha... ha ha ha...

Diêm Vương Tôn Giả phất cánh tay áo rộng sang hai tên đại hán Thủ tòa:

- Hai ngươi hãy ra lệnh cho chúng giáo đồ cùng hai người chia làm hai toán. Một toán đi tìm bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, một toán đi tìm nàng Mộc Trầm Hương bắt sống cho phó bản tòa. Luôn đó các ngươi thu dồn tất cả bảo ngọc, trân châu vàng bạc mang trở về bản giáo, nhanh lên.

Hai tên đại hán Thủ tòa hô to tuân lệnh rồi ra lệnh cho trên một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo ùn ùn chạy vào tòa đại điện Tạ gia trang lục soát tất cả mọi nơi trong nội phòng tìm kiếm bí kíp Hàng Ma kiếm phổ và bắt Mộc Trầm Hương, tóm thâu trân châu, bảo ngọc, vàng bạc.

Một lúc lâu sau, một trong hai tên đại hán Thủ tòa Thần Đạo giáo chạy trở ra tới trước mặt Diêm Vương Tôn Giả cung tay bẩm báo:

- Bẩm Phó giáo chủ, thuộc hạ cùng chúng giáo đồ đã lục soát khắp mọi nơi, kể cả hậu viện nhưng tìm mãi mà không thấy ả Mộc Trầm Hương nơi đâu cả.

Diêm Vương Tôn Giả nhướng cau cặp lông mày chổi xể, hừ bằng giọng mũi:

- Có lẽ nào Tạ Chử Giang vì biết trước không thể chống nổi bản giáo nên đã bảo ả Mộc Trầm Hương chạy trốn từ lâu rồi. Thôi, các ngươi đừng tìm kiếm ả nữa, vô ích.

Liền đó tên đại hán Thủ tòa thứ hai chạy ra, vòng tay cung kính bẩm trình:

- Bẩm Phó giáo chủ, thuộc hạ đã lục soát khắp cả mọi nơi vẫn không tìm được bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, xin Phó giáo chủ định liệu.

Diêm Vương Tôn Giả trợn cặp mắt quỷ:

- Đồ vô dụng.

Lại lại hỏi:

- Còn trân châu, bảo ngọc? Ngươi thu dọn được bao nhiêu?

Tên đại hán Thủ tòa cung kính:

- Bẩm Phó giáo chủ, bọn thuộc hạ đã tóm gọn mười một ngàn hai trăm bốn mươi sáu hạt minh châu, một trăm bốn mươi viên bảo ngọc và trên năm chục vạn lượng vàng ròng.

- Ngươi hãy đem xe song mã vào đây chở tất cả các thứ ấy về bản giáo.

Tên đại hán Thủ tòa vâng dạ, chạy ra ngoài.

Trỏ tay sang Trang chủ Tạ Chử Giang, Diêm Vương Tôn Giả bảo tên đại hán Thủ tòa kia:

- Ngươi hãy lục soát trong mình lão tặc Tạ Chử Giang xem có bí kíp Hàng Ma kiếm phổ hay không?

Tên đại hán Thủ tòa vâng lệnh, chạy lại cúi xuống lục soát trong mình của Tạ Chử Giang một lúc, đứng lên nói:

- Bẩm Phó giáo chủ, pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ không có trong mình lão tặc.

Diêm Vương Tôn Giả hừ một tiếng, ngẫm nghĩ giây phút nói:

- Được rồi, bí kíp Hàng Ma kiếm phổ không có trong mình lão tặc Tạ Chử Giang thì tất nhiên ả Mộc Trầm Hương đã mang bí kíp chạy trốn rồi. Phó bản tòa sẽ truy lùng ả để thu nạp bí kíp, không thể chậm trễ lọt vào tay các tên bại hoại khác.

Tên đại hán Thủ tòa trở vào cùng bốn cỗ xe song mã và một đoàn tùy tùng.

Diêm Vương Tôn Giả truyền lệnh:

- Các ngươi hãy vào tóm gọn tất cả châu báu, ngọc vàng chất vào bốn cỗ xe rồi trở lại bản giáo. Sáu vị đại kiếm thủ hãy hộ tống bốn cỗ xe, ta và nhị vị Thủ tòa đi lùng bắt ả Mộc Trầm Hương thu nạp bí kíp rồi trở về sau.

Sáu tên đại hán áo đen vâng dạ, cùng chúng giáo đồ chạy vào trong đại điện thu dọn các vật mang ra đặt vào bốn cỗ xe song mã.

Sau đó, sáu tên áo đen cùng trên một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo hộ tống bốn cỗ xe song mã rời khỏi Tạ gia trang phi ngựa ào ào trở ra ngoài quan đạo.

Diêm Vương Tôn Giả và hai tên đại hán Thủ tòa phi thân về phía sau trang viện, nháy mắt biến mất giữa trời khuya.

Đấu trường im bặt.

Hàng trăm cây bạch lạp cắm chung quanh lụi dần, sau cùng tắt ngấm.

Vầng trăng trên bầu trời vừa chui ra khỏi đám mây đen soi ánh sáng lạnh lùng xuống đấu trường trông như hoang mộ.

Trên một trăm tử thi chúng môn đồ Tạ gia trang nằm ngổn ngang. Mùi máu thịt tanh tưởi theo từng cơn gió thoảng đi ra xa bốc lên ngạt thở.

Ngoài kia trong cánh rừng già, sương khuya phủ xuống như tấm màn tang. Tiếng chim tử quy rúc lên từng hồi như lời tiễn đưa những oan hồn u uất vừa mới ra đi...

Chương 2 - Thảm cảnh điêu tàn

Giữa lúc đó...

Chợt thấy một chiếc bóng nhỏ thó màu lam xuất hiện ngoài cửa cổng Tạ gia trang.

Dưới ánh trăng khuya mờ ảo cho thấy chiếc bóng nhỏ thó kia là một cậu bé trạc mười bốn, mười lăm tuổi. Mình mặc võ phục màu lam, mặt mũi khôi ngô tuấn tú khác thường, hai ánh mắt tợ hai vì sao, nhìn vào đấu trường.

Cậu bé kinh hãi kêu lên:

- Tạ gia trang bị tàn sát!

Sửng sốt nhìn ngoài một trăm tử thi nằm rải rác đó đây trên sân cỏ, cậu bé băng mình vào trong.

Cậu bé dừng lại chính giữa đấu trường, đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Cậu bé lại kêu lên kinh hoàng:

- Quả thật Tạ gia trang của Tạ sư thúc vừa bị tàn sát!

Cậu bé lẩm bẩm:

- Kẻ thù nào tới đây tàn sát chúng môn đồ Tạ gia trang của sư thúc?

Đôi mắt như hai vì tinh tú chớp ngời của cậu bé hiện lên ánh sáng hãi hùng.

Cậu lại lẩm bẩm:

- Trên một trăm tử thi nằm đây, còn Tạ sư thúc hiện ở nơi đâu sao không thấy.

Cậu bé bước đi chầm chậm nhìn các tử thi nằm rải rác khắp cả đấu trường.

Gã đi tìm tử thi của Trang chủ Tạ Chử Giang. Bởi gã hiểu số đông môn đồ đã chết, tất nhiên Trang chủ cũng không thể bảo tồn tính mạng.

Bỗng cậu bé dừng phắt lại, tròn xoe mắt nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang nằm bất động, máu me đầy mình, chiếc trường bào tơi tả.

Nhìn kỹ lại, cậu bé kinh hoàng kêu lớn:

- Trời... Tạ sư thúc!

Khiếp đảm trong phút giây, gã chạy tới gần Trang chủ Tạ Chử Giang nhìn kỹ hét:

- Máu!

Cậu bé trợn trừng đôi mắt nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang một lúc lại hét:

- Kẻ thù nào tới đây giết Tạ sư thúc?

Lặng ngắt, đó đây không nghe có tiếng động trừ gió đêm vì vèo thổi qua thoảng mùi máu thịt tanh tưởi khó ngửi.

Trấn tĩnh cơn hốt hoảng, cậu bé tới gần Trang chủ Tạ Chử Giang rồi cúi xuống, đưa bàn tay nhỏ sờ vào ngực nghe ngóng động tĩnh.

Bỗng gã kêu lên hoan hỉ:

- Trái tim của Tạ sư thúc còn đập.

Cậu bé lại đứng lên vui mừng khôn xiết, nghĩ cách cứu tỉnh Trang chủ Tạ Chử Giang.

Gã lẩm bẩm một mình:

- Bây giờ ta hãy cho Tạ sư thúc uống một viên linh đan của sư phụ vừa trao cho, rồi vận công truyền chân khí vào cơ thể của sư thúc xem thế nào.

Cậu bé thò tay vào áo lấy một chiếc hộp nhỏ màu xanh, trút ra một viên linh đan cũng màu xanh, cúi trở xuống vạch miệng Trang chủ Tạ Chử Giang nhét vào, dùng chỉ lực điểm huyệt Linh Toàn cho thuốc trôi xuống cổ.

Sau đó, cậu bé ngồi xuống bên cạnh Trang chủ Tạ Chử Giang, đặt hai bàn tay bé bỏng vào hai nơi đại huyệt Thiên Linh và Khí Hải của lão nhân, vận chân nguyên nội gia từ từ truyền sang.

Xem qua cách thức cho thấy võ công thủ pháp của cậu bé dù tuổi nhỏ nhưng đã thuộc hàng cao thủ.

Một vầng mây đen khác che lấp ánh trăng vừa bay qua. Vầng trăng ló dạng trở lại, soi sáng những tử thi nằm trên cây cỏ khiến bất cứ ai trông qua cũng phải rùng mình sởn gáy.

Cậu bé vận chân khí chân nguyên truyền vào người Trang chủ khoảng độ nửa thời khắc.

Chợt trông thấy thân hình Trang chủ Tạ Chử Giang động đậy, sau đó buông hơi thở nhẹ như gió thoảng, rồi từ từ hé đôi mắt ra...

Cậu bé vô cùng hoan hỉ, thu hai ngọn chưởng lại, lớn tiếng nói cho Trang chủ Tạ Chử Giang nghe:

- Trang chủ, con là Phùng Phá Thạch đây. Sư thúc có nhận ra được con không?

Trang chủ Tạ Chử Giang giương cặp mắt ánh sáng lờ đờ nhìn cậu bé chính là Phùng Phá Thạch.

Lão nhân cất tiếng thều thào:

- Phùng tiểu điệt đó ư?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Thưa sư thúc, chính là con đây. Sư thúc nghe trong mình hiện giờ thế nào?

Trang chủ Tạ Chử Giang vẫn với giọng thều thào:

- Phùng tiểu điệt, ta sắp chết. Con không cứu ta nổi đâu. Hãy nghe ta nói đây Phùng Phá Thạch muốn bật khóc, mím chặt vành môi dưới cố khỏi kêu lên.

Cậu bé cất giọng run run:

- Xin sư thúc hãy nói, con đang lắng tai nghe đây.

Trang chủ Tạ Chử Giang cố gom hết hơi tàn:

- Phùng nhi... ta đã viết sẵn... một lá thư gửi cho Phùng đại huynh... hiện đang ở trong túi ta... con hãy lấy mang về trao lại... cho Phùng lão huynh...

Lão nhân thở hắt một cái, tưởng chừng như muốn bặt luôn. Phùng Phá Thạch hốt hoảng:

- Sư thúc, con nghe rồi. Bọn hung thủ nào tới đây tàn sát Tạ gia trang. Ai đã gây trọng thương cho sư thúc?

Giọng nói của Trang chủ Tạ Chử Giang nhỏ dần:

- Kẻ thù tàn sát Tạ gia trang là... lão Diêm Vương Tôn Giả... kẻ giết ta cũng... là lão...

Tới đây Trang chủ Tạ Chử Giang đã trót hết hơi tàn, thở hắt ra một cái rồi im bặt, hai mắt nhắm nghiền, chiếc đầu ngoẹo sang bên.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng hét lớn:

- Sư thúc...

Cậu bé trợn tròn cặp mắt suýt rách cả hai khóe nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang, trong cổ họng nghẹn cứng, không còn nói thêm được một lời nào nữa.

Diễn biến tóc tang trước mắt khiến cho Phùng Phá Thạch chết lặng cả người, tay chân thảy đều tê dại. Hai dòng nước mắt thương tâm chảy dài xuống đôi má thơ ngây của cậu bé.

Cậu bé đứng chôn chân tại chỗ một lúc thật lâu.

Lát sau lấy lại sự bình tĩnh, nhớ lời Trang chủ Tạ Chử Giang, Phùng Phá Thạch cúi xuống thò tay vào áo lão nhân sục sạo lấy một lá thư dính đầy máu và một mảnh ngọc.

Đúng là một lá huyết thư.

Phùng Phá Thạch ngồi xuống trên đám cỏ mở lá thư của Trang chủ Tạ Chử Giang ra đọc.

Dưới ánh trăng soi bàng bạc, những dòng chữ lờ mờ hiện ra:

"Phùng lão huynh nhã giám, Đệ đã nhận được lá tối hậu thư của lão Xích Phát Đại Ma Tôn, Giáo chủ Thần Đạo giáo. Trong thư lão bắt buộc đệ phải giao nộp pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, vốn là bảo vật đã truyền ba đời của dòng họ Tạ. Lão quỷ hăm dọa nếu không tuân theo mệnh lệnh của lão, lão sẽ sai giáo đồ Thần Đạo giáo tới tàn sát cả Tạ gia trang. Nghĩ mình đơn độc, không thể nào đương đầu nổi lão Xích Phát Đại Ma Tôn, lại còn có bọn lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân và Lưỡng Diện Quái Nhân, đệ dự định cùng ái thê Mộc Trầm Hương và chúng môn đồ tìm một nơi thật an toàn lánh nạn trong một thời gian, sau đó sẽ tìm phương cách đối phó. Nhưng nhớ tới thanh danh truyền thống của tổ

phụ qua nhiều đời, đệ không thể khiếp nhược, hành động hèn nhát như thế được. Đệ nhất quyết ở lại tệ trang quyết một trận thư hùng chết sống cùng lão Xích Phát Đại Ma Tôn và đồng bọn. Nếu trong trận này đệ có điều gì bất hạnh xảy ra, xin lão huynh đi tìm ái thê và ái nữ Tạ Ánh Đào đã mất tích từ thủa nhỏ, rồi chu toàn cho thành hôn cùng Phùng hiền điệt. Được vậy dù hồn của đệ có xuống suối vàng vẫn mãi mãi nhớ ghi công đức của lão huynh.

Xin bái biệt Phùng lão huynh.

Trang chủ Tạ Chử Giang cẩn bút."

Đọc lá thư tuyệt mệnh của Trang chủ Tạ Chử Giang, Phùng Phá Thạch nghe máu hận thù trong trái tim sôi lên sùng sục.

Cậu bé đứng phắt lên, nắm tay hướng vào khoảng không gian hét lớn:

- Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, tiểu gia thề chặt các ngươi thành muôn đoạn để báo thù cho Tạ sư thúc của ta, huyết tẩy Thần Đạo giáo báo thù cho chúng môn đồ Tạ gia trang bị tàn sát.

Xếp lá thư của Trang chủ Tạ Chử Giang và mảnh ngọc cất vào tay áo cẩn thận, Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn quanh hàng trăm tử thi khắp cả sân cỏ.

Cậu bé lẩm bẩm một mình:

- Xác chết quá nhiều, có tới một trăm ba mươi tên môn đồ, một mình ta không thể nào chôn cất nổi. Bây giờ hãy mai táng một mình Tạ sư thúc, còn bao nhiêu gom lại dùng lửa hỏa táng chứ chẳng còn cách nào hơn được.

Phùng Phá Thạch toan bước sang phía trái sân cỏ tìm một chỗ cao ráo đào một cái huyệt chôn cất Trang chủ Tạ Chử Giang, sau đó sẽ hỏa táng một lượt trăm chiếc tử thi.

Thình lình nghe có tiếng động từ phía trong tòa đại điện vọng ra.

Phùng Phá Thạch giật mình ngưng bước, chú mắt nhìn vào cánh cửa tòa đại điện đèn đuốc đã tắt từ lâu, bóng tối mù mịt.

Thầm nghĩ đó là một hung thủ tàn sát Tạ gia trang, máu thù trong tim cậu bé sôi lên.

Gã vận công lên, song chưởng chuẩn bị xuất thủ giết ngay khi chiếc bóng kia vừa tới.

Chiếc bóng lao thẳng tới trước mặt Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hét lớn:

- Ngươi là ai?

Chiếc bóng dừng lại cho thấy rõ đó là một lão nhân. Lão cất giọng khàn khàn:

- Phùng công tử hãy ngừng tay, lão nô chính là Tần quản gia đây.

Phùng Phá Thạch buông tiếng thở nhẹ, thu hồi song chưởng, nhìn Tần quản gia:

- Thế ra Tần quản gia đó sao?

Tần quản gia bước tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch khẽ gật đầu:

- Chính là lão nô đây. Phùng công tử tới đây từ bao giờ?

Phùng Phá Thạch đáp:

- Ta tới đây vừa đúng lúc Tạ sư thúc sắp chết. Ta cho uống linh đan, vận chân khí cho sư thúc hồi tỉnh trong giây lát. Sư thúc chỉ nói được vài lời rồi tắt thở, kế gặp Tần quản gia tới đó.

Cậu bé bảo tiếp với Tần quản gia:

- Tần quản gia, câu chuyện giáo đồ Thần Đạo giáo tới đây tàn sát Tạ gia trang như thế nào, hãy thuật lại cho ta được rõ ràng.

Tần quản gia bằng một giọng run run thuật lại mọi chuyện diễn biến vừa qua trong trận đại ác chiến giữa Trang chủ Tạ Chử Giang và Diêm Vương Tôn Giả cho Phùng Phá Thạch nghe.

Lão khóc lớn:

- Phùng công tử, lão nô vì võ công quá kém cõi, không trợ giúp gì được cho Tạ đại nhân, để đến nỗi đại nhân phải bị đại ác Diêm Vương Tôn Giả sát hại, tội thật đáng chết.

Phùng Phá Thạch rơi nước mắt khi nghe Tần quản gia kể chuyện bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tàn sát chúng đồ Tạ gia trang, và Diêm Vương Tôn Giả dùng quỷ kế đâm một kiếm vào bụng Tạ Chử Giang, lại còn sai khiến thuộc hạ cướp giật tài sản của nạn nhân.

Cậu bé nuốt hận nghẹn ngào xuống cổ, tìm lời khuyên nhủ Tần quản gia:

- Tần quản gia đừng nói như vậy. Lão không có lỗi gì với Tạ sư thúc cả. Tên đại ác ma Diêm Vương Tôn Giả công lực rất cao cường, lại vô cùng xảo quyệt. Bọn giáo đồ Thần Đạo giáo lâu nay cực kỳ hung tợn như loài dã thú. Chúng uống máu người không biết hôi tanh, võ công cao cường, lão làm thế nào chống nổi với bọn chúng.

Tần quản gia cung kính:

- Đa tạ những lời chỉ giáo của Phùng công tử. Nhưng lão nô rất hận mình không biết làm cách nào báo thù cho Tạ đại nhân.

Phùng Phá Thạch khẳng khái:

- Chuyện báo thù cho Tạ sư thúc đã có ta lo liệu rồi, Tần quản gia khỏi phải bận tâm.

Chợt cậu bé hỏi:

- Còn sư thúc mẫu nơi đâu rồi, có thoát khỏi bàn tay đẫm máu của lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả hay không?

Tần quản gia lau nước mắt ngậm ngùi:

- Trước lúc bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tới đấu trường, Tạ đại nhân đã ra lệnh cho nữ chủ nhân chạy trốn nên thoát khỏi tai nạn.

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Sư thúc mẫu chạy trốn ngã nào, Tần quản gia có trông thấy hay không?

Trỏ tay về phía sau Tạ gia trang, Tần quản gia đáp:

- Lão nô trông thấy nữ Trang chủ chạy về phía sau cánh rừng già. Bọn giáo đồ Thần Đạo giáo có đuổi theo nhưng không bắt được nữ chủ nhân.

Phùng Phá Thạch lại hỏi:

- Lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả có cướp đoạt được bí kíp Hàng Ma kiếm phổ của Tạ sư thúc hay không?

- Lão nô ẩn trốn trong chiếc thùng cây trong tòa đại sảnh, nghe bọn chúng bảo không tìm gặp pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ. Có lẽ nữ chủ nhân đã mang theo trong mình chạy trốn đi rồi.

- Còn Tạ tiểu thư, Tạ sư thúc có tìm ra tung tích hay chưa?

Tần quản gia lắc đầu:

- Tạ tiểu thư mất tích từ mười mấy năm qua. Tạ đại nhân đã phái nhiều môn đồ đi khắp mọi nơi tìm kiếm mãi đến nay vẫn chưa rõ tiểu thư thất lạc nơi đâu, chết sống lẽ nào. Đây cũng là một điều bất hạnh cho Phùng công tử.

Bỗng lão nói mau:

- Phùng công tử, hãy mau mau rời khỏi nơi này. Lão nô nghi ngờ bọn giáo đồ Thần Đạo giáo sẽ còn quay trở lại đây lục soát, vơ vét cho sạch vàng bạc trong gia trang. Nếu lão Diêm Vương Tôn Giả có mặt, lão không bao giờ dung thứ cho công tử đâu. công lực của công tử chỉ chừng đó không thể nào đương đầu nổi với lão. Xin công tử đi ngay kẻo chẳng còn kịp nữa. Công tử có điều gì lão nô vô cùng ân hận.

Đưa mắt nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang, Phùng Phá Thạch nói:

- Ta định mai táng Tạ sư thúc rồi mới rời khỏi nơi này cũng chẳng muộn màng gì đâu. bây giờ ta chọn một nơi cao ráo, thoáng đạt, đào một cái huyệt tạm thời cho sư thúc an nghỉ. Sau này sẽ liệu toan.

Chợt nghe có tiếng gió khua động từ phía sau Tạ gia trang hình như tiếng gió khinh công của người nào đó.

Tần quản gia kinh hãi:

- Phùng công tử, hình như bọn giáo đồ Thần Đạo giáo trở lại ở ngả sau Tạ gia trang. Công tử hãy chạy ngả trước cho mau. Chuyện mai táng Tạ đại nhân đã có lão nô lo liệu rồi, công tử đừng chần chừ nữa.

Lắng nghe ngóng quả có tiếng khinh công từ phía sau Tạ gia trang vọng tới, Phùng Phá Thạch nói mau:

- Ta đi đây, Tần quản gia hãy bảo trọng. Nếu trông thấy bọn chúng tới nữa hãy lẩn trốn đi, đừng chống cự. Sau này ta sẽ gặp lại lão.

Tần quản gia gấp rút:

- Phùng công tử hãy bảo trọng, trên con đường từ đây tới ngoài quan đạo coi chừng bọn giáo đồ Thần Đạo giáo còn mai phục nơi đâu đó xuất hiện bất ngờ ám hại công tử.

Nếu gặp bọn chúng, công tử hãy tìm cách bôn đào, đừng đấu nhau với chúng, rất tai hại.

Phùng Phá Thạch nhìn thi hài Trang chủ Tạ Chử Giang một lần cuối rồi phóng mình ra khỏi cổng, trổ thuật khinh công biến mất giữa trời khuya.

Chương 3 - Hận thù chồng chất

Sau khi rời khỏi Tạ gia trang, Phùng Phá Thạch đi từ cuối canh tư đến trưa ngày hôm sau tới thị trấn Vân Thai, còn cách Phùng Sơn bảo khoảng hai trăm dặm.

Trên quảng đường lại có nhiều sơn khê hiểm hóc khó đi, phải trải qua một buổi mới tới nơi.

Phùng Phá Thạch không ghé vào thực quán ăn uống vì sợ phí mất thời giờ, chỉ mua ba cái bánh bao, ăn vội vã rồi tiếp tục cuộc hành trình.

Cậu bé nghe trái tim đập mạnh bồi hồi hình như linh cảm trước đã có chuyện không lành xảy ra cho Phùng Sơn bảo.

Một điều nữa, Phùng Phá Thạch cần gấp rút gặp lại phụ thân Phùng Phá Sơn để trao lá thư của Trang chủ Tạ Chử Giang, bởi trong lá thư sư thúc viết có nhiều điều vô cùng hệ trọng liên quan tới Phùng Sơn bảo.

Phùng Phá Thạch trổ thuật khinh công đi mãi cho tới khi ánh nắng chiều vừa tắt đã tới con đường nhỏ quanh co dẫn vào Phùng Sơn bảo.

Con đường này tới Phùng Sơn bảo có hơn hai mươi dặm đường sá rất khó đi.

Phùng Phá Thạch vừa phi thân vào con đường nhỏ, chợt giật mình dừng bước.

Cậu bé ngẩng mặt nhìn lên trông thấy một vùng khói lửa cuộn lên mù mịt.

Vùng khói lửa kia rõ ràng đúng là nơi tọa lạc của Phùng Sơn bảo.

Phùng Phá Thạch kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi! Phùng Sơn bảo bị đốt!

Bọn nào đốt Phùng Sơn bảo, nếu không phải là kẻ thù thì còn ai nữa.

Cậu bé rất đỗi kinh hoàng bật thốt:

- Ta hãy trở về cho mau!

Phùng Phá Thạch thi triển khinh công thần tốc băng mình vào con đường nhỏ.

Trong lòng cậu bé nóng như có lửa đốt, muốn tới Phùng Sơn bảo trong nháy mắt để xem chuyện gì.

Đi được vài dặm, thình lình Phùng Phá Thạch nhận ra từ phía trong xa xa có một bóng người phi thân ra, khinh công thuộc hàng thượng thừa.

Phùng Phá Thạch giật mình nhủ thầm:

- "Kẻ nào chạy tới đây, ta hãy dừng lại chờ xem hắn là ai?"

Cậu bé thu hồi thân pháp, dừng lại bên đường chờ chiếc bóng từ phía trong đi tới.

Chiếc bóng tới dần dần có vẻ quen thuộc. Trong lòng Phùng Phá Thạch nôn nao hồi hộp.

Chẳng mấy chốc chiếc bóng chỉ còn cách Phùng Phá Thạch chừng năm mươi trượng.

Nhận ra chiếc bóng chính là Triệu Phi Tần, Phùng Phá Thạch vô cùng hoan hỉ.

Gã gọi to:

- Mẹ...

Triệu Phi Tần đang chạy tới, chợt nghe tiếng kêu ngẩng mặt lên nhìn.

Nhận ra Phùng Phá Thạch, mỹ phụ mừng rỡ kêu thương:

- Con!

Triệu Phi Tần phóng tới hai tay ôm chặt Phùng Phá Thạch, giọt lệ từ hai khóe mắt trào ra như suối.

Cách xa đã hơn một năm, nay gặp lại con mỹ phụ vì quá xúc động nghẹn cứng cổ họng chẳng nói được lời nào.

Phùng Phá Thạch ôm cứng lấy Triệu Phi Tần vùi đầu vào lòng mẹ, nước mắt tuôn ra thấm ướt áo mỹ phụ.

Thật lâu Triệu Phi Tần mới chịu buông Phùng Phá Thạch đưa tay lau giọt lệ.

Phùng Phá Thạch trỏ về hướng đám lửa cháy mịt trời, hỏi Triệu Phi Tần:

- Mẹ, đám cháy nào vậy?

Triệu Phi Tần sụt sùi:

- Con ơi, Phùng Sơn bảo đã bị đốt...

Phùng Phá Thạch tròn xoe hai mắt:

- Mẹ, kẻ thù nào đốt phá Phùng Sơn bảo?

Triệu Phi Tần thảm thiết:

- Kẻ thù...

Nhưng mỹ phụ vụt im bặt vì bên trái vừa nghe có tiếng vó ngựa từ phía trong Phùng Sơn bảo vọng tới.

Tiếng vó ngựa dập dồn, hình như rất nhiều tên kỵ mã sắp tới đây.

Phùng Phá Thạch nhìn về hướng có tiếng vó ngựa hỏi Triệu Phi Tần:

- Bọn người nào sắp chạy tới đây vậy mẹ?

Triệu Phi Tần nhìn đám cát bụi tung bay mà kinh hãi nói mau:

- Phùng nhi, bọn chúng đang đuổi theo mẹ...

Phùng Phá Thạch gấp lên:

- Bọn người nào vậy mẹ?

Triệu Phi Tần chưa kịp đáp lời, thình lình nghe tiếng quát từ phía sau:

- Đứng lại, nàng chạy không khỏi đâu.

Triệu Phi Tần hôm nay:

- Phùng nhi, chạy mau...

Mỹ phụ chụp lấy cánh tay Phùng Phá Thạch, hai người cùng trổ thuật khinh công chạy nhanh như gió hướng ra ngoài quan đạo.

Phía sau lưng tiếng vó ngựa ào ào, lại có tiếng quát to hơn:

- Đứng lại, nàng chạy không khỏi đâu.

Triệu Phi Tần càng thêm khiếp đảm, kéo lấy Phùng Phá Thạch trỗ thuật khinh công thần tốc chạy nhanh như khói tỏa.

Hai mẹ con Triệu Phi Tần chạy bất kể sự sống chết, bất kể hầm hố chông gai, đá ghềnh hai bên đường, miễn sao thoát khỏi bọn người đang đuổi theo rất gấp.

Ra tới quan đạo, Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch vẫn chạy không ngừng nghỉ, bỏ xa dần dần tiếng vó ngựa ở phía sau lưng, chẳng bao lâu không còn nghe tiếng nữa.

Dù vậy, Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch vẫn giữ nguyên tốc độ vì nơi này hãy còn gần con đường vào Phùng Sơn bảo.

Nửa thời khắc trôi qua, Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch vượt qua khỏi cánh rừng già nguy hiểm, trước mặt hai người là một dãy núi đồi trùng trùng điệp điệp, ước lượng có tới mấy trăm ngọn núi, phải đi nửa ngày mới qua khỏi.

Nơi đây chỉ có một con đường độc đạo. Nếu mà bọn giáo đồ Thần Đạo giáo xuất hiện bất ngờ chận đường, quả thật là tuyệt lộ.

Trong lòng Triệu Phi Tần lo sợ không yên. Nhưng nơi đây là con đường duy nhất, chẳng còn con đường nào khác trốn chạy nữa.

Bấy giờ đã vào buổi hoàng hôn, chim chóc từng đàn kêu ríu rít kéo nhau tìm về tổ ấm.

Phùng Phá Thạch thấy cảnh sinh tình, lòng cảm khái vì những đàn chim kia còn có tổ ấm, còn gã và Triệu Phi Tần đang trong cảnh bôn đào, chẳng biết phải về đâu.

Vượt qua khỏi ba ngọn núi, vừa lọt qua một tảng đá bên tai Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch bỗng nghe có tiếng quát lớn:

- Đứng lại!

Từ phía trên các tảng đá, một loạt bóng người phi thân cản ngang quan đạo.

Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch giật mình, cùng thu hồi thân pháp đưa mắt nhìn tới.

Mười bốn tên thân hình vạm vỡ, vận y phục toàn đen, trên ngực gắn phù hiệu Thần Đạo giáo, tay cầm giới đao sáng ngời, dàn thành hàng ngang, mắt hướng về phía Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch.

Dĩ nhiên là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đã mai phục nơi đây từ lâu rồi.

Chưa rõ bọn đó là ai, Phùng Phá Thạch hỏi Triệu Phi Tần:

- Bọn kia là ai vậy mẹ? Sao trông bọn chúng mặt mày hung ác như thế kia?

Triệu Phi Tần đáp khẽ:

- Bọn chúng là giáo đồ Thần Đạo giáo đón đường mẹ con ta đấy. Con hãy chuẩn bị mau.

Nghe nói tới Thần Đạo giáo, lửa hận trong trái tim Phùng Phá Thạch như cháy phừng phừng, liền rút ngay thanh kiếm trong tay, sát khí xung lên đầy mặt.

Cậu bé nghiến răng:

- Mẹ, để con tới giết bọn chúng.

Triệu Phi Tần giữ chặt bàn tay Phùng Phá Thạch:

- Con đừng vọng động, hãy chờ xem bọn chúng nói gì.

Tên cầm đầu quát to:

- Chư huynh đệ, hãy xông lên bắt ả Triệu Phi Tần và tên oắt con Phùng Phá Thạch cho ta.

Mười bốn thanh giới đao trong tay mười bốn tên giáo đồ Thần Đạo giáo vung lên cùng lượt, phóng tới trước mặt Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giận dữ hét:

- Tiểu gia liều chết với bọn ngươi.

Đoản kiếm trong tay Phùng Phá Thạch cất lên:

Ánh kiếm vọt tới nửa chừng biến thành những đóa hoa kiếm điểm vào bốn tên giáo đồ Thần Đạo giáo, trông giống như những đóa hoa rơi.

Phùng Phá Thạch xuất chiêu "Tán Hoa Phi Vũ". Chiêu thức đã được Triệu Phi Tần dạy cho lúc gã còn ở thủa ấu thơ và tập luyện đến nay nên rất thuần thục.

Đồng thời, Triệu Phi Tần cũng xuất chiêu "Tán Hoa Phi Vũ", vô số kiếm ảnh chớp tới mười tên giáo đồ Thần Đạo giáo nhanh tợ sét giật lưng trời.

Kiếm ảnh như chớp giăng, che ngay trước mặt. Kiếm khí rít gió vèo vèo nghe ghê tợn, chặn lấy mười bốn thanh giới đao của bọn giáo đồ Thần Đạo giáo.

Soảng... soảng... soảng...

Đao kiếm chạm nhau chan chát, từng đóa hoa lửa rực bắn đi mọi nơi.

Bỗng nghe hai tiếng kêu uất nghẹn. Lập tức hai chiếc đầu bay ra rơi xuống lăn lông lốc trên mặt đất.

Hai tên giáo đồ Thần Đạo giáo vì xem thường Phùng Phá Thạch là một đứa bé nên không đề phòng, bị nhát kiếm của hắn chém bay đầu chỉ kêu được nửa tiếng.

Triệu Phi Tần thét:

- Cho hai ngươi chết.

Trường kiếm của Triệu Phi Tần vừa thu hồi lại nhanh lẹ phóng tới, hóa thành hàng trăm ánh kiếm nhằm vào hai tên giáo đồ đứng trước mặt.

Phập... phập...

Lại hai tiếng rú uất nghẹn. Hai tên giáo đồ Thần Đạo giáo lảo đảo thối lui, hai tay ôm lấy ngực, máu phun thành vòi, té quị xuống đất nằm im.

Hai tên này vừa bị nhát kiếm của Triệu Phi Tần đâm thấu từ trước ngực tới sau lưng chết một cách vô cùng thê thảm.

Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh kiếm chuẩn bị xuất chiêu.

Mười tên giáo đồ Thần Đạo giáo còn lại quá đỗi kinh hoàng, phóng mình sang hai phía, hết nhìn bốn cái tử thi của đồng bọn lại nhìn hai mẹ con Triệu Phi Tần.

Bọn chúng không ngờ kiếm pháp của Triệu Phi Tần và cậu bé kỳ diệu đến thế.

Nhất là bọn chúng không thể nào tưởng tượng nổi Phùng Phá Thạch, một đứa bé tuổi mới mười bốn, mười lăm mà kiếm pháp lại cao thâm như vậy.

Cơ hội đã đến, Triệu Phi Tần chẳng dám chậm trễ vì sợ còn có số đông giáo đồ Thần Đạo giáo kéo tới. Mỹ phụ nói thật mau:

- Phùng nhi, chạy mau...

Mỹ phụ nắm tay Phùng Phá Thạch cùng trổ thuật khinh công vượt qua khỏi mười tên giáo đồ Thần Đạo giáo, nhắm phía trước chạy nhanh như làn khói tỏa...

Hoàng hôn xóa mờ cỏ cây, vạn vật. Bóng tối từ muôn hướng kéo về.

Triệu Phi Tần vẫn nắm chặt lấy tay Phùng Phá Thạch chạy nhanh không ngừng nghỉ.

Trên quãng độc đạo này rất nguy hiểm, mỹ phụ định vượt qua dãy núi tới cánh rừng phía trước chạy vào trong lẩn trốn khỏi bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo trông thấy đuổi theo.

Chạy trên ba mươi dặm, chợt nghe có tiếng vó ngựa từ phía trước mặt phi tới.

Không cần phải nghĩ ngợi vẫn biết đó là đoàn kỵ mã của bọn giáo đồ Thần Đạo giáo chứ chẳng

còn là ai nữa.

Phía trước mặt có kẻ thù, phía sau lại có kẻ thù, không còn con đường nào đào tẩu được nữa, bởi hai bên toàn là vách núi dựng thẳng, khỉ vượn khó leo.

Triệu Phi Tần hoảng sợ nói mau:

- Phùng nhi chạy tới chỗ kia lên núi.

Hai người phóng tới phía trước, có một cái khe đá nhỏ, cùng phi thân lên ngọn núi.

Lên tới đỉnh núi, Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch tiến sâu vào những ngọn núi điệp trùng.

Vượt qua hết năm ngọn núi cách quan đạo đã xa, không còn nghe tiếng vó ngựa vừa lúc vầng trăng tròn vành vạnh nhô lên khỏi đỉnh núi xa xa, soi ánh sáng xanh xanh dìu dịu trên cỏ cây vạn vật.

Tới đỉnh núi có khoảng bình đài chu vi chừng năm trượng, Triệu Phi Tần buông tiếng thở phào.

Mỹ phụ nói:

- Phùng nhi, hãy dừng lại đây.

Hai mẹ con thu hồi thân pháp đáp trên bình đài, nơi có mấy phiến đá bằng phẳng.

Trên bình đài vắng lặng chỉ nghe thỉnh thoảng tiếng gió vì vèo.

- Phùng nhi hãy lại ngồi chỗ kia.

Triệu Phi Tần dắt tay Phùng Phá Thạch tới ngồi xuống phiến đá bằng phẳng.

Triệu Phi Tần buông một tiếng thở dài, căm hận:

- Phùng nhi, mẹ tưởng đã chết rồi!

Phùng Phá Thạch thở hổn hển một lúc rồi nói:

- Mẹ ơi, con cũng tưởng đã chết rồi. Bọn Thần Đạo giáo thật là hung tợn.

Nhớ lại chuyện đã qua, cậu bé hỏi:

- Mẹ, kẻ thù nào tới đốt phá Phùng Sơn bảo vậy mẹ?

Triệu Phi Tần buồn bã:

- Chính bọn Thần Đạo giáo đã tới đốt Phùng Sơn bảo.

Phùng Phá Thạch giật mình:

- Mẹ, phụ thân con có đánh nhau với bọn Thần Đạo giáo không?

Triệu Phi Tần gật đầu:

- Phụ thân con và mẹ cùng chúng môn đồ đánh nhau với hàng trăm tên Thần Đạo giáo một trận ác liệt. Chúng ta chống cự không nổi nên bọn chúng đốt phá Phùng Sơn bảo, mẹ phải bỏ chạy.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng:

- Mẹ, phụ thân con ở đâu rồi. Không có chạy theo mẹ hay sao?

Triệu Phi Tần nức nở:

- Phụ thân con đã... chết rồi...

Phùng Phá Thạch thét:

- Chết rồi!

Cậu bé nhào vào trong lòng Triệu Phi Tần òa ra khóc lớn nghe vô cùng thê thảm.

Triệu Phi Tần ôm chặt lấy Phùng Phá Thạch, giọt lệ thánh thót trào ra như suối. Nỗi thương tâm dâng lên cùng cực trong lòng.

Mỹ phụ im bặt nghẹn cứng cả cổ họng không nói thêm được một lời nào nữa.

Phùng Phá Thạch khóc một lúc thật lâu trong lòng mẹ, chợt nín bặt buông Triệu Phi Tần ra, đưa tay lau sạch nước mắt.

Cậu bé hỏi:

- Mẹ, kẻ thù nào giết phụ thân con?

Triệu Phi Tần sụt sùi:

- Chính là lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn đã giết phụ thân con.

Ánh mắt Phùng Phá Thạch lóe rực lửa căm thù:

- Mẹ, tại sao lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn lại giết phụ thân con?

Triệu Phi Tần đáp:

- Lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn cùng sáu bang hội kéo theo trên hai trăm môn đồ tới Phùng Sơn bảo, bắt buộc phụ thân con phải giao nộp pho bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục. Phụ thân con chống lại, nên lão đại ác ma ra lệnh cho bọn chúng tấn công phụ thân con và mẹ cùng chúng môn đồ Phùng Sơn bảo. Vì yếu thế phụ thân con bị giết. Bọn chúng tàn sát tất cả môn đồ rồi đốt luôn Phùng Sơn bảo, chỉ còn một mình mẹ nhanh chân thoát chạy.

Phùng Phá Thạch nghiến răng:

- Mẹ, sáu bang hội nào hợp với lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn đánh phá Phùng Sơn bảo?

Triệu Phi Tần căm hận:

- Sáu bang hội đó là Thanh Vân bang của Mã Kỳ, Bạch Kỳ bang của lão Thương Sư Ngươn, Long Hổ hội của lão Ngụy Khôn, Kỳ Môn bảo của lão Lâm Kiến Chương, Quần Thư hội của ả Tuyết Hồn Tiên Tử, Hồng Loan cung của Bách Cốt Ma Cơ. Sáu bang hội này bị lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn bắt đến dự vào trận tàn sát chúng môn đồ Phùng Sơn bảo và giết phụ thân con.

Phùng Phá Thạch nắm chặt hai bàn tay thốt:

- Lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn và sáu bang hội, tiểu gia thề bằm thây các ngươi ra làm muôn đoạn báo thù cho phụ thân.

Phùng Phá Thạch không khóc nữa, bỗng trở nên bình tĩnh lạ lùng, máu hận thù sôi sùng sục trong huyết quản.

Triệu Phi Tần bảo:

- Phùng nhi, con hãy ngồi xuống cho mẹ hỏi.

Phùng Phá Thạch ngồi xuống phiến đá.

Triệu Phi Tần nhìn Phùng Phá Thạch:

- Phùng nhi, con từ Tân Hồn Động trở về đây phải không?

Phùng Phá Thạch gật đầu.

- Thưa mẹ, đúng vậy. Con đang luyện tập võ công chợt nhớ phụ thân và mẹ nên xin sư phụ trở về một tháng đâu ngờ Phùng Sơn bảo gặp thảm trạng như thế này.

Triệu Phi Tần hỏi:

- Tàn Hồn lão sư huynh đã truyền dạy võ công cho con được đến đâu rồi.

- Sư phụ bảo con còn quá trẻ, nội lực chưa đủ tập luyện tuyệt chiêu, nên chỉ dạy cho con bí pháp bồi ngươn chân khí và khinh công, chờ hai năm nữa sư phụ sẽ dạy cho con kiếm pháp. Tàn Hồn tam thức và chưởng pháp Càn Khôn Thái Cực.

Sực nhớ lại chuyện Tạ Chử Giang, Phùng Phá Thạch nói:

- Mẹ, trên đường trở về con ghé Tạ gia trang, chúng môn đồ của Tạ sư thúc vừa trải qua một trận thảm sát chết không còn một mạng nào.

Triệu Phi Tần giật mình mở to đôi mắt:

- Con nói sao, Tạ gia trang bị tàn sát ư?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Thưa mẹ, đúng vậy. Chính lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả đã kéo bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tới đánh phá Tạ gia trang, giết các môn đồ rồi lão giết luôn Tạ sư thúc. Lúc con tới sư thúc đang hấp hối ký thác cho con lá thư và mảnh ngọc gửi cho phụ thân.

Triệu Phi Tần tái hẳn sắc mặt:

- Lá thư chiêu Tạ lão huynh ở đâu, con hãy trao cho mẹ xem?

Phùng Phá Thạch móc lấy lá thư của Tạ gia trang trao cho Triệu Phi Tần.

Triệu Phi Tần tiếp lấy lá thư mở ra đọc, cắn chặt vành môi dưới, cố trấn áp cơn xúc động mạnh.

Đọc lá thư xong, Triệu Phi Tần bật thốt:

- Hỡi ơi...

Rồi mỹ phụ nén bật tiếng khóc trong nghẹn ngào...

o O o

- Ha ha ha... ha ha... ha ha ha...

Giọng cười quái gở ghê rợn từ trên đỉnh núi vọng xuống bình đài nghe sởn cả tóc gáy.

Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch giật mình vùng đứng phắt dậy ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi.

Mỹ phụ thét lớn:

- Nhân vật nào, hãy xuất hiện mau!

Một giọng trầm khàn như loài quỷ mị vọng xuống:

- Hãy chờ đó, phó bản tòa sẽ xuống ngay.

Từ trên cao hơn bốn mươi trượng, ba chiếc bóng người to lớn đáp xuống bình đài.

Ba chiếc bóng ngưng lại cho thấy người đứng giữa là lão quái nhân hình dạng cổ quái, mình vận hồng bào, ánh mắt nửa đỏ nửa xanh chớp ma quang lạnh lẽo.

Hai bên hai tên đại hán vận võ phục xanh, mặt mũi cực kỳ hung tợn, lưng giắt giới đao.

Triệu Phi Tần khẽ rùng mình, nhưng vẫn giữ thật bình tĩnh:

- Lão là ai?

Quái nhân cất giọng trầm khàn:

- Phó bản tòa là Phó giáo chủ Thần Đạo giáo chờ mẹ con nàng nơi đây đã lâu rồi.

Phùng Phá Thạch khẽ than:

- Lão đại ác ma này là ai, có phải chính lão đã tàn sát chúng môn đồ Tạ gia trang giết chết Tạ sư thúc hay không. Ta phải bầm thây lão ra làm muôn đoạn báo thù cho sư thúc.

Cậu bé rút thanh đoản kiếm bên lưng ra thét:

- Lão tới đây có chuyện gì?

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt rực ma quang cười khà:

- Oắt con hãy câm cái mồm hôi sữa lại, phó bản tòa đi tìm bắt hai mẹ con ngươi mang về bản giáo. Hãy quì xuống đó chịu trói, chống cự sẽ mất mạng.

Triệu Phi Tần khiếp đảm, tự biết mình và Phùng Phá Thạch không thể nào chống nổi Diêm Vương Tôn Giả, lại còn có hai tên đại hán áo xanh.

Mỹ phụ đảo mắt nhìn quanh tìm đường cùng Phùng Phá Thạch tẩu thoát.

Nhưng Phùng Phá Thạch đang lúc máu hận sôi trào không còn máu sợ, hét lớn:

- Lão đại ác ma, tiểu gia sẽ băm thây ngươi ra làm muôn mảnh báo thù cho Tạ sư thúc.

Cậu bé toan xuất chiêu, chợt Triệu Phi Tần đã nắm chặt cánh tay cậu, khẽ nói:

- Phùng nhi đừng vọng động. Hãy chờ mẹ hỏi lão quỷ này vài câu rồi sẽ động thủ.

Mỹ phụ cố duy trì để tìm phương cách cùng Phùng Phá Thạch chạy trốn.

Triệu Phi Tần vờ hỏi Diêm Vương Tôn Giả:

- Bọn lão vì tìm ta chờ ở nơi đây có chuyện gì lại đòi bắt mẹ con ta về Thần Đạo giáo?

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Triệu Phi Tần bằng ánh mắt nửa đỏ nửa xanh, lạnh lẽo như ma đăng, cất giọng như quỷ hú:

- Phó bản tòa và nhị vị Thủ tòa đi tìm nàng lấy pho bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục. Nàng có mang bảo vật theo trong người hay không, hãy mau mau giao nộp cho ta...

Lão dọa tiếp:

Nếu nàng ngoan ngoãn giao nộp bí kíp, phó bản tòa sẽ liệu lượng khoan thứ cho hai mẹ con nàng được an toàn ra đi, bằng nghịch mạng chờ khi ta động thủ chắc chắn nàng sẽ rơi vào cái cảnh đắm ngọc trầm châu. Ta sẽ bắt nàng vùi dập cho đến lúc hoa tàn nhụy rữa và bắt tên oắt con kia tra tấn, phải cung khai nơi ẩn của lão quỷ Tàn Hồn Quái Nhân.

Nghe Diêm Vương Tôn Giả nói sư phụ là lão quỷ, Phùng Phá Thạch cháy bừng lửa giận, khẽ thầm bên tai Triệu Phi Tần:

Mẹ, lão quỷ này có phải là Diêm Vương Tôn Giả hay không. Xem ra lão hung tợn quá vậy?

Triệu Phi Tần đáp nhỏ:

Lão đứng giữa chính là Diêm Vương Tôn Giả, Phó giáo chủ của Thần Đạo giáo. còn hai tên kia là Thủ tòa. Công lực của lão cao thâm xuất quỷ nhập thần, mẹ con chúng ta chưa phải là đối thủ của bọn lão đâu, con hãy bình tĩnh đừng vọng động, chờ mẹ tìm cách đối phó với lão.

Triệu Phi Tần nghiêm sắc mặt:

- Bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục không có trong mình ta. Bọn lão đi tìm mẹ con ta làm cho vô ích.

Diêm Vương Tôn Giả nổi giận:

- Phó bản tòa đã nói rồi, nàng ương ngạnh thì đừng trách ta sao ra tay ác độc.

Trố cặp mắt nhìn từ gương mặt tới gò ngực ẩn trong làn lụa của Triệu Phi Tần, Diêm Vương Tôn Giả cất tiếng cười khẽ:

- Xem qua nàng rất xinh đẹp. Nàng có một thân hình no tròn, hai trái đào vun như hai quả núi,

vô cùng hấp dẫn. Phó bản tòa sẽ bắt nàng hưởng khoái lạc thần tiên trong một tháng cho phỉ chí bình sinh, sau đó sẽ lục tìm bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục cũng chẳng muộn màng gì.

Lão trỏ Phùng Phá Thạch:

- Còn thằng oắt con kia hãy đứng đó, không được động đậy.

Diêm Vương Tôn Giả giơ ngọn chưởng lên biến thành năm ngọn quỷ trảo vỗ vào người Triệu Phi Tần.

Năm ngọn quỷ trảo đen sì nhanh như chớp điểm vào năm đại huyệt của mỹ phụ.

Triệu Phi Tần thét lên một tiếng, rung thanh trường kiếm xuất chiêu "Tán Hoa Phi Vũ" trông như một trận hoa bay đón lấy năm ngọn quỷ trảo của Diêm Vương Tôn Giả.

Đồng thời Phùng Phá Thạch thét:

- Lão quỷ không được vô lễ với mẹ ta.

Miệng hét, tay cậu bé xuất chiêu "Nhất Tinh Xạ Nguyệt", đâm một nhát đoản kiếm vào bên hông trái của Diêm Vương Tôn Giả nhanh như chớp.

Nhưng hai tên đại hán Thủ tòa Thần Đạo giáo đã đồng thanh quát lớn:

- Tiểu quỷ muốn chết!

Cả hai cùng lượt cất ngọn chưởng lên vỗ vào mình Phùng Phá Thạch hai đạo kình nặng ngàn cân.

Phùng Phá Thạch đang trên đà phóng tới đâm nhát kiếm vào lưng Diêm Vương Tôn Giả nên không tài nào tránh né hay chống đỡ kịp, trong khi hai đạo kình chỉ còn cách ba thước.

Bình... bình...

Phùng Phá Thạch trúng nhằm hai đạo kình nặng ngàn cân của hai tên đại hán Thủ tòa, ré lên một tiếng thê thảm, thân hình bé nhỏ bay bổng lên cao hơn ba trượng, rơi trở xuống lăn nhào xuống thung lũng dưới chân núi.

Chương 4 - Biến cố thương đau

Chẳng biết đã trải qua bao nhiêu thời khắc...

Phùng Phá Thạch mở mắt ra nhìn thấy vầng trăng đã tàn, sắp lặn xuống phía trời tây.

Cậu bé gượng gạo ngồi lên, toàn thân đau nhức, xương cốt như chia lìa...

Ộc!

Gã phun ra một búng máu, ruột gan như có ai cấu xé, tự hiểu mình đang mang nội thương trầm trọng.

Hồi tưởng chuyện đã qua, Phùng Phá Thạch vụt đứng dậy, cất tiếng gào to:

- Mẹ ơi... mẹ đâu rồi?

tứ bề im lặng.

Nhớ lại trận giao đấu cùng bọn Diêm Vương Tôn Giả vừa rồi, Phùng Phá Thạch bất kể mình đang mang trọng thương, vừa bò lên núi, vừa thét gào:

- Mẹ ơi... mẹ đâu rồi?

Không nghe tiếng đáp của Triệu Phi Tần, Phùng Phá Thạch kinh hoàng lại vừa bò lên vừa gào to hơn trước:

- Mẹ ơi... con là Phùng Phá Thạch đây... mẹ ở nơi đâu?

Cậu bé cố nhịn cơn đau xé ruột xé gan, bò lết lên ngọn núi.

Tới bình đài, Phùng Phá Thạch thở hồng hộc, mồm lại phun ra một búng máu tươi.

Cậu bé nằm vật trên bãi cỏ thở một lúc, lại lóp ngóp đứng lên dáo dác tìm kiếm Triệu Phi Tần.

Trên đỉnh đài vắng bặt không thấy Triệu Phi Tần ở đâu, chỉ nghe tiếng gió núi thổi rì rào.

Phùng Phá Thạch không gọi mẹ nữa, đứng trơ như một pho tượng ngẩn ngơ như kẻ đã bị mất hồn.

- Phụ thân đã chết, nay mẹ lại mất tích, chẳng biết sống chết lẽ nào, còn gì đau thương hơn nữa!

Đứng ngẩn ngơ một lúc thật lâu, Phùng Phá Thạch hồi tâm lại, chậm chậm bước đi, đảo mắt tìm kiếm dấu vết trên bình đài.

Trông thấy có những vết máu đã khô vướng mắc trên đám cỏ, Phùng Phá Thạch toát lạnh cả mồ hôi.

Cậu bé ngồi xuống đếm có tất cả hai mươi bốn vết máu khô. Rõ ràng mẹ chàng đã đánh nhau

một trận tử sanh cùng Diêm Vương Tôn Giả và hai tên đại hán Thủ tòa.

Bước tới vài bước, chợt nhận ra hai món vật nằm trên đám cỏ, Phùng Phá Thạch nhặt lấy đưa lên nhìn.

Món vật thứ nhất là lá thư của Tạ Chử Giang đã hoen vết máu.

Món vật thứ hai chính là chiếc áo của Triệu Phi Tần đã bị xé rách toang, chứng tỏ đêm qua mẹ đã bị bọn Diêm Vương Tôn Giả cưỡng hiếp.

Phùng Phá Thạch hét:

- Mẹ...

Chỉ kêu lên được một tiếng thảm khốc, cậu bé ngã lăn ra nằm bất tỉnh trên đám cỏ...

o O o

Mặt trời vừa mọc đằng đông.

Phùng Phá Thạch cũng vừa tỉnh lại, mở hai mắt ra.

Khắp cả toàn thân của cậu bé đau nhức, đau đớn như có ai dần.

Cậu bé đưa mắt nhìn xuống chân nhận ra chiếc áo rách đẫm máu của Triệu Phi Tần dưới đất.

Cậu bé nhặt lấy chiếc áo của Triệu Phi Tần ôm vào lòng cất lên tiếng khóc lớn:

- Mẹ ơi... mẹ đã chết rồi... mẹ để cho con chiếc áo này đây.

Thân hình run rẩy như vừa trúng chưởng, căm hận Phùng Phá Thạch té quỵ xuống đất không còn đứng dậy nổi nữa.

Phần thì đang mang nội thương quá nặng, phần xúc động mạnh vì cái chết của Triệu Phi Tần, cậu bé ngã nằm trên đám cỏ nửa mê nửa tỉnh một lúc rất lâu.

Phùng Phá Thạch cố gượng ngồi trở lên lấy một viên linh đan nuốt chững, nhắm hai mắt lại, vận chân khí chân nguyên chạy mười hai vòng đi, mười hai vòng lại trong các huyệt đạo để điều trị nội thương.

Mặt trời lên khỏi núi, ánh nắng dội xuống ấm áp chan hòa trên cỏ cây vạn vật.

Phùng Phá Thạch đã chữa nội thương được năm sáu phần, cơn đau nhức thuyên giảm rất nhiều.

Cậu bé đứng lên nhìn thung lũng chân núi, lẩm bẩm một mình:

- Ta hãy xuống núi tìm xác mẹ...

Phùng Phá Thạch chầm chậm lần bò đi xuống chân núi. Vì nội thương chưa lành hẳn, không thể thi triển khinh công nhanh lẹ như trước được.

Xuống tới chân núi, cậu bé rảo tìm chung quanh trông thấy có ba cái vực sâu thăm thẳm, phía dưới tối mịt mù.

Phùng Phá Thạch muốn xuống đáy vực tìm thi thể của Triệu Phi Tần nhưng đáy vực sâu ngàn trượng, lại trong mình quá mỏi mệt nên không thể nào xuống được.

Cậu bé ngơ ngác đứng bất động.

Bây giờ biết phải tìm mẹ ở nơi đâu, hoặc đêm rồi bọn Diêm Vương Tôn Giả giết mẹ cậu chết đi rồi vứt thây xuống một trong ba cái vực thẳm này, hoặc bốn lão bắt mẹ mang đi xa rồi, đâu còn cách nào đuổi theo kịp, hơn nữa đến nay vẫn chưa biết sào huyệt của Thần Đạo giáo ở nơi nào.

Máu hận thù sôi lên sùng sục trong trái tim, Phùng Phá Thạch trợn mắt lên:

- Diêm Vương lão quỷ, Xích Phát lão quỷ, tiểu gia thề moi lấy tim gan các ngươi trả thù cho phụ thân và mẹ ta.

Cậu bé cất chiếc áo rách đẫm máu của Triệu Phi Tần vào túi hành trang, vì đây là di vật cuối cùng của mẹ.

Cậu nghĩ thầm:

- "Nay Phùng Sơn bảo đã bị tàn phá, Tạ gia trang cũng chẳng còn, ta hãy trở về Tàn Hồn động gặp lại sư phụ, thuật rõ mọi chuyện xảy ra, xem sư phụ dạy bảo thế nào. Sau đó mới đi tìm bọn ác ma rửa hận".

Quyết định rồi, Phùng Phá Thạch men theo con đường hẹp trong dãy núi trở ra ngoài quan đạo, đi thẳng về phía tây...

o O o

Ánh nắng chiều chưa tắt, Phùng Phá Thạch đã tới con sơn đạo quanh co dẫn vào Tàn Hồn động.

Chợt cậu bé rùng mình mấy cái, một luồng giá lạnh chạy thẳng vào người.

Cậu bé bật thốt:

- Chuyện gì lại xảy ra nữa đây, chẳng lẽ nào...

Phùng Phá Thạch không dám nghĩ tới nữa. Đã một lần linh giác báo trước cho gã biết có điềm bất hạnh xảy ra, quả đúng như điều dự đoán. Giờ gã rất sợ chuyện tóc tang cứ mãi diễn ra trong cuộc đời đơn độc.

Phùng Phá Thạch nóng lòng tiến nhanh vào con sơn đạo, mặc cho thỉnh thoảng cơn đau nhức lại hành hạ trong cơ thể.

Còn cách Tàn Hồn động chừng vài dặm chợt bên tai Phùng Phá Thạch nghe có tiếng sấm chưởng nổ vang rền.

Cậu bé kinh hãi kêu lên:

- Thôi đúng rồi, chắc chắn sư phụ ta đang đấu nhau với một bọn đại ác ma nào đó, ta hãy đi nhanh.

Cậu bé cắn răng chịu đựng cơn đau vận chân khí trổ khinh công chạy nhanh vào hướng Tàn

Hồn động, Nhưng vì nội thương chưa lành hẳn, Phùng Phá Thạch không thể nào tiến thật nhanh theo ý muốn của mình được.

Phùng Phá Thạch chỉ mới tới Tàn Hồn động học võ công của Tàn Hồn Quái Nhân khoảng một năm.

Trong thời gian này chỉ vì tuổi còn quá trẻ, lão quái nhân chỉ dạy cho cách bồi nguyên chân khí, và thân pháp chứ chưa truyền dạy một chiêu nào.

Cứ như lời sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, đợi hai năm sau khi cậu bé có một số nội lực khả dĩ, lão sẽ truyền dạy cho cậu chưởng pháp, chỉ lực và kiếm pháp.

Dù thời gian sống với sư phụ chẳng bao lâu, nhưng tình của Phùng Phá Thạch đối với Tàn Hồn Quái Nhân rất đậm đà thắm thiết. Cậu xem lão nhân như những người thân của mình, hết mực cung kính, thương yêu, nên khi nghe tiếng sấm chưởng nổ rền, cậu rung động cả tâm can. Cậu vô cùng lo sợ cho tính mạng của sư phụ.

Vì biết đâu đối thủ của sư phụ là bọn đại ác ma đã từng đi tìm lấy lão nhân để chiếm lấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm như lời lão nhân đã nói trước lúc cậu bé ra đi.

Chẳng bao lâu Phùng Phá Thạch chỉ còn cách Tàn Hồn động chừng ba mươi trượng.

Cậu bé phóng mắt nhìn tới, nhận ra Tàn Hồn Quái Nhân đang đấu nhau kịch liệt với năm người.

Nhìn kỹ lại đó là năm lão quái nhân vận hồng bào và cam bào vây đánh từ năm phía.

Lão quái nhân vận hồng bào chính là Diêm Vương Tôn Giả mà cậu bé đã gặp trên bình đài từ đêm qua.

Lão nhân tóc râu đỏ hoe chắc chắn là Xích Phát Đại Ma Tôn.

Lão nhân gương mặt nửa xanh nửa trắng đúng là Lưỡng Diện Quái Nhân.

Còn lại hai lão quái nhân chắc hẳn là Vạn Độc Thánh Sư và Liệt Hỏa Ma Quân chứ không còn ai khác.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm như thế.

Nhìn rõ sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân đã rơi vào cái thế hạ phong dù lão nhân xuất các chiêu pháp cực kỳ lợi hại với thanh Tàn Hồn huyết kiếm chiếu rực huyết quang.

Nhưng năm lão đại ma kia công lực cao thâm vô lượng, thân pháp nhanh nhẹn như ma như quỷ lại đứng trấn theo lối ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ tạo thành kỳ trận vây chặt lấy lão nhân từ năm hướng.

Năm lão đại ma đầu sử dụng toàn bằng chưởng lực từ năm mặt tấn công Tàn Hồn Quái Nhân.

Bóng chưởng trùng trùng hai màu đen xám cao như núi đổ ập vào đầu lão nhân.

Tàn Hồn Quái Nhân tay phải sử dụng thanh Tàn Hồn huyết kiếm, tay trái xuất chưởng ngăn chống khắp cả năm phía.

Chưởng âm liên tiếp nổ trấn động, kình khí phóng qua tám hướng vùn vụt, lẩn lộn ánh huyết

quang chớp lòa cả mắt.

Tình thế xem ra vô cùng nguy ngập cho Tàn Hồn Quái Nhân, chỉ đấu vài mươi hiệp nữa có lẽ sẽ phải thúc thủ với năm lão đại ác ma kia.

Phùng Phá Thạch rất đỗi kinh hoàng, rút thanh đoản kiếm ra toan phóng tới trợ lực cùng sư phụ.

Nhưng chợt nhớ mình mang nội thương chưa lành, hơn nữa võ công còn thô thiển, cậu bé kịp thời thu hồi thân thủ.

Nhìn vào đấu trường quan sát phút giây Phùng Phá Thạch khẽ nhủ thầm:

- Ta không nên lộ diện đấu nhau với bọn lão quỷ này. Ta hãy tới ẩn phía sau cây cổ thụ to lớn kia xem thế nào rồi tùy tình thế mà hành động.

Bằng một thân pháp nhẹ nhàng của phụ thân Phùng Phá Sơn đã truyền dạy từ thuở ấu thơ, Phùng Phá Thạch như chiếc bóng ma phi tới đứng phía sau cây cổ thụ, phóng mắt nhìn vào đấu trường.

Cậu bé nhận ra Diêm Vương Tôn Giả đang quay lưng về phía cây cổ thụ, máu hận thù sôi lên.

Gã nghĩ thầm:

- "Ta hãy thừa cơ hội lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả đang day lưng về phía này bất ngờ phóng kiếm ám kích lão. Cho dù công lực và thân pháp của lão có cao cường tới đâu, nếu không chết cũng bị trọng thương. Như vậy ắt phá vòng vây cho sư phụ một cách chẳng khó khăn gì".

Thầm tính như vậy rồi, Phùng Phá Thạch nắm chắc thanh đoản kiếm trong tay chuẩn bị xuất thủ.

Đợi đến lúc Diêm Vương Tôn Giả vừa tấn công Tàn Hồn Quái Nhân một chiêu, tháo lùi lại hai bước, Phùng Phá Thạch lao tới, vận toàn lực phóng thanh đoản kiếm vào lưng lão.

Thanh đoản kiếm bay vèo tới lưng Diêm Vương Tôn Giả nhanh như chớp.

Dù là một lão đại ma đầu công lực cao thâm tới mức thượng thừa, thân pháp nhanh nhẹn như bóng quỷ, nhưng Diêm Vương Tôn Giả mãi lo đấu nhau cùng Tàn Hồn Quái Nhân, tránh né làn huyết qung khiếp người của thanh Tàn Hồn huyết kiếm, hơn nữa đâu ngờ giữa lúc này lại có kẻ rình rập sau lưng ám kích bất ngờ. Tới khi lão phát giác tiếng gió tít vèo vèo, thanh đoản kiếm chỉ còn cách lưng lão chừng nửa thước. Lão không còn phương cách nào tránh né cho kịp nữa.

Nhưng lão vẫn lắc mình một cái, lệch đi một tấc.

Phập!

Thanh đoản kiếm cắm phập vào lưng Diêm Vương Tôn Giả phía bên phải.

Diêm Vương Tôn Giả gầm lên như sư tử bị thương, thân hình lảo đảo lui về phía sau ba bốn bước.

Lão quay tay ra sau lưng nắm lấy chuôi thanh đoản kiếm rút phăng ra.

Phực!

Thanh đoản kiếm rút ra, một vòi máu từ trên lưng lão phun ra xối xả.

Diêm Vương Tôn Giả lại gầm to, loạng choạng mấy cái, té quỵ xuống đất.

Xích Phát Đại Ma Tôn kinh hãi lao tới đở Diêm Vương Tôn Giả đứng lên.

Ba lão đại ma đầu kinh hoàng trố mắt nhìn qua.

Phùng Phá Thạch hoan hỉ lao về phía Tàn Hồn Quái Nhân kêu lên:

- Sư phụ...

nhưng lão đại ma đầu áo đỏ ngó thấy quát to một tiếng, chấn một đạo kình nặng ngàn cân vào người Phùng Phá Thạch đang lúc còn lơ lửng ở lưng chừng.

Bình...

Phùng Phá Thạch ré lên, thân hình bay bổng lên cao, rơi xuống gần Tàn Hồn Quái Nhân hôn mê luôn...

o O o

Không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, Phùng Phá Thạch từ cõi vô thức trở lại mơ hồ, nửa mê nửa tỉnh.

Cậu bé mơ màng nghĩ mình đang còn sống trên cõi thế gian.

Chợt cậu bé nghe bên tai văng vẳng có tiếng gọi của Tàn Hồn Quái Nhân:

- Phùng nhi... Phùng nhi... tỉnh lại...

Phùng Phá Thạch cố thoát khỏi mơ hồ từ từ mở hai mắt ra.

Cậu bé nhìn thấy sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân đang ngồi tĩnh tọa trước mặt.

Thân mình y phục của Tàn Hồn Quái Nhân đầy máu, luôn cả gương mặt cũng có nhiều vết máu.

Chứng tỏ lão quái nhân đã mang vết thương rất trầm trọng, Phùng Phá Thạch kinh hoàng ngồi dậy, đứng phắt lên.

Bất chợt thân hình cậu bé bốc bổng lên cao, suýt chạm nhằm vách động.

Chưa rõ nguyên nhân tại sao có tình trạng lạ lùng này, cậu bé vội vận thiên cân trụy từ từ hạ thân hình xuống đất, cảm thấy trong mình thư thái lạ lùng.

Thân hình cậu bé nhẹ như con chim.

Phùng Phá Thạch đứng nhìn Tàn Hồn Quái Nhân chưa hiểu ra làm sao cả.

Bỗng nhiên trong cậu bé có sự biến đổi khác hẳn từ trước đến giờ, như hai thái cực.

Phùng Phá Thạch nhớ lại lúc gã ẩn nấp sau cây cổ thụ, lợi dụng Diêm Vương Tôn Giả quay lưng phóng một thanh đoản kiếm vào người lão, sau đó bị lão quái nhân áo đỏ đánh một chưởng ngất đi chẳng còn hay biết gì nữa cả.

Bây giờ nội thương trong người chàng đã hoàn toàn hồi phục, nội lực lại cao thâm đến không thể nào tưởng tượng nổi như vậy.

Theo Phùng Phá Thạch nghĩ hiện giờ cậu có một nội lực phi thường nhưng chưa rồi được bao nhiêu năm.

Cậu bé đứng nhìn Tàn Hồn Quái Nhân ngơ ngác như người từ trên trời rơi xuống.

Tàn Hồn Quái Nhân cất giọng trầm khàn khác hơn lúc bình thường như lnn đã quá mệt mỏi:

- Phùng nhi, con hãy ngồi trở xuống để sư phụ có vài lời muốn nói với con!

Phùng Phá Thạch vâng lời ngồi xuống ngay trước mặt Tàn Hồn Quái Nhân.

Cậu bé hết sức cung kính lắng tai nghe.

Cho tới bây giờ Phùng Phá Thạch mới hiểu rõ chính sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân đã đưa cậu vào đây chữa trị nội thương nhưng còn chuyện gia tăng nội lực cậu chưa biết do nguyên nhân nào lại thâm hậu đến thế.

Lão quái nhân trầm khàn giọng nói:

- Phùng nhi, hiện giờ còn nghe thấy trong mình thế nào?

Phùng Phá Thạch cung kính:

- Thưa sư phụ, con nghe nội thương trong người đã hoàn toàn hồi phục, nhưng chẳng hiểu do đâu mà nội lực của con gia tăng rất nhiều.

Tàn Hồn Quái Nhân vẫn với giọng trầm khàn mỏi mệt:

- Con chưa hiểu do đâu nguyên nhân hiện nay trong người con đã trăm năm công lực phải không?

Chợt nhớ ra một chuyện bất tường, Phùng Phá Thạch kinh hãi lúng túng:

- Thưa sư phụ, con chưa hiểu nguyên nhân do đâu, xin sư phụ chỉ dạy cho con.

Tàn Hồn Quái Nhân buông hơi thở nhẹ:

- Con trúng nhằm một chưởng của lão quỷ Liệt Hỏa Ma Quân, văng tới ngay gần chỗ ta đứng. Ta đã đỡ lấy con đưa vào trong Tàn Hồn động này cho uống linh đan, vận chân khí truyền sang đã tròn một ngày rồi con mới tỉnh lại. Trong lúc ta truyền chân khí ta đã đưa tất cả nội lực của ta cho con. Bây giờ con đã có gần một trăm năm nội lực, ngang hàng với các bậc đại kỳ nhân trên chốn giang hồ.

Phùng Phá Thạch không mừng vì đã có nội lực một trăm năm mà lại vô cùng khiếp đảm khi nghe Tàn Hồn Quái Nhân đã truyền hết nội lực cho gã.

Cậu bé tròn xoe đôi mắt:

- Sư phụ, con đâu nỡ lòng nào...

Tàn Hồn Quái Nhân phất cánh tay áo rộng cắt ngang không cho Phùng Phá Thạch nói tiếp.

- Phùng nhi... chỉ vì ta không còn sống được bao nhiêu thời gian nữa nên ta mới truyền tất cả nư cho con trước khi ta nhắm mắt lìa bỏ cõi đời.

Phùng Phá Thạch vô cùng khiếp đảm khi nghe Tàn Hồn Quái Nhân cho biết lão nhân không còn sống được bao lâu nữa.

Cậu bé cất tiếng run run:

- Sư phụ, tại sao sư phụ không còn sống được bao lâu thời gian nữa?

Tàn Hồn Quái Nhân thở dài:

- Tại vì trong trận giao đấu cùng năm lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Liệt Hỏa Ma Quân, Vạn Độc Thánh Sư và Lưỡng Diện Quái Nhân trong buổi chiều hôm qua, vì một chút bất phòng ta đã bị lão Vạn Độc Thánh Sư phóng kịch độc vạn cổ trùng vào người ta. Chỉ nội trong ba ngày là phải chết, không có một loại thần đan thánh dược nào cứu nổi. Dù cho bậc thần tiên cũng phải bó tay, vì vậy ta truyền nội lực lại cho con để sau này con có thể đương đầu với bất cứ một tên đại ác ma nào trên chốn giang hồ, và tìm tới Thần Đạo giáo giết năm lão quỷ báo thù cho ta. Con đã hiểu rồi chứ?

Phùng Phá Thạch biến sắc, tay chân tê dại, vội quì xuống trước mặt Tàn Hồn Quái Nhân.

Cậu bé chắp tay, trước mặt nước mắt lưng tròng:

- Con xin vạn tạ công đức cao dày bằng trời của sư phụ, nhưng con không nỡ lòng nào nhận lấy cái ân huệ...

Tàn Hồn Quái Nhân cắt ngang:

- Ta đã hiểu lòng con rất chí thành chí hiếu, nhưng thời giờ đã hết rồi. Con hãy đứng lên nghe ta nói nữa đây.

Phùng Phá Thạch đứng dậy nhìn Tàn Hồn Quái Nhân trong lòng phập phồng lo sợ.

Lão quái nhân lại buông một hơi thở dài rồi bằng một giọng trầm khàn nói:

- Thời gian con tới đây nhập môn do nghĩa đệ Phùng Phá Sơn ký thác cho ta đã một năm qua mà ta chưa truyền dạy cho con một chiêu chưởng pháp nào. Bởi ta thấy con hãy còn quá trẻ và nội lực còn non nớt, dù có truyền dạy cũng chẳng mấy thành công, nên ta chỉ dạy con cách thức bồi nguyên chân khí, đợi vài năm sau con lớn lên, có được một số nội lực khả dĩ, ta sẽ truyền chưởng pháp, kiếm pháp cũng chẳng muộn màng gì. Nhưng nay tình thế đã hoàn toàn thay đổi, con đã có một công lực đến mức thượng thừa, còn ta lại sắp vĩnh viễn ra đi, nên ta sẽ truyền lại cho con bốn môn võ công.

Ngưng lại rồi lão quái nhân tiếp:

- Môn thứ nhất thuộc về kiếm pháp có tên là Tàn Hồn tam thức, chiêu sau lợi hại gấp đôi chiêu trước. Môn thứ hai thuộc về chưởng pháp, tên là “Càn Khôn Thái Cực”. Công phu này thuộc dương cương, có thể đánh bát một tảng đá khổng lồ. Môn thứ ba thuộc về khinh công, tên là Thần mã đăng vân, khi thi triển có thể cất cao hơn năm trượng và tốc lực nhanh như gió. Môn cuối cùng tên là Di hình hoán ảnh, lúc sử dụng ẩn hiện như loài ma quỷ, tránh né đao kiếm đối phương một cách rất dễ dàng. Ta đã viết sẵn bốn câu khẩu quyết và chỉ dạy cách thức luyện tập bốn môn võ công đó, cất trong cái hộc đá lớn phía sau. Như con đã biết, thanh Tàn Hồn huyết kiếm cũng ở trong đó. Bốn môn này con phải luyện trong vòng ba năm mới mong thành tựu được. Trong thời gian luyện tập con không nên ở Tàn Hồn động này, bởi vì năm lão quỷ kia vì tham vọng chiếm đoạt thanh Tàn Hồn huyết kiếm sẽ trở lại sát hại con. Ta đã dọn sẵn cho con một cái hang cốc rất kín đáo ở trong ngọn núi phía sau, nơi đó đã trữ sẵn lương khô cho con dùng trong thời gian đã nói nên con chẳng cần phải ra ngoài kiếm, lỡ chẳng may gặp bọn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn. Sau khi ta chết rồi, con hãy lập tức rời khỏi Tàn Hồn động này đừng chậm trễ sẽ mang lấy tai họa vào thân và tất cả công phu kể như bị hủy diệt. Lời ta đã cạn, con hãy nhớ ghi. Thôi... ta đi đây...

Dứt tiếng Tàn Hồn Quái Nhân từ từ nhắm mắt lại, thân mình ngã xuống.

Phùng Phá Thạch hét kinh hoàng:

- Sư phụ...

Cậu bé phóng tới nhìn Tàn Hồn Quái Nhân, xem lại hơi thở đã ngưng, trái tim không còn đập nữa.

Gã ôm lấy thi hài Tàn Hồn Quái Nhân khóc như mưa gió.

Tàn Hồn động như đảo lộn, quay cuồng trước mắt gã, mặt đất cơ hồ như sụp xuống.

Không gian như đọng lại, thời gian như ngừng hẳn theo cái chết của Tàn Hồn Quái Nhân.

Cả một bầu trời tang tóc đau thương hiện ra.

Phùng Phá Thạch đã khóc sư thúc Tạ Chử Giang, khóc cho phụ thân Phùng Phá Sơn, khóc cho mẫu thân Triệu Phi Tần, giờ lại khóc cho cái chết của sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân.

Cậu bé khóc cho tới khàn cả cổ, nói không ra tiếng, máu hòa với nước mắt vẫn chưa chịu ngưng.

Phụ thân đã chết, mẫu thân biệt tích, chưa rõ còn sống hay chết thế nào. Tưởng chỉ còn có sư phụ là niềm vui, nhưng nay Tàn Hồn Quái Nhân đã chết, đời gã cô độc hoàn toàn.

Khóc cho đến khi không còn khóc nổi nữa, Phùng Phá Thạch buông thi thể Tàn Hồn Quái Nhân ra, đứng lên đưa tay lau nước mắt hòa với máu.

Nhớ lại những lời trối trăn của Tàn Hồn Quái Nhân, Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn quanh trong Tàn Hồn động tìm một nơi cao ráo, mai táng sư phụ.

Cậu bé dừng mắt lại trước một chỗ đất lẩm bẩm:

- Bây giờ ta hãy đào một cái huyệt chỗ khoảng đất đó, chôn cất sư phụ ta, sau đó dùng mấy tảng

đá to lớn lấp kín cửa Tàn Hồn động, đề phòng năm lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn tới đây phá phách, làm cho linh hồn của sư phụ ở chốn suối vàng không được yên vui. Cuối cùng ta hãy rời khỏi chốn này ra phía sau tìm động cốc tập luyện võ công như những lời sư phụ đã dạy bảo.

Nhẩm tính rồi, Phùng Phá Thạch đi thẳng vào phía trong, tới cái hốc đá to, thò tay vào sục sạo một lúc, lấy ra pho bí kíp luyện bốn chiêu và thanh Tàn Hồn huyết kiếm như lời Tàn Hồn Quái Nhân đã dặn dò trước khi chết.

Cất pho bí kíp vào lòng, Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ.

Từ thanh kiếm một làn huyết quang chớp sáng rực màu máu trông den rợn người.

Cậu bé vui mừng lẩm bẩm:

- Được rồi, bọn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, rồi các người sẽ xem tiểu gia báo hận.

Cậu bé trở lên dùng thanh Tàn Hồn huyết kiếm tới chỗ cao ráo đào một cái huyệt khá sâu. Trả thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào vỏ, mang thi hài của Tàn Hồn Quái Nhân đặt nằm xuống huyệt.

Cậu bé đứng nhìn thi hài sư phụ khóc tiễn đưa lần cuối cùng nhưng không có nước mắt, không thành tiếng.

Gã vun đất đá lên thành một ngôi mộ.

Cậu bé quỳ trước ngôi mộ Tàn Hồn Quái Nhân cúi lạy bốn lạy rồi đứng lên chắp hai tay trước ngực khẩn hứa:

- Sư phụ, con xin bái biệt sư phụ. Con sẽ luyện bốn chiêu trong pho bí kíp, sau đó con đi giết sạch năm lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn theo di ngôn của sư phụ.

Nhìn ngôi mộ Tàn Hồn Quái Nhân ngậm ngùi rất lâu, cậu bé tới chiếc giường đá lấy túi hành trang đeo lên vai, lại nhìn ngôi mộ lần cuối cùng rồi lửng chửng rời khỏi Tàn Hồn động.

Cậu bé tìm mấy tảng đá lớn nặng ngót một ngàn cân lấp kín cánh cửa tò vò của Tàn Hồn động, rồi nhìn quanh một cái trước khi đi về phía sau dãy núi…

Chương 5 - Huyết kiếm xuất hiện giang hồ

Một buổi sáng mùa xuân.

Tiết trời mát mẻ, gió xuân phơi phới. Cây cỏ mùa xuân xanh ngát một màu. Những đóa hoa anh túc mọc hai bên đường tim tím nhởn nhơ theo từng cơn gió đồng, thoang thoảng mùi hương kỳ diệu, say đắm lòng người.

Đột nhiên từ xa xuất hiện một con tuấn mã sắc lông tuyền màu hồng, hùng vĩ, trên lưng chở một chàng thiếu niên tuổi trạc mười bảy, mười tám, mình vận lam y, gương mặt cực kỳ anh tuấn, da trắng tợ ngọc, môi đỏ như son, cặp lông mày anh tú, đôi mắt to thăm thẳm như thu gọn cả một trời xuân từ từ chạy tới cánh rừng cây lá thưa thớt.

Gương mặt ngọc của chàng thiếu niên lam y trầm tư, mắt nhìn thẳng về phía trước, không nhìn cảnh sắc tươi đẹp của mùa xuân hai bên đường. Hình như chàng đang thầm tính một chuyện gì quan trọng trong những tháng ngày sắp tới.

Người ngựa chàng thiếu niên lam y sắp tới cánh rừng thưa lá bồng, thấy trước mặt một đoàn kỵ mã phi nhanh, cuốn lên cát bụi mịt mù.

Đoàn kỵ mã đang đuổi theo một gã đại hán áo xanh chạy nhanh như tên bắn hướng về phía người ngựa của chàng thiếu niên vận lam y.

Thiếu niên vận lam y dừng ngựa lại bên đường, chú mắt nhìn gã đại hán áo xanh và đoàn kỵ mã đuổi theo ở phía sau.

Chàng lẩm bẩm:

- Bọn người nào đuổi bắt gã áo xanh kia đây. Ta hãy chờ xem bọn họ là ai?

Còn cách người ngựa chàng thiếu niên lam y khoảng ba mươi trượng đột ngột gã áo xanh phóng vào con đường mòn, chạy bắn vô cánh rừng thưa thớt lá cành.

Đoàn kỵ mã chạy ào ào tới. Thiếu niên vận lam y nhìn nhận ra có tất cả mười hai con tuấn mã, trên lưng chở mười hai tên đại hán áo đen, mặt mũi hung tợn, mắt chiếu rực hung quang, lưng đeo giới đao sáng ngời.

Thiếu niên vận áo lam bật thốt:

- Bọn người Thần Đạo giáo!

Chàng chưa động thủ vội, còn chờ xem bọn đại hán áo đen có đuổi theo gã áo xanh hay không.

Đoàn kỵ mã vừa chạy tới con đường mòn, một tên đại hán áo đen quát to:

- Chư đệ hãy đuổi theo vây bắt tên tử tội kia, đừng để cho gã chạy thoát.

Dứt tiếng, hắn phóng ngựa vào cánh rừng trước mặt. Mười một tên đại hán chạy theo sau.

Thiếu niên vận lam y lẩm bẩm:

- Bọn kiếm thủ quỷ quái Thần Đạo giáo này đuổi theo gã áo xanh kia là ai? Ta có nên can dự vào chuyện này hay không?

Ngẫm nghĩ phút giây, thiếu niên vận lam y gật gù:

- Bọn Thần Đạo giáo là kẻ thù của ta, tại sao ta lại không can dự chứ?

Liền đó, thiếu niên vận lam y thúc ngựa chạy tới con đường mòn rẽ vào rừng, rượt theo mười hai tên đại hán kiếm thủ Thần Đạo giáo ở phía trước.

Vào sâu trong cánh rừng cây lá thưa thớt chừng một dặm, chợt tiếng vó ngựa phía trước im đi.

Liền có tiếng quát tháo, tiếng đao kiếm chạm nhau soang soảng. Dĩ nhiên giữa gã áo xanh và mười hai tên đại hán Thần Đạo giáo đã diễn ra trận ác chiến.

Thiếu niên vận lam y gấp rút phi ngựa tới. Sắp đến nơi chàng cho ngựa dừng lại phía sau một gốc cổ thụ.

Chàng phóng mắt nhìn tới, cố nhận diện gã áo xanh chạy trốn kia xem y thuộc nhân vật nào.

Trên một khoảng đất rộng cỏ dại mọc đầy giữa cánh rừng, mười hai tên đại hán áo đen vây đánh gã áo xanh rất ác liệt. Kiếm, đao chớp rực khắp đấu trường.

Khắp cả thân mình gã áo xanh đã nhuốm đầy vết máu. Hình như gã đã đánh nhau ở nơi đâu một trận rồi mới bị mười hai tên đại hán áo đen đuổi chạy tới đây.

Gương mặt gã áo xanh rất anh tuấn, mắt sáng tợ vì sao, đường đường khí phách, khiến cho lòng thiếu niên vận lam y sinh ra lòng ái mộ.

Kiếm pháp của gã áo xanh rất kỳ diệu, nhưng xem ra nội lực của gã đã hao mòn, nhát kiếm phóng ra có phần uể oải.

Trong khi mười hai tên đại hán áo đen càng đánh càng thêm mãnh liệt, giới đao từ tám hướng chém sả vào người gã áo xanh.

Soảng... soảng...

Chùm hoa lửa tóe ra rực rỡ, gã áo xanh loạng choạng lùi mấy bước, xem ra sắp thúc thủ tới nơi.

Tên đại hán cầm đầu quát:

- Tên tử tội sắp ngã ra rồi, chư đệ hãy mau giết gã.

Mười hai tên đại hán áo đen vung giới đao tấn công gã áo xanh như vũ bão.

Thiếu niên vận lam y khẽ thầm:

- Xem qua gã áo xanh kia là một nhân vật chánh đạo, khí phách can trường. Ta không thể để cho bọn quỷ quái Thần Đạo giáo giết gã được.

Thiếu niên vận lam y rời khỏi con tuấn mã, bay tới gần đấu trường rồi đáp xuống.

Chàng hét:

- Ngừng tay!

Tiếng hét xé mây của thiếu niên vận lam y khiến cho mười hai tên đại hán áo đen giật mình, lập tức thu hồi giới đao.

Gã áo xanh ngưng thân thủ, đứng chống kiếm vừa thở hồng hộc, vừa đưa mắt nhìn thiếu niên vận lam y.

Đấu trường im lặng trở lại.

Mười hai tên đại hán áo đen trố mắt nhìn thiếu niên vận lam y rồi cùng à lên một lượt.

Không hiểu bọn chúng ngạc nhiên vì thiếu niên vận lam y là một gã oắt con tại sao dám tới đây can dự vào chuyện của bọn chúng hay là nhận ra gương mặt cực kỳ tuấn tú của chàng.

Tên đại hán áo đen cầm đầu nhìn thiếu niên vận lam y bằng ánh mắt phát hung quang. Hắn hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Thiếu niên vận lam y lạnh băng:

- Huyết Hận thư sinh.

Tên đại hán áo đen cầm đầu trợn mắt:

- Huyết Hận thư sinh? Một cái tên vô danh tiểu tốt! Nhưng ngươi tới đây có chuyện gì?

Thiếu niên vận lam y vẫn lạnh băng:

- Giết các ngươi...

Bỗng tên đại hán áo đen trổ một tràng cười quái gỡ:

- Ha ha... ha ha ha...

Thiếu niên vận lam y quắc mắt:

- Ngươi cười cái gì?

Tên đại hán áo đen thôi cười, nhìn thiếu niên vận lam y bằng ánh mắt tóe hung quang:

- Đại gia cười cho ngươi chỉ là một thằng oắt con lại dám nói chuyện bằng trời, không biết sợ chết sống.

Hắn hỏi thiếu niên vận lam y:

- Ngươi biết bọn đại gia là ai không?

Thiếu niên vận lam y khinh khỉnh:

- Ngươi là đại kiếm thủ Thần Đạo giáo, còn mười một tên quỷ quái kia là kiếm thủ, có đúng

không nào?

Chàng nghênh mặt ngọc như thách thức.

Tên đại hán áo đen nổi giận quát:

- Ngươi đã biết đại gia là đại kiếm thủ, chư đệ ta là kiếm thủ của Thần Đạo giáo, ngươi không sợ chết hay sao lại tới đây phá phách chuyện của bản giáo.

Thiếu niên vận lam y cười khỉnh:

- Ta là Huyết Hận thư sinh, ta tới đâu máu chảy tới đó. các ngươi sắp chảy máu ra rồi, ta lại còn sợ bọn ngươi cái gì nữa chứ?

Tên đại hán áo đen giận xung tóc trán, dửng cặp lông mày chổi xuể, trợn cặp mắt bắn hung quang nhìn thiếu niên vận lam y, vì quá giận mà chưa nói được nên lời.

Thiếu niên vận lam y trỏ tay đếm bọn đại hán áo đen một lượt rồi nói:

- Tất cả các ngươi ở đây có mười hai tên vừa là đại kiếm thủ vừa là kiếm thủ. Bây giờ tiểu gia sẽ giết mười một ten kiếm thủ, còn để ngươi chạy về sào huyệt cấp báo với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cùng bốn tên lão quỷ kia rằng nay mai sẽ có kẻ thù tới vầm thây năm lão ra làm muôn đoạn.

Vèo!

Thiếu niên vận lam y lao vút qua đầu bọn đại hán áo đen vào đấu trường, đáp trở xuống đứng bên cạnh gã áo xanh.

Chàng vừa thi triển khinh công thần mã đăng vân vọt lên cao ba trượng, đáp xuống nhẹ nhàng đến một hạt bụi cũng không thấy bay.

Mười hai tên đại hán áo đen Thần Đạo giáo có muốn ngăn cản thiếu niên vận lam y cũng không biết phải sử dụng thân pháp gì phi thân lên đón chặn chàng không cho vào đấu trường.

Bọn chúng sửng sốt trố mười hai cặp mắt nhìn thiếu niên vận lam y bởi không ngờ thân pháp của chàng cao thâm đến dường đó.

Hai chân vừa đặt tới mặt đất, thiếu niên vận lam y nhìn gã áo xanh nói mau:

- Huynh đài hãy ngồi xuống đó uống linh đan, vận công chữa trịi thương tích. Về phần bọn Thần Đạo giáo quỷ quái đã có tiểu đệ lo liệu cả rồi.

Gã áo xanh khẽ gật đầu, như rất tin tưởng vào lời nói của thiếu niên vận lam y. Hắn ngồi xuống đám cỏ nhắm mắt vận công chữa trị nội thương.

Chương 6 - Huyết sát

Tên đại hán áo đen cầm đầu quát lớn:

- Chư đệ hãy mau giết hai tên tử tội kia cho ta.

Hắn vung giới đao hợp cùng mười một thanh giới đao của đồng bọn từ tám hướng trút vào đầu thiếu niên vận lam y và gã áo xanh đang ngồi vận công.

Thiếu niên vận lam y thét:

- Các ngươi phải chết!

Trường kiếm bên lưng rút ra, phát làn huyết quang chói rực lạnh căm người. Thiếu niên vận lam y vẽ vòng qua đấu trường một cái giống họa sĩ vẽ tranh.

Hàng trăm, hàng ngàn ánh huyết quang tỏa sáng tám hướng, điểm nhanh như sét giật vào mười hai tên đại hán kiếm thủ Thần Đạo giáo.

Kẻng... kẻng... kẻng...

Phập... phập... phập...

Một loạt tiếng rú nghẹn, ba thanh giới đao bay ra ngoài. Ba chiếc đầu kiếm thủ Thần Đạo giáo rụng xuống đất.

Ba cây thịt không đầu máu vọt như tên bắn rồi từ từ ngã lăn ra.

Thiếu niên vận lam y thu trường kiếm, đứng nhìn tên đại hán áo đen cầm đầu khinh khỉnh.

Đấu trường đang hỗn loạn chợt im bặt, tưởng chừng một con muỗi bay ngang vẫn còn nghe.

Tên đại hán áo đen cầm đầu bọn kiếm thủ Thần Đạo giáo khiếp đảm trố cặp mắt to như hai cái lục lạc ngựa, gần rách cả khóe mắt, hết nhìn ba cái đầu đồng bọn trên mặt đất đến nhìn thiếu niên vận lam y.

Tám tên kiếm thủ Thần Đạo giáo tháo lui ra ngoài, mặt mũi tái xanh, ánh mắt rực hung quang tắt ngấm, đứng yên nhìn thanh trường kiếm rực huyết quang trong tay thiếu niên vận lam y không dám thở.

Chỉ một chiêu kiếm mà đánh bật mười hai thanh giới đao, chém rụng ba cao thủ nhanh đến nổi không kịp trông thấy, quả ngoài sức tưởng tượng.

Đây là loại kiếm gì, thiếu niên vận lam y vừa xuất chiêu kiếm pháp gì, không một tên đại hán kiếm thủ Thần Đạo giáo nào được hiểu rõ.

Trố mắt nhìn thanh trường kiếm trong tay thiếu niên vận lam y, như chợt hiểu ra, tên đại hán cầm đầu bọn kiếm thủ Thần Đạo giáo bật kêu:

- Tàn Hồn huyết kiếm!

Thiếu niên vận lam y gật gù:

- Không sai, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đang ở trong tay tiểu gia, số mạng của các ngươi đã hỏng rồi. Ta sẽ giết thêm tám tên nữa, còn ngươi hãy chạy về báo động với lão Xích Phát Đại Ma Tôn như lời ta vừa nói.

Tên đại hán cầm đầu đám kiếm thủ Thần Đạo giáo chớp cặp mắt đã mất hung quang. Hắn hạ thấp giọng:

- Tiểu quỷ, sự thực danh hiệu của ngươi là gì. Ngươi là gì của lão Tàn Hồn Quái Nhân?

Thiếu niên vận lam y lạnh lùng:

- Huyết Hận thư sinh ta đã nói với ngươi rồi, đợi khi ta gặp lão Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ biết ta là gì của Tàn Hồn tiền bối.

Tên đại hán cầm đầu lại hỏi:

- Ngươi có thù hằn gì với Thần Đạo giáo lại giết ba vị sử dụng của ta?

Thiếu niên vận lam y nghiến răng:

- Ta có ba mối huyết thù đối với Thần Đạo giáo. Một là phụ mẫu chi thù, hai là sư cừu, còn ba là sư thúc cừu. Các ngươi đã vâng theo lệnh lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn gây nợ máu thì bắt đầu từ hôm nay, các ngươi phải trả món nợ máu đó, cho đến khi không còn một ten quỷ quái nào.

Tên đại hán giật mình:

- Phụ thân của ngươi là ai, sư phụ của ngươi danh hiệu là gì?

Thiếu niên vận lam y hừ lạnh:

- Đừng rườm lời. Ngươi hãy xem chiêu Tàn Hồn nhất thức của tiểu gia đây!

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lách qua một cái, lập tức một trận mưa huyết quang vọt sang tứ phía điểm vào bọn kiếm thủ Thần Đạo giáo nhanh như chớp giật.

Tên đại hán cầm đầu quát:

- Động thủ!

Hắn huy động thanh giới đao hợp cùng tám thanh giới đao của đồng bọn xuất chiêu chống đỡ trận mưa huyết quang vừa dội xuống.

Kiếm đao chạm nhau chát chúa, ngàn ngàn tia lửa bắn xẹt kèm theo một loạt tiếng rú thảm khốc...

Ba chiếc đầu rụng xuống đất, ba thanh giới đao bay đi, ba cây thịt cụt đầu máu phun thành vòi, đứng sững phút giây rồi cùng đổ ập xuống.

Tàn khốc!

Khủng bố!

Máu tanh!

Thiếu niên vận lam y thu trường kiếm vấy máu đứng nhìn bọn kiếm thủ Thần Đạo giáo còn lại.

Tên đại hán cầm đầu, luôn cả năm tên kiếm thủ đồng bọn mặt mũi xám ngoét, thân hình run cầm cập, chôn chân tại chỗ, có muốn chạy trốn cũng không còn chạy nổi nữa.

Chỉ có một thiếu niên vận lam y mà lại giết một lúc sáu tên đồng bọn của chúng, đúng là một tiểu huyết thần vừa xuất hiện trên chốn giang hồ.

Còn một ai dám đối đầu với vị tiểu huyết thần này nữa. Tên đại hán cầm đầu lẫn năm tên kiếm thủ Thần Đạo giáo đứng trơ trơ như phỗng đá.

Thiếu niên vận lam y đảo mắt nhìn sáu tên đại hán một cái rồi cười gằn:

- Còn năm tên nữa mới đủ con số mười một tên. Các ngươi hãy nằm xuống đó cho tiểu gia.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lại lắc ngang một cái.

Lại thêm nhiều tiếng rú thảm khốc.

Năm chiếc đầu cùng năm thanh giới đao rơi xuống đất. Năm cây thịt ngã nhào, máu tuôn cuồn cuộn ngập một vùng rộng lớn.

Đấu trường ồn ào lên chỉ trong chớp nhoáng rồi lại im bặt như cũ.

Kiếm pháp giết người từng loạt trong chỉ có một chiêu của thiếu niên vận lam y quả nhiên xưa nay chưa từng nghe thấy trên chốn giang hồ một lần nào.

Tên đại hán cầm đầu đứng chết sững, vỡ mật bay hồn, không còn tự chủ nổi nữa.

Thiếu niên vận lam y thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm lại, đưa mắt nhìn tên đại hán cầm đầu đám kiếm thủ đang đứng sững như cột đồng.

Chàng trỏ kiếm vào mặt hắn hét:

- Sao ngươi còn đứng trơ trơ ra đó, chưa chịu chạy trốn đi. Ngươi chờ ta hóa kiếp theo bọn kia xuống địa ngục phải không?

Tên đại hán cầm đầu bọn kiếm thủ giật mình đánh thót một cái, vội vàng quay mình phóng đi mất dạng.

Đấu trường im lặng trở lại. Mười một cái tử thi nằm ngổn ngang trên đám cỏ khiến bất cứ ai nhìn qua cũng phải táng đởm kinh tâm.

Chương 7 - Rừng đào kết nghĩa

Chờ cho tên đại hán cầm đầu bọn kiếm thủ đã đi xa rồi, thiếu niên vận lam y mới tra thanh kiếm vào vỏ rồi quay lại gã áo xanh.

Đúng lúc gã áo xanh cũng chữa trị được một phần lớn thương tích đứng lên, nhìn thiếu niên vận lam y với ánh mắt vô cùng cảm kích.

Gã áo xanh bước tới vòng tay:

- Đa tạ công ơn cứu tử của tiểu huynh đệ, hẹn có phen sẽ được đền đáp.

Thiếu niên vận lam y phất tay:

- Huynh đài không nên khách khí. Chúng ta đều là những kẻ giang hồ, biết chút ít võ công, gặp cơn hoạn nạn giúp nhau là sự thường, chẳng có gì đáng lạ. Bây giờ, huynh đài và tiểu đệ hãy tìm một nơi đàm đạo được không?

Gã áo xanh gật đầu:

- Tại hạ xin lãnh giáo.

Gã rất xúc động trước cử chỉ hào hùng nhưng rất lễ độ của thiếu niên vận lam y.

Thiếu niên vận lam y vốn đã có tình niệm với gã áo xanh ngay từ ban đầu, không một chút khách khí, chàng nắm lấy tay gã áo xanh cùng song song bước tới bầy ngựa của bọn Thần Đạo giáo.

Trỏ tay vào một con tuấn mã hùng vĩ nhất, thiếu niên vận lam y nói:

- Tiểu đệ đã có con tuấn mã kia rồi, huynh đài hãy cỡi con tuấn mã này, chúng ta cùng đi.

Thiếu niên vận lam y bước tới con hùng mã leo lên lưng, gã áo xanh cũng vừa lên ngựa. Cả hai rời khỏi đấu trường, theo con đường mòn trở ra ngoài, phi nhanh về phía trước.

Hai con tuấn mã chở hai gã thiếu niên chạy song song trên con đường vắng bóng người.

Vượt qua khỏi dãy đồi thấp, hai người sắp tới một cánh rừng đào. Gió xuân ngắt từng cánh hoa đào rơi rụng trải ngập trên đường như xác pháo, điểm tô thêm vẻ đẹp lộng lẫy trong mùa xuân về.

Cảnh sắc buổi sáng mùa xuân với cánh rừng đào đẹp như mơ như mộng khiến cho trong lòng thiếu niên vận lam y cảm khái, bồi hồi.

Nhưng vì ba mối huyết thù đang sôi sục, chàng không còn đủ thời gian thưởng ngoạn cảnh sắc thiên nhiên.

Lọt vào cánh rừng đào, hoa đào trên cao rơi lả tả, thiếu niên vận lam y dừng ngựa lại nói với gã áo xanh:

- Chúng ta vào cánh rừng đào này được chứ?

Giọng chàng thân mật như đã quen thân gã áo xanh từ lâu lắm, nay mới vừa tái ngộ.

Gã áo xanh gật đầu:

- Tại hạ xin bái lĩnh.

Hai người rẽ ngựa vào rừng đào.

Thiếu niên vận lam y xuống ngựa, nắm tay gã áo xanh bước tới một gốc đào cùng ngồi xuống.

Cho tới bây giờ thiếu niên vận lam y mới bắt đầu vào câu chuyện:

- Xin được hỏi huynh đài danh hiệu là gì?

Gã áo xanh đáp ngay:

- Tại hạ tên Từ Tôn Công, còn tiểu huynh đệ danh xưng gọi là gì xin nói cho tại hạ được biết?

Thiếu niên vận lam y không một chút do dự:

- Tiểu đệ tên Phùng Phá Thạch, Từ huynh hãy gọi như thế.

Thiếu niên vận lam y chính là Phùng Phá Thạch, sau hai năm ẩn trong động cốc luyện các chiêu thức của Tàn Hồn Quái Nhân truyền dạy, đầu mùa xuân năm nay chàng tái xuất hiện trên chốn giang hồ vừa đúng lúc gặp Từ Tôn Công lâm nạn.

Phùng Phá Thạch nói trong niềm cảm khái:

- Từ huynh, chúng ta tình cờ gặp nhau, đấy là bình thủy tương phùng, duyên kỳ ngộ hiếm có, tiểu đệ có điều muốn nói chẳng hiểu huynh đài có khứng chịu hay không?

Từ Tôn Công khẽ gật:

- Điều gì tiểu huynh đệ hãy thẳng thắng nói ra, tại hạ sẽ sẵn sàng đáp ứng.

Phùng Phá Thạch với một giọng thiết tha:

- Hiện nay tiểu đệ là một đứa bé không cha, không mẹ, không thân bằng quyến thuộc, một thân trơ trọi trên bước giang hồ như cánh chim trời không tổ ấm. Vừa gặp Từ huynh, tiểu đệ nhận thấy huynh là một trang nghĩa khí cang trường, nên đệ muốn cùng huynh kết tình bằng hữu, sinh tử chi giao, chẳng hiểu huynh có bằng lòng hay không?

Từ Tôn Công tươi hẳn sắc diện:

- Tiểu huynh đệ đã đem lòng hạ cố nghĩ đến tại hạ đó là một điều vô cùng vinh hạnh cho tại hạ, có lẽ nào tại hạ dám chối từ.

Hắn nhìn Phùng Phá Thạch:

- Dám hỏi tiểu huynh đến nay đã được bao nhiêu niên kỷ?

Phùng Phá Thạch thành thật:

- Tiểu đệ năm nay đã đúng mười bảy tuổi, còn Từ huynh niên kỷ được bao nhiêu?

Từ Tôn Công đáp:

- Năm nay tại hạ được hai mươi tuổi, lớn hơn tiểu huynh đệ đến ba tuổi.

- Từ huynh lớn hơn tiểu đệ ba tuổi mặc nhiên huynh là đại ca và tiểu đệ nhỏ hơn vậy xưng là nhị đệ. Ngay bây giờ ta hãy cùng nhau minh thệ trong cánh rừng đào này kết tình bằng hữu sinh tử chi giao, huynh bằng lòng chứ?

Từ Tôn Công hân hoan:

- Được kết nghĩa kim bằng, sinh tử chi giao cùng Phùng huynh đệ là điều vô cùng may mắn cho tại hạ. Chúng ta hãy cùng quỳ xuống tạ ơn trời đất.

Phùng Phá Thạch và Từ Tôn Công cùng quỳ xuống bái lễ tạ ơn hoàng thiên, hậu thổ, ba lễ tương kiến huynh đệ chi giao rồi đứng dậy.

Từ Tôn Công nắm tay Phùng Phá Thạch nói trong niềm xúc động:

- Phùng hiền đệ, một lời thề nguyện ngàn năm vàng đá không phai, xin hiền đệ hãy giữa lấy lời, dù bất cứ cảnh ngộ nào đừng bao giờ thay đổi.

Phùng Phá Thạch siết lấy bàn tay Từ Tôn Công cất giọng khẳng khái:

- Tiểu đệ xin ghi nhớ những lời sắt đá của Từ đại ca, trọn đời ghi khắc vào tâm, từ nay trên bước giang hồ sinh tử có nhau.

Từ Tôn Công và Phùng Phá Thạch ngồi trở lại gốc cây đào.

Từ Tôn Công hắng giọng:

- Phùng hiền đệ, ngu huynh muốn biết lệnh tôn danh hiệu làm gì, xin hiền đệ nói cho huynh được rõ.

Phùng Phá Thạch không giấu giếm:

- Phụ thân của hiền đệ tên là Phùng Phá Sơn, Bảo chủ Phùng Sơn bảo đã chết bởi tay lão Xích Phát Đại Ma Tôn cách nay hai năm rồi.

Từ Tôn Công trợn tròn hai mắt sửng sờ một lúc rồi bằng giọng kích động nói:

- Phùng hiền đệ, quả thật ngu huynh không ngờ hiền đệ là con trai của Phùng đại hiệp tiền bối tiếng tăm vang dội lẫy lừng trên chốn giang hồ từ bấy lâu nay.

Hắn hỏi:

- Còn thúc mẫu có phải là Triệu Phi Tần nữ tiền bối hay không?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Phải.

- Thúc mẫu vẫn an khang chứ?

Phùng Phá Thạch chợt buồn:

- Mẫu thân của tiểu đệ hiện nay không biết sống chết lẽ nào, có lẽ mẹ đã chết.

Từ Tôn Công trợn mắt:

- Phùng hiền đệ, thúc mẫu bệnh gì phải quy tiên?

- Cách đây hai năm, tiểu đệ và mẫu thân chạy trốn bọn Thần Đạo giáo và sáu bang hội tới đốt phá Phùng Sơn bảo. Khi chạy tới một dãy núi thì bị lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả và hai tên thuộc hạ chận đánh, đệ bị đánh một chưởng bay tuốt xuống chân núi, chừng tỉnh lại đã tìm không thấy mẹ, chỉ thấy chiếc áo vấy máu của mẹ. Đệ tìm không thấy tử thi của mẹ nên từ đó mẹ biệt tích cho tới bây giờ.

Từ Tôn Công thở dài:

- Thật là họa vô đơn chí. Cảnh ngộ của Phùng hiền đệ chẳng khác gì cảnh ngộ của ngu huynh.

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên:

- Từ đại huynh đã gặp cảnh ngộ gì? Tôn danh của lão bá gọi là gì?

- Thân phụ của ngu huynh gọi là Từ Tôn Kiến, Bảo chủ Chấn Viễn tiêu cuộc vừa bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tới bao vây đánh phá, cướp đoạt tài sản, giết chết năm mươi mạng và luôn cả song thân của huynh. Huynh từ xa trở về trông thấy bọn chúng còn ở Tổng đàn vơ vét bạc vàng. Huynh đánh với bọn chúng một trận, giết được mười bốn tên. Liền đó bọn chúng kéo tới gần một trăm giáo đồ vây chặt huynh vào giữa.

Huynh cố sức phá vòng vây giết thêm bốn tên nữa, thương tích đầy mình nên không thể chống nổi số đông đó. Huynh mở đường máu chạy trốn tới cánh rừng đào này lại bị mười hai tên giáo đồ bao vây may nhờ Phùng hiền đệ tới kịp, bằng không chắc hiện giờ huynh đã làm quỷ không đầu rồi.

Ánh mắt của Phùng Phá Thạch chợt rực lửa căm thù, nghiến răng:

Từ đại huynh, nếu thế đại huynh và tiểu đệ đã có chúng một kẻ thù là lão Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân, Lưỡng Diện Quái Nhân cùng bọn sáu bang hội. Đệ thề sẽ giết sạch tất cả bọn này trả thù cho song thân, sư bá Tạ Chử Giang, sư phụ và cho nhị vị Từ tiền bối.

Từ Tôn Công vô cùng cảm kích:

- Ngu huynh xin đa tạ tấm lòng nhiệt thành của Phùng hiền đệ đối với song thân huynh. Nhưng huynh quyết chí sẽ tự tay mình giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, huyết tẩy luôn mấy trăm giáo đồ Thần Đạo giáo cùng đồng bọn có dự vào trận tàn sát Từ tiêu cuộc mới vừa lòng huynh.

Phùng Phá Thạch bật khen:

- Từ đại huynh quả là một người con chí thành, chí hiếu, đảm lược cam trường. Tiểu đệ vô cùng khâm phục, đệ sẽ noi theo chí hướng của huynh.

Ngước mắt nhìn lên cây đào trông thấy mặt trời đã lên cao. Từ Tôn Công hỏi:

- Phùng hiền đệ, sau khi rời khỏi nơi này rồi hiền đệ phải đi đâu?

Nhớ tới bao nhiêu sứ mạng quần nặng trên vai, Phùng Phá Thạch sáng rực ánh mắt:

- Tiểu đệ đang trên đường tìm thù rửa hận, ngoài lão Xích Phát Đại Ma Tôn, còn có bốn lão quỷ kia cùng sáu bang, hội tên là Thanh Vân bang của lão Mã Kỳ, Bạch Kỳ bang của lão Thương Sư Ngươn, Long Hổ hội của lão Ngụy Khôn, Kỳ Môn bang của lão Lâm Kiếm Chương, Quần Thư hội của ả Ngọc Địch Tiên Nga và Hồng Loan cung của yêu phụ Bách Cốt Tiên Nương. Con đường sứ mạng của tiểu đệ nhất quyết phải giết cho sạch bọn chúng, không chừa một tên nào còn sống sót.

Từ Tôn Công lo ngại:

Các kẻ tử thù của Phùng hiền đệ từ lão Xích Phát Đại Ma Tôn đến Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân, Liệt Hỏa Ma Quân công lực thảy đều cao thâm, đạt tới cõi quỷ thần vô lượng. Lại còn có sáu bang hội mà các lão bang, Hội chủ võ công cũng chẳng vừa, cao thủ lại đông. Một mình Phùng hiền đệ gánh vác sứ mạng chỉ sợ e không thể nào kham nổi. Ngu huynh cảm thấy chẳng an tâm một chút nào.

Phùng Phá Thạch cả quyết:

- Tiểu đệ vẫn biết công lực của Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão quỷ kia cao thâm quỷ thần vô lượng, thế lực của sáu bang, hội bao trùm khắp cả võ lâm, chuyện báo thù tiết hận khó hơn cả lên trời, nhưng đạo làm con trước mối phụ mẫu chi cừu đệ phải trả cho xong, cho dù có tan thây nát cốt, đệ cũng chẳng sờn lòng, quyết không bao giờ lùi một bước.

Từ Tôn Công tấm tắc khen ngợi:

- Phùng hiền đệ quả thật là một trang thiếu niên khí phách cang trường. Ngu huynh vô cùng bái phục. Tiếc vì huynh phải trở về núi thăm sư phụ chẳng hiểu từ mấy tháng nay có chuyện gì bất tường xảy ra hay không. Nếu không huynh sẽ cùng hiền đệ tới Thần Đạo giáo một phen. Nếu không giết nổi lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn chúng ta cũng làm cho bọn Thần Đạo giáo kinh tâm táng đởm.

Từ Tôn Công nói tiếp:

- Phùng hiền đệ, bây giờ chúng ta lên đường cho sớm. Tới ngã ba quan đạo trước kia chúng ta hãy tạm chia tay, hẹn sẽ gặp lại một ngày gần đây.

Phùng Phá Thạch và Từ Tôn Công dắt hai con tuấn mã ra ngoài quan đạo, leo lên lưng phi nhanh về hướng trước mặt.

Chẳng mấy chốc song mã của Phùng Phá Thạch... (thiếu 1 đoạn)

Bang chủ Mã Kỳ khẩn cấp ra lệnh cho lão Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, lão Hộ pháp Gia Cát Đản, Đệ nhất thủ tòa Đinh Châu, Đệ nhị thủ tòa Vệ Oai, điều động hai trăm ba mươi lăm tên cao thủ lẫn môn đồ Thanh Vân bang bố phòng các mặt từ bên trong tòa đại điện tới chung quanh Tổng đàn, đông tây nam bắc khu rừng, luôn cả con đường dẫn vào cửa cổng.

Tất cả có sáu đạo:

- Đạo thứ nhất bố trí mười sáu tên đại hán cao thủ lập trận Quỷ đầu đao với những cây đao quái dị, dàn ra chờ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch trong tòa đại điện.

- Đạo thứ hai chọn tám tên hảo thủ thiện xạ ẩn nấp phía sau tấm màn nhung sau nội điện chờ lệnh Bang chủ sẽ đồng loạt phóng ám khí.

- Đạo thứ ba chọn một trăm hai mươi tên kiếm sĩ hảo hạng, tinh nhuệ dàn trận hình bán nguyệt tại sân cỏ phía trong cửa cổng Tổng đàn chờ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đến sẽ xông ra bao vây tám mặt.

- Đạo thứ tư phái bốn toán hảo thủ phóng ám khí, một toán bốn tên mai phục bốn hướng đông tây nam bắc cánh rừng chung quanh Tổng đàn Thanh Vân bang, chờ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch lọt vào, bắn ám khí tẩm kịch độc hạ sát ngay liền tại chỗ ngăn chặn không cho vào Tổng đàn.

- Đạo thứ năm gấp rút trong nội nhật thiết lập bốn trạm canh có bốn tên võ sĩ canh gác đêm ngày.

- Đạo thứ sáu phái bốn toán phi mã, mỗi toán năm tên thiện nghệ chia ra các hướng ngoài Tổng đàn hai mươi dặm chờ khi vừa trông thấy Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới khẩn cấp chạy về Tổng đàn báo tin để Bang chủ kịp thời ứng phó.

Từ giờ mẹo đến giờ thân.

Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, Đệ nhị thủ tòa Vệ Oai, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan, bốn vị thủ lĩnh chạy tới chạy lui từ trong tòa điện tới ngoài sân cỏ, luôn cả cánh rừng chung quanh Tổng đàn Thanh Vân bang, và con đường từ sân cỏ dẫn vào cửa cổng quát tháo hét la đốc suất chúng môn đồ dẫn cao thủ thành lập thành sáu đạo như lệnh của Bang chủ Mã Kỳ, mài đao, kiếm chuẩn bị hàng ngũ, thiết lập các trạm canh phòng, phái bốn toán xạ thủ ám khí, mai phục chung quanh cánh rừng, chọn mười hai tên hảo thủ sử dụng Quỷ đầu đao, chọn bốn toán phi mã khẩn cấp ra nhanh, tám xạ thủ phóng ám khí ẩn phía sau tấm màn nhung trong nội điện, một trăm kiếm sĩ lập trận hình bán nguyệt trên sân cỏ trong cửa cổng Tổng đàn Thanh Vân bang, nhất nhất mọi việc cực kỳ chu đáo.

Cuối giờ thân, sáu đạo phòng thủ lẫn tấn công và mai phục đã hoàn tất. Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, Đệ nhị thủ tòa Vệ Oai, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan trở vào trong tòa đại điện bái mạng Bang chủ Mã Kỳ.

Đúng vào giờ dậu, Bang chủ Mã Kỳ trong bộ võ phục hồng bào từ phía sau hậu điện bước ra tòa đại điện oai vệ bước lên các bậc thềm ngồi xuống chiếc ghế bành lót da hổ lẫm liệt uy phong.

Bang chủ Mã Kỳ tuổi vào độ ngũ tuần, mặt hổ, râu hùm, thân hình to lớn dị thường, ánh mắt chớp rực tinh quang, biểu hiện một nội lực vô cùng hùng hậu, ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bành uy nghi lẫm liệt, chẳng khác nào tướng soái cầm quân trấn giữ chốn biên thùy.

Hai phía tả hữu vách tường tòa đại điện là mười sáu tên đại hán thân hình vạm vỡ, tay cầm Quỷ đầu đao quái dị đứng im như những pho tượng tạc hình người.

Bọn này đã chuẩn bị khi Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới, nếu có lệnh Bang chủ sẽ biến thành trận Quỷ đầu đao theo thế trận bát môn kim tỏa.

Đầy là một trận pháp vô cùng quỷ dị. Đối phương lọt vào rồi dù có cánh cũng không thể nào thoát ra ngoài được.

Trận này do Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn chủ trì.

Đội xa thủ ám khí tám người đã ẩn nấp phía sau bức màng nhung ở hậu điện chờ lệnh Bang chủ xuất thủ.

Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, Đệ nhị thủ tòa Vệ Oai, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan kẻ trước người sau tiến vào tòa đại điện.

Bốn người vòng tay cung kính trước mặt Bang chủ Mã Kỳ tung hô:

- Cung lệnh Bang chủ.

Bang chủ Mã Kỳ nhìn bốn người cất tiếng rền vang tợ chuông đồng.

- Bản tòa cho chư vị an nhiên.

Bốn người đứng thẳng lên, mắt hướng về Bang chủ Mã Kỳ đợi lệnh.

Bang chủ Mã Kỳ nhìn Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn và Thủ tòa Vệ Oai:

- Trong tòa đại điện này nhị vị Thủ tòa đã bố trí mọi việc xong chưa?

Đinh Chấn cung tay:

- Bẩm Bang chủ, ty chức và Đệ nhị thủ tòa bố trí đã xong, mười sáu bảo thủ trận Quỷ đầu đao và tám xa thủ ám khí.

Bang chủ Mã Kỳ lại hỏi:

- Phía trước đại điện trên sân cỏ nhị vị Thủ tòa bố trí như thế nào?

Đinh Chấn khom lưng:

- Bẩm Bang chủ, tuân theo lệnh Bang chủ ban ra từ buổi sáng ty chức và Đệ nhị thủ tòa đã chọn ra một trăm hai mươi kiếm sĩ hữu hạng, dàn trận theo hình bán nguyệt chờ tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới sẽ biến thành trận bát môn kim tỏa lập tức tấn công.

Bang chủ Mã Kỳ gật gù:

- Tốt.

Nhìn Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Bang chủ Mã Kỳ hỏi:

- Bốn trạm canh trên con đường vào Tổng đàn bổn bang Đại hộ pháp đã thiết lập xong chưa?

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên khúm núm:

- Bẩm Bang chủ, tệ chức đã thiết lập xong bốn trạm canh, mỗi trạm có bốn tên môn đồ canh

gác cả đêm lẫn ngày, chờ tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, một mặt truy cản một mặt phóng hỏa báo tin vào Tổng đàn.

Bang chủ Mã Kỳ tiếp:

- Bốn đội xa thủ phóng ám khí bố trí chung quanh Tổng đàn Đại hộ pháp đã bố trí chưa?

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên đáp:

- Bẩm Bang chủ, tệ chức đã chọn bốn đội xạ thủ phóng ám khí, mỗi đội bốn người thiện xạ mai phục bốn mặt đông tây nam bắc chờ tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh lọt vào là bắn ám khí giết ngay.

Bang chủ Mã Kỳ hỏi thêm:

- Còn các toán phi mã Đại hộ pháp bố trí cách nào?

- Bẩm Bang chủ, tệ chức đã chọn mười sáu hảo thủ có khinh công khá cao, chia ra làm bốn toán rảo kiếm tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, khi nhận diện ra gã sẽ lập tức quay về báo tin.

- Còn về phần bốn phía tường ngoài Tổng đàn, Đại hộ pháp bố trí phòng thủ theo phương cách nào?

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cung kính:

- Bẩm Bang chủ, tệ chức đã chọn ba mươi sáu tên đao thủ chia làm bốn toán, mỗi toán phòng thủ một bức tường, ngày đêm tuần phòng nghiêm mật. Tệ chức lại chọn thêm mười hai tên ẩn nấp vào các chỗ kín, đợi khi kẻ địch xuất hiện sẽ báo động ngay cho bọn tuần phòng để kịp thời ngăn chận, làm chậm bước tiến của hắn.

Bang chủ Mã Kỳ gật gù:

- Tốt, phần phía sau hậu viện Đại hộ pháp sắp xếp phòng vệ như thế nào?

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cung kính:

- Bẩm Bang chủ, phía sau cách hậu viện chừng hai mươi trượng, tệ chức cho mười hai tên đao thủ sử đoản đao mai phục các nơi kín đáo, chờ tên tiểu quỷ lén lút đi vào ngã này sẽ giết chết ngay.

Bang chủ Mã Kỳ tươi hẳn sắc diện, khen:

- Tốt lắm!

Bang chủ Mã Kỳ cất giọng sang sảng:

- Tất cả phương cách bố trí của nhị vị Thủ tòa, nhị vị Hộ pháp quả thật là chu đáo.

Với cách bố trí đó cho dù một con kiến, hay một con chim cũng khó có thể lọt qua, đừng nói là con người. Nhưng chư vị cần phải có một sự trung kiên tuyệt đối và trí tuệ tuyệt với mới mong đạt được kết quả mỹ mãn, bởi ta được biết công lực của tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch cao thâm vô lượng. Gã lại còn có thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Tàn Hồn Quái

Nhân cực kỳ lợi hại, vì nó là một loại kiếm thần quái, chỉ dùng ánh sáng giết người chứ chưa cần chạm tới thân thể. Chính vừa rồi gã đã sử dụng kiếm này hạ sát mười một tên cao đồ của lão Xích Phát Đại Ma Tôn chỉ vỏn vẹn có ba chiêu trong chớp mắt, khiến cho Giáo chủ Thần Đạo giáo phải ra lệnh báo động và đang trù tính kế hoạch diệt trừ gã. Chư vị hãy hết sức quan tâm khi đối diện với gã, đừng coi thường sẽ di hận.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên vốn là người tự cao tự đại cất giọng oang oang:

- Bẩm Bang chủ, cứ theo ngụ ý của ty chức, với cách bố phòng nghiêm mật của chúng ta như hiện nay, cho dù bậc đại kỳ nhân quái kiệt hay bậc thần tiên có tới đây lọt vào trong trận địa chưa chắc gì toàn mạng trở về, đừng nói chi một tên oắt con miệng còn hôi sữa mẹ như tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Ty chức dám cam kết nếu tên tiểu quỷ đó dám to gan lớn mật tới bản bang gã sẽ tan thây nát cốt trước khi bước vào đại điện này.

Nói dứt câu, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cất tiếng cười ha hả, xem qua rất đắc chí.

Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn nghiêm hẳn sắc mặt, lắc đầu trầm giọng:

- Đại hộ pháp chớ nên xem thường tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch rằng gã chỉ là một tên oắt con. Cứ như theo nhiều lời đồn đại của bọn cao thủ hắc, bạch giang hồ, chẳng những tên tiểu quỷ đó có công lực thuộc hàng thượng thặng, lại còn có cả thân pháp biến hiện như loài ma quỷ. Gã có thể lọt qua bốn trạm canh gác của chúng ta rất dễ dàng và cũng có thể lọt vào Tổng đàn chẳng một chút khó khăn. Chúng ta hãy nên hết sức cẩn mật đề phòng kẻo có điều hối tiếc về sau này.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên nhìn Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn cười khinh khỉnh:

- Lão Đệ nhất thủ tòa không nên quá bi quan, cũng không nên quá quan trọng hóa tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, làm mất đi cái nhuệ khí của bản bang. Theo như ty chức nghĩ chỉ tại bọn cao thủ hắc bạch giang hồ vì quá khiếp cây Tàn Hồn huyết kiếm của lão Tàn Hồn Quái Nhân từng làm chấn động võ lâm nên mới thổi phồng cái tên tiểu quỷ oắt con đó giống như con cóc biến thành con cọp. Ty chức quả quyết nếu tên tiểu quỷ tới đây, ty chức sẽ giết gã chỉ trong mười chiêu, chưa cần tới chư vị ra tay đấu nhau với gã. Ty chức nói được là hành động được, không hề sai ngoa một chút nào.

Sắc diện Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn xem ra rất khó chịu trước những lời tự phụ của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên. Lão cất giọng nghiêm túc:

- Đại hộ pháp không nên dùng những lời đại ngôn trước mặt Bang chủ. Theo ngụ ý của tệ chức, đối với tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chúng ta không nên quá cương cường, chỉ thuận đối phó bằng võ công hay bằng đao pháp, kiếm pháp, chưởng pháp với gã, bởi gã có cây Tàn Hồn huyết kiếm quá lợi hại, có thể gây tổn sinh mạng cho chúng môn đồ rất nhiều trong trận giao tranh. Tốt nhất là chờ gã tới, dẫn dụ gã vào trong tòa đại điện này, mật lệnh cho đội xạ thủ bất thần phóng ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc giết gã là kế thượng sách.

Lão cười đắc ý:

- Chúng ta dùng diệu kế giết tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch không phải hao một giọt máu của chúng môn đồ. Chỉ cần tốn hao một chút trí tuệ như thế có phải hơn là đường

đường ra mặt đấu nhau với gã. Chẳng hiểu Đại hộ pháp có thấy thế không.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên bị Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn bài bác nổi giận, trợn mắt dửng mày nhưng chưa tìm được lời nào tranh cãi cùng đối phương.

Trông thấy Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên bí thế, Thủ tòa Gia Cát Đan chen vào:

- Thanh Vân bang của chúng ta từ lâu rồi lu mờ trên chốn giang hồ chỉ vì chúng ta bị các bang, hội đông đảo lấn áp, đè nén. Theo thiển ý của tệ chức, nhân cơ hội này chúng ta cũng nên tạo tiếng vang cho bọn cao thủ võ lâm hắc, bạch biết rõ ngoài Bang chủ - vị lãnh đạo tối cao, công lực cao thâm vô lường, còn có những cao thủ kỳ tài.

Nếu như chúng ta chỉ thuần sử dụng bằng ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm chất kịch độc giết tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch một cách lặng lẽ âm thầm trong bóng tối, chỉ sợ không thể nào gây chấn động trên chốn giang hồ. Chi bằng chúng ta cứ trực diện sử dụng võ công, kiếm pháp, đao pháp, chưởng lực đánh nhau một cách công khai với gã. Nếu chúng ta giết được gã sẽ gây chấn động mạnh, chẳng những ở vùng đất Giang Lăng này, luôn cả các vùng Thiểm Tây, Giang Đông và khắp cả hai miền Trung thổ thảy đều nghe tới kỳ công oanh liệt của chúng ta. Kể từ đó, Thanh Vân bang nghiễm nhiên trở thành ngôi sao bắc đẩu, thay thế môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi và các đại môn phái khác. Chừng đó tất cả cao thủ trong hai đạo hắc, bạch đều khâm phục, kiêng nể ta, không còn có ai dám coi thường bản bang như từ trước cho đến bây giờ và từ đó bản bang sẽ tiến tới bành trướng thế lực tranh chức bá chủ võ lâm. Chư vị bằng hữu thấy lời nói của tệ chức có đúng hay không?

Được Thủ tòa Gia Cát Đan vun giúp ý kiến của mình, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên phấn chấn tinh thần cất giọng oang oang:

- Những lời phân tích tinh tế của Đệ nhị thủ tòa rất chí lý. Sở dĩ chúng ta cho mai phục các toán ám khí Tuyệt Hồn châm ở bốn mặt ngoài cánh rừng già và trong hậu điện là vì đề phòng tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch sử dụng thân pháp quỷ mị lẻn vào trong bất ngờ ám kích Bang chủ và phu nhân khiến ta không kịp trở tay đối phó. Nhưng chính chúng ta cũng phải mặt đối mặt đường đường công khai đánh nhau với gã. Có giết gã bằng cách đó mới có thể gây chấn động trên khắp mặt giang hồ, khiến cho các môn phái, các bang, hội sẽ nể phục bản bang đúng như lời Thủ tòa vừa nói. Bản chức cam kết nếu gã tới đây, bản chức sẽ giết gã trong vòng mười chiêu. Nếu ngoài mười chiêu bản chức sẽ chịu tội hình phạt trước Bang chủ, chẳng hề kêu ca một tiếng nào.

Tới đây Bang chủ Mã Kỳ lên tiếng:

- Những lời tranh cãi của chư vị Thủ tòa, Hộ pháp từ nãy đến giờ đều thấy hợp ý ta. Đúng như lời nói của Thủ tòa, chúng ta hãy trực diện đấu nhau với tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch giữa thanh thiên bạch nhật trước mặt chúng môn đồ. Dù giết gã với bất cứ hình thức nào, đao, kiếm, chưởng pháp hoặc ám khí Tuyệt Hồn châm, hay kịch độc thảy đều gây chấn động trên hai đạo hắc, bạch võ lâm trên khắp hai miền Trung thổ, luôn cả vùng Quan ngoại Thổ Phồn, Tây Vực. Chừng đó Thanh Vân bang sẽ đứng vững như núi Thái Sơn trong võ lâm. Bản bang chẳng còn kiêng sợ một bang, hội nào nữa, kể luôn cả ngũ đại môn phái. Đây chính là một trận đấu thử thách tài năng của chư vị Thủ tòa, chư vị Hộ pháp bằng võ công, tài trí chứ không phải bằng những lời nói huê dạng, mỹ miều.

Bang chủ Mã Kỳ cao giọng:

- Trong trận ác đấu sắp tới này, trong bốn vị Thủ tòa, Hộ pháp, vị nào giết được tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch với bất cứ hình thức nào như bản tòa đã nói qua, bản tòa sẽ trọng thưởng cho vị đó một trăm ngàn lạng vàng ròng, mười hạt minh châu, một xâu chuỗi ngọc, hai mươi bộ cẩm bào, hai mươi cây gấm vóc và hai ả thiếu nữ xinh đẹp. Chư vị hãy nên tận tâm tận lực cùng ta, trước là cứu vãn tình thế bất an của bản bang, sau là hưởng mùi vinh hoa phú quý.

Bốn vị cao thủ Thủ tòa lẫn Hộ pháp hoan hỉ cúi rạp mình rập đầu:

- Tạ ơn Bang chủ!

Sau đó bọn người Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan, Đinh Chấn và Vệ Oai ai nấy mặt mày đều hớn hở, vui tươi.

Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa tòa đại điện thấy nắng chiều đã tắt, Bang chủ Mã Kỳ lớn tiếng:

- Bây giờ đã sắp đến giờ hợi - đúng theo giờ hẹn trong huyết hận thư của tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Chắc chắn gã sẽ tới đây chứ chẳng không. Chư vị Thủ tòa, Hộ pháp hãy nên chuẩn bị sẵn sàng chờ khi gã tới chúng ta dùng cái thế tiên hạ thủ vi cường giết gã.

Bốn lão Hộ pháp, Thủ tòa khom mình đồng thanh hô to:

- Tuân lệnh Bang chủ!

Liền đó trong đại điện Thanh Vân bang im phăng phắc, không còn nghe một tiếng động nhỏ.

Tất cả ánh mắt từ Bang chủ Mã Kỳ tới bốn lão Hộ pháp, Thủ tòa và bọn kiếm sĩ đều hướng ra phía cửa đại điện chờ đợi.

Chương 8 - Huyết Hận thư sinh

Thời khắc trôi qua thật nhanh.

Đã đúng giờ hợi. Bang chủ Mã Kỳ, bốn vị lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp nín thở đợi chờ bọn phi mã báo tin, hoặc Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đột ngột tới bất ngờ.

Giờ hợi đi qua nửa thời thần.

Ngoài cửa cổng Tổng đàn Thanh Vân bang im bặt, không thấy bọn phi mã chạy trở về, cũng chẳng thấy bóng dáng Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch xuất hiện.

Chờ thêm một lúc nữa trước sau vẫn im bặt, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cất tiếng cười ha hả.

Lão oang oang:

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã sợ rồi. Có lẽ đã tới bản bang từ lâu rồi nhưng gã ẩn nấp trong bóng tối nơi đâu đó, nhìn thấy cách bố phòng cẩn mật và thế lực của chúng ta gã đã kinh hồn bạt vía âm thầm bỏ chạy trốn đi chứ còn là gì nữa.

Lão nhìn qua Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn cười khỉnh.

Bang chủ Mã Kỳ bật cười khanh khách, giọng cười của kẻ vừa đắc thắng trở về.

Lão ngạo nghễ:

- Đại hộ pháp nói đúng. Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã tới đây, nhìn qua cách thức bố phòng, dàn trận của bản bang, gã đã hoảng sợ bỏ chạy trốn rồi. Cái tin này đồn đại ra chốn giang hồ ắt tiếng tăm của Thanh Vân bang vang lên như sấm, bọn cao thủ hắc, bạch võ lâm thảy đều nể phục. Chúng ta chưa đánh mà đã thắng nhờ phô trương thanh thế, dọa khiếp tên tiểu quỷ. Từ nay bản bang sẽ...

Bỗng Bang chủ Mã Kỳ im lặng không tiếp thêm lời vì vừa phát giác có tiếng vó ngựa phi phía ngoài con đường dẫn vào Tổng đàn Thanh Vân bang.

Cả hai Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan, luôn cả hai vị Thủ tòa Đinh Chấn và Vệ Oai đều giật mình, dồn tất cả ánh mắt ra phía ngoài cửa cổng.

Chỉ trong nháy mắt, vó ngựa đã phi tới gần cánh cửa Tổng đàn Thanh Vân bang rồi ngừng lại.

Bầu không khí trong tòa đại điện bỗng khẩn trương hẳn lên, ai nấy đều biết tên phi mã chạy trở về báo tin về Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Một tên phi mã xuất hiện trước cánh cửa cổng, chạy thẳng vào tòa đại điện.

Tên phi mã phóng vào trong tòa đại điện chạy tới đứng trước mặt Bang chủ Mã Kỳ buông tiếng thở hào hển:

- Bẩm Bang chủ...

Bang chủ Mã Kỳ hấp tấp hỏi:

- Chuyện gì? Có phải tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch sắp vào đây hay không?

Tên phi mã thở hắt hơi, cất tiếng run run:

- Bẩm Bang chủ, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã tới trạm thứ nhất...

Bang chủ hỏi mau:

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã tới trạm thứ nhất rồi sao?

Tên phi mã vẫn với giọng run run:

- Bẩm Bang chủ, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới trạm thứ nhất, bốn tên võ sĩ chạy ra ngăn đón, gã rút cây kiếm quái gở, chỉ xuất một chiêu đã chém rụng đầu bốn tên võ sĩ.

Bang chủ Mã Kỳ giật mình, trợn tròn cặp mắt sửng sốt nhìn tên phi mã.

Lão hỏi:

- Hiện giờ tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang ở nơi nào?

Tên phi mã khom mình:

- Bẩm Bang chủ, sau khi tên tiểu quỷ giết bốn tên võ công canh gác của bản bang, gã đang tiến tới trạm canh thứ hai.

Bang chủ Mã Kỳ biến sắc, Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn và Thủ tòa Vệ Oai hiện lên nét mặt khẩn trương trên gương mặt. Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên dửng cặp lông mày chổi xuể kinh ngạc, Hộ pháp Gia Cát Đan sửng sốt.

Tất cả dự đoán của bọn họ vừa rồi đều sai lầm. Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch vẫn đường hoàng tiến tới giết bốn tên võ công canh gác và đang trên đường tới Tổng đàn Thanh Vân bang.

Chứng tỏ đối phương không hề lén lút và cũng chẳng hề sợ hãi như lời dự đoán của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên và Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn.

Bang chủ Mã Kỳ phất tay sang tên phi mã:

- Lui ra!

Tên phi mã ứng thinh khom mình tháo lui mấy bước, quay chạy trở ra ngoài cửa cổng leo lên lưng con tuấn mã phi nhanh...

Bầu không khí trong tòa đại điện đột nhiên khẩn trương đến cực độ.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan, Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, Thủ tòa Vệ Oai thảy đều biến hẳn cả sắc mặt sau khi nghe tên phi mã nói Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chỉ xuất một chiêu đã chém bay đầu bốn tên võ sĩ hữu hạng trong đội ngũ võ công của

Thanh Vân bang.

Thần sắc Bang chủ Mã Kỳ biến đổi nhiều lần, cặp lông mày dựng đứng, trợn trừng hai mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa cổng không hề thấy chớp.

Cái tin tên phi mã chạy vào cho hay Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch vừa xuất hiện đã giết chết bốn tên võ sĩ canh gác đâu phải là chuyện tầm thường.

Nếu gã không có võ công tuyệt luân và thân pháp xuất quỷ nhập thần thì sao có thể làm nổi chuyện đó.

Tới đây từ Bang chủ Mã Kỳ đến hai lão nhân Thủ tòa, hai vị Hộ pháp mới tin những lời đồn đại của bọn cao thủ hắc, bạch võ lâm là đúng sự thực, không hề có chuyện thổi phồng như lời của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên.

Mọi người nín lặng đợi chờ thêm tin cấp báo của bọn phi mã chạy trở về, không ai nói một lời nào.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía ngoài cánh cửa cổng Tổng đàn Thanh Vân bang.

Chỉ trong phút giây lại nghe có tiếng vó ngựa từ phía ngoài chạy vào.

Chớp mắt vó ngựa dừng lại trước cánh cửa cổng. Một tên phi mã nhảy xuống đất, chạy như bay vào tòa đại điện.

Tên phi mã chạy tới, đứng trước mặt Bang chủ Mã Kỳ run lên cầm cập như vừa trúng chứng cảm hàn, quên cả chuyện cúi mình theo nghi lễ thường nhật.

Gã run lập cập:

- Bẩm Bang chủ...

Bang chủ Mã Kỳ gấp rút:

- Nói mau, hiện giờ tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang ở nơi đâu?

Tên phi mã nói chẳng ra hơi:

- Bẩm Bang chủ... tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới trạm canh thứ hai chỉ xuất một chiêu đã giết bốn tên võ sĩ, gã lại tới trạm canh thứ ba xuất một chiêu nữa giết luôn bốn tên võ sĩ trong nháy mắt. Hiện gã đang tiến tới trạm thứ tư. Khinh công của gã cao thâm không thể nào tưởng tượng được. Thuộc hạ phi ngựa thần tốc vẫn không theo kịp...

Bang chủ Mã Kỳ tái hẳn sắc mặt, phất tay sang tên phi mã quát to:

- Lui ra.

Tên phi mã kinh hãi, rập mình lùi lại, rồi quay người chạy bắn trở ra ngoài.

Bang chủ Mã Kỳ chộp lấy thanh trường kiếm dựng bên cạnh chiếc ghế bành cài vào người rồi đứng phắt dậy.

Lão dõng dạc:

- Chư vị Hộ pháp, chư vị Thủ tòa, hãy theo ta...

Lão nhanh lẹ bước xuống thềm đại điện, khẩn cấp tiến ra ngoài cánh cửa lớn.

Hai lão nhân Hộ pháp, hai vị Thủ tòa liền gấp rút đi theo sau lưng Bang chủ Mã Kỳ.

Tới bậc thềm phía trước cánh cửa tòa đại điện, Bang chủ dừng lại, đảo mắt quan sát trận thế đã dàn sẵn trên sân cỏ rộng.

Bốn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp đứng lại hai bên hộ vệ Bang chủ Mã Kỳ.

Trước mắt Bang chủ Mã Kỳ một trăm hai mươi tên kiếm sĩ lập thành bốn đội ngũ dàn ra hình bán nguyệt chỉnh tề, tay lăm lăm trường kiếm sáng ngời, mắt hướng ra ngoài cửa cổng trong tư thế sẵn sàng ứng chiến với kẻ thù, khí thế vô cùng hùng liệt.

Bang chủ Mã Kỳ gật đầu như tỏ sự hài lòng. Thủ tòa Đinh Chấn đã dàn trận rất qui cũ.

Quan sát thế trận một lúc, Bang chủ Mã Kỳ quay sang bốn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp nói:

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch quả nhiên vô cùng lợi hại. Chỉ ba chiêu đã sát hại hết mười hai môn đồ hữu hạn của Thanh Vân bang trong nháy mắt, chứng tỏ những lời đồn đại của bọn cao thủ hắc, bạch trên giang hồ hiện nay là sự thực, không hề láo khoét.

Ngẫm nghĩ phút giây, Bang chủ Mã Kỳ nói tiếp:

Cứ như tình hình này bắt buộc chúng ta phải đành cho tổn thất một số sinh mạng, chặn đứng tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tại trên sân cỏ này.

Chúng ta sẽ ra lệnh cho một trăm hai mươi kiếm sĩ xuất trận đầu tiên, dùng số đông người này quần thảo với gã cho tới khi gã đã mệt nhoài, tổn hao một số lớn chân khí, chúng ta mới tung ra trận Quỷ đầu đao. Trận pháp sẽ làm cho gã hao tổn thêm nhiều nội lực, chừng đó bốn vị Hộ pháp và Thủ tòa sẽ xuất trận theo thế trận Tứ tượng đoạt hồn. Ta sẽ đứng phía sau giám trận, chờ cơ hội tốt sẽ bắn ám khí Tuyệt Hồn châm, giết gã không cần phải bắt sống. Chư vị Hộ pháp, Thủ tòa đã nghe ta nói rồi chứ?

Hai lão nhân Thủ tòa và hai lão nhân Hộ pháp đồng rập nhau một lượt:

- Thuộc hạ đã nghe rõ.

Bang chủ Mã Kỳ nghiêm sắc mặt:

- Bây giờ chư vị hãy nghe lệnh của bản tòa đây.

Nhìn Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, Bang chủ Mã Kỳ cất tiếng dõng dạc:

- Thủ tòa hãy mau vào đại điện chuẩn bị trận Quỷ đầu đao và trận bắn ám khí Tuyệt Hồn châm nhanh lên.

Thủ tòa Đinh Chấn hô lớn:

- Tuân lệnh Bang chủ!

Lão nhân gấp rút chạy bắn vào trong tòa đại điện.

Bang chủ Mã Kỳ nhìn Hộ pháp Hạ Hầu Quyên truyền lệnh:

- Đại hộ pháp hãy chuẩn bị...

Nhưng lão đã giật mình và vừa nghe vó ngựa chạy khẩn cấp từ ngoài con đường nhỏ chạy vào.

Bang chủ Mã Kỳ và hai vị lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp liền đưa mắt nhìn ra ngoài cổng.

Một tên phi mã chạy vào như tên bắn.

Chưa tới thềm ngoài cửa điện, tên phi mã đã kêu to:

- Bẩm Bang chủ... tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch... đã tới.

Dứt câu, tên phi mã ngã lăn xuống đất nằm bất tỉnh. Gã đã kiệt sức trong lúc chạy vào đây.

Bang chủ Mã Kỳ biến sắc mặt, phất tay sang Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên quát to:

- Đại hộ pháp chuẩn bị chiến đấu nhanh lên.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên hô lớn:

- Tuân lệnh.

Lão phóng mình ra ngoài tới nơi một trăm hai mươi kiếm sĩ đang chờ lệnh.

Bang chủ Mã Kỳ quay qua Hộ pháp Gia Cát Đan:

- Hộ pháp hãy mau ra ngoài đứng giám trận cho Đại hộ pháp mau lên.

Hộ pháp Gia Cát Đan hô lớn:

- Tuân lệnh!

Lão chạy bắn ra ngoài sân cỏ, tới gần Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên.

Bang chủ Mã Kỳ quay lại Thủ tòa Vệ Oai:

- Thủ tòa hãy đứng đây hộ vệ ta.

Thủ tòa Vệ Oai chưa kịp đáp ứng bỗng nghe có tiếng hú từ xa vang tới.

Lão nhân cùng Bang chủ giật mình ngẩng mắt nhìn lên bầu trời nơi đang hiện ra một chiếc bóng vừa xuất hiện lao vùn vụt tới nhanh như vì sao xẹt.

Khinh pháp chiếc bóng kia nhanh lẹ chưa từng trông thấy trên chốn giang hồ từ bấy nhiêu lâu nay.

Bốn tên võ sĩ canh gác cửa cổng nhận thấy chiếc bóng trên bầu trời đồng thanh hô to:

- Tên tiểu quỷ tới...

Bọn chúng vung trường kiếm chỉa mũi lên trời, sẵn sàng xuất thủ khi chiếc bóng đáp xuống đất.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cũng vừa trông thấy chiếc bóng hiện trên bầu trời bèn quát lớn:

- Chuẩn bị chiến đấu.

Một trăm hai mươi tên kiếm sĩ đồng thanh hô to, chấn động khắp trên đấu trường.

Kiếm trong tay một trăm hai mươi tên kiếm sĩ tủa lên trời, cả một rừng kiếm chiếu ánh sáng rực trông đến rợn người.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên đứng chính giữa trận, rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, mắt hướng lên bầu trời nhìn theo chiếc bóng đang lao vùn vụt tới.

Lão trong tư thế sẵn sàng xuất chiêu hạ đối thủ khi chân chưa chạm vào mặt đất.

Chương 9 - Ác chiến kinh hồn

Hộ pháp Gia Cát Đan gấp rút lao ra phía ngoài đứng giám sát trận đấu sắp diễn ra.

Tình hình cực kỳ khẩn trương khắp cả trong ngoài Tổng đàn Thanh Vân bang sau khi trông thấy chiếc bóng xuất hiện trên bầu trời xanh thẳm.

Tất cả từ Bang chủ cho tới chúng môn đồ Thanh Vân bang đều quả quyết chiếc bóng đang tới kia chính là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chứ chẳng còn là ai nữa.

Đối với nhân vật tiểu thần quái này tất cả đều chưa đoán nổi số mệnh của mình rồi sẽ ra sao.

Chỉ trong nháy mắt chiếc bóng kia đã tới.

Từ trên không trung chiếc bóng đáp xuống trước cánh cửa cổng Tổng đàn Thanh Vân bang nhẹ nhàng den một hạt bụi không hề thấy bay.

Nhiều tiếng hô to:

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch!

Tiếng hô chấn động khắp cả trên đấu trường, rồi im bặt luôn như lúc đầu.

Hàng trăm ánh mắt đổ dồn về phía chiếc bóng vừa đáp xuống đất.

Nhìn kỹ lại đó là một thiếu niên vận lam y, thân hình cường tráng, cao gần một trượng, mặt ngọc, môi đỏ, mày thanh tú, đôi mắt to thu hồn lẫn lộn ánh sáng sát khí, lưng đeo một thanh trường kiếm, đứng uy nghi như một tiểu thiên thần từ trên trời giáng hạ xuống trần gian.

Phóng hai ánh mắt chớp sáng tợ hai ánh tinh cầu nhìn vào đấu trường một lượt, thiếu niên vận lam y chậm rãi bước vào cánh cửa Tổng đàn.

Bốn tên võ sĩ canh gác không ngăn cản vì đã được lệnh Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên từ trước. Bọn chúng lui về phía sau đứng nhìn thiếu niên vận lam y.

Thiếu niên vận lam y tiến thẳng tới chỗ Bang chủ Mã Kỳ đang đứng cùng Thủ tòa Vệ Oai.

Bang chủ Mã Kỳ nói mau:

- Thủ tòa hãy theo ta.

Bang chủ Mã Kỳ mạnh dạn bước xuống các bậc thềm, tiến thẳng ra ngoài. Thủ tòa Vệ Oai tay lăm lăm trường kiếm đi theo hộ vệ Bang chủ Mã Kỳ ở phía sau.

Bầu không khí căng thẳng tưởng chừng ngạt đi cả sự hô hấp. Hàng trăm cặp mắt gắn chặt vào gã thiếu niên vận lam y và Bang chủ Mã Kỳ.

Hàng trăm ngọn đao kiếm cất lên chờ lệnh của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên.

Trước đó Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên đã phi thân tới cản ngang bước tiến của gã thiếu niên vận

lam y, bởi lão sợ có chút sơ suất đối với vị Bang chủ của mình.

Nhưng lão đứng tránh một bên chừa lối cho Bang chủ Mã Kỳ bước tới.

Bang chủ Mã Kỳ còn cách gã thiếu niên vận lam y chừng bốn trượng thì dừng lại.

Nhìn gã thiếu niên lam y từ gương mặt ngọc đến thanh trường kiếm đeo trên lưng, Bang chủ Mã Kỳ cất giọng vang như tiếng chuông rền:

- Tiểu tử! Ngươi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đó phải không?

Thiếu niên lam y khẽ gật:

- Không sai! Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chính là tiểu gia.

Phùng Phá Thạch lạnh lùng tiếp:

- Chiều nay tiểu gia đúng theo lời hẹn trong Hận huyết thư đã gởi cho lão tới đây thu hồi món nợ máu. Lão đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?

Bang chủ Mã Kỳ trầm tĩnh:

- Trước nhất bản tòa muốn biết ngươi tới đây đòi món nợ máu cho ai?

Gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch bỗng bốc đầy sát khí. Chàng dằn mạnh giọng:

- Lão đừng giở giọng vờ vĩnh. Tiểu gia tới đây đòi món nợ máu năm xưa ngươi và năm bang, hội đã cùng lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tới bao vây đánh phá Phùng Sơn bảo, sát hại hơn sáu mươi gia nhân, giết phụ thân ta còn đốt luôn gia bảo. Hôm nay ta đến đây đòi món nợ máu đó chính trên mình của ngươi.

Bang chủ cười gằn:

- Chuyện năm xưa xảy ra tại Phùng Sơn bảo khiến cho gia nhân bị giết, sơn trang bị đốt chỉ tại vì phụ thân ngươi lão Phùng Phá Sơn dám cả gan chống lại mệnh lệnh của minh chủ Xích Phát Đại Ma Tôn, không chịu giao nạp pho bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục, nên phải đền tội không còn điều gì gọi là oan ức cả. Ngươi là kẻ hậu sinh phải biết thức thời, phải nhận ra đâu là tà là chánh, lo an thân thủ phận, đừng điên cuồng rồi rước lấy tai họa vào thân. Bản tòa khuyên ngươi hãy mau mau rời khỏi nơi này. Đao kiếm vốn là món vật vô tình, không nể vị ai đâu.

Những lời cao ngạo ngang ngược của Bang chủ Mã Kỳ khiến cho Phùng Phá Thạch cháy phừng lửa giận.

Chàng trợn mắt:

- Pho bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục vốn là món bảo vật di truyền của dòng họ Phùng trải qua mấy đời. Các ngươi chỉ vì tham vọng đã biến thành những tên cường san, đạo tặc, giết người cướp của, lại còn dám khoe khoang là nhân vật chánh đạo võ lâm. Ngươi và lão quỷ Thương Sư Ngươn, Ngụy Khôn, Lâm Kiến Chương, Ngọc Địch tiên tử, yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ cam tâm cúi đầu chịu làm tấm thân khuyển mã cho lão Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão quỷ kia tàn phá sát hại Phùng Sơn bảo, gây ra tội ác bằng trời. Tiểu gia thề sẽ huyết tẩy tất cả các ngươi không chừa một mạng nào để báo thù cho song thân, cho sư thúc Tạ Chử Giang và cho

sư phụ ta Tàn Hồn Quái Nhân.

Phùng Phá Thạch thò tay nắm lấy chuôi thanh Tàn Hồn huyết kiếm rút ra.

Một tiếng ngân rền, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đã nằm chắc trong tay Phùng Phá Thạch, toát ra ánh huyết quang chớp rực lạnh ghê người.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên quát to:

- Bày khai trận thế...

Rào... rào... rào...

Một trăm hai mươi kiếm thủ từng loạt phóng qua tám hướng, tứ bề rừng kiếm tua tủa cất lên bao vây Phùng Phá Thạch vào chính giữa như chiếc hộp sắt cho dù một con kiến cũng khó thể lọt ra ngoài.

Trận thế từ hình bán nguyệt nháy mắt chuyển sang thế trận Bát môn kim tỏa.

Trận Bát môn kim tỏa này biến thế từ trận Bồ đề hàng ma trận pháp của môn phái Thiếu Lâm nhưng có phần linh diệu hơn rất nhiều.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên lướt tới xung trận, điều khiển một trăm hai mươi kiếm thủ.

Hộ pháp Gia Cát Đan giật lùi lại hai trượng đứng giám trận. Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên quát to:

- Động thủ!

Lập tức hàng trăm trường kiếm vung lên từ bốn phương tám hướng tấn công vào Phùng Phá Thạch.

Hàng ngàn ánh kiếm lập lòe chẳng khác nào một trận mưa kiếm xối vào người chàng.

Trông thấy Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên hạ độc thủ, Phùng Phá Thạch nổi giận hét to một tiếng thị uy. Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc động, xuất ngay chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Một vòng tròn rộng lớn huyết quang chớp rực như có hàng trăm hàng ngàn thanh Tàn Hồn huyết kiếm, một số ngăn chặn trận mưa kiếm ảnh của một trăm hai mươi tên kiếm thủ, một số điểm nhanh như chớp giật vào bọn chúng.

Kiếm khí chạm nhau chan chát, từng cụm hoa lửa tóe sáng khắp cả đấu trường.

Soảng... soảng...

Phập... phập...

Bốn chiếc đầu cùng bốn thanh trường kiếm bay ra, thây không đầu đổ gục.

Trên một trăm kiếm thủ kinh hoàng ngưng tay kiếm.

Đấu trường mới vừa diễn ra liền ngưng lại.

Phùng Phá Thạch thu thanh Tàn Hồn huyết kiếm cầm ngang, gương mặt bốc mờ sát khí.

Chỉ mới xuất một chiêu Tàn Hồn nhất thức đã có bốn tên kiếm thủ hảo hạng của Thanh Vân bang vong mạng quả quá sự tưởng tượng của chúng môn đồ Thanh Vân bang.

Bang chủ Mã Kỳ trợn tròn hai mắt nhìn bốn chiếc đầu của thuộc hạ và nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực tử ảnh trong tay Phùng Phá Thạch.

Lão không thể nào ngờ nổi thanh Tàn Hồn huyết kiếm lợi hại đường đó.

Trong lòng Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên kinh hãi nhưng sợ chúng môn đồ mất đi hùng khí liền quát to:

- Động thủ!

Trên một trăm kiếm thủ hô to, vung thanh trường kiếm trỏ vào từ bốn mặt tấn công Phùng Phá Thạch ào ào như vũ bão.

Phùng Phá Thạch nghĩ nhanh:

- Nếu không cho bọn ngu ngốc này mở mắt, làm thế nào tới kia giết được lão quỷ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch lại hét lên, lắc mạnh thanh Tàn Hồn huyết kiếm liên tiếp, xuất mười hai chiêu Tàn Hồn nhất thức vòng qua tứ phía.

Huyết ảnh trùng trùng chớp xẹt sang tám hướng, chẳng khác nào trận mưa máu trút vào người trên một trăm kiếm thủ Thanh Vân bang.

Bóng người qua lại nhanh như mắc cửi, kiếm khí chạm nhau từng loạt kêu loảng soảng. Lẫn lộn tiếng la, tiếng quát kèm theo những tiếng rú thảm khốc.

Từng thanh kiếm gẫy bay vèo, từng chiếc đầu rụng xuống, từng thây người ngã gục, từng cụm hoa máu bắn vọt lên không gian.

Lớp sau chồng lên sớp trước, lớp lớp ngã lăn ra cực kỳ hỗn loạn, thảm khốc.

Chừng uống cạn một bình trà đột nhiên trận ác chiến ngừng đi. Bầu không gian yên tĩnh trở lại, mùi máu thịt tanh tưởi theo làn gió hắt đi.

Nhìn kỹ lại trên đấu trường trước sau đã có mười chín cái tử thi không đầu, trông qua vô cùng ghê rợn.

Tám tên kiếm thủ khác trúng vết kiếm dài trên ngực máu tuôn xối xả, lảo đảo bước ra khỏi đấu trường, tìm chỗ chữa trị thương tích.

Phùng Phá Thạch thu thanh Tàn Hồn huyết kiếm đứng yên đảo mắt nhìn mười chín cái đầu nằm rải rác trên mặt đất cau đôi mày thanh tú.

Chính bản thân chàng cũng không ngờ chiêu thức Tàn Hồn nhất thức khủng khiếp đến thế.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên trợn tròn cặp mắt trắng dã như hai chiếc lục lạc ngựa, hết nhìn mười chín cái tử thi không đầu của thuộc hạ đến nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang trong tay Phùng Phá Thạch.

Bây giờ lão đã rõ ràng thanh Tàn Hồn huyết kiếm và chiêu Tàn Hồn nhất thức lẫn công lực của Phùng Phá Thạch cực kỳ lợi hại, thần quái.

Trước đây, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cứ tưởng bọn cao thủ hắc bạch giang hồ vì khiếp sợ thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Tàn Hồn Quái Nhân từng gây chấn động trên giang hồ từ mười mấy năm trước, nên phóng đại nhân vật hiện nay cầm nó, chứ sự thực không đúng như thế.

Cứ theo lão nghĩ Phùng Phá Thạch tuổi tác đến nay hãy còn quá trẻ, nội lực chưa có là bao, bất quá học được vài chiêu tầm thường, cách xuất chiêu tầm thường đơn sơ.

Nào ngờ hôm nay sự thực trước mắt lão đã khác hẳn điều lão nghĩ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi uống cạn một bình trà đã có mười chín tên kiếm thủ hữu hạng của Thanh Vân bang chết thảm trên đấu trường đã chứng tỏ chẳng những quái kiếm, chiêu thức cực kỳ thần diệu mà công lực của Phùng Phá Thạch cao thâm tới mức độ không thể nào tưởng tượng.

Bang chủ Mã Kỳ trợn trừng hai mắt suýt rách cả khóe nhìn Phùng Phá Thạch giống như nhìn một con quái vật.

Thủ tòa Vệ Oai, đến Hộ pháp Gia Cát Đan cũng đều khiếp đảm, lòng lo sợ phập phồng. Còn lại một trăm lẻ một tên kiếm thủ quá đỗi kinh hoàng lui ra ngoài đứng nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm, chưa có một tên nào động đậy.

Bỗng Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên quát:

- Tử đấu!

Được lệnh chủ tướng, tuy trong lòng đang hoảng sợ nhưng bọn kiếm thủ không dám chậm trễ, cùng hô to phóng ào ào trở lại đấu trường, vây chặt Phùng Phá Thạch như trước.

Trường kiếm trong tay bọn kiếm thủ tua tủa cất lên toan đồng loạt tấn công Phùng Phá Thạch bỗng nghe chàng hét:

- Ngừng tay!

Tiếng hét xé tét không gian khiến cho bọn kiếm thủ giật mình ngừng lại.

Quét hai ánh mắt sáng rực như ánh tinh cầu ngang qua một trăm lẻ một tên kiếm thủ một lượt, Phùng Phá Thạch cất giọng sang sảng:

- Nay các ngươi đã trông thấy rõ ràng rồi, mỗi lầm ta xuất chiêu tối thiểu cũng có bốn năm tên nằm xuống. Nếu các ngươi tiếp tục ngu ngốc tuân theo lệnh lão quỷ Đại hộ pháp khi thì chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả các ngươi sẽ đều làm quỷ không đầu trên đấu trường này.

Chàng trợn mắt:

- Lão quỷ Đại hộ pháp của các ngươi đã khiếp sợ thanh thần kiếm của ta, không dám đối đầu với ta nên mới xô đẩy các ngươi xông vào chết thay cho lão. Các ngươi đừng ngu xuẩn nữa, tất cả các ngươi hãy mau dang ra ngoài cho ta đấu với lão.

Một trăm lẻ một tên kiếm thủ như bừng tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn Đại hộ pháp

Hạ Hầu Quyên tỏ sự nghi ngờ về hành động của chủ tướng mình.

Nhìn thấy cử chỉ khác thường của chúng thuộc hạ, sợ có biến, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên quát lớn:

- Các ngươi đừng nghe theo lời phỉnh gạt của tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch. Tất cả hãy xông vào tử chiến. Tên nào tháo lui bản tòa chém bay đầu tên đó.

Bọn kiếm thủ không dám cãi lệnh chủ tướng nên đồng loạt hô to, phóng trở lại đấu trường.

Lập tức hàng trăm, hàng ngàn ánh kiếm trút vào người Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giận dữ hét:

- Các ngươi phải chết!

Chàng lắc mạnh thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất luôn hai mươi bốn chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn.

Huyết ảnh trùng trùng rợp cả không gian trút sang tám phía, huyết quang sáng ngời xạ vào bọn kiếm thủ nhanh tợ chớp.

Tiếng kiếm lại va chạm nhau tóe rực lửa. Tiếng la tiếng quát, tiếng rú tiếng rên, lớp trước ngã, lớp sau đứng dậy, cát bụi tung bay mù mịt, che khuất khắp cả đấu trường.

Nửa thời thần trôi qua vừa đúng lúc hoàng hôn buông xuống.

Đấu trường vụt im bặt trở lại.

Ngổn ngang trên sân cỏ trước sau có tới bốn mươi tám cái tử thi cụt đầu, máu tuôn ngập đất. Một số kiếm thủ trúng kiếm thân mình nhuộm máu bò lết ra ngoài. Một số bị thương quá nặng bò không nổi, nằm rên tại chỗ.

Đấu trường còn lại bảy mươi hai kiếm thủ đứng yên tại trận tròn mắt kinh hoàng nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm vấy đầy máu hòa với huyết quang trông thật khiếp người.

Lúc bấy giờ, bộ võ phục màu lam của Phùng Phá Thạch nhuốm đầy máu tươi, khuôn mặt cũng vấy máu chẳng khác nào một pho tượng hòa thượng thần đứng sừng sững giữa đấu trường, ai trông qua cũng đều phải rợn cả tóc gáy.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên như chôn chân tại chỗ, há hốc mồm ra, mắt trợn trắng dã, không nói ra được một lời nào, cũng không còn hùng hổ quát tháo như trước nữa.

Hộ pháp Gia Cát Đan vỡ mật bay hồn, tháo lui ra ngoài thêm một trượng, trố to cặp mắt nhìn con người máu của Phùng Phá Thạch và thanh quái kiếm.

Bang chủ Mã Kỳ thân hình run run, mặt xanh như nhuộm chàm đứng chết trân, môi hấp háy như muốn nói những lời gì nhưng không hé miệng ra nổi.

Chỉ trong nửa giờ giao đấu với Phùng Phá Thạch đã có bốn mươi tám kiếm thủ hảo hạng phơi thây trên trận tràng. Một số mang trong thương bò lê, bò lết. Chuyện chưa từng xảy ra trên chốn giang hồ từ bao nhiêu lâu nay tưởng chừng như một chuyện huyền thoại có thật.

Quả đây là chuyện ngoài sức tưởng tượng của lão Bang chủ Mã Kỳ.

Nhìn quanh đấu trường một lượt, Phùng Phá Thạch trỏ mũi Tàn Hồn huyết kiếm ngay vào mặt Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên.

Chàng hét lớn:

- Ngươi sợ chết xô đẩy bọn thuộc hạ vào đây chết thế cho ngươi được sống làm trâu ngựa cho lão quỷ Mã Kỳ. Hành động của ngươi đê hèn, đốn mạt, không xứng đáng làm Đại hộ pháp cho một bang, hội nào. Ngươi đã trông thấy rõ một trăm hai mươi tên môn đồ trong nháy mắt đã chết chỉ còn lại hơn phân nửa. Nếu ngươi ra lệnh một lần nữa tất cả thuộc hạ của ngươi sẽ chẳng còn sống sót một tên nào. Nếu như ngươi có đủ gan mật hãy vào đây cùng tiểu gia đấu vài chiêu mới rõ là mặt anh hùng, hào kiệt.

Phùng Phá Thạch dùng những lời sỉ nhục thách thức cho Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên lâm trận để khỏi phải giết thêm bọn môn đồ Thanh Vân bang.

Không thể làm sao hơn được, vì buổi trưa đã lỡ lời miệt thị, sỉ vả Phùng Phá Thạch trước mắt Bang chủ Mã Kỳ và bọn Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, lại còn cam kết sẽ thắng đối thủ chưa đầy mười chiêu. Điều đó bắt buộc Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên phải bước tới đối diện Phùng Phá Thạch.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên nhìn Phùng Phá Thạch nghiến hai hàm răng ken két:

- Tiểu quỷ, thủ pháp giết người của ngươi quả nhiên vô cùng tàn ác, hiểm độc. Bản tòa sẽ vầm thây ngươi ra làm muôn mảnh báo thù cho bốn mươi tám môn đồ vừa bị ngươi tàn sát.

Phùng Phá Thạch đưa tay vuốt máu bọn kiếm thủ dính đầy trên gương mặt.

Chàng cười khỉnh:

Lão khiếp nhược tham sinh húy tử đã tới hồi liều cái mạng già đó sao? Lão có sợ chết cũng không có cách nào khỏi chết, đừng trốn chạy đi đâu vô ích.

Chàng hừ lạnh:

- Tiểu gia vốn không có lòng lạm sát, chỉ tại nơi lão xúi giục bọn chúng vào đây chết thay cho cái chết của lão. Chính lão đã nhẫn tâm gián tiếp sát hại bọn chúng, bây giờ lão phải trả lại món nợ máu đó.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên nghe mấy lời của Phùng Phá Thạch giận xung tóc trán.

Lão quát:

- Tiểu quỷ đừng lộng ngôn, bản tòa sẽ đoạt mạng ngươi đây.

Lời chưa kịp dứt, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên vung trường kiếm xuất một chiêu, ánh kiếm sáng lòa vọt tới Phùng Phá Thạch nhanh như chớp.

Phùng Phá Thạch cười lớn:

- Lão liều mạng đó sao?

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc nhẹ một cái...

Làn huyết quang chói lọi vọt xa gần hai trượng, đón lấy ánh kiếm của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên.

Phùng Phá Thạch chỉ xuất chiêu kiếm tầm thường, chưa hạ độc thủ nên chưa ra chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Một tiếng soảng chát chúa, trường kiếm của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm đánh bật ra ngoài, bàn tay lão tê chồn.

Lão lui lại một bước, trong lòng hoảng sợ trước nội lực kinh hồn của Phùng Phá Thạch.

Chương 10 - Huyết lưu mãn địa

Phùng Phá Thạch hãy còn đứng nguyên vị trí, nhìn Đại hộ pháp bằng ánh mắt khinh khỉnh:

- Lão đã thấy rồi đó, nếu lão sợ chết cụt đầu thì hãy mau mau trốn chạy, cho ta hỏi tội lão quỷ Bang chủ Mã Kỳ.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên bị Phùng Phá Thạch sỉ nhục giận run người nhưng tự lượng sức mình chưa phải là đối thủ của chàng nên không dám bỏ chạy cũng không dám tiến lên.

Chợt nghe tiếng quát của Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn:

- Đại hộ pháp hãy lui ra ngoài, bản chức sẽ có cách đối phó với tên tiểu quỷ.

Trong lòng vốn đã khiếp sợ thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch và muốn bỏ chạy, giờ nghe Đệ nhất thủ tòa nói như thế Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên mừng vô kể.

Lão nhanh lẹ tháo lui ra đứng ngoài nhìn trở vào đấu trường xem Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn ứng phó với Phùng Phá Thạch.

Thủ tòa Đinh Chấn tiến tới cách Phùng Phá Thạch khoảng ba trượng.

Phùng Phá Thạch nhìn Đinh Chấn cười khẩy:

- Lão kia đã chạy rồi, lão giữ chức vị gì trong Thanh Vân bang lại vào đây chết thay cho lão quỷ Bang chủ Mã Kỳ?

Thủ tòa Đinh Chấn trợn mắt:

- Tiểu quỷ không nên vô lễ với Bang chủ. Lão phu vào đây là ngươi sắp chết rồi.

Phùng Phá Thạch ngạo nghễ:

- Lão đấu võ mồm phải không? Lão liệu có thắng nổi thanh Tàn Hồn huyết kiếm của tiểu gia hay không?

Thủ tòa Đinh Chấn nổi giận:

- Ngươi đừng tự thị có cây kiếm quỷ quái kia. Lão phu không đấu với ngươi sẽ có Quỷ đầu đao lấy mạng ngươi.

Lão phất tay về phía sau, quát lớn:

- Quỷ đầu đao trận bày khai!

Có nhiều tiếng hô to trong cánh cửa của tòa đại điện. Liền đó một loạt gã đại hán áo đen phóng ào ào ra ngoài sân cỏ.

Mười sáu tên đại hán áo đen tay cầm mười sáu cây Quỷ đầu đao quái dị.

Cây đao giống như đầu quỷ, mỗi cái trên đầu có tám ngọn đao sáng ngời, trông chẳng khác nào loại quỷ khí của bọn ngưu đầu, mã diện dưới cõi A tỳ.

Phùng Phá Thạch nhìn những cây Quỷ đầu đao trong tay mười sáu tên đại hán áo đen vô cùng kinh ngạc.

Chàng nhủ thầm:

- "Đây là loại vũ khí gì trông ra quái đản như thế, không hiểu mười mấy cây Quỷ đầu đao ấy có tẩm chất kịch độc hoặc mê hướng hay không. Ta hãy nên thận trọng, chờ xem bọn chúng bày trận như thế nào rồi sẽ ứng phó."

Thầm tính ra như vậy, Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm đợi chờ.

Mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao chia làm tám hướng bao vây Phùng Phá Thạch vào chính giữa trận.

Bọn chúng chia ra tám phương vị, mỗi phương vị hai tên trấn thủ đứng song song.

Thủ tòa Đinh Chấn quát:

- Xuất trận.

Tiếng quát của Thủ tòa Đinh Chấn vừa dứt, mười sáu cây đầu đao vung lên, vô số ánh sáng hình quỷ phóng thẳng vào người Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hét lên một tiếng trợ thần oai, vung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất ngay chiêu Tàn Hồn nhất thức. Trận mưa huyết quang liền xối qua tám phương vị của mười sáu tên đại hán sử cây Quỷ đầu đao. Nhưng khi kiếm ảnh màu máu chưa tới, đột ngột mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao thu hồi quỷ khí giật lùi trở về phía sau tránh trận mưa máu kiếm ảnh.

Thân pháp của mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao nhanh như chớp, lẹ như quỷ mụi, kiếm ảnh không chạm được vào người của bọn chúng.

Phùng Phá Thạch nổi giận xuất luôn hai mươi bốn chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn, huyết ảnh trùng trùng như từng trận mưa máu xối vào tám phương vị của mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao không tiếp chiêu, chỉ nhảy tránh tung tăng, chờn vờn như những bóng quỷ trong vũ khúc chiêu hồn dưới cõi địa ngục.

Đợi khi Phùng Phá Thạch vừa thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bọn chúng nhất tề vung cây Quỷ đầu đao chém xả vào người chàng.

Đấu qua trên ba mươi hiệp vẫn chưa thấy bên nào chiếm lấy thế thượng phong.

Bởi mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao luôn luôn nhảy tránh vùng huyết quang của thanh Tàn Hồn huyết kiếm mỗi khi Phùng Phá Thạch xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức, không cho quỷ khí chạm vào thanh quái kiếm.

Rồi đợi lúc Phùng Phá Thạch thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bọn chúng lại tấn công.

Phùng Phá Thạch nổi giận vừa đánh vừa nghĩ thầm:

- “Đây là quỷ kế của lão Mã Kỳ bày ra Quỷ đầu đao trận nhằm kéo dài trận đấu, làm cho ta tổn hao nội lực, sau đó lão sẽ cùng bốn lão quỷ kia xuất trận giết ta. Bây giờ ta hãy tương kế tựu kế, cho bọn sử Quỷ đầu đao này chém giết lẫn nhau, tức khắc trận Quỷ đầu đao sẽ tan vỡ”.

Thầm nghĩ rồi phi thân, hét lên một tiếng lồng lộng, lắc nhanh thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức. Tám vầng huyết quang lướt qua tám phương vị của mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Mười sáu tên đại hán áo đen ngó thấy liền giật lùi về phía sau tránh né.

Vẫn như những lần trước, mười sáu tên đại hán trông thấy Phùng Phá Thạch vừa thu kiếm liền chàng loạt lao tới vung Quỷ đầu đao tấn công.

Chờ khi mười sáu cây Quỷ đầu đao kia còn cách chừng ba thước, Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp di hình hoán ảnh vụt biến mất.

Chương 11 - Quỷ kế bất thành

Loạt Quỷ đầu đao chém hụt Phùng Phá Thạch bỗng sả xuống đầu năm tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Quỷ đầu đao chém sả từ trên đầu xuống chẻ năm tên đại hán áo đen làm đôi, chết không kịp kêu la một tiếng nào. Ai trông qua cũng phải sởn cả tóc.

Năm tên sử Quỷ đầu đao không giết được đối thủ lại bị Quỷ đầu đao của đồng bọn giết chết tại chỗ.

Lại còn thêm ba tên đại hán áo đen trúng nhằm Quỷ đầu đao cụt một cánh tay, máu tuôn xối xả, lảo đảo tháo lui ra ngoài xa rồi té quỵ xuống đất.

Tám tên đại hán sử Quỷ đầu đao còn lại tháo lui ra ngoài sắc mặt tái xanh, trố những cặp mắt trắng dã vừa kinh hoàng lại vừa vô cùng kinh ngạc.

Kinh hoàng vì mười sáu têb đại hán áo đen bày trận Quỷ đầu đao không giết được Phùng Phá Thạch lại chém sả năm tên đồng bọn làm hai, cái chết vô cùng rùng rợn.

Kinh ngạc bởi không hiểu tại sao trong khi hàng loạt Quỷ đầu đao nhằm chém vào người Phùng Phá Thạch mà đột nhiên đối thủ biến mất đi đằng nào chẳng hề hay biết.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao trân người đứng nhìn thi thể kỳ lạ của đồng bọn chưa hiểu ra làm sao cả.

Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang lẩn trốn ở nơi nào sao không trông thấy.

Mười một tên đại hán áo đen ngẩn ngơ như những kẻ mất hồn.

Bỗng nghe Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn quát:

- Coi chừng sau lưng.

Nghe tiếng quát báo nguy của Thủ tòa Đinh Chấn, mười một tên đại hán áo đen cùng giật mình một lượt, cùng quay phắt lại đưa mắt nhìn.

Bọn chúng cùng kêu lên kinh hãi khi trông thấy Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đứng sừng sững trước mặt chừng hơn một trượng từ bao giờ.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao vô cùng khiếp đảm, mở bét hai con mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Bọn chúng cứ tưởng vừa bắt gặp một bóng quỷ vô thường từ dưới địa ngục về dẫn hồn người, hoặc là một con quái vật kỳ quái xuất hiện ăn thịt người.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao rụng rời cả tay chân, đứng chôn chân tại chỗ.

Phùng Phá Thạch đảo ánh mắt sáng tợ tinh cầu nhìn qua mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Chàng cất giọng lạnh lùng:

- Trận Quỷ đầu đao của các ngươi ta phá hỏng rồi. Năm tên nằm chết kia, ba tên cụt tay, các ngươi tại sao không chịu chạy trốn cho rồi, hay các ngươi chờ ta hóa kiếp thành quỷ không đầu phải không.

Chàng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm lên, huyết quang chớp rực như toan xuất thủ.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao cùng hốt hoảng, không đợi lệnh của Thủ tòa Đinh Chấn, phóng ào ào ra phía ngoài năm trượng tránh làn huyết quang chớp tới.

Dĩ nhiên, Quỷ đầu đao trận của Thủ tòa Đinh Chấn xem như đã tan rã vì diệu kế của Phùng Phá Thạch, mượn tay bọn chúng giết bọn chúng.

Từ Bang chủ Mã Kỳ tới Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan, Thủ tòa Vệ Oai thảy đều kinh hoàng trước cái thân pháp thần quái “Di Hình Hoán Ảnh” của Phùng Phá Thạch thi triển vừa rồi.

Năm lão nhân không thể nào tưởng tượng nổi công lực lẫn thân pháp của một gã thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi lại xuất quỷ nhập thần đến thế.

Phùng Phá Thạch từ từ bước tới đứng trước mặt Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn.

Chàng nhìn lão cười khẩy:

- Thế nào? Lão đã thấy rồi chứ? Trận Quỷ đầu đao của lão chỉ có thế thôi sao? Bây giờ lão còn trận nào khá hơn hãy mau mau bày ra đây cho ta xem có ngoạn mục hay không? Bằng không, lão hãy cút xéo đi mau, đừng có đứng trơ trơ ra bẩn mắt ta.

Thủ tòa Đinh Chấn đứng sững chưa đáp lời, chỉ trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch như nhìn một con quái vật.

Lão đã khiếp đảm cái thân pháp “Di Hình Hoán Ảnh” của Phùng Phá Thạch như loài ma quỷ vừa rồi phá tan trận Quỷ đầu đao của lão.

Nhưng hiện giờ tất cả đã an bày.

Thủ tòa Đinh Chấn không thể bỏ chạy trốn đi được. Lão chỉ còn một con đường đành phải thí mạng với Phùng Phá Thạch một trận cuối cùng.

Nếu lão bỏ chạy trốn chắc chắn sẽ bị Bang chủ Mã Kỳ gia hình tàn khốc, căn cứ vào kỷ luật nghiêm khắc của Thanh Vân bang từ bấy nhiêu lâu nay.

Lão trợn mắt quát to:

- Tiểu quỷ đừng tự thị võ công cao cường, lão phu sẽ liều một phen sống chết với ngươi.

Thủ tòa Đinh Chấn cất thanh trường kiếm lên toan xuất ra một chiêu sở trường của lão.

Bỗng nghe Bang chủ Mã Kỳ quát:

- Thủ tòa ngưng tay.

Thủ tòa Đinh Chấn được lệnh lui trở về phía sau năm bước đứng lại chờ lệnh của Bang chủ.

Bang chủ Mã Kỳ phất tay sang Hạ Hầu Quyên, Vệ Oai và Gia Cát Đan:

- Chư vị tới đây.

Hạ Hầu Quyên, Vệ Oai và Gia Cát Đan ứng thinh dồn lại đứng gần Bang chủ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch trông thấy có chuyện quái lạ, nhủ thầm:

- "Lão quỷ Mã Kỳ bày trận gì đây. Ta hãy đề phòng..."

Chàng cầm thanh Tàn Hồn huyết kiếm, mắt nhìn Bang chủ Mã Kỳ chờ xem.

Bang chủ Mã Kỳ vỗ tay một tiếng sấm chưởng...

Lập tức tám tên xạ thủ ám khí, chẳng hiểu từ đâu xuất hiện đứng trên thềm ngoài cánh cửa đại điện.

Trong tay mỗi tên cầm một chiếc ống đồng đen trông vô cùng quái dị.

Bang chủ Mã Kỳ quát:

- Động thủ!

Tiếng quát của Bang chủ Mã Kỳ vừa chấm dứt, tám tên xạ thủ cất ống đồng đen lên.

Một trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc bay vèo vèo sang phía Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giật mình, nghĩ không thể sử dụng được thanh Tàn Hồn huyết kiếm đánh bật được trận mưa ám khí này được, liền hú lên một tiếng, thi triển khinh công "Thần Mã Đăng Vân" vút thân mình lên cao ba trượng, ngự trên đó như một vị thần sắp giáng lâm, trông vô cùng thần quái.

Vèo... vèo... vèo...

Trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc bay ngang qua phía dưới Phùng Phá Thạch rít gió rợn người.

Chờ khi trận ám khí Tuyệt Hồn châm vượt ngang qua rồi, Phùng Phá Thạch từ từ đáp trở xuống đất.

Nhưng khi hai chân Phùng Phá Thạch vừa chạm tới mặt đất, lập tức trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm thứ hai bay vèo vèo tới trước mặt, nhanh không kịp thấy.

Một lần nữa, Phùng Phá Thạch lại phải thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" bay vút lên cao ba trượng tránh loạt ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm chất kịch độc do tám tên xạ thủ bắn tới.

Trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm bay vèo vèo phía dưới chân Phùng Phá Thạch rơi rào rào trên mặt đất.

Phùng Phá Thạch nhẹ nhàng đáp trở xuống...

Lập tức tám tên xạ thủ lại phóng ám khí Tuyệt Hồn châm trong khi hai chân Phùng Phá Thạch

chưa kịp đứng vững trên mặt đất.

Thêm một lần nữa Phùng Phá Thạch bắt buộc phải sử dụng thân pháp “Thần Mã Đăng Vân” để tránh né.

Và cứ thế trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc liên tiếp diễn ra mười sáu lần không một phút giây nào ngừng lại.

Hình như Bang chủ Mã Kỳ quyết giết Phùng Phá Thạch bằng trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm kéo dài liên miên bất tận, đợi khi chàng kiệt lực sẽ trúng nhằm ám khí mà ngã xuống.

Phùng Phá Thạch khiếp đảm trước thủ đoạn ác độc quỷ quyệt của Bang chủ Mã Kỳ.

Nếu tình trạng này diễn ra liên tục chắc chắn chàng sẽ trúng nhằm ám khí Tuyệt Hồn châm chứ không thể nào tránh khỏi.

Vừa sử dụng thân pháp “Thần Mã Đăng Vân” tránh ám khí Tuyệt Hồn châm Phùng Phá Thạch vừa nghĩ thầm:

- “Nếu ta cứ mãi sử dụng thân pháp “Thần Mã Đăng Vân” tránh né ám khí Tuyệt Hồn châm như thế này chẳng bao lâu nữa nội lực của ta sẽ cạn hết. Một là ta chết trong trận ám khí này, hai là năm lão quỷ kia sẽ hợp đấu. Lúc đó dù ta có thanh Tàn Hồn huyết kiếm với ba chiêu Tàn Hồn tam thức cũng không thoát chết. Chi bằng ta hãy tìm phương cách tiêu diệt tám tên xạ thủ quỷ quái kia, sau đó sẽ đối phó cùng năm lão quỷ là thượng sách.”

Thầm tính xong, chờ cho trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm bắn tới, Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp “Thần Mã Đăng Vân” vút bổng lên cao ba trượng.

Từ trên không trung Phùng Phá Thạch vạch nửa vòng tròn nhanh tợ chớp vút tới tám tên xạ thủ phóng ám khí Tuyệt Hồn châm đang thu hồi tám chiếc ống đồng.

Chàng đáp xuống cách tám tên xạ thủ khoảng chừng hơn năm trượng.

Hai chân chưa chấm đất, Phùng Phá Thạch đã hét lên một tiếng thị uy cho đối phương giật mình. Chàng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất liền tám chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Tám làn huyết ảnh chớp lên sáng rực phóng sang tám phương vị khác nhau.

Dĩ nhiên tám làn kiếm màu máu nhắm vào tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm trước khi bọn chúng lắp ám khí vào chiếc ống đồng.

Một loạt tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng trên đấu trường.

Huỵch huỵch…

Tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm chém đứt mọi tên làm hai khúc ngã xuống đất giẫy lên bần bật, máu tuôn xối xả trông vô cùng khiếp đảm.

Trận ám khí Tuyệt Hồn châm kịch độc của Bang chủ Mã Kỳ liền tan rã.

Bang chủ Mã Kỳ luôn cả hai lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan và hai lão Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai thảy đều kinh hoàng trước cái thân pháp thần quái và thanh Tàn Hồn huyết kiếm

khủng khiếp của Phùng Phá Thạch.

Năm lão nhân trố to mười con mắt nhìn Phùng Phá Thạch ngẩn ngơ như những kẻ đã mất hồn.

Đảo mắt nhìn qua tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm đứt làm hai khúc một cái, Phùng Phá Thạch chầm chậm tiến tới chỗ năm lão nhân đang đứng.

Bang chủ Mã Kỳ kinh hãi, nhưng là một vị Bang chủ lão không thể tháo lùi được, nhất là trước mặt những kẻ thuộc hạ.

Lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, hai lão Thủ tòa Đinh Chấn và Vệ Oai vô cùng khiếp sợ, cùng lượt lao tới đứng hai bên tả hữu Bang chủ Mã Kỳ, tay đặt vào chuôi trường kiếm để phòng Phùng Phá Thạch xuất chiêu bất ngờ giết lão Bang chủ.

Phùng Phá Thạch dừng lại trước mặt Bang chủ Mã Kỳ và bọn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp chừng ba trượng.

Quét hai luồng mắt sáng rực như hai ánh tinh cầu vào năm lão nhân, Phùng Phá Thạch dằn mạnh từng tiếng một:

- Thế nào, ba cái trận quỷ quái của các lão đã bị hủy diệt rồi, bây giờ các lão còn trận nào thú vị hơn hãy bày khai cho tiểu gia xem thử.

Bang chủ Mã Kỳ sôi giận, dựng cặp lông mày rậm, thân hình run run chưa đáp được lời nào.

Hai lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan lẫn hai lão Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai sợ đến rung người, nhưng không biết phải đáp ứng với Phùng Phá Thạch như thế nào, bởi các lão không còn trận nào bày khai được nữa.

Phùng Phá Thạch nhìn hai lão Hộ pháp và hai lão Thủ tòa, cười gằn:

- Bây giờ bốn lão khôn hồn hãy ra ngoài cho tiểu gia hỏi tội lão quỷ Mã Kỳ, bằng nghịch lại đừng trách ta sao lại ra tay ác độc.

Thủ tòa Đinh Chấn trợn mắt:

- Tiểu quỷ đừng vô lễ ngạo mạn với Bang chủ của ta. Bọn ta sẽ liều một trận chết sống với ngươi thôi.

Bang chủ Mã Kỳ quát:

- Chư vị Thủ tòa, Hộ pháp bày khai tứ tượng đoạt mệnh trận cho mau.

Bốn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp đồng thanh hô to:

- Tuân lệnh Bang chủ.

Bốn lão nhân cùng lượt phóng sang bốn vị trí bao vây Phùng Phá Thạch vào chính giữa theo thế trận Tứ tượng đoạt mệnh trận như Bang chủ Mã Kỳ vừa ra lệnh.

Chờ cho kỳ trận đã bày khai, Bang chủ Mã Kỳ lui về phía sau một trượng đứng giám trận.

Lão ngầm thò tay vào lòng lấy ra hai nắm Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc, chờ trận đấu song

phương diễn ra, sẽ phóng vào giết cả Phùng Phá Thạch lẫn thuộc hạ của lão.

Bang chủ Mã Kỳ nghĩ thà sử dụng thủ pháp Thí quân diệt địch còn hơn cuối cùng lão sẽ chết trong tay Phùng Phá Thạch.

Bởi lão hiểu rõ bọn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp không phải là địch thủ của Phùng Phá Thạch, dĩ nhiên không thể nào hộ vệ được sinh mạng của lão.

Bang chủ Mã Kỳ nghĩ thầm:

- "Tình thế quá nguy kịch, bắt buộc ta phải hạ độc thủ giết hết cả năm mới có thể bảo toàn được tính mạng, bảo toàn được Thanh Vân bang. Ngoài ra chẳng còn phương cách nào khác hơn nữa. Ta phải đành chịu vậy thôi!"

Bang chủ Mã Kỳ chuẩn bị sẵn sàng ám khí Tuyệt Hồn châm trong tay mình nhìn vào trận đấu song phương sắp diễn ra để chờ cơ hội phóng vào.

Phùng Phá Thạch nhìn hai lão nhân Thủ tòa và hai lão nhân Hộ pháp hét:

- Các ngươi cam tâm chết thay cho lão quỷ Mã Kỳ này phải không?

Thủ tòa Đinh Chấn giận dữ quát:

- Đừng rườm lời, bọn ta quyết chết sống với ngươi một trận cuối cùng này.

Phùng Phá Thạch hét:

- Các ngươi ngu ngốc, đã muốn chết thay cho lão quỷ Mã Kỳ, lẽ nào tiểu gia không cho các ngươi toại nguyện. Hãy xem chiêu Tàn Hồn nhất thức của ta.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch run lên bốn cái.

Bốn đạo huyết quang chớp rực chia ra bốn phía điểm vào người hai Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai cùng hai Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan.

Bốn đạo huyết quang nhanh như sét giật lưng trời bởi Phùng Phá Thạch đã xuất mười thành công lực cho chiêu này quyết đánh ngã một trong bốn đối thủ, làm cho ba đối thủ kia phải khiếp vía, kinh tâm tránh ra ngoài.

Từ nãy giờ đứng ngoài giám sát ba trận Bát môn kim tỏa, Quỷ đầu đao trận và Tuyệt Hồn châm ám khí trận, bọn Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai, Hạ Hầu Quyên và Gia Cát Đan đã trông thấy sự lợi hại của thanh Tàn Hồn huyết kiếm cùng thân pháp kỳ diệu của Phùng Phá Thạch trong lòng bốn lão đã sợ hãi nên khi chàng vừa chớp động kiếm quang, bốn lão đã nhanh như chớp cùng một lượt giật lùi về phía sau một trượng tránh né.

Huyết quang vừa ngưng, bọn lão nhân đồng lượt phóng tới từ bốn mặt vung bốn thanh trường kiếm xuất chiêu.

Kiếm ảnh trùng trùng nhốt kín Phùng Phá Thạch vào chính giữa như chiếc lưới tứ bề dày đặc, không còn một kẽ hở thoát ra ngoài.

Trông thấy bốn lão Thủ tòa, Hộ pháp Thanh Vân bang hạ độc thủ, Phùng Phá Thạch nổi cơn

thịnh nộ hét lên một tiếng thị uy, xuất luôn mười hai chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn qua bốn phía, mỗi phía ba chiêu.

Huyết quang rợp trời, bố thành bốn bức tường máu ngăn chặn bốn vùng kiếm ảnh của bọn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp.

Chiến pháp của bốn lão Thủ tòa và Hộ pháp rập theo chiến pháp của mười sáu tên đại hán trong trận Quỷ đầu đao. Cứ mỗi lần Phùng Phá Thạch xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức, kiếm ảnh vừa chớp động là bốn lão đã nhảy vọt ra ngoài ngay sau đó.

Rồi chờ khi Phùng Phá Thạch vừa thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bốn lão đều nhất tề vung trường kiếm bốn mặt tấn công chàng nhanh tợ chớp.

Chiêu pháp của bốn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp là đánh cầm chừng, chờ cho Phùng Phá Thạch kiệt sức sẽ đồng loạt tấn công từ bốn phía vào tiêu diệt chàng.

Hiểu rồi ý định thâm độc của bốn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp, Phùng Phá Thạch giận sôi gan, nhưng chưa nghĩ ra phương cách nào triệt hạ bốn lão trong một thời gian ngắn, để còn đấu với Bang chủ Mã Kỳ và giết lão này trả thù cho phụ thân.

Chợt nhớ ra một chiêu kỳ diệu gấp bốn lần chiêu Tàn Hồn nhất thức, Phùng Phá Thạch tính thầm:

“Bốn lão Thủ tòa, Hộ pháp này rất tinh khôn, không dám chạm kiếm vào thanh Tàn Hồn huyết kiếm của ta vì sợ bị gãy kiếm thua trận. Các lão đánh cầm cự kéo dài thời gian cho ta kiệt sức sẽ vung một lượt từ bốn phía tấn công vào sát hại ta. Bây giờ ta hãy sử dụng chiêu Tàn Hồn nhị thức giết bốn lão quỷ ngu ngốc này cho rồi, nếu kiên trì cuối cùng chắc chắn ta sẽ bị thảm bại không sai.”

Thầm tính rồi Phùng Phá Thạch hét lớn:

- Bốn lão quỷ ngu ngốc hãy xem chiêu Tàn Hồn nhị thức của tiểu gia.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh một cái, bốn đạo huyết quang chớp động...

Chợt Phùng Phá Thạch nghe từ phía sau lưng có tiếng gió rít vèo vèo ghê rợn.

Phùng Phá Thạch giật mình nhanh lẹ thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bất giác thi triển ngay thân pháp “Thần Mã Đăng Vân” cất bổng mình lên cao ba trượng ngự trên không trung đưa mắt nhìn xuống xem chuyện gì mà lại có tiếng gió rít vèo vèo như vậy.

Hai tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng.

Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn và Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên đứng run rẩy như người vừa trúng chứng cảm hàn, bốn mắt trọn trừng trắng dã nhìn Bang chủ Mã Kỳ, sau cùng té lăn nằm im trên mặt đất.

Phùng Phá Thạch khẽ nhủ thầm:

- “Ồ! Thì ra lão quỷ Mã Kỳ bắn ám khí trúng nhầm hai lão chứ còn gì nữa.”

Chàng đáp trở xuống đất đưa mắt nhìn qua Hộ pháp Hạ Hầu Quyên và Thủ tòa Đinh Chấn.

Phùng Phá Thạch trông thấy hai lão đã chết, thân mình co quắp, da thịt xám đen nhưng bốn mắt vẫn còn trợn trừng nhìn về phía Bang chủ Mã Kỳ như uất hận vì cái chết của mình không do nơi đối thủ mà do nơi lão chủ nhân mình đã trung thành, tận tâm tận lực từ bấy nhiêu lâu nay.

Quả vậy, chính Bang chủ Mã Kỳ đã giết thuộc hạ trong trận Tứ tượng đoạt hồn này.

Thủ tòa Vệ Oai, Hộ pháp Gia Cát Đan tháo lui liền trở ra ngoài xa, đứng lại sửng sốt nhìn Thủ tòa Đinh Chấn, Hộ pháp Hạ Hầu Quyên rồi nhìn sang Bang chủ Mã Kỳ.

Trong lòng hai lão vừa khiếp sợ vì cái chết thảm khốc của đồng bọn, vừa nghi hoặc về hành động của Bang chủ Mã Kỳ.

Hai lão nghi hoặc vì không hiểu tại sao Bang chủ của mình lại không phóng ám khí Tuyệt Hồn châm vào kẻ thù mà lại phóng vào thuộc hạ.

Thâm tâm của Bang chủ Mã Kỳ định giết tất cả năm người theo chiến pháp “thí quân diệt địch” để kết thúc trận đấu, nào ngờ ám khí Tuyệt Hồn châm bay trượt Phùng Phá Thạch hại luôn cả hai thuộc hạ Đinh Chấn và Hạ Hầu Quyên.

Lúc bấy giờ hoàng hôn vừa xuống, trên đấu trường tử thi bày la liệt, tạo nên một cảnh tượng hãi hùng.

Phùng Phá Thạch chậm rãi bước tới đứng trước mặt Bang chủ Mã Kỳ.

Chàng nhìn lão cười gằn:

- Ngươi quả là một tên đê hèn, hiểm độc, giết cả thuộc hạ của mình để sát hại đối phương, nhưng họa hổ bất thành, vẽ cọp hóa ra con mèo. Nay hai lão Thủ tòa, Hộ pháp kia đã chết rồi, ngươi còn sống làm chi nữa chứ?

Phùng Phá Thạch từ từ cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang, chuẩn bị xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức, quyết hạ Bang chủ Mã Kỳ trong một chiêu.

Bang chủ Mã Kỳ rút trường kiếm ra khỏi vỏ trợn mắt quát lớn:

- Tiểu tử, bản tọa quyết liều chết sống với ngươi.

Tiên hạ thủ vi cường, Bang chủ Mã Kỳ vung trường kiếm chém một nhát nhanh như chớp.

Phùng Phá Thạch khoa nhanh thanh Tàn Hồn huyết kiếm một vòng trước mặt đón đỡ.

Nhưng khi Phùng Phá Thạch xuất chiêu, Bang chủ Mã Kỳ liền thu trường kiếm lại, không cho chạm vào thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch.

Trường kiếm vừa thu trở về, Bang chủ Mã Kỳ quát to một tiếng phóng thẳng vào cổ Phùng Phá Thạch nhanh không thể tưởng tượng.

Lão xuất chiêu “Lạc Nhạn Hồi Phong”, đấy là kiếm pháp bí truyền của lão ít khi sử dụng tới, nhưng hôm nay thế cùng lực tận, lão đành phải xuất chiêu này.

Bởi vì khi xuất chiêu kẻ địch không chết là lão phải chết.

Trông thấy kiếm ảnh từ trong tay Bang chủ Mã Kỳ chớp tới, Phùng Phá Thạch giật mình, không kịp hồi kiếm, nghiêng đầu sang bên né tránh.

Trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ trượt vèo qua sát mang tai Phùng Phá Thạch.

Chàng toan xuất chiêu chợt nghe có tiếng gió rít lạnh buốt người từ phía sau lưng vèo tới.

Phùng Phá Thạch kinh hãi dịch thân mình sang trái tránh tiếng gió rít.

Sạt...

Một tiếng khô khan.

Trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ rơi ngay xuống đất đánh xoảng một tiếng.

Trên vai trái của Phùng Phá Thạch rách một mảnh áo, máu tuôn ra lai láng.

Bang chủ Mã Kỳ vừa sử dụng thức Hồi phi kiếm trong chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong", quyết một còn một mất cùng Phùng Phá Thạch.

Nhưng nhờ chàng phát giác kịp thời tiếng gió rít sau lưng và nhờ thân pháp lẹ như quỷ mụi nên trường kiếm chém trượt qua vai chỉ mang vết thương nhẹ, bằng không đã bị trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ chém rụng đầu rồi.

Phùng Phá Thạch nổi giận vì lòng dạ hiểm độc, quỷ quyệt của Bang chủ Mã Kỳ, không còn nương tay được nữa.

Chàng hét lên một tiếng, thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh một cái.

Hàng trăm đạo huyết quang chớp sang Bang chủ Mã Kỳ bề thế vô phương né tránh hoặc chống đỡ.

Phập...

Chiếc đầu Bang chủ Mã Kỳ bay ra ngoài, thân hình ngã xuống chết không kịp trối.

Phùng Phá Thạch thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm buông tiếng thở phào nhẹ nhỏm vì vừa thoát khỏi cái chết hãi hùng trong đường tơ kẽ tóc do chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong" của Bang chủ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn chung quanh đấu trường một lượt.

Chẳng hiểu Thủ tòa Vệ Oai và Hộ pháp Gia Cát Đan đã biến đi tự bao giờ rồi.

Luôn cả chúng môn đồ Thanh Vân bang cũng trốn sạch chẳng còn thấy một tên nào.

Bọn chúng khiếp đảm trước thanh Tàn Hồn huyết kiếm thần quái của Phùng Phá Thạch, lẫn thủ đoạn hiểm độc của Bang chủ Mã Kỳ.

Đấu trường chỉ còn trừ lại những xác chết nằm la liệt trên đám cỏ ngập máu bốc mùi tanh tưởi khó ngửi qua cơn gió thoảng dưới ánh sáng mập mờ của buổi hoàng hôn thê lương, ảm đạm.

Phùng Phá Thạch khe khẽ rùng mình mấy cái.

Chàng không ngờ mình đã tạo ra một kiếp vận thảm sát khủng khiếp chưa từng thấy trên chốn giang hồ kể từ hàng trăm năm nay.

Chỉ vì báo phục mối huyết thù cho phụ thân, cho Tạ sư bá và cho sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, chàng phải nhúng tay vào máu, điều mà chàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Phùng Phá Thạch lấy kim đan bóp nhỏ rịt vết thương trên vai, rời khỏi đấu trường, bước ra ngoài cửa cổng sử dụng khinh công lao đi vun vút trên bầu trời thẳm...

o O o Hoồ?i tthhuứ?mưươờ?i moộ?t Quuyỷ?kkeế?bbaấ?t tthhaà?nhh oạt Quỷ đầu đao chém hụt Phùng Phá Thạch bỗng sả xuống đầu năm tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Quỷ đầu đao chém sả từ trên đầu xuống chẻ năm tên đại hán áo đen làm đôi, chết không kịp kêu la một tiếng nào. Ai trông qua cũng phải sởn cả tóc.

Năm tên sử Quỷ đầu đao không giết được đối thủ lại bị Quỷ đầu đao của đồng bọn giết chết tại chỗ.

Lại còn thêm ba tên đại hán áo đen trúng nhằm Quỷ đầu đao cụt một cánh tay, máu tuôn xối xả, lảo đảo tháo lui ra ngoài xa rồi té quỵ xuống đất.

Tám tên đại hán sử Quỷ đầu đao còn lại tháo lui ra ngoài sắc mặt tái xanh, trố những cặp mắt trắng dã vừa kinh hoàng lại vừa vô cùng kinh ngạc.

Kinh hoàng vì mười sáu têb đại hán áo đen bày trận Quỷ đầu đao không giết được Phùng Phá Thạch lại chém sả năm tên đồng bọn làm hai, cái chết vô cùng rùng rợn.

Kinh ngạc bởi không hiểu tại sao trong khi hàng loạt Quỷ đầu đao nhằm chém vào người Phùng Phá Thạch mà đột nhiên đối thủ biến mất đi đằng nào chẳng hề hay biết.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao trân người đứng nhìn thi thể kỳ lạ của đồng bọn chưa hiểu ra làm sao cả.

Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang lẩn trốn ở nơi nào sao không trông thấy.

Mười một tên đại hán áo đen ngẩn ngơ như những kẻ mất hồn.

Bỗng nghe Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn quát:

- Coi chừng sau lưng.

Nghe tiếng quát báo nguy của Thủ tòa Đinh Chấn, mười một tên đại hán áo đen cùng giật mình một lượt, cùng quay phắt lại đưa mắt nhìn.

Bọn chúng cùng kêu lên kinh hãi khi trông thấy Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đứng sừng sững trước mặt chùng hơn một trượng từ bao giờ.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao vô cùng khiếp đảm, mở bét hai con mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Bọn chúng cứ tưởng vừa bắt gặp một bóng quỷ vô thường từ dưới địa ngục về dẫn hồn người, hoặc là một con quái vật kỳ quái xuất hiện ăn thịt người.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao rụng rời cả tay chân, đứng chôn chân tại chỗ.

L Phùng Phá Thạch đảo ánh mắt sáng tợ tinh cầu nhìn qua mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Chàng cất giọng lạnh lùng:

- Trận Quỷ đầu đao của các ngươi ta phá hỏng rồi. Năm tên nằm chết kia, ba tên cụt tay, các ngươi tại sao không chịu chạy trốn cho rồi, hay các ngươi chờ ta hóa kiếp thành quỷ không đầu phải không.

Chàng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm lên, huyết quang chớp rực như toan xuất thủ.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao cùng hốt hoảng, không đợi lệnh của Thủ tòa Đinh Chấn, phóng ào ào ra phía ngoài năm trượng tránh làn huyết quang chớp tới.

Dĩ nhiên, Quỷ đầu đao trận của Thủ tòa Đinh Chấn xem như đã tan rã vì diệu kế của Phùng Phá Thạch, mượn tay bọn chúng giết bọn chúng.

Từ Bang chủ Mã Kỳ tới Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan, Thủ tòa Vệ Oai thảy đều kinh hoàng trước cái thân pháp thần quái "Di Hình Hoán Ảnh" của Phùng Phá Thạch thi triển vừa rồi.

Năm lão nhân không thể nào tưởng tượng nổi công lực lẫn thân pháp của một gã thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi lại xuất quỷ nhập thần đến thế.

Phùng Phá Thạch từ từ bước tới đứng trước mặt Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn.

Chàng nhìn lão cười khẩy:

- Thế nào? Lão đã thấy rồi chứ? Trận Quỷ đầu đao của lão chỉ có thế thôi sao? Bây giờ lão còn trận nào khá hơn hãy mau mau bày ra đây cho ta xem có ngoạn mục hay không? Bằng không, lão hãy cút xéo đi mau, đừng có đứng trơ trơ ra bẩn mắt ta.

Thủ tòa Đinh Chấn đứng sững chưa đáp lời, chỉ trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch như nhìn một con quái vật.

Lão đã khiếp đảm cái thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" của Phùng Phá Thạch như loài ma quỷ vừa rồi phá tan trận Quỷ đầu đao của lão.

Nhưng hiện giờ tất cả đã an bày.

Thủ tòa Đinh Chấn không thể bỏ chạy trốn đi được. Lão chỉ còn một con đường đành phải thí mạng với Phùng Phá Thạch một trận cuối cùng.

Nếu lão bỏ chạy trốn chắc chắn sẽ bị Bang chủ Mã Kỳ gia hình tàn khốc, căn cứ vào kỷ luật nghiêm khắc của Thanh Vân bang từ bấy nhiêu lâu nay.

Lão trợn mắt quát to:

- Tiểu quỷ đừng tự thị võ công cao cường, lão phu sẽ liều một phen sống chết với ngươi.

Thủ tòa Đinh Chấn cất thanh trường kiếm lên toan xuất ra một chiêu sở trường của lão.

Bỗng nghe Bang chủ Mã Kỳ quát:

- Thủ tòa ngưng tay.

Thủ tòa Đinh Chấn được lệnh lui trở về phía sau năm bước đứng lại chờ lệnh của Bang chủ.

Bang chủ Mã Kỳ phất tay sang Hạ Hầu Quyên, Vệ Oai và Gia Cát Đan:

- Chư vị tới đây.

Hạ Hầu Quyên, Vệ Oai và Gia Cát Đan ứng thinh dồn lại đứng gần Bang chủ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch trông thấy có chuyện quái lạ, nhủ thầm:

- "Lão quỷ Mã Kỳ bày trận gì đây. Ta hãy đề phòng..."

Chàng cầm thanh Tàn Hồn huyết kiếm, mắt nhìn Bang chủ Mã Kỳ chờ xem.

Bang chủ Mã Kỳ vỗ tay một tiếng sấm chưởng...

Lập tức tám tên xạ thủ ám khí, chẳng hiểu từ đâu xuất hiện đứng trên thềm ngoài cánh cửa đại điện.

Trong tay mỗi tên cầm một chiếc ống đồng đen trông vô cùng quái dị.

Bang chủ Mã Kỳ quát:

- Động thủ!

Tiếng quát của Bang chủ Mã Kỳ vừa chấm dứt, tám tên xạ thủ cất ống đồng đen lên.

Một trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc bay vèo vèo sang phía Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giật mình, nghĩ không thể sử dụng được thanh Tàn Hồn huyết kiếm đánh bật được trận mưa ám khí này được, liền hú lên một tiếng, thi triển khinh công "Thần Mã Đăng Vân" vút thân mình lên cao ba trượng, ngự trên đó như một vị thần sắp giáng lâm, trông vô cùng thần quái.

Vèo... vèo... vèo...

Trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc bay ngang qua phía dưới Phùng Phá Thạch rít gió rợn người.

Chờ khi trận ám khí Tuyệt Hồn châm vượt ngang qua rồi, Phùng Phá Thạch từ từ đáp trở xuống đất.

Nhưng khi hai chân Phùng Phá Thạch vừa chạm tới mặt đất, lập tức trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm thứ hai bay vèo vèo tới trước mặt, nhanh không kịp thấy.

Một lần nữa, Phùng Phá Thạch lại phải thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" bay vút lên cao ba trượng tránh loạt ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm chất kịch độc do tám tên xạ thủ bắn tới.

Trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm bay vèo vèo phía dưới chân Phùng Phá Thạch rơi rào rào trên mặt đất.

Phùng Phá Thạch nhẹ nhàng đáp trở xuống…

Lập tức tám tên xạ thủ lại phóng ám khí Tuyệt Hồn châm trong khi hai chân Phùng Phá Thạch chưa kịp đứng vững trên mặt đất.

Thêm một lần nữa Phùng Phá Thạch bắt buộc phải sử dụng thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" để tránh né.

Và cứ thế trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc liên tiếp diễn ra mười sáu lần không một phút giây nào ngừng lại.

Hình như Bang chủ Mã Kỳ quyết giết Phùng Phá Thạch bằng trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm kéo dài liên miên bất tận, đợi khi chàng kiệt lực sẽ trúng nhằm ám khí mà ngã xuống.

Phùng Phá Thạch khiếp đảm trước thủ đoạn ác độc quỷ quyệt của Bang chủ Mã Kỳ.

Nếu tình trạng này diễn ra liên tục chắc chắn chàng sẽ trúng nhằm ám khí Tuyệt Hồn châm chứ không thể nào tránh khỏi.

Vừa sử dụng thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" tránh ám khí Tuyệt Hồn châm Phùng Phá Thạch vừa nghĩ thầm:

- "Nếu ta cứ mãi sử dụng thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" tránh né ám khí Tuyệt Hồn châm như thế này chẳng bao lâu nữa nội lực của ta sẽ cạn hết. Một là ta chết trong trận ám khí này, hai là năm lão quỷ kia sẽ hợp đấu. Lúc đó dù ta có thanh Tàn Hồn huyết kiếm với ba chiêu Tàn Hồn tam thức cũng không thoát chết. Chi bằng ta hãy tìm phương cách tiêu diệt tám tên xạ thủ quỷ quái kia, sau đó sẽ đối phó cùng năm lão quỷ là thượng sách."

Thầm tính xong, chờ cho trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm bắn tới, Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" vút bổng lên cao ba trượng.

Từ trên không trung Phùng Phá Thạch vạch nửa vòng tròn nhanh tợ chớp vút tới tám tên xạ thủ phóng ám khí Tuyệt Hồn châm đang thu hồi tám chiếc ống đồng.

Chàng đáp xuống cách tám tên xạ thủ khoảng chừng hơn năm trượng.

Hai chân chưa chấm đất, Phùng Phá Thạch đã hét lên một tiếng thị uy cho đối phương giật mình. Chàng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất liền tám chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Tám làn huyết ảnh chớp lên sáng rực phóng sang tám phương vị khác nhau.

Dĩ nhiên tám làn kiếm màu máu nhắm vào tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm trước khi bọn chúng lắp ám khí vào chiếc ống đồng.

Một loạt tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng trên đấu trường.

Huỵch huỵch…

Tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm chém đứt moi tên làm

hai khúc ngã xuống đất giẫy lên bần bật, máu tuôn xối xả trông vô cùng khiếp đảm.

Trận ám khí Tuyệt Hồn châm kịch độc của Bang chủ Mã Kỳ liền tan rã.

Bang chủ Mã Kỳ luôn cả hai lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan và hai lão Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai thảy đều kinh hoàng trước cái thân pháp thần quái và thanh Tàn Hồn huyết kiếm khủng khiếp của Phùng Phá Thạch.

Năm lão nhân trố to mười con mắt nhìn Phùng Phá Thạch ngẩn ngơ như những kẻ đã mất hồn.

Đảo mắt nhìn qua tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm đứt làm hai khúc một cái, Phùng Phá Thạch chầm chậm tiến tới chỗ năm lão nhân đang đứng.

Bang chủ Mã Kỳ kinh hãi, nhưng là một vị Bang chủ lão không thể tháo lùi được, nhất là trước mặt những kẻ thuộc hạ.

Lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, hai lão Thủ tòa Đinh Chấn và Vệ Oai vô cùng khiếp sợ, cùng lượt lao tới đứng hai bên tả hữu Bang chủ Mã Kỳ, tay đặt vào chuôi trường kiếm để phòng Phùng Phá Thạch xuất chiêu bất ngờ giết lão Bang chủ.

Phùng Phá Thạch dừng lại trước mặt Bang chủ Mã Kỳ và bọn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp chừng ba trượng.

Quét hai luồng mắt sáng rực như hai ánh tinh cầu vào năm lão nhân, Phùng Phá Thạch dằn mạnh từng tiếng một:

- Thế nào, ba cái trận quỷ quái của các lão đã bị hủy diệt rồi, bây giờ các lão còn trận nào thú vị hơn hãy bày khai cho tiểu gia xem thử.

Bang chủ Mã Kỳ sôi giận, dựng cặp lông mày rậm, thân hình run run chưa đáp được lời nào.

Hai lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan lẫn hai lão Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai sợ đến rung người, nhưng không biết phải đáp ứng với Phùng Phá Thạch như thế nào, bởi các lão không còn trận nào bày khai được nữa.

Phùng Phá Thạch nhìn hai lão Hộ pháp và hai lão Thủ tòa, cười gằn:

- Bây giờ bốn lão khôn hồn hãy ra ngoài cho tiểu gia hỏi tội lão quỷ Mã Kỳ, bằng nghịch lại đừng trách ta sao lại ra tay ác độc.

Thủ tòa Đinh Chấn trợn mắt:

- Tiểu quỷ đừng vô lễ ngạo mạn với Bang chủ của ta. Bọn ta sẽ liều một trận chết sống với ngươi thôi.

Bang chủ Mã Kỳ quát:

- Chư vị Thủ tòa, Hộ pháp bày khai tứ tượng đoạt mệnh trận cho mau.

Bốn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp đồng thanh hô to:

- Tuân lệnh Bang chủ.

Bốn lão nhân cùng lượt phóng sang bốn vị trí bao vây Phùng Phá Thạch vào chính giữa theo thế trận Tứ tượng đoạt mệnh trận như Bang chủ Mã Kỳ vừa ra lệnh.

Chờ cho kỳ trận đã bày khai, Bang chủ Mã Kỳ lui về phía sau một trượng đứng giám trận.

Lão ngầm thò tay vào lòng lấy ra hai nắm Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc, chờ trận đấu song phương diễn ra, sẽ phóng vào giết cả Phùng Phá Thạch lẫn thuộc hạ của lão.

Bang chủ Mã Kỳ nghĩ thà sử dụng thủ pháp Thí quân diệt địch còn hơn cuối cùng lão sẽ chết trong tay Phùng Phá Thạch.

Bởi lão hiểu rõ bọn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp không phải là địch thủ của Phùng Phá Thạch, dĩ nhiên không thể nào hộ vệ được sinh mạng của lão.

Bang chủ Mã Kỳ nghĩ thầm:

- "Tình thế quá nguy kịch, bắt buộc ta phải hạ độc thủ giết hết cả năm mới có thể bảo toàn được tính mạng, bảo toàn được Thanh Vân bang. Ngoài ra chẳng còn phương cách nào khác hơn nữa. Ta phải đành chịu vậy thôi!"

Bang chủ Mã Kỳ chuẩn bị sẵn sàng ám khí Tuyệt Hồn châm trong tay mình nhìn vào trận đấu song phương sắp diễn ra để chờ cơ hội phóng vào.

Phùng Phá Thạch nhìn hai lão nhân Thủ tòa và hai lão nhân Hộ pháp hét:

- Các ngươi cam tâm chết thay cho lão quỷ Mã Kỳ này phải không?

Thủ tòa Đinh Chấn giận dữ quát:

- Đừng rườm lời, bọn ta quyết chết sống với ngươi một trận cuối cùng này.

Phùng Phá Thạch hét:

- Các ngươi ngu ngốc, đã muốn chết thay cho lão quỷ Mã Kỳ, lẽ nào tiểu gia không cho các ngươi toại nguyện. Hãy xem chiêu Tàn Hồn nhất thức của ta.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch run lên bốn cái.

Bốn đạo huyết quang chớp rực chia ra bốn phía điểm vào người hai Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai cùng hai Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan.

Bốn đạo huyết quang nhanh như sét giật lưng trời bởi Phùng Phá Thạch đã xuất mười thành công lực cho chiêu này quyết đánh ngã một trong bốn đối thủ, làm cho ba đối thủ kia phải khiếp vía, kinh tâm tránh ra ngoài.

Từ nãy giờ đứng ngoài giám sát ba trận Bát môn kim tỏa, Quỷ đầu đao trận và Tuyệt Hồn châm ám khí trận, bọn Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai, Hạ Hầu Quyên và Gia Cát Đan đã trông thấy sự lợi hại của thanh Tàn Hồn huyết kiếm cùng thân pháp kỳ diệu của Phùng Phá Thạch trong lòng bốn lão đã sợ hãi nên khi chàng vừa chớp động kiếm quang, bốn lão đã nhanh như chớp cùng một lượt giật lùi về phía sau một trượng tránh né.

Huyết quang vừa ngưng, bọn lão nhân đồng lượt phóng tới từ bốn mặt vung bốn thanh trường

kiếm xuất chiêu.

Kiếm ảnh trùng trùng nhốt kín Phùng Phá Thạch vào chính giữa như chiếc lưới tứ bề dày đặc, không còn một kẽ hở thoát ra ngoài.

Trông thấy bốn lão Thủ tòa, Hộ pháp Thanh Vân bang hạ độc thủ, Phùng Phá Thạch nổi cơn thịnh nộ hét lên một tiếng thị uy, xuất luôn mười hai chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn qua bốn phía, mỗi phía ba chiêu.

Huyết quang rợp trời, bố thành bốn bức tường máu ngăn chặn bốn vùng kiếm ảnh của bọn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp.

Chiến pháp của bốn lão Thủ tòa và Hộ pháp rập theo chiến pháp của mười sáu tên đại hán trong trận Quỷ đầu đao. Cứ mỗi lần Phùng Phá Thạch xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức, kiếm ảnh vừa chớp động là bốn lão đã nhảy vọt ra ngoài ngay sau đó.

Rồi chờ khi Phùng Phá Thạch vừa thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bốn lão đều nhất tề vung trường kiếm bốn mặt tấn công chàng nhanh tợ chớp.

Chiêu pháp của bốn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp là đánh cầm chừng, chờ cho Phùng Phá Thạch kiệt sức sẽ đồng loạt tấn công từ bốn phía vào tiêu diệt chàng.

Hiểu rồi ý định thâm độc của bốn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp, Phùng Phá Thạch giận sôi gan, nhưng chưa nghĩ ra phương cách nào triệt hạ bốn lão trong một thời gian ngắn, để còn đấu với Bang chủ Mã Kỳ và giết lão này trả thù cho phụ thân.

Chợt nhớ ra một chiêu kỳ diệu gấp bốn lần chiêu Tàn Hồn nhất thức, Phùng Phá Thạch tính thầm:

- “Bốn lão Thủ tòa, Hộ pháp này rất tinh khôn, không dám chạm kiếm vào thanh Tàn Hồn huyết kiếm của ta vì sợ bị gãy kiếm thua trận. Các lão đánh cầm cự kéo dài thời gian cho ta kiệt sức sẽ vung một lượt từ bốn phía tấn công vào sát hại ta. Bây giờ ta hãy sử dụng chiêu Tàn Hồn nhị thức giết bốn lão quỷ ngu ngốc này cho rồi, nếu kiên trì cuối cùng chắc chắn ta sẽ bị thảm bại không sai.”

Thầm tính rồi Phùng Phá Thạch hét lớn:

- Bốn lão quỷ ngu ngốc hãy xem chiêu Tàn Hồn nhị thức của tiểu gia.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh một cái, bốn đạo huyết quang chớp động...

Chợt Phùng Phá Thạch nghe từ phía sau lưng có tiếng gió rít vèo vèo ghê rợn.

Phùng Phá Thạch giật mình nhanh lẹ thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bất giác thi triển ngay thân pháp “Thần Mã Đăng Vân” cất bổng mình lên cao ba trượng ngự trên không trung đưa mắt nhìn xuống xem chuyện gì mà lại có tiếng gió rít vèo vèo như vậy.

Hai tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng.

Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn và Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên đứng run rẩy như người vừa trúng chứng cảm hàn, bốn mắt trợn trừng trắng dã nhìn Bang chủ Mã Kỳ, sau cùng té lăn nằm im trên mặt đất.

Phùng Phá Thạch khẽ nhủ thầm:

- “Ồ! Thì ra lão quỷ Mã Kỳ bắn ám khí trúng nhằm hai lão chứ còn gì nữa.”

Chàng đáp trở xuống đất đưa mắt nhìn qua Hộ pháp Hạ Hầu Quyên và Thủ tòa Đinh Chấn.

Phùng Phá Thạch trông thấy hai lão đã chết, thân mình co quắp, da thịt xám đen nhưng bốn mắt vẫn còn trợn trừng nhìn về phía Bang chủ Mã Kỳ như uất hận vì cái chết của mình không do nơi đối thủ mà do nơi lão chủ nhân mình đã trung thành, tận tâm tận lực từ bấy nhiêu lâu nay.

Quả vậy, chính Bang chủ Mã Kỳ đã giết thuộc hạ trong trận Tứ tượng đoạt hồn này.

Thủ tòa Vệ Oai, Hộ pháp Gia Cát Đan tháo lui liền trở ra ngoài xa, đứng lại sửng sốt nhìn Thủ tòa Đinh Chấn, Hộ pháp Hạ Hầu Quyên rồi nhìn sang Bang chủ Mã Kỳ.

Trong lòng hai lão vừa khiếp sợ vì cái chết thảm khốc của đồng bọn, vừa nghi hoặc về hành động của Bang chủ Mã Kỳ.

Hai lão nghi hoặc vì không hiểu tại sao Bang chủ của mình lại không phóng ám khí Tuyệt Hồn châm vào kẻ thù mà lại phóng vào thuộc hạ.

Thâm tâm của Bang chủ Mã Kỳ định giết tất cả năm người theo chiến pháp “thí quân diệt địch” để kết thúc trận đấu, nào ngờ ám khí Tuyệt Hồn châm bay trượt Phùng Phá Thạch hại luôn cả hai thuộc hạ Đinh Chấn và Hạ Hầu Quyên.

Lúc bấy giờ hoàng hôn vừa xuống, trên đấu trường tử thi bày la liệt, tạo nên một cảnh tượng hãi hùng.

Phùng Phá Thạch chậm rãi bước tới đứng trước mặt Bang chủ Mã Kỳ.

Chàng nhìn lão cười gằn:

- Ngươi quả là một tên đê hèn, hiểm độc, giết cả thuộc hạ của mình để sát hại đối phương, nhưng họa hổ bất thành, vẽ cọp hóa ra con mèo. Nay hai lão Thủ tòa, Hộ pháp kia đã chết rồi, ngươi còn sống làm chi nữa chứ?

Phùng Phá Thạch từ từ cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang, chuẩn bị xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức, quyết hạ Bang chủ Mã Kỳ trong một chiêu.

Bang chủ Mã Kỳ rút trường kiếm ra khỏi vỏ trợn mắt quát lớn:

- Tiểu tử, bản tọa quyết liều chết sống với ngươi.

Tiên hạ thủ vi cường, Bang chủ Mã Kỳ vung trường kiếm chém một nhát nhanh như chớp.

Phùng Phá Thạch khoa nhanh thanh Tàn Hồn huyết kiếm một vòng trước mặt đón đỡ.

Nhưng khi Phùng Phá Thạch xuất chiêu, Bang chủ Mã Kỳ liền thu trường kiếm lại, không cho chạm vào thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch.

Trường kiếm vừa thu trở về, Bang chủ Mã Kỳ quát to một tiếng phóng thẳng vào cổ Phùng Phá

Thạch nhanh không thể tưởng tượng.

Lão xuất chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong", đấy là kiếm pháp bí truyền của lão ít khi sử dụng tới, nhưng hôm nay thế cùng lực tận, lão đành phải xuất chiêu này.

Bởi vì khi xuất chiêu kẻ địch không chết là lão phải chết.

Trông thấy kiếm ảnh từ trong tay Bang chủ Mã Kỳ chớp tới, Phùng Phá Thạch giật mình, không kịp hồi kiếm, nghiêng đầu sang bên né tránh.

Trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ trượt vèo qua sát mang tai Phùng Phá Thạch.

Chàng toan xuất chiêu chợt nghe có tiếng gió rít lạnh buốt người từ phía sau lưng vèo tới.

Phùng Phá Thạch kinh hãi dịch thân mình sang trái tránh tiếng gió rít.

Sạt...

Một tiếng khô khan.

Trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ rơi ngay xuống đất đánh xoảng một tiếng.

Trên vai trái của Phùng Phá Thạch rách một mảnh áo, máu tuôn ra lai láng.

Bang chủ Mã Kỳ vừa sử dụng thức Hồi phi kiếm trong chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong", quyết một còn một mất cùng Phùng Phá Thạch.

Nhưng nhờ chàng phát giác kịp thời tiếng gió rít sau lưng và nhờ thân pháp lẹ như quỷ mụi nên trường kiếm chém trượt qua vai chỉ mang vết thương nhẹ, bằng không đã bị trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ chém rụng đầu rồi.

Phùng Phá Thạch nổi giận vì lòng dạ hiểm độc, quỷ quyệt của Bang chủ Mã Kỳ, không còn nương tay được nữa.

Chàng hét lên một tiếng, thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh một cái.

Hàng trăm đạo huyết quang chớp sang Bang chủ Mã Kỳ bề thế vô phương né tránh hoặc chống đỡ.

Phập...

Chiếc đầu Bang chủ Mã Kỳ bay ra ngoài, thân hình ngã xuống chết không kịp trối.

Phùng Phá Thạch thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm buông tiếng thở phào nhẹ nhỏm vì vừa thoát khỏi cái chết hãi hùng trong đường tơ kẽ tóc do chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong" của Bang chủ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn chung quanh đấu trường một lượt.

Chẳng hiểu Thủ tòa Vệ Oai và Hộ pháp Gia Cát Đan đã biến đi tự bao giờ rồi.

Luôn cả chúng môn đồ Thanh Vân bang cũng trốn sạch chẳng còn thấy một tên nào.

Bọn chúng khiếp đảm trước thanh Tàn Hồn huyết kiếm thần quái của Phùng Phá Thạch, lẫn thủ

đoạn hiểm độc của Bang chủ Mã Kỳ.

Đấu trường chỉ còn trừ lại những xác chết nằm la liệt trên đám cỏ ngập máu bốc mùi tanh tưởi khó ngửi qua cơn gió thoảng dưới ánh sáng mập mờ của buổi hoàng hôn thê lương, ảm đạm.

Phùng Phá Thạch khe khẽ rùng mình mấy cái.

Chàng không ngờ mình đã tạo ra một kiếp vận thảm sát khủng khiếp chưa từng thấy trên chốn giang hồ kể từ hàng trăm năm nay.

Chỉ vì báo phục mối huyết thù cho phụ thân, cho Tạ sư bá và cho sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, chàng phải nhúng tay vào máu, điều mà chàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Phùng Phá Thạch lấy kim đan bóp nhỏ rịt vết thương trên vai, rời khỏi đấu trường, bước ra ngoài cửa cổng sử dụng khinh công lao đi vun vút trên bầu trời thẳm...

Chương 12 - Vận sát mờ trời

Chỉ trong vòng bảy ngày, cái tin Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch huyết tẩy toàn bộ từ Bang chủ tới chúng cao thủ, môn đồ Thanh Vân bang gây khủng khiếp trong quần hùng hắc bạch trên khắp chốn giang hồ, chấn động luôn cả vùng quan ngoại, Thổ Phồn và Tây Vực.

Đám cao thủ trong hai đạo hắc bạch đều cho Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là một nhân vật thần quái, một tiểu ma tôn vừa xuất hiện chưa từng có trong lịch sử võ lâm kim cổ từ hàng mấy trăm năm qua.

Luôn cả ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Côn Luân cũng đặt trong tình thế báo nguy.

Năm vị chưởng môn nhân khẩn cấp tụ họp bàn tính kế hoạch đối phó với nhân vật khủng bố máu tanh này.

Từ các thị trấn lớn nhỏ, các tửu điếm, trà lâu đến tận cùng thâm sơn, hẻo lánh, đi đâu cũng nghe mọi người bàn tán xôn xao về cái tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Nhất là hai bang, hội Bạch Kỳ bang của Thương Sư Ngươn, Long Hổ hội của Ngụy Khôn lại càng khiếp đảm hơn ai cả.

Bởi hai bang hội này có tham dự vào trận tàn sát Phùng Sơn bảo cách đây hai năm về trước.

Bạch Kỳ bang lẫn Long Hổ hội đều hiểu rõ sớm muộn gì Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch cũng gởi huyết hận thư tới Tổng đàn mình để diễn ra một trận đại ác chiến như trận tàn sát Thanh Vân bang vừa rồi.

Bạch Kỳ bang và Long Hổ hội khẩn cấp bố trí phòng thủ chung quanh Tổng đàn cực kỳ nghiêm mật.

Hàng trăm cao thủ, lẫn môn đồ hai bang, hội này ngày ngày luyện tập võ công, đêm đêm chia từng toán canh gác tuần phòng khắp mọi nơi.

Nhiêu tên phi mã được hai bang, hội tung đi rải rác từ trà lâu, đến tửu điếm đến các nơi xa xôi hẻo lánh, dò tìm tung tích Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch để báo tin cho Bang chủ, Hội chủ kịp thời chuẩn bị ứng chiến khi nhân vật thần quái khủng bố xuất hiện.

Tình thế hai bang, hội như lửa bỏng, dầu sôi sau khi được tin Bang chủ Thanh Vân bang chết vì thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Về phần Long Hổ hội, Hội chủ Ngụy Khôn gấp rút thiết lập các phân đàn đông, tây, nam, bắc chung quanh Tổng đàn Long Hổ hội, án ngữ bốn vị trí ngày đêm phái nhiều toán đi tuần phòng khắp mọi nơi đề phòng Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch bất ngờ đột nhập.

Mỗi phân đàn có ba mươi sáu hảo thủ sử dụng trường kiếm, đoản đao tinh thục, do bốn đại hán đàn chủ trung niên điều khiển bọn này.

Con đường đá đỏ dẫn vào Tổng đàn Long Hổ hội dài hàng mười dặm, dựng lên tám trạm canh, mỗi trạm có bốn tên môn đồ hữu hạng thay nhau canh gác đêm ngày.

Mỗi trạm canh đều có hai tên xạ thủ ẩn nấp trong bóng tối chờ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đến sẽ tùy cơ hội bắn ám khí vào người kẻ địch.

Bốn phía tường ngoài Tổng đàn Long Hổ hội mỗi phía có hai mươi bốn tên môn đồ ẩn nấp vào những chỗ kín chờ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch lọt vào trong sân cỏ, khi được lệnh của Hội chủ sẽ phóng ra bao vây. Tất cả đều sử dụng giới đao và trường kiếm.

Tại cánh cửa cổng Tổng đàn là tám tên võ sĩ canh gác và có treo một chiếc đại thanh la để gióng lên báo động khi trông thấy kẻ địch tới bất cứ từ hướng nào.

Trước cánh cửa sắt lớn đi vào trong tòa đại điện có ba mươi sáu tên kiếm sĩ thân mình vạm vỡ trấn giữ con đường vào, ngoài Hội chủ và các Hộ pháp, đàn chủ, không một ai được tới lui ra vào.

Trong tòa đại điện, ngoài Hội chủ Long Hổ hội Ngụy Khôn còn có Đại điện chủ Bành Hoài, tuổi trạc tam tuần, mình cao gần hai trượng, vận võ phục ngắn màu xám, mặt tợ như hổ báo, râu ria xồm xoàm, mắt sáng tợ chớp, sử chiếc búa đồng ngót ba trăm cân.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi tuổi trạc ngũ tuần, mặt vàng như nghệ, thân hình lực lưỡng, râu quai nón, sử dụng cây đao vô cùng quái dị.

Hai vị này cùng tám tên đại hán áo xanh sử dụng đoản đao túc trực bên cạnh Hội chủ Ngụy Khôn ngày đêm không rời ra một bước, đề phòng kẻ địch đột nhập vào bất ngờ ám kích.

Trước đó vài ngày Hội chủ Ngụy Khôn phái sứ giả khẩn cấp tới vùng quan ngoại thỉnh mời hai lão quái nhân danh tiếng lẫy lừng Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân tới trợ lực diệt trừ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Phương cách bố phòng của Hội chủ Ngụy Khôn kiên cố, hùng mạnh gấp bội lần Tổng đàn Thanh Vân bang của Bang chủ Mã Kỳ. Từ trong tòa đại điện đến ngoài sân cỏ, luôn cả chung quanh tường cực kỳ nghiêm mật, một con kiến cũng không thể lọt qua đừng nói chi là con người.

o O o

Trời vừa hoàng hôn!

Trong ngoài Tổng đàn Long Hổ hội lặng im phăng phắc, không một tiếng động nhỏ.

Tám tên võ sĩ canh gác ngoài cửa cổng Tổng đàn đứng im như những pho tượng, mắt nhìn ra ngoài, không có ai nói một tiếng nào bởi hôm nay trong tình thế rất khẩn trương vì Hội chủ Ngụy Khôn vừa được bốn phi mã chạy trở về cấp báo hiện Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang trên đường tới Tổng đàn.

Hội chủ Ngụy Khôn truyền lệnh cho tất cả đều phải túc trực tại chỗ để ứng phó với Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, ai vi lệnh sẽ bị tội chém đầu.

Phập.

Một tiếng động khô khan nổi lên ngoài cửa cổng Tổng đàn.

Tám tên võ sĩ canh gác nghe tiếng động cùng giật mình một lượt.

Không ai bảo ai cả bọn chạy ra ngoài cửa cổng đưa mắt nhìn lên.

Một chiếc bóng đang lao vun vút trên bầu trời xanh thẳm, nháy mắt đã biến mất trong làn mây trắng.

Một tên võ sĩ nói:

- Hùng đại ca, chiếc bóng nào đang chạy kia.

Tên võ sĩ được gọi là Hùng đại ca nhìn bầu trời, bật thốt:

- Chắc là tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch chứ đâu còn ai nữa.

Một tên võ sĩ khác hỏi:

- Tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch tới đây làm gì sao rồi lại bỏ chạy?

Bỗng một tên võ sĩ khác trỏ tay lên tấm biển trên cửa Tổng đàn.

- Hùng đại ca, kẻ nào cắm ngọn tiểu phi đao trên cửa cổng kia.

Tên võ sĩ được gọi là Hùng đại ca quay lại ngẩng mắt nhìn lên rồi bật “ồ” một tiếng.

Gã nói:

- Chắc tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch cắm ngọn tiểu phi đao rồi bỏ chạy chứ chẳng còn ai khác.

Gã nhìn nơi chuôi ngọn tiểu phi đao kêu lên kinh hãi:

- Huyết hận thư!

Bảy tên võ sĩ cùng nhìn nơi chuôi ngọn tiểu phi đao trông thấy có một lá thư cột chặt vào đó.

Cả bọn đồng thanh:

- Huyết hận thư!

Hùng đại ca gấp rút:

- Châu đệ, hãy cầm ngọn tiểu phi đao này chạy vào trong tòa đại điện bẩm trình cùng Hội chủ nhanh lên.

Tên võ sĩ họ Châu vâng lời, chụp lấy ngọn tiểu phi đao trong tay Hùng đại ca chạy bắn vào trong tòa đại điện.

Hội chủ Ngụy Khôn cùng hai quái nhân Độc Trùng đạo sĩ, Thiết Phiến chân nhân, Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi đang ngồi trên tòa đại điện bàn tính phương cách đối phó với Phùng Phá Thạch.

Chợt trông thấy tên võ sĩ họ Châu từ ngoài cánh cửa đại điện chạy bắn vào, Hội chủ Ngụy Khôn

hiểu ngay có chuyện khẩn cấp, hỏi mau:

- Chuyện gì?

Tên võ sĩ họ Châu khúm núm:

- Bẩm Hội chủ, có một lá thư.

- Lá thư của ai?

- Bẩm Hội chủ, lá thư của tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Hội chủ Ngụy Khôn cắt ngang:

- Trao cho ta.

Tên võ sĩ họ Châu vâng dạ, khom khom bước lên tòa đại điện hay tay cung kính dâng nhọn tiểu phi đao cho Hội chủ Ngụy Khôn rồi xá dài một cái, quay trở xuống rồi chạy bắn ra ngoài chỗ canh gác.

Hội chủ Ngụy Khôn vội tháo mở lá thư cột nơi chuôi ngọn tiểu phi đao ra đọc.

Thư viết bằng nét chữ cứng rắn như sau:

"Lão tặc Ngụy Khôn!

Đúng vào giờ hợi chiều mai tiểu gia sẽ tới đây đòi món nợ máu năm xưa ngươi đã cùng năm bang, hội vâng theo lệnh lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, dự vào trận tàn sát gần bảy mươi tên gia nhân Phùng Sơn bảo, giết luôn phụ thân ta là Phùng Phá Sơn.

Ngươi chuẩn bị nạp thủ cấp.

Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch."

Nổi cơn thịnh nộ vì trong thư Phùng Phá Thạch gọi lão bằng lão tặc, Ngụy Khôn dằn mạnh lá huyết thư xuống bàn đánh "sạch" một tiếng.

Lão nghiến răng:

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch dám cả gan lộng ngôn cùng bản Hội chủ như thế này! Long Hổ hội đâu phải là Thanh Vân bang của Mã Kỳ mà ngươi dọa khiếp. Được rồi, ta sẽ ban cho ngươi một cực hình rất xứng đáng về cái tội phạm thượng của ngươi, dám bảo ta là lão tặc.

Quay sang hai lão quái nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân, Hội chủ Ngụy Khôn trao lá huyết hận thư hằn học nói:

- Nhị vị tôn giả hãy đọc lá thư quỷ quái của tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, xem có cao kiến gì trừng trị cái tội hỗn hào của gã không?

Độc Trùng đạo sĩ tiếp lấy lá thư trong tay Hội chủ Ngụy Khôn rồi cùng lão quái nhân Thiết Phiến chân nhân đọc qua một lượt.

Đọc xong lá huyết hận thư, Độc Trùng đạo sĩ vuốt chòm râu dê dưới cằm cười khà:

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch sắp sửa chết tới nơi rồi, nên mới dám viết lá huyết hận thư dùng những lời vô lễ với Hội chủ như thế này. Trước khi rời khỏi quan ngoại tới đây, bần đạo đã nghĩ ra cách trừng trị gã rồi, xin Hội chủ hãy an tâm an dưỡng mình vàng.

Độc Trùng đạo sĩ nói dứt câu lại cất tiếng cười khà khà, xem ra rất đắc chí.

Hình như lão đạo sĩ có một môn võ công bí truyền kỳ diệu nên xem ra lão rất coi thường Phùng Phá Thạch sau khi đọc xong lá huyết hận thư.

Thiết Phiến chân nhân cất giọng trầm khàn:

- Theo bần đạo được biết, ngoài thanh Tàn Hồn huyết kiếm với chiêu Tàn Hồn tam thức, công lực của tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch cao thâm không thể nào tưởng tượng. Ngoài ra thân pháp của gã nhanh lẹ chẳng khác nào loài ma quỷ. Chúng môn đồ của quý hội không có một ai là đối thủ của gã đâu. Nếu Hội chủ đưa bọn chúng giao đấu với gã sẽ bị cây kiếm quỷ quái kia giết sạch như môn đồ của Thanh Vân bang.

Muốn đấu với gã phải là những cao thủ võ công thuộc hàng thượng thặng mới mong thắng nổi gã. Hội chủ hãy để mặc cho bần đạo và Độc Trùng đạo sĩ đối phó với gã, bọn bần đạo sẽ bắt sống gã cho Hội chủ trị tội.

Hội chủ Ngụy Khôn hoan hỉ:

Đa tạ nhị vị đạo trưởng đã hết lòng vì bản tọa. Nếu nhị vị giết được tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, bản tọa xin cung nghênh mỗi vị mười hạt minh châu to bằng mắt rồng và năm viên bảo ngọc lớn bằng quả trứng, gọi là đền đáp công lao khổ cực của nhị bị từ ngoài ngàn dặm xa xôi tới đây. Xin nhị vị đừng từ chối lòng thành kính của tệ hội.

Độc Trùng đạo sĩ đưa tay vuốt chòm râu dê dưới cằm cất tiếng cười hăng hắc:

- Hội chủ không phải quan tâm làm chi tới điều tưởng thưởng công lao đó. Bọn bần đạo tới quý hội chẳng qua là vì sự lợi ích chung với quý hội cùng sự an nguy trên giang hồ phải giết hoặc bắt sống được tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, cứu vãn lại võ lâm đang nghiêng ngửa vì cái tên hung thần khủng khiếp đó.

Hội chủ Ngụy Khôn vòng tay:

- Đa tạ nhị vị đạo trưởng đã nhiệt thành quan tâm đến tệ hội, bản tọa xin ghi nhớ công ơn và sẽ hậu tạ.

Hội chủ Ngụy Khôn vui mừng khôn xiết, tin chắc Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân sẽ đủ sức đối phó với Phùng Phá Thạch.

Lão truyền lệnh cho bọn thuộc hạ dọn tiệc lớn lên bàn cùng Độc Trùng đạo sĩ, Thiết Phiến chân nhân và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi cùng nhau ăn uống bàn bạc kế hoạch đối phó với Phùng Phá Thạch cho tới nửa đêm mới mãn tiệc.

Chương 13 - Gã hành khất kỳ dị

Tửu bảo, hãy dọn lên cho ta hai món ăn thịt rừng nấu chín và một vò mỹ tửu nhanh lên.

Từ ngoài tửu quán bước vào, Phùng Phá Thạch vừa kéo ghế ngồi xuống, vừa vẫy tay gọi tên tửu bảo đứng phía trong gần quầy.

Tên tửu bảo rối rít chạy lại:

- Công tử gọi món gì tiểu nhân nghe không rõ?

Phùng Phá Thạch gõ vào đầu tên tửu bảo:

- Ngốc ơi, ta bảo ngươi dọn ra đây cho ta hai món thịt rừng nấu chín và một vò mỹ tửu, ngươi đã nghe rồi chứ?

Tên tửu bảo vò đầu lia lịa, vừa vâng dạ vừa chạy vào hậu quán.

Chẳng bao lâu tên tửu bảo trở ra hai tay bưng một cái mâm có hai món thịt rừng bốc khói bay mùi thơm phưng phức và cả một vò rượu đặt lên bàn.

Phùng Phá Thạch ngồi ăn uống một mình vừa nghĩ ngợi miên man.

Chiều hôm qua chàng đã tới Tổng đàn Long Hổ hội phóng ngọn tiểu phi đao kèm theo lá huyết hận thư gởi cho Hội chủ Ngụy Khôn, hẹn đúng vào giờ hợi chiều nay chàng sẽ tới đòi món nợ năm xưa lão đã vay tại Phùng Sơn bảo.

Dĩ nhiên sẽ có một trận đại ác chiến diễn ra tại Tổng đàn Long Hổ hội chứ không có cách nào tránh khỏi.

Máu sẽ đổ, thịt sẽ rơi, thây người chồng chất, chàng lại nối tiếp kiếp sát vận thứ hai sau Thanh Vân bang của Bang chủ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch bâng khuâng trong lòng khôn tả.

Bởi sau trận huyết tẩy Thanh Vân bang đã gây chấn động khủng khiếp trên chốn giang hồ. Bọn cao thủ hắc, bạch đều cho chàng là tiểu huyết thần khủng bố, tanh máu, cần phải gấp rút diệt trừ đi.

Nhất là luôn cả hai đạo hắc bạch đều thấy có cái tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và tất cả đều quả quyết pho bí kíp đang ở trong mình chàng.

Biết đâu chiều nay bọn cao thủ hắc, bạch kể luôn cả ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành và Côn Luân chẳng thừa cơ hội này bề ngoài bảo diệt T trừ tên khủng bố nhưng bên trong chỉ vì muốn chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Điều này vô cùng nguy hiểm cho chàng vì chàng sẽ rơi vào cái thế mãnh hổ nan địch quần hồ, hậu quả chưa biết sao lường trước được.

Dù chàng có thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay, công lực đến nay đã đạt đến mức thượng

thừa, nhưng có chắc gì bảo toàn được sinh mạng.

Nhưng bình sinh tính của Phùng Phá Thạch cang trường bất khuất. Chàng nhất định không thể lùi một bước nào. Dù bọn cao thủ hắc, bạch có đông đảo tới đâu.

Chiều nay chàng sẽ tới Tổng đàn Long Hổ hội huyết tẩy kẻ tử thù Hội chủ Ngụy Khôn.

Kế đó chàng lại tới Bạch Kỳ bang hỏi tội lão Bang chủ Thương Sư Ngươn, giết lão và kẻ nào chống lại chàng.

Rồi chàng lại tới Kỳ Môn bang của Lâm Kiến Chương, Quần Thư hội của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương và Hồng Loan cung của Bạch Cốt Ma Cơ huyết tẩy luôn ba bang, hội này.

Cuối cùng chàng sẽ đến Tổng đàn Thần Đạo giáo gặp Giáo chủ Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân và Liệt Hỏa Ma Quân đấu một trận sanh tử cuối cùng, trả ba mối huyết thù cho phụ thân, cho Tạ sư bá và sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân.

Những kẻ tử thù quá đông đảo, công lực lại cao thâm vô lường, chàng chưa rõ hậu quả sẽ thế nào, nhưng dù nguy hiểm khó khăn tới đâu, chàng cũng phải hoàn thành sứ mạng đang quàng nặng trên hai vai.

Phùng Phá Thạch còn đang nghĩ ngợi miên man, chợt nghe phía ngoài sân cỏ trước tửu quán có nhiều tiếng quát tháo, la hét và tiếng võ khí rít gió vèo vèo.

Dĩ nhiên đã có kẻ đánh nhau.

Phùng Phá Thạch đặt chung rượu xuống bàn, đưa mắt nhìn ra ngoài sân cỏ.

Chàng nhận ra có năm tên đại hán áo xanh thân hình vạm vỡ, tay sử dụng giới đao đang vây đánh ác liệt cùng một gã ăn mày áo quần rách rưới, tuổi chừng mười bốn mười lăm.

Năm tên đại hán áo xanh sử dụng thanh giới đao rất lợi hại, đứng trấn năm góc theo trận thế ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Những làn đao chớp lên sáng lòa hoa cả mắt. Đao khí rít gió vèo vèo vây phủ gã ăn mày áo quần rách rưới vào chính giữa chẳng còn kẽ hở để thoát chạy.

Điều ngạc nhiên là gã ăn mày trẻ tuổi như bé con không có võ khí trong tay, chỉ thấy gã sử dụng thân pháp phiêu diêu như một con bướm nhởn nhơ, bay lượn trong vùng đao ảnh, thoáng một chút sơ hở là mất mạng.

Gã ăn mày hình như không hề sợ năm tên đại hán áo xanh, làm như gã muốn đùa giỡn với bọn chúng mà thôi.

Nhiều người đi ngoài đường dừng lại xem trận đấu, ai nấy đều lo ngại cho gã sẽ bị năm tên đại hán áo xanh giết chết.

Nhìn thân pháp như con bướm lượn của gã ăn mày, Phùng Phá Thạch thầm khen:

- "Chẳng hiểu gã ăn mày này là đệ tử của ai, trông qua y phục rất là tồi tệ, nhưng thân pháp của gã này quả nhiên vô cùng ảo diệu, một mình nhởn nhơ trước năm cây đao của đối phương mà không hề thấy sợ hãi. Nhưng chỉ e cuối cùng cũng không khỏi chết về tay năm tên đại hán".

Phùng Phá Thạch tiếp tục theo dõi trận đấu ngoạn mục giữa một tên ăn mày tay không và năm tên đại hán hợp công có võ khí.

Vừa lúc đó chợt nghe có tiếng vó ngựa phi từ xa tới ào ào, hình như cả một đoàn kỵ mã.

Không bao lâu có năm thớt ngựa trên lưng chở năm tên đại hán áo xanh chạy tới.

Năm tên đại hán áo xanh gò ngựa lại bên đường, cùng nhảy xuống đất rút năm thanh giới đao phóng vào đấu trường trợ lực với năm tên đại hán kia.

Mười thanh giới đao vung lên hóa thành hàng trăm thanh giới đao, ánh sáng rực tua tủa chém sả vào người gã ăn mày nom như chiếc võng tử thần.

Nhiều người đứng ngoài xem trận đầu la hoảng vì sợ gã ăn mày sẽ bị mười thanh giới đao chém sả làm trăm đoạn.

Gã ăn mày vẫn với thân pháp nhởn nhơ, chập chờn trong rừng đao ảnh như con bướm lượn, trước sau gì không đánh trả lại một chiêu nào.

Trong tình thế này trước sau gì gã ăn mày cũng phải chết do sự hợp công đao pháp của mười tên đại hán áo xanh cho dù gã có thân pháp ảo diệu.

Phùng Phá Thạch nhìn mãi chưa biết mười hai tên đại hán áo xanh kia là ai, thuộc môn phái, bang hội nào, nguyên do gì lại hợp công vây đánh một gã ăn mày bé bỏng như vậy.

Nhưng nhìn kỹ mười tên đại hán áo xanh mặt mày hung tợn, mắt tóe hung quang, xem ra thuộc hàng ác đạo, lại nữa gã ăn mày sắp lâm nguy, Phùng Phá Thạch liền động lòng nghĩa hiệp, tay chân ngứa ngáy:

Chàng khẽ nói thầm:

- “Gã ăn mày sắp chết tới nơi, ta không nên chần chờ nữa, phải cứu nguy cho gã”.

Phùng Phá Thạch đứng lên từ từ bước ra khỏi cửa tửu quán, tiến tới gần trận đấu.

Chàng hét:

- Dừng lại!

Tiếng hét xé mây của Phùng Phá Thạch khiến cho mười tên đại hán áo xanh kia cùng giật mình.

Không ai bảo ai, mười tên đại hán áo xanh cùng lượt thu hồi giới đao lại.

Trong mười tên đại hán có một tên to lớn, râu quai hàm trông dữ tợn nhất.

Hắn quay lại nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt ngập tràn sát khí.

Tên đại hán râu quai hàm cất tiếng oang oang:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Phùng Phá Thạch lạnh lùng:

- Ta là ai bọn ngươi chưa vội biết làm chi!

Tên đại hán râu quai hàm hỏi:

- Ngươi muốn gì?

Phùng Phá Thạch thản nhiên:

- Ta muốn các ngươi mười tên hãy mau mau rời khỏi chốn này, không được giết người bạn nhỏ kia.

Tên đại hán râu quai hàm trợn mắt:

- Ngươi có biết tại sao bọn ta vây đánh tên ăn mày quỷ quái kia không?

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Tại sao?

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm nói như quát:

- Tên ăn mày này đã giết hai tên giáo đồ của bản giáo. Bọn ta được lệnh Giáo chủ truy đuổi gã, hoặc giết chết gã hoặc bắt sống mang trở về bản giáo cho gã nhận lấy một cực hình thảm khốc. Ngươi là kẻ bàng quang, không sợ chết hay sao mà dám to gan can dự vào chuyện của bọn đại gia!

Phùng Phá Thạch đã hoài nghi trong lòng bọn chúng là ai, nhưng vẫn hỏi cho thật rõ ràng:

- Các ngươi thuộc hàng đệ tử của môn phái, bang hội nào, hãy nói cho ta nghe.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm kiêu hãnh:

- Thần Đạo giáo! Ngươi đã nghe rõ rồi chứ? Ngươi còn dám can dự vào chuyện của bản giáo nữa hay không?

Nghe nói tới ba tiếng Thần Đạo giáo, máu thù trong trái tim Phùng Phá Thạch liền sôi lên sùng sục.

Chàng trợn trừng hai mắt nhìn tên đại hán áo xanh râu quai hàm.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm nghĩ Phùng Phá Thạch nghe tới tên Thần Đạo giáo đã kinh tâm tán mật nên cất tiếng cười ngạo mạn:

- Tiểu tử! Ngươi sợ rồi phải không? Khôn hồn cút xéo đi mau, đừng đợi bọn ta động thủ...

Vèo!

Không đáp lời tên đại hán áo xanh râu quai hàm, Phùng Phá Thạch băng người vào giữa trận.

Chàng đáp xuống đứng bên cạnh gã hành khất.

Chương 14 - Duyên kỳ ngộ

Trông thấy Phùng Phá Thạch phi thân vào đấu trường, gã ăn mày nhìn chàng chăm chăm, thân hình khẽ rung động.

Nhưng gã đã cười khúc khích:

- Đại ca nổi máu nghĩa hiệp rồi ư?

Nghe gã ăn mày gọi mình bằng đại ca, Phùng Phá Thạch nhìn gã cười thân mật:

- Huynh đang ngồi ăn uống một mình trong tửu quán, trông thấy bọn quỷ quái này cậy số đông người có võ khí bức bách đệ thái quá, huynh không thể ngồi yên lấy mắt mà nhìn được, nên huynh phải can dự vào chuyện này giúp đệ một tay.

Chàng nói tiếp:

- Lại nữa bọn ma đầu này là những kẻ tay sai của những tên tử thù của huynh, nên huynh phải giết một vài tên làm gương trước.

Gã ăn mày tròn đôi mắt:

- Thế ư! Bọn ác đạo này chẳng những là kẻ thù của đại ca, mà cũng là kẻ thù của tiểu đệ nữa.

Gã ngây ngô hỏi tiếp:

- Đại ca, bây giờ chúng ta giết bọn chúng chứ?

Thấy cử chỉ ngộ nghỉnh ngây thơ của gã ăn mày, Phùng Phá Thạch phì cười:

- Đệ không mang theo võ khí, chỉ có tài nhảy tránh giống như con bướm lượn, không trả nổi một chiêu nào, làm sao đệ giết được bọn chúng.

Gã ăn mày bĩu môi:

- Đại ca đừng coi thường tiểu đệ. Đệ có võ khí chứ, chỉ tại đệ muốn thử qua thân pháp vừa mới luyện xong xem hiệu quả của nó như thế nào, vì vậy đệ chưa cần sử dụng tới võ lâm đánh với bọn chúng.

Gã hỏi Phùng Phá Thạch:

- Còn đại ca, có mang võ khí theo bên mình đó hay không? Giới đao bọn này rất lợi hại.

Phùng Phá Thạch vỗ vào chuôi thanh Tàn Hồn huyết kiếm đáp:

- Huynh có mang trường kiếm theo bên lưng đây. Đệ hãy rút kiếm ra đi, chúng ta hãy giết sạch mười tên ác đạo này, đừng chừa sót một tên nào sống sót.

Gã ăn mày gật đầu:

- Tiểu đệ xin vâng theo lời đại ca. Chúng ta sẽ giết tất cả báo thù cho mọi người.

Phùng Phá Thạch toan nói tiếp chợt nghe tên đại hán áo xanh râu quai hàm quát:

- Các ngươi nói chuyện xong chưa? Hãy mau mau nạp mạng cho bọn đại gia.

Gã ăn mày hét:

- Đừng lải nhải cái mồm, hãy xem kiếm của tiểu gia gia.

“Soạt” một tiếng khô khan rùng rợn, gã ăn mày đã rút tahnh kiếm ngắn ra khỏi vỏ.

Thanh đoản kiếm vừa được rút ra liền phát lên ánh sáng vàng rực chóp lòa cả mắt.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm nhìn thanh đoản kiếm trố to hai mắt sửng sốt.

Gã bật thốt:

- Kim Ảnh kiếm!

Gã ăn mày gật đầu:

- Đúng rồi! Kim Ảnh kiếm đã ở trong tay tiểu gia. Số mạng các ngươi đã hỏng rồi.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm giật mình:

- Gã ăn mày, ngươi là đệ tử...

Gã ăn mày thét:

- Ngươi đã biết rồi còn lải nhãi cái mồm làm chi chứ? Bây giờ tên nào muốn chết trước cứ xông vô, tên nào muốn chết sau hãy từ từ rồi chết.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm nổi cơn thịnh nộ, quát to lên:

- Chư đệ hãy mau giết gã ăn mày hôi thối cho ta.

Một tên đại hán áo xanh ứng thinh dấn bước lên ba bước đối diện gã ăn mày.

Hắn quát to một tiếng, vung giới đao chém sả vào đầu gã ăn mày nhanh như chớp.

Gã ăn mày ung dung rung thanh Kim Ảnh kiếm...

Một làn kim quang chói rực vọt tới đón lấy ảnh đao của đối thủ.

Soảng...

Hoa lửa tóe rực một vùng.

Thanh giới đao chạm nhằm thanh kim kiếm, bật văng ra ngoài.

Tên đại hán áo xanh lảo đảo tháo lui trở về phía sau ba bốn bước.

Phùng Phá Thạch bật khen:

- Kiếm pháp của đệ quả là cao siêu.

Gã ăn mày nở nụ cười thích chí, chưa kịp đáp lời thì tên đại hán áo xanh râu quai hàm đã quát:

- Chư đệ động thủ.

Hắn vung thanh giới đao lên hợp cùng chín thanh giới đao của chín tên đại hán áo xanh từ tám hướng tấn công vào người gã ăn mày bao gồm luôn cả Phùng Phá Thạch như có hàng trăm ngọn giới đao cùng vung lên một lượt.

Phùng Phá Thạch thét:

- Các ngươi muốn chết!

Miệng vừa hét, chàng vừa rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra, xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Hàng ngàn tia huyết quang vãi qua bốn phía, lớp chấn đao, lớp điểm vào mười tên đại hán áo xanh nhanh hơn sét giật lưng trời.

Đồng thời gã ăn mày cũng rung thanh kim kiếm tạo ra một vùng kim quang chói lòa hình bán nguyệt, chói lòa cả mắt ngăn ngay trước mặt.

Soảng... soảng...

Hự hự...

Hai khúc giới đao bay vút ra ngoài.

Hai chiếc đầu của hai tên đại hán áo xanh rụng xuống lăn lông lốc trên đám cỏ, máu phun thành vòi.

Hai tên đại hán áo xanh vừa bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch chém bay đầu trong chiêu Tàn Hồn nhất thức, luôn cả hai thanh giới đao cũng bị chém gãy làm đôi.

Đấu trường vụt im bặt vì cái chết quá thảm khốc của hai tên đại hán áo xanh.

Phùng Phá Thạch thu thanh Tàn Hồn huyết kiếm đứng nhìn tên đại hán áo xanh râu quai hàm một cách khinh khỉnh.

Gã ăn mày thu thanh kim kiếm, mở to đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Gã không ngờ kiếm pháp của chàng siêu việt đến đường đó, chỉ có một chiêu đã chém bay đầu hai tên đại hán áo xanh công lực khá cao cường.

Tám tên đại hán áo xanh còn lại vỡ mật tan hồn, tháo lui liền liền trở lại.

Bọn chúng trố mắt nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch cứ tưởng như là đang nằm trong một cơn ác mộng hãi hùng.

Một lúc sau trấn tỉnh lại tinh thần, tên đại hán áo xanh râu quai hàm hỏi Phùng Phá Thạch:

- Tiểu tử ngươi đang sử dụng thanh Tàn Hồn huyết kiếm của lão Tàn Hồn Quái Nhân đó phải không?

Phùng Phá Thạch khẽ gật:

- Đúng rồi, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đang ở trong tay tiểu gia. Các ngươi chạy không khỏi chết đâu.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm biến sắc:

- Ngươi là con trai lão Phùng Phá Thạch? Ngươi tên là Phùng Phá Thạch?

Phùng Phá Thạch gật gù:

- Phải rồi, Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chính là tiểu gia. Ngươi còn những gì trối trăn nữa hay không. Hôm nay ta sẽ giết cả bọn ngươi ở nơi này không cho chạy khỏi một tên nào.

Gã ăn mày tròn xoe đôi mắt nhìn gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch rồi lại nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm đẫm máu trong tay chàng.

Có lẽ hắn không ngờ vị đại ca vừa mới quen trợ lực với gã đánh nhau với mười tên đại hán áo xanh lại là một nhân vật thần quái, đang gây khủng khiếp, kinh sợ cho bọn cao thủ trong hai đạo hắc, bạch giang hồ hiện nay.

Gã nhìn chàng chăm chú không hề thấy chớp mắt.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm nhìn Phùng Phá Thạch cất giọng run run:

- Tiểu tử, ngươi nhất định giết hết bọn ta sao?

Phùng Phá Thạch trừng mắt:

- Các ngươi là một lũ tàn ác, ta còn để các ngươi sống làm chi nữa chứ?

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm gầm lên.

- Tiểu quỷ, nếu ngươi dám to gan lớn mật giết bọn ta, Giáo chủ của bọn ta sẽ đi tìm ngươi phanh thây ngươi ra làm muôn mảnh.

Chương 15 - Kết nghĩa kim bằng

Phùng Phá Thạch nổi giận:

- Đừng lải nhãi cái mồm. Ta giết các ngươi rồi nếu lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn không đi tìm ta, thì ta cũng đi tìm lão và các lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân, Lưỡng Diện Quái Nhân chặt bọn chúng ra làm vạn đoạn báo thù cho phụ thân và mọi người khác. Các ngươi hãy chờ năm lão quỷ dưới địa ngục làm thân khuyển mã đền bồi.

Chàng trợn mắt:

- Bây giờ ta giết ngươi trước, bảy tên quái quỷ kia sau, sau đó sẽ tới sào huyệt Thần Đạo giáo tìm lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và năm lão quỷ kia giết sạch bọn đại ác ma này.

Phùng Phá Thạch thét:

- Chuẩn bị nạp thủ cấp.

Chàng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm sáng rực huyết quang rợn người, toan rung một cái xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức giết tên đại hán áo xanh râu quai hàm.

Nhưng trước khi ánh huyết quang chớp lên, tên đại hán áo xanh râu quai hàm đã kinh hoàng quát lớn:

- Chư đệ... tẩu!

Tiếng "tẩu" chưa kịp dứt, tên đại hán áo xanh râu quai hàm đã vọt đi như tên bắn.

Hắn vọt tới bầy ngựa, phóng lên một con tuấn mã phi nhanh như biến.

Bọn đại hán áo xanh quá đỗi hãi hùng đồng thanh hô to:

- Chạy cho mau.

Hai tên đại hán áo xanh chạy tới chỗ bầy ngựa, lập cập leo lên giật mạnh sợi dây cương chạy theo tên đại hán áo xanh râu quai hàm.

Phùng Phá Thạch hét:

- Các ngươi chạy không khỏi đâu.

Chàng vừa thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" định cất mình lên, chợt bàn tay của gã ăn mày giữ lại.

Gã dịu dàng:

- Phùng đại ca, đuổi theo bọn chúng làm chi.

Phùng Phá Thạch thu hồi thân pháp nhìn gã ăn mày ngạc nhiên hỏi:

- Ồ, sao đệ lại ngăn cản huynh không cho huynh giết bọn chúng?

Chàng thân mật làm như gã ăn mày là vị hiền đệ của chàng từ bao lâu rồi vậy.

Gã ăn mày cười khúc khích:

- Phùng đại ca là một nhân vật như thế nào lại phải tốn công phu đuổi theo giết cái lũ vô dụng đó. đại ca không nghe người xưa có nói “giết ruồi đâu cần dùng đến cây dao đồ tể” hay sao?

Nghe gã ăn mày nói chuyện vừa có duyên lại vừa thú vị, Phùng Phá Thạch khẽ gật:

- Đệ đệ nói đúng, bọn này chỉ là những tên vô danh tiểu tốt. Huynh nghĩ lại cũng chẳng cần đuổi theo giết bọn chúng làm chi cho bẩn kiếm.

Gã ăn mày buông tay Phùng Phá Thạch ra thân mật như là bằng hữu từ lâu:

- Phùng đại ca, chúng ta hãy vào trong tửu quán trò chuyện, tiểu đệ có chuyện cần thiết, muốn nói với đại ca vài lời, đại ca có ưng chịu hay không?

Phùng Phá Thạch đang có chuyện khẩn cấp, cần phải đi ngay tới Tổng đàn Long Hổ hội theo lời hẹn hò với Hội chủ Ngụy Khôn từ buổi chiều qua nhưng trước sự chân tình và duyên dáng, ngộ nghĩnh của người bạn nhỏ vừa quen, chàng không thể nào chối từ được lời thỉnh cầu của gã.

Chàng gật đầu:

- Dĩ nhiên là phải được, đệ đệ, chúng ta mau vào tửu quán đàm đạo với nhau.

Phùng Phá Thạch dắt tay gã ăn mày thân mật như bằng hữu lâu ngày xa cách vừa mới gặp lại, đi vào tửu quán, kéo ghế ngồi xuống qua những cặp mắt tò mò kinh ngạc của các thực khách.

Một chàng công tử thị mạo tuyệt vời, đẹp chẳng khác Phan An tái thế, vận y phục sang trọng, đúng là con nhà danh gia vọng tộc lại làm bạn cùng gã ăn mày, mặt mũi lem luốc, áo quần rách rưới, chám vá nhiều lỗ như thế được sao.

Bọn thực khách ngồi trong tửu quán thảy đều nghĩ như nhau.

Phùng Phá Thạch đã nhận ra những ánh mắt tò mò của bọn thực khách nhưng chàng vờ như chẳng hề hay biết điều chi cả.

Chàng vẫy tên tửu bảo:

- Ngươi hãy đem rượu thịt ra đây cho ta.

Tên tửu bảo vâng dạ rồi chạy đi, lát sau mang thêm hai món và vò rượu đặt lên bàn.

Phùng Phá Thạch rót rượu ra cùng gã ăn mày vừa ăn vừa đối ẩm với nhau.

Được vài tuần Phùng Phá Thạch đặt chung rượu xuống bàn nhìn gã ăn mày ôn tồn:

- Đệ đệ muốn nói chuyện gì với huynh, hãy nói cho huynh nghe đi.

Gã ăn mày nhìn Phùng Phá Thạch bằng đôi mắt to, ánh mắt xanh biếc như nước hồ thu không gợn sóng. Gã cất giọng trong ngần như rót ngọc:

- Tiểu đệ đi tìm Phùng ca ca đã mười mấy ngày rồi, tưởng đâu không gặp được, nào ngờ ca ca lại tới đây gặp lúc nguy khốn để cứu đệ.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc tròn mắt nhìn gã ăn mày. Chàng lạ lùng hỏi:

- Đệ đệ biết huynh từ bao giờ, từ trước đến nay đệ đệ có gặp huynh một lần nào chưa?

Gã ăn mày lắc đầu:

- Tiểu đệ chưa biết Phùng đại ca, từ trước cũng chưa gặp đại ca một lần nào. Đệ đệ chỉ nghe tiếng tăm của đại ca chấn động trên chốn giang hồ. Nhất là sau trận đại ca tới huyết tẩy Thanh Vân bang, tiếng tăm lại càng vang dội. Có một số cao thủ bạch đạo bảo đại ca là một trang thiếu hiệp kỳ tài, chánh đạo, thường cứu khốn phò nguy, trừ những phường gian ác nên đệ rất ngưỡng mộ, đi tìm gặp đại ca để làm quen.

Phùng Phá Thạch gật gù:

- Thế ư! Đệ đệ đi tìm huynh cho biết mặt để làm quen thôi hay là còn chuyện gì nữa không, đệ hãy nên thành thật nói cho huynh được biết.

Gã ăn mày nheo mắt:

- Còn nữa chứ! Đâu phải tiểu đệ tìm Phùng đại ca chỉ để nhìn cho biết mặt một cách đơn giản thôi lại không còn chuyện khác!

Phùng Phá Thạch ân cần:

- Chứ còn chuyện gì nữa, đệ hãy nói cho huynh nghe xem có thú vị hay không?

Nhìn sâu vào đôi mắt to của Phùng Phá Thạch, ngập ngừng như đắn đo phút giây, gã ăn mày đáp:

- Tiểu đệ đi tìm Phùng đại ca để kết nghĩa tình bằng hữu, sinh tử chi giao, nhưng không hiểu đại ca có khứng chịu làm bạn với đệ hay không?

Gã ăn mày nhìn thẳng vào gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch đợi chờ câu trả lời của chàng.

Ánh mắt của gã đẹp tuyệt vời, chẳng kém gì ánh mắt của một trang mỹ nhân tuyệt sắc.

Câu hỏi đột ngột của gã ăn mày vừa mới quen khiến cho Phùng Phá Thạch phải sửng sốt nhìn gã.

Nhất thời Phùng Phá Thạch chưa đáp ứng câu hỏi của gã ăn mày, chỉ nhìn gã chăm chú.

Chàng nhìn sâu vào đôi mắt to xanh biếc như màu thu thủy của gã ăn mày, như muốn xoi thấu trong tận tim gan của gã, xem gã có thành thật hay không?

Chuyện rất lạ lùng, tự nhiên vừa mới gặp nhau, quen nhau do trận đấu với mười tên đại hán áo xanh vừa qua, gã ăn mày lại đòi kết nghĩa tình bằng hữu sinh tử chi giao với chàng, chẳng hiểu có ẩn ý gì hay không?

Thật lâu không nghe Phùng Phá Thạch đáp ứng lời khẩn cầu, gã ăn mày tiu nghỉu gương mặt trông qua thất vọng, đượm nét buồn buồn.

Gã buông tiếng thở dài:

- Tiểu đệ đã hiểu ra rồi.

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Đệ đệ hiểu gì?

Gã ăn mày buồn bã:

- Tiểu đệ hiểu Phùng đại ca là một vị công tử phong hoa tuế nguyệt, lại là một trang thiếu hiệp đại kỳ tài, công lực cao thâm tuyệt luân, con nhà vọng tộc cao sang. Đại ca đâu có thể nào chấp nhận làm bằng hữu sinh tử chi giao với đệ, chỉ là một gã ăn mày hèn hạ, dơ bẩn, thối tha. Đại ca thấy lời đệ nói có đúng hay không.

Dứt tiếng, gã ăn mày đứng dậy, chắp hai tay trước ngực, bằng một giọng âu sầu:

- Tiểu đệ đã làm phiền muộn cho Phùng đại ca rất nhiều, đệ có lời tạ lỗi. Đệ xin bái biệt đại ca.

Gã nhìn Phùng Phá Thạch như nói lời vĩnh biệt một lúc rồi quày quả bước đi.

Phùng Phá Thạch hốt hoảng đứng vụt lên, chợt nắm chặt lấy bàn tay của gã ăn mày giữ lại, không cho gã ra đi.

Chàng hấp tấp:

- Đệ đệ hãy ngồi trở xuống ghế, rồi huynh sẽ nói cho đệ đệ nghe. Đệ đệ đi rồi biết đến bao giờ mới gặp lại.

Đôi mắt gã ăn mày đoạn trông như ngấn lệ, lặng lẽ ngồi trở xuống chiếc ghế.

Phùng Phá Thạch ngồi trở lại chiếc ghế của mình rồi nhìn thẳng vào mặt gã ăn mày.

Chàng khẽ nhẹ nhàng:

- Đệ đệ đã hiểu lầm huynh rồi, không phải như những lời đệ đệ vừa nói đâu. chính huynh đang nghĩ chẳng hiểu huynh có xứng đáng làm một vị đại ca của đệ đệ không đó thôi. Đệ đệ không hiểu tấm lòng của huynh lại giận dỗi bỏ đi như thế được hay sao?

Đệ đệ đã quên đi một điều.

Gã ăn mày chớp mắt:

- Tiểu đệ quên điều gì?

Phùng Phá Thạch chậm rãi:

- Đệ đệ đã quên, lúc chúng ta vừa mới gặp nhau, khi đánh đuổi bọn giáo đồ Thần Đạo giáo, đệ đệ đã gọi huynh bằng đại ca và huynh cũng gọi đệ đệ bằng đệ. Tất nhiên như vậy chúng ta đã chấp nhận làm bằng hữu chi giao với nhau rồi. Đệ đệ đã hiểu ra chứ?

Chàng nói thêm:

Về chuyện kết nghĩa làm bằng hữu với nhau chỉ ở nơi tấm lòng, đâu phải ở nơi đẳng cấp sang hèn. Huống hồ chúng ta là những kẻ giang hồ, xem vật chất phù hoa như phân thổ, tại sao lại còn kỳ thị với nhau về chuyện sang hèn.

Gã ăn mày tươi sắc mặt:

- Nói thế Phùng đại ca đã bằng lòng kết nghĩa tình bằng hữu sinh tử chi giao với đệ đệ rồi phải không?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu:

- Lại còn phải hỏi. Đệ đệ ngớ ngẩn quá đi thôi! Nhưng huynh muốn biết danh hiệu của đệ đệ là gì, đến nay đệ đệ đã được bao nhiêu niên kỷ.

Gã ăn mày chớp nhanh đôi mắt to mọng:

- Tiểu danh của đệ gọi là Tần Chung, năm nay đệ đã được mười lăm tuổi.

Phùng Phá Thạch hỏi tiếp:

- Bảo trang của đệ đệ nơi nào, còn nhị vị tiền bối danh xưng là gì?

Tần Chung chợt buồn:

- Tiểu đệ không có cha mẹ nên không nói cho odc hay được. Xin đại ca thứ lỗi cho.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc:

- Đệ đệ nói gì lạ vậy, tại sao đệ đệ không có hai đấng sinh thành?

Tần Chung vẫn bởi giọng buồn rầu:

- Tiểu đệ thất lạc cha mẹ từ thuở còn sơ sinh nên không biết hai đấng sinh thành là ai. Lớn lên khi hiểu biết chỉ thấy mình sống trong bang hành khất. Đệ gọi Bang chủ Cái bang bằng dưỡng phụ vì Bang chủ bảo đệ như thế.

Phùng Phá Thạch bật "à" lên một tiếng, lòng cảm thấy vô cùng xót thương cho gã ăn mày.

Gã không cha không mẹ, có khác chi cảnh ngộ của chàng hiện nay.

Phùng Phá Thạch tiếp chuyện:

- Nói thế Tần đệ là nghĩa tử của Bác Vương Thần Khất lão tiền bối đây hay sao?

Tần Chung gật đầu:

Phùng đại ca nói đúng, Bác Vương Thần Khất là dưỡng phụ của tiểu đệ, đã nhặt đệ từ trong cánh rừng lúc đệ mới sơ sinh đem về Tổng đàn hành khất nuôi dưỡng cho tới lúc trưởng thành. Nhưng hiện nay dưỡng phụ của đệ đã quy tiên rồi.

Phùng Phá Thạch trợn tròn đôi mắt:

- Bác Vương Thần Khất lão tiền bối đã chết rồi sao? Tại sao lão tiền bối chết?

Giọng nói của Tần Chung càng thêm sầu thảm:

- Dưỡng phụ của tiểu đệ đã bị lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn giết chết cách đây đã hơn hai tháng. Đệ nghe danh tiếng của Phùng đại ca, đệ đi tìm kết nghĩa với đại ca để đại ca giúp đệ giết lão quỷ đó để báo thù cho dưỡng phụ, người đã dày công nuôi dưỡng đệ từ thuở bé cho đến nay. Đệ có lập lời thề, nếu không trả thù được cho người dưỡng phụ đệ sẽ không còn đứng ở trên cõi đời này làm chi nữa cho đau lòng.

Phùng Phá Thạch trợn trừng đôi mắt:

Cũng lại là lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn nhúng tay vào tội ác tày trời nữa đây.

Huynh không ngờ công lực cao thâm tới cõi xuất quỷ nhập thần như Bác Vương Thần Khất lão tiền bối lại phải chết bởi tay lão quỷ đó.

Chàng cương quyết:

- Huynh xin hứa sẽ giúp Tần đệ đệ giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn trả thù chẳng những cho Bang chủ lão tiền bối lại còn cả cho phụ thân huynh, sư bá Tạ Chử Giang và sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân nữa. Cũng như đệ, nếu huynh không giết được lão quỷ đó, thề chẳng làm người đứng trên cõi đất trời. Đệ đệ hãy tin nơi huynh.

Ánh mắt Tần Chung long lanh ngấn lệ, bằng một giọng nói vô cùng cảm kích:

- Đa tạ Phùng đại ca đã có lòng quan tâm tới tiểu đệ. Đệ nghĩ mình vô cùng vinh hạnh mới được ca ca kết làm tình nghĩa huynh đệ chi giao. Đệ thề cùng đại ca chết sống có nhau trong chuyện đi tìm thù rửa hận.

Phùng Phá Thạch xúc động trước tấm chân tình và đầy nhiệt huyết của người bạn trẻ vừa gặp trên giang hồ. Lòng chàng cảm thấy bớt cô đơn trên con đường đi tìm thù rửa hận.

Phùng Phá Thạch rót ra hai chung rượu đầy, trao sang Tần Chung một chung.

Chàng nói với một giọng cảm khái.

- Tần đệ đệ, đây là chung rượu giữa huynh và đệ kết nghĩa bằng hữu sinh tử chi giao. Đệ hãy uống cạn gọi là lời thề nguyện của huynh đối với đệ. Kể từ giờ phút này tình nghĩa đệ huynh bất khả phân ly.

Tần Chung run tay tiếp lấy chung rượu của Phùng Phá Thạch đưa kề lên đôi môi uống cạn.

Bên này Phùng Phá Thạch cũng trịnh trọng uống cạn chung rượu của mình.

Tần Chung rón tay rót ra hai chung rượu đầy, hai tay nâng một chung trao sang Phùng Phá Thạch.

Bằng một giọng cảm khái, gã nói:

- Phùng ca ca, một lời đã hẹn ước với nhau ngàn đời tiểu đệ không quên được. Ca ca hãy cạn chung rượu này và hãy giữa vẹn lời thề ước.

Phùng Phá Thạch tiếp chung rượu uống cạn. Tần Chung cũng cạn chung.

Hai người tiếp tục ăn uống với nhau trong niềm hoan hỉ trần ngập trong lòng của tình tri âm, tri kỷ trong phút giây buổi ban đầu.

Được một lúc, Tần Chung ngưng lại nhìn Phùng Phá Thạch với ánh mắt trong suốt như làn thu thủy.

Gã cất giọng thanh tao:

- Phùng ca ca. Ca ca đi đâu tới thị trấn này mà gặp lúc tiểu đệ lâm nạn như vậy?

Phùng Phá Thạch đặt cái chén xuống bàn nhìn Tần Chung, thành thật:

- Huynh đang trên đường đi tới Tổng đàn Long Hổ hội. Tới tửu quán này nghe trong bụng đã đói nên huynh vào ăn uống, nửa chừng trông thấy Tần đệ đánh nhau với mười tên quỷ quái. Sợ đệ bị bọn chúng giết nên huynh mới nhảy vào can dự để rồi chúng ta kết tình nghĩa đệ huynh, quả là cái duyên ngàn dặm.

Tần Chung hỏi:

- Phùng ca ca tới Tổng đàn Long Hổ hội có chuyện gì quan trọng hay không. Xin ca ca nói cho tiểu đệ được rõ xem đó là chuyện gì mà ca ca có vẻ khẩn cấp như vậy.

Phùng Phá Thạch không giấu giếm:

- Huynh tới Tổng đàn Long Hổ hội để gặp lão Hội chủ Ngụy Khôn đòi một món nợ máu. Huynh đã gửi huyết hận thư từ chiều trước rồi. Chiều nay là đúng hẹn.

Tần Chung sửng sốt:

- Phùng ca ca, lão Hội chủ Ngụy Khôn đã vay món nợ máu gì với ca ca.

Phùng Phá Thạch đáp:

- Cách đây hơn hai năm, lão Ngụy Khôn đã cùng với các bang hội Bạch Kỳ bang, Thanh Vân bang, Kỳ Môn bang, Quần Thư hội và Hồng Loan cung vâng theo lệnh của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn kéo hàng trăm môn đồ tới Phùng Sơn bảo đánh phá tàn sát trên bảy mươi tên gia nhân, lại giết phụ thân của huynh đốt luôn Phùng Sơn bảo lại còn sai lão ác ma Diêm Vương Tôn Giả đuổi theo huynh và bức tử mẹ huynh trên đỉnh núi, đánh huynh mấy chưởng rớt xuống chân núi, suýt nữa huynh đã vong mạng. Vì vậy huynh phải tới Tổng đàn Long Hổ hội trong chiều nay giết lão Ngụy Khôn, huyết tẩy luôn Tổng đàn Long Hổ hội báo thù cho phụ thân cho người được vui lòng nơi chín suối.

Tần Chung sửng sốt:

- Tiểu đệ chưa được biết chuyện biến cố của Phùng Sơn bảo, chỉ nghe tin Phùng tiền bối đã bị giết. Lão Hội chủ Ngụy Khôn đã cam tâm làm tôi đòi cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn làm những điều tàn ác, quả nhiên là thiên lý nan dung, đừng nói là con người. Ca ca giết lão là một chuyện tất nhiên theo luật nhân quả đã vay rồi thì phải trả và cũng đúng theo luật lệ ân oán giang hồ từ xưa cho tới bây giờ. Lão có tội phải đền tội, đó là rất công bằng, chẳng còn kêu ca gì được nữa.

Phùng Phá Thạch nghiến răng:

- Tất nhiên huynh phải báo thù cho phụ thân theo đạo nghĩa làm con. Huynh sẽ giết lão và huyết tẩy luôn Long Hổ hội huynh mới được vừa lòng.

Chàng nói tiếp:

- Sau khi triệt hạ Long Hổ hội, huynh còn phải tới ba bang hội khác là Kỳ Môn bang, Quần Thư hội và Hồng Loan cung để hỏi tội những tên nam nữ ma đầu này đã tiếp tay với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn trong trận tàn sát Phùng Sơn bảo. Cuối cùng phải hỏi tội luôn cả lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão quỷ kia mới tròn sứ mạng của huynh đang ngày đêm canh cánh bên lòng.

Tần Chung hăm hở:

- Phùng ca ca. Ca ca hãy cho tiểu đệ cùng đi với ca ca tới Tổng đàn Long Hổ hội được không?

Phùng Phá Thạch ngập ngừng ngẫm nghĩ một lúc rồi khe khẽ lắc đầu:

- Tần đệ đệ, thực lòng huynh cũng muốn để cho đệ đi theo với huynh tới Tổng đàn Long Hổ hội, nhưng đây là chuyện riêng tư của Phùng Sơn bảo và các lão quỷ đã từng vay nợ máu năm xưa. Các lão thảy đều là những cao thủ võ công tuyệt luân, cao thủ lại đông như mây hội. Trên con đường phục hận chuyện tử sinh của huynh rồi chưa biết sẽ ra sao, đệ đi theo huynh tới đó chỉ sợ e sẽ có điều tổn hại cho đệ, có thể đe dọa tới sinh mạng của đệ nên huynh chẳng đành lòng.

Tần Chung khẳng khái:

- Lời nói của Phùng ca ca đã sai rồi. Hiện nay chúng ta đã kết tình huynh đệ sinh tử chi giao, hiểm nguy lao khổ chẳng rời nhau. Ca ca đang cơn hữu sự, lẽ nào đệ lại bình chân như vại, mắt ngơ tai điếc cho đành. Đệ nhất quyết cùng đi với ca ca tới Tổng đàn Long Hổ hội, hoặc bất cứ kẻ tử thù nào khác, dù nơi đó là long đàm hổ huyệt, nguy hiểm tới đâu đệ cũng chẳng từ nan, ca ca hãy cho đệ đi cùng. Vừa rồi ca ca có nói tình nghĩa với nhau là ở tấm lòng, bây giờ là lúc để chứng tỏ tấm lòng của đệ.

Phùng Phá Thạch cảm kích:

- Đa tạ tấm lòng nhiệt thành, quan tâm của Tần đệ đệ đối với huynh. Kỷ niệm này từ nay cho đến trọn đời huynh không bao giờ quên được. Huynh vô cùng hãnh diện vì huynh đã chọn bằng hữu không một chút sai lầm.

Tần Chung hớn hở:

- Vậy là Phùng ca ca đã chấp nhận cho tiểu đệ đi cùng với ca ca tới Tổng đàn Long Hổ hội và các bang hội khác trong chuyện báo thù tiết hận này chứ.

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Huynh xin chiều theo ý của Tần đệ đệ, nhưng cho dù cảnh ngộ nào đệ cũng nên bảo trọng lấy thân, không nên vì huynh mà tổn hại đến mình.

Tần Chung khẽ gật:

- Tiểu đệ biết rồi, Phùng ca ca hãy an tâm về điều đó. Đệ sẽ tùy cơ ứng biến chứ không ngu xuẩn liều mạng với bọn chúng đâu.

Gã hỏi:

- Phùng ca ca định chừng nào chúng ta mới lên đường tới Tổng đàn Long Hổ hội?

Nhìn ra ngoài trời thấy mặt trời đã nghiêng nghiêng bóng về phía tây, có lẽ giờ này đã là giờ thân. Phùng Phá Thạch nóng lòng nói mau:

- Đường đi từ thị trấn tới Tổng đàn Long Hổ hội có trên ba trăm dặm, bây giờ trời đã xế chiều, chúng ta hãy đi ngay kẻo chẳng còn kịp nữa. Chiều trước huynh đã hẹn với lão quỷ Ngụy Khôn đúng giờ hợi chiều nay huynh sẽ tới gặp lão hỏi tội tàn sát Phùng Sơn bảo năm xưa.

Tần Chung giục giã:

- Phùng ca ca hãy gọi tên tửu bảo trả tiền rượu thịt rồi chúng ta lên đường cho mau kẻo phải trễ hẹn với lão Ngụy Khôn sẽ có điều bất lợi.

Phùng Phá Thạch gọi tên tửu bảo trả tiền rượu thịt rồi dắt tay Tần Chung ra khỏi tửu quán.

Hai người ra khỏi thị trấn cùng trổ thuật khinh công nhắm hướng Tổng đàn Long Hổ hội thẳng tới.

Chương 16 - Mưu kế kỳ diệu

Sắp đến giờ hợi!

Giờ hẹn trong huyết hận thư của Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã gửi chiều ngày trước.

Hội chủ Ngụy Khôn, Đại điện chủ Bành Hoài, Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi, hai lão đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân đã có mặt trên tòa đại điện ngồi chờ đợi bọn phi mã chạy trở về báo tin.

Tất cả trên hai trăm cao thủ lẫn môn đồ Long Hổ hội đều được lệnh Hội chủ Ngụy Khôn phải túc trực tại chỗ, không một ai được rời vị trí nửa bước.

Từ phía ngoài con đường dẫn vào cửa cổng Tổng đàn, bốn phía tường thành, tới dân cỏ trước cánh cửa đại điện và nội điện chúng môn đồ dàn đội ngũ chỉnh tề, đao kiếm lởm chởm, sẵn sàng tử chiến với Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Bầu không khí trong ngoài Long Hổ hội khẩn trương lên đến cực độ.

Ngay trong giờ phút căng thẳng tột cùng đó.

Trên con đường quan đạo bỗng thấy từ phía xa hai thớt ngựa trên lưng chở hai tên võ sĩ chạy tới như bay.

Hai thớt ngựa phi mã này xem qua có chuyện gì vô cùng khẩn cấp.

Tới con đường vào Tổng đàn Long Hổ hội, hai thớt ngựa phi mã rẽ vào rồi vẫn phi nhanh như gió tốc.

Đến trạm thứ nhất, hai thớt ngựa phi mã đang chạy nhanh chợt từ phía trong hốc đá bốn tên võ sĩ tay cầm giới đao phóng ra cản ngay trước mặt.

Một tên võ sĩ hỏi hai tên phi mã:

- Huynh đệ, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới rồi phải không?

Tên phi mã ngồi con ngựa bên phải gật mạnh đầu:

- Không sai, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch sắp đến nơi. Bọn tiểu đệ phải chạy vào trong cấp báo với Hội chủ.

Tên võ sĩ canh gác cổng tránh qua chừa một đường rộng.

- Hai thớt ngựa chở hai tên phi mã liền phi nhanh vào Tổng đàn Long Hổ hội.

Tới chạm thứ hai, hai thớt ngựa cũng bị bốn tên võ sĩ cang gác chặn lại, đáp một câu rồi chạy luôn.

Vượt luôn liên tiếp tám trạm canh gác của ba mươi tên võ sĩ chỉ còn vài dặm là tới Tổng đàn

Long Hổ hội, hai thớt ngựa dừng lại bên cánh rừng tùng bách nhỏ.

Hai tên phi mã nhảy xuống đất, cùng đảo mắt nhìn quanh như xem có kẻ nào rình rập theo dõi hay không.

Không thấy gì lạ, tên phi mã to lớn buông tiếng thở phào nhẹ nhõm như vừa trút một gánh nặng ngàn cân.

Gã nhìn tên phi mã nhỏ thó tươi cười:

- Tần đệ đệ, quả là diệu kế. Chúng ta lọt vào đây không tốn một chút công lao nào.

Gã lột chiếc mặt nạ hóa trang, xuất hiện một gương mặt cực kỳ tuấn tú.

Thì ra tên phi mã chính là Phùng Phá Thạch đã hóa trang trước khi vào con đường dẫn đến Tổng đàn Long Hổ hội, vượt qua các trạm canh gác một cách hết sức dễ dàng, bởi bọn võ sĩ cho đó là đồng bọn.

Tên phi mã nhỏ thó cũng đưa tay lên lột chiếc mặt nạ hóa trang ra.

Nhìn kỹ lại tên phi mã đó đúng là gã ăn mày Tần Chung, cũng hóa trang như Phùng Phá Thạch.

Tần Chung nhìn Phùng Phá Thạch cất tiếng cười khúc khích:

- Phùng ca ca hãy nghĩ lại xem. Bọn võ sĩ canh gác tám trạm này toàn là những tên vô dụng, nếu chúng ta giết bọn chúng đâu có lợi ích gì. Bọn lão Ngụy Khôn trái lại nếu hay sẽ chuẩn bị sẵn sàng ngăn chặn chúng ta từ phía ngoài. Chúng ta chỉ cần điểm huyệt cho hai tên phi mã ngất đi, đoạt lấy hai con ngựa của bọn chúng rồi hóa trang ra bọn chúng qua mặt bọn canh gác vào đây một cách hết sức dễ dàng có phải hơn không?

Phùng Phá Thạch khẽ gật đầu:

- Tần đệ đệ tính toán quả thật tài tình, huynh không thể nào sánh kịp.

Đảo mắt nhìn quanh một vòng xem có chiếc bóng môn đồ nào của Long Hổ hội thấp thoáng hay không, Phùng Phá Thạch quay lại Tần Chung nói:

- Bây giờ Tần đệ đệ hãy ở lại trong cánh rừng tùng này quan sát tình hình phía ngoài rồi tùy cơ ứng biến. Huynh vào Tổng đàn Long Hổ hội gặp lão quỷ Ngụy Khôn hỏi tội lão. Đệ đệ ở đây đừng có cho bại lộ hành tung.

Tần Chung có vẻ ái ngại:

- Phùng ca ca hãy nên thận trọng, chớ nên xem thường lão Hội chủ Ngụy Khôn. Đệ nghe bọn giang hồ nói lão này vô cùng quỷ quyệt, lại túc trí đa mưu. Ca ca coi chừng trúng vào quỷ kế của lão. Tiểu đệ ở ngoài này sẽ tùy cơ hành động.

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Tất nhiên huynh phải thận trọng rồi. còn Tần đệ đệ hãy dắt hai con ngựa này giấu vào trong bụi rậm để khỏi bại lộ hành tung. Nếu bại lộ sớm ở ngoài này bọn chúng sẽ bao vây đệ với một số cao thủ môn đồ quá đông đảo, đệ sẽ khó thể chống nổi trong khi huynh đang đấu nhau với

lão quỷ Ngụy Khôn, huynh khó lòng tiếp trợ cho đệ.

- Phùng ca ca hãy an tâm. Tiểu đệ sẽ giấu hai con tuấn mã ngay, và đệ sẽ ẩn mình trên tàng cây. Bọn chúng không thể nào phát giác được đệ đâu.

Gã liền dắt hai con tuấn mã vào trong cánh rừng tùng. Phùng Phá Thạch yên lòng băng nhanh tiến tới cánh cửa cổng Tổng đàn Long Hổ hội.

Đến cửa cổng, Phùng Phá Thạch thu hồi khinh công đáp xuống đứng phía ngoài.

Chàng nhìn vào phía trong cánh cửa nhận ra có tám tên võ sĩ đứng canh gác, liền ung dung bước vào.

Tám tên võ sĩ chợt nhận ra có người trố to cặp mắt, kinh ngạc nhìn Phùng Phá Thạch.

Dĩ nhiên xuất hiện giống như loài ma quỷ hiện hình từ dưới mộ chui lên, chẳng hề có một ai hay biết. Cũng không nghe tám trạm canh bên ngoài báo động.

Nhất thời tám tên võ sĩ đứng chết trân như những pho tượng không biết phải phản ứng cách nào. Còn nếu gióng đại thanh la báo động là chuyện quá muộn màng.

Bởi vì bọn chúng đâu có thể nào ngờ được với cách bố phòng cực kỳ nghiêm mật như hiện giờ, dù một con chim cũng không thể lọt qua, tại sao Phùng Phá Thạch có thể tới đây một cách tài tình như vậy.

Hội chủ Long Hổ hội Ngụy Khôn, Đại điện chủ Bành Hoài, tổng quản cao thủ Ngô Phi và hai đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân đã đứng trên thềm phía trước cánh cửa vào tòa đại điện từ giờ tuất chờ bọn phi mã từ ngoài chạy trở vào báo tin, chợt trông thấy Phùng Phá Thạch thong thả bước vào cửa cổng tiến vô sân cỏ, tất cả đều sửng sốt, trố to mắt nhìn chàng như nhìn một con quái vật.

Toán phi mã gồm hai mươi bốn tên rải khắp phía ngoài quan ngoại, tám trạm canh gác trên con đường dẫn vào Tổng đàn Long Hổ hội dài hơn mười dặm, các đội tuần phòng ngày đêm chung quanh phía ngoài cánh rừng sao lại để đối phương tới đây từ bao giờ, lại tiến vào một cách nhàn hạ đến thế.

Hội chủ Ngụy Khôn nghĩ thầm như vậy, trong lòng lão hoang mang khôn xiết.

Từ lão Đại điện chủ Bành Hoài đến lão Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi đều biến sắc mặt, mồ hôi tháo ướt đẫm mình. Bởi không thể nào tưởng tượng nổi với cách bố phòng kín như chiếc hộp sắt của hai lão, chẳng hiểu phát đã sử dụng thân pháp thần thông gì lọt vào một cách hết sức dễ dàng đến thế.

Riêng phần hai lão đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân không có phản ứng nào chỉ vì hai lão chưa biết Phùng Phá Thạch là ai.

Hội chủ Ngụy Khôn chấn chỉnh lại tinh thần, phất cánh tay áo rộng:

- Nhị vị Đại điện chủ, tổng lãnh, nhị vị đạo trưởng hãy theo bản tọa.

Lão bước xuống bậc thềm cửa đại điện tiến ra ngoài đón chặn Phùng Phá Thạch lại.

Đại điện chủ Bành Hoài, Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi nhanh lẹ theo sau Hội chủ Ngụy Khôn.

Hai lão nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân đi sau hết.

Tới giữa sân cỏ rộng, Hội chủ Ngụy Khôn, Đại điện chủ Bành Hoài, Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi và hai lão đạo nhân dừng lại chờ Phùng Phá Thạch đang ung dung bước vào.

Còn cách bọn ngươi Hội chủ Ngụy Khôn khoảng năm trượng Phùng Phá Thạch ngừng bước đảo mắt nhìn qua năm lão nhân một lượt.

Trong lòng còn hoài nghi không biết gã thiếu niên có đúng là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch hay không, Hội chủ Ngụy Khôn hỏi:

- Ngươi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch phải không?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Đúng rồi, Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chính là tiểu gia đây.

Hội chủ Ngụy Khôn cố giữ nét mặt trầm tĩnh trước nhân vật thần quái khủng bố máu tanh.

Lão hỏi tiếp:

- Ngươi tới bản tọa đòi món nợ máu của lão Phùng Phá Sơn phải không?

Phùng Phá Thạch lạnh như băng tuyết:

- Lại còn phải hỏi dài dòng. Năm xưa ngươi và năm bang hội tuân theo lệnh của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cùng với lão tới Phùng Sơn bảo tàn sát trên bảy mươi tên gia nhân, lại còn sát hại phụ thân ta. Món nợ máu đó bây giờ ta phải đòi lại từ trên mình ngươi.

Nhờ có hai vị viện thủ Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân, Hội chủ Ngụy Khôn rất vững lòng, cười gằn:

- Ngươi chỉ là một tên tiểu tử ngu ngốc, điên cuồng, không biết trời cao đất rộng là gì cả. Ngươi nên nhớ Long Hổ hội của bản tọa không phải là Thanh Vân bang của Bang chủ Mã Kỳ mà mặc tình cho ngươi làm mưa, làm gió. Nay ngươi đã dám to gan, lớn mật tới đây rồi, đừng hòng còn mạng sống trở về. bản tọa sẽ ban cho ngươi cái hình phạt phân thân, tán cốt chết một cách thảm khốc về cái tội vô lễ của ngươi.

Phùng Phá Thạch nổi giận:

- Hãy câm ngay cái mồm khoác lác, huênh hoang của ngươi. Trái lại tiểu gia sẽ phanh thây ngươi, huyết tẩy cái bang hội quỷ quái này, sau đó ta sẽ tới Bạch Kỳ bang tìm lão tặc Thương Sư Ngươn, kế đến là lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và đồng bọn, giết sạch chẳng còn chừa một tên nào.

Chàng trỏ tay vào mặt Hội chủ Ngụy Khôn hét:

- Bây giờ ngươi hãy chuẩn bị nạp thủ cấp cho tiểu gia. Hãy mau đọc kinh sám hối.

Hội chủ Ngụy Khôn trợn tròn hai mắt:

- Tiểu quỷ đừng tự thị, hãy xem thuộc hạ của bản tọa bắt sống ngươi.

Lão phất cánh tay áo rộng thùng thình sang phái Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi:

- Tổng lãnh hãy giết hoặc bắt sống tên tiểu quỷ điên cuồng này cho bản tọa.

Chương 17 - Đấu trường lưu huyết

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi vâng lệnh:

- Tuân lệnh!

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi tới đứng đối diện cùng Phùng Phá Thạch.

Không nói một lời, Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi vung cây đao quái dị lao vút tới.

Ánh đao sáng ngời giống như cái cầu vòng phóng vào tử huyệt trước ngực Phùng Phá Thạch nhanh tựa một làn chớp giật.

Một tiếng động khô rợn, Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ khẽ rung một cái.

Một đạo huyết quang chói rực dài như cái mống trời màu đỏ thắm như vọt xa hai trượng tiếp lấy đạo đao ảnh quái dị của Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi.

Hai thanh quái kiếm, quái đao chạm vào nhau vang lên một tiếng ghê rợn.

Một chùm hoa lửa chớp lên bắn xẹt qua tám hướng trông rất ngoạn mục.

Song phương lui trở lại chú mắt nhìn nhau.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi vừa xuất chiêu Huyền Không đao pháp, với ý định thắng ngay Phùng Phá Thạch ở chiêu đầu, lập công với Hội chủ Ngụy Khôn nhưng xem ra đối thủ chưa hề hấn chi cả.

Phùng Phá Thạch chưa xuất độc chiêu, chờ xem đao pháp của Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi.

Phút giây Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi và Phùng Phá Thạch xáp lại kiếm đao lồng lộn, xoắn chặt lấy nhau, ánh quang chớp sáng một vùng đấu trường.

Qua mười hiệp bất phân thắng bại, thình lình Phùng Phá Thạch hét:

- Lão tặc hãy nhận chiêu Tàn Hồn nhất thức của tiểu gia.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc một cái, vùng huyết quang chớp tới Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi như chớp giật.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi thấy đạo huyết quang thì kinh hãi quát to:

- Lợi hại!

Mồm quát, tay lão liền xuất chiêu Phiêu Diêu đao pháp, tuyệt chiêu thứ hai của lão.

Song phương đao kiếm chạm nhau đánh soảng một tiếng nghe rờn rợn.

Kéo theo đó có tiếng kêu “oái” từ nơi cửa miệng của Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi.

Lão nhân tháo lui cả trượng, nhìn xuống ngực, máu đang tuôn xối xả. Xem lại vết thương do lưỡi kiếm chém dọc dài chừng nửa thước.

Cũng may Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi nhờ cây quái đao là võ khí thượng thặng ngăn cản thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bằng không nếu là đao thường, lão đã bị chém sả làm hai rồi.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi rất đỗi kinh hoàng, trố mắt nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm, quên cả máu từ trên ngực lão đang tuôn ra như suối.

Hội chủ Ngụy Khôn, Đại điện chủ Bành Hoài đồng kêu lên quái gở, trợn tròn mắt như bốn cái lục lạc ngựa, nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch.

Hai lão không ngờ thanh Tàn Hồn huyết kiếm quá lợi hại và kiếm pháp của Phùng Phá Thạch lại cao siêu thần quái đến thế.

Hai lão đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân giật mình, chú mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Lát sau Hội chủ Ngụy Khôn phất cánh tay áo rộng quát lớn:

- Đại điện chủ xuất trận.

Đại điện chủ Bành Hoài hô to như tiếng sấm, phóng tới đấu trường.

Vừa đối mặt cùng Phùng Phá Thạch không nói nửa lời, Đại điện chủ Bành Hoài dùng cây búa đồng nặng ngót ba trăm cân, xuất luôn mười sáu chiêu liên hoàn.

Bóng búa to lớn, vàng rực trông như cả ngàn chiếc búa dày đặc dội vào người Phùng Phá Thạch kình khí ào ào như trận mưa giông.

Nhìn bóng búa to lớn dị kỳ, Phùng Phá Thạch lo ngại nhủ thầm:

- "Cây búa của lão Đại điện chủ này nặng ít lắm cũng ba trăm cân. Thanh Tàn Hồn huyết kiếm của ta lại mảnh khảnh, không hiểu có đỡ nổi một búa của lão hay không. Chi bằng ta hãy sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" tránh né một lúc xem lợi hại thế nào rồi ta sẽ xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức hại lão này cho rồi. Ta cũng không nên kéo dài trận đấu với lão vì còn hai lão nhân đứng kia, chưa rõ công lực của hai lão như thế nào".

Thầm tính rồi, Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" của chàng chợt xuất chợt hiện, chờn vờn tới lui, qua lại nhanh như bóng quỷ giữa vòng búa ảnh sáng ngời của Đại điện chủ Bành Hoài, đứng ngoài nhìn vào như đang đùa giỡn với tử thần.

Hội chủ Ngụy Khôn càng thêm sửng sốt trước cái thân pháp thần quái của Phùng Phá Thạch. Tới đây lão không còn dám coi thường đối thủ như trước nữa.

Nháy mắt Đại điện chủ Bành Hoài đã xuất hết mười sáu chiêu liên hoàn vẫn không chạm được tà áo của Phùng Phá Thạch.

Lão nổi cơn thịnh nộ quát:

- Tiểu quỷ hãy xem chiêu "Nộ Tỏa Phong Vân" của ta đoạt mạng ngươi.

Đại điện chủ Bành Hoài xuất luôn ba mươi chiêu “Nộ Tỏa Phong Vân” liên hoàn.

Bóng búa trùng trùng đổ ập vào Phùng Phá Thạch, tưởng chừng không còn một kẻ hở thoát thân.

Vẫn với thân pháp “Di Hình Hoán Ảnh”, Phùng Phá Thạch thoắt ẩn thoắt hiện chập chờn giữa vùng ánh sáng tử thần của chiếc búa đồng vây kín, trước sau không trả lại đối thủ một chiêu nào.

Đứng ngoài nhìn vào ai ai cũng đều nghĩ Phùng Phá Thạch sắp sửa sa cơ.

Hội chủ Ngụy Khôn nhìn vào đấu trường trông thấy Đại điện chủ Bành Hoài đã chiếm được cái thế thượng phong bởi kẻ thù chỉ lẩn tránh mà không trả lại được một chiêu nào, trong lòng lão vô cùng hoan hỉ.

Lão thầm tính nếu bắt sống Phùng Phá Thạch lão sẽ dùng cực hình phân thân, tán cốt, móc mắt, lột da, chặt tay chân chàng cho thỏa lòng căm tức của lão.

Trên đấu trường, Đại điện chủ Bành Hoài đã xuất tới chiêu thứ hai mươi tám. Thình lình Phùng Phá Thạch biến mất chẳng hiểu từ lúc nào.

Đang xuất chiêu chợt không thấy đối phương, Đại điện chủ Bành Hoài thu hồi thân thủ đứng nhìn dáo dác tìm kiếm bóng Phùng Phá Thạch.

Dĩ nhiên lòa một cái, Phùng Phá Thạch đã hiện ra trước mắt Đại điện chủ Bành Hoài.

Theo đó một làn huyết quang chớp tới lão nhanh hơn làn chớp trên mây.

Đại điện chủ Bành Hoài rất đổi kinh hoàng, không kịp sử dụng chiếc búa đồng đón đỡ, dịch ngang thân mình né tránh lăn huyết quang.

Phập...

Cánh tay phải luôn cả chiếc búa đồng, lặng ngót ba trăm cân của Đại điện chủ Bành Hoài rơi xuống đất lún sâu cả thước.

Bành Hoài rú lên một tiếng, tay trái chụp lấy vai phải máu đang tuôn xối xả, tháo lui về phía sau cả trượng vẫn chưa đứng vững trở lại.

Đại điện chủ Bành Hoài loạng choạng một lúc rồi té quỵ xuống đất, không còn đứng dậy nổi.

Diễn biến chỉ xảy ra trong cái nháy mắt.

Chung quanh đấu trường chấn động cả lên.

Từ Hội chủ Ngụy Khôn tới hai lão đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân đồng loạt kêu lên quái gở, trợn tròn mắt nhìn Đại điện chủ đang quằn quại với vết thương trên vai rồi nhìn Phùng Phá Thạch.

Tất cả đều dồn ánh mắt về phía Đại điện chủ Bành Hoài và Phùng Phá Thạch.

Nhất là Hội chủ Ngụy Khôn càng khiếp đảm hơn ai hết. Bao nhiêu hy vọng từ mấy ngày qua của lão nay đã thành mây thành khói.

Chương 18 - Cổ độc vô hình

Đấu trường im bặt, nhưng bầu không khí càng căng thẳng đến cực độ sau khi Đại điện chủ Bành Hoài bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm gây trọng thương.

Thắng luôn cả hai trận liên tiếp, loại được hai đại cao thủ trong hàng ngũ Long Hổ hội, hùng khí trên gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch bốc cao ngàn trượng.

Chàng nhìn Hội chủ Ngụy Khôn cười khỉnh:

- Lão quỷ Ngụy Khôn, nếu như ngươi có gan mật hãy tới đây cùng tiểu gia đấu vài chiêu rồi quỳ xuống đền món nợ máu ngươi đã vay cách đây hai năm về trước. Đừng đê hèn khiếp nhược xô đẩy bọn quỷ quái vô dụng kia vào đây thay chết cho ngươi, cuối cùng ngươi cũng không khỏi chết đâu.

Hội chủ Ngụy Khôn bị Phùng Phá Thạch xỉ vả, giận căm gan, lão quát:

- Tiểu quỷ đừng cậy có thanh Tàn Hồn huyết kiếm tự đại, tự cao. Bản tọa sẽ đấu với ngươi một trận, bắt ngươi nhận lấy cực hình xem ngươi còn vô lễ được nữa không.

Hội chủ Ngụy Khôn bước tới, nhưng Độc Trùng đạo sĩ đã kịp thời nắm tay hắn lại.

Lão đạo nhân trầm giọng:

- Hội chủ không cần phải nhọc công hao tổn mình vàng, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã có bần đạo lo liệu được rồi.

Hội chủ Ngụy Khôn dừng lại dặn dò:

- Đạo trưởng hãy cẩn thận, công lực tên tiểu quỷ này đã đạt tới cõi xuất thần nhập quỷ, lại có thanh Tàn Hồn huyết kiếm vô cùng lợi hại, không khéo sẽ bị tổn thương.

Độc Trùng đạo sĩ thản nhiên:

- Hội chủ hãy an tâm điều đó, bần đạo đã có cách đối phó với tên tiểu quỷ này rồi.

Dứt câu, Độc Trùng đạo sĩ chầm chậm bước tới đứng ngay trước mặt Phùng Phá Thạch.

Lão đạo nhân buông giọng trầm:

- Tiểu tử đừng cậy mình có công lực cao cường và thanh Tàn Hồn huyết kiếm sát hại nhiều người. Bần đạo sẽ đấu với ngươi một chiêu thôi.

Nghe Độc Trùng đạo sĩ nói chỉ đấu một chiêu Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc nghĩ thầm:

- "Lão ác đạo này toan dùng quỷ kế gì đây, nhưng ta sợ lão sao chứ?"

Chàng trầm tĩnh:

- Lão bảo sao? Lão định đấu với tiểu gia chỉ có một chiêu thôi sao?

Độc Trùng đạo sĩ gật gù:

- Đúng vậy, bần đạo chỉ đâu với ngươi một chiêu thôi, không cần phải đấu tới chiêu thứ hai, bởi vì một chiêu ngươi đã chết rồi, đâu còn đấu được nữa.

Phùng Phá Thạch nổi giận, trợn trừng hai mắt:

- Lão đạo đừng khoe khoang khoác lác cái mồm, tiểu gia sẽ giết chết lão ngay ở chiêu đầu.

Chàng hét:

- Lão hãy chuẩn bị chịu chết.

Phùng Phá Thạch đặt bàn tay vào chuôi thanh Tàn Hồn huyết kiếm rút ra toan xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Độc Trùng đạo sĩ vội vã phất cánh tay áo bào, trầm giọng:

- Khoan đã.

Phùng Phá Thạch dừng thanh Tàn Hồn huyết kiếm lại, quắc mắt hỏi:

- Lão đạo còn những lời nào trối trăn nữa không, hãy mau mau nói ra cho tiểu gia sớm đưa linh hồn của lão lên cõi niết bàn hầu Phật tổ.

Thần sắc của Độc Trùng đạo sĩ thản nhiên, vẫn bằng một giọng trầm:

- Bần đạo không đấu với ngươi bằng chưởng, kiếm, chỉ lực. Chỉ đấu với ngươi bằng thần công. Ngươi có dám đấu với bần đạo hay không.

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Lão đạo muốn đấu thần công với tiểu gia bằng phương chắc chắn nào, nói mau.

Độc Trùng đạo sĩ đáp:

- Bần đạo sẽ đấu thần công với ngươi bằng đôi mắt, chắc ngươi không dám phải không.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm:

- "Nếu đấu với lão ác đạo này bằng thần công, ta đã có sẵn gần một trăm năm nội lực, lẽ nào ta lại sợ lão. Hơn nữa, ta cũng muốn thử qua trận đấu này một lần, xem hiệu quả như thế nào".

Chàng gật đầu:

- Được rồi, tiểu gia sẽ đấu thần công với lão đạo bằng đôi mắt xem lão có thắng nổi ta không hay chỉ là khoác lác cái mồm. Lão hãy mau chuẩn bị đi.

Độc Trùng đạo sĩ gật đầu:

- Bần đạo đã sẵn sàng rồi, nhưng ta còn có một điều kiện nói với ngươi trước khi đấu thần công.

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Điều kiện gì lão đạo hãy nói ra cho tiểu gia nghe thử xem có được hay không?

Trỏ tay vào thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch, Độc Trùng đạo sĩ nói:

- Trước giao đấu thần công, ngươi hãy cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm kia thì bần đạo mới có thể an lòng đấu với ngươi được, bởi vì đang khi song phương giao đấu, ngươi xuất chiêu bất ngờ ta làm sao tránh kịp.

Lão đạo nhân xòe hai bàn tay:

- Ngươi có thấy không, trong tay của bần đạo không hề có một món võ khí nào, cũng chẳng có một loại ám khí gì có thể sát hại ngươi, vậy ngươi hãy cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm rồi sẽ đấu thần công với nhau bằng mắt phải không.

Phùng Phá Thạch lại nghĩ thầm:

Chắc hẳn lão ác đạo này sắp sẵn quỷ kế chứ chẳng không. Nhưng trong khi ta và lão đấu chân lực, ta hãy ngấm ngầm quan sát cẩn thận. Nếu phát giác ra lão dám vọng động ta sẽ xuất chiêu “Nhất Tinh Xạ Nguyệt”, hoặc tuyệt chiêu “Càn Nguyên Thái Cực” giết lão ngay tức khắc, đâu có khó khăn gì mà phải lo sợ lão không dám cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm. Dù vậy ta cũng phải có điều kiện với lão trước lúc giao đấu. Ta hãy bắt lão Hội chủ Ngụy Khôn và bọn giáo đồ kia phải đứng ra ngoài xa đề phòng bọn chúng ám kích bất ngờ.

Thầm tính như vậy rồi, Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Được, ta bằng lòng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm, nhưng ta cũng có điều kiện với lão.

Độc Trùng đạo sĩ hỏi:

- Điều kiện gì ngươi cứ nói ra.

Trỏ tay sang Hội chủ Ngụy Khôn Phùng Phá Thạch nói:

- Lão đạo hãy bảo lão Ngụy Khôn kia trở lên thềm đứng đó cho xa đấu trường, bởi vì lão sẽ bất ngờ ám kích ta khi ta và lão đấu thần công.

Độc Trùng đạo sĩ gật đầu:

- Ngươi hữu lý, bần đạo sẽ nói với Hội chủ theo điều kiện của ngươi.

Lão đạo nhân quay sang Hội chủ Ngụy Khôn:

- Hội chủ hãy trở lại đứng tại bậc thềm xem bần đạo đấu thần công với tiểu tử.

Hội chủ Ngụy Khôn gật đầu, quay trở lại trên bậc thềm ngoài cánh cửa đại điện đứng đó.

Phùng Phá Thạch lại trỏ tay sang mười hai tên đại hán đứng bên phải đấu trường:

- Lão đạo hãy đuổi bọn quỷ quái kia đi nơi khác. Ta không muốn bọn chúng đứng đó rầy rà.

Độc Trùng đạo sĩ nhìn mười hai tên đại hán:

- Phiền chư vị hãy đứng ra ngoài xa cho tiểu tử an tâm.

Mười hai tên đại hán ứng thinh tháo lui trở ra ngoài hơn năm trượng.

Bấy giờ trên đấu trường chỉ còn lại Phùng Phá Thạch và Độc Trùng đạo sĩ.

Độc Trùng đạo sĩ hỏi:

- Bây giờ nơi đây chỉ còn có bần đạo và ngươi... ngươi còn điều kiện gì nữa hay không?

Đảo mắt nhìn, trông thấy Hội chủ Ngụy Khôn đứng trên bậc thềm, mười hai tên đại hán đã dạt ra ngoài xa, khắp cả chung quanh đấu trường chẳng còn một bóng môn đồ Long Hổ hội nào thấp thoáng cả. Ngoài hai lão Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi đang ngồi trên đám cỏ đằng xa, nhắm mắt vận chân khí điều trị thương tích.

Phùng Phá Thạch hài lòng:

- Như thế cũng được rồi, ta không còn điều kiện gì với lão đạo nữa.

Chàng tra thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, bước tới đứng đối diện thẳng Độc Trùng đạo sĩ cách chừng ba trượng, thân vững như một tòa thành, hai mắt chiếu thẳng vào mắt Độc Trùng đạo sĩ.

Phùng Phá Thạch vận lên mười thành tu vi, xuất ra hai ánh mắt, tâm thần ngưng đọng vào một mối.

Phía bên kia, Độc Trùng đạo sĩ đã trụ thân hình như cây trụ đồng, hai ánh mắt quỷ dị dán chặt vào hai ánh mắt của Phùng Phá Thạch.

Lão đạo nhân cũng mười thành tu vi dồn lên hai mắt trực diện với đối phương.

Phùng Phá Thạch vận nhãn lực sáng tợ như hai ánh tinh cầu tiếp nhận hai mắt quái đản của Độc Trùng đạo sĩ.

Đứng trên thềm, Hội chủ Ngụy Khôn nhìn vào trận đấu nhãn công giữa Độc Trùng đạo sĩ và Phùng Phá Thạch, chẳng hiểu sao lão nhếch một nụ cười nham hiểm.

Có lẽ lão đã đoán được cái thâm ý của Độc Trùng đạo sĩ trong trận đấu nhãn công này. Lão rất hài lòng chờ xem kết quả giữa song phương.

Chừng uống cạn một bình trà, đột nhiên hai ánh mắt của Độc Trùng đạo sĩ chuyển ra màu ma quang lạnh lẽo trông giống như hai chiếc ma đăng, bất cứ là ai trông thấy cũng phải rùng mình, sởn gáy, mất cả lòng tự chủ của mình.

Ánh mắt của lão đạo nhân như ánh mắt của loài ma quái từ cõi địa ngục hiện về.

Chạm vào ánh mắt này, Phùng Phá Thạch nghe một luồng buốt lạnh tợ băng hà chạy thấu toàn thân, khe khẽ rùng mình mấy cái.

Chàng vô cùng kinh hãi nhưng không dám thu hồi nhãn lực, sử dụng chưởng pháp tấn công lão đạo nhân vì đã có lời cam kết. Trận đấu chỉ dùng bằng nhãn lực, không sử dụng đao, kiếm, chưởng, chỉ.

Lại trải qua một thời gian khoảng uống cạn một chung trà, thình lình Độc Trùng đạo sĩ thu hồi

nhãn lực.

Lão đạo nhân nhìn Phùng Phá Thạch cất tiếng cười lên khằng khặc.

Giọng cười ngạo nghễ của một kẻ vừa đắc thắng trước một đối thủ của mình.

Phùng Phá Thạch thu hồi nhãn lực, sửng sốt nhìn Độc Trùng đạo sĩ.

Chàng hỏi:

- Lão đạo cười cái gì?

Độc Trùng đạo sĩ thôi cười, gật gù:

- Đủ rồi. Một chiêu cũng đủ rồi!

Độc Trùng đạo sĩ nhìn Phùng Phá Thạch:

- Tiểu tử, ngươi chưa hiểu gì sao?

Phùng Phá Thạch ngơ ngác:

- Ta hiểu chuyện gì, đang lúc đấu thần công, lão bỏ chạy bất ngờ. Chuyện gì ta chưa hiểu.

Giọng nói của Độc Trùng đạo sĩ bỗng lạnh trầm:

- Tiểu tử, tính mạng của ngươi nay đã hỏng rồi. Ngươi còn chưa hiểu hay sao?

Phùng Phá Thạch nổi giận trợn mắt:

- Lão định dọa khiếp ta phải không? Lão đấu nhãn công, chưa thắng nổi ta tại sao lão nói tánh mạng của ta đã hỏng là thế nào?

Độc Trùng đạo sĩ thản nhiên:

- Ngươi đã trúng nhằm độc trùng của bần đạo rồi. Ngươi có biết loại độc trùng đó tên là gì không?

Trong lòng Phùng Phá Thạch rung động, nhưng bên ngoài vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản.

Chàng hỏi:

- Độc trùng đó tên gì?

Độc Trùng đạo sĩ đắc chí:

- Ngươi đã trúng nhằm "Cổ độc vô hình" của bần đạo rồi đấy. Nếu như ngươi không tin lời ta, hãy thử vận công lên xem có phải có một luồng khí lạnh buốt thấu vào tận tâm can của ngươi hay không.

Phùng Phá Thạch kinh hãi, ngấm ngầm vận chân khí xem có gì khác lạ hay không.

Quả đúng như lời Độc Trùng đạo sĩ đã nói, một luồng giá lạnh tợ băng hà chạy thấu vào tận tim gan làm chàng bắt phải rùng mình lên mấy lượt.

Phùng Phá Thạch kêu thầm:

- "Quả thật ta đã trúng nhầm "Cổ độc vô hình" của lão ác đạo này rồi, bây giờ phải làm sao?"

Chàng thầm nghĩ cách hóa giải "Cổ độc vô hình" luôn buốt giá trong cơ thể.

Độc Trùng đạo sĩ trông thấy Phùng Phá Thạch ngẩn ngơ vô cùng đắc chí.

Lão cười khằng khặc:

- Tiểu tử. Ngươi thấy có đúng như lời bần đạo vừa nói không. Ngươi đừng vận chân khí làm gì nữa vô ích. Ngươi càng vận chân khí bầy "Cổ độc vô hình" chạy càng nhanh vào ngũ tạng lục phủ ngươi đục khoét thì ngươi chết càng chóng hơn là giữ nguyên trạng như vậy.

Lão đạo nhân bảo tiếp:

- Tốt hơn ngươi hãy đứng yên đó ngươi sẽ được chết chậm hơn một lúc để nhìn cảnh vật lần cuối cùng.

Phùng Phá Thạch nói:

- Lão độc vật, tiểu gia sẽ giết ngươi trước rồi sẽ hóa giải "Cổ độc vô hình".

Chàng thò tay vào bên lưng rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm, định xuất chiêu giết Độc Trùng đạo sĩ.

Nhưng khi bàn tay Phùng Phá Thạch vừa đặt vào chuôi kiếm chợt nghe một luồng khí buốt khách run người khiến chàng phải buông tay đứng yên như pho tượng.

Phùng Phá Thạch khiếp thầm, không ngờ "Cổ độc vô hình" lợi hại đến thế.

Độc Trùng đạo sĩ thấy thế, lại thích thú cất tiếng cười khằng khặc:

- Tiểu tử đừng vọng động, ngươi không thể sử dụng bất cứ chưởng lực, hoặc kiếm đao gì được nữa. Ngươi chỉ còn một cách duy nhất là đứng yên chờ bầy "Cổ độc vô hình" của bần đạo đục khoét tim gan ngươi khoảng chừng uống cạn một bình trà là ngươi phải chết, thời gian đó ngươi hãy đọc kinh sám hối là vừa đủ.

Lão đạo nhân hắng giọng:

- Trước khi ngươi chết, bần đạo thấy cũng cần nói cho ngươi biết tại sao ngươi lại bị trúng nhầm "Cổ độc vô hình" của ta một cách dễ dàng như vậy, để đợi khi ngươi xuống địa ngục rồi chẳng còn điều gì thắc mắc nữa. Đó là một ân huệ lớn lao của ta ban cho ngươi.

Bằng một giọng trịnh trọng, Độc Trùng đạo sĩ giải bày cho Phùng Phá Thạch nghe:

- Tiểu tử hãy nghe bần đạo nói đây. Chuyện bần đạo đòi đấu nhãn công với ngươi chỉ là cái kế ta lừa ngươi lọt vào cạm bẫy. Đang khi ta vờ vĩnh đấu nhãn công với ngươi và ngươi tưởng đó là thật, ta đã ngấm ngầm phóng bầy "Cổ độc vô hình" vào người của ngươi. Chỉ vì bầy "Cổ độc vô hình" nên dù cho ngươi có nhãn lực tinh vi cũng không thể nào nhận ra chúng. Đợi khi bầy "Cổ độc vô hình" chui lọt vào tận tạng phủ của ngươi ta mới ngưng chuyện đấu nhãn công giả tạo. Hiện giờ bầy độc trùng hàng ngàn vạn con đang đục khoét trong nội tạng của ngươi. Chẳng bao

lâu ngươi sẽ hóa ra một khối máu thịt bầy nhầy, chết rất là thảm khốc, dù có thần đan, thần dược hoặc là bậc thần tiên xuống đây cũng không có cách nào chữa nổi để cứu lấy tính mạng của ngươi đâu. Tốt nhất ngươi hãy đứng yên đó, chờ Hội chủ xử tội ngươi.

Độc Trùng đạo sĩ quay lại nhìn Hội chủ Ngụy Khôn đang đứng trên bậc thềm:

- Tiểu tử đã trúng nhằm "Cổ độc vô hình" của bần đạo rồi, xin Hội chủ tới đây xử lý.

Hội chủ Ngụy Khôn vô cùng hoan hỉ:

- Đa tạ đạo trưởng đã thành toàn cho bản tọa, chốc lát nữa đây bản tọa sẽ bày tiệc khoản đãi và sẽ cung nghênh các món bảo vật đúng như lời bản tọa đã hẹn cùng nhị vị đạo trưởng từ buổi chiều qua.

Lão nhân bước xuống các bậc thềm, đi nhanh tới chỗ Phùng Phá Thạch đang đứng.

Hội chủ Ngụy Khôn đến trước mặt Phùng Phá Thạch nhìn chàng bằng ánh mắt rực lửa căm thù.

Lão nghiến răng:

- Tiểu quỷ, trước đây bản tọa đã nói với ngươi Long Hổ hội không phải là Thanh Vân bang của lão huynh Mã Kỳ, để cho ngươi mặc tình hoành hành, tác oai tác quái. Nay ngươi đã cam chịu nhận lấy cái tấm thân cá chậu chim lồng rồi, bản tọa sẽ phân thây ngươi ra làm vạn đoạn.

Hội chủ Ngụy Khôn dằn mạnh từng tiếng:

- Trước mắt bản tọa móc cặp mắt của ngươi, kế đó lột da rút gân ngươi rồi sẽ mổ bụng ngươi, hành hạ từ từ để ngươi nếm mùi vì cực hình thảm khốc đến lại cái tội ngươi dám cả gan tới đây phá phách, vô lễ với ta và gây thương tích cho Đại điện chủ và Tổng lãnh cao thủ no của bản hội.

Lão quát lớn:

- Tiểu quỷ hãy mau mau chuẩn bị xem bản tọa móc hai con mắt ngươi.

Hội chủ Ngụy Khôn sầm sầm bước tới gần Phùng Phá Thạch rồi dừng lại.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng nhưng đang bị bầy "Cổ độc vô hình" đục phá trong tâm can, không còn có thể vận công xuất chiêu đối phó với Hội chủ Ngụy Khôn được nữa.

Chàng than thầm:

- Mạng ta hỏng rồi sao?

Hội chủ nhìn thẳng vào hai mắt của Phùng Phá Thạch, ngọn hữu chưởng cất lên biến thành năm ngọn trảo sắc bén ươm.

Lão quát:

- Ta móc hai con mắt của ngươi đây.

Năm ngọn trảo của lão nhắm hai mắt Phùng Phá Thạch cấu vào nhanh như chớp.

Phùng Phá Thạch chỉ còn cách trợn trừng hai mắt nhìn năm ngọn trảo của Hội chủ Ngụy Khôn vồ tới...

Chương 19 - Mệnh trời chưa dứt

Thình lình có tiếng thét:

- Dừng lại!

Cùng theo tiếng hét lanh lảnh từ phía ngoài cửa cổng Tổng đàn Long Hổ hội, một chiếc bóng nhỏ thó phóng tới đấu trường nhanh tợ vì sao xẹt.

Chiếc bóng nhỏ thó đáp ngay xuống đứng trước mặt Phùng Phá Thạch ngăn cản Hội chủ Ngụy Khôn lại.

Khi chiếc bóng dừng hẳn, xem lại chẳng ai khác hơn gã ăn mày Tần Chung.

Từ nãy sau khi Phùng Phá Thạch tiến vào Tổng đàn Long Hổ hội, Tần Chung phóng lên tàng cây quan sát tình hình, trong lòng cứ mãi hồi hộp phập phồng không yên.

Chờ một lúc không thấy tăm dạng Phùng Phá Thạch, Tần Chung sinh nghi hoặc.

Gã lẩm bẩm:

- Chẳng hiểu Phùng ca ca có chuyện gì trở ngại hay không, tại sao đến giờ chưa thấy ca ca trở lại.

Gã cắn vành môi dưới suy nghĩ phút giây quyết định:

- Bây giờ ta hãy vào trong Tổng đàn Long Hổ hội xem thế nào, ta không thể an lòng chờ nơi đây nổi nữa.

Quyết định xong, Tần Chung rời khỏi tàng cây, sử dụng khinh công lướt tới cánh cửa cổng Tổng đàn Long Hổ hội.

Gã phóng mắt nhìn vào vừa đúng lúc Hội chủ Ngụy Khôn vươn năm ngọn quỷ trảo vổ vào hai mắt của Phùng Phá Thạch.

Tần Chung kinh hãi hét lên, đồng thời băng mình qua cửa cổng tới đứng ngay trước mặt Phùng Phá Thạch cản ngay ngọn quỷ trảo của Hội chủ Ngụy Khôn.

Hội chủ Ngụy Khôn nghe tiếng thét giật mình thu hồi ngọn trảo lui lại mấy bước, xem đó là ai lại tới đây vào lúc lão sắp móc mắt Phùng Phá Thạch.

Lão đưa mắt nhìn qua thấy đó chỉ là một gã ăn mày mặt mũi tèm lem, áo quần dơ bẩn, rách rưới chẳng có vẻ gì đáng gọi là cao thủ võ lâm cả.

Hội chủ Ngụy Khôn cười khà:

- Bản tọa cứ tưởng đâu có một vị cao nhân hay kỳ nhân bào giáng lâm tới đây nào ngờ ngươi chỉ là một thằng nhỏ ăn mày, áo quần rách rưới, dơ bẩn...

Lão quắc mắt nhìn Tần Chung:

- Tên oắt con ăn mày hôi thúi, ngươi tới bản hội có chuyện gì lại la hét om sòm vậy.

Phùng Phá Thạch đang tuyệt vọng chợt thấy Tần Chung xuất hiện trong lòng mừng thầm, nghĩ cách giải bầy "Cổ độc vô hình" đang hoành hành trong cơ thể.

Trỏ tay sang phía sau chỉ Phùng Phá Thạch, Tần Chung nghiêm sắc mặt:

- Ta tới đây về chuyện vị đại ca này. Lão nghe ta nói rồi chứ?

Hội chủ Ngụy Khôn hỏi:

- Gã ăn mày, có phải ngươi vào đây với ý định cứu tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch hay không?

Tần Chung gật đầu:

- Tất nhiên là như vậy rồi, lão còn ngớ ngẩn hỏi lảm nhảm làm chi.

Hội chủ Ngụy Khôn lại hỏi:

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là tiểu chủ của ngươi phải không?

Tần Chung trừng hai mắt:

- Nói nhảm. Phùng Phá Thạch là vị đại ca của ta, lão nghe rồi chứ.

Hội chủ Ngụy Khôn đưa mắt nhìn kỹ Phùng Phá Thạch rồi nhìn Tần Chung trong bộ áo quần ăn mày chợt phá ra cười sằng sặc. Giọng cười chế riễu, khinh mạn.

Tần Chung quắc mắt:

- Lão cười cái gì thế?

Hội chủ Ngụy Khôn nín cười, nhìn Tần Chung khỉnh giọng:

- Gã ăn mày, ngươi nói tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là vị đại ca của ngươi?

Tần Chung gật mạnh đầu:

- Đúng, không sai. Phùng Phá Thạch chính là vị đại ca của ta. Lão hỏi làm gì?

- Chú bé ăn mày. Chú có nổi cơn điên lên chưa?

Tần Chung nổi giận:

- Lão muốn nói gì?

Trỏ Phùng Phá Thạch rồi lại trỏ Tần Chung, Hội chủ Ngụy Khôn nói:

Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch trông quá khôi ngô tuấn tú thế kia, chắc gã cũng là một vị công tử con nhà cao sang vọng tộc, còn ngươi cái thân hình dơ dáy, mặt mũi tèm

lem, áo quần rách rưới, lang thang như vậy sao ngươi lại dám gọi gã là đại ca là thế nào?

Tần Chung trừng đôi mắt:

- Đó là chuyện riêng giữa ta và Phùng đại ca của ta, ngươi lý tới làm chi?

Gã nhìn thẳng vào mặt Hội chủ Ngụy Khôn cười khỉnh:

Ta xem qua lão chỉ là một lão già bại hoại, đê hèn, khiếp nhược. Lão không dám đường đường đối mặt với Phùng đại ca của ta, chỉ cậy nhờ vào cái lão độc vật kia phóng cổ độc vào người ca ca của ta, rồi huênh hoang khoác lác cái mồm, vổ ngực cho là lão đã thắng. Sự thực công lực của lão phỏng có được bao nhiêu lại tự xưng là Hội chủ, không biết xấu hổ hay sao.

Hội chủ Ngụy Khôn nổi cơn thịnh nộ vì những lời thóa mạ của Tần Chung.

Lão quát to:

- Tên tiểu quỷ ăn mày láo xược. Bản tọa giết ngươi trước rồi sẽ móc mắt, lột da, rút gân tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Hội chủ Ngụy Khôn rút thanh trường kiếm bên lưng, kiếm ảnh sáng ngời, lạnh đến căm người.

Lão phát nagng một nhát kiếm qua cổ Tần Chung nhanh không thể tưởng.

Ánh kiếm hoa cả mắt khiến cho Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân phải lùi lại nửa trượng.

Tần Chung hét lên lanh lảnh, rút thanh đoản kiếm ra, ánh kiếm chớp lóe màu vàng rực.

Gã vạch thanh kim kiếm một vòng trước mặt ngăn chặn kiếm ảnh của Hội chủ Ngụy Khôn.

Trường kiếm, đoản kiếm chạm nhau phát ra một tiếng thanh tao.

Một chùm hoa lửa đỏ rực bắn xoẹt đi qua bốn phía rồi vụt tắt.

Hội chủ Ngụy Khôn lẫn Tần Chung cùng lúc thu kiếm lại cùng lui trở về phía sau một bước.

Chiêu kiếm này song phương bất phân thắng bại, kiếm pháp hai bên đều tuyệt luân.

Hội chủ Ngụy Khôn trố to hai mắt nhìn Tần Chung trong lòng vô cùng kinh dị.

Một gã ăn mày bé bỏng trông như con trẻ mà công lực kiếm pháp không kém gì lão, quả đây là một chuyện khó tin, nhưng rõ ràng trước mắt là sự thật.

Lão đứng bất động chú mắt nhìn kỹ Tần Chung như muốn khám phá nơi xuất xứ kiếm pháp của đối thủ.

Trông thấy Ngụy Khôn đứng sửng sốt nhìn mình, Tần Chung nghĩ thầm:

- "Lão đã sợ rồi, bây giờ hãy xuất tuyệt chiêu hoặc làm cho lão bị thương, còn phải lo cứu nguy cho Phùng ca ca đang trúng độc trùng rất nguy hiểm."

Tần Chung hét:

- Lão ma đầu hãy xem chiêu "Xuyên Tâm Quỷ Lộ" của ta đoạt mạng lão.

Tần Chung rung thanh đoản kiếm một cái.

- Một vệt sáng màu vàng chói hoa cả mắt vọt tới, bắn thẳng vào giữa tâm huyệt của Hội chủ Ngụy Khôn, nhanh như làn sét giật.

Hội chủ Ngụy Khôn giật mình khẩn cấp khoa thanh trường kiếm trước mặt một vòng, tạo ra luồng ngân quang đón lấy làn kiếm màu vàng chói lọi.

Kiếm khí song phương chạm nhau phát ra một tiếng kêu nghe ghê rợn.

Hội chủ Ngụy Khôn tháo lui trở về phía sau một bước, cánh tay cầm trường kiếm tê chồn, trố to hai mắt nhìn Tần Chung không hề chớp.

Cho tới bây giờ Hội chủ Ngụy Khôn mới hiểu rõ nội lực lẫn kiếm pháp của gã ăn mày Tần Chung quả nhiên vô cùng lợi hại, chẳng phải tầm thường như lão đã nghĩ vừa rồi.

Lão hết sức chú tâm không dám coi thường Tần Chung là một tên ăn mày vô dụng nữa.

Lão đứng bất động quan sát kỹ Tần Chung trước khi tái diễn trận đấu.

Lợi dụng cơ hội này, Tần Chung lùi lại gần Phùng Phá Thạch nói mau:

- Phùng ca ca hãy lui về phía sau, ngồi xuống vận chân khí tống bầy "Cổ độc vô hình" nhanh lên. Bọn lão tặc đã có tiểu đệ ngăn cản to. Về phần lão độc vật đệ sẽ không cho lão tới gần ca ca để điều động độc trùng nữa.

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Tần đệ hãy thận trọng.

Chàng lùi lại về phía sau một trượng, ngồi xuống vận chân khí.

Chàng hy vọng giờ đã ngồi xa Độc Trùng đạo sĩ, có lẽ sẽ tống được bầy "Cổ độc vô hình" ra khỏi cơ thể.

Nào ngờ đúng như lời Độc Trùng đạo sĩ đã nói. Phùng Phá Thạch càng vận chân khí lên, luồng buốt lạnh tợ băng hà càng chạy rần rật trong cơ thể lẫn cả nội tạng, khiến cho chàng phải run lên bần bật.

Chàng hiểu rõ càng vận công, bầy độc trùng càng hoành hành cắn xé trong tâm can của chàng thêm dữ dội.

Chương 20 - Nhất hổ nan địch quần hồ

Trong lòng Phùng Phá Thạch vô cùng khiếp đảm, lập tức ngưng ngay vận chân khí lại.

Chàng khẩn cấp suy nghĩ tìm phương cách khác tống khứ bầy độc trùng.

Đứng đằng xa trông thấy Phùng Phá Thạch ngồi run run trên đám cỏ, Độc Trùng đạo sĩ rất đắc chí.

Lão cất tiếng cười khằng khặc:

- Tiểu tử, ngươi không khỏi chết đâu, đừng tìm phương cách nào làm cho vô ích.

Hiện nay ngươi đang đau đớn khổ sở, bần đạo đã điều động bầy cổ độc tàn phá tạng phủ tâm can của ngươi cho ngươi mau về miền cực lạc.

Dứt tiếng, Độc Trùng đạo sĩ chầm chậm bước tới với ý định lại gần Phùng Phá Thạch điều khiển bầy độc trùng cắn xé trong tâm can chàng dữ dội hơn trước.

Ngó thấy Độc Trùng đạo sĩ tiến tới, Tần Chung kinh hãi dịch ngang qua ngăn chận lão lại.

Gã hét:

- Lão độc vật hãy xem đây.

Miệng thét, Tần Chung vừa vẫy bàn tay ra một cái, nhắm vào người Độc Trùng đạo sĩ.

Một chùm vật ly ty vàng chói từ trong bàn tay nhỏ nhắn của Tần Chung bắn vào thân người của Độc Trùng đạo sĩ.

Nhìn thấy chùm kim vàng ly ty bay tới, Độc Trùng đạo sĩ kinh hãi kêu lên quái gở.

Vừa kêu quái gở, Độc Trùng đạo sĩ vừa dịch thân mình sang trái nửa trượng tránh khỏi.

Tần Chung lại thét:

- Nhận thêm một chùm nữa xem sao.

Gã lại vẫy tay một cái.

Lần này chùm ánh sáng màu vàng tỏa rộng ra chu vi gần một trượng, bắn vào khắp cả một vùng…

Độc Trùng đạo sĩ hốt hoảng phóng ngược trở về phía sau hơn một trượng tránh vô số kim châm rải đầy khắp nơi đây đó.

Tần Chung xuất chiêu Phi kim châm lần thứ hai cốt để làm cho Độc Trùng đạo sĩ lùi thật xa, không còn điều động bầy độc trùng hữu hiệu nữa.

Độc Trùng đạo sĩ trợn cặp mắt quỷ nhìn Tần Chung:

- Ngươi sử dụng Phi kim châm phải không?

Tần Chung khẽ gật đầu:

- Đúng không sai. Ta còn có vô số Phi kim châm trong mình, lão hãy đứng yên tại chỗ cho ta. Nếu lão vọng động, ta sẽ bắn một ngàn mũi Phi kim châm vào người lão đưa lão về cõi niết bàn chầu Phật.

Tay trái của Tần Chung thò vào mình lấy ra một nắm Phi kim châm, hướng về Độc Trùng đạo sĩ trong khi tay phải chìa mũi kim kiếm sang phía Hội chủ Ngụy Khôn và Thiết Phiến chân nhân, đề phòng hai lão tấn công bất ngờ.

Độc Trùng đạo sĩ nhìn bàn tay nắm Phi kim châm của Tần Chung không dám cử động. Lão hiểu rõ dù loại ám khí này không có tẩm chất kịch độc, nhưng vô cùng lợi hại vì nó bé ly ty, khó nhận ra để tránh né.

Hội chủ Ngụy Khôn và Thiết Phiến chân nhân đứng bất động nhìn bàn tay nắm Phi kim châm của Tần Chung.

Trông thấy Ngụy Khôn, Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân bất động, Tần Chung sử dụng bí pháp truyền âm nhập mật, nói vọng vào tai Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca, lão độc vật đã đứng ngoài, không còn điều động được bầy độc trùng trong người ca ca được nữa. Ca ca hãy thừa cơ hội này tìm phương cách nào đó tống khứ bọn chúng ra đi, chậm trễ sẽ có biến cố. Có thể lão quỷ sẽ ra lệnh cho chúng môn đồ cùng loạt tấn công chúng ta chứ chẳng không đâu.

Nghe giọng nói như ruồi muỗi của Tần Chung qua bí pháp truyền âm nhập mật, Phùng Phá Thạch lại vận chân khí lên thêm một lần nữa.

Chàng nghe trong cơ thể một luồng khí lạnh hơn trước, tâm can như có ai cấu xé, đau đớn nhức nhối đến như không còn chịu nổi.

Phùng Phá Thạch càng khiếp đảm hơn, bởi sử dụng phương cách vận chân khí không thể nào tống khứ được bầy độc trùng, trái lại càng làm cho bọn chúng gia tăng cấu xé.

Chàng than thầm:

- Nguy rồi, trước sau gì cũng không thể sử dụng phương cách vận chân khí tống khứ bầy độc trùng ra khỏi cơ thể được, ta hãy tìm cách khác xem thế nào.

Chàng ngồi yên cau mày nghĩ ngợi cách tống độc.

Bỗng nghe Hội chủ Ngụy Khôn cười khà:

- Tên tiểu quỷ ăn mày đừng tự phụ có Phi kim châm. Bản tọa sẽ có cách bắt ngươi như tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch.

Lão vỗ tay ba tiếng sấm chưởng vang dội khắp cả đấu trường.

Lập tức hàng trăm tên kiếm sĩ vận y phục màu xanh, tay cầm trường kiếm đã mai phục từ lâu xuất hiện.

Bọn chúng phóng rào rào tới đấu trường bao vây quanh Tần Chung và Phùng Phá Thạch khắp cả tám mặt, nhốt hai người kín chẳng khác chiếc hộp sắt.

Nhìn bọn thuộc hạ đã bố trận xong, Hội chủ Ngụy Khôn cất tiếng cười ha hả:

- Tên tiểu quỷ ăn mày thối tha. Bây giờ dù cho ngươi có biết chắp cánh bay lên trời, hoặc độn thổ xuống đất cũng không có cách nào thoát nổi trận thiên la địa võng của bản tọa. Ta sẽ cho thuộc hạ bắt ngươi trước, sau đó sẽ tới tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch.

Lão quát to:

- Động thủ!

Hàng trăm tiếng ứng thinh vang dội, tiếp đó hàng trăm trường kiếm sáng ngời từ bốn phía đổ ập vào vị trí Tần Chung đang đứng.

Tần Chung hét:

- Các ngươi phải chết.

Đang lúc hét, gã xuất chiêu “Xuyên Tâm Quỷ Lộ”. Hàng trăm, hàng ngàn ánh kim quang ánh lên, vãi qua tám hướng đón nhận hàng trăm trường kiếm của bọn kiếm sĩ.

Kiếm âm chạm nhau chan chát, từng chùm hoa lửa bắn xẹt lên không trung, từng luồng kiếm khí vèo vèo ghê rợn.

Rồi thì từng tiếng rú thảm khốc, từng thây người ngã lăn xuống đất, lớp trước té quỵ, lớp sau chồng lên hỗn loạn như trên bãi sa trường.

Tay phải của Tần Chung vừa tung thanh kiếm trong khi tay trái hắn từng loạt Phi kim châm phóng sang tứ phía, vừa giết bọn kiếm sĩ vừa ngăn chận Hội chủ Ngụy Khôn, Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân bất thần phóng tới ám kích Phùng Phá Thạch.

Dù vậy, chỉ vì vừa đánh vừa phải che chở cho Phùng Phá Thạch ở phía sau lưng nên Tần Chung không thể thi thố các tuyệt chiêu sở trường của gã.

Gã cố đánh cầm chừng, kéo dài thời gian cho Phùng Phá Thạch tìm phương cách tống khứ bầy “Cổ độc vô hình” trong ngũ tạng lục phủ.

Đấu trường hỗn loạn chừng uống cạn một chung trà bỗng vụt im đi.

Nhìn kỹ lại trên sân cỏ đấu trường đã có chín cái tử thi của môn đồ Long Hổ hội nằm la liệt bốn phía, máu me vung vãi khắp mọi nơi, lớp trúng nhằm kim kiếm, lớp trúng nhằm Phi kim châm chết liền tại trận.

Năm tên kiếm sĩ khác trúng nhằm kim kiếm cụt tay, máu tuôn xối xả bỏ chạy ra ngoài té phịch xuống đất rên thê thảm.

Dù vậy, vòng vây vẫn còn nhốt kín Tần Chung và Phùng Phá Thạch như cái hộp sắt.

Quay lại nhìn thấy Phùng Phá Thạch vẫn còn ngồi bất động, trong lòng Tần Chung bắt đầu lo ngại.

Giá nếu Phùng Phá Thạch không tìm được phương cách tống khứ bầy độc trùng, chắc chắn gã và chàng sẽ bị giết hoặc bị Hội chủ Ngụy Khôn bắt sống chẳng sai.

Hội chủ Ngụy Khôn lại quát:

- Động thủ!

Trên một trăm kiếm sĩ vừa tháo lui ra ngoài, nghe lệnh của Hội chủ đồng thanh hô to, cùng trở vào đấu trường vung trường kiếm tấn công vào Tần Chung như vũ bão.

Lần này bọn kiếm sĩ tấn công gã ác liệt hơn lần trước bội phần.

Tay phải của Tần Chung vũ lộng thanh kim kiếm, hóa ra hàng ngàn ánh kim quang sáng rực vãi sang tám hướng đón chận tất cả kiếm ảnh của trên một trăm kiếm sĩ, trong khi tay trái lấy ra một nắm Phi kim châm nhưng không bắn đi như lần trước, chỉ đề phòng bọn Hội chủ Ngụy Khôn thừa cơ hội lao tới bắt sống Phùng Phá Thạch.

Gã sợ phóng hết Phi kim châm sẽ không còn vật gì để bảo vệ Phùng Phá Thạch.

Một thời gian trôi qua.

Tần Chung xuất luôn trên ba trăm chiêu "Xuyên Tâm Quy Lộ" liên hoàn đã mệt nhoài, kiếm pháp có phần chậm lại hơn trước, trong lòng lo sợ bồi hồi.

Nhưng gã đã có quyết tâm phải đánh tới cùng, nếu gặp lúc sa cơ sẽ cùng chết với Phùng Phá Thạch đúng theo lời minh thệ vừa qua.

Lúc bấy giờ Phùng Phá Thạch đã hoàn toàn tuyệt vọng sau khi vận khí chân nguyên, vận luôn chân khí Càn Khôn Thái Cực đại pháp vẫn không sao tống khứ nổi bầy "Cổ độc vô hình" cấu xé trong nội tạng.

Phùng Phá Thạch toan đứng lên dùng sức tàn liều một trận sống chết với Hội chủ Ngụy Khôn.

Nhưng chợt nhớ lại một chuyện, Phùng Phá Thạch ngồi yên trở lại như cũ.

Chàng nhủ thầm:

- "Độc trùng "Cổ độc vô hình" là loại độc vật thuộc chất hàn nên sử dụng chân khí chân nguyên và Càn Khôn Thái Cực đại pháp không có hiệu quả. Bây giờ ta hãy sử dụng luồng nhiệt khí mạng môn chân hỏa hỗ trợ với Càn Khôn Thái Cực đại pháp xem kết quả như thế nào."

Thầm tính như thế, Phùng Phá Thạch vận một luồng khí chân nguyên và Càn Khôn Thái Cực đại pháp và một luồng nhiệt khí từ vực mạng môn chân hỏa giao hợp vào nhau.

Chợt nghe một luồng nhiệt khí nóng như lò hỏa diệm xung lên nhanh lẹ tràn qua ngũ tạng, đuổi xua luồng khí lạnh cực hàn, trong lòng Phùng Phá Thạch vui mừng khôn xiết kể.

Cùng lúc đó trong trận đấu, kiếm pháp của Tần Chung chậm dần, mồ hôi toát ra ướt cả y phục.

Nguy cơ đã gần kề.

Hội chủ Ngụy Khôn lớn tiếng:

- Gã tiểu quỷ ăn mày sắp bó tay, Thiết Phiến đạo trưởng hãy bắt gã cho bản tọa.

Thiết Phiến chân nhân ứng thinh phe phẩy chiếc quạt sắt, rẽ bọn kiếm sĩ bước tới đứng trước mặt Tần Chung.

Lão đạo nhân cười hắc hắc:

- Thằng nhỏ ăn mày, khôn hồn hãy quỳ xuống nạp mạng, trái lệnh bần đạo sẽ quật chiếc quạt sắt vào đầu ngươi vỡ sọ ra liền.

Tần Chung trừng mắt:

- Câm cái mồm thối của lão lại, xem chiêu “Xuyên Tâm Quỷ Lộ” của ta.

Gã xuất ra một chiêu. Làn kiếm quang vọt tới điểm vào tử huyệt Thiết Phiến chân nhân.

Thiết Phiến chân nhân cười một tiếng quái gở, phất cây thiết phiến ngang qua một cái.

Hàng trăm bóng quạt to lớn bay vèo vèo trên không đón chận làn kim quang đang vọt tới.

Soảng...

Đạo kim quang vụt tắt, bàn tay của Tần Chung tê chồn, suýt rơi thanh đoản kiếm.

Gã chưa kịp phản ứng, Thiết Phiến chân nhân đã quát:

- Buông kiếm...

Chiếc thiết phiến phạt ngang, hàng trăm bóng quạt chém phạt ngang dọc vào người Tần Chung.

Ngó thấy bóng quạt dị kỳ, Tần Chung kinh hãi hét lên, vung kiếm xuất chiêu “Xuyên Tâm Quỷ Lộ”, tạo vùng kim quang chắn ngay trước mặt chống đỡ.

Một tiếng “soảng” thanh tao, kèm theo một vùng hoa lửa đỏ rực.

Keng!

Thanh đoản kiếm rời khỏi tay Tần Chung rơi ngay xuống đất. Tần Chung kinh hoàng đứng nhìn Thiết Phiến chân nhân.

Thiết Phiến chân nhân cười hắc hắc:

- Thằng nhỏ ăn mày, hãy xem bần đạo bắt ngươi.

Lão đạo nhân dắt cây thiết phiến vào lưng, vươn năm ngọn trảo sắc bén vỗ vào năm nơi yếu huyệt trên thân người Tần Chung.

Tần Chung thét:

- Lão ác đạo đừng hòng...

Gã giở ngọn chưởng biến thành chỉ bắn vào người Thiết Phiến chân nhân.

Chỉ ảnh màu vàng chớp lóe điểm tới năm tử huyệt của đối thủ.

Tần Chung không chống đỡ năm ngọn trảo của Thiết Phiến chân nhân lại bắn chỉ lực vào người lão. Đó là gã áp dụng chiến pháp, lấy thế công tấn thế công của địch.

Chiến pháp song phương thọ tử, bởi Tần Chung nghĩ chẳng còn cách nào hay hơn cách đó.

Thiết Phiến chân nhân kêu lên quái gở, thu hồi quỷ trảo phóng trở về phía sau tránh năm đạo chỉ màu vàng kỳ dị của Tần Chung.

Lão đạo nhân trố mắt nhìn Tần Chung bởi lão không ngờ gã lại thí mạng như vậy.

Hội chủ trông thấy Thiết Phiến chân nhân chưa thắng nổi Tần Chung liền quát:

- Các ngươi bắt gã ăn mày mau.

Dù đã sợ hãi vì nhận ra Tần Chung quá lợi hại, nhưng được lệnh Hội chủ trên một trăm kiếm sĩ không dám chậm trễ phóng vào đấu trường.

Trông thấy Tần Chung không có võ khí trong tay, hai tên kiếm sĩ múa trường kiếm chém sả vào đầu gã.

Tần Chung hét:

- Các ngươi muốn chết!

Bàn tay trái của Tần Chung vẫy nhẹ một cái.

Chùm kim quang ánh lòa từ trong lòng bàn tay Tần Chung bắn xẹt tới hai tên kiếm sĩ.

Hai tiếng rú thê thảm, hai tên kiếm sĩ ngã lăn ra nằm trên mặt đất giãy giụa mấy cái rồi im đi.

Dĩ nhiên chúng đã chết rồi.

Chúng môn đồ Long Hổ hội thấy hai tên đồng bọn chết thê thảm, hốt hoảng lùi ra ngoài, trố mắt nhìn hai cái tử thi nằm sóng sượt.

Trên ngực hai cái tử thi hai mũi Phi kim châm vàng chói ghim vào đó.

Tần Chung xòe hai bàn tay nhìn chúng môn đồ Long Hổ hội dọa khiếp:

- Các ngươi hãy nghe ta nói đây, tên nào còn ngu ngốc nghe theo lệnh lão tặc Ngụy Khôn, xông vào sẽ nếm mùi vị đau khổ của Phi kim châm như mấy tên nằm đó. Còn tên nào khôn ngoan hãy đứng yên đó, đừng dại dột trở vào đấu trường, sẽ còn mạng sống trở về quê quán.

Nhìn những mũi Phi kim châm, vàng óng ánh nằm trong bàn tay Tần Chung, chúng môn đồ Long Hổ hội rùng mình khiếp đảm không có một tên nào dám cử động.

Bọn chúng đều biết Phi kim châm là một loại ám khí cực kỳ lợi hại, cực kỳ bé nhỏ khi bắn ra không thể trông thấy để kịp thời tránh né hay chống đỡ.

Lại nữa cái chết quá thảm của đồng bọn khiến cho bọn chúng càng khiếp đảm thêm hơn.

Chúng đứng bất động.

Hội chủ Ngụy Khôn vô cùng sửng sốt, đứng yên nhìn những mũi Phi kim châm vàng óng ánh.

Lão không ngờ một tên ăn mày bé nhỏ lại biết sử dụng ám khí Phi kim châm một cách kỳ diệu đến thế.

Luôn cả Thiết Phiến chân nhân và Độc Trùng đạo sĩ cũng hãi thầm về thủ pháp ném Phi kim châm của Tần Chung.

Hai lão chỉ là những viện thủ cho Ngụy Khôn, chưa từng có ân oán gì với Tần Chung, kể luôn cả Phùng Phá Thạch nên không thiết tha gì tới chuyện báo thù cho bọn môn đồ Long Hổ hội. Vì vậy hai lão chưa có phản ứng chi cả.

Bỗng có tiếng quát:

- Tiểu quỷ đừng tự phụ, bọn ta sẽ giết ngươi.

Liền theo tiếng quát, hai người to lớn từ đàng kia phóng tới đấu trường.

Xem kỹ lại đó là Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi vừa chữa trị thương tích xong, nhìn thấy kẻ lạ liền trở lại đấu trường.

Đại điện chủ Bành Hoài bị thành Tàn Hồn huyết kiếm chặt cụt tay, bây giờ cầm chiếc búa nặng ngót ba trăm cân bằng tay trái vẫn oai nghi.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi vẫn sử dụng cây đao quái dị, đứng song song với Đại điện chủ Bành Hoài.

Nhìn qua tướng dữ tợn của Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi, trong lòng Tần Chung nghe rung động, hiểu rõ nguy cơ sắp đến với gã.

Trông thấy Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi chữa trị xong vết thương, quay lại sân cỏ, Hội chủ Ngụy Khôn vô cùng hoan hỉ.

Lão lớn tiếng:

- Nhị vị Đại điện chủ, Tổng lãnh cao thủ hãy mau giết tên ăn mày đó. Bản tọa sẽ tới bắt tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Lão nhìn Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân:

- Nhị vị đạo trưởng hãy đứng đây chờ bản tọa.

Dứt câu Hội chủ Ngụy Khôn băng mình tới chỗ Phùng Phá Thạch mãi còn ngồi vận công.

Tần Chung ngó thấy Hội chủ Ngụy Khôn tới gần Phùng Phá Thạch trong lòng khiếp sợ nhưng không biết phải làm cách nào để cứu vị huynh đệ của mình.

Mồ hôi tháo ra ướt đẫm cả y phục của gã.

Đại điện chủ Bành Hoài quát:

- Tiểu quỷ nạp mạng...

Lão cùng Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi lao tới định chộp bắt Tần Chung.

Tần Chung thét:

- Hai ngươi muốn chết.

Hai bàn tay của Tần Chung cùng theo tiếng thét vẫy ra. Một nhắm vào Đại điện chủ Bành Hoài, một nhắm vào Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi.

Hai chùm ánh sáng vàng rực chĩa ra bắn xoẹt vào người Bành Hoài và Ngô Phi.

Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi kinh hãi cất bổng thân hình lên cao một trượng tránh khỏi hai chùm Phi kim châm bay qua.

Bành Hoài và Ngô Phi thoát chết chỉ trong một đường tơ kẽ tóc, khiến cho hai lão kinh hoàng.

Từ nãy Bành Hoài và Ngô Phi mãi nhắm mắt vận công chữa trị thương tích, không thấy Tần Chung phóng ám khí Phi kim châm nên chưa rõ sự lợi hại, giờ hai lão đã trực diện với gã, suýt phải vong mạng nên không dám coi thường gã nữa.

Bành Hoài và Ngô Phi đứng yên nhìn Tần Chung không hề thấy nháy mắt.

Tần Chung lại lấy hai nắm Phi kim châm xòe hai bàn tay trước mặt Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi, thét:

- Hai ngươi đứng yên đó, tên nào động đậy ta sẽ bắn loạt ám khí Phi kim châm này xem hai ngươi có còn sống nổi nữa hay không.

Bành Hoài quát:

- Tiểu quỷ đừng có cậy Phi kim châm. Bọn ta sẽ giết ngươi ngay tức khắc.

Lão vung chiếc búa đồng nặng ngót ba trăm cân lao tới.

Đồng thời Ngô Phi cũng cất cây quái đao lên xuất một chiêu, ánh đao lóe chớp.

Nhưng trước đó Tần Chung đã hét:

- Các ngươi phải chết.

Hai bàn tay của gã phất qua, hai chùm ánh sáng màu vàng bắn xẹt vào người Bành Hoài và Ngô Phi.

Hai lão kinh hoàng thu hồi võ khí, nhắc bổng mình lên cao hơn một trượng tránh khỏi hai chùm Phi kim châm, trở xuống đất trố to bốn mắt nhìn Tần Chung.

Hai lão không ngờ thủ pháp bắn ám khí của một gã ăn mày trẻ tuổi lại khủng khiếp đến đường đó.

Tần Chung nhanh lẹ lấy thêm hai nắm Phi kim châm cầm tay, chuẩn bị bắn ra khi vừa trông thấy Bành Hoài và Ngô Phi động tĩnh.

Vừa phòng thủ mặt trước ngăn chặn hai lão nhân Điện chủ và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi, Tần

Chung vừa lo sợ cho số mạng của Phùng Phá Thạch sẽ chết trong tay Hội chủ Ngụy Khôn. Nhưng hiện giờ gã đã bị hai lão cầm chân, không thể nào phóng trở lại cứu nguy cho vị đại huynh của mình được.

Gã đứng bất động tại chỗ, tâm trường gã bấn loạn lên.

Lúc này Hội chủ Ngụy Khôn đã tới gần chỗ Phùng Phá Thạch ngồi trên bãi cỏ vận công.

Còn cách Phùng Phá Thạch chừng một trượng, Hội chủ Ngụy Khôn dừng lại.

Lão nhìn chàng cất tiếng cười khà khà:

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch, tới đây số mạng của ngươi quả đã hỏng thật rồi. dù ngươi có tháp cánh mà bay cũng không thoát khỏi nữa rồi.

Hội chủ Ngụy Khôn cười đắc chí:

- Bây giờ bản tọa điểm huyệt ngươi, sai bọn thuộc hạ trói ngươi nhận thấy cái cực hình bị móc mắt, rút gân, mổ bụng chết một cách từ từ để ngươi được nếm mùi đau khổ. Kha kha kha... kha kha kha...

Chấm dứt tràng cười, Hội chủ Ngụy Khôn cất chưởng lên, vươn năm ngọn chỉ thành năm cái vấu nhọn, chộp vào người Phùng Phá Thạch.

Tần Chung thoáng thấy khiếp đảm hét:

- Lão quỷ độc ác.

Gã toan lao ngược trở về phía sau, bỗng Bành Hoài và Ngô Phi cùng quát to:

- Đứng đó.

Hai lão vung búa và quái đao chớp lòa dọa khiếp Tần Chung phải đứng tại chỗ.

Khi năm ngọn trảo còn cách Phùng Phá Thạch chừng hai thước, thình lình một đạo huyết quang từ trong tay chàng chớp lên sáng rực.

Hội chủ Ngụy Khôn gầm to một tiếng như con hổ bị thương, phóng ngược trở về phía sau.

Một bàn tay đầy máu rớt xuống đất rung lên bần bật khiến ai ngó thấy cũng phải tán đởm kinh hồn.

Bàn tay của Hội chủ Ngụy Khôn vừa bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch chặt cụt.

Hội chủ Ngụy Khôn đứng lại run lên lẩy bẩy, đưa bàn tay trái bụm lấy cánh tay phải, máu đang tuôn ra cuồn cuộn, mặt mũi tái xanh, thở hổn hển.

Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi ngó thấy khiếp đảm cùng lượt phóng tới đỡ lấy thân mình đầy vết máu của Hội chủ Ngụy Khôn.

Một lão điểm huyệt cầm máu, một lão lấy kim đan ra vò nát rịt vết thương cánh tay phải của Hội chủ Ngụy Khôn.

Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân nhìn qua tình hình diễn biến thảy đều biến sắc.

Độc Trùng đạo sĩ ghé vào tai Thiết Phiến chân nhân thì thầm vài câu, chẳng hiểu lão nói những gì.

Thiết Phiến chân nhân khẽ gật đầu, sau đó hai lão đứng yên không động tĩnh gì cả.

Trước đó giây phút Phùng Phá Thạch đã đứng lên, trong tay đã cầm thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang lóng lánh đến rợn người.

Chàng phóng mắt nhìn Hội chủ Ngụy Khôn và hai lão Bành Hoài, Ngô Phi, vành môi dưới liền mím chặt.

Chúng môn đồ Long Hổ hội trông thấy Hội chủ Ngụy Khôn bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch chặt cụt bàn tay phải, thảy đều vỡ mật tán hồn, tháo lui ra ngoài xa đứng nhìn, không còn một tên nào dám đứng tại đấu trường.

Tần Chung thoát khỏi sự khống chế của hai lão Bành Hoài và Ngô Phi, chạy lại Phùng Phá Thạch.

Gã vui mừng:

- Phùng ca ca, ca ca đã tống khứ được bầy độc trùng "Cổ độc vô hình" rồi chứ?

Phùng Phá Thạch khẽ gật đầu:

- Xong cả rồi, nhưng lúc nãy huynh theo lời Tần đệ vận chân khí chân nguyên không tống khứ được bầy độc trùng, huynh vận luôn chân khí Càn Khôn Thái Cực đại pháp cũng vô hiệu quả. Huynh vô cùng tuyệt vọng nghĩ phen này chắc phải bị lão quỷ Ngụy Khôn bắt sống với đệ đệ. Chợt huynh nghĩ ra lại vận chân khí Càn Khôn Thái Cực đại pháp hợp với mệnh môn chân hỏa, hai luồng nhiệt hỏa đốt chết sạch cả bầy độc trùng "Cổ độc vô hình" trong tạng phủ của huynh. Huynh vừa mở mắt ra trông thấy lão quỷ Ngụy Khôn đang dùng trảo vồ vào người huynh. Huynh nổi giận rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu cắt cụt bàn tay của lão. Huynh định giết luôn nhưng lão đã phóng ngược trở về phía sau...

Tần Chung hoan hỉ:

- Tiểu đệ mừng cho Phùng ca ca đã thoát qua một tai nạn khủng khiếp. Lúc nãy đệ thấy đã nguy rồi, đệ tưởng chúng ta cùng chết, ngờ đâu mệnh trời chưa nỡ dứt chúng ta khiến cho ca ca giải tỏa được bầy độc trùng. Lão quỷ Ngụy Khôn vô cùng độc ác, ca ca không nên để cho lão sống làm chi.

Ngoảnh lại nhìn Bành Hoài và Ngô Phi đang lúi húi chữa trị vết thương cánh tay cụt của Hội chủ Ngụy Khôn, Tần Chung mắt đầy sát khí.

Gã nói:

- Phùng ca ca, chúng ta hãy tới đó giết ba lão quỷ kia cho rồi.

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Tần đệ đệ nói đúng, chúng ta hãy giết bọn lão quỷ trừ hiểm họa ở sau này.

Phùng Phá Thạch và Tần Chung song song bước tới chỗ Hội chủ Ngụy Khôn.

Chương 21 - Mưa máu gió tanh

Phùng Phá Thạch nhìn Hội chủ Ngụy Khôn hét:

lão quỷ độc ác, ngươi đã cụt cánh tay còn sống làm chi nữa, hãy mau mau nạp mạng cho tiểu gia.

Phùng Phá Thạch lắc động thanh Tàn Hồn huyết kiếm. Một làn huyết quang nhanh như chớp vạch tới cổ họng Hội chủ Ngụy Khôn bề thế chống đỡ.

Hội chủ Ngụy Khôn quá đỗi kinh hoàng, hét một tiếng bắn ngược thân mình về phía sau tránh khỏi làn huyết quang chỉ một đường tơ.

Đại điện chủ Bành Hoài lẫn Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi kinh hoàng phi thân trở lại đứng hai bên hộ vệ cho Hội chủ Ngụy Khôn, đề phòng Phùng Phá Thạch tấn công tiếp.

Công hụt Hội chủ Ngụy Khôn một chiêu, Phùng Phá Thạch sôi giận cùng Tần Chung lướt tới.

Hội chủ Ngụy Khôn quát:

- Các ngươi tử chiến.

Dù đã khiếp mật tan hồn trước thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch nhưng được lệnh tử chiến của Hội chủ Ngụy Khôn, trên một trăm kiếm sĩ không dám chần chừ, ào ào phóng trở lại đấu trường bao vậy Phùng Phá Thạch và Tần Chung vào chính giữa.

Tức thì một rừng kiếm ảnh tua tủa tấn công vào Phùng Phá Thạch và Tần Chung như vũ bão.

Phùng Phá Thạch nổi giận hét lên một tiếng xé mây, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm ba cái, xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Từng cơn mưa huyết ảnh chia ra làm tám hướng dội xuống đầu bọn kiếm sĩ.

Tần Chung đã nhặt thanh kiếm kiếm từ trước, vung lên vũ lộng thần oai xông xáo vào giữa rừng kiếm ảnh của trên một trăm kiếm thủ Long Hổ hội.

Hàng ngàn ánh kiếm quang chớp lóe hợp cùng từng trận mưa máu của thanh Tàn Hồn huyết kiếm xối vào đầu bọn kiếm thủ tám hướng bốn bề.

Lập tức đấu trường hỗn loạn, cát bụi đất cát tung mờ chẳng khác nào nơi chốn sa trường, ầm ầm thiên binh vạn mã.

Rồi thì từng tiếng rú thảm khốc, từng cây thịt bay ra, từng cụm máu bắn vãi lên không gian liên miên bất tận.

Trận hỗn chiến kéo dài trên nửa thời khắc thình lình im bặt, mặc dù không có lệnh của Hội chủ Ngụy Khôn.

Trên sân cỏ rộng đã có ba mươi bảy tên kiếm thủ Long Hổ hội nằm la liệt, ngổn ngang khắp cả

đó đây, máu tanh tràn lan qua tứ phía.

Chúng môn đồ Long Hổ hội còn sống sót có trên hai mươi tên bị thương, máu chảy đầm đìa, chẳng ai bảo ai tháo chạy ra ngoài, đứng nhìn Phùng Phá Thạch và Tần Chung run cầm cập.

Bọn chúng bạt vía bay hồn, chẳng còn một tên nào dám đứng trên đấu trường nữa.

Phùng Phá Thạch và Tần Chung thu hồi hai thanh kiếm, đứng song song với nhau.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm nhuộm đầy máu tươi trông càng thêm ghê rợn.

Phùng Phá Thạch trỏ trường kiếm vào mặt Hội chủ Ngụy Khôn dõng dạc:

- Lão quỷ khiếp nhược, đê hèn, cam tâm xô đẩy chúng môn đồ vào chỗ chết, đứng ngoài tọa hưởng kỳ thành. Nhưng ngươi đã sắp chết rồi.

Đại điện chủ Bành Hoài trợn mắt quát:

- Tiểu quỷ không được vô lễ với Hội chủ ta, bọn ta quyết tử chiến với ngươi.

Lão cầm ngang cây búa đồng nặng ngót ba trăm cân thị uy với Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch trỏ kiếm vào mặt Đại điện chủ Bành Hoài cười gằn:

- Lão cẩu trệ, ngươi chỉ là một tên ngu ngốc, cam phận làm thân khuyển mã cho lão quỷ Ngụy Khôn. Ta đã chặt cụt một tay ngươi vẫn chưa tỉnh ngộ, bây giờ ta sẽ chặt đầu ngươi để làm gương cho những tên ngu xuẩn khác.

Chàng thi triển thân pháp “Di Hình Hoán Ảnh” tuyệt chiêu của Tàn Hồn Quái Nhân.

Đại điện chủ Bành Hoài kinh hãi đứng nhìn dáo dác chung quanh, tìm bóng Phùng Phá Thạch.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi biến sắc, vung cây quái đao vù vù đề phòng Phùng Phá Thạch xuất hiện.

Hội chủ Ngụy Khôn kinh hoàng, sắc mặt tái mét, thân hình run run.

Chợt nghe tiếng hét xé mây:

- Nằm xuống!

Cùng theo tiếng hét, hai làn huyết quang một nhằm Đại điện chủ Bành Hoài, một nhằm vào Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi chớp tới nhanh hơn sét giật lưng trời.

Soảng... soảng...

Phập... phập...

Ối... ối...

Cây quái đao và chiếc búa nặng ngót ba trăm cân bay vút ra ngoài.

Một chiếc đầu rụng xuống, một thân người đổ ập quằn quại trên mặt đất.

Phùng Phá Thạch hiện ra tay cầm thanh Tàn Hồn huyết kiếm, thân mình vấy máu kẻ thù, trông chẳng khác một vị huyết thần.

Chàng nhìn chiếc thủ cấo của Đại điện chủ Bành Hoài nằm dưới đất rồi nhìn trưởng lão cao thủ Ngô Phi đang quằn quại, rên siết, tay ôm lấy chân cụt bên phải.

Chúng môn đồ Long Hổ hội ngó thấy tán đởm kinh tâm, không cần chờ lệnh của Hội chủ Ngụy Khôn, phóng đi ào ào vượt qua tường mất dạng.

Hội chủ Ngụy Khôn hồn phi phách tán, đứng trơ ra, hai mắt trợn trừng, chiếc mồm há hốc hết nhìn thủ cấo của Đại điện chủ Bành Hoài đến nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm nhuộm máu trong tay Phùng Phá Thạch.

Chỉ có một chiêu, nhân vật thần quái đã khiến cho hai đại cao thủ tuyệt hạng của Long Hổ hội một chết, một cụt chân, chưa từng xảy ra trên chốn giang hồ.

Đảo mắt nhìn quanh đấu trường, không còn thấy một tên môn đồ nào, luôn cả hai lão Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân cũng đã chạy trốn từ bao giờ, Hội chủ Ngụy Khôn càng thêm vỡ mật.

Thình lình, Hội chủ Ngụy Khôn hú lên một tiếng như ma tru, phóng mình lên lao đi vun vút về phía bức tường bên phải Tổng đàn Long Hổ hội.

Thoáng thấy Hội chủ Ngụy Khôn chạy trốn, Phùng Phá Thạch hét to:

- Ngươi chạy đâu cho khỏi.

Chàng thi triển ngay thân pháp “Thần Mã Đăng Vân” đuổi theo Hội chủ Ngụy Khôn như mây giăng chớp giật.

Tần Chung ngó thấy sợ có sơ xuất cũng phi thân đuổi theo phía sau lưng.

Khi còn cách Hội chủ Ngụy Khôn chừng nửa trượng, Phùng Phá Thạch hét:

- Nằm xuống!

Chàng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm một cái.

Ánh huyết quang chớp tới điểm vào cổ họng Hội chủ Ngụy Khôn.

Một tiếng rú uất hận nghẹn ngang cổ họng.

Một tiếng huỵt khô khan.

Thân hình đang ở trên cao của Hội chủ Ngụy Khôn nhào trở xuống đất.

Chiếc thủ cấp của lão nằm trên mặt đất, cặp mắt hãy còn nhấp nháy nhìn bầu trời như tiếc rẽ cảnh sống vinh hoa hoan lạc từ bấy lâu nay ở cõi trần.

Đấu trường trở nên im bặt, khắp nơi không nghe một tiếng động nhỏ nào.

Phùng Phá Thạch thu hồi thân thủ đáo trở xuống mặt đất.

Chàng đảo mắt nhìn qua không còn thấy hai lão đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân nơi đâu nữa cả.

Luôn cả chúng môn đồ Long Hổ hội cũng biến mất từ bao giờ không rõ.

Nhìn tử thi chúng môn đồ Long Hổ hội nằm ngổn ngang, chồng chất trên mặt đất, máu ngập cả sân cỏ rộng, bất giác Phùng Phá Thạch buông một tiếng thở dài, khe khẽ rùng mình mấy cái như ngao ngán trước cảnh máu đổ thịt rơi.

Tần Chung đã tới đứng bên cạnh Phùng Phá Thạch không nói năng gì.

Phùng Phá Thạch day qua Tần Chung:

- Tần đệ, chúng ta đi thôi.

Hai người dắt tay nhau rời khỏi đấu trường, bước ra ngoài cửa cổng, tới cánh rừng tùng, leo lên lưng hai con tuấn mã phi nhanh giữa buổi hoàng hôn.

o O o

Chỉ vài ngày sau đó cái tin Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch huyết tẩy Long Hổ hội giết chết luôn Hội chủ Ngụy Khôn, hai Đại điện chủ và Tổng lãnh cao thủ chấn động như sấm sét trên chốn giang hồ.

Quần hùng kể luôn hai đạo hắc, bạch thảy đều vỡ mật bay hồn, phập phồng lo sợ, không hiểu rồi tai họa có tới với bản thân mình hay không.

Bạch Kỳ bang của Bang chủ Thương Sư Nguơn khẩn cấp báo nguy.

Ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân, Thanh Thành báo động.

Chỉ riêng có Thần Đạo giáo im lìm không thấy động tĩnh chi cả.

Chẳng hiểu Giáo chủ Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả đang âm thầm lặng lẽ trù tính một diệu kế gì đối phó với nhân vật thần quái khủng bố máu tanh Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Luôn cả bọn giáo đồ Thần Đạo giáo thường xuất hiện trên mặt giang hồ cũng biến mất. Khắp cả đó đây chẳng còn một chiếc bóng nào thấp thoáng.

Chỉ có các tửu điếm, trà lâu trong vùng đất Quảng Lăng vốn là Kinh Châu của nhà Hán năm xưa, ngày ngày, đêm đêm đông nghẹt cao thủ hai đạo hắc, bạch.

Bang hội tụ họp với nhau bàn tán xôn xao dữ dội về cái tin Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch sử dụng thanh Tàn Hồn huyết kiếm chỉ trong vòng thời gian ngắn đã giết chết ba đại tuyệt thủ của Long Hổ hội và tàn sát gần một trăm mạng chúng môn đồ, chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm kim cổ.

Hầu hết các cao thủ hắc đạo đều cho Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là một tiểu huyết thần ghê gớm, phải lập liên minh diệt ma đầu giết đi, trừ đại họa cho hàng ngũ hắc, bạch đạo võ lâm và cả mọi người.

Ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành và Côn Luân cũng cho Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là một tiểu sát thần, hung bạo tàn ác, sát hại sinh linh, đã đắc tội với nhà Phật, phải tảo trừ.

Năm vị chưởng môn nhân ngũ đại môn phái khẩn cấp tụ họp tại chùa Thiếu Lâm bàn bạc kế hoạch đối phó với nhân vật tiểu sát thần trong những ngày sắp tới.

Các đại cao tăng, trưởng lão, đạo trưởng ngày ngày luyện tập võ công cho thuần thục, chuẩn bị khai đấu cùng Phùng Phá Thạch.

Riêng về cao thủ bạch đạo chính thống lại bảo chỉ vì năm xưa Phùng Sơn bảo bị bọn Xích Phát Đại Ma Tôn và sáu bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội, Kỳ Môn hội, Quần Thư hội, Hồng Loan cung đã cấu kết với nhau tàn sát trên bảy mươi nhân mạng và giết chết Phùng Phá Sơn bảo chủ một cách quá tàn khốc, nên Phùng Phá Thạch vì mối huyết hải thâm cừu chồng chất trong lòng nên thẳng tay tàn sát các bang hội đó là luật chí công, vay máu trả nợ bằng máu, chẳng có gì đáng gọi là quan trọng.

Bọn cao thủ chánh đạo này không dự vào chuyện lập liên minh diệt ma đầu của bọn cao thủ hắc phái đề xướng.

Họ đứng ra ngoài vòng để nhìn trận mưa máu, gió tanh sắp diễn ra...

o O o

Ánh nắng chiều vàng nhạt còn thoi thóp trên những tàn lá xanh hai hàng cổ thụ đứng bên đường, chợt thấy có hai thớt ngựa từ xa phi nhanh tới.

Chỉ trong nháy mắt, hai thớt ngựa đã tới gần. Nhìn kỹ lại đó là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch và gã ăn mày Tần Chung.

Phùng Phá Thạch và Tần Chung tới đây sau năm ngày đại ác chiến kinh hồn cùng Hội chủ Ngụy Khôn, Đại điện chủ Bành Hoài, Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi, Độc Trùng đạo sĩ, Thiết Phiến chân nhân và trên hai trăm môn đồ Long Hổ hội.

Sau khi rời khỏi Tổng đàn Long Hổ hội, Phùng Phá Thạch và Tần Chung tới một khách điếm thuê hai gian phòng nghỉ ngơi trong ba ngày rồi mới lên đường tới đây.

Đôi ngựa giao kề song song phi nhanh trên con quan đạo, hai bên là hai hàng cây cổ thụ ngàn năm vươn cao hơn mười trượng, cành lá rườm rà.

Đang đi, chợt Tần Chung day qua hỏi Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca, bây giờ chúng ta đi đâu. tới Bạch Kỳ bang hay tìm sào huyệt Thần Đạo giáo?

Phùng Phá Thạch đáp ngay như đã có quyết định từ trước:

Huynh định tới Tổng đàn Bạch Kỳ bang gặp lão Bang chủ Thương Sư Ngươn hỏi cái tội của lão năm xưa đã cùng năm bang hội vâng theo lệnh của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tới Phùng Sơn bảo tàn sát trên bảy mươi gia nhân và giết phụ thân của huynh, lại còn đốt phá sơn bảo cháy rụi. Huynh sẽ phanh thây lão huyết tẩy luôn cả Bạch Kỳ bang.

Chàng hỏi Tần Chung:

- Tần đệ đệ có đi với huynh không?

Tần Chung gật mạnh đầu:

- Từ nay tiểu đệ sẽ đi theo Phùng ca ca mãi mãi không rời một bước nào. Lần phục hận này ca ca có gửi huyết hận thư cho lão Thương Sư Ngươn không?

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Lần này huynh không gửi huyết hận thư như hai lần đã gửi cho Thanh Vân bang và Long Hổ hội. Huynh sẽ tới đó bất ngờ.

Tần Chung ngạc nhiên:

- Tại sao vậy Phùng ca ca?

- Tại vì sau hai trận huyết tẩy Thanh Vân bang và Long Hổ hội vừa qua, hiện nay trên chốn giang hồ bọn cao thủ hắc phái cho huynh là một tiểu huyết thần, cần phải tảo trừ. Luôn cả ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân và Thanh Thành cũng cho huynh là tiểu sát thần, phải trừ khử. Nếu hôm nay huynh gửi huyết hận cho lão Bang chủ Thương Sư Ngươn, chắc chắn lão sẽ đi cầu viện bọn cao thủ hắc phái và ngũ đại môn phái cùng các chưởng môn nhân các đại tuyệt thủ võ công thuộc hàng thượng thặng, xuất quỷ nhập thần. Một mình huynh cho dù có thanh Tàn Hồn huyết kiếm và võ công của sư phụ truyền dạy cũng không thể nào đương đầu nổi với số người đông đảo như thế. Vì vậy huynh theo kế sách “xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị” tới đó thình lình, lão trở tay không kịp, giết lão sẽ dễ dàng hơn. Tần đệ đệ thấy có đúng không?

Tần Chung khen ngợi:

- Phùng ca ca tuổi còn trẻ mà liệu việc như thần, chẳng có một chút nào sơ xuất. Cứ theo ngu ý của tiểu đệ, từ nay ca ca hãy sử dụng chiến pháp thực thực, hư hư, vô tung vô ảnh, tránh né tcs những kẻ thù có oán hận hay không oán hận, thỉnh thoảng xuất hiện bất ngờ một vị trí nào đó, giết những tên lão tặc đã từng cấu kết cùng lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tàn sát người trong Phùng Sơn bảo, giết chết Phùng tiền bối. Như vậy có lẽ an toàn hơn, chẳng hiểu ca ca có nghĩ thế không?

Phùng Phá Thạch bật khen:

- Tần đệ đệ quả thật cao minh, phân tích tình hình rất chu đáo. Chính huynh cũng nghĩ như thế. Từ nay huynh sẽ áp dụng chiến pháp đột xuất, đột hiện, che giấu kỹ hành tung, tránh né bọn hòa thượng, cao tăng trong ngũ đại môn phái, không lạm sát những kẻ không có tham dự vào trận tàn sát Phùng Sơn bảo...

chàng nói thêm:

- Nhưng nếu bọn họ dù là hắc phái, dù là bạch đạo có cái tham vọng muốn chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, a tòng theo lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn bức bách huynh thái quá, đẩy huynh vào con đường cùng chắc hẳn huynh không thể nào nhượng bộ được. Tất nhiên trận đại sát kiếp sẽ diễn ra, hậu quả không sao đo lường trước nổi. Tần đệ đệ nghĩ có đúng như thế không?

Tần Chung tán đồng:

- Tất nhiên là như vậy rồi. Phùng ca ca chỉ áp dụng chiến pháp bảo trọng lấy thân trên con đường sứ mạng tìm thù tiết hận và tránh lạm sát những kẻ vô can. Nhưng nếu có bọn nào đó dù là ngũ đại môn phái chỉ vì tham vọng chiếm đoạt bí kíp thì ca ca hãy xem bọn họ là phường hắc đạo, cần phải diệt đi, ca ca đâu có thể trói tay cho bọn họ giết mình được.

Gã hỏi:

- Phùng ca ca có mang pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục theo trong mình đó không?

Phùng Phá Thạch thành thật:

- Huynh không có mang pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trong mình. Pho bí kíp này đã thất lạc theo cái chết của phụ thân, hiện nay hài cốt không biết ở nơi nào, bởi Phùng Sơn bảo đã bị tàn phá. Huynh đang đi tìm nó bởi nó là món bảo vật di truyền của tổ phụ và có hai tuyệt chiêu vô địch. Nhưng ngày trước nội tổ của huynh luôn cả phụ thân huynh chưa luyện được hai chiêu này bởi vì hai người không đủ nội lực để luyện chiêu. Cứ như phụ thân huynh cho huynh biết thì phải có nội lực từ một trăm năm trở lên mới dám luyện, bằng không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến tàn phế, hoặc chết liền tại trận khi đang luyện chiêu. Dù vậy nếu tìm kiếm được pho bí kíp, huynh nhất định sẽ luyện hai chiêu đó.

- Hiện nay Phùng ca ca đã có được bao nhiêu thành công lực rồi?

- Hiện nay nội lực của huynh chưa tới một trăm năm, huynh sẽ tìm phương cách bồi nguyên cho nội lực gia tăng tới số đó.

Tần Chung khuyến khích:

- Tiểu đệ cũng nghe nói tới hai chiêu vô địch trong pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục này quả là một pho bí kíp vô tiền khoáng hậu. Phùng ca ca hãy tận lực đi tìm pho bí kíp đó mới có thể đương đầu với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn. Đệ nghe nói công lực của lão cao thâm, quỷ thần vô lượng, và bốn lão đại ma đầu kia võ công cũng rất cao cường. Nếu ca ca chưa luyện được hai chiêu vô địch kia chỉ sợ e không thể nào đương đầu nổi với năm lão quỷ đó. Nhưng chuyện đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đệ thấy rất khó khăn, vì như huynh đã nói hài cốt của Phùng tiền bối đã thất lạc, không biết ở nơi nào, đi tìm bí kíp quả là một chuyện mò trăng đáy bể.

Phùng Phá Thạch cương quyết:

- Huynh đã có quyết rồi, bằng bất cứ khó khăn lao khổ đến đâu, huynh vẫn phải đi tìm cho bằng được bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bởi có bí kíp này huynh mới có thể giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân, Lưỡng Diện Quái Nhân, báo thù cho phụ thân huynh, cho Tạ sư bá và cho sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân được.

Tần Chung hỏi:

- Từ trước đến nay Phùng ca ca có lần nào gặp lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão quỷ kia không?

Phùng Phá Thạch đáp:

- Cách đây hơn hai năm, huynh đã gặp lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn một lần, luôn cả bọn lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân và Liệt Hỏa Ma Quân. Lúc đó năm lão quỷ này đánh nhau với sư phụ của huynh, huynh đang bị thương rất nặng, không trợ lực cho sư phụ được, huynh lén tới gần đấu trường, phóng một kiếm vào lưng lão Liệt Hỏa Ma Quân khiến cho lão bị trọng thương. Huynh toan bắn ra năm đạo chỉ vào lão Diêm Vương Tôn Giả nhưng bị lão đánh một chưởng trúng nhằm ngực khiến huynh bất tỉnh...

Tần Chung hỏi tiếp:

- Hình dạng lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn như thế nào, Phùng ca ca có thấy rõ không?

- Hình dạng của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn vô cùng cổ quái, thân hình to lớn như Hộ pháp, mặt mũi hung tợn như phán quan dưới địa ngục, tóc râu đều đỏ hoe. Đầu giống hệt con sư tử, giọng nói như hổ gầm, bất cứ là ai trông thấy lão quỷ này cũng phải khiếp mật bay hồn, không một ai dám tới gần lão. Nếu Tần đệ đệ thấy lão cũng phải run.

- Còn lão Diêm Vương Tôn Giả thì sao?

- Mặt mũi Diêm Vương Tôn Giả trông như ác quỷ, cặp mắt nửa đỏ nửa xanh, giống như đèn ma. Thân hình to lớn dị thường, trông dữ dằn không kém lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn bao nhiêu.

Phùng Phá Thạch và Tần Chung nói chuyện tới đây thì sắp đến ngã ba quan đạo.

Một đường thẳng tới thị trấn Liễu Châu, một đường rẽ sang dãy núi Ngũ Hành Sơn.

Bỗng từ trước mặt Phùng Phá Thạch và Tần Chung xuất hiện ba thớt ngựa chạy tới như bay.

Trên lưng ba thớt ngựa chở ba tên kỵ mã trông qua có chuyện gì rất khẩn cấp.

Nháy mắt ba thớt ngựa chở ba tên kỵ mã đã tới gần. Phùng Phá Thạch và Tần Chung chăm chú nhìn xem bọn đó là ai mà phi ngựa gấp rút như thế.

Phùng Phá Thạch nói:

- Tần đệ đệ, xem ra ba tên kỵ mã kia đang có chuyện gì rất cấp bách nên mới phi ngựa nhanh như vậy. Chúng ta hãy đề phòng xem có phải là bọn Thần Đạo giáo hay không.

Tần Chung nhìn kỹ ba tên kỵ mã ngồi trên lưng ngựa lúc đó chỉ còn cách chừng năm mươi trượng.

Chợt Tần Chung kêu lên:

- Phùng ca ca, ba người đó chính là ba vị Thủ tòa của bang hành khất. Không hiểu sao bọn họ đi đâu trên con đường này, chúng ta hãy dừng ngựa lại hỏi họ xem có chuyện gì lại phi ngựa khẩn cấp như thế.

Tần Chung và Phùng Phá Thạch liền gò ngựa hai bên đường chờ ba thớt ngựa.

Nháy mắt ba thớt ngựa đã đến nơi, nhìn kỹ lại đó là ba gã trung niên vận phục theo lối hành khất trên ngực đều có ba túi lưng đeo kiếm dài.

Vừa nhận ra Tần Chung, ba tên trung niên hành khất liền dừng phắt ngựa lại.

Ba gã nhảy xuống đất, hấp tấp chạy tới đứng trước đầu ngựa của Tần Chung.

Ba gã trung niên hành khất vòng tay thi lễ trước mặt, xem qua bọn họ đều là thuộc cấp.

Phùng Phá Thạch rất ngạc nhiên về điều này vì chàng đâu ngờ địa vị của Tần Chung trong bang hành khất cao như vậy.

Tần Chung ngồi trên lưng ngựa hỏi:

- Ba vị Thủ tòa đi đâu trên con đường này, trông qua có vẻ cấp bách như thế?

Gã trung niên hành khất đứng giữa cung kính:

- Thưa tiểu công tử, Quyền Bang chủ sai bọn thuộc hạ đi tìm tiểu công tử đã mấy ngày rồi, may sao đến đây gặp được tiểu công tử.

Tần Chung cau mày:

- Quyền Bang chủ sai phái ba vị thủ tỏa đi tìm ta có chuyện gì quan trọng hay không?

Gã trung niên hành khất đứng giữa đáp:

- Thưa tiểu công tử, Quyền Bang chủ có chuyện vô cùng quan trọng, cần phải gặp tiểu công tử thật gấp. Quyền Bang chủ bảo bọn Thủ tòa khi gặp tiểu công tử hãy thỉnh mời tiểu công tử trở về Tổng đàn lập tức.

Tần Chung gật đầu:

- Được rồi, chư vị Thủ tòa hãy chờ ta.

Tần Chung quay sang Phùng Phá Thạch bằng một giọng nói buồn buồn:

- Phùng ca ca, bản bang đang có chuyện rắc rối, bây giờ tiểu đệ phải trở về Tổng đàn ngay, không thể đi theo ca ca được nữa, nhưng chỉ chừng vài ngày mọi chuyện yên rồi tiểu đệ sẽ tìm gặp lại ca ca.

Phùng Phá Thạch nhìn qua sắc diện của tên trung niên hành khất như muốn đoán biết chuyện gì xảy ra trong bang hành khất, rồi day lại Tần Chung giọng bâng khuâng.

- Tần đệ đệ hãy bảo trọng, có thể về chuyện Thần Đạo giáo tới Tổng đàn gây khó khăn cho Bang chủ, đệ đệ hãy nên trở về Tổng đàn thật gấp kẻo Bang chủ trông chờ.

Tần Chung nhìn Phùng Phá Thạch một lúc rất lâu, chưa nỡ vội chia tay.

Gã trung niên hành khất thúc giục Tần Chung:

- Xin tiểu công tử theo bọn thuộc hạ trở về Tổng đàn thật gấp, kẻo chẳng còn kịp nữa.

Tần Chung nhìn Phùng Phá Thạch nói mau:

- Phùng ca ca, tiểu đệ xin tạm biệt. Trên đường huyết hận ca ca hãy bảo trọng.

Phùng Phá Thạch luyến lưu:

- Tần đệ đệ hãy bảo trọng.

Lại nhìn Phùng Phá Thạch một lần cuối cùng, Tần Chung phóng ngựa chạy nhanh theo ba gã trung niên hành khất.

Ngồi trên lưng ngựa nhìn theo người ngựa của Tần Chung cho đến khi hút mờ giữa đám cát bụi tung mù trên quan đạo, Phùng Phá Thạch buông tiếng thở dài.

Tần Chung đi rồi lòng chàng cảm thấy một nỗi cô đơn, trông vắng lạ thường.

Chỉ mới quen thân nhau rồi kết tình nghĩa huynh đệ sinh tử chi giao chẳng bao lâu, nhưng tình nghĩa giữa chàng và Tần Chung đậm đà, thắm thiết hơn cả tình yêu nam nữ.

Bây giờ Tần Chung đã cách xa rồi, làm sao trong lòng chàng khỏi phải buồn bã, bâng khuâng.

Tần ngần một lúc thật lâu, Phùng Phá Thạch thở dài, thúc ngựa chạy nhanh về hướng Tổng đàn Bạch Kỳ bang...

Chương 22 - Cỗ quan tài sơn đỏ

Dừng ngựa lại bên cánh rừng cây cối rườm rà cách Tổng đàn Bạch Kỳ bang chừng năm dặm, Phùng Phá Thạch nhảy xuống đất đảo mắt nhìn quanh.

Trước sau đây đó không thấy một chiếc bóng môn đồ Bạch Kỳ bang nào cả.

Phùng Phá Thạch lẩm bẩm:

- Lão Thương Sư Ngươn không có bố trí canh gác nơi này hay sao?

Mặt trời đã lặn từ lâu, bóng hoàng hôn từ ngàn phương kéo về xóa nhòa cỏ cây, vạn vật, trông qua cảnh sắc ảm đạm thê lương.

Phùng Phá Thạch khẽ nhủ thầm:

- Bây giờ ta hãy giấu kín con tuấn mã trong rừng kẻo bọn chúng phát giác biết trước có ta tới báo động làm hư cả mọi việc.

Phùng Phá Thạch dắt con tuấn mã vào trong rừng chừng năm mươi trượng cột lại một thân cây chung quanh lá cành rậm rạp khó nhìn ra.

Trở ra phía ngoài đường, thân ảnh như làn mây, Phùng Phá Thạch lướt đi nhanh theo con đường nhỏ quanh lộ tiến thẳng vào Tổng đàn Bạch Kỳ bang.

Tới trạm canh gác đầu tiên, Phùng Phá Thạch thu hồi thân pháp, đáp trở xuống đất.

Chàng đưa mắt nhìn qua ngạc nhiên lẩm bẩm:

- Ồ, sao lão tặc Thương Sư Ngươn lại không cho võ sĩ canh gác trạm này.

Bâng khuâng một lúc, Phùng Phá Thạch lại trổ khinh công tới trạm canh thứ hai.

Trạm canh thứ hai cũng không thấy một tên môn đồ nào canh gác, bỏ trống như trạm canh trước khiến cho Phùng Phá Thạch càng ngạc nhiên hơn.

Phùng Phá Thạch tiến vào con đường quanh co uốn lượn đến trạm canh thứ ba.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, khắp tứ bề vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng gió thổi khua lá cành hai bên đường xào xạc.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc, trong lòng phát sinh nghi hoặc vì đây là một chuyện lạ thường.

Chàng nói một mình:

- Lạ thật, tại sao ta đã vượt qua ba trạm canh phòng con đường vào Tổng đàn Bạch Kỳ bang mà lão quỷ Thương Sư Ngươn không cho một tên môn đồ nào canh gác, cũng chẳng có một tên nào đi tuần phòng như Long Hổ hội, Thanh Vân bang. Lão đang bày ra quỷ kế gì hãm hại ta đây.

Suy nghĩ phát giây, chàng tự đáp:

- Hay là lão quỷ Thương Sư Ngươn ra lệnh cho bọn môn đồ ẩn nấp vào những chỗ kín, khi trông thấy ta xuất hiện thì bắn tin vào Tổng đàn báo động cho lão quỷ Thương Sư Ngươn chuẩn bị trước khi ta tới.

Chần chừ một lúc, Phùng Phá Thạch trổ thuật khinh công tiến tới chạm thứ tư.

Trạm thứ tư cũng không thấy một chiếc bóng môn đồ nào thấp thoáng.

Phùng Phá Thạch nghi hoặc nghĩ thầm:

- “Chắc chắn lão quỷ Thương Sư Ngươn đã bày quỷ kế chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Có lẽ lão áp dụng kế “Dẫn hổ nhập lâm” suốt con đường vào đây bỏ trống bốn trạm canh gác, chẳng cho môn đồ nào đi tuần phòng, dẫn dụ ta đi vào phía trong lọt vào những chỗ lão đã mai phục sẵn. Bọn lão sẽ đổ ập ra, bất ngờ tấn công ta bốn mặt.”

Phùng Phá Thạch băn khoăn đứng yên nghĩ ngợi chưa vội tiến vào trong.

Chàng tự vấn:

- “Tình hình nơi đây xảy ra lạ lùng, khó hiểu như thế này, bây giờ không biết ta có nên vào trong Tổng đàn Bạch Kỳ bang hay không? Nếu ta thối lui sẽ phí mất thời gian trong sứ mạng đi tìm thù rửa hận, bằng nếu tiến vào chỉ sợ sẽ rơi vào cái bẩy của lão Thương Sư Ngươn. Cho dầu ta không gửi huyết hận thư nhưng chắc chắn lão đã phòng bị cả rồi.”

Suy tính một lúc, Phùng Phá Thạch sáng rực hai ánh mắt, cương quyết:

“Mặc cho lão quỷ Thương Sư Ngươn bày ra những quỷ kế hay cạm bẫy gì, lợi hại tới đâu ta cũng không thể nào lui bước được. Ta cứ vào trong xem tình thế ra sao rồi sẽ tùy theo đó mà ứng biến”.

Nghĩ dứt, Phùng Phá Thạch vừa thi triển thân pháp nhanh lẹ ẩn hiện như loài quỷ mụi tiến thẳng vào Tổng đàn Bạch Kỳ bang, vừa đảo mắt nhìn quanh đề phòng biến cố.

Còn cách Tổng đàn Bạch Kỳ bang khoảng độ một dặm, chợt bên tai Phùng Phá Thạch nghe có tiếng chiêng trống, tiếng tụng kinh gõ mõ vang rền.

Tiếng tụng kinh gõ mõ nghe thật thê lương buồn thảm.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc:

“Quái lạ, trong Tổng đàn Bạch Kỳ bang đang có chuyện gì lại có tiếng chiêng, trống gõ mõ tụng kinh nghe buồn thảm như vậy. Ta hãy vào xem chuyện gì”.

Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp lướt đi như một làn mây nhẹ, dọc đường vẫn không thấy một chiếc bóng môn đồ nào thấp thoáng nơi đâu cả.

Chẳng mấy chốc Phùng Phá Thạch đã tới cánh cửa cổng vào Tổng đàn không thấy một tên môn đồ nào đứng canh gác như bên Long Hổ hội và Thanh Vân bang.

Hình như lão Bang chủ Thương Sư Ngươn đã ra lệnh cho chúng môn đồ Bạch Kỳ bang bỏ ngỏ

từ lâu.

Tiếng chiêng, tiếng trống chợt chấm dứt, tiếng gõ mõ tụng kinh vang to hơn trước.

Phùng Phá Thạch phóng mắt nhìn vào phía trong bất giác đã phải giật mình.

Qua ánh sáng của hàng trăm cây bạch lạp to tướng cắm khắp nơi phía dưới bậc thềm trước cánh cửa tòa đại điện, mười hai tay trung niên hòa thượng vận cà sa vàng ngồi bên, tay gõ mõ, miệng tụng kinh vang dội.

Trước mặt mười hai vị trung niên hòa thượng vận cà sa có một cỗ quan tài sơn đỏ đặt trên linh sàng. Trên nắp cỗ quan tài cắm một hàng cây bạch lạp to lớn, cháy bập bùng soi sáng cả những chiếc đầu bóng lộn của chư tăng.

Trên bậc thềm phía ngoài cánh cửa lớn vào tòa đại điện, có hàng mấy mươi nam nữ vận tang phục trắng màu tang ma, vừa bái lễ trước cỗ quan tài theo tiếng kinh kệ, vừa khóc lóc nghe vô cùng thảm thiết.

Chuyện gì đã xảy ra cho Bạch Kỳ bang đây?

Rõ ràng đêm nay Bạch Kỳ bang đang cử hành một đám tang ma nên mới có mười hai vị trung niên hòa thượng tới đây tụng kinh niệm Phật và mấy mươi nam nữ vận tang phục quỳ lạy, khóc lóc trong thềm đại điện kia...

Nhưng nhân vật đang nằm trong cỗ quan tài sơn đỏ kia chính là ai?

Trong lòng phát sinh nghi hoặc, Phùng Phá Thạch chưa vội bước vào phía trong cửa cổng...

Đứng lặng trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm một mình:

- Chẳng lẽ lão Thương Sư Ngươn đã chết thật rồi nên mới cử hành lễ tang ma có cả mười vị hòa thượng, gia nhân khóc lóc thảm thiết như thế. Ta thử nhìn xem cánh cửa đại điện viết những chữ gì.

Phùng Phá Thạch vận nhỡn lực tinh vi nhìn lên cánh cửa lớn vào tòa đại điện treo một mảnh vải trắng to lớn, viết bốn chữ đen:

"Tang trí kỳ ai..."

Dưới bốn chữ đó lại có hàng chữ cũng màu đen:

"Bang chủ Thương Sư Ngươn quy tiên"

Phùng Phá Thạch bật thốt:

- Đúng rồi. Đám tang ma này là của lão quỷ Bang chủ Thương Sư Ngươn chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Có lẽ lão vừa mới chết vài hôm.

Nhưng chợt nghĩ ra một điều, Phùng Phá Thạch thắc mắc, tự vấn lấy mình:

- Nhưng tại sao lão quỷ Thương Sư Ngươn lại chết một cách bất đắc kỳ tử như vậy.

nhân vật nào thù oán lão tới đây giết lão, hay lão mang trọng bệnh rồi chết bất ngờ.

Phùng Phá Thạch vẫn nghi hoặc, ngẫm nghĩ mãi chưa hiểu ra làm sao cả.

Bởi vì trên đường từ thị trấn Liễu Châu tới đây, chàng không nghe cái tin Bang chủ Thương Sư Ngươn chết, và hiện giờ cũng chẳng thấy một người khách nào, một bang hội nào tới Tổng đàn Bạch Kỳ bang này điếu tang.

Như vậy là sao?

Chợt lại nghĩ ra một điều quan trọng, Phùng Phá Thạch cười nhạt:

- A! Lão quỷ Thương Sư Ngươn bày ra quỷ kế “Kim thiền thoát xác”, giả chết để phỉnh lừa ta khi đến đây nhìn thấy cỗ quan tài sơ đỏ kia, cứ tưởng là lão đã chết thật, ta sẽ gác qua chuyện báo thù chứ không sai.

Chàng quyết định:

- Bây giờ ta hãy tới cỗ quan tài sơn đỏ kia xem hư thực thế nào, nếu đúng là lão giả tử hoặc không giả tử ta cũng giết lão luôn.

Thầm tính trong lòng đã xong, Phùng Phá Thạch đàng hoàng bước qua cánh cổng Tổng đàn Bạch Kỳ bang, thẳng tới chỗ mười hai vị trung niên hòa thượng tay vẫn gõ mõ lốc cốc, miệng đọc kinh a di đà.

Còn cách cỗ quan tài sơn đỏ chừng bảy tám trượng, Phùng Phá Thạch dừng lại, đảo mắt quan sát hai bên tường Tổng đàn và phía trong tòa đại điện.

Mười hai vị trung niên hòa thượng dường như chưa hay biết có người vào cổng, vẫn gõ mõ, tụng kinh đều đều, âm thanh nghe thật thảm buồn.

Phùng Phá Thạch vận nội kình, cất tiếng dõng dạc:

- Vị nào chủ tang hãy mau ra đây!

Tiếng nói của chàng tuy không to nhưng âm thanh như những lưỡi kiếm bén nhọn chọc vào lỗ tai người, khiến ai nấy đều giật mình kinh hoảng.

Mười hai vị hòa thượng trung niên nghe tiếng người từ ngoài cổng vọng vào, liền ngưng tụng niệm, cùng quay mặt lại nhìn ra.

Phùng Phá Thạch lại dõng dạc:

- Vị nào chủ tang hãy ra đây mau.

Bọn người nam nữ vận tang phục nghe tiếng gọi của Phùng Phá Thạch thảy đều ngẩng lên, thôi lạy, đứng lên đưa mắt nhìn chàng.

Liền đó, từ phía trong tòa đại điện một vị lão nhân trạc ngũ tuần, thân hình lực lưỡng, mình vận tang phục, từ từ bước ra cánh cửa lớn, xuống thềm tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch.

Lão nhân vòng tay cung kính:

- Chẳng hay thiếu hiệp cao danh là gì, tới tệ trang có điều gì chỉ giáo?

Phùng Phá Thạch nhìn thẳng vào mặt lão nhân vận tang phục, lạnh lùng hỏi:

- Lão giữ chức vụ gì trong Bạch Kỳ bang?

Lão nhân vận tang phục chậm rãi đáp:

- Lão nô chỉ là người quản gia trong gia trang cho Thương đại nhân, không giữ chức vị nào trong Bạch Kỳ bang cả, xin thiếu hiệp chớ hiểu lầm.

Nhìn thẳng vào ánh mắt lão nhân vận tang phục, như muốn khám phá ý nghĩ trong đầu lão, Phùng Phá Thạch gằn mạnh giọng:

- Lời nói của lão vừa rồi có đúng sự thật hay không? Ta không tha thứ cho bất kỳ ai nói dối với ta cả.

Lão nhân vận tang phục gật mạnh đầu, tỏ ra sự quả quyết lời nói của mình là thành thật:

- Lão nô đâu dám vô lễ nói dối với thiếu hiệp. Lão nô là quản gia của Thương đại nhân tính đến nay đã mười sáu năm qua rồi. Chỉ lo chuyện coi sóc gia nhân, kho lương thực, chăn nuôi súc vật. Ngoài ra lão nô không biết chuyện gì khác.

Phùng Phá Thạch khẽ gật:

- Được rồi. Ta tạm tin theo lời lão. Bây giờ lão hãy nghe ta hỏi đây!

Lão nhân vận tang phục cung kính:

- Thiếu hiệp muốn hỏi chuyện gì, xin nói ra cho lão nô nghe.

Phùng Phá Thạch hỏi rõ từng tiếng:

- Lão Thương Sư Ngươn chết từ bao giờ, tại sao lão lại đứng ra làm chủ tang lễ?

Lão nhân vận tang phục vẫn cung kính:

- Thưa thiếu hiệp, đại nhân của lão nô qui tiên cách đây ba ngày, vào giờ sửu. Phu nhân sai bảo lão nô đứng ra cử hành tang lễ cho đại nhân.

Phùng Phá Thạch hỏi tiếp:

- Thương phu nhân ở đâu, sao lại sai bảo lão đứng ra cử hành tang lễ?

Lão vận tang phục bùi ngùi:

- Thưa thiếu hiệp, mấy ngày rồi phu nhân khóc mãi cả đêm lẫn ngày, không ăn uống, phát sanh trọng bệnh, đang nằm dưỡng bệnh trong phòng.

Chợt Phùng Phá Thạch hỏi bất ngờ:

- Ai giết lão Thương Sư Ngươn?

Lão nhân vận tang phục bằng một giọng buồn rầu đáp:

- Thưa thiếu hiệp, Thương đại nhân mắc chứng bệnh nan y, tính tới nay đã nửa năm rồi. Phu

nhân sai lão nô thỉnh mời rất nhiều vị lương y nhưng không có vị nào trị nổi.

Bất ngờ đêm kia đại nhân trở bệnh rồi qui tiên.

Phùng Phá Thạch hừ lạnh:

- Lão đừng tìm lời quỷ quyệt, xảo trá phỉnh gạt ta. Ta không lầm lão đâu. Lão hãy vào trong thỉnh mời Thương phu nhân ra đây cho ta hỏi.

Lão nhân vận tang phục khúm núm:

- Thưa thiếu hiệp, lão nôi dám xin được hỏi thiếu hiệp là ai. Thiếu hiệp hãy cho lão nô được biết, lão nô mới có thể trình bẩm với Thương phu nhân.

Phùng Phá Thạch lạnh như băng:

- Ta là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã từng tới đòi nợ máu hai bang hội Thanh Vân bang, Long Hổ hội rồi, nay tới đây đòi món nợ máu lão Bang chủ Thương Sư Ngươn đã vay tại Phùng Sơn bảo cách đây hai năm về trước.

Lão nhân vận tang phục tháo lui về phía sau ba bốn bước, trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Trên hai mươi nam nữ vận tang phục như hốt hoảng, đứng lên, lui trở vào trong tòa đại điện.

Bầu không khí trong buổi tang lễ đột nhiên khẩn trương lên sau khi nghe tới cái tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Lão nhân vận tang phục cất giọng hơi run run:

- Thưa Phùng thiếu hiệp, nhưng hiện nay Thương đại nhân của lão nô đã qui tiên rồi.

Linh thể của ngài đang nằm trong cỗ quan tài đó.

Lão trỏ vào cỗ quan tài đỏ nằm trên linh sàng.

Phùng Phá Thạch trợn mắt; - Lão nói láo! Lão không phỉnh lừa nổi ta đâu. trong cổ quan tài kia không có Thương Sư Ngươn, chỉ là cỗ quan tài trống rỗng.

Chàng nói như hét:

- Lão Thương Sư Ngươn đang ở đâu, lão hãy nói mau, đừng nói láo với ta vô ích!

Lão nhân vận tang phục tuy run run nhưng vẫn khẳng định:

- Lão nô nói thật. Lão nô đâu dám nói dối với Phùng thiếu hiệp cho mang lấy cái tội bất kính. Linh thể của Thương đại nhân khâm liệm vào buổi sáng này.

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Ta không tin lão đâu. Lão rất giảo hoạt. Ta muốn trông thấy mặt lão Thương Sư Ngươn ngay bây giờ, lão đừng khẩn khoản chi nữa.

Gương mặt lão nhân vận tang phục hiện lên nét vô cùng đau khổ. Lão thở dài:

- Thiếu hiệp hãy lượng thứ cho. Linh thể của Thương đại nhân đã khâm liệm từ lâu rồi, làm sao lão nô cho thiếu hiệp trông thấy mặt đại nhân được.

Chương 23 - Độc kế vô song

Phùng Phá Thạch nổi giận hét:

- Đừng lảm nhảm! Lão hãy mau mau mở nắp quan tài sơn đỏ kia cho ta nhìn xem có đúng lão Thương Sư Ngươn đang nằm ở trong đó hay không.

Lão nhân vận tang phục nhăn nhó:

- Thưa Phùng thiếu hiệp, nắp quan tài đã đóng kín lại rồi. Lão nô đâu dám mở nắp ra, mang tội bất kính đối với Thương đại nhân.

Trỏ cỗ quan tài sơn đỏ, Phùng Phá Thạch lớn tiếng:

- Nếu lão sợ mang tội bất kính với lão Thương Sư Ngươn, không dám mở nắp quan tài thì ta sẽ mở xem có đúng như lời lão vừa nói với ta hay không.

Dứt lời, Phùng Phá Thạch bước tới...

Lão nhân vận tang phục như kinh hoàng, đến ngay trước mặt Phùng Phá Thạch.

Lão quỳ thụp xuống đất, lạy Phùng Phá Thạch như tế sao.

Lão khóc lớn:

- Trăm lạy Phùng thiếu hiệp, ngàn lạy Phùng thiếu hiệp. Người chết đi rồi thù hận đã tiêu tan, thân xác sẽ trở thành cát bụi. Lão nô xin Phùng thiếu hiệp hãy niệm đôi chút đức từ bi của Phật tổ, đừng động tới linh thể của Thương đại nhân. Lão nô xin ghi lấy ân đức lớn bằng trời của thiếu hiệp, kiếp sau nguyện là trâu ngựa đáp bồi.

Lão vận tang phục khóc rống lên, nước mắt chảy ròng ròng, vừa lạy Phùng Phá Thạch trông thật là thê thảm, bất cứ ai nhìn qua cũng phải động lòng trắc ẩn.

Bọn nam nữ vận tang phục ở trong tòa đại điện cũng khóc lên ầm ĩ.

Trông thấy lão nhân vận tang phục vừa lạy vừa khóc thảm thiết quá, bất giác Phùng Phá Thạch thấy động lòng.

Chàng nghĩ thầm:

- "Xem qua lão này có vẻ chân thành, không phải giả trá như ta đã nghĩ, có lẽ lão quỷ Thương Sư Ngươn đã chết rồi và đang nằm trong cỗ quan tài kia chăng?"

Nhưng chàng lại nghĩ:

- "Cho dù Thương Sư Ngươn có chết thật, ta cũng phải cạy nắp quan tài coi xem hư thực. Ta không nên tin vào nước mắt của lão mà quên đi chuyện báo thù, tiết hận cho phụ thân ta một cách dễ dàng như vậy."

Phùng Phá Thạch hét:

- Lão hãy dang ra ngoài, đừng ngăn cản ta sẽ gặp chuyện không hay. Ta cần trông thấy mặt lão Thương Sư Ngươn, đánh lão một chưởng báo thù cho thân phụ.

Phùng Phá Thạch phất tay tạo ra một luồng tiềm lực đẩy bạt lão nhân vận tang phục ra ngoài.

Chàng bước tới đứng trước cỗ quan tài sơn đỏ khoảng chừng một trượng.

Lão nhân vận tang phục gượng gạo đứng lại, vừa khóc vừa lùi về phía mười hai têb trung niên hòa thượng.

Phía trong tòa đại điện, mấy mươi nam nữ vận tang phục bỏ chạy tán loạn.

Phùng Phá Thạch nhìn cỗ quan tài sơn đỏ, hét lớn:

- Thương Sư Ngươn, có phải ngươi giả chết nằm trong quan tài đó hay không? Hãy nói cho mau, chậm trễ ta đánh một chưởng cho ngươi tan xác.

Chàng dọa dẫm đề phòng Thương Sư Ngươn giả chết sẽ phải hốt hoảng lên ngay.

Không nghe tiếng trả lời của Bang chủ Thương Sư Ngươn trong cỗ quan tài.

Trong lòng Phùng Phá Thạch vô cùng nghi hoặc, nửa tin Thương Sư Ngươn còn sống nằm trong cỗ quan tài, nửa lại ngờ lão đã chết thật.

Chàng nghĩ thầm:

- Bây giờ ta hãy thử dọa lão một lần nữa xem sao.

Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra, điểm ngay cỗ quan tài hét lớn:

- Lão quỷ Thương Sư Ngươn, ngươi đã không chịu trả lời, ta sắp chẻ cỗ quan tài đây.

Im bặt.

Vẫn không nghe tiếng trả lời của Thương Sư Ngươn trong cỗ quan tài.

Phùng Phá Thạch ngưng trọng tinh thần nhìn cỗ quan tài không nháy mắt.

Phút giây chợt thấy Phùng Phá Thạch nở một nụ cười bí mật, hét to:

- Đã thế, ta bật nắp quan tài đây.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay...

(thiếu 2 trang)

Tiếp theo một giọng nói sang sảng:

- Ha ha... tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã chết rồi, chỉ tại ngươi ngu ngốc, lọt vào diệu kế kim thiền thoát xác của bản tòa. Bản tòa sai lão Đại hộ pháp giả đứng ra làm chủ tang, đánh lừa ngươi tới cỗ quan tài. Trước đó ta đã cho đặt một quả lôi oanh, ngươi vọng động cạy nắp quan tài nên phải tan xương nát cốt, đừng trách ta sao hạ độc thủ chẳng lưu tình... ha

ha ha... ha ha...

Chấm dứt tràng cười thứ hai, chợt nghe một giọng già dặn nổi lên:

- Các người đâu, hãy mau thắp đèn lên cho bản tòa.

Nhiều tiếng ứng thinh, phút chốc đèn đuốc thắp lên nhiều ngọn sáng choang như cũ.

Trên ba mươi tên môn đồ xuất hiện dọn dẹp những mảnh vụn của chiếc quan tài sơn đỏ và linh sàng vừa bị lôi oanh nổ tan nát, rải rác trên sân.

Từ trong tòa đại điện một vị lão nhân vận áo gấm tuổi trạc lục tuần, thân hình cao lớn, mặt xương âm hiểm, ánh mắt gian xảo, ung dung bước ra đứng trước thềm phía ngoài cánh cửa tòa đại điện.

Bây giờ vùng khói đen kịt khắp vùng đã theo từng trận gió tan đi. Bầu không gian nở lại quang đãng như xưa.

Lão nhân áo gấm vỗ ba tiếng sấm chưởng.

Tiếng sấm chưởng vừa dứt, từ bốn phía tường ngoài Tổng đàn Bạch Kỳ bang, gần hai trăm tên môn đồ vận võ phục xanh, tay cầm đoản đao, trường kiếm rào rào phóng tới sân cỏ rộng.

Bọn chúng tung hô ầm ĩ.

- Bang chủ trường thọ!

- Bang chủ thần cơ diệu đoán!

- Cung hỷ Bang chủ!

Tiếng tung hô của hàng trăm môn đồ Bạch Kỳ bang kéo dài thật lâu mới chấm dứt.

Lão nhân áo gấm chính là Bang chủ Bạch Kỳ bang nhìn chúng môn đồ cười đắc chí:

- Các ngươi đã thấy rồi chứ? Bản tòa chỉ cần bày ra một kế nhỏ mọn “Kim thiền thoát xác” không tốn một giọt máu, một chút công, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã phải tan thây nát cốt rồi...

Chúng môn đồ hô to:

- Cung nghênh Bang chủ!

Bang chủ Bạch Kỳ bang tiếp:

- Nhưng cũng nhờ lão Đại hộ pháp và mười hai vị đầu lãnh thi hành khổ nhục kế, phỉnh gạt tên tiểu quỷ hht Phùng Phá Thạch, dẫn dụ gã mở nắp quan tài nên quả lôi oanh đặt trước trong đó mới nổ.

Hàng trăm môn đồ tung hô:

- Bang chủ liệu kế như thần!

Bang chủ Bạch Kỳ bang hỏi lớn:

- Lão Đại hộ pháp đâu rồi?

Có tiếng ứng thinh từ phía trong tòa đại điện.

Một vị lão nhân vận võ phục, lưng đeo thanh trường kiếm từ trong tòa đại điện đi nhanh ra. Lão nhân chính là lão nhân vận tang phục chủ tang đã lạy van Phùng Phá Thạch như thế sai lúc nãy.

Lão Đại hộ pháp tới trước mặt Bang chủ Bạch Kỳ bang khom lưng cung kính:

- Nhờ hồng đức của Bang chủ, ty chức mới phỉnh gạt được tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới mở nắp quan tài, nhận cái chết thảm.

Bang chủ Bạch Kỳ bang tươi hẳn sắc diện, nhìn Đại hộ pháp nói:

- Bản tòa cũng nhờ Đại hộ pháp dùng khổ nhục kế mới thành công mỹ mãn. Ta sẽ trọng thương cho ngươi mười ngàn lạng vàng ròng, năm hạt minh châu, mười cây gấm vóc.

Lão Đại hộ pháp cúi mình:

- Tạ ơn Bang chủ!

Nhìn sang mười hai tên trung niên đại hán đã hóa trang ra mười hai vị hòa thượng gõ mõ tụng kinh vừa rồi, Bang chủ Bạch Kỳ bang phủ dụ:

Còn các ngươi, bản tòa sẽ thưởng mỗi người một ngàn lạng vàng ròng, xứng đáng với công lao của các ngươi.

Mười hai tên đại hán trung niên rập nhau:

- Tạ ơn Bang chủ!

Quay lại lão Đại hộ pháp, Bang chủ Bạch Kỳ bang phất cánh tay áo cẩm bào:

- Đại hộ pháp hãy bảo bọn hỏa đầu nấu nướng dọn đại tiệc mau lên.

Lão Đại hộ pháp vâng dạ đi nhanh.

Bang chủ Bạch Kỳ bang hướng ra chúng môn đồ:

- Các ngươi hãy dọn bàn ghế ra mau, chúng ta sẽ ăn tiệc mừng ngay trên sân cỏ này. Hôm nay bản tòa ban ân huệ cho các ngươi mặc tình thù tạc.

Chúng môn đồ ứng thinh, cùng chạy vào trong mang bàn ghế ra đặt dài trên sân cỏ.

Chẳng bao lâu đại tiệc dọn ra, tất cả có trên năm mươi bàn, thức ăn bốc khói nghi ngút.

Gần hai trăm môn đồ Bạch Kỳ bang vừa ăn uống, vừa cười nói bàn tán ồn ào, tán thưởng tài trí phi thường, thần thánh của Bang chủ Bạch Kỳ bang.

Bang chủ Bạch Kỳ bang và lão Đại hộ pháp ngồi chiếc bàn đầu dưới bậc thềm vào cánh cửa lớn tòa đại điện. Cả hai lão nhân đắc thắng, chén thù chén tạc với nhau cười nói râm ran.

Uống hết hai vò rượu đã sừng sừng, lão Đại hộ pháp lớn tiếng tâng bốc:

Bang chủ thật là cao minh, chỉ dùng một kế nhỏ đã khiến tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tan thây nát cốt. Cứ như ty chức nghĩ, tài trí và võ công của Bang chủ phải là một vị minh chủ võ lâm của Bang chủ phải là một vị minh chủ võ lâm mới xứng đáng hơn cái chức Bang chủ Bạch Kỳ bang này. Chẳng hiểu Bang chủ thấy lời nói của ty chức có đúng không?

Bang chủ Bạch Kỳ bang nghe thuộc hạ khen, hào khí bốc cao, cất tiếng cười ha hả.

Lão nói:

- Lão Đại hộ pháp nói đã trúng ngay kỳ vọng của bản tòa từ lâu rồi. đêm nay bản bang đã giết được tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, tất nhiên bản bang đã là người đứng đầu các môn phái, các bang hội, đâu còn một ai không thể không nể phục nữa.

Bang chủ Bạch Kỳ bang chớp rực ánh mắt, vẽ vời:

- Bản tòa sẽ bành trướng thế lực của Bạch Kỳ bang khắp cả hai miền trung thổ, thiết lập nhiều phân đàn trên tất cả các thị trấn, qui tụ nhiều anh hùng hào kiệt tạo một thế lực hùng mạnh, trước nhất khống chế tất cả các bang hội, bắt buộc bọn họ phải quy thuận bản bang, kế đó tranh hùng với ngũ đại môn phái, chiếm lấy ngôi vị bắc đẩu của phái Thiếu Lâm, sau cùng tiêu diệt Thần Đạo giáo, chiếm ngôi minh chủ võ lâm. Muốn vậy phải có pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luyện hai chiêu vô địch mới có thể đối phó với lão Giáo chủ Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân và Lưỡng Diện Quái Nhân.

Lão Đại hộ pháp hăm hở:

- Bẩm Bang chủ, hiện nay pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hiện ở trong tay ả Triệu Phi Tần, phu nhân của Phùng Phá Thạch. Nhưng chưa rõ kể từ cái đêm huyết tẩy Phùng Sơn bảo, ả chạy trốn tận nơi nào, biệt vô tung tích hơn hai năm qua.

- Chuyện cơ mật này bản tòa giao trách nhiệm cho Đại hộ pháp đi lùng kiếm ả. Nếu Đại hộ pháp gặp được ả, sau khi lấy được pho Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hãy giết ả ngay lập tức, đừng cho ả sống, bí kíp sẽ tiết lộ ra chốn giang hồ. Bạch Kỳ bang sẽ trở thành cái đích cho bọn họ, bởi vì các bang hội, các môn phái sẽ vì tham vọng pho bí kíp đó mà tới đây tranh giành với bản bang. Bọn họ quá đông, chúng ta khó lòng đương cự. Mọi chuyện yên xong, ta sẽ trọng thưởng cho ngươi năm ngàn cân vàng ròng, mười hạt đại minh châu.

Lão Đại hộ pháp khúm núm:

- Tạ ơn Bang chủ, ty chức sẽ tận tâm tận lực đi tìm ả Triệu Phi Tần, chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mang về đây cho Bang chủ. Ty chức nhất quyết phải làm cho bằng được chuyện này.

Bang chủ Bạch Kỳ bang cầm vò rượu đưa lên nốc một hơi dài, khà ra mùi rượu sực nồng.

Lão đặt vò rượu xuống bàn, ngửa mặt cười khà:

- Ha ha ha... rồi đây chức vị minh chủ võ lâm sẽ thuộc về bản tòa, ha ha ha... ha ha...

- Ha ha... ha ha ha...

Đột nhiên, một giọng cười quái gở không hiểu từ phương nào vọng vào tai Bang chủ Bạch Kỳ bang và lão Đại hộ pháp.

Âm thanh tiếng cười không to, nhưng như có hàng trăm, hàng ngàn mũi kiếm bén nhọn thọc vào tai Bang chủ Bạch Kỳ bang và lão nhân Đại hộ pháp.

Bang chủ Bạch Kỳ bang luôn cả lão Đại hộ pháp cùng giật mình một lượt, cùng đảo mắt tìm kiếm người thần bí vừa phát ra giọng cười quái gở.

Hàng trăm môn đồ Bạch Kỳ bang đại điện ăn uống, nghe tiếng cười chợt buông chén xuống, lặng ngắt.

Tất cả ánh mắt đảo quanh sân cỏ tìm kẻ phát ra giọng cười.

Không thấy bóng người phát âm, bọn chúng ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

- Ha ha ha... ha ha...

Giọng cười quái gở đã sát bên tai Bang chủ Bạch Kỳ bang và lão Đại hộ pháp.

Bang chủ Bạch Kỳ bang đứng phắt lên, quát lớn:

- Ngươi là ai?

Lão Đại hộ pháp cũng đứng vụt dậy, rung thanh trường kiếm cầm tay, đảo mắt tìm bóng người thần bí.

Bang chủ Bạch Kỳ bang lại quát:

- Nhân vật nào, mau xuất...

Hự!

Chưa dứt tiếng, Bang chủ Bạch Kỳ bang đã kêu nghẹn một tiếng, rồi đứng trơ trơ như pho tượng.

Lão đã bị ai đó điểm bế huyệt đạo rồi.

Chợt một chiếc bóng lòa qua.

Một người xuất hiện phía sau lưng Bang chủ Bạch Kỳ bang, tay cầm trường kiếm đỏ rực tợ huyết châu chĩa vào yết hầu của lão.

Chúng môn đồ Bạch Kỳ bang xô ghế đứng dậy, rần rần náo loạn trong buổi đại tiệc ăn mừng.

Bọn chúng hô to:

- Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch!

Tất cả thảy đều kinh hoàng trước sự xuất hiện như ma quỷ của Phùng Phá Thạch.

Tất cả đều ngẩn ngơ trước hiện tượng chưa từng thấy bao giờ trên chốn võ lâm.

Phùng Phá Thạch đã bị quả lôi oanh nổ tan thây nát cốt vừa rồi, bây giờ Phùng Phá Thạch nào lại xuất hiện khống chế Bang chủ Bạch Kỳ bang.

Gã đã trở thành quỷ về đây đòi mạng chăng?

Hàng trăm môn đồ Bạch Kỳ bang nghĩ như vậy.

Lão Đại hộ pháp trợn trừng hai mắt nhìn Phùng Phá Thạch, bàn tay cầm trường kiếm run run.

Lão không thể nào tưởng tượng nổi Phùng Phá Thạch lại còn sống, điểm huyệt Bang chủ của lão một cách thần quái như vậy.

Lão quát:

- Tiểu quỷ, ngươi không được phương hại Bang chủ của ta!

Phùng Phá Thạch nhìn lão Đại hộ pháp cười khẩy:

- Đừng lảm nhảm! Bang chủ của ngươi hiện đang ở trong tay ta, chết sống do nơi ta quyết định, ngươi còn oang oang cái mồm làm chi nữa chứ.

Dí mũi thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào cổ Bang chủ Bạch Kỳ bang, Phùng Phá Thạch hét:

- Tất cả hãy dang ra ngoài xa mười trượng, chậm trễ ta đâm mấy kiếm vào cổ họng lão quỷ này.

Chúng môn đồ Bạch Kỳ bang hoảng sợ bỏ bàn tiệc tháo lui ra đứng ngoài xa.

Phùng Phá Thạch trợn trừng mắt nhìn lão Đại hộ pháp hét:

- Còn ngươi muốn chết chung với lão quỷ Thương Sư Ngươn, ta sẽ cho ngươi toại nguyện.

Lão Đại hộ pháp quát:

- Tiểu quỷ, ngươi định làm gì Bang chủ của ta?

Phùng Phá Thạch nghiến răng:

- Lúc nãy ta đã nói với ngươi rồi. Ta tới đây đòi món nợ máu năm xưa lão quỷ Thương Sư Ngươn đã cấu kết với Xích Phát Đại Ma Tôn tới Phùng Sơn bảo tàn sát trên bảy mươi gia nhân, giết phụ thân ta rồi đốt luôn sơn bảo. Nay ta phải đòi món nợ máu đó trên mình lão. Ngươi nghe rõ rồi chứ?

Nhìn chúng môn đồ Bạch Kỳ bang, Phùng Phá Thạch cao giọng:

- Bọn ngươi là những kẻ vô tội, đừng can dự vào chuyện này, bằng nếu các ngươi ngu ngốc vào đây ta sẽ giết sạch, chẳng chừa lấy một tên.

Chúng môn đồ khiếp đảm đứng yên tại chỗ, không có một tên nào dám động đậy.

Lão Đại hộ pháp hốt hoảng, tay cầm kiếm run run cũng không dám động tĩnh.

Lão hỏi:

- Tiểu quỷ, do đâu ngươi còn sống để rồi bức bách Bang chủ của ta?

Phùng Phá Thạch khinh khỉnh:

- Ngươi muốn hiểu tại sao ư? Ngươi và lão quỷ Thương Sư Ngươn bày kế giả tử, đặt lôi oanh trong cỗ quan tài ám toán ta. Ta đoán biết cái quỷ kế ác độc của hai ngươi, nên khi bật nắp quan tài, ta đã sử dụng thân pháp “Di Hình Hoán Ảnh” phóng lên tàng cây cổ thụ kia, chờ khi hai ngươi bày tiệc huênh hoang cái mồm nói láo, ta xuất hiện phía sau lưng lão quỷ này điểm huyệt lão. Mệnh trời chưa dứt, làm thế nào các ngươi hại nổi ta.

Lão Đại hộ pháp lẫn chúng môn đồ sửng sốt nhìn Phùng Phá Thạch như nhìn một con quái vật.

Phùng Phá Thạch hét lớn:

- Các ngươi hãy dang ra, chừa con đường ra cổng. Tên nào không tuân lệnh ta sẽ thọc mũi kiếm vào cổ họng lão quỷ Thương Sư Ngươn.

Chúng môn đồ Bạch Kỳ bang sợ hãi không dám chậm trễ phóng ra xa, chừa con đường giữa dẫn tới cánh cổng Tổng đàn Bạch Kỳ bang.

Phùng Phá Thạch kẹp lấy thân hình bất động của Thương Sư Ngươn chầm chậm tiến ra cánh cổng Tổng đàn.

Thình lình lão Đại hộ pháp lao tới chém một nhát kiếm vào đầu Phùng Phá Thạch.

Nghe tiếng gió rít, Phùng Phá Thạch dịch ngang nửa trượng tránh khỏi nhát kiếm của lão Đại hộ pháp.

Chàng giận dữ hét:

- Nằm xuống!

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm vạch ngang một cái.

Làn huyết quang xẹt tới lão Đại hộ pháp nhanh như chớp.

Phập!

Chiếc thủ cấp của lão Đại hộ pháp bay ra, thân hình từ từ đổ xuống.

Chúng môn đồ Bạch Kỳ bang quá đỗi kinh hoàng, phóng chạy tứ tán.

Lại một tiếng phập nổi lên.

Bang chủ Thương Sư Ngươn té quỵ xuống, giãy vài cái rồi im bặt.

Lão đã bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm suốt từ trước ngực ra tới sau lưng.

Phùng Phá Thạch đảo mắt sáng rực, nhìn qua chúng môn đồ đứng đằng xa, dõng dạc:

- Lão quỷ Thương Sư Ngươn đã đền xong nợ máu. Bạch Kỳ bang đã tan rã, các ngươi hãy trở về quê quán sinh sống cuộc đời lương thiện. Tên nào nghịch mạng còn ở lại nơi đây, ta trở lại gặp sẽ giết ngay tên đó.

Phùng Phá Thạch đường bệ bước ra ngoài cổng Tổng đàn Bạch Kỳ bang, phi thân tới chỗ cánh

rừng, leo lên con tuấn mã phi nhanh...

Chương 24 - Bốn tên dâm tặc

Vượt qua dãy đồi thấp trước mặt Phùng Phá Thạch là một cánh rừng già.

Phùng Phá Thạch cho con hùng mã sắc lông tuyền màu hồng đi chậm lại, mắt nhìn mấy đóa hoa rừng đỏ thắm to lớn dị thường chen giữa đám lá xanh rực rỡ dưới ánh nắng chiều tà.

Phùng Phá Thạch cảm thấy lòng mình cô đơn trống vắng từ buổi chia tay Tần Chung cho tới nay.

Chàng luôn tưởng nhớ đến người bái đệ này không một phút giây nào xao lãng.

Nhớ lại ba trận huyết tẩy Thanh Vân bang, Long Hổ hội và Bạch Kỳ bang vừa qua, Phùng Phá Thạch khe khẽ rùng mình ghê sợ trước cái cảnh máu đổ thịt rơi.

Chỉ vì ba mối huyết thù của phụ thân, của sư bá Tạ Chử Giang và của sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, chàng đã khai diễn những trận tàn sát kẻ thù đẫm máu chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm kim cổ.

Bọn cao thủ hắc phái xem chàng như một tiểu huyết thần, cần phải tiêu diệt.

Bọn cao thủ bạch đạo coi chàng là một nhân vật thần quái, khủng bố máu tanh, đáng khiếp.

Con đường huyết hận của chàng vẫn còn dài thăm thẳm.

Ba bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội kể như đã xóa sổ, bây giờ còn bốn môn phái là Kỳ Môn bang của Lâm Kiến Chương, Quần Thư hội của Ngọc Địch tiên nga, Hồng Loan cung của Bạch Cốt Ma Cơ và Thần Đạo giáo của Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão đại ác ma Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân và Liệt Hỏa Ma Quân.

Hầu hết những môn phái này, những kẻ tử thù đều là cao thủ công lực cao thâm vô lượng, chuyện báo thù tiết hận quả là khó hơn cả lên trời.

Cho dù đã hiểu con đường tiết hận vô cùng khó khăn, nguy hiểm, sinh mạng rồi chưa biết sẽ ra sao, nhưng Phùng Phá Thạch nhất quyết không bao giờ lùi bước.

Bất giác Phùng Phá Thạch buông tiếng thở dài.

Chàng thở dài không phải sợ hãi trước đám kẻ thù đông đảo, công lực tuyệt luân mà ngao ngán cho cái cảnh chàng phải nhúng tay vào, máu cứ chảy mãi không ngừng.

Đang nghĩ ngợi miên man chợt bên tai Phùng Phá Thạch nghe có giọng cười khả ố từ cánh rừng bên phải vọng tới lồng lộng.

Giọng cười của sự khoái lạc vô biên.

Lẫn lộn trong giọng cười khả ố kia lại có tiếng thét của người con gái.

Tiếng thét cầu cứu, chống trả.

Phùng Phá Thạch giật mình lẩm bẩm:

- Chuyện gì ở trong cánh rừng kia, hình như một bọn dâm tặc đang cưỡng hiếp một cô gái.

Phùng Phá Thạch lắng tai nghe kỹ, bật thốt:

- Đúng rồi, có ba bốn tên dâm tặc đang cưỡng hiếp một cô gái. Ta hãy mau vào đó xem sao.

Phùng Phá Thạch phóng ngựa tới chỗ có tiếng cười khả ố vọng ra.

Tiếng thét kêu cứu cách quan đạo chừng hai trăm trượng.

Không chút chậm trễ, Phùng Phá Thạch rẽ ngựa vào cánh rừng phi nhanh tới chỗ có tiếng thét.

Nháy mắt Phùng Phá Thạch đã tới nơi.

Chàng ghìm con tuấn mã dừng lại, phóng mắt nhìn tới chỗ phát ra tiếng cười khả ố.

Một cảnh tượng dâm ô hiện ra trước mắt chàng.

Một tên đại hán thân hình vạm vỡ, mình trần như nhộng đang chồm lên thân ngọc của một nữ nhân lõa lồ.

Ba tên đại hán đứng phía ngoài trên thân chẳng còn một mảnh vải, trố sáu con mắt như lục lạc ngựa nhìn cảnh dâm ô đang diễn ra, cất tiếng cười hô hố.

Nhìn y phục của bọn chúng vất bừa trên mặt đất, Phùng Phá Thạch nhận ra trên thân áo có phù hiệu của Thần Đạo giáo. máu trong tim sôi lên sùng sục.

Phùng Phá Thạch hét:

- Các ngươi phải chết.

Vèo!

Chàng rời khỏi lưng con tuấn mã vút tới đứng cạnh tên đại hán trần như nhộng đang cưỡng hiếp nữ nhân cách chừng hai trượng.

Tên đại hán trần như nhộng giật mình ngồi thẳng người lên, quay lại nhìn.

Ba tên trần truồng kia cũng giật mình một lượt, nín cười quay ra nhìn Phùng Phá Thạch.

Ba tên này chưa biết Phùng Phá Thạch là ai. Một tên trợn cặp mắt cú vọ quát:

- Ngươi là ai?

Không đáp lời tên đại hán, Phùng Phá Thạch trỏ tay vào mặt tên đại hán trần như nhộng.

Chàng hét:

- Cho ngươi chết trước làm gương rồi ta sẽ giết luôn ba tên dâm tặc kia.

Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra chớp ánh huyết quang sáng rực.

Cả bốn tên đại hán kinh hãi đồng thanh:

- Tàn Hồn huyết kiếm!

Ba tên đại hán tháo lui trở về phía sau năm, sáu bước, tới chỗ vất y phục, nhặt giới đao cầm tay.

Tên đại hán trần như nhộng rời khỏi thân ngọc của nữ nhân định thò tay chộp lấy bộ y phục.

Vèo!

Vừa bắn ra một đạo chỉ cách không nhằm đầu tên đại hán trần như nhộng, Phùng Phá Thạch vừa hét:

- Để yên đó, ngươi trần như nhộng chết mới thú vị, mặc y phục làm chi.

Tên đại hán trần như nhộng kinh hãi vọt ra ngoài, đứng trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch lại hét:

- Ngươi hưởng lạc trước, ta cho ngươi chết trước. Còn ba tên quỷ kia sẽ chết sau.

Chàng lắc thanh Tàn Hồn huyết kiếm, đạo huyết quang chớp tới cổ họng tên đại hán trần như nhộng.

Tên đại hán hốt hoảng vọt trở lại ba tên trần truồng đang cầm giới đao trong tay.

Hắn chụp lấy thanh giới đao dưới đất rồi cùng ba tên đại hán đồng bọn dàn thành hàng ngang quát:

- Chư đệ hãy cùng ta mau mau giết tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch cho ta!

Bốn tên đại hán trụ bộ theo lối trung bình tấn, tay lăm lăm giới đao nhìn Phùng Phá Thạch, trông qua thật là dị kỳ, quái gở.

Phùng Phá Thạch nhìn bốn tên đại hán trần truồng thủ bộ bật cười khanh khách:

- Thủy tổ các ngươi không có y phục, các ngươi cần gì phải có y phục làm chi?

Chàng hét:

- Cho một tên chết trước.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch lắc qua một cái.

Làn huyết quang nhằm tên đại hán cưỡng hiếp nữ nhân vừa rồi chớp tới nhanh hơn sét giật.

Bốn tên đại hán cùng quát to:

- Tiểu quỷ ác độc!

Bốn tên đại hán vung thanh giới đao lên phát ra hàng trăm ánh đao tua tủa, ngăn chặn làn huyết quang của thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Soảng, soảng...

Phập.

Nhưng đã chậm mất một ánh chớp, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đánh bạt bốn thanh giới đao, chém phạt ngang qua đầu tên đại hán vừa cưỡng hiếp nữ nhân.

Hắn rú nửa tiếng thảm khốc, chiếc thủ cấp bay đi, thân mình ngã xuống.

Chiếc thân cụt đầu máu phún như tên bắn nhuộm đỏ một vùng trên mặt đất.

Ba tên đại hán còn lại bạt vía bay hồn, chôn chân tại chỗ nhìn chiếc thủ cấp của đồng bọn.

Phùng Phá Thạch trỏ thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào mặt ba tên đại hán:

- Tên dâm tặc đó đã đền tội cưỡng hiếp nữ nhân kia, các ngươi còn sống nữa làm chi?

Chàng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm, ánh sáng màu huyết châu lóe lên.

Ba tên đại hán khiếp đảm cùng rú lên như loài quỷ, cùng phóng đi như ba mũi tên bắn trở ra ngoài quan đạo, nháy mắt biến dạng.

Phùng Phá Thạch toan đuổi theo giết hết ba tên đại hán, nhưng chợt nhớ lại nữ nhân còn nằm bất tỉnh nên chàng dừng lại.

Chàng tra thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, bước lại gần nữ nhân thân thể lõa lồ.

Bất giác Phùng Phá Thạch đã phải rúng động cả trái tim khi nhận ra nữ nhân kia là một trang tuyệt sắc mỹ nhân, da trắng như ngọc, hai quả đào nhô cao như hai quả đồi.

Quả là tạo hóa đã nắn ra một pho tượng tuyệt vời, bất cứ ai trông qua cũng phải rúng động lòng tà dục.

Phùng Phá Thạch nhìn chết sững, toàn cơ thể nóng lên hừng hực, trái tim đập loạn liên hồi.

Chàng khẽ thầm:

- Quả là một trang tuyệt thế mỹ nhân. Nhưng nàng là ai, đi đâu tới cánh rừng này cho bọn Thần Đạo giáo bại hoại kia bắt mang vào đây, suýt đã phải chịu cảnh trầm châu đắm ngọc.

Bây giờ ta phải cứu nàng tỉnh lại, không thể để nàng nằm lõa lồ như thế này được.

Hít một luồng chân khí trấn áp lòng tà, Phùng Phá Thạch ngồi xuống bên cạnh nữ nhân, đúng ra nàng là một thiếu nữ tuổi chừng mười sáu, mười bảy.

Ngập ngừng, ái ngại phút giây, Phùng Phá Thạch đưa tay sờ vào mũi thiếu nữ.

Chàng nghe hơi thở thiếu nữ yếu ớt như sợi tơ mành, dĩ nhiên nàng hãy còn sống.

Phùng Phá Thạch đặt bàn tay lên đồi tuyết mát lạnh như sương khuya, làm chàng bắt phải rùng mình, suýt nữa dục tình lại bốc cháy.

Chàng nghe trái tim của thiếu nữ tuyệt sắc hãy còn đập nhè nhẹ.

Phùng Phá Thạch xem xét xong, lẩm bẩm:

Nàng không mang nội thương, chỉ vì đánh nhau với bốn tên dâm tặc đến phải kiệt sức rồi lại phải trải qua một cơn hoảng sợ nên bất tĩnh. Trường hợp này không cần phải uống linh đan, ta chỉ cần vận chân khí chân nguyên truyền vào người nàng, tự khp1c nàng sẽ tỉnh lại.

Nhẩm tính xong, Phùng Phá Thạch ngồi sát lại bên cạnh thiếu nữ, một bàn tay đặt nơi Hoa Trung huyệt, tay kia đặt vào Thái Âm huyệt của nàng, nhắm hai mắt lại, vận chân khí chân nguyên tống mạnh vào hai yếu huyệt.

Được một lúc, một sự nhu nhuyến kỳ diệu từ huyệt Thái Âm bài tiết khiến cho Phùng Phá Thạch kinh hãi, suýt đã thu hồi ngọn chưởng.

Nhưng chàng không dám thu hồi, bởi làm thế chân nguyên gián đoạn nửa chừng, nàng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, cực kỳ nguy hiểm đến tính mạng.

Phùng Phá Thạch mím mạnh vành môi dưới, thu toàn nghị lực trấn áp cơn xúc động mạnh trong lòng.

Chàng tiếp tục vận chân khí chân nguyên đẩy vào hai huyệt đạo Hoa Trung và Thái Âm của nàng.

Chương 25 - Thiên duyên tiền định

Phùng Phá Thạch vận chân khí truyền sang thiếu nữ trong thời gian chừng uống cạn một bình trà.

Chàng mở mắt ra nhìn thiếu nữ xem nàng có tỉnh lại hay chưa.

Thiếu nữ vẫn hôn mê trầm trầm, hơi thở yếu ớt, trái tim đập khẽ như chỉ mành.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc trước tình trạng lạ lùng này.

Chàng lẩm bẩm:

- Lạ thật, tại sao lại thế này? Ta đã truyền cho nàng rất nhiều chân khí chân nguyên, tại sao nàng chưa tỉnh lại.

Ngẩm nghĩ phút giây, Phùng Phá Thạch gật gù:

- Đúng rồi, ta đã lầm rồi. Ta đừng vận chân khí chân nguyên truyền sang cho nàng nữa, hãy cho nàng uống một viên linh đan có lẽ nàng sẽ hồi tỉnh lại.

Phùng Phá Thạch lấy một viên linh đan trong chiếc hộp nhỏ ra bỏ vào miệng nhai nát, kề vào đôi môi thiếu nữ mớm từ từ vào.

Chàng điểm vào huyệt Linh Toàn cho linh đan chạy thẳng xuống vào Đan điền.

Sau đó, chàng ngồi trên lớp lá khô đợi chờ thiếu nữ tuyệt sắc tỉnh lại.

Phùng Phá Thạch quay mặt đi nơi khác, không dám nhìn thân hình rực lửa tình của thiếu nữ, vì sợ tình dục phát tác lần này vô phương cứu vãn.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Nhìn ánh nắng chiều chỉ còn le lói trên tàng cao cổ thụ, Phùng Phá Thạch giật mình quay lại nhìn vẫn chưa thấy thiếu nữ cử động.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh ngạc trước trạng thái kỳ lạ diễn ra trước mắt.

Chàng càu nhàu một mình:

- Quái thật, tại sao lại kỳ lạ như thế này. Ta vận chân khí chân nguyên truyền vào hai huyệt Hòa Trung và Thái Âm, nàng không tỉnh, cho uống một viên linh đan, nàng vẫn mãi hôn mê là do nguyên nhân nào? Ngoài hai phương cách đó đâu còn phương cách nào khác cứu nàng được nữa.

Rồi chàng thở dài:

- Bây giờ chẳng lẽ ta bỏ mặc nàng chết trong cánh rừng này cho loài thú dữ xé thây?

Nhưng ta phải làm thế nào cứu nàng đây?

Phùng Phá Thạch cau cặp lông mày kiếm nghĩ ngợi tìm cách cứu thiếu nữ.

Ánh nắng chiều tắt hẳn, hoàng hôn xuống dần.

Chợt nhớ lại một điều, Phùng Phá Thạch vô cùng hoan hỉ bật thốt một mình:

- A! Ta nhớ ra rồi, bây giờ còn một phương cách cuối cùng là ta phải sử dụng bí pháp Nhập đạo dẫn dương, thử xem có cứu được nàng không, nếu không cam đành thúc thủ.

Phùng Phá Thạch nhìn thân thể lõa lồ của thiếu nữ tuyệt sắc, tự vấn:

- Xem qua nàng còn là con gái, ta có nên dùng bí pháp Nhập đạo dẫn dương không.

Bởi vì nếu dùng bí pháp này ta sẽ xâm phạm tiết trinh của nàng, một điều vô cùng cấm kỵ đối với nữ nhân.

Phùng Phá Thạch cứ đắn đo, do dự mãi, không biết có nên hành động hay không.

Nếu chàng hành động, khi nàng tỉnh lại nàng sẽ cho là chàng chiếm đoạt tiết trinh của nàng.

Thời gian ở trong Tàn Hồn động, sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân đã chỉ dạy cho chàng bí pháp nhập đạo dẫn dương trong trường hợp truyền chân khí chân nguyên và uống linh đan rồi mà nạn nhân không tỉnh lại.

Đây là lần đầu tiên chàng sắp sử dụng bí pháp đó, nên trong lòng hoang mang, phập phồng khôn tả.

Ánh mắt Phùng Phá Thạch chớp rực, quyết định:

- Mặc cho sau đó ra sao thì ra, ta không thể nào nhẫn tâm để mặc nàng chết được.

Nhất định ta phải sử dụng bí pháp Nhập đạo dẫn dương cứu nàng.

Sột soạt...

Nháy mắt Phùng Phá Thạch trở về nguyên thủy của loài người. Thân hình chàng không còn vương lấy một chút bụi trần.

Nhìn dòng suối êm đềm của thiếu nữ tuyệt sắc, đột nhiên cơ thể của Phùng Phá Thạch rừng rực cháy lên.

Bất giác chàng ôm lấy thiếu nữ xâm nhập vào vùng cấm địa.

Thân ảnh Phùng Phá Thạch như con thuyền nhấp nhô trên muôn ngàn đợt sóng, trong mắt chàng đất trời đều đảo lộn, quay cuồng. Chàng lạc tới một thế giới chơi vơi.

Thời khắc đi nhanh như chớp, nháy mắt đã trải qua nửa thời thần. Phùng Phá Thạch mãi còn chèo thuyền chập chùng trên sóng trùng muôn lượn.

Chợt luồng chân nguyên ào ạt tống sang thiếu nữ tuyệt sắc, đúng lúc Phùng Phá Thạch ngưng lại...

Đột ngột, thiếu nữ tuyệt sắc buông tiếng thở phào mở bừng hai mắt ra.

Nhận ra có một người ở trước mặt thiếu nữ tuyệt sắc kinh hãi hét:

- Dâm tặc.

Nàng cất ngọn chưởng toan vỗ vào ngực Phùng Phá Thạch nhưng liền dừng lại khi nhận ra gương mặt cực kỳ tuấn mỹ của chàng.

Không ngờ thiếu nữ tuyệt sắc tỉnh lại thình lình, bắt gặp cảnh tượng trước mắt, Phùng Phá Thạch kinh hoàng nhanh lẹ thu hồi thân thủ.

Gương mặt Phùng Phá Thạch đỏ bừng bừng, tay chân thừa thải, không biết dắt nơi nào.

Thiếu nữ tuyệt sắc ngồi lên, nhìn Phùng Phá Thạch bỗng khóc òa:

Nàng nói:

- Ngươi làm như vậy được sao?

Phùng Phá Thạch ấp úng:

- Tiểu thư chớ nên hiểu lầm, không phải thế đâu, tại hạ không hề cưỡng bức tiểu thư.

Thiếu nữ tuyệt sắc gắt lên:

- Nếu ngươi không cưỡng bức ta, tại sao ta lại thế này và ngươi nữa...

Phùng Phá Thạch bối rối:

- Chỉ vì tại hạ muốn cứu lấy sinh mạng của tiểu thư tại hạ phải xúc phạm đến tiểu thư, ngoài ra chẳng có tà tâm nào khác.

Thiếu nữ tuyệt sắc trừng mắt:

- Ngươi muốn cứu sinh mạng của ta tại sao ngươi không cho ta uống linh đan, hay thần đan, ngươi lại làm chuyện xâm phạm tiết trinh của ta?

Phùng Phá Thạch thầm kêu khổ:

- "Nguy rồi! Vừa rồi ta nghĩ không sai. Bây giờ chuyện đã xảy ra ta biết phải ứng phó thế nào cho ổn."

Chàng giải bày:

- Lúc nãy, tại hạ tới cánh rừng này nghe có tiếng cười khả ố và tiếng kêu cứu, tại hạ gấp rút vào đây, gặp bốn tên giáo đồ Thần Đạo giáo đang làm điều vô lễ với tiểu thư.

Tại hạ giết một tên còn ba tên kia bỏ chạy mất. Trông thấy tiểu thư bất tỉnh, tại hạ vận chân khí truyền sang, tiểu thư vẫn hôn mê, tại hạ lại cho tiểu thư uống một viên linh đan, tiểu thư vẫn không tỉnh lại. Tại hạ thúc thủ không biết phải làm sao, nhưng tại hạ cũng không thể để mặc tiểu thư chết trong cánh rừng này được. Chợt nhớ lại lúc còn trong động, sư phụ chỉ dạy bí pháp Nhập đạo dẫn dương truyền chân dương cho tiểu thư nên mới cam đành xúc phạm đến tiết hạnh của tiểu thư. Xin tiểu thư hiểu cho lòng chân thành của tại hạ.

Phùng Phá Thạch trỏ tay về phía tử thi tên đại hán nằm đàng xa nói:

- Đó là bằng chứng rõ ràng những lời nói vừa rồi của tại hạ không hề có tà tâm cưỡng bức tiểu thư.

Thiếu nữ tuyệt sắc nhìn sang cái tử thi tên đại hán, rồi day lại sụt sịt khóc:

- Dù ngươi đã có công ơn cứu ta, nhưng hiện giờ trinh tiết của ta đã bị ngươi tước đoạt, ta còn đem gả cho ai được nữa.

Phùng Phá Thạch toát lạnh mồ hôi và mãi ấp úng không biết phải trả lời thế nào với thiếu nữ tuyệt sắc.

Thiếu nữ tuyệt sắc khóc một lúc đưa tay lau sạch giọt lệ trên hai má anh đào, nghiến rằng:

- Ta không thể nào giết ngươi hay oán thù ngươi được. Ta phải tự sát để chứng tỏ tấm lòng băng trinh của ta.

Nàng cất ngọn chưởng lên cao vận công vỗ ngay đỉnh đầu của mình.

Phùng Phá Thạch ngó thấy kinh hoàng, lao tới chụp lấy ngọn chưởng của thiếu nữ tuyệt sắc chỉ còn cách đỉnh thiên linh độ chừng nửa tấc.

Chàng run giọng:

- Tiểu thư đừng làm như thế, tại sao tiểu thư lại tự tử chết một cách oan uổng như vậy.

Thiếu nữ lại òa khóc:

- Chứ ta còn sống nữa làm chi chứ, ngươi hãy buông ta ra. Buông ta ra mau.

Nàng vận công lên toan đẩy Phùng Phá Thạch ra ngoài.

Phùng Phá Thạch kinh hãi ôm lấy thân mình thiếu nữ, khóa chặt nàng vào hai vòng tay.

Chàng nói mau:

- Tiểu thư đừng quá nỏng nảy, tại hạ sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Thiếu nữ tuyệt sắc thôi vùng vẫy, ngước mắt nhòa lệ nhìn Phùng Phá Thạch.

- Ngươi giải quyết cách nào, hãy nói cho ta nghe.

Phùng Phá Thạch cúi hôn vào chiếc má anh đào đẫm lệ của thiếu nữ, khẽ giọng:

- Tại hạ sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm về cuộc đời của tiểu thư. Kể từ giờ phút này tiểu thư là vị hôn thê của tại hạ, tiểu thư bằng lòng chứ.

Thiếu nữ sửng sốt rồi bật kêu:

- Ca ca!

Nàng ôm chặt lấy chàng, vùi đầu vào lồng ngực của chàng giọt lệ mừng vui trào ra.

Hai cơ thể cọ sát nhau, ngọn lửa dục tình liền bốc cháy, Phùng Phá Thạch xoắn chặt lấy thân ngọc của thiếu nữ tuyệt sắc, bàn tay đi tìm đỉnh thần tiên, lúc lâu đặt nàng trên lớp lá khô.

Tức thì một trận tình bão tố diễn ra giữa đôi nam nữ tuyệt sắc, cả đất trời đều đảo lộn quay cuồng.

Một giờ sau đó, sóng lặng, gió êm, mọi sự vật trở lại bình thường.

Phùng Phá Thạch và thiếu nữ tuyệt sắc chỉnh lại y trang. Nàng ngồi tựa vào người chàng, đôi mắt mơ màng như còn nuối tiếc giây phút thần tiên vừa trải qua.

Dư hương ái ân hãy còn thoang thoảng làm ngất ngây tâm hồn nam nữ thiếu niên.

Một lúc sâu, Phùng Phá Thạch hỏi thiếu nữ tuyệt sắc:

- Hiền muội tên gọi là gì?

Thiếu nữ tuyệt sắc đáp:

- Muội tên là Lâm Phùng Chân.

Nàng hỏi lại chàng:

- Còn ca ca danh hiệu là gì?

Phùng Phá Thạch thành thật:

- Huynh tên là Phùng Phá Thạch, thường gọi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Lâm Phùng Chân ngóc đầu lên, tròn xoe đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Nàng tưởng mình đang trong cơn mê vì không ngờ người yêu của mình lại là một nhân vật thần quái tiếng tăm đang hồi chấn động trên chốn giang hồ.

Trông thấy Lâm Phùng Chân nhìn mình sửng sốt, Phùng Phá Thạch kinh ngạc:

- Lâm muội làm sao vậy? Lâm muội ngan về cái tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch phải không?

Chợt như tỉnh thần trở lại, Lâm Phùng Chân khe khẽ gật đầu một cái.

Nàng nói:

- Phùng ca ca nói đúng. Tiểu muội không ngờ ca ca là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang gây khủng khiếp cho bọn hắc phái và bạch đạo trên chốn giang hồ, muội vô cùng hãnh diện được ca ca thương yêu...

Nàng dừng lại rồi tiếp:

- Nhưng muội chỉ sợ mình không xứng với Phùng ca ca nên muội rất băn khoăn lo ngại.

Phùng Phá Thạch siết chặt Lâm Phùng Chân vào lòng như muốn truyền sang nàng một niềm tin.

Chàng nhẹ nhàng:

- Lâm muội đừng nói thế. Muội xinh đẹp như một nàng tiên giáng phàm, làm sao không xứng với huynh. Muội hãy an tâm điều đó, bao giờ huynh cũng thương yêu muội vì chúng ta đã là phu thê của nhau rồi.

Lâm Phùng Chân xúc động:

- Phùng ca ca hãy giữ lấy lời. Muội đã trao tất cả cuộc đời cho ca ca rồi, muội tin ca ca không bao giờ phụ bạc muội.

Phùng Phá Thạch khẽ gật:

- Huynh sẽ ghi khắc vào tâm lời Lâm muội vừa nói. Huynh không bao giờ quên được muội trong cả cuộc đời này.

Chàng hỏi nàng:

- Lâm muội, tôn danh của thân phụ mẫu là gì, bảo trang của muội ở nơi đâu, muội hãy nói cho huynh được biết, sau này có dịp huynh sẽ tới bái kiến nhị vị đại nhân.

Lâm Phùng Chân lúng túng:

- Song thân của tiểu muội đã biệt tích từ lúc muội còn ở tuổi ấu thơ. Muội không biết danh hiệu của song thân là gì. Lớn lên muội chỉ biết muội sống với một người dưỡng mẫu. Muội cũng đang tìm tung tích của hai đấng sinh thành.

Phùng Phá Thạch cảm khái:

- À, thì ra tình cảnh của Lâm muội cũng gần giống như cảnh ngộ của huynh. Phụ thân của huynh đã bị lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn hợp cùng bốn lão Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân, Liệt Hỏa Ma Quân cấu kết cùng sáu bang hội nửa đêm kéo chúng môn đồ tới đánh phá Phùng Sơn bảo, tàn sát trên bảy mươi tên gia nhân, giết phụ thân huynh rồi đốt luôn sơn bảo cách nay đã trên hai năm. Mẫu thân huynh cũng biệt tích từ đó đến nay, chẳng hiểu còn sống hay đã chết, khiến cho huynh đã trở thành một kẻ không cha, không mẹ, không cửa, không nhà, cô độc trên chốn giang hồ gần giống như muội vậy…

Lâm Phùng Chân hỏi:

- Sáu bang hội nào vậy Phùng ca ca?

Phùng Phá Thạch nói trong căm thù:

- Sáu bang hội đó là Thanh Vân bang của lão Mã Kỳ, Long Hổ hội của lão Nguỵ Khôn, Bạch Kỳ bang của lão Thương Sư Ngươn, Kỳ Môn bang của lão tặc Lâm Kiến Chương, Quần Thư hội của ả Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Hồng Loan cung của yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi.

Lâm Phùng Chân hỏi tiếp:

- Tiểu muội nghe bọn cao thủ giang hồ đồn đại với nhau là Phùng ca ca đã huyết tẩy ba bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội từ tháng trước đây rồi, có đúng như thế

không?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Đúng, không sai, huynh phải huyết tẩy ba bang hội này vì ba lão Mã Kỳ, Thương Sư Ngươn và Ngụy Khôn đã từng tham dự vào trận thảm sát Phùng Sơn bảo và sát hại phụ thân của huynh.

Ánh mắt màu thu thủy của Lâm Phùng Chân chớp lên ánh sáng kỳ lạ:

- Phùng ca ca, còn ba bang hội Kỳ Môn bang, Quần Thư hội và Hồng Loan cung, ca ca có tới đó huyết tẩy báo thù cho nhị vị đại nhân nữa hay không?

Phùng Phá Thạch rít lên căm thù:

- Phụ cừu phải trả, đó là đạo lý làm con. Đâu có thể vì nguyên nhân gì dừng tay lại được. Trong những ngày sắp tới, huynh sẽ huyết tẩy ba bang hội này.

Lâm Phùng Chân chớp mắt:

- Trong ba bang hội Kỳ Môn bang, Quần Thư hội và Hồng Loan cung, Phùng ca ca sẽ tới nơi nào trước?

Nhẩm tính phút giây, Phùng Phá Thạch đáp:

- Huynh chưa biết, huynh sẽ đi tìm ba Tổng đàn của ba bang hội đó. Gặp nơi nào trước huynh sẽ huyết tẩy nơi đó trước, rồi sau đó tới hai bang hội khác cho đến khi chấm dứt.

Lâm Phùng Chân chợt hỏi:

- Phùng ca ca, nếu như ca ca tới huyết tẩy một trong ba bang hội này, gặp trường hợp có người thân yêu ngăn cản, ca ca sẽ ứng phó như thế nào?

Phùng Phá Thạch cương quyết:

- Dù cho lúc đó có người thân yêu khẩn cầu, huynh vẫn phải giết cho bằng được những tên Bang chủ hay Hội chủ đó, không thể vì lý do nào không trả mối thù cho phụ thân huynh được.

Lâm Phùng Chân tiếp:

- Phùng ca ca, trong lúc đó giả như có một người thân yêu của ca ca chịu chết thay cho Bang chủ hoặc Hội chủ, ca ca sẽ ứng phó như thế nào?

Phùng Phá Thạch nghe Lâm Phùng Chân hỏi lạ lùng, nhìm chăm chú vào mặt nàng, trong lòng phát sinh mối ngờ vực.

Chàng hỏi nàng:

- Có phải Lâm muội là ái nữ của một trong ba bang hội huynh vừa kể hay không? Tại sao muội lại hỏi huynh như vậy?

Lâm Phùng Chân lắc đầu:

- Tiểu muội không phải là ái nữ của một trong ba bang hội đó, muội chỉ hỏi ca ca để biết như

vậy thôi, ca ca chớ nên nghi ngờ muội.

Nhìn lên trông thấy trời đã tối, Phùng Phá Thạch giật mình nói mau:

- Lâm muội, trời đã tối rồi. Nơi đây rừng núi hiu quạnh, không thể lưu lại được, chúng ta hãy tới thị trấn trước mặt kia thuê phòng nghỉ qua đêm rồi sáng mai sẽ lên đường.

Lâm Phùng Chân gật đầu rời khỏi Phùng Phá Thạch đứng lên theo chàng.

Chàng dắt tay nàng tới con tuấn mã hỏi:

- Sáng mai huynh phải lên đường, còn Lâm muội phải đi đâu?

Lâm Phùng Chân thở nhẹ:

- Tiểu muội trở về với dưỡng mẫu, Phùng ca ca lên đường nhớ bảo trọng lấy thân. Có lẽ chừng một tháng nữa, muội sẽ đi tìm ca ca.

Hai người lên lưng con tuấn mã rời khỏi cánh rừng già, nhắm thị trấn trước mặt phi nhanh...

Chương 26 - Tuyệt đại mỹ nhân

Một thớt bạch mã trên lưng chở một thiếu nữ áo xanh từ phía trước mặt người ngựa Phùng Phá Thạch phi tới như bay.

Hình như ả thiếu nữ áo xanh kia đang có chuyện gì rất khẩn cấp, cần phải đến mục tiêu trong một thời gian ngắn.

Thớt ngựa chở thiếu nữ áo xanh nhắm người ngựa của Phùng Phá Thạch lao tới.

Trông thấy ả thiếu nữ áo xanh phóng ngựa chạy như điên, bất kể trước mặt có người, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm:

- "Ả này, luôn cả con bạch mã nổi cơn điên nên mới chạy loạn như thế. Nếu ta không tránh hai con ngựa sẽ đụng đầu nhau gãy cổ chết tức khắc."

Nghĩ vậy, Phùng Phá Thạch lách con hùng mã sang phía phải dừng lại bên đường, chờ thớt ngựa bạch lao tới.

Thớt ngựa bạch phi tới chạy ào qua. Phùng Phá Thạch nhận ra đó là một thiếu nữ xinh đẹp, không có vẻ gì là điên loạn cả.

Thớt ngựa bạch vừa chạy ngang qua Phùng Phá Thạch, ả thiếu nữ áo xanh liếc nhìn chàng bỗng bật kêu:

- Đúng rồi!

Ả ghìm sợi dây cương dừng phắt con bạch mã lại ngắm nghía Phùng Phá Thạch phút giây.

Ả hỏi:

- Công tử có phải là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đó hay không?

Nghe thiếu nữ lạ mặt đột ngột hỏi tên mình, Phùng Phá Thạch sinh nghi hoặc.

Nhưng chàng đã gật đầu:

- Đúng không sai! Ta chính là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đây.

Chàng hỏi ả thiếu nữ áo xanh:

- Cô nương hỏi tại hạ có chuyện gì không?

Ả thiếu nữ áo xanh đang nhìn gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch một cách say sưa đắm đuối, nghe chàng hỏi giật mình tỉnh mộng:

- Nếu không có chuyện gì, tiện nữ đâu có tìm công tử làm chi chứ?

Ả cười khúc khích...

Phùng Phá Thạch kinh ngạc nheo mắt:

- Cô nương là ai? Cô nương đi tìm tại hạ có chuyện gì, hãy nói cho tại hạ được rõ.

Thiếu nữ áo xanh vẫn với giọng tình tứ:

- Tiểu thư của tiện nữ nghe bọn giang hồ đồn đãi võ công của Phùng công tử rất cao cường. Tiểu thư sai bảo tiện nữ đi tìm công tử thỉnh mời tới tệ lâu đấu một chiêu phân tài cao thấp.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm:

- "Vị tiểu thư này là ai? Sao tự nhiên lại sai nữ tỳ đi tìm ta đòi đấu một chiêu giống như lão độc vật Độc Trùng đạo sĩ đã từng đấu nhãn lực với ta. Lão đã sử dụng bầy "Cổ độc vô hình" xâm nhập vào đục khoét tạng phủ ta suýt phải vong mạng. Vị tiểu thư này chắc cũng có tà thuật gì mới dám đấu với ta một chiêu như vậy. Ta cần phải hỏi để biết vị tiểu thư kia là ai".

Chàng hỏi thiếu nữ áo xanh:

- Tiểu thư của cô nương mỹ hiệu là gì, sao lại đòi đấu một chiêu với tại hạ?

Thiếu nữ áo xanh thần bí:

- Tiểu thư của tiểu nữ có dặn đừng nói tên họ tiểu thư trước, hãy thỉnh mời Phùng công tử tới tệ lâu, chừng đó công tử sẽ biết tiểu thư là ai.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh dị, nghĩ thầm:

- "Lạ thật! Tại sao vị tiểu thư kia lại giấu ta tên họ, lại đòi ta phải tới đó đấu một chiêu rồi mới cho biết ả là ai. Ta có nên tới đó hay không?"

Ngẫm nghĩ một lúc, chàng lắc đầu:

- Bình sinh tại hạ không muốn giao đấu với nữ nhân phân tài cao thấp. Trừ phi nữ nhân đó là một kẻ thù không đội trời chung, bắt buộc tại hạ phải giao tranh. Cô nương hãy trở về nói lại với tiểu thư hãy tha thứ cho cái tội bất kính của tại hạ.

Thiếu nữ áo xanh cười chế giễu:

- Tiểu thư của tiểu nữ nói nếu Phùng công tử từ chối không chịu tới tệ lầu đấu một chiêu với tiểu thư, kể như công tử đã thua trận, sau đó tiểu thư sẽ tuyên cáo ra chốn giang hồ nói cho quần hùng hắc bạch biết công tử chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, chỉ cậy có cây kiếm quái dị dọa dẫm mọi người, ngoài ra chẳng có tài năng chi cả.

Ả lại cười khúc khích, giọng cười nhạo báng, chê bai Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch nổi giận, quắc mắt nhìn ả thiếu nữ áo xanh, chàng dằn mạnh giọng:

- Lời nói của cô nương có đúng là lời nói của vị tiểu thư nào đó hay không?

Thiếu nữ áo xanh nín cười, nghiêm sắc mặt:

- Tiểu thư của tiểu nữ dặn thế nào tiểu nữ nói lại với Phùng công tử đúng như vậy, tiểu nữ nói đối với công tử có ích lợi gì đâu.

Ả thêm:

- Tiểu thư các tiểu nữ đã tiên liệu trước rồi. Tiểu thư bảo nhất định Phùng công tử sẽ chối từ vì sợ thua tiểu thư sẽ mất thể diện, nên tìm cách tránh trước trận đấu với tiểu thư là thượng sách.

Không còn dằn nổi cơn thịnh nộ nữa, Phùng Phá Thạch trợn mắt lớn tiếng:

- Được rồi, tại hạ bằng lòng tới quý lầu đấu một chiêu với vị tiểu thư, để cho nàng biết tại hạ không phải là một tên hữu danh vô thực như lời cô nương nói.

Chàng hậm hực:

- Chẳng hiểu tiểu thư của cô nương xinh đẹp như tiên giáng phàm hay xấu như quỷ dạ xoa, lại dám dùng những lời cao ngạo kiêu kỳ như vậy.

Ả thiếu nữ áo xanh quả quyết:

- Tiểu nữ dám quả quyết với Phùng công tử, tiểu thư của tiểu nữ là một trang mỹ nhân sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, là Đệ nhất mỹ nhân trong các mỹ nhân đương thời. Bất cứ ai nhìn qua tiểu thư cũng phải hồn phi phách tán, rụng rời cả tay chân, chứ không phải xấu như quỷ dạ xoa như lời của công tử vừa nói đâu. chí như công tử vừa thấy mặt tiểu thư cũng phải ngất xỉu liền tại chỗ.

Nghe mấy lời của thiếu nữ áo xanh, Phùng Phá Thạch động tính hiếu kỳ, muốn biết mặt vị tiểu thư vô danh kia như thế nào, ả lại khen đến thế.

Chàng gật đầu:

- Được rồi, cô nương hãy đưa tại hạ tới quí lầu, xem có đúng như lời cô nương vừa nói hay không!

Thiếu nữ áo xanh kín đáo nở một nụ cười thần bí, giục ngựa chạy mau.

Phùng Phá Thạch thúc ngựa chạy theo phía sau lưng ả thiếu nữ áo xanh.

Trong lòng chàng vô cùng bực tức, chẳng hiểu tiểu thư kia là ai, công lực cao thâm tới mức độ nào lại dám khinh miệt chàng một cách thậm tệ như thế.

Chàng nhất quyết phải gặp nàng một là xem nàng có phải là một trang tuyệt thế mỹ nhân có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành như lời ả thiếu nữ áo xanh vừa nói hay không, hai là chàng sẽ đấu một chiêu đánh bại nàng, cho nàng biết công lực của chàng sau này không còn đại ngôn nữa.

Hai thớt ngựa đi khoảng chừng trên ba mươi dặm, tới cánh rừng già có con đường mòn nhỏ, thiếu nữ áo xanh quay lại:

- Phùng công tử theo tiểu nữ vào con đường này, chẳng bao lâu sẽ đến nơi.

Thiếu nữ áo xanh rẽ ngựa vào con đường mòn. Phùng Phá Thạch lẳng lặng theo phía sau.

Vào trong con đường mòn chừng năm sáu dặm, trước mắt Phùng Phá Thạch hiện ra một lầu hồng xinh xắn giữa khoảng rừng nhỏ dày đặc cây tùng xanh mướt.

Thiếu nữ áo xanh ngoảnh mặt lại:

- Tới rồi, Phùng công tử hãy chuẩn bị.

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Tại hạ đã sẵn sàng.

Hai người giục ngựa chạy tới lầu hồng cùng dừng lại.

Thiếu nữ áo xanh nhảy xuống lưng ngựa nhìn Phùng Phá Thạch vẫn với nụ cười thần bí.

- Phùng công tử hãy xuống ngựa đi theo tiểu nữ vào gặp tiểu thư.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn lầu hồng khẽ nhủ thầm:

- “Ta trông qua lầu hồng này chỉ là một khuê các của các vị tiểu thư kim chi ngọc điệp, hoặc các bậc vương phi quyền quý cao sang, không có vẻ gì có thể gọi chủ nhân là một cao thủ võ lâm, tại sao dám nói chỉ đấu với ta một của là đã thắng?”

Trong lòng nghi hoặc, Phùng Phá Thạch nhảy xuống lưng ngựa, đi theo thiếu nữ áo xanh thoăn thoắt gót sen phía trước tiến vào lầu hồng.

Phía trong lầu hồng màn hồng trướng tía, bàn ghế làm bằng loại cổ mộc chạm trỗ tinh vi, giát vàng cẩn ngọc óng ánh, đúng là một lầu vàng của các bậc vương phi.

Phút giây tới một gian phòng rộng lớn màu hồng, màu xanh trướng tía, cánh cửa đang mở rộng.

Thiếu nữ áo xanh dừng lại, trỏ tay vào:

- Tiểu thư của tiểu nữ đang chờ Phùng công tử ở trong phòng này. Công tử hãy vào đi.

Nói xong, thiếu nữ áo xanh thoăn thoắt bước đi ra ngoài.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc nhũ thầm:

- Lạ thật, ta xem qua nơi đây là khuê các của vị vương phi hoặc của tiểu thư trâm anh đài các nào, sao lại có người đòi đấu với ta một chiêu nhỉ?

Lòng nghi hoặc, Phùng Phá Thạch tới đứng trước cửa, đưa mắt nhìn vào trong phòng.

Trong phòng, một nữ nhân vận y phục màu hồng ngồi trên chiếc ghế giát vàng cẩn ngọc, quay lưng ra ngoài nên Phùng Phá Thạch chưa nhận ra gương mặt.

Nhưng dù chưa trông thấy mặt nữ nhân, chỉ nhìn qua hình dáng yêu kiều mỹ lệ phía sau, cũng đủ rõ đó là một trang mỹ nhân tuyệt sắc.

Và một trang mỹ nhân yêu kiều tuyệt sắc như thế làm sao đấu võ công với chàng được.

Bất giác Phùng Phá Thạch bâng khuâng.

Chàng quay lại định hỏi thiếu nữ áo xanh thì ả đã biến mất dạng rồi.

Phía trong không hiểu đã biết có người tới đứng trước cửa phòng hay không, nữ nhân áo hồng

vẫn chưa động tịnh. Nàng đang cầm quyển cổ thư gì đó.

Không còn nhẫn nại nổi nữa, Phùng Phá Thạch mạnh dạn dấn bước vào phòng.

Chàng tới gần, nhưng nữ nhân vẫn ngồi bất động đọc quyển cổ thư.

Phùng Phá Thạch hắng giọng lớn tiếng:

- Xin được hỏi...

Bấy giờ nữ nhân áo hồng mới từ từ quay mặt lại...

Phùng Phá Thạch nhìn nữ nhân.

Nữ nhân nhìn Phùng Phá Thạch.

Bất giác, cả Phùng Phá Thạch và nữ nhân cùng giật mình, bốn mắt gắn chặt vào nhau như viên nam châm chạm vào khối sắt.

Phùng Phá Thạch rúng động cả trái tim, quả đúng như lời ả thiếu nữ áo xanh đã nói.

Nữ nhân là một thiếu nữ tuổi trạc mười sáu, mười bảy. Xinh đẹp như một nàng tiên giáng phàm. Mặt ngọc, mày thanh, má hồng, đôi môi anh đào hé nhụy, ánh mắt long lanh như làn thu thủy. Ánh mắt chứa đựng cả một trời tình, đánh đắm hồn người ngụp lặn muôn lượn sóng yêu thương.

Sắc đẹp của thiếu nữ áo hồng dù cho Tây Thi tái thế, Chiêu Quân có hiện sinh, Dương quí phi có sống lại hãy còn kém xa nàng một bậc.

Phùng Phá Thạch nghe trái tim đập loạn, mặt đỏ bừng bừng, tay chân tê dại, hồn lên chơi vơi, ánh mắt chìm trong ánh mắt của nàng.

Chàng không ngờ nàng xinh đẹp đến thế, nếu đem so sánh với Lâm Phùng Chân thì nàng là vầng trăng sáng tỏ bên cạnh một vì sao le lói.

Phùng Phá Thạch chôn chân tại chỗ, ánh mắt vẫn gắn chặt vào đôi mắt như thu gom cả trời tình của thiếu nữ áo hồng.

Chương 27 - Tình bất phân ly

Chàng chết sững.

Kinh ngạc nhìn Phùng Phá Thạch một lúc thật lâu, chợt thiếu nữ áo hồng lấy một cây ngọc địch trắng như tuyệt ra, kề lên đôi môi anh đào.

Ngọc địch trỗi lên, âm thanh du dương huyền hoặc như đưa hồn người vào cõi mộng.

Âm thanh ngọc địch làm cho Phùng Phá Thạch mơ hồ thần trí, tiêu tan cả nghị lực, tản mát cả tâm thần.

Ngọc địch trỗi sang giọng khác.

Ẩm thanh cao vút tận tầng mây, ào ào như trận giông mưa, khiến cho máu huyết trong người Phùng Phá Thạch sôi lên sùng sục, cơ thể căng trào.

Ngọc địch lại chuyển sang giọng khác, âm thanh dìu dặt đưa hồn người lạc vào cõi cực lạc thần tiên.

Đột nhiên Phùng Phá Thạch nghe ngọn lửa dục tình bốc cháy rừng rực ở trong tim, cơn thèm khác ái ân dâng lên cùng tột, không còn cách nào chịu đựng nổi nữa.

Phùng Phá Thạch kêu thầm:

- "Quả thật lạ lùng, ta không thể nào cưỡng lại được nữa rồi... ta đành mạo phạm..."

Phùng Phá Thạch bước tới sát bên thiếu nữ áo hồng.

Nàng vẫn chúm đôi môi anh đào thổi ngọc địch làm như chưa hay biết gì cả.

Không còn dằn nén nổi cơn dục vọng, Phùng Phá Thạch ôm lấy thiếu nữ áo hồng hôn một nụ dài.

Chát!

Thiếu nữ áo hồng buông ngọc địch, tát vào mặt Phùng Phá Thạch một cái tát như trời giáng.

Phùng Phá Thạch lảo đảo, thối lui hai bước. Lạ thay cái tát của thiếu nữ áo hồng không làm cho chàng dịu lại cơn dục vọng mà lại càng gia tăng nhiệt độ hơn trước bội phần.

Nhiệt độ càng tăng, ngọn lửa dục tình càng cháy mãnh liệt. Phùng Phá Thạch lao tới ôm ghì lấy thân hình kiều diễm của thiếu nữ áo hồng, đặt một nụ hôn dài bất tận.

Chát!

Thiếu nữ áo hồng giở ngọn ngọc chưởng tát vào má bên phải của Phùng Phá Thạch.

Nặng như chiếc búa đồng.

Phùng Phá Thạch loạng choạng tháo lui ba bốn bước, dục tình không giảm bớt lại càng gia tăng dữ dội. Ánh mắt chàng đỏ rực tợ lửa hồng nhìn nàng.

Thiếu nữ áo hồng mặc không sắc giận, nhìn Phùng Phá Thạch cất giọng trong như rót ngọc:

- Phùng Phá Thạch, ngươi đã thua ta hai chiêu rồi ngươi có biết chưa?

Ánh mắt Phùng Phá Thạch dán chặt vào hai quả đồi của thiếu nữ áo hồng.

- Ta thua nàng hai chiêu?

Thiếu nữ áo hồng gật đầu:

- Đúng vậy!

Phùng Phá Thạch ngơ ngác:

- Ta và nàng chưa hề giao đấu với nhau trận nào, ta thua nàng hai chiêu gì?

Thiếu nữ áo hồng cười khúc khích:

- Ngốc ơi! Ta tát ngươi hai cái ngươi không đỡ nổi, để má bên phải tím bầm như thế kia, không phải ngươi đã thua ta hai chiêu rồi hay sao?

Phùng Phá Thạch sửng sốt nhưng lại chợt bật lên cười khanh khách:

- Đúng, đúng, ta thua nàng hai cái tát tay, xem như đã thua nàng hai chiêu. Nhưng ta cũng thắng nàng hai chiêu.

Thiếu nữ áo hồng ngạc nhiên:

- Ta thua ngươi hai chiêu gì?

- Ta ôm thân ngọc của nàng hai lần, hôn hai nụ thần tiên nàng không kháng cự nổi.

Như vậy không phải ta đã thắng nàng hai chiêu hay sao chứ?

Thiếu nữ áo hồng hừ một tiếng, toan cúi xuống nhặt cây ngọc địch.

Nhanh như chớp, Phùng Phá Thạch lợi dụng lúc thiếu nữ áo hồng vừa cúi xuống, phóng tới ôm chặt lấy nàng khoá cứng hai tay, đôi môi chàng gắn chặt vào đôi môi anh đào của nàng, Thiếu nữ áo hồng chỉ vẩy vùng được vài cái, thân mình mềm nhũn, mặc cho Phùng Phá Thạch nắn nót hai quả đào tiên.

Cơ thể thiếu nữ áo hồng căng cứng, da thịt nóng bừng, khép kín đôi mi lại. Thân hình kiều diễm run rẫy khi bàn tay của Phùng Phá Thạch lần mò xuống động tiên.

Thấy thiếu nữ áo hồng không còn chống cự nổi nữa, Phùng Phá Thạch bế nàng đem đặt nằm trên chiếc giường tam bảo.

Soạt một tiếng.

Một pho tượng nữ thần bằng tuyết tuyệt vời xuất hiện trước mắt Phùng Phá Thạch.

Lập tức một trận tình bão táp diễn ra trên chiếc giường tam bảo giữa đôi nam nữ đang rừng rực lửa tình...

Chẳng biết đã trải qua bao nhiêu thời khắc, sóng gió đã im đi, thiếu nữ vẫn nằm im, hai mắt vẫn còn nhắm như còn chơi vơi bên thế giới nào vậy.

Một lúc nữa, Phùng Phá Thạch trở lại bình thường, đỡ thiếu nữ lên cùng tươm tất lại xiêm y.

Thiếu nữ áo hồng nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt ân tình, thay đổi cách xưng hô:

- Phùng ca ca, hãy nghe muội muội hỏi...

Phùng Phá Thạch ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng:

- Muội hỏi gì?

Thiếu nữ thở nhẹ, thoảng mùi hương kỳ diệu phất qua mũi làm Phùng Phá Thạch ngất ngây, đắm đuối. Nàng cất giọng trong như rót ngọc:

- Muội muội biết có phải Phùng ca ca trên đường đi tìm Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương hay không?

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên chưa hiểu tại sao thiếu nữ áo hồng lại hỏi chàng chuyện đó.

Nhưng chàng vẫn gật đầu:

- Đúng vậy, huynh đang đi tìm Tổng đàn Quần Thư hội để gặp ả Ngọc Địch tiên nga đây.

Thiếu nữ áo hồng hỏi tiếp:

- Phùng ca ca đi tìm Ngọc Địch tiên nga để báo thù cho Phùng tiền bối phải không?

Phùng Phá Thạch nghiến răng:

- Phải, huynh đang đi tìm ả nữ ma đầu Ngọc Địch tiên nga, giết ả báo thù cho phụ thân, bởi vì ả đã cùng năm bang hội hợp cùng lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả đến tàn sát bọn gia nhân Phùng Sơn bảo, sát hại phụ thân của huynh, nên huynh phải đòi lại nợ máu trên thân mình của ả.

Thiếu nữ áo hồng nở nụ cười thần bí:

- Phùng ca ca có biết hiện giờ Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương ở đâu không?

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Huynh chưa tìm được sào huyệt Tổng đàn Quần Thư hội. Huynh đang đi tìm ả ma đầu đó đây.

- Phùng ca ca đừng đi tìm ả Ngọc Địch tiên nga làm chi vô ích.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc, trố mắt nhìn thiếu nữ áo hồng vì không hiểu tại sao nàng lại bảo chàng đừng đi tìm kiếm kẻ thù làm chi vô ích.

Chàng hỏi nàng:

- Hiền muội, tại sao hiền muội bảo huynh đừng đi tìm ả nữ ma đầu Ngọc Địch tiên nga Hoa

Thương Thương?

Thiếu nữ áo hồng cười khúc khích:

- Chỉ vì ả nữ ma đầu Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương đang ngồi trong lòng Phùng ca ca, vậy ca ca đi tìm làm chi nữa chứ?

Phùng Phá Thạch kinh hãi trợn trừng đôi mắt nhìn thiếu nữ áo hồng như người vừa lạc vào khoảng hư không.

Giây phút, chàng run giọng:

- Muội là Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương?

Thiếu nữ áo hồng gật mạnh đầu:

- Chứ còn là ai nữa. muội chính là Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Phùng ca ca hãy tin đó là sự thật.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh hoàng, bởi chàng không thể nào ngờ được thiếu nữ áo hồng lại chính là Ngọc Địch tiên nga.

Ngọc Địch tiên nga cất tiếng trong như rót ngọc:

- Phùng ca ca đã biết muội là ai rồi, bây giờ ca ca có thể giết muội được không?

Phùng Phá Thạch ngẫn ngơ như người vừa mất hồn, rời khỏi Ngọc Địch tiên nga chỉ nhìn nàng mà chẳng có lời nào.

Chàng giết nàng được sao?

Chàng đã yêu nàng thực lòng và đã ân ái cùng nàng, làm thế nào chàng động thủ nổi.

Nhưng nếu chàng không giết nàng, chàng sẽ mang lấy cái tội bất hiếu với thân phụ.

Phùng Phá Thạch ngồi trơ ra như một pho tượng.

Không nghe Phùng Phá Thạch đáp lời, Ngọc Địch tiên nga lặp lại:

- Sao Phùng ca ca không nói? Ca ca hãy nói đi, giữa ca ca và muội hiện nay kể như đã là tình nghĩa phu thê rồi. Ca ca có giết muội được không?

Phùng Phá Thạch ấp úng:

- Huynh...

Rồi chàng lại im đi không biết nói với nàng như thế nào cho ổn thỏa.

Ngọc Địch tiên nga nói:

- Phùng ca ca có biết hay không? Vừa rồi muội muốn giết ca ca là một chuyện hết sức dễ dàng. Trong khi muội trỗi chiêu Tình xuân khúc ca ca đã mất hồn, không còn chủ định được gì nữa, dục tình lại đốt cháy trong tim. Ca ca không cưỡng nổi đã chiếm đoạt muội. Nếu lúc đó muội lại xuất chiêu Chiêu hồn khúc, tức khắc ca ca sẽ trở thành một kẻ si si dại dại, muội bảo gì ca ca

cũng phải nghe, muội muốn giết ca ca lúc nào mà không được.

Cho tới bây giờ Phùng Phá Thạch mới mở được lời:

- Thế sao Thương muội không giết huynh.

Ngọc Địch tiên nga đáp:

- Phùng ca ca chưa hiểu ư? Muội không giết ca ca được chỉ vì vừa trông thấy mặt ca ca muội đã yêu ca ca rồi, muội đâu thể nhẫn tâm giết người muội thương yêu.

Phùng Phá Thạch mở tròn đôi mắt:

- Thương muội thương huynh thật lòng phải không?

Ngọc Địch tiên nga gật đầu:

- Phùng ca ca lẩn thẩn rồi, nếu muội không thực lòng yêu thương ca ca, muội đâu để mặc tình cho ca ca chiếm đoạt muội như vậy, ca ca chưa hiểu điều đó ư?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Huynh hiểu rồi, chính huynh cũng đã thực lòng yêu thương muội chứ không phải vì chiêu Tình xuân khúc của chiếc ngọc địch đã làm cho huynh mất hồn đâu. Giá nếu không có âm thanh mê hoặc ấy, huynh vẫn ôm lấy muội trong vòng tay và mọi việc vẫn diễn ra như vừa rồi.

Chàng chợt thở dài:

- Nhưng có một điều khó khăn cho huynh, huynh không hiểu phải hành động thế nào cho ổn.

Ngọc Địch tiên nga nhìn Phùng Phá Thạch dò xét:

- Điều gì khó khăn, Phùng ca ca hãy nói cho muội nghe xem muội có cách nào góp ý với ca ca hay không.

Phùng Phá Thạch buồn buồn:

- Điều khó khăn cho huynh là nếu huynh không giết Thương muội, huynh sẽ đắc tội với phụ thân, còn mặt mũi nào ngó phụ thân nơi suối vàng.

Ngọc Địch tiên nga lắc đầu:

- Phùng ca ca đã lầm rồi, giữa Quần Thư hội và Phùng Sơn bảo xưa nay đâu có oán thù, vả lại muội muội cũng đâu có giết Phùng tiền bối để ca ca thắc mắc về chuyện không giết muội sẽ mang tội bất hiếu với phụ thân.

- Nếu giữa Quần Thư hội và Phùng Sơn bảo không thù hận, tại sao quý hội lại vâng theo lệnh lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cùng năm bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội, Kỳ Môn bang và Hồng Loan cung tàn sát gia nhân của huynh, lại còn giết phụ thân huynh nữa?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương bình thản:

- Phùng ca ca lại sai lầm nữa rồi. Ca ca chưa hiểu sao?

Phùng Phá Thạch nhíu cặp mày lưỡi kiếm:

- Huynh lại sai lầm điều gì, Thương muội hãy nói rõ cho huynh nghe.

- Phùng ca ca có hai điểm sai lầm. Một là ca ca chưa hiểu lão Xích Phát Đại Ma Tôn dùng quỷ kế Tá nhân chi thủ, hai là tiểu muội chưa từng nhúng tay vào máu trong trận tàn sát chúng môn đồ Phùng Sơn bảo, giết chết Phùng tiền bối như ca ca vừa nói.

- Thương muội hãy nói rõ ràng hơn, huynh chưa được hiểu.

- Tập đoàn Thần Đạo giáo của lão Xích Phát Đại Ma Tôn đang khống chế tất cả hai đạo hắc bạch luôn cả ngũ đại môn phái trên chốn giang hồ. Lão ra lệnh cho tất cả các môn phái, bang hội phải hổ trợ cho lão trong các trận đánh phá các nơi, nếu môn phái nào bất tuân lệnh sẽ bị lão tiêu diệt. Các bang hội chỉ vì sự an toàn của môn phái mình, bắt buộc phải tuân theo lệnh của lão, nhưng trong thâm tâm họ đều bất phục.

Mưu đồ của lão là lôi cuốn tất cả võ lâm theo lão tạo một thế lực hùng mạnh, sau cùng chiếm lấy ngôi vị bá chủ võ lâm, tha hồ tác oai tác quái. Đó là điều thứ nhất Phùng ca ca chua hiểu tình thế võ lâm hiện nay.

Phùng Phá Thạch gật gù:

- Còn điều thứ hai?

- Điều thứ hai là tiểu muội không hề can dự vào trận thảm sát Phùng Sơn bảo, Phùng ca ca có biết được điều này hay không?

- Thương muội đã nói nếu môn phái, bang hội nào bất tuân lệnh, lão Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ tiêu diệt. Chẳng lẽ Thương muội dám cãi lệnh lão?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương chậm rãi:

- Ngày lão Xích Phát Đại Ma Tôn gửi tối hậu thư tới Quần Thư hội bắt buộc phải tham dự vào trận đánh phá Phùng Sơn bảo, sư mẫu của tiểu muội còn giữ chức Hội chủ.

Nhưng trước khi lên đường, sư mẫu nói với muội là sư mẫu tới đó cho có mặt, sẽ không nhúng tay vào máu. Sư mẫu của muội đã qui tiên được hơn một năm rồi, muội thay sư mẫu giữ chức Hội chủ, muội chưa tường gặp lão Xích Phát Đại Ma Tôn một lần nào, cũng chưa hề phục tùng lão. Muội đang trù tính kế hoạch chống lại lão trong những tháng ngày sắp tới, bởi muội không thể làm thân khuyển mã cho lão sai khiến. Phùng ca ca hãy hiểu cho lòng muội, đừng sát hại những kẻ vô can.

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên:

- Những lời của Thương muội có đúng với sự thực hay không?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương gật mạnh đầu:

- Tiểu muội đã yêu Phùng ca ca, có lẽ nào muội lại dám nói dối với Phùng ca ca cho tổn thương tình nghĩa sau này.

Nàng tiếp:

- Tiểu muội xin nhắc lại với Phùng ca ca một lần nữa. hiện nay các môn phái, các bang hội trên khắp giang hồ thảy đều nằm trong bàn tay của lão Xích Phát Đại Ma Tôn. Dưới quyền sai khiến của lão, còn ca ca chính là cái đích nhắm của lão. Trong tương lai, lão sẽ bày ra quỷ kế giết hại ca ca.

Phùng Phá Thạch phăng tới:

- Lão Xích Phát Đại Ma Tôn định dùng quỷ kế gì giết huynh, Thương muội có biết hay không?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương khẽ gật:

- Tất nhiên là tiểu muội phải biết. Lão Xích Phát Đại Ma Tôn tìm cách ly gián Phùng ca ca và bọn cao thủ hắc, bạch, luôn cả ngũ đại môn phái trên giang hồ. Bằng cách tạo cho ca ca có nhiều người oán thù thổi phồng ca ca là một tiểu huyết thần khủng bố, máu tanh cho mọi người kinh sợ ca ca, thảy đều muốn trừ khử ca ca bằng mọi cách.

Phùng Phá Thạch bật thốt:

- Thế ư?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương nói tiếp:

- Tiểu muội chợt nhớ ra một điều nữa, điều này vô cùng nguy hiểm cho Phùng ca ca.

Ca ca hãy hết sức đề phòng.

Phùng Phá Thạch hỏi dồn:

- Điều gì nguy hiểm, Thương muội hãy nói mau!

- Ngoài chuyện lão Xích Phát Đại Ma Tôn biến Phùng ca ca thành một tiểu huyết thần khủng bố, máu tanh cho bọn giang hồ muốn giết ca ca, lão còn tung ra cái tin hiện nay pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đang ở trong mình ca ca, để bọn võ lâm vì tham vọng truy lùng ca ca khắp mọi nơi. Lão vừa mật sai sứ giả tới các đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Thanh Thành, Côn Luân và Nga Mi nói chuyện này và lập liên minh gọi là Liên minh diệt trừ tiểu huyết thần. Bọn họ sẽ chọn một nơi nào đó làm đấu trường, tìm cách dẫn dụ ca ca tới sẽ hợp công đánh nhau với ca ca, chờ đến lúc hai bên đều tổn thất nặng nề, lão sẽ xuất hiện chiếm đoạt pho bí kíp theo quỷ kế Cò ngao tranh giành, ngư ông đắc lợi. Muội khuyên ca ca nếu gặp thư mời đừng đến đó, sẽ trúng vào quỷ kế của lão. Bởi lúc đó ca ca sẽ rơi vào cái cảnh mãnh hổ nan địch quần hồ. Bọn họ có cả ngàn cao thủ, làm thế nào ca ca đương cự nổi. Đồng thời từ nay ca ca phải hết sức thận trọng trong chuyện đi tìm thù các bang hội còn lại. Hãy nên dùng lượng khoan hồng với họ hơn là tạo ra những trận tàn sát như thời gian qua.

Phùng Phá Thạch cảm kích:

- Những lời vàng ngọc của Thương muội huynh sẽ ghi khắc vào tâm. Huynh sẽ thận trọng trong việc đi tìm thù rửa hận. Huynh sẽ tránh né không va chạm với ngũ đại môn phái nhưng nếu họ cứ mãi cúi đầu tuân theo lệnh của lão Xích Phát Đại Ma Tôn và còn tham vọng chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đẩy huynh vào con đường cùng, bắt buộc huynh phải phản

ứng bằng võ công, mặc cho hậu quả ra sao cũng được.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt ân tình đắm đuối:

- Còn về chuyện hôm nay, dù Phùng ca ca đã chiếm lấy tiết trinh của tiểu muội, kể như đã là tình nghĩa phu thê, nhưng nếu ca ca chỉ là con bướm hút nhụy hoa rồi thôi, muội cũng cam đành sống cô độc cho đến trọn đời, không hề trách cứ ca ca đâu.

Dứt câu, giọt lệ trào ra thánh thót xuống hai gò má.

Phùng Phá Thạch sửng sốt nhìn Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương. Chàng không ngờ nàng yêu thương chàng một cách chân thành, thiết tha đến thế. Và chàng cũng đã yêu thương nàng trong phút giây gặp gỡ ban đầu.

Tình không thể kháng cự, trước một trang đệ nhất tuyệt đại mỹ nhân, Phùng Phá Thạch bật thốt:

- Thương muội... huynh đã yêu muội.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương sửng sốt nhìn Phùng Phá Thạch qua giọt lệ đầm đìa.

Giọng nàng như trong giấc mơ:

- Phùng ca ca nói thật?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu:

- Huynh không hề giả dối với Thương muội. Huynh đã thương yêu muội từ phút đầu gặp gỡ.

- Phùng ca ca...

Nàng lao vào lòng Phùng Phá Thạch giọt lệ sung sướng trào ra.

Phùng Phá Thạch ôm chặt lấy thân hình kiều diễm của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, khẽ nói:

- Thương muội, huynh yêu muội bằng cả trái tim huynh...

Chàng khe khẽ giọng:

- Thương muội hãy an tâm, huynh thực lòng yêu thương muội không hề dối trá. Dù bất cứ cảnh ngộ nào, trở ngại nào, trong đời huynh sẽ không quên được ân tình của muội đối với huynh.

Nhưng chợt nhớ tới Tạ Ánh Đào và Lâm Phùng Chân, bất giác Phùng Phá Thạch buông tiếng thở dài.

Đối với Tạ Ánh Đào, là vị hôn thê, với Lâm Phùng Chân là lời hứa hẹn, giờ chàng lại yêu thương Ngọc Địch tiên nga bằng cả trái tim, bất khả phân ly, sau này chàng sẽ phải xử sự thế nào cho vẹn cả đôi đường.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương nghe Phùng Phá Thạch thở dài, day đầu nhìn chàng:

- Phùng ca ca làm sao vậy? Ca ca đang có điều gì uẩn khúc trong lòng?

Phùng Phá Thạch lắc đầu, khéo léo:

- Thương muội chớ nên hiểu lầm. Huynh đang nghĩ tới việc ngày mai.

Giọng nói của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương êm đềm như tiếng suối reo:

- Chuyện ngày mai như thế nào Phùng ca ca có thể nói cho tiểu muội nghe được không?

Vì tự hiểu không thể phân ly Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương được, Phùng Phá Thạch tìm lời nói dối:

- Huynh đang lo ngại trên đường thực thi sứ mạng tìm thù rửa hận của huynh từ nay vô cùng khó khăn, nguy hiểm. Kẻ thù quá đông đảo, công lực lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão quỷ kia lại cao thâm vô lượng, hai đạo hắc bạch võ lâm, luôn cả ngũ đại môn phái đang muốn tiêu diệt huynh để chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Nếu chẳng may huynh có điều gì bất hạnh...

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương bật dậy la lên:

- Phùng ca ca đừng nói gở. Ca ca không thể chết, nếu ca ca chết, muội sẽ tự quyết.

Một mình muội không thể sống trên cõi đời này. Ca ca hiểu lòng muội rồi chứ?

Lời nàng ngọt ngào như dòng suối mát khiến cho Phùng Phá Thạch xúc động cả tâm hồn.

Chàng dỗ dành:

- Huynh đã hiểu rõ tấm lòng của Thương muội. Vì yêu thương muội huynh nghĩ tới chuyện mai sau, nhưng thôi, chúng ta hãy tạm gác qua chuyện phiền muộn đó cho muội được an lòng.

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Thương muội, lầu hồng này có phải là Tổng đàn Quần Thư hội không?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương cười khúc khích:

- Phùng ca ca lại lẩn thẩn nữa rồi. lầu hồng này là khuê các của tiểu muội nghỉ ngơi, làm sao lại là Tổng đàn của Quần Thư hội được. Tổng đàn Quần Thư hội ở cách đây chừng bảy mươi dặm, muội là Hội chủ, ngoài ra còn có ba vị sư mẫu tên là Hoa Thanh Thanh, Hoa Xuân Xuân và Hoa Cúc Cúc. Chị em hợp lại lập thành Quần Thư hội, ca ca hiểu rồi chứ?

Phùng Phá Thạch bật cười khanh khách:

- Mấy các tên nghe hay hay, nhưng còn thiếu một cái tên nữa thì mới đủ.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương ngạc nhiên:

- Một tên gì mới đủ?

Phùng Phá Thạch trêu:

- Hoa Yêu Yêu!

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương bẹo má Phùng Phá Thạch cười khúc khích:

- Phùng ca ca nói đùa rồi. Cái tên gì mà Hoa Yêu Yêu!

Phùng Phá Thạch trêu già:

- Thương muội chưa rõ. Có Thương Thương mới có Yêu Yêu, cũng như vừa rồi...

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương đấm vào ngực Phùng Phá Thạch dỗi hờn:

- Phùng ca ca lại nói đùa nữa. Muội không chịu đâu.

Sực nhớ lại một chuyện, Phùng Phá Thạch buông Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương ra.

Chàng hỏi nàng:

- Thương muội có biết cho đến bao giờ lão Xích Phát Đại Ma Tôn phát thiệp mời ngũ đại môn phái và các cao thủ hắc bạch đạo thành lập liên minh kia không?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương nghiêm túc:

- Có lẽ cuối mùa thu này lão Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ phát thiệp mời ngũ đại môn phái và các cao thủ hắc bạch thành lập liên minh. Lão sẽ chọn một đấu trường dẫn dụ Phùng ca ca tới, hợp nhau vây hãm ca ca, tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Cứ theo ý muội, ca ca đừng tới đó là mọi sự sẽ an toàn.

Phùng Phá Thạch gật gù:

- Huynh xin nhớ ghi lời Thương muội, tới chừng đó huynh sẽ theo tình hình ứng biến.

Chàng lại hỏi:

- Thương muội có biết Tổng đàn Thần Đạo giáo ở nơi nào không?

- Tổng đàn Thần Đạo giáo ở trong dãy núi Quỉ đầu sơn, cách thị trấn Hàng Châu chừng hai trăm dặm về phía nam. Ca ca định tới đó hay sao?

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Huynh hỏi cho biết sào huyệt của lão Xích Phát Đại Ma Tôn, đợi sau khi huynh tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục luyện thành hai chiêu vô địch rồi sẽ gặp lão. Hiện giờ huynh tới Hồng Loan cung gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ thiếp và Kỳ Môn bang của lão Lâm Kiến Chương đòi món nợ máu đã vay tại Phùng Sơn bảo.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương lo sợ:

- Phùng ca ca, theo ý muội hiện nay ca ca hãy tạm gác về chuyện tới Hồng Loan cung đòi nợ máu, vì công lực của ả này không kém lão Xích Phát Đại Ma Tôn bao nhiêu. Lại nữa ả còn có ma khí, mê hương và kịch độc. Chỉ sợ ca ca tới đó sẽ rơi vào cạm bẫy của ả. Ca ca hãy chờ bao giờ tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luyện thành hai chiêu vô địch rồi sẽ đến gặp ả cũng chẳng muộn gì.

Ngẫm nghĩ phút giây, Phùng Phá Thạch khẽ gật:

- Điều này huynh sẽ nghĩ lại cẩn thận, nếu cần huynh sẽ nghe theo lời của Thương muội.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương hoan hỉ:

- Như vậy muội đã yên lòng. Bây giờ Phùng ca ca hãy ở lại đây với muội vài ngày rồi hãy lên đường có được không?

Phùng Phá Thạch hôn vào má Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương:

- Tất nhiên là được rồi. Muội xinh đẹp thế này, có bao giờ huynh muốn rời khỏi muội, chỉ vì mối huyết thù phải trả huynh mới phải tạm thời xa muội thôi.

Đến đây, Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương im lặng.

Ả thiếu nữ áo xanh xuất hiện, trên tay bưng một cái mâm có mấy món ăn bốc khói nghi ngút, bay mùi thơm ngào ngạt và một bình rượu đặt lên bàn.

Ả cúi đầu:

- Nô tỳ nấu mấy món ăn này rất vừa khẩu vị, xin tiểu thư và Phùng công tử dùng bửa.

Thiếu nữ áo xanh liếc mắt nhìn Phùng Phá Thạch nở một nụ cười ý nhị rồi lui gót.

Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương vừa ăn uống vừa chuyện trò về sự an nguy trên giang hồ, mãi đến khuya mới dắt tay nhau vào phòng nghỉ ngơi.

Chương 28 - Chước quỷ mưu thần

Dừng con hùng mã cách Tổng đàn Kỳ Môn bang chừng năm trượng, Phùng Phá Thạch nhảy xuống đất.

Đảo mắt nhìn trước sau không thấy một tên môn đồ nào, chàng lẩm bẩm:

- Ta đã đi qua năm trạm, không thấy một tên môn đồ nào canh gác. Tới đây cũng trống rỗng. Có phải lão Lâm Kiến Chương lại dùng quỷ kế như lão Thương Sư Ngươn trước đây không?

Phùng Phá Thạch ngẫm nghĩ phút giây rồi tiến tới cánh cổng Tổng đàn.

Đưa mắt nhìn vào phía trong cũng chẳng thấy một tên môn đồ nào, Phùng Phá Thạch do dự, chưa biết có nên tiến vào hay không.

Chợt một ả thiếu nữ áo xanh từ trong chạy ra.

Ả tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch chấp hai tay trước ngực cung kính:

- Đại nhân tiện nữ xin thỉnh mời Phùng công tử vào trong. Đại nhân chờ công tử đã lâu rồi.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc, bởi chàng không hề gửi huyết hận thư cho Bang chủ Lâm Kiến Chương, không hề tiết lộ với ai, tại sao lão lại biết rõ hôm nay chàng tới đây mà sai ả nữ tỳ này chạy ra thỉnh mời chàng.

Và tại sao lão lại thỉnh mời khi chàng và lão là kẻ thù không đội trời chung.

Phùng Phá Thạch nhớ lại lần chàng tới Bạch Kỳ bang, Bang chủ Thương Sư Ngươn đã dùng kế Kim thiền thoát xác, rồi đặt sẵn một quả lôi oanh trong cỗ quan tài sơn đỏ, sai mười hai tên cao thủ hóa trang làm hòa thượng gõ mõ tụng kinh và lão Đại hộ pháp đứng chủ tang lễ phỉnh lừa chàng cạy nắp quan tài cho quả lôi oanh nổ, cũng may lúc đó chàng cấp trí sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" thoát hiểm, bằng chậm trễ chàng đã tan thây nát cốt rồi. bây giờ lão Lâm Kiến Chương bày quỷ kế gì lại không cho môn đồ canh gác nữa đây?

Ngẫm nghĩ thật nhanh, Phùng Phá Thạch quyết định:

- Mặc cho lão Lâm Kiến Chương sử dụng quỷ kế gì, ta cứ vào trong rồi tùy cơ ứng biến.

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Cô nương đi trước, tại hạ sẽ theo sau.

Ả thiếu nữ áo xanh nghe Phùng Phá Thạch đáp ứng liền bước đi thoăn thoắt vào trong.

Đi theo phía sau ả thiếu nữ áo xanh, Phùng Phá Thạch dè dặt đảo mắt nhìn hai phía sân cỏ xem có gì khả nghi hay có người mai phục không.

Sắp đến bậc thềm phía ngoài cánh cửa tòa đại diện, lão nhân vận cẩm bào từ trên bước xuống đón rước Phùng Phá Thạch với nét mặt hân hoan.

Lão tươi cười nói:

- Lão phu là Bang chủ Lâm Kiến Chương và ái nữ chờ Phùng công tử đã lâu rồi, xin thỉnh mời chúng ta vào tệ điện, chúng ta có chuyện quan trọng cần đàm đạo với nhau.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc nhủ thầm:

- Lạ thật, ái nữ của lão là ai? Lão và ái nữ của lão muốn đàm đạo với ta chuyện gì?

Chàng hỏi:

- Ái nữ của các hạ là ai?

Phùng Phá Thạch dùng ngôi từ các hạ, không dùng từ ngươi đối với Bang chủ Lâm Kiến Chương vì chàng nhớ lại những lời dặn của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương bảo chàng hãy tự kiềm chế trên bước đường tìm thù rửa hận, và cũng vì muốn biết ái nữ của lão có liên hệ gì với chàng hay không.

Bang chủ Lâm Kiến Chương với giọng thân mật:

- Phùng công tử hãy vào trong sẽ biết ái nữ của lão là ai, thỉnh mời công tử theo lão phu.

Bang chủ Lâm Kiến Chương quay bước trở lên thềm tiến vào trong tòa đại điện.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm:

- "Nghe qua giọng nói của lão hình như ái nữ của lão có quen thân với ta từ trước. Ta hãy vào đó xem sao?"

Phùng Phá Thạch bước lên bậc thềm, mạnh dạn tiến vào trong tòa đại điện.

Vừa đi, mắt chàng đảo nhìn chung quanh vận thính lực, nghe tiếng động cẩn mật đề phòng.

Chàng suýt chết vì quả lôi oanh trong cỗ quan tài bên Tổng đàn Bạch Kỳ bang do lão Thương Sư Ngươn bày quỷ kế Kim thiền thoát xác, giờ biết đâu lão Lâm Kiến Chương này cũng bày quỷ kế giết chàng.

Phía trong tòa đại điện, ngoài Bang chủ Lâm Kiến Chương ra không thấy một bóng người nào cả.

Trong lòng Phùng Phá Thạch vô cùng ngờ vực, bởi chàng hiểu phàm khi những nơi không có bố trí người phòng thủ, tất nhanh nơi đó có mai phục, có bẫy cạm hoặc là ám khí kịch độc, hay là mê hương, hầm sụp dưới chân, thiên tầm võng trên đầu. Nhưng hiện giờ đã vào tới đây rồi, chàng không thể nào lui bước một cách khiếp nhược được, vả lại chàng cũng muốn biết vị tiểu thư kia là ai.

Phùng Phá Thạch ung dung tiến bước, bề ngoài trông bình thản nhưng bên trong vô cùng khẩn trương.

Tới các bậc thềm bước lên tòa nội điện, đã có đặt sẵn một chiếc bàn và hai chiếc ghế đối diện với nhau.

Bang chủ Lâm Kiến Chương dừng bước, quay lại nhìn Phùng Phá Thạch, trịnh trọng.

- Lão phu thỉnh mời công tử an tọa!

Giọng nói của lão nhân vừa hiền hòa, vừa lễ độ đối với người khách quí.

Nói dứt, Bang chủ Lâm Kiến Chương ngồi xuống chiếc ghế phía trong.

Theo cung cách nghi lễ giang hồ, chờ cho Bang chủ Lâm Kiến Chương ngồi trước, Phùng Phá Thạch ngồi xuống chiếc ghế phía ngoài. Hai người ngồi đối diện nhau.

Bang chủ Lâm Kiến Chương quay lại bức màn nhưng hậu điện, cất tiếng gọi:

- Dâng trà!

Có tiếng vâng dạ phía trong, liền đó một ả thiếu nữ áo xanh khác hai tay bừng bộ kỷ trà ra, nhẹ đặt xuống bàn rồi khẽ khàng rút lui.

Bang chủ Lâm Kiến Chương rót hai chung trà trao cho Phùng Phá Thạch một chung.

Lão nhân trịnh trọng:

- Thỉnh mời công tử dùng trà!

Phùng Phá Thạch tiếp lấy chung trà mà đợi chờ, thâm hoài nghi có độc bỏ trong bình trà.

Bang chủ Lâm Kiến Chương thản nhiên bưng chung trà của mình uống cạn.

Có lẽ lão nhân đã đoán hiểu được tâm trạng của Phùng Phá Thạch nên uống chung trà trước, đánh tan sự hoài nghi của chàng.

Trông thấy Bang chủ Lâm Kiến Chương đã cạn chung trà, Phùng Phá Thạch hiểu ngay trà không có độc liền nâng chung uống cạn.

Trà được vài tuần, Phùng Phá Thạch không nén được liền lên tiếng bằng cung cách của kẻ hậu bối đối với bậc tiền bối. Chàng chưa hỏi về ái nữ của Bang chủ Lâm Kiến Chương mà lại hỏi về chuyện huyết thù trước:

- Tiểu bối đến đây để hỏi chuyện năm xưa các hạ và năm bang phái đã tham dự vào trận tàn sát trên bảy mươi nhân mạng của Phùng Sơn bảo, giết phụ thân của tiểu bối.

tiểu bối muốn hiểu chuyện xảy ra thật rõ ràng về Kỳ Môn bang, xin các hạ nói cho tiểu bối được tỏ tường.

Phùng Phá Thạch nhìn thẳng vào mặt Bang chủ Lâm Kiến Chương dò xét nội tâm của lão.

Bang chủ Lâm Kiến Chương mặt không hề đổi sắc, với một giọng bình thản:

- Sự thực đêm thảm biến Phùng Sơn bảo lão phu có tới đó theo mệnh lệnh của Giáo chủ Thần Đạo giáo Xích Phát Đại Ma Tôn, nhưng lão phu chỉ đứng ngoài trận đánh, không hề nhúng tay vào máu của chúng môn đồ quý bảo.

Phùng Phá Thạch hỏi tiếp:

- Các hạ hãy cho tiểu bối biết hung thủ sát hại phụ thân của tiểu bối chính thật là ai?

Phùng Phá Thạch nhớ lại những lời khuyên bảo của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương nên đã tự kiềm chế lấy mình chỉ hỏi thủ phạm giết phụ thân chàng không đá động gì đến những chuyện tiểu tiết khác.

Bang chủ Lâm Kiến Chương vẫn thản nhiên đáp không một chút do dự:

- Chính Giáo chủ Thần Đạo giáo Xích Phát Đại Ma Tôn mới có thể thắng nổi Phùng đại hiệp và giết chết bằng chiêu thức "Thái Âm Băng Hà", ngoài lão ra đâu còn ai có thể địch nổi Phùng đại hiệp mà hòng giết nổi. Cái đạo lý này chiếc phùng thiếu hiệp đã hiểu rồi chứ?

Lão rất thản nhiên, bình tĩnh, như không có dính dấp gì về cái chết của Phùng Phá Sơn.

Phùng Phá Thạch phăng tới:

- Còn về chuyện lão Xích Phát Đại Ma Tôn quy tụ các cao thủ hai đạo hắc, bạch cùng các bang hội, các môn phái dự định thành lập liên minh diệt ma đầu. Lão có phát thiệp thỉnh mời các hạ gia nhập vào liên minh đó hay chưa?

Bang chủ Lâm Kiến Chương lắc đầu:

Lão chỉ nghe giang hồ đồn đãi với nhau về chuyện lão Xích Phát Đại Ma Tôn có ý định thành lập liên minh đó, nhưng mãi cho tới nay lão phu chưa nhận được thiệp mời.

Lão phu đang nghĩ không biết có nên tới tham dự đại hội hay là không, nhưng nếu lão mời mà lão phu từ chối chắc chắn sẽ có đại họa tới cho Kỳ Môn bang chứ không sai.

Nhược bằng nếu lão phu tham dự sẽ tạo thêm oán thù với kẻ khác, vì vậy lão phu rất khổ tâm về chuyện này.

Phùng Phá Thạch nhủ thầm:

- Xem ra những lời nói của lão có vẻ chân thành. Lão nói chẳng khác gì Thương muội đã nói với ta. Như vậy, chứng tỏ hiện nay các môn phái. các bang hội đều bị lão Xích Phát Đại Ma Tôn khống chế hoàn toàn, bọn họ vì sợ bị diệt vong nên bắt buộc phải tuân theo mệnh lệnh của lão.

Bất giác, Phùng Phá Thạch bâng khuâng, chưa biết phải xử sự với Bang chủ Lâm Kiến Chương như thế nào cho đúng.

Chợt nghe Bang chủ Lâm Kiến Chương hỏi:

- Phùng công tử còn điều gì thắc mắc muốn hỏi nữa không? Nếu không chúng ta hãy đàm đạo sang chuyện khác.

Phùng Phá Thạch ngập ngừng:

- Như thế cũng tạm đủ, nhưng tiểu bối cần suy nghĩ lại cho chín chắn rồi sau đó sẽ hay.

Bang chủ Lâm Kiến Chương bật khen:

- Phùng công tử rất cao minh, hiểu việc rất nhanh chóng. Bây giờ công tử muốn thấy mặt ái nữ của lão phu phải không?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu:

- Phải!

Bang chủ Lâm Kiến Chương quay về phía ả thiếu nữ áo xanh đứng đằng xa:

- Yến nhi! Ngươi hãy vào trong phòng thỉnh mời tiểu thư ra đây mau!

Thiếu nữ áo xanh vâng dạ, chạy vào trong.

Phùng Phá Thạch hồi hộp đợi chờ ái nữ của Bang chủ Lâm Kiến Chương xuất hiện.

Linh cảm cho chàng biết trước ái nữ của lão đã quen thân với chàng nhưng không hiểu là ai.

Lát sau thiếu nữ vận cung trang lộng lẫy xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện.

Nhận ra thiếu nữ, Phùng Phá Thạch kêu thầm:

- Lâm Phùng Chân! Nàng là con gái của lão Bang chủ Lâm Kiến Chương được sao?

Chàng ngẩn ngơ như người vừa từ trên trời rớt xuống.

Lâm Phùng Chân cũng vừa nhìn ra Phùng Phá Thạch, tròn xoe đôi mắt bật thốt:

- Phùng ca ca đó sao?

Nàng kinh hãi vì không thể nào ngờ nổi Phùng Phá Thạch lại đến Kỳ Môn bang này.

Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân gắn chặt bốn mắt vào nhau như đang trong cơn mê.

Bang chủ Lâm Kiến Chương tươi hẳn sắc mặt, cất tiếng cười ha hả. Lão nói:

- Phùng công tử biết ái nữ của lão phu là ai rồi chứ. Hôm nọ ái nữ trở về nói cho lão phu biết công tử đã cứu ái nữ tại cánh rừng già khỏi tay bọn dâm tặc nào đó. Công tử và ái nữ đã minh thệ với nhau trong tình nghĩa phu thê. Lão phu hiểu rõ công tử là con nhà danh gia, vọng tộc, hiện nay danh tiếng lừng lẫy trên chốn giang hồ, rất xứng đáng làm rể đông sàng của lão phu, nên lão phu bằng lòng chấp nhận tác thành cho đôi trẻ, hôn lễ sẽ cử hành tại bản bang, công tử bằng lòng rồi chứ?

Phùng Phá Thạch sửng sốt đến lặng người, chỉ nhìn Bang chủ Lâm Kiến Chương mà chưa đáp lời.

Chàng không thể nào ngờ nổi sự tình lại diễn biến ra như thế này.

Chủ đích của chàng đến Kỳ Môn bang để tìm thù rửa hận, giờ lại được chọn làm rể đông sàng, hận thù biến thành thương yêu được sao?

Dù Bang chủ Lâm Kiến Chương không nhúng tay vào máu trong trận tàn sát Phùng Sơn bảo, nhưng trong danh sách những kẻ huyết thù có tên lão. Huyết thù còn đó, giờ chàng thành hôn với ái nữ của lão được sao?

Nhưng đã có lần chàng xâm phạm tiết trinh của Lâm Phùng Chân khi sử dụng bí pháp Nhập đạo dẫn dương cứu tỉnh nàng và cũng đã từng ước hẹn với nàng trong tình nghĩa phu thê, xem

như chàng là rể của Bang chủ Lâm Kiến Chương, chẳng lẽ chàng lại giết nhạc phụ sao đành.

Trong lòng Phùng Phá Thạch rối loạn mãi, không biết phải trả lời thế nào cho đúng.

Một bên hiếu, một bên tình, bây giờ chàng biết phải chọn lấy bên nào?

Chàng cứ mấp máy đôi môi, không sao mở miệng thốt ra lời được, chỉ hết nhìn Bang chủ Lâm Kiến Chương đến nhìn Lâm Phùng Chân.

Lâm Phùng Chân cũng chỉ nhìn Phùng Phá Thạch sửng sờ như đang trong cơn mê.

Bang chủ Lâm Kiến Chương chờ mãi không nghe Phùng Phá Thạch đáp lời, ánh mắt rực lên tia hy vọng.

Lão nhân bảo Lâm Phùng Chân bằng một giọng ngọt ngào:

- Ái nữ mau vào trong bảo nữ tỳ dọn tiệc rượu lên cho ta và Phùng công tử đối ẩm.

Lâm Phùng Chân giật mình tỉnh cơn mê, vâng dạ, nhìn Phùng Phá Thạch một cái rồi bước vào trong.

Lâm Kiến Chương tươi hẳn sắc diện:

- Phùng công tử, dù hiện nay chưa cử hành hôn lễ cho ái nữ và công tử, nhưng mọi chuyện đã an bày. Từ nay kể như một nhà, công tử hãy tự nhiên, đừng khách khí, sẽ làm mất đi tình nghĩa nhạc phụ và nghĩa tế.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm:

- “Xem qua lão rất chân thành, không có gì ác ý đối với ta. Quả thật là khó xử cho ta rồi. Nếu lão cử hành hôn lễ cho Lâm muội và ta, ta phải hành động thế nào?”

Lòng chàng rối như một núi tơ vò.

Lát sau ả nữ tỳ áo xanh bưng mâm thịt rượu ra dọn lên bàn rồi lui trở vào.

Lâm Phùng Chân đứng phía sau lưng Bang chủ Lâm Kiến Chương hầu rượu.

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt nửa mừng, nửa lại lo âu.

Bang chủ Lâm Kiến Chương bảo Lâm Phùng Chân:

- Ái nữ hãy rót hai chén rượu đầy cho ta và Phùng công tử đối ẩm.

Lâm Phùng Chân vâng dạ, cầm chiếc bình vàng rót đầy hai chén rượu bằng vàng.

Lâm Kiến Chương bưng một chén rượu trao sang Phùng Phá Thạch trịnh trọng:

- Phùng công tử hãy ig cạn chén rượu này gọi là duyên kỳ ngộ giữa lão phu và công tử hôm nay.

Phùng Phá Thạch tiếp đón chén rượu, Bang chủ Lâm Kiến Chương liền uống chén rượu của mình.

Trông thấy Lâm Kiến Chương uống cạn chén rượu, Phùng Phá Thạch nghĩ thầm:

- "Rượu không có độc nên lão mới uống cạn chén. Hơn nữa, chẳng lẽ Lâm muội lại hại ta, bỏ chất kịch độc vào rượu. Ta cứ uống cạn chén".

Phùng Phá Thạch uống cạn chén rượu của mình.

Lâm Kiến Chương rót ra hai chén rượu đầy, lại trao sang Phùng Phá Thạch một chén, vui tươi nói:

Chén rượu này là chén rượu mừng cho Phùng - Lâm xum họp một nhà. Phùng công tử hãy uống cạn chén đi.

Lão liền cạn chén rượu.

Phùng Phá Thạch cũng uống cạn chén rượu của chàng.

Một già một trẻ chén tạc chén thù lát sau đã hết bình rượu lớn.

Lâm Kiến Chương quay lại Lâm Phùng Chân:

- Ái nữ hãy lấy thêm rượu, ta cùng Phùng hiền tế uống cho thật say mừng buổi tao ngộ này.

Lâm Phùng Chân khẽ cau đôi mày nguyệt, vào trong lấy ra hai bình rượu khác đặt lên bàn.

Nàng nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt lạ lùng, hình như ra ám hiệu gì đó.

Một già một trẻ lại chén tạc chén thù. Phùng Phá Thạch đã chếnh choáng, hào khí bốc lên trên gương mặt đã đỏ bừng bừng, không còn nghĩ ngợi gì nữa, cùng với Bang chủ Lâm Kiến Chương uống hết bình rượu này tới bình rượu khác.

Lâm Phùng Chân sợ hãi định ngăn cản Phùng Phá Thạch nhưng sợ Bang chủ Lâm Kiến Chương la mắng nên không dám hé môi. Ánh mắt nhìn chàng như van lơn, nhưng chàng đã say mèm, chẳng còn trông thấy gì nữa.

Lâm Kiến Chương cố nài ép Phùng Phá Thạch uống cho tới lúc chàng say mèm.

Bây giờ Phùng Phá Thạch không còn uống nổi nữa, gục đầu xuống bàn ngáy vang như sấm.

Trông thấy Phùng Phá Thạch đã say bất tỉnh, Lâm Kiến Chương cất tiếng cười ha hả.

Lão nói:

- Lão phu chỉ dùng một kế mọn ngươi đã mắc bẫy rồi. chỉ tại ngươi ngu ngốc tới đây nạp mạng, đừng trách ta sao ra tay ác độc với ngươi.

Lâm Phùng Chân kinh hãi:

- Gia gia định làm gì chàng?

Lâm Kiến Chương trợn mắt nhìn Lâm Phùng Chân quát lớn:

- Đây là chuyện của ta, ái nữ không nên can dự vào.

Lâm Phùng Chân chợt hiểu ra, khiếp đảm:

- Gia gia định giết chàng sao? Gia gia đã chấp nhận chàng là rể đông sàng, tại sao...

Lâm Kiến Chương quát:

- Ái nữ đừng ngu ngốc, đấy chỉ là cái kế của ta thôi. Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh này là kẻ thù, làm thế nào là rể đông sàng của ta được.

Lâm Phùng Chân quỳ thụp xuống khóc lớn:

- Con lạy gia gia, xin gia gia đừng giết chàng...

Lâm Kiến Chương hất Lâm Phùng Chân té lăn xuống đất, quát:

- Hãy vào phòng mau, đừng chờ ta nổi giận.

Lâm Phùng Chân hét lên một tiếng, ngất xỉu.

Lão nhìn vào phía trong gọi lớn:

- Bọn tỳ nữ đâu, hãy đưa liễu đầu vào trong!

Có tiếng ứng thinh, hai ả nữ tỳ áo xanh chạy ra, xốc lấy Lâm Phùng Chân đưa vào hậu điện.

Chờ cho hai ả nữ tỳ đưa Lâm Phùng Chân vào phòng rồi, Bang chủ Lâm Kiến Chương nhìn ra ngoài cánh cửa đại điện lớn tiếng:

- Các ngươi đâu!

Hai tên đại hán áo xanh xuất hiện chạy bay vào, khom mình trước mặt Bang chủ Lâm Kiến Chương.

Một tên cung kính nói:

- Bẩm Bang chủ, có điều gì sai khiến bọn thuộc hạ?

Bang chủ Lâm Kiến Chương trỏ Phùng Phá Thạch:

- Hai ngươi hãy tước lấy cây Tàn Hồn huyết kiếm cho bản tòa rồi đưa tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch kia vào ngục thất.

Hai tên đại hán vâng dạ chạy tới. Một tên rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm bên lưng chàng đem tới, hai tay dâng lên Bang chủ Lâm Kiến Chương, còn tên kia bế xốc chàng chạy thẳng ra ngoài cửa điện.

Chương 29 - Hùm thiên sa bẫy

Phùng Phá Thạch hồi tỉnh lại, mở hai mắt ra trông thấy mình đang nằm trong ngục thất xây toàn bằng đá xanh kiên cố, lờ mờ ánh sáng.

Chàng toan ngồi dậy nhưng thân thể bất động, hiểu ngay mình đã bị điểm bế các huyệt đạo rồi.

Không cần nghĩ ngợi lâu, Phùng Phá Thạch biết ngay chàng đã trúng nhằm quỷ kế của Bang chủ Lâm Kiến Chương.

Lão dùng danh nghĩa nhạc phụ, nghĩa tế phỉnh lừa chàng uống cho say, điểm huyệt rồi giam hãm chàng vào ngục thất này chứ chẳng còn ai vào đây nữa.

Phùng Phá Thạch vận chân khí lên nhưng mãi không sao vận được.

Nhìn lại bên lưng, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đã mất, Phùng Phá Thạch thở dài tuyệt vọng.

Võ khí là sinh mạng, nay đã bị lão Bang chủ Lâm Kiến Chương chiếm đoạt rồi, kể như mạng sống của chàng cũng chẳng còn.

Ba mối huyết thù mãi tới nay chưa trả được, chàng chết đi sao đành.

Chợt nghĩ ra một điều, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm:

- Trong quỷ kế bày chuyện rể đông sàng, nhạc phụ phỉnh lừa để phục rượu ta, có phải Lâm Phùng Chân đã lập mưu cùng lão Lâm Kiến Chương hay không?

Phùng Phá Thạch thở dài ngao ngán cho tình nghĩa của nữ nhân.

Nhớ lại những lời khuyên bảo của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, trong lòng Phùng Phá Thạch sinh ra hối hận.

Chàng không nghe theo lời dặn dò của nàng phải cẩn trọng trên con đường tìm thù rửa hận, chàng đã vô tâm nên mới trúng vào quỷ kế của lão Lâm Kiến Chương, mắc bẫy đến bị giam nhốt trong tử ngục này.

Kịt... kịt...

Cánh cửa sắt ngục thất kêu rền, rồi từ từ mở ra.

Bang chủ Lâm Kiến Chương trong bộ cẩm bào và hai tên đại hán áo xanh bước vào.

Phùng Phá Thạch nghe lửa giận trong trái tim cháy phừng phừng, nhưng thân chàng hiện giờ như cá chậu chim lồng, đành phải cắn răng nhẫn nhục.

Giá như chàng thoát ra khỏi ngục thất này, chàng sẽ băm thây lão ra làm muôn mảnh mới vừa lòng.

Bang chủ Lâm Kiến Chương và hai tên đại hán áo xanh tới gần Phùng Phá Thạch rồi dừng lại.

Phùng Phá Thạch thoáng nhìn gương mặt của Bang chủ Lâm Kiến Chương hung hăng, quỷ quyệt không như bộ mặt hiền từ lúc chàng vừa gặp.

Bang chủ Lâm Kiến Chương đổi giọng đổi cả ngôn từ:

- Tiểu quỷ, pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ngươi cất giấu ở đâu?

Phùng Phá Thạch nhìn Bang chủ Lâm Kiến Chương bằng cặp mắt khinh khỉnh không đáp lời.

Bang chủ Lâm Kiến Chương trợn cặp mắt dữ tợn quát:

- Bản tòa hỏi ngươi có nghe chưa? Ngươi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ở đâu hãy khai mau, bằng ương ngạnh ta sẽ dùng cực hình phân thân tán cốt cho ngươi nếm lấy mùi đau khổ.

Bấy giờ Phùng Phá Thạch đã hiểu rõ Bang chủ Lâm Kiến Chương là con người rất thâm độc. Lão nói là lão sẽ hành động. Chàng nghĩ thầm:

- Ta hãy tìm lời khôn khéo, duy trì thời gian, không nên quá cương cường với lão quỷ này, lão sẽ giết ta.

Chàng lửng lờ:

- Pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là món bảo vật di truyền của dòng họ Phùng nhiều đời. Ta không thể nào chỉ nơi cất giấu cho lão biết đâu, lão đừng hy vọng vô ích.

Ánh mắt hung tợn của Bang chủ Lâm Kiến Chương chớp ngời tia hy vọng.

Lão dịu lại:

- Phùng Phá Thạch, ngươi nên nhớ mạng con người lớn bằng trời. Ngươi không nên vì tiếc rẻ bảo vật mà phải chết một cách oan uổng đang khi còn tuổi thanh xuân. Hãy khai đi, ngươi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ở đâu. Bản tòa cam kết sẽ không giết ngươi.

Lão khuyến dụ:

- Chẳng những bản tòa không giết ngươi, ta lại còn ban ân huệ cho ngươi được thành hôn cùng ái nữ Lâm Phùng Chân. Ngươi đã biết rồi, ái nữ của ta là một trang tuyệt thế mỹ nhân, không xứng với ngươi hay sao?

- "À, ra lão quỷ này dùng mỹ nhân kế phỉnh lừa ta khai ra nơi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đã thất lạc từ lúc phụ thân ta thọ nạn. Cho dù ta có cất giấu bí kíp cũng không thể nào tiết lộ cho lão biết được. Ta cứ dùng những lời hư hư thực thực đối đáp với lão".

Chàng lắc đầu:

- Ta đã nói rồi, bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là bảo vật của tổ phụ. Ta không thể bán rẻ cái danh dự của dòng họ Phùng được, lão rõ rồi chứ.

Bang chủ Lâm Kiến Chương trợn mắt:

- Một lần nữa bản tòa hỏi ngươi có chịu khai nơi cất giấu bí kíp hay không?

Phùng Phá Thạch đáp gọn:

- Không!

Bang chủ Lâm Kiến Chương quát:

- Tra tấn tên tiểu quỷ cho bản tòa!

Tên đại hán đứng bên phải hô to:

- Tuân lệnh!

Gã rút ngọn roi da bên lưng bước tới quất vào khắp cả thân mình Phùng Phá Thạch như mưa bấc.

Những làn roi quất vào nát thịt tan da, máu chảy ròng ròng cho tới khi Phùng Phá Thạch bất tỉnh, tên đại hán áo xanh mới chịu ngưng tay.

Chờ cho Phùng Phá Thạch tỉnh lại, Bang chủ Lâm Kiến Chương trợn mắt hỏi:

- Tiểu quỷ, ngươi có chịu khai nơi cất giấu bí kíp hay chờ cực hình khác?

Đến đây, Phùng Phá Thạch không còn dằn nổi nữa, trừng hai con mắt đỏ ngầu nhìn Bang chủ Lâm Kiến Chương chất chứa cả một bầu trời thù hận.

Chàng gầm lên:

- Lão quỷ, ngươi hãy giết ta đi, bằng không nếu ta còn sống sẽ có ngày ta băm thây lão ra làm vạn đoạn.

Bang chủ Lâm Kiến Chương giận dữ quát:

- Rút gân tên tiểu quỷ cho bản tòa.

Tên đại hán áo xanh ứng thinh, giắt ngọn roi da vào lưng, vươn năm ngọn trảo sắc bén cấu vào năm nơi yếu huyệt của Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch cắn chặt hai hàm răng chịu đựng cơn đau xé ruột xé gan, thân mình căng cứng, mồ hôi tháo ướt đẫm mình, mắt hoa lên nhưng không rên một tiếng nào.

Phút giây chàng bất tỉnh.

Đến khi chàng mở mắt ra, Bang chủ Lâm Kiến Chương quắc mắt:

- Ngươi chịu khai chưa, pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ngươi cất ở đâu?

Phùng Phá Thạch buông hơi thở hồng hộc nhìn Bang chủ Lâm Kiến Chương bằng cặp mắt tóe lửa căm thù, không đáp.

Bang chủ Lâm Kiến Chương liệu không thể dùng cực hình nào khiến cho Phùng Phá Thạch khai nơi cất giấu pho bí kíp, lão hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu quỷ, bản tòa hẹn cho ngươi trong ba ngày phải cung khai nơi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bằng ương ngạnh, ngươi sẽ bị hành hình.

Dứt câu, Bang chủ Lâm Kiến Chương quay mình trở ra ngoài ngục thất.

Hai tên đại hán áo xanh theo sau lão.

Kịt... kịt...

Loạt tiếng sắt đinh tai, cánh cửa ngục thất từ từ đóng chặt lại.

Chương 30 - Hành quyết

Kịt kịt kịt...

Một loạt tiếng sắt ngân dài, sau đó cánh cửa ngục thất mở ra.

Bang chủ Lâm Kiến Chương và hai tên đao thủ thân hình vạm vỡ vận y phục đen bước vào ngục thất.

Bang chủ Lâm Kiến Chương đi trước. Hai tên đao thủ theo phía sau. Một tên cầm cây đao to chớp ngời ánh sáng lạnh căm người.

Dừng lại trước mặt Phùng Phá Thạch, Bang chủ Lâm Kiến Chương nhìn chàng bằng ánh mắt như thương hại.

Lão nói:

- Phùng Phá Thạch. Đã ba ngày rồi, nay là ngày cuối cùng, bản tòa hỏi ngươi có chịu cung khai nơi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hay chờ ta ra lệnh đao phủ hành quyết ngươi.

Phùng Phá Thạch căm hận:

- Không bao giờ. Lão quỷ đừng cuồng vọng vô ích. Ta không khai với ngươi đâu.

Bang chủ Lâm Kiến Chương hừ lạnh:

- Phùng Phá Thạch, ngươi nên nhớ đây là cơ hội cuối cùng trong cuộc đời ngươi, đừng trách do thiên mệnh. Ngươi chớ nên ngu xuẩn nhận lấy cái chết thảm khốc. Hãy khai đi, ngươi khai thật bản tòa sẽ giữ đúng theo lời cam kết, chẳng những tha mạng sống của ngươi lại còn cử hành hôn lễ cho ngươi và ái nữ Lâm Phùng Chân.

Phùng Phá Thạch hét:

- Lão quỷ đừng gian xảo quỷ quyệt phỉnh lừa ta. Lão hãy hành quyết ta đi, bằng nếu thả ta ra, ta sẽ ăn gan uống máu lão.

Bang chủ Lâm Kiến Chương giận dữ quát lên:

- Các ngươi đem tên tiểu quỷ ra ngoài mộ địa hành quyết, hãy mổ lấy tim gan gã cho bản tòa.

Hai tên đao phủ thủ hô to:

- Tuân lệnh!

Bang chủ Lâm Kiến Chương quắc mắt nhìn Phùng Phá Thạch:

- Đó chỉ tại nơi ngươi ngu xuẩn, đừng trách bản tòa sao độc ác với ngươi.

Nói dứt, Bang chủ Lâm Kiến Chương bước ra ngoài ngục thất.

Một tên đại hán áo đen rút sợi dây thừng ra trói gô Phùng Phá Thạch lại dù chàng vẫn còn bất động.

Hắn xốc Phùng Phá Thạch lên vai, tiếng ra ngoài cánh cửa ngục thất.

Tên đại hán kia cầm đoản đao theo phía sau hộ tống, đưa Phùng Phá Thạch ra một địa.

Đêm đã về khuya, vầng trắng chui vào đám mây đen kịt, chỉ còn một vài vì sao le lói, ánh sáng lờ mờ như soi bóng một linh hồn sắp sửa ra đi.

Phùng Phá Thạch than thầm:

- Mạng ta đã hỏng thật rồi sao?

Tất cả đều ảo diệu trong đầu óc chàng trong giờ phút cuối cùng này.

Ba mối huyết thù vĩnh viễn không trả được. Ba mối tình đành hẹn kiếp lai sinh.

Hai tên đao thủ đưa Phùng Phá Thạch tới một khoảng đất rộng đầy cỏ mọc.

Đây là một bãi tha ma có hàng trăm ngôi mộ nhấp nhô âm thầm, lạnh lẽo.

Phùng Phá Thạch hiểu ngay hàng trăm ngôi mộ kia là những tên tử tội, lão Bang chủ Lâm Kiến Chương cho hành quyết chôn cất trên mộ địa này.

Trong chốc lát nữa đây, trên bãi tha ma đầy cỏ sẽ mọc lên một ngôi mộ mới, đó là ngôi mộ của chàng.

Một cơn gió lạnh thốc qua, Phùng Phá Thạch rùng mình mấy cái, tưởng chừng đó là ngọn gió từ địa ngục thổi về tiễn chân chàng trước lúc ra đi.

Tên đao thủ dựng đứng Phùng Phá Thạch ngay cây cột trụ, cho tên kia trói chặt chàng vào đó.

Bọn chúng sẽ hành quyết chàng tại cây cột trụ.

Gần đó đã đào sẵn một cái huyệt sâu, lát sau chàng sẽ nằm xuống đấy cho bọn chúng lấp đất lên.

Trói Phùng Phá Thạch xong, hai tên đao thủ ngồi sát nhau trên bãi cỏ chờ giờ hành quyết.

Gió lạnh từng cơn khuya động lá cành xào xạc. Tiếng chim qui rúc từng cơn càng tăng thêm bầu không khí hãi hùng ghê rợn trên pháp trường.

Chợt nghe một tên đao thủ nói:

- Hầu đại ca, lúc chiều Bang chủ có dặn dò chúng ta khi mỗ bụng tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch lấy tim gan đứng để vỡ mật, ăn không ngon. Chúng ta hãy hết sức cẩn thận kẻo bị Bang chủ quở phạt nặng nề.

Tên đao phủ thủ họ Hầu cất giọng oang oang:

- Châu đệ hãy an tâm về chuyện đó. Đây là cái nghề của huynh. Nhị đệ mới được chọn vào ban hành quyết nên chưa rõ cái tài mổ bụng của huynh. Chốc lát đây, nhị đệ hãy chú tâm xem

huynh khai đao lấy đó làm kinh nghiệm, sau này nhị đệ cứ theo cách thức đó mà làm, chẳng bao lâu nhị đệ sẽ trở thành một tay đao thủ lành nghề.

Tên anh hùng họ Châu hỏi:

- Hầu đại ca, từ trước đến nay đại ca đã khai đao mổ bụng bao nhiêu tên tử tội rồi?

Nhẩm tính một lúc, tên đao phủ họ Hầu khoe:

- Huynh làm cái nghề đao phủ này tính đến nay đã gần ba năm, trước sau huynh đã khai đao mổ bụng một trăm hai mươi bốn tên tử tội, không có tên nào bị vỡ mật cả. Vì vậy nghề nghiệp của huynh đã đạt tới cõi thượng thừa, chẳng có một ai bì kịp.

Tên đao phủ họ Châu lại hỏi:

- Từ trước đến nay Hầu đại ca có ăn tim gan mấy tên tử tội lần nào chưa?

Tên đao phủ họ Hầu lắc đầu:

- Huynh chưa ăn một lần nào, nhưng huynh nghe nói ăn tim gan người rất ngon và rất bổ khỏe.

Phùng Phá Thạch nghe tên đao phủ họ Hầu nói ăn tim gan người đã ngon mà lại bổ khỏe ắt phải rùng mình lên.

Chàng không thể nào ngờ nổi người giết người lại còn ăn tim gan cho ngon và cho bổ khỏe như vậy.

Quả thật là man rợ và tàn ác.

Bang chủ Lâm Kiến Chương là một tên ma đầu man rợ, tàn ác.

Tên đao phủ họ Châu tiếp:

- Hầu đại ca, Bang chủ bảo bọn ta mổ bụng tên tiểu quỷ này lấy tim, gan cho Bang chủ ăn phải không?

- Không phải, Bang chủ lấy tim gan đem nộp cho lão Giáo chủ Xích Phát Đại Ma Tôn ăn. Huynh nghe nói hình như lão ăn tim gan để luyện một lối thần công vô địch gì đó.

Tên đao phủ họ Châu lại thốt:

- A! Ăn tim gan người mà cũng luyện được thần công nữa sao Hầu đại ca?

- Huynh chỉ nghe nói vậy, sự thực thế nào huynh không được hiểu rõ.

- Hầu đại ca, chừng nào Bang chủ ra lệnh cho bỗng chúng ta hành quyết tên tiểu quỷ này?

- Chờ tới giờ linh Bang chủ sẽ ra lệnh cho bọn chúng ta khai đao.

- Giờ linh là giờ nào?

- Giờ bán dạ là giờ linh, vào lúc giữa khuya Bang chủ sẽ ra lệnh hành quyết.

- Tại sao phải chờ tới giờ linh Bang chủ mới ra lệnh cho chúng ta hành quyết.

- Vì vào giờ linh là giờ âm dương giao thái, kệt tụ lại tinh hoa của con người. Người ăn tim gan chẳng những bổ khỏe lại gia tăng thêm nội lực luyện võ công.

Tên đao phủ họ Châu gật gù:

- À, thì ra là như vậy. từ trước đến nay đệ chưa nghe nói chuyện này một lần nào.

Nói chuyện tới đây hai tên đao phủ im đi, ngồi chờ tới giờ hành quyết.

Chương 31 - Thoát hiểm

Đâu còn gì khiếp đảm hơn cho kẻ tử tù sắp bị hành quyết lại còn nghe bọn đao phủ thủ bàn bạc việc chuyện khai đao mổ bụng moi lấy tim gan mình.

Bình sinh Phùng Phá Thạch vốn là một trang thiếu niên cang trường, khí phách, không sợ bất cứ sự nguy hiểm nào, nhưng khi nghe hai tên cao thủ nói chuyện khai đao cũng phải rùng mình ghê rợn, nhất là chàng lại là tên tử tội sắp bị hành quyết.

Thời gian đi nhanh như chớp.

Giờ hành quyết đã đến.

Chợt một tên môn đồ từ trong chạy ra hô to.

- Bang chủ ra lệnh hành quyết.

Truyền lệnh xong, tên môn đồ chạy biến trở vào trong mất dạng.

Hai tên đao phủ đứng dậy, bước tới gần Phùng Phá Thạch.

Một tên cầm thanh đại đao sáng ngời, tên kia tay bưng chiếc mâm đồng chờ đợi.

Tên đao phủ họ Hầu dõng dạc:

- Châu đệ chuẩn bị xong chưa.

Tên đao phủ họ Châu gật đầu:

- Đệ xong rồi, đại ca hãy khai đao.

Tên đao phủ họ Hầu múa thanh đao một vòng, sắp rọc vào bụng Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch kêu thầm:

- Mạng ta hỏng thật rồi.

Chàng trợn hai mắt trừng trừng nhìn cây đại đao trong tay tên đao phủ họ Hầu chờ chết.

Tên đao phủ họ Hầu hét một tiếng, vung thanh đại đao nửa vòng đâm thẳng vào bụng Phùng Phá Thạch.

Khi mũi thanh đại đao còn cách Phùng Phá Thạch chừng ba tấc, đột nhiên tên đao phủ họ Hầu rú thảm, liền ngã lăn đùng xuống đất.

Hắn giãy mấy cái đành đạch rồi im đi.

Tên đại hán họ Châu kinh hoàng quát:

- Ai...

Tiếng "ai" vừa thoát ra nửa miệng, chợt nghe tiếng bịch bịch, khiến cho tên đao phủ họ Châu tắt nghẹn, từ từ ngã quỵ xuống đất.

Diễn biến xảy ra trong chớp mắt.

Nhân vật thần bí nào vừa xuất thủ giết hai tên đao phủ một cách dễ dàng như vậy.

Kẻ đó giết hai tên đao phủ với dụng tâm gì.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn quanh tìm bóng thủ phạm giết hai tên đao phủ.

Chợt thấy từ phía sau ngôi mộ gần đó có một chiếc bóng nhỏ thó xuất hiện.

Nhìn lại chiếc bóng nhỏ thó kia là một nữ nhân áo đen che trên mặt một vuông lụa đen.

Ả tiến nhanh tới gần Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Cô nương là ai?

Nữ nhân áo đen bịt mặt chưa kịp trả lời bỗng nghe có tiếng quát từ phía trong vọng ra:

- Bắt tên gian tặc.

- Bắt hắn đừng cho chạy thoát.

Nữ nhân bịt mặt kinh hãi, nhanh như chớp sử dụng chỉ lực bứt sợi dây trói Phùng Phá Thạch.

Ả vươn tay giải huyệt cho chàng và nói thật mau:

- Chạy mau.

Ả nắm tay Phùng Phá Thạch phóng vào bãi tha ma chạy về phía trước Tổng đàn Kỳ Môn bang.

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên không hiểu tại sao nữ nhân bịt mặt không dẫn chàng chạy ra phía sau Tổng đàn mà lại chạy về phía trước có những trạm canh gác.

Nhiều tiếng quát tháo chấn động:

- Bắt tên gian tặc, nó chạy kia.

Lập tức, hàng trăm cây đuốc sáng lòa khắp cả một vùng, hàng trăm tên môn đồ phóng ào ào ra bãi tha ma.

Bọn chúng bao vây khắp mọi nơi chỉ chừa phía trước cánh cửa Tổng đàn.

Gần tới cánh cổng Tổng đàn, nữ nhân bịt mặt chợt chuyển hướng, dắt tay Phùng Phá Thạch chạy vào cánh rừng già bên phải.

Tiếng quát tháo la hét và ánh đuốc sáng lòa đuổi theo hai người thật gấp.

Nữ nhân bịt mặt dắt Phùng Phá Thạch chạy sâu vào cánh rừng. Phùng Phá Thạch thầm nghĩ không biết chàng và nữ nhân bịt mặt có chạy thoát khỏi hàng trăm tên môn đồ đuổi theo hay

không, nhưng phải đánh liều với số mạng.

Chàng cảm thấy mình bất lực trong cảnh ngộ này.

Thường nhật chàng cứu người, bây giờ chàng lại được người khác cứu nạn.

Nhưng nữ nhân bịt mặt này là ai? Tại sao biết chàng lâm nạn mà tới đây cứu chàng.

Chạy một lúc vào rừng già không còn nghe tiếng quát tháo, nữ nhân bịt mặt buông thỏng cánh tay Phùng Phá Thạch đi chậm lại.

Nàng nói:

- Nơi đây vẫn còn nguy hiểm, hãy chạy sang ngả này ít có bọn tuần phòng.

Nàng lại dắt tay Phùng Phá Thạch chạy trở ra ngoài.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc, không hiểu tại sao nữ nhân bịt mặt đã dắt chàng chạy vào rừng sâu, bây giờ lại trở ra.

Hình như đoán hiểu tâm trạng của Phùng Phá Thạch, nữ nhân nói:

- Phía trong kia có mấy toán mai phục sử dụng ám khí độc từ trong bóng tối phóng ra, khó lòng tránh né. Hãy chạy ra ngoài vượt các trạm canh bỏ trống là an toàn.

Phùng Phá Thạch không nói gì. Hai người chạy trở ra ngoài con đường mòn vào Tổng đàn Kỳ Môn bang.

Tới một thân cây cổ thụ thình lình nghe có tiếng quát to:

- Các ngươi chạy đi đâu.

Liền đó hai tên môn đồ Kỳ Môn bang từ trong đám cây rườm rà, tay cầm giới đao phóng ra ngoài ngăn chận nữ nhân bịt mặt và Phùng Phá Thạch lại.

Vèo vèo vèo...

Nữ nhân bịt mặt vươn ngọc chưởng xòe ra bắn loạt chỉ lực xé gió.

Hự hự...

Hai tên môn đồ Kỳ Môn bang kêu lên hai tiếng, cùng ngã lăn xuống đất im đi.

Bỗng từ phía trái cánh rừng có tiếng quát:

- Các ngươi chạy đi đâu?

Nữ nhân bịt mặt quay lại nhìn Phùng Phá Thạch:

- Nguy rồi, chạy cho mau!

Phùng Phá Thạch bị tra tấn mấy ngày, mang nội thương rất nặng, không thể nào sử dụng khinh công chạy nhanh được.

Nữ nhân kẹp chàng vào lòng thi triển khinh công chạy nhanh hơn trước.

Tới một trạm canh gác chợt nghe tiếng quát:

- Đứng lại!

Hai tên môn đồ Kỳ Môn bang trong kẹt đá phóng ra cản ngay trước mặt.

Không nói một lời, nữ nhân vẫy bàn tay ngọc nhắm hai tên môn đồ Kỳ Môn bang.

Bịch bịch...

Hự hự...

Hai tên môn đồ kêu lên hai tiếng té lăn xuống đất bất động.

Nữ nhân vẫn kẹp Phùng Phá Thạch vào lòng, chạy nhanh như biến.

Tới cánh rừng già, nàng lại phóng vào đó tiếp tục chạy nhanh. Ra khỏi cánh rừng già đến dãy đồi thấp, nữ nhân phóng lên các ngọn đồi lại tới một cánh rừng khác.

Bây giờ không còn nghe tiếng quát tháo, hét la của bọn người đuổi theo nữa.

Nữ nhân đi chậm lại, tiến sâu vào cánh rừng, đến một bờ suối thì dừng lại.

Nàng buông Phùng Phá Thạch ra nói:

- Tới đây đã thoát nạn rồi.

Vành trăng khuyết từ đằng đông vừa lên soi ánh sáng mơ màng trên bờ suối.

Phùng Phá Thạch nhìn vào vuông lụa đen trên mặt nữ nhân xem nàng chính là ai.

Nữ nhân rút thanh trường kiếm bên lưng và túi hành trang trên vai trao cho Phùng Phá Thạch.

Nàng cất giọng oanh:

- Phùng ca ca hãy nhận thanh Tàn Hồn huyết kiếm và túi hành trang này.

Phùng Phá Thạch sửng sốt:

- Tiểu thư lấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm và túi hành trang của tại hạ ở đâu vậy?

Nữ nhân đáp:

- Ở trong phòng Bang chủ Kỳ Môn bang.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh ngạc, nhận lấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm và túi hành trang đặt xuống đất.

Chàng chắp tay trước ngực:

- Tại hạ xin đa tạ công ơn cứu tử của tiểu thư, nguyện ghi khắc vào tâm đến trọn đời.

Nữ nhân cười khúc khíc:

- Phùng ca ca lẩn thẩn rồi, mãi đến bây giờ ca ca vẫn chưa nhận ra muội ư?

Phùng Phá Thạch nghe giọng nói quen thuộc, trố mắt ra nhìn nữ nhân nhưng chưa nhận được ra nàng chính là ai.

Chàng ấp úng:

- Tiểu thư là...

Nữ nhân bịt mặt đưa bàn tay lên tháo bỏ vuông lụa đen.

Tức thì một gương mặt tuyệt thế mỹ nhân xuất hiện trước mắt Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch mừng rỡ kêu lên:

- Lâm muội đấy sao?

Nữ nhân chính là Lâm Phùng Chân.

Nàng xúc động, vòng hai cánh tay ngọc qua lưng Phùng Phá Thạch, ôm chặt lấy chàng.

Giọt lệ thương tâm của nàng trào ra thánh thót, thấm ướt tận trái tim chàng.

Phùng Phá Thạch cũng ôm lấy Lâm Phùng Chân mà trong lòng bồi hồi, chua xót.

Thật lâu, Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân mới chịu buông nhau ra.

Lâm Phùng Chân nhìn Phùng Phá Thạch qua hai màn lệ:

- Phùng ca ca, nội thương của ca ca rất trầm trọng. Ca ca hãy uống linh đan, vận chân khí điều trị rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Nàng lấy một viên linh đan trong áo nhét vào miệng Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch nuốt viên linh đan, ngồi xuống bờ suối, nhắm mắt vận chân khí chữa trị nội thương.

Một thời gian trôi quan, Phùng Phá Thạch đã chữa trị được nửa phần nội thương.

Chàng đứng lên nhìn Lâm Phùng Chân cất giọng buồn buồn:

- Lâm muội, tình cảnh này thật là khó xử cho huynh. Huynh không ngờ muội lại là con gái của kẻ huyết thù.

Lâm Phùng Chân đưa tay lau giọt lệ:

- Phùng ca ca vẫn nhất quyết phải giết gia gia của muội ư?

Phùng Phá Thạch buồn rầu:

- Phụ thù phải trả, đó là đạo lý làm con. Huynh không thể làm khác hơn được. Lâm muội hãy hiểu cho cảnh ngộ khắc khe của huynh mà tha thứ cho huynh.

Lâm Phùng Chân chớp mắt:

- Nhưng nếu trong trường hợp Phùng ca ca sắp giết gia gia, muội ngăn cản thì sao?

Phùng Phá Thạch ngập ngừng:

- Huynh sẽ...

Nhưng chàng ngưng lại không biết phải ứng đáp thế nào với Lâm Phùng Chân.

Giọng nói của Lâm Phùng Chân chân thành tha thiết:

- Phùng ca ca, muội vì ca ca tình nghĩa như phu thê, tất nhiên dù muốn dù không ca ca cũng phải gọi gia gia là nhạc phụ. Lẽ nào ca ca lại giết nhạc phụ của mình để mang lấy tiếng đàm tiếu của giang hồ. Ca ca hãy xét lại xem có được không?

Bất giác Phùng Phá Thạch bật thốt:

- Thế này thì thật là khổ.

Thấy Phùng Phá Thạch đã xiêu lòng, Lâm Phùng Chân nói tiếp:

- Muội khuyên Phùng ca ca hãy nên bình tâm suy nghĩ cho thật tường tận trước khi báo thù tiết hận. Gia gia của muội đâu phải là kẻ thù chính trong trận tàn sát Phùng Sơn bảo và giết Phùng đại nhân. Ca ca có biết gia gia của muội đã bị lão Xích Phát Đại Ma Tôn bắt buộc Kỳ Môn bang phải gia nhập vào liên minh "diệt ma đầu" của lão không? Lão dọa nếu gia gia muội chống lại mệnh lệnh, lão sẽ tiêu diệt Kỳ Môn bang.

Gia gia vì sự an toàn của mẫu thân và muội nên đành phải tuân theo lời lão. Còn về chuyện sát hại Phùng Sơn bảo, gia gia không hề nhúng tay vào máu như lời đồn đãi của bọn giang hồ.

Phùng Phá Thạch cau mày:

- Lâm muội nói thật không?

Lâm Phùng Chân quả quyết:

- Muội đã xem Phùng ca ca là vị hôn phu, làm sao muội dám nói dối với ca ca.

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Huynh tin Lâm muội rồi, nhưng còn một chuyện huynh chưa rõ nguyên nhân, muốn hỏi muội.

- Phùng ca ca cứ hỏi, muội sẽ thành thật trả lời.

- Huynh muốn biết tại sao Bang chủ Kỳ Môn bang ra lệnh cho hai tên đao phủ thủ mổ bụng huynh moi lấy tim gan ăn? Chuyện này sự thực thế nào?

Lâm Phùng Chân đáp ngay:

- Muội vừa hỏi gia gia chuyện này. Gia gia nói lão Xích Phát Đại Ma Tôn biết trước ca ca sẽ tới Kỳ Môn bang nên lão ra lệnh cho gia gia phải bắt cho bằng được ca ca mổ bụng moi tim gan dâng nộp cho lão ăn để tăng cường nội lực và luyện một lối thần công vô địch.

Phùng Phá Thạch nhướng cao cặp lông mày lưỡi kiếm:

- Lão Xích Phát Đại Ma Tôn ăn tim gan người để luyện thần công gì?

Lâm Phùng Chân lắc đầu:

- Gia gia của muội không nói tên môn thần công đó, chỉ nói nếu lão Xích Phát Đại Ma Tôn luyện được môn thần công đó sẽ không còn ai là đối thủ của lão nữa. Lão sẽ tiêu diệt các môn phái, bang hội kể luôn cả ngũ đại môn phái để lên ngôi bá chủ võ lâm, mà kẻ đầu tiên lão tiêu diệt là ca ca, bởi ca ca có pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Hai chiêu trong pho bí kíp này là trở ngại lớn lao cho mưu đồ của lão. Vì vậy lão nhất định chiếm cho bằng được pho bí kíp của ca ca.

Nhớ lại những lời của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Phùng Phá Thạch khẽ gật:

- Chuyện này huynh đã được nghe một lần rồi. Lão Xích Phát Đại Ma Tôn muốn giết huynh để chiếm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Còn chuyện...

Phùng Phá Thạch ngưng lại.

Chàng muốn hỏi Lâm Phùng Chân về chuyện Lâm Kiến Chương tra tấn chàng chết đi sống lại nhiều lần trong ngục thất vì pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là tại làm sao? Có phải vì tham vọng pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hay không? Nhưng chàng khó nói với nàng vì nàng đã giết hai tên đao phủ thủ cứu mạng chàng vừa rồi.

Dù thù Bang chủ Lâm Kiến Chương nhưng đối với nàng chàng vẫn có ân tình.

Như đoán được tâm trạng của Phùng Phá Thạch, Lâm Phùng Chân nói:

- Phùng ca ca muốn biết chuyện gia gia muội tra tấn ca ca trong ngục, bắt buộc ca ca phải khai nơi cất giấu bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải không?

Nàng đáp thay chàng:

- Chính lão Xích Phát Đại Ma Tôn đã ra lệnh cho gia gia muội phải tra tấn Phùng ca ca. Bắt ca ca phải khai nơi cất giấu kho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Trong khi ca ca và gia gia muội ngồi trong tòa đại điện ăn uống với nhau, lão đã phái một số sứ giả Thần Đạo giáo tới giám sát gia gia muội xem có làm đúng theo mệnh lệnh của lão hay không. Gia gia muội bị khống chế của tên sứ giả đó bắt buộc phải phục rượu cho ca ca say mèm và dùng những lời tệ bạc với ca ca.

Phùng Phá Thạch sửng sốt:

- Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sai tên giáo đồ Thần Đạo giáo nào tới Kỳ Môn bang giám sát Bang chủ?

Lâm Phùng Chân đáp:

- Lão Xích Phát Đại Ma Tôn sai lão Diêm Vương Tôn Giả tới tệ bang. Chính lão này đã bày kế cho gia gia muội và truyền lệnh cho gia gia nhốt Phùng ca ca vào trong ngục thất tra tấn.

Phùng Phá Thạch tròn xoe đôi mắt:

- Lâm muội, thế ra buổi chiều đó có lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả ngồi trong đại điện nữa sao?

Lâm Phùng Chân gật đầu:

- Đúng vậy. Lão Diêm Vương Tôn Giả ngồi trong bức màn nhung phía sau lưng gia gia của muội, lắng nghe những lời đối đáp giữa ca ca và gia gia. Nhiều lần muội ra ám hiệu cho ca ca biết có người đang theo dõi, nhưng vì ca ca mãi chú tâm đến gia gia nên không nhìn thấy.

Phùng Phá Thạch bật ồ lên một tiếng kinh ngạc.

Nhớ lại Diêm Vương Tôn Giả đã sát hại sư bá Tạ Chử Giang, chận đánh mẫu thân Triệu Phi Tần và chàng trên ngọn núi, cưỡng hiếp mẹ chàng, không biết hiện nay sống chết lẽ nào, chỉ còn chiếc áo rách đẫm máu của mẹ cất trong túi hành trang, bất giác máu hận thù trong tim Phùng Phá Thạch sôi lên sùng sục.

Chàng nghiến răng:

- Lâm muội, lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả còn ở trong Tổng đàn Kỳ Môn bang hay không?

Lâm Phùng Chân lắc đầu:

- Sau khi ra lệnh cho gia gia muội hành quyết Phùng ca ca, lão Diêm Vương Tôn Giả đã trở về Thần Đạo giáo. Muội theo dõi hai ngày mới biết rõ giờ hành quyết. Muội giả nữ nhân bịt mặt ẩn mình phía sau ngôi mộ giết hai tên đao phủ cứu ca ca đó.

Nàng tiếp:

- Phùng ca ca định gặp lão Diêm Vương Tôn Giả hay sao? Nội thương của ca ca chỉ mới chừa được vài phần, chưa khỏi hẳn, ca ca không nên gặp lão làm chi rất tai hại.

Lâm Phùng Chân lại nói thêm:

- Còn về chuyện ân oán giữa Phùng ca ca và gia gia muội, muội khẩn cầu ca ca hãy tạm đình hoãn lại một thời gian. Không hiểu ca ca có khứng chịu hay không.

Trước ẩn tình của Lâm Phùng Chân và lời khẩn cầu tha thiết của nàng, Phùng Phá Thạch không còn cách nào chối từ được. Chàng gật đầu:

- Được rồi, huynh vì Lâm muội tạm gác chuyện huyết thù trong một thời gian, sau này tùy theo cảnh ngộ, huynh sẽ quyết định sau cùng.

Lâm Phùng Chân vẫn lo ngại:

- Phùng ca ca, nếu sau này ca ca nhất quyết giết gia gia, kể như tình nghĩa giữa ca ca và muội sẽ đoạn tuyệt. Muội sẽ tự quyết trước mặt ca ca để khỏi phải khổ đau trọn kiếp.

Phùng Phá Thạch xúc động cả tâm thần trước tấm chân tình của Lâm Phùng Chân.

Chàng trấn an nàng:

- Lâm muội hãy an tâm. Huynh sẽ tìm hiểu cho thật rõ ràng về những lời muội vừa nói với huynh. Trước khi huynh có hành động nào, huynh sẽ gặp lại muội cho muội biết ý định của huynh, có lẽ không đến nổi bi quan lắm đâu.

Đôi mắt to của Lâm Phùng Chân long lanh ngấn lệ.

- Muội xin tạ ơn Phùng ca ca. Xin ca ca hiểu cho tấm lòng của muội.

Nhìn vầng trăng khuyết đã lên cao, Phùng Phá Thạch nói:

- Lâm muội, bây giờ trời sắp sáng rồi, huynh tạm biệt muội, sau này sẽ gặp lại.

Lâm Phùng Chân rơi lệ:

- Bây giờ Phùng ca ca đi đâu?

Phùng Phá Thạch đáp:

- Bây giờ huynh phải rời xa nơi này, tránh trước hiểm họa có thể xảy ra. Huynh sẽ tìm nơi vắng vẻ kín đáo chữa trị nội thương cho lành hẳn, rồi sau đó mới liệu toan mọi việc.

Lâm Phùng Chân nhìn Phùng Phá Thạch qua hai màn thương lệ:

- Phùng ca ca hãy bảo trọng!

Giọt lệ thánh thót rơi xuống hai má nàng.

Chàng an ủi:

- Lâm muội đừng quá thương tâm. Huynh xa cách muội một thời gian rồi sẽ gặp lại.

Sau đó chàng nhặt thanh Tàn Hồn huyết kiếm cài vào lưng, mang túi hành trang lên vai, nhìn Lâm Phùng Chân:

- Lâm muội, tạm biệt...

Chàng đi nhanh về hướng Tây.

Nhìn theo chiếc bóng Phùng Phá Thạch đã khuất hẳn sau vòm cây lá rậm, Lâm Phùng Chân rơi lệ, thở than:

- Phùng ca ca, nếu sau này nghịch cảnh xảy ra, muội tự tử.

Nàng quay trở về Kỳ Môn bang...

Chương 32 - Chạm mặt kẻ thù

Rời khỏi cánh rừng già, Phùng Phá Thạch phi thân tới một dãy núi cao, nửa vành trăng treo trên bầu trời thẳm soi ánh sáng mờ ảo trên vạn vật.

Nhìn lên một ngọn núi xem xét, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm:

- Giờ ta hãy lên đỉnh núi kia chữa trị nội thương cho khỏi hẳn, đợi đến sáng rồi sẽ lên đường.

Phùng Phá Thạch phi thân lên đỉnh núi.

Lên đến nơi, chàng dừng lại đảo mắt nhìn qua, trông thấy có mấy gộp đá lớn tạo thành một cái động thiên nhiên thật kín đáo, thật thích hợp cho việc tịnh tọa chữa trị nội thương.

Gần bên cạnh động đá lại có một cái vực đen ngòm, không rõ chiều sâu, nhưng chừng sâu năm sáu ngàn trượng.

Phùng Phá Thạch nhủ thầm:

- Ta hãy vào ngồi trong cái động đá kia chữa trị nội thương là ổn nhất.

Chàng tiến tới động đá.

- Tiểu tử, phó bản tòa chờ ngươi nơi đây đã lâu rồi.

Giọng nói âm u như loài quỷ mụi từ cõi địa ngục hiện về giữa trời khuya.

Phùng Phá Thạch giật mình tháo lui ba, bốn bước, phóng mắt nhìn vào động đá.

Chàng phát giác giọng nói âm u đưa ra từ động đá. Chàng hiểu ngay sắp có chuyện bất tường sắp xảy đến cho mình.

Một lão quái nhân vận hồng bào từ trong động đá bước ra.

Bộ mặt lão quái nhân hung tợn như phán quan dưới cõi địa ngục áo tỳ, hai luồng ma nhỡn nửa đỏ nửa xanh chớp rực, bất cứ ai trông qua cũng phải vỡ mật bay hồn.

Phùng Phá Thạch bật khẽ:

- Diêm Vương Tôn Giả.

Dù trong lòng đã rúng động bởi trong mình còn mang nội thương, không hiểu có đánh thắng nổi Diêm Vương Tôn Giả hay không, nhưng Phùng Phá Thạch vẫn giữ nguyên nét mặt trầm tĩnh.

Chàng hậm hực:

- Lão quỷ chờ ta trên ngọn núi này có chuyện gì?

Diêm Vương Tôn Giả cất giọng như quỷ hú:

- Phó bản tòa chờ ngươi trên đỉnh núi này để thu hồi bảo vật.

Hiểu rõ lão nói bảo vật gì rồi, nhưng Phùng Phá Thạch vẫn làm như chưa biết:

- Bảo vật gì?

Hai luồng ma nhỡn nửa xanh nửa đỏ của Diêm Vương Tôn Giả nhìn gắn vào ngực Phùng Phá Thạch:

- Tiểu tử, hãy giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ngươi đang cất trong mình cho phó bản tòa, bằng không bắt buộc ta phải động thủ thu nạp bí kíp.

Phùng Phá Thạch khẽ than thầm:

Hiện nay công lực của ta còn có năm thành, nội thương chưa lành hẳn, làm thế nào đấu nổi với lão. Giờ ta hãy dùng kế hoãn binh, diên trì thời gian với lão rồi sẽ tìm phương cách tẩu thoát là thượng sách.

Nghĩ vậy, chàng nói:

- Ta không mang bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục theo trong mình, làm thế nào giao nộp cho lão quỷ được.

Giọng chàng có vẻ ôn hòa nhưng vẫn gọi Diêm Vương Tôn Giả bằng lão quỷ để chứng tỏ chàng không hề sợ lão.

Diêm Vương Tôn Giả hừ bằng giọng mũi nghe như tiếng còi ma:

- Ngươi không mang pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trong mình, vậy ngươi cất giấu nó ở đâu?

Phùng Phá Thạch lửng lờ:

- Ta chôn cất pho bí kíp ở trên một ngọn núi hiểm trở, không một ai tìm được đâu.

Ánh ma quang nửa đỏ nửa xanh của Diêm Vương Tôn Giả chớp ngời tia hy vọng.

- Ngươi hãy đưa phó bản tòa tới ngọn núi đó đào lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục!

Lão khuyến dụ:

- Phó bản tòa hứa với ngươi, nếu ngươi bằng lòng đưa ta tới đó lấy bí kíp, ta sẽ buông tha mạng sống của ngươi, không làm hại ngươi đâu.

- Pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là món bảo vật của tiền nhân, ta đâu thể trao cho lão quỷ được.

Vừa hỏi, Phùng Phá Thạch vừa đảo mắt nhìn về phía bờ vực thẳm, trong lòng băn khoăn.

Chàng hiểu không thể nào tìm cách diên trì với Diêm Vương Tôn Giả được nữa, chắc chắn lão sẽ bất ngờ tấn công chàng, không chế chàng buộc phải đưa lão tới ngọn núi tìm bí kíp.

Diêm Vương Tôn Giả hỏi:

- Thế nào? Sao ngươi không trả lời. Ngươi có chịu đưa phó bản tòa tới ngọn núi đào lấy pho bí

kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hay chờ ta động thủ bắt ngươi?

Phùng Phá Thạch biết không còn cơ hội nữa bèn lùi về phía bờ vực thẳm.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Phùng Phá Thạch, cất tiếng cười khằng khặc:

- Tiểu tử! Ngươi định tìm đường chạy trốn đó phải không? Nói cho ngươi biết, hiện giờ cho dù ngươi có tháp cánh bay lên trời, hay độn hình xuống đất cũng không thể nào thoát khỏi phó bản tòa đâu, ngoan ngoãn hãy đưa ta tới ngọn núi kia giao nộp bí kíp, ta sẽ tha cho ngươi được toàn mạng ra đi.

Phùng Phá Thạch không đáp, lặng lẽ tháo lui lại gần bờ vực thẳm, mắt vẫn nhìn Diêm Vương Tôn Giả vì sợ bất thần lão phóng tới chộp bắt chàng.

Chàng sôi gan vì không thể đương đầu nổi với Diêm Vương Tôn Giả trong lúc này.

Giá nếu không mang nội thương, chàng không ngại đấu với lão một trận sanh tử.

Diêm Vương Tôn Giả bước theo Phùng Phá Thạch hỏi:

- Tiểu tử, sao ngươi không trả lời. Ngươi có bằng lòng đưa ta tới thu nạp bí kíp hay không?

Khi còn cách bờ vực thẳm chừng nửa trượng, Phùng Phá Thạch dừng lại trọn mắt:

- Lão quỷ đừng nằm mơ giữa ban ngày, ta không dại gì đưa lão tới đó lấy bí kíp đâu.

Nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm huyết kiếm bên lưng Phùng Phá Thạch, Diêm Vương Tôn Giả nói:

- Tiểu tử, trước khi ngươi đưa phó bản tòa tới lấy bí kíp, hãy giao thanh Tàn Hồn huyết kiếm cho ta.

Từ nãy giờ Diêm Vương Tôn Giả chưa thấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm giắt trên lưng Phùng Phá Thạch, bây giờ vừa nhìn ra, lão hiểu thanh Tàn Hồn huyết kiếm rất lợi hại nên lo ngại trong lòng.

Chợt Diêm Vương Tôn Giả phóng mình tới.

Phùng Phá Thạch thét:

- Đứng lại!

Một tiếng soạt nổi lên, Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ.

Trỏ mũi kiếm vào mặt Diêm Vương Tôn Giả, Phùng Phá Thạch dọa dẫm:

- Lão quỷ hãy đứng lại đó, nếu lão bước tới một bước, ta sẽ xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức. Lão đã biết chiêu thức này lợi hại như thế nào rồi chứ?

Nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm, Diêm Vương Tôn Giả cười hăng hắc:

- Tiểu tử đừng cậy có thanh Tàn Hồn huyết kiếm. Loại kiếm đó không làm gì nổi phó bản tòa đâu.

Lão bước tới.

Phùng Phá Thạch hét:

- Lão quỷ muốn chết?

Chàng lắc thanh Tàn Hồn huyết kiếm một cái.

Một làn huyết quang chớp tới Diêm Vương Tôn Giả nhanh như sét giật.

Phùng Phá Thạch định xuất chiêu này làm cho Diêm Vương Tôn Giả sợ hãi lùi lại chàng sẽ tìm đường tẩu thoát.

Nhưng khi làn huyết quang chớp tới, Diêm Vương Tôn Giả đột nhiên biến mất.

Phùng Phá Thạch giật mình thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, đảo mắt tìm chiếc bóng Diêm Vương Tôn Giả.

Thân pháp như loài quỷ mụi của Diêm Vương Tôn Giả chẳng khác nào thân pháp “Di Hình Hoán Ảnh” của chàng.

Phùng Phá Thạch sợ hãi vung thanh Tàn Hồn huyết kiếm vận công, sẵn sàng xuất chiêu khi vừa thoáng nhận thấy Diêm Vương Tôn Giả xuất hiện.

Chợt nghe hơi thoáng động phía trái, Phùng Phá Thạch hét to:

- Lão quỷ phải chết.

Mồm hét, Phùng Phá Thạch vừa rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức sang phía bên trái chỗ chàng đang đứng.

Một chùm huyết quang sáng rực điểm vào khoảng không.

Phùng Phá Thạch xuất hư chiêu để ngăn chặn Diêm Vương Tôn Giả tới bên mình sẽ không kịp trở tay nếu lão điểm vào các huyệt đạo chàng.

Dù vậy, hiện giờ chàng chỉ còn có năm thành công lực nên xuất chiêu chậm đi hết phân nửa, không còn nhanh lẹ như trước.

Soạt.

Bên vai phải của Phùng Phá Thạch vừa trúng nhằm một quỷ trảo, máu tuôn lênh láng, suýt nữa buông rơi thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Một luồng khí lạnh như băng tuyết chạy thẳng vào người chàng.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng hét to một tiếng, tay trái bắn một loạt chỉ ngăn chặn Diêm Vương Tôn Giả tiếp tục tấn công chàng.

Nhưng chỉ thoáng một cái, Diêm Vương Tôn Giả đã hiện ra trước mặt Phùng Phá Thạch.

Lão nhìn chàng cười khằng khặc:

- Tiểu tử! Nay ngươi đã trúng nhằm một Diêm vương trảo của bản tòa rồi. Chỉ vài ngày sau,

cánh tay phải của ngươi sẽ rã ra, biến thành máu huyết. Khôn hồn hãy bằng lòng đưa ta tới ngọn núi lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, ta sẽ cho ngươi thuốc giải ngay bây giờ. Bằng như nghịch mạng, ngươi sẽ trở thành một phế nhân.

Ngươi chọn cách nào nói mau kẻo độc chất chạy vào ngũ tạng sẽ không còn cứu được nữa.

Hiểu rõ Diêm Vương Tôn Giả không nói dối, Phùng Phá Thạch khiếp đảm trong lòng.

Chàng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, dùng chỉ pháp điểm vào hai nơi huyệt đạo trên vai phải, ngăn chận không cho độc chất xâm nhập vào nội tạng.

Phùng Phá Thạch than thầm:

- Nguy mất, bây giờ ta đâu còn đấu với lão quỷ này được nữa. Ta phải làm sao?

Một ý niệm thoáng qua đầu, Phùng Phá Thạch lui lại đứng sát bờ vực đề phòng Diêm Vương Tôn Giả lao tới.

Chàng giở ngọn tả chưởng lên vận "Càng Nguyên Thái Cực" sẵn sàng xuất thủ khi trông thấy Diêm Vương Tôn Giả động đậy.

Diêm Vương Tôn Giả lại cười khằng khặc, đắc chí:

- Tiểu tử, bây giờ ngươi không còn cách nào tẩu thoát được nữa rồi, hãy đứng đó.

Lão sầm sầm bước tới.

Phùng Phá Thạch lùi thêm hai bước, đứng sát bên bờ vực thẳm. Vực đen ngòm không thấy đáy.

Chàng hét:

- Lão quỷ đứng lại!

Diêm Vương Tôn Giả dừng bước, nhận ra Phùng Phá Thạch đã đứng sát bờ vực.

Lão sửng sốt:

- Tiểu tử, ngươi định làm gì?

Phùng Phá Thạch trỏ tay xuống vực thẳm:

- Lão quỷ ngu ngốc. Ngươi chưa rõ ta sẽ làm gì ư? Ngươi động đậy ta sẽ nhảy xuống cái vực sâu này.

Diêm Vương Tôn Giả kinh hãi:

- Ngươi nổi cơn điên rồi phải không? Tại sao ngươi lại định nhảy xuống cái vực đó?

Phùng Phá Thạch trợn mắt:

- Đừng lải nhải cái mồm. Ta nói rồi, nếu ngươi cử động ta sẽ nhảy xuống cái vực này.

Diêm Vương Tôn Giả động đậy thân mình toan sử dụng thân pháp quỷ mụi lao tới chộp bắt Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hét:

- Đứng lại. Ngươi dùng quỷ pháp biến mất như vừa rồi ta sẽ nhảy xuống ngay tức khắc.

Diêm Vương Tôn Giả ngưng thân thủ, nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt nửa xanh nửa đỏ.

Lão hỏi:

- Tiểu tử, ngươi không sợ chết ư?

Phùng Phá Thạch nghiến răng:

- Đúng, thà rằng ta chết dưới đáy vực này chứ không bao giờ để rơi vào bàn tay quỷ quái của lão.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Phùng Phá Thạch chăm chăm, không dám cử động.

Lão sợ chàng nhảy xuống vực. Chàng chết vĩnh viễn lão se không tìm ra tung tích pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Phùng Phá Thạch luôn cả Diêm Vương Tôn Giả đứng trơ ra như hai pho tượng nhìn nhau.

Sinh mạng của Phùng Phá Thạch hiện giờ như ngàn cân treo sợi tóc, chỉ cần Diêm Vương Tôn Giả động đậy là chàng nhảy xuống vực sâu, vĩnh viễn lìa bỏ cõi đời.

Chỉ một cái nghiêng mình về phía sau chàng sẽ rơi xuống vực sâu ngàn trượng.

Hiểu rõ tính nết cương cường khí phách của Phùng Phá Thạch, Diêm Vương Tôn Giả dịu giọng:

- Tiểu tử, ngươi đừng vọng động. Phó bản tòa muốn nói với ngươi một điều.

Phùng Phá Thạch quắc mắt:

- Điều gì, lão quỷ cứ đứng yên đó nói ra, không được cử động. Nếu ngươi thừa cơ hội lúc nói chuyện phóng tới ta sẽ nhảy xuống vực liền. Ngươi không bắt được ta đâu.

Diêm Vương Tôn Giả vẫn với giọng ôn tồn nhưng nghe như tiếng quỷ hú:

- Phó bản tòa cam kết là sẽ nói chuyện đường hoàng với ngươi, không hề có hành vi ám muội. Ta muốn ngươi và ta hợp tác với nhau nghiên cứu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luyện hai chiêu vô địch trong đó. Ngươi có khứng chịu không?

Phùng Phá Thạch thăm dò:

- Lão muốn ta đưa lão tới ngọn núi đào lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải không?

Diêm Vương Tôn Giả gật đầu:

- Phải.

Phùng Phá Thạch cười khỉnh:

- Lão rất giảo hoạt. Lão là nhân vật như thế nào mà ta lại chỉ chỗ chôn giấu pho bí kíp cho lão chứ? Ta đâu có ngu dại gì giao trứng cho ác. Lão đừng có cuồng vọng vô ích.

Diêm Vương Tôn Giả thành khẩn:

- Phó bản tòa thành tâm với ngươi, không hề dối trá. Nếu như ngươi nhảy xuống cái vực kia, tất nhiên ngươi sẽ tan thây nát cốt, pho bí kíp vô tiền khoáng hậu Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục sẽ bị hủy diệt, ngươi lại đắc tội với tiền nhân, không biết giữ gìn bảo vật di truyền. Tốt hơn ngươi hãy cùng ta luyện thành, ta và ngươi cùng giữ chức bá chủ võ lâm, như vậy không phải là toàn vẹn hay sao.

Phùng Phá Thạch hừ lạnh:

- Lão quỷ đừng...

Chợt Diêm Vương Tôn Giả xẹt tới nhanh như tia chớp, vươn trảo chộp vào người Phùng Phá Thạch.

Lão sử dụng thuật pháp xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị xuất thủ thật nhanh, chắc chắn sẽ chộp bắt được Phùng Phá Thạch.

Nào ngờ Phùng Phá Thạch đã đề phòng cẩn mật, vừa thoáng thấy Diêm Vương Tôn Giả động đậy, chàng đã hét:

- Lão quỷ muốn chết.

Vừa hét tả chưởng của chàng vừa bắn ra năm đạo chỉ xé gió bay vèo tới giữa ngực Diêm Vương Tôn Giả.

Diêm Vương Tôn Giả kinh hãi dịch sang nửa trượng tránh khỏi năm luồng chỉ lực vừa đúng lúc Phùng Phá Thạch ngã mình về phía sau, rơi ngay xuống lòng vực sâu ngàn trượng.

Diêm Vương Tôn Giả phóng tới bờ vực đưa mắt nhìn xuống chỉ thấy một vùng đen ngòm như mực.

Lão thở dài thất vọng:

- Uổng thay một pho bí kíp võ công vô tiền khoáng hậu chôn vùi theo tiểu tử.

Diêm Vương Tôn Giả than thở một hồi rồi phóng xuống chân núi đi mất dạng.

Gió đêm tạt vào vách núi rì rào như lời thầm thì ai oán của một linh hồn u uất hãy còn lẩn quẩn đâu đây.

Chợt một chiếc bóng nhỏ thó từ dưới chân núi phóng lên.

Chiếc bóng nhỏ thó chạy tới bờ vực hét lên:

- Phùng ca ca...

Qua vầng trăng khuyết soi ánh sáng mập mờ cho thấy đó là một thiếu nữ sắc nước hương trời, không ai khác hơn là Lâm Phùng Chân.

Nàng gục xuống khóc như mưa bão. Đàng kia trên ngọn núi tiếng chim dạ minh rúc lên từng hồi, như lời đưa tiễn một linh hồn vừa vĩnh viễn ra đi...

Chương 33 - Tuyệt địa

Phùng Phá Thạch tuyệt vọng, tất cả đều ảo diệt trong lòng chàng.

Thân hình Phùng Phá Thạch trầm xuống mãi, bên tai gió thổi ù ù.

Phùng Phá Thạch vớ vào vách đá xem có nơi nào bám víu được không.

Chỉ vì vách đá rêu trơn trợt, không có một nơi nào bám víu được cả.

Phùng Phá Thạch kêu thầm:

- Mạng ta hỏng mất rồi.

Thân hình chàng rơi xuống càng nhanh hơn...

Bình!

Phùng Phá Thạch rơi xuống đất đánh huỵch một tiếng. Chàng cảm thấy bất động, trí óc chìm trong vô thức, chẳng còn hay biết gì nữa.

Không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, Phùng Phá Thạch từ từ hồi tỉnh lại.

Chàng mở hai mắt ra, trước tiên trông thấy ánh sáng mờ mờ.

Phùng Phá Thạch lồm cồm ngồi lên, đưa mắt nhìn quanh, bốn bề toàn là vách đá biết ngay mình đang ở dưới đáy vực.

Ánh sáng lờ mờ từ phía trên rọi xuống, có lẽ bây giờ đang là buổi sáng.

Chàng bật thốt:

- A! Ta còn sống đây sao?

Hồi tưởng lại chuyện đã qua lúc chàng bị Diêm Vương Tôn Giả bức tử, nhảy xuống vực thẳm, máu căm thù sôi lên trong tim Phùng Phá Thạch.

Nghĩ mình còn nội thương rất nặng và rơi xuống vực chắc càng trầm trọng thêm hơn, Phùng Phá Thạch thử vận chân khí nghe trong người.

Lạ thay, trong người chàng không còn nghe rêm nhức, đau đớn chi cả. Nội thương lẫn chất độc do ngọn quỷ trảo của Diêm Vương Tôn Giả đã biến đi từ đằng nào.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc:

- Quái thật, tại sao ta rơi xuống vực này không hề bị thương tích, cả nội thương và chất độc của ngọn quỷ trảo cũng không còn trong cơ thể của ta là tại làm sao?

Phùng Phá Thạch đứng lên ngơ ngác, chưa hiểu chuyện xảy ra làm sao cả.

- Tiểu tử, ngươi đã sống lại rồi phải không?

Một giọng nói già dặn, trầm trầm từ đâu đó vọng tới tai Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giật mình, đảo mắt nhìn quanh.

- Tiểu tử, sao ngươi còn đứng đó?

Lần này Phùng Phá Thạch nhận ra phương hướng của giọng nói.

Chàng đưa mắt nhìn về hướng đó, thấy một vị quái nhân mặt như nửa vầng trăng, tóc râu nửa bạc, mình vận trường y màu xám, phai màu cũ kỹ qua nhiều năm tháng, ngồi trên chiếc bồ đoàn lót cỏ khô, nhìn chàng bằng ánh mắt sáng rực như sao trời.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm:

- "Lão quái nhân này là ai, trông qua gương mặt, ánh mắt lão chẳng khác một vị tà thần, công lực vô biên, nhưng tại sao lại ở dưới đáy vực này?"

Lòng chàng sinh ra nghi hoặc, chưa đáp câu hỏi của lão quái nhân.

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc lại cất giọng:

- Tiểu tử, lại đây với lão phu.

Âm thanh giọng nói lần này của lão quái nhân tóc râu nửa bạc nghe như sét đánh khiến cho người nghe phải kinh hãi.

Phùng Phá Thạch rung động tâm can, khí huyết trong cơ thể chàng sôi nổi.

Nội lực của lão quái nhân này phải trên một trăm năm nên âm thanh mới khủng khiếp đến thế.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm trong lòng như vậy.

Thầm nghĩ lão quái nhân tóc râu nửa bạc là một vị đại kỳ nhân, Phùng Phá Thạch không dám coi thường, bước tới đứng trước mặt lão quái nhân.

Chàng vòng tay cung kính:

- Tiểu bối xin bái kiến lão tiền bối.

Không đáp lời Phùng Phá Thạch, lão quái nhân tóc râu nửa bạc nói một câu nghe ghê rợn:

- Tiểu tử, nếu như một thời thần nữa ngươi không tỉnh lại lão phu sẽ ăn thịt ngươi.

Phùng Phá Thạch kinh hãi lui lại hai ba bước, trố mắt nhìn lão quái nhân tóc râu nửa bạc.

Chàng nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ lão quái nhân này là quái vật hay sao? Lão ăn thịt người quả là khủng khiếp".

Nhớ lại Xích Phát Đại Ma Tôn ăn tim gan người luyện ma công, còn bây giờ lão quái nhân này ăn thịt người để luyện cặp gì đây?

Phùng Phá Thạch bất giác rùng mình mấy cái.

Ánh mắt sáng rực tinh quang của lão quái nhân tóc râu nửa bạc chiếu thẳng vào mặt Phùng Phá Thạch.

Giọng lão trầm hẳn xuống:

- Ngươi ngạc nhiên lắm ư? Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Ngươi hãy nghe lão phu nói đây.

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc hắng giọng nói tiếp:

- Ngươi rơi xuống đáy vực này đã hai ngày hai đêm rồi, ngươi có biết không? Khi ngươi rơi xuống, lão phu phải sử dụng Hấp khí huyền công đỡ lấy thân mình ngươi, bằng không ngươi đã tan thây nát cốt rồi, ngươi hiểu chưa?

Phùng Phá Thạch sửng sờ nghĩ thầm:

- "Nếu thế chính lão quái nhân này đã cứu mạng ta, nhưng tại sao lão lại còn đòi ăn thịt ta?"

Chàng vô cùng kinh dị.

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc tiếp:

- Ngươi bất tỉnh, lão phu sờ vào ngực ngươi nghe trái tim còn đập, nhưng trên vai ngươi trúng nhằm quỷ trảo Diêm vương trảo rất nguy hiểm đến tính mạng. Ta cho ngươi uống tất cả mười bốn viên thần đan, năm viên Tụ độc đan, vận chân khí Thái cực chấn dương truyền vào cơ thể ngươi mười bốn lần, bấy giờ ngươi mới còn đứng đó.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh hãi, chắp hai tay trước ngực, nghiêm túc:

- Tiểu bối xin vạn tạ ân cứu mạng của lão tiền bối, nhưng tiểu bối xin mạo phạm được hỏi: Tại sao lão tiền bối định ăn thịt tiểu bối?

lão quái nhân tóc râu nửa bạc thản nhiên:

- Tại sao ư? Lúc lão phu khám xét trong cơ thể của ngươi, nhận ra ngươi có gần một trăm năm nội lực, cơ thể của ngươi rất lạ lùng, ăn thịt ngươi sẽ được trường thọ. Nếu ta ăn, ta sẽ sống trên một trăm tuổi, lại gia tăng nội lực năm mươi năm. Nhưng thấy ngươi có một căn cốt phi thường, đúng là một đóa kỳ hoa, võ lâm ngàn năm mới có một lần.

Ta tiếc kẻ tài hoa, nếu không, ăn thịt ngươi uổng phí đi một đại kỳ tài thiên hạ. Ngươi nghe rõ rồi chứ?

Phùng Phá Thạch vừa kinh hoàng lại vừa kinh dị.

Kinh hoàng vì suýt nữa bị lão quái nhân tóc râu nửa bạc ăn thịt rồi.

Kinh dị bởi chàng không ngờ thịt chàng ăn sẽ được trường thọ và gia tăng nội lực đến năm mươi năm.

Nhưng chàng vẫn thắc mắc:

- Thưa lão tiền bối, tiểu bối mạo muội xin được hỏi: do đâu lão tiền bối biết ăn thịt tiểu bối sẽ được trường thọ, sống trên một trăm tuổi và nội lực gia tăng thêm năm mươi năm?

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc đáp:

- Lão phu nhận ra cơ thể của người ta do nơi tinh hoa của trời đất cấu tạo thành.

Chính cái tinh hoa đó là phẩm chất trường thọ của con người. Tất nhiên, kẻ ăn thịt ngươi sẽ được trường thọ, nhưng lão phu xem tướng diện của ngươi là một trang thiếu niên hào hùng, chính khí, có thể giúp ích cho giang hồ nên ta bỏ qua ý định ăn thịt ngươi.

Chợt lão quái nhân tóc râu nửa bạc thở nhẹ:

- Ngươi có biết không, lão phu phải tốn hao hơn ba mươi năm nội lực mới cứu nổi tính mạng của ngươi đó.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng mở tròn hai mắt nhìn lão quái nhân tóc râu nửa bạc.

Chàng không ngờ lời nói của lão quái nhân nghe rất ghê sợ nhưng hành động lại nhân từ đức độ đến thế.

Phùng Phá Thạch xúc động:

- Một lần nữa tiểu bối xin vạn tạ công ơn cứu mạng của lão tiền bối. Tiểu bối xin được hỏi cao danh của lão tiền bối gọi là gì, hầu ngày sau tiểu bối có phen đáp tạ.

Bỗng lão quái nhân tóc râu nửa bạc gióng lên tràng cười:

- Ha ha ha... cao danh ư? Cao danh là cái quái gì. Ha ha ha... tiểu tử... tên tuổi của lão phu đã vùi chôn lâu lắm rồi. Còn nói gì đến hai tiếng cao danh.

Giọng cười của lão quái nhân tóc râu nửa bạc càng khó nghe hơn cả tiếng khóc.

Giọng cười rên rỉ từ đáy con tim.

Phùng Phá Thạch nghe giọng cười hiểu ngay lão quái nhân tóc râu nửa bạc trong quá khứ đã có một chuyện gì xảy ra bi đát, đau thương nên mới có giọng cười quái gở đó nên lại càng thêm động tính hiếu kỳ.

Chàng nằn nì:

- Tiểu bối là kẻ thọ đại ân của lão tiền bối. Tiểu bối muốn biết cao danh của lão tiền bối để ghi tạc vào lòng, xin lão tiền bối nói cho tiểu bối được biết, kẻo trọn đời tiểu bối không bao giờ được an tâm.

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc chấm dứt tràng cười quái gở nhìn Phùng Phá Thạch:

- Tiểu tử, ngươi muốn biết danh hiệu của lão phu lắm ư?

Phùng Phá Thạch cung kính:

- Xin lão tiền bối cho tiểu bối được biết. Tiểu bối đang nghiêm chỉnh chờ nghe.

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc gật gù:

- Ngươi đã muốn biết lão phu thấy chẳng hẹp lượng gì mà không cho ngươi biết. Lão phu chính

là Địa Cốc Thần Tà La phu tử. Đấy ngươi nghe rõ rồi chứ?

Nghe thấy thế Phùng Phá Thạch vội vàng thốt:

- Đứng trước mặt vị đại kỳ nhân thanh danh sáng rực như ánh mặt trời mà chẳng hề hay biết, tội thật đáng chết.

Phùng Phá Thạch cúi xuống định làm đại lễ.

Địa Cốc Thần Tà phất cánh tay áo rộng ra. Một đạo ám kình nặng như quả đồi đỡ Phùng Phá Thạch đứng lên, không cho chàng bái lễ.

Phùng Phá Thạch khiếp đảm trước cái nội lực kinh hồn của Địa Cốc Thần Tà.

Chàng đã vận công cố cúi xuống nặng hơn vạn cân nhưng không làm sao bái lễ được.

Chương 34 - Tình sử ly kỳ

Địa Cốc Thần Tà nói:

- Tiểu tử chớ nên đa lễ. Hãy đứng yên đó nghe lão phu hỏi đây!

Phùng Phá Thạch đành đứng thẳng người lên, nhưng vẫn chấp hai tay trước ngực tỏ vẻ cung kính đối với một vị đại lão tiền bối và cũng là đại ân nhân của chàng.

Địa Cốc Thần Tà hỏi:

- Tiểu tử, danh hiệu của ngươi là gì?

Phùng Phá Thạch thành thật:

- Thưa lão tiền bối, tiểu danh của tiểu bối là Phùng Phá Thạch.

Địa Cốc Thần Tà hỏi tiếp:

- Nhị vị lệnh đường là ai?

Phùng Phá Thạch không giấu diếm:

- Thưa lão tiền bối, phụ thân của tiểu bối là Phùng Phá Sơn, Bảo chủ Phùng Sơn bảo. Còn mẫu thân là Triệu Phi Tần.

Địa Cốc Thần Tà sửng sốt:

- Thế ra ngươi là con trai của Phùng đại hiệp và Triệu nương tử đó sao?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Thưa lão tiền bối đúng vậy, tiểu bối là đứa con độc tử của song thân.

- Phùng đại hiệp và Triệu nương tử vẫn an khang chứ?

Phùng Phá Thạch chợt buồn:

- Thưa lão tiền bối, phụ thân của tiểu bối đã quy tiên cách nay hơn hai năm rồi, còn mẫu thân đã biệt tích từ lâu, hiện nay không hiểu sống chết lẽ nào.

Giọng nói của Địa Cốc Thần Tà xúc động:

- Phùng đại hiệp chết do nguyên nhân nào? Tại sao Triệu nương tử biệt tích?

- Thưa lão tiền bối, phụ thân của tiểu bối bị kẻ thù sát hại, còn mẫu thân bị lão đại ác ma bức tử ở trên một đỉnh núi.

- Kẻ thù nào sát hại Phùng đại hiệp, bọn nào bức tử Triệu nương tử?

- Thưa lão tiền bối, chính lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão đại ác ma đã sát hại phụ

thân của tiểu bối. Còn lão Diêm Vương Tôn Giả bức tử mẫu thân.

Ánh mắt Địa Cốc Thần Tà chớp ngời:

- Ngươi hãy kể lại chuyện thảm biến Phùng Sơn bảo và chuyện Triệu nương tử bị bức tử cho lão phu nghe!

Phùng Phá Thạch nghiêm túc thuật lại mọi chuyện đã xảy ra trong Phùng Sơn bảo do Triệu Phi Tần kể lại, và chuyện mẹ chàng và chàng chạy trốn tới đỉnh núi bị Diêm Vương Tôn Giả và hai tên thủ tòa Thần Đạo giáo đuổi theo, đánh chàng trọng thương còn mẹ biệt tích, chỉ còn lưu lại một chiếc áo rách vấy máu, nhất nhất thuật lại không xót một điều nào.

Nghe xong câu chuyện Phùng Phá Thạch kể lại, bất giác Địa Cốc Thần Tà bật thốt:

- Cũng lại là lão Xích Phát Đại Ma Tôn, chỉ vì lão tặc đó lão phu mới ở dưới tuyệt địa này.

Phùng Phá Thạch tròn xoe hai mắt:

- Thế ra lão tiền bối cũng có mối thù với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn nữa sao?

Địa Cốc Thần Tà hừ lạnh:

- Thù sâu như biển, cũng chỉ vì lão Xích Phát Đại Ma Tôn mà lão phu đành phải mai hận thiên thu.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh ngạc, vì không ngờ lão quái nhân cũng có mối thù cùng Xích Phát Đại Ma Tôn.

Chàng hỏi:

- Thưa lão tiền bối, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn là thủ phạm khiến cho lão tiền bối phải xuống cái vực thẳm này phải không?

Địa Cốc Thần Tà lắc đầu:

- Không đúng!

- Như thế...

Địa Cốc Thần Tà cắt ngang:

- Không phải lão Xích Phát Đại Ma Tôn đánh lão phu rơi xuống tuyệt địa này mà lão là kẻ bày quỷ kế cho một người khác hãm hại ta.

Phùng Phá Thạch phăng tới:

- Người đó là ai?

Địa Cốc Thần Tà chớp mắt:

- Một ả mỹ nhân tuyệt sắc đã nghe theo lời lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn thi hành quỷ kế hãm hại lão phu.

Phùng Phá Thạch hỏi mau:

- Lão tiền bối có thể nói cho tiểu bối biết ả mỹ nhân tuyệt sắc đó là ai không?

- Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi...

Phùng Phá Thạch trợn tròn hai mắt nhìn Địa Cốc Thần Tà không hề chớp.

Chàng không ngờ kẻ hãm hại lão quái nhân lại là Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi, kẻ tử thù của chàng.

Phùng Phá Thạch vô cùng khích động:

- Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi có liên hệ gì với lão tiền bối hay không?

Địa Cốc Thần Tà buông hơi thở nhẹ:

- Trước kia nàng là vị ái thê của lão phu. Nhưng sau khi hạ sinh một đứa con gái, nàng tư tình cùng lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn Tả Hoành. Lão này bày quỷ kế cho nàng hãm hại ta.

- Thưa lão tiền bối, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn bày quỷ kế gì cho nữ tiền bối?

- Nàng nghe theo lời lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn bỏ chất Mê tâm hoàn trong bình rượu, ép ta uống đến say mèm, sau đó ném ta xuống cái vực này. May thay ta không chết nên còn sống cho tới ngày nay.

Phùng Phá Thạch chỉnh sắc:

- Thưa lão tiền bối, cứ như thiển kiến của tiểu bối, công lực của lão tiền bối đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần. Chẳng lẽ lão tiền bối không lên được khỏi cái vực này giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn báo thù hay sao?

Địa Cốc Thần Tà nói:

- Mười mấy năm về trước, lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn đấu với lão phu hai trận lão đều thua cả hai. Lão thù hận ta nên dùng quỷ kế tư tình với ái thê ta, xúi giục nàng đầu độc ta, một là để trả thù ta vì thua trận, hai là chiếm đoạt một trang tuyệt sắc mỹ nhân từ lâu lão từng theo đuổi. Ta vẫn có thể lên khỏi cái vực này một cách rất dễ dàng, nhưng ta không làm như vậy được.

Phùng Phá Thạch lạ lùng:

- Thưa lão tiền bối, tại sao lão tiền bối không làm như vậy được?

Địa Cốc Thần Tà thở dài:

- Tại vì lão phu sĩ diện ái thê bị kẻ khác chiếm đoạt và nàng lại phản bội. Ta coi đó là một cái nhục trong đời không gội rửa được, chẳng còn mặt mũi nào xuất hiện trên chốn giang hồ được nữa. Vì tiếng rèm pha chê cười của bọn cao thủ võ lâm nên ta tự nguyện ở dưới đáy vực này cho đến trọn đời, không ra chốn giang hồ nữa. Do đó, ta không thể giết lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn báo thù. Dù vậy, mối hận thù đến nay vẫn còn canh cánh trong lòng ta đã hơn mười năm qua, chẳng có một phút giây nào quên lãng đi được. Ta chết không đành nhắm mắt...

Dứt câu, Địa Cốc Thần Tà buông tiếng thở dài, sắc mặt trở nên buồn thảm.

Lão quái nhân dù không có nước mắt, nhưng giọng nói đau thương còn hơn cả tiếng khóc.

Xem qua, dù là những kẻ thất phu hay bậc đại kỳ nhân đều cũng vì tình mà lụy.

Nghe câu chuyện tình sử của Địa Cốc Thần Tà quá bi thương do nơi Xích Phát Đại Ma Tôn, dòng máu căm thù của Phùng Phá Thạch sôi lên cuồn cuộn.

Chàng nói:

- Lão tiền bối, tiểu bối mạo phạm một điều muốn nói, chẳng hiểu lão tiền bối có khứng chịu hay không?

Địa Cốc Thần Tà nhìn Phùng Phá Thạch:

- Chuyện gì tiểu tử hãy nói ra, lão phu xem thế nào?

Phùng Phá Thạch khẳng khái:

- Nay lão tiền bối đã vì tự nguyện không thể rời khỏi tuyệt địa này, tiểu bối xin nhận lấy cái trách nhiệm giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và ả Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi, báo thù cho lão tiền bối gọi là một chút đền đáp công ân cứu tử. Xin lão tiền bối đừng từ chối tấm lòng thành của tiểu bối.

Địa Cốc Thần Tà nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Lão nói:

- Tiểu tử, ngươi quả là một trang thiếu niên cang trường, đạo nghĩa, lại rất nhiệt thành. Từ lúc gặp ngươi rơi xuống tuyệt cốc này, nhìn gương mặt ngươi, ta đã sinh ra một niềm ưu ái, xem ngươi như là một đệ tử của mình. Nay ngươi nói như thế, lẽ nào ta lại chối từ, sẽ phụ tấm lòng trung hậu của ngươi. Nhưng ta có một điều muốn yêu cầu ngươi...

Sắc mặt Phùng Phá Thạch tươi hẳn:

- Điều gì xin lão tiền bối chỉ dạy cho tiểu bối.

Địa Cốc Thần Tà hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Chuyện giết lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn lão phu bằng lòng cho ngươi hành động.

Còn ả Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi ngươi hãy khoan thứ, đừng giết ả. Chỉ vì ả là một nữ nhân, và năm xưa ả từng là vị ái thê của ta, đã cùng ta chăn gối đậm đà suốt mấy năm trời, lại có một ái nữ. Ta không muốn ái nữ của ta đã mất cha rồi lại còn mất mẹ nữa. Ngươi hiểu ý ta rồi chứ?

Phùng Phá Thạch thầm kính phục trước tấm lòng độ lượng, bao dung của Địa Cốc Thần Tà. Đúng là tư phong, cốt cách của một bậc đại kỳ nhân.

Lão đã bị ái thê tư tình phản bội, lại đang tâm đầu độc sát hại vị phu tướng của mình, đến nỗi phải mai một cả thanh danh dưới tuyệt địa này, nhưng lão vẫn nghĩ tới ân tình ngày cũ mà thứ tha cho Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi.

Chàng cúi đầu:

- Tiểu bối xin nghe theo những lời chỉ giáo của lão tiền bối.

Địa Cốc Thần Tà thở dài:

- Còn một chuyện quan trọng nữa mà lão phu cậy nhờ ngươi. Trước khi ngươi gặp Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi, ngươi hãy tìm ái nữ của ta xem đến nay còn sống chết lẽ nào, ở nơi đâu, có ở Hồng Loan cung hay không? Nếu ái nữ còn sống, ngươi hãy nói ta đã chết rồi, để ái nữ ta khỏi đi tìm ta, biết câu chuyện phản bội của mẹ năm xưa, nó sẽ đau khổ đến trọn đời.

- Thưa lão tiền bối, danh hiệu của tiểu thư gọi là gì?

- Ái nữ lão phu tên là Phi Phụng, nhưng không hiểu hiện giờ ái thê của ta có thay đổi tên khác hay không?

- Tiểu bối xin bái mạng!

Sắc mặt của Địa Cốc Thần Tà đượm nét buồn thiên cổ, trầm ngâm một lúc chợt hỏi:

- Tiểu tử, về nội lực hiện nay ngươi đã có gần một trăm năm, còn về chỉ pháp, chưởng pháp, kiếm pháp, thân pháp ngươi đã học được những gì hãy nói cho lão phu được biết!

Phùng Phá Thạch thành thật:

- Thưa lão tiền bối, phụ thân của tiểu bối dạy hai chiêu về chưởng pháp, còn sư phụ truyền cho tiểu bối bốn chiêu.

- Các chiêu thức đó tên gì?

- Thưa lão tiền bối, hai chiêu tên là Nhất tinh xạ nguyệt và Tán hoa phi vũ của phụ thân, còn bốn chiêu kia tên "Càng Nguyên Thái Cực", thân pháp "Thần Mã Đăng Vân", thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" và kiếm pháp Tàn Hồn tam thức. Bốn chiêu sau này là của sư phụ truyền dạy cho tiểu bối.

Địa Cốc Thần Tà kinh ngạc:

- Thế ra ngươi là đệ tử của Tàn Hồn Quái Nhân đó sao? Thảo nào ngươi có thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Lão quái nhân nhặt thanh Tàn Hồn huyết kiếm nằm dưới đất trao cho Phùng Phá Thạch:

- Ngươi hãy cất thanh kiếm đi!

Phùng Phá Thạch cung kính nhận lấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm đút vào vỏ.

Địa Cốc Thần Tà bảo:

- Lão phu đã biết rõ bốn chiêu thức của Tàn Hồn Quái Nhân rồi, nhưng bây giờ ngươi hãy xuất hết bốn chiêu đó ra ta xem ngươi đã đạt tới trình độ nào?

Phùng Phá Thạch ứng thinh:

- Tiểu bối xin bái mạng!

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn quanh, nhận ra đằng kia có một tảng đá to lớn cao chừng hai trượng.

Chàng trỏ tay về phiến đá:

- Lão tiền bối, tiểu bối xuất chiêu chưởng pháp “Càng Nguyên Thái Cực” nhắm vào tảng đá kia được không?

Địa Cốc Thần Tà khẽ gật:

- Được, ngươi hãy xuất chiêu “Càng Nguyên Thái Cực” cho lão phu xem.

Phùng Phá Thạch bước tới đứng cách tảng đá to lớn khoảng hai trượng, vận đủ mười thành công lực chân ra một chưởng “Càng Nguyên Thái Cực”.

Bóng chưởng màu hồng nhạt to lớn dị thường, mang theo đạo kình nặng như trái núi ào tới tảng đá.

Ầm.

Một vùng cát bụi tung bay mù mịt, vách đá chuyển rung, cơ hồ sụp đổ.

Địa Cốc Thần Tà bật khen:

- Tuyệt diệu. Chưởng pháp thượng thừa.

Phút chốc cát bụi tan đi, Địa Cốc Thần Tà bảo:

- Ngươi hãy thi triển “Thần Mã Đăng Vân” để lão phu xem đạt tới cảnh giới nào?

Phùng Phá Thạch vận chân khí mười thành thi triển thân pháp “Thần Mã Đăng Vân” bốc mình lên cao trượng vạch một vòng tròn trên không rồi từ từ đáp trở xuống nhẹ như một chiếc lá vàng rơi.

Địa Cốc Thần Tà lại bật khen:

- Tuyệt diệu, khinh công đạt tới cõi siêu việt. Ngươi hãy xuất chiêu “Di Hình Hoán Ảnh” lão phu xem.

Nghe Địa Cốc Thần Tà khen hai lần, hùng khí trên gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch bốc cao ngàn trượng.

Chàng thi triển thân pháp “Di Hình Hoán Ảnh” khẽ lắc mình một cái rồi biến mất, rồi hiện ra chập chờn như chiếc bóng quỷ mụi, sau cùng xuất hiện chỗ cũ.

Địa Cốc Thần Tà tấm tắc:

- Quả thật là thần quái, chiêu “Di Hình Hoán Ảnh” của lão Tàn Hồn Quái Nhân chẳng khác nào thân pháp Phiêu Phiêu vô ảnh của lão phu, tiểu tử xuất chiêu đã đạt tới cõi cảnh giới nhập thần xuất quỷ.

Lão lại bảo:

- Tiểu tử, bây giờ ngươi hãy xuất luôn ba chiêu Tàn Hồn tam thức coi thế nào!

Phùng Phá Thạch vâng dạ, rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm bên lưng lên là huyết quang sáng rực.

Chàng xuất luôn ba chiêu Tàn Hồn nhất thức, Tàn Hồn nhị thức và Tàn Hồn tam thức.

Ngàn vạn ánh huyết quang sáng rực khắp cả đáy vực, một con kiến bò qua vẫn ngó thấy, kiếm khí rít gió vù vù, thổi cát bụi tung bay lên cao.

Nháy mắt chấm dứt ba chiêu Tàn Hồn tam thức, Phùng Phá Thạch thu hồi thân thủ giắt thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, quay lại Địa Cốc Thần Tà xá dài một cái.

Địa Cốc Thần Tà khen nức nở:

Tất cả bốn chiêu “Càng Nguyên Thái Cực”, “Thần Mã Đăng Vân”, “Di Hình Hoán Ảnh” và Tàn Hồn tam thức của lão Tàn Hồn Quái Nhân ngươi đã luyện tới cảnh giới siêu phàm nhập hóa rồi, chẳng còn sợ gì sơ xuất nữa.

Lão nhân tiếp:

- Nhưng công lực của lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn cao thâm vô lượng, nội lực lại cao hơn ngươi nửa bậc. Mỗi trận ta phải xuất trên một ngàn chiêu mới thắng nổi lão.

Địa Cốc Thần Tà hỏi:

- Tiểu tử, có phải ngươi đã gặp một độ kỳ duyên có một vị đại kỳ nhân nào đó truyền nội lực cho ngươi phải không?

Phùng Phá Thạch kinh ngạc vì không ngờ Địa Cốc Thần Tà lại khám phá ra chuyện này. Chàng không dám giấu diếm:

- Thưa lão tiền bối, đúng vậy, tiểu bối đã được một cao nhân truyền cho nội lực.

- Vị cao nhân nào vậy?

- Thưa lão tiền bối, chính sư phụ của tiểu bối đã truyền cho tiểu bối tất cả nội lực trước khi người qui tiên.

Địa Cốc Thần Tà trợn tròn hai mắt:

- Tàn Hồn Quái Nhân đã chết rồi sao?

Động mối thương tâm, Phùng Phá Thạch để rơi hai giọt nước mắt:

- Thưa lão tiền bối đúng vậy. Sư phụ của tiểu bối chết cách đây hơn hai mươi năm rồi.

Địa Cốc Thần Tà hỏi:

- Tại sao Tàn Hồn Quái Nhân chết?

- Thưa lão tiền bối, tại vì trong trận giao đấu giữa sư phụ tiểu bối và năm lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Liệt Hỏa Ma Quân, Lưỡng Diện Quái Nhân và Vạn Độc Thánh Sư. Chỉ vì một chút sơ xuất, sư phụ của tiểu bối đã trúng nhằm kịch độc Vạn cổ trùng của lão quỷ Vạn Độc Thánh Sư, không có loại thần đan nào chữa trị nổi nên sư phụ của tiểu bối đã truyền nội lực lại cho tiểu bối để giết năm lão đại ác ma đó báo thù.

Địa Cốc Thần Tà ngửa mặt thở than:

- Hỡi ơi... uổng thay cho một bậc đại kỳ nhân, võ lâm lại mất đi một ngôi sao bắc đẩu.

Lão quái nhân cúi đầu im lặng trầm mặc như tưởng niệm đến một linh hồn bên kia cõi huyền mật xa xăm.

Phùng Phá Thạch đứng yên đưa mắt nhìn Địa Cốc Thần Tà không dám cử động.

Chàng tỏ lòng tôn kính phút thiêng liêng của Địa Cốc Thần Tà.

Lát lâu Địa Cốc Thần Tà ngẩng mặt lên, bằng một giọng buồn buồn:

- Năm xưa lão phu và sư phụ của ngươi là tình huynh đệ sinh tử chi giao, và ta trong cảnh ngộ như đã nói, mỗi người đi một ngả, có gặp chi nhau, dù vậy tình bằng hữu vẫn thắm thiết đậm đà, vẫn không hề phai nhạt. Ta hằng mong gặp lại Tàn Hồn lão đệ để cùng nhau uống chén rượu tao phùng, kế ta lâm nạn dưới đáy vực này. Nay rõ lại lão đệ đã vĩnh viễn ra đi khiến cho ta quá đau lòng.

Nói tới đây hai giọt nước mắt lăn dài xuống má Địa Cốc Thần Tà, chứng tỏ lão nhân đã vô cùng xúc động.

Im đi một lúc lâu, chợt ánh mắt của Địa Cốc Thần Tà sáng rực như hai ngọn đèn thần.

Lão nhìn Phùng Phá Thạch:

- Tiểu tử, ngươi hãy gọi lão phu là sư bá và ngươi phải có sứ mạng giết cho bằng được năm lão tặc, mổ lấy tim gan bọn chúng tế vong hồn Tàn Hồn lão đệ.

Cho tới bây giờ Phùng Phá Thạch mới rõ ra Địa Cốc Thần Tà và sư phụ chàng là hai sư huynh đệ, nhưng vừa rồi lão nhân chỉ gọi là bằng hữu chi giao.

Phùng Phá Thạch vội vàng quì thụp xuống tung hô:

- Tiểu điệt xin bái kiến sư bá, tiểu điệt sẽ mổ lấy tim gan năm lão quỷ tế mộ sư phụ.

Địa Cốc Thần Tà vẫy cánh tay áo tạo một luồng tiềm lực nâng Phùng Phá Thạch đứng lên.

Lão nhân nói trong căm hận:

- Hiền điệt không cần phải trọng lễ, điều cốt yếu là ngươi hãy giết cho kỳ được năm lão tặc đó báo thù cho Tàn Hồn sư đệ, lão phu dù có chết đi dưới tuyệt địa này cũng cam đành nhắm mắt.

Phùng Phá Thạch cung kính:

- Tiểu điệt xin bái lĩnh sứ mạng của sư bá.

Phút giây dằn nén hận thù sôi sục trong tim, Địa Cốc Thần Tà nói:

- Hiền điệt, các chiêu của Tàn Hồn sư đệ truyền cho ngươi đã tạm đủ rồi. Lão phu thấy cũng không cần phải dạy cho ngươi nữa. Ta chỉ truyền lại cho ngươi một chiêu bí truyền Hấp khí huyền công, có khi sẽ hữu dụng và ta chỉ phương cách cho ngươi khai thông một số nội lực của ngươi còn tích tụ trong vực sinh tử huyền quan của ngươi.

Ngươi hãy ở lại dưới đáy vực này một tháng, luyện lại các chiêu cho thật thuần thục rồi sẽ trở lại chốn giang hồ tìm thù tiết hận.

Phùng Phá Thạch bốc cao hào khí:

- Tiểu điệt xin bái mạng!

Chương 35 - Tái xuất giang hồ

Bằng thân pháp “Thần Mã Đăng Vân”, Phùng Phá Thạch bắn vọt thân mình lên khỏi đáy vực như một con chim đại bàng lướt gió tung mây.

Chẳng mấy chốc Phùng Phá Thạch đã vọt lên khỏi miệng vực, đáp trở xuống nhẹ tợ chiếc lá vàng.

Nhờ sư bá Địa Cốc Thần Tà chỉ phương cách khai thông số nội lực còn tích tụ trong vực sinh tử huyền quan do sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân truyền cho, Phùng Phá Thạch nghe nội lực đã gia tăng rất nhiều, nhưng theo lời Địa Cốc Thần Tà phải hai tháng nữa mới qui nguyên số nội lực đó.

Bấy giờ trời đã hoàng hôn, cỏ cây vạn vật mập mờ qua làn sương lạnh.

Phùng Phá Thạch hít thở một bầu không khí, cảm thấy trong người sảng khoái lạ lùng.

Một tháng trời ở dưới tuyệt địa không thấy bóng mặt trời, giờ trở lên chàng có cảm giác như sang một thế giới khác.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn chung quanh bình đài im lìm, vắng lặng, chỉ có tiếng gió thổi rì rào.

Nhớ lại một tháng trước đây, đang khi chàng còn mang nội thương trầm trọng. Diêm Vương Tôn Giả bức tử chàng phải nhảy xuống vực sâu, chàng nghe dòng máu căm thù trong tim sôi lên sùng sục. Chàng muốn gặp lão đại ác ma giết ngay lão ngay từ giờ phút này.

Nhưng lại nhớ đến mối thù của sư bá Địa Cốc Thần Tà, chàng quyết định tới Hồng Loan cung, gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi trước, hỏi tội ả về chuyện cấu kết với Xích Phát Đại Ma Tôn, đầu độc sư bá Địa Cốc Thần Tà và phăng tìm tung tích La Phi Phụng, rồi sau đó sẽ tìm sào huyệt Thần Đạo giáo gặp Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả.

Phùng Phá Thạch đã có bốn mối huyết thù phải trả. Song thân chàng Phùng Phá Sơn và Triệu Phi Tần, sư thúc Tạ Chử Giang và sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, nay lại thêm một mối huyết thù phải trả nữa đó là sư bá Địa Cốc Thần Tà.

Năm lão đại ác ma này công lực thảy đều cao thâm vô lượng, sứ mạng tìm thù tiết hận của chàng từ nay cực kỳ trọng đại chưa hiểu rồi hậu quả sẽ ra sao?

Chàng có trả nổi năm mối huyết thù hay là đành phải thiên thu di hận?

Nhưng bình sinh vốn là một trang thiếu niên quả cảm, cang trường, Phùng Phá Thạch dù biết chuyện báo thù còn khó khăn hơn cả lên trời, nhưng chàng nhất quyết không hề lùi bước.

Đang đứng trầm ngâm nghĩ ngợi chợt Phùng Phá Thạch nhận ra có một chiếc bóng từ dưới chân núi phi thân lên.

Chàng cau mày lẩm bẩm một mình:

- Tên ác ma nàp sắp lên đây, có phải bọn Thần Đạo giáo hay không? Ta hãy ẩn mình vào trong động đá kia xem là ai, nếu là lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả quả thật quỷ đưa đường, mà dẫn lối cho lão rồi.

Phùng Phá Thạch liền phóng mình ẩn vào trong động đá thiên nhiên, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Một lúc sau chiếc bóng kia đã lên tới đỉnh núi. Chiếc bóng là một nữ nhân.

Phùng Phá Thạch nhận ra đó là một trang tuyệt thế mỹ nhân trong tay bưng cái mâm đồ tế lễ.

Chàng bật khẽ:

- Lâm Phùng Chân!

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc, không hiểu Lâm Phùng Chân lên đỉnh núi này tế lễ ai lại bưng cả mâm hương trầm nhang đèn như thế.

Chàng mở to mắt nhìn nàng đang từ từ bước tới bờ vực sâu ngàn trượng.

Phùng Phá Thạch giật mình định cất tiếng gọi Lâm Phùng Chân nhưng lại thôi.

Chàng chờ xem nàng tế lễ ai.

Lâm Phùng Chân tới bờ vực thẳm đặt chiếc mâm xuống, thắp hương trầm và đèn lên, hương thơm lan khắp một vùng.

Nàng quì xuống nhìn vào miệng vực sâu ngàn trượng khấn hứa:

- Phùng ca ca... giữ đúng theo lời thề nguyện lúc trước, muội tới viếng thăm ngôi mộ của ca ca lần cuối cùng. Ba lạy này xin vĩnh biệt ca ca.

Lâm Phùng Chân cúi xuống lạy ba lạy rồi ngẩng lên khóc như mưa gió.

Phùng Phá Thạch nghe rõ mấy lời khấn hứa của Lâm Phùng Chân xúc động cả tâm hồn.

Chàng nhủ thầm:

- Nàng tưởng ta đã chết dưới vực kia nên chiều nay tới đây tế mộ, nhưng tại sao nàng lại biết ta bị lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả bức tử nhảy xuống vực?

Khóc một lúc, Lâm Phùng Chân đứng đây, đưa tay lau sạch giọt lệ đọng trên hai má anh đào.

Đột nhiên nàng bước tới sát bờ vực thẳm nhìn xuống đáy, lớn tiếng:

- Phùng ca ca... hãy chờ muội...

Dứt tiếng, nàng toan lao thẳng xuống vực.

Phùng Phá Thạch hét kinh hoàng:

- Lâm muội đứng lại!

Tiếng hét của Phùng Phá Thạch xé toạt bầu không gian khiến Lâm Phùng Chân giật mình dừng lại.

Nàng quay lại đưa mắt nhìn xem đó là ai.

Phùng Phá Thạch bước ra khỏi đống đá.

Nhận ra Phùng Phá Thạch, Lâm Phùng Chân tròn xoe đôi mắt quá đỗi kinh hoàng.

Nàng lắp bắp:

- Phùng ca ca... hiện hồn về đó sao?

Phùng Phá Thạch sợ hãi nói mau:

- Lâm muội, huynh hãy còn sống đây!

Chàng không dám bước tới vì sợ nàng giật mình lui một bước là rơi ngay xuống vực thẳm.

Đôi mắt Lâm Phùng Chân vẫn tròn xoe nhìn Phùng Phá Thạch như đang trong cơn mơ.

Nhìn chàng một lúc, nàng lẩm bẩm:

- Phùng ca ca... còn sống?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Lâm muội, huynh hãy còn sống thật đây, không phải hồn ma hiện hình về đâu, muội đừng sợ hãi. Muội hãy rời khỏi bờ vực cho huynh an lòng.

Lại nhìn Phùng Phá Thạch một lúc, Lâm Phùng Chân kêu lên:

- Phùng ca ca...

Nàng phóng tới...

Lâm Phùng Chân ôm chặt lấy Phùng Phá Thạch khóc nức nở.

Chàng dỗ dành:

- Lâm muội đừng khóc nữa, hãy nghe huynh hỏi đây.

Lâm Phùng Chân ngẩng lên.

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Lâm muội, sao muội lại biết huynh nhảy xuống vực sâu này?

Lâm Phùng Chân sụt sùi:

- Lúc chia tay Phùng ca ca, muội trở về Lâm gia trang, dọc đường muội nghe trong lòng hồi hộp khác thường, trái tim cứ đập mạnh. Muội hoài nghi có chuyện bất tường xảy đến cho ca ca. Muội liền quay trở lại đi tìm ca ca. Tới chân núi này muội nghe tiếng nói của ca ca và một giọng cười quái đản. Muội toan phóng lên núi, chợt thấy lão Diêm Vương Tôn Giả từ trên núi chạy xuống. Muội ẩn vào kẹt đá tránh lão, rồi muội chạy lên đỉnh núi tìm ca ca nhưng không thấy, muội biết ca ca bị lão quỷ bức bách nhảy xuống vực rồi. Muội tưởng ca ca đã chết, cứ ba ngày

muội lại tới đây tế lễ một lần. Lần này là lần cuối cùng, muội định nhảy xuống vực tự quyết theo ca ca, bởi muội không thể sống nổi một mình trên cõi đời mà không có ca ca được.

Nói dứt nàng khóc lớn.

Phùng Phá Thạch cảm kích:

- Huynh xin cảm tạ tấm lòng chân thành của Lâm muội đối với huynh, cho dù mai sau có gặp cảnh ngộ khắt khe nào, định mệnh tàn ác đến đâu, trọn đời huynh vẫn không quên được muội.

Chương 36 - Tai họa bất ngờ

Tần Chung thúc ngựa phi nhanh từ thị trấn Phùng Khuê tới dãy núi Phục Mã sơn.

Tần Chung nhớ người nghĩa huynh Phùng Phá Thạch, đi tìm đã năm ngày rồi không gặp...

Trong lòng gã nóng như có trận lửa đốt.

Vừa rồi lão Giáo chủ Thần Đạo giáo Xích Phát Đại Ma Tôn gửi tối hậu thư cho Thân bang chủ hành khất bắt buộc bang này phải gia nhập vào Thần Đạo giáo, bằng không sẽ phái giáo đồ tới tiêu diệt. Tần Chung khẩn cấp đi tìm Phùng Phá Thạch cho người nghĩa huynh biết tin này và cầu viện người tới Tổng đàn hành khất đối phó với bọn giáo đồ Thần Đạo giáo.

Tần Chung hiểu rõ Phùng Phá Thạch là một trang thiếu hiệp nghĩa khí nhất trời, lại là tình huynh đệ sinh tử chi giao, chàng sẽ không bao giờ từ chối dù nguy hiểm đến đâu.

Người ngựa Tần Chung vừa lọt qua một eo núi, thình lình nghe có tiếng quát:

- Đứng lại!

Tần Chung giật mình ghìm sợi dây cương, dừng phắt con tuấn mã lại bên đường.

Gã đưa mắt nhìn xem đó là ai, lại ngăn chận người ngựa gã trên khoảng đường độc đạo này.

Rào... rào... rào.

Một loạt người vận y phục màu đen từ trên các gộp đá phi thân xuống chặn ngang trước mặt người ngựa của Tần Chung.

Tất cả có hai mươi bốn tên đại hán mặt mũi cực kỳ hung tợn, tay cầm giới đao sáng ngời.

Tần Chung chưa biết hai mươi bốn tên đại hán áo đen kia thuộc người của môn phái nào.

Gã hỏi:

- Chư vị là ai? Tại sao lại chận đường ta ở nơi này?

Tên đại hán áo đen to lớn nhìn Tần Chung bằng ánh mắt tóe hung quang, cất tiếng ồm ồm như tiếng đồng la bể:

- Bọn ta tuân lệnh Giáo chủ Thần Đạo giáo đi tìm ngươi đã hai ngày rồi, bây giờ không ngờ lại gặp ngươi ở đây, quả là may mắn.

Tần Chung khẽ nhủ thầm:

- Có lẽ bọn này muốn gây sự với ta đây. Bọn chúng đông đảo, ta hãy nên thận trọng.

Gã bình tĩnh:

- Giáo chủ của chư vị sai phái chư vị đi tìm ta có chuyện gì không?

Tên đại hán to lớn gầm gừ:

- Giáo chủ bọn ta bảo bọn ta tìm bắt ngươi đưa về Tổng đàn cho Giáo chủ xử lý về cái tội ngươi đã giết hai giáo đồ của Thần Đạo giáo lúc trước.

Tần Chung biết rõ không thể nào tránh khỏi một trận giao tranh, liền phóng người ngay xuống đất.

Gã hét:

- Đừng toang toác cái mồm, tiểu gia sẽ giết tất cả các ngươi xem lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ làm gì được ta.

Tên đại hán to lớn nổi giận quát:

- Chư đệ mau bắt tên oắt con này cho ta.

Hai mươi ba tên đại hán ứng thinh, cùng lướt tới bao vây Tần Chung lại.

Tần Chung hét:

- Các ngươi muốn chết cả rồi!

Gã rút thanh Kim Ảnh kiếm bên lưng phát ra làn kim quang sáng rực.

Gã xuất ngay chiêu "Xuyên Tâm Qui Lộ". Hàng trăm kiếm ảnh màu vàng chớp sang hai mươi bốn tên đại hán giáo đồ Thần Đạo giáo.

Tên đại hán áo đen cầm đầu quát:

- Động thủ!

Hai mươi ba tên đại hán áo đen đồng thanh hô to, đồng loạt vung thanh giới đao lên.

Một vầng đao ảnh hình tròn sáng rực lóe lên ngăn chặn hàng trăm làn kim quang lại.

Tiếng đao, kiếm chạm nhau soang soảng. Tức thì một trận ác đấu diễn ra vô cùng ác liệt.

Qua mười hiệp bỗng nghe có tiếng rú thảm khốc bên phía hai mươi bốn tên đại hán áo đen.

Một tên đại hán trúng nhằm Kim Ảnh kiếm của Tần Chung, đâm suốt ngực ngã lăn ra. Từ trên ngực hắn máu phún ra thành vòi.

Hãy giãy giụa vài cái rồi im bặt.

Tên đại hán áo đen cầm đầu quát:

- Chư đệ hãy giết tên ăn mày này cho ta, không cần phải bắt sống.

Hai mươi hai tên đại hán áo đen đồng thanh hô lớn, vung giới đao ào ạt tấn công Tần Chung từ bốn bề tám hướng.

Ánh đao tua tủa nhằm vào Tần Chung bổ xuống.

Tần Chung hét lên một tiếng, xuất luôn mười hai chiêu “Xuyên Tâm Qui Lộ” liên hoàn sang tám hướng.

Hàng ngàn kiếm ảnh màu vàng chóa mắt chớp xẹt qua bốn hướng, vừa ngăn chận tất cả giới đao, vừa chém vào hai mươi ba tên đại hán áo đen.

Lại một tiếng rú thảm khốc...

Lại một tên đại hán áo đen bị Kim Ảnh kiếm đâm suốt ngực, ngã lăn xuống đất.

Máu từ nơi ngực phún ra như tên bắn.

Chỉ trong vòng mười lăm hiệp Tần Chung đã giết hai tên đại hán áo đen Thần Đạo giáo.

Hai mươi mốt tên đại hán luôn cả tên đại hán cầm đầu thảy đều kinh hãi cùng thu hồi giới đao, trố mắt nhìn Tần Chung.

Phút giây tên đại hán áo đen cầm đầu quát:

- Chư đệ lui ra!

Hai mươi mốt tên đại hán áo đen cùng lượt tháo lui trở ra ngoài xa đứng đó chờ lệnh.

Tần Chung chẳng hiểu tại sao bỗng nhiên tên đại hán áo đen cầm đầu lại ra lệnh cho thuộc hạ tháo lui ra ngoài. Gã khẽ thầm:

- “Chắc chắn tên áo đen sắp bày trò quỷ quái gì đây, ta hãy nên cẩn thận.”

Gã cầm ngang thanh Kim Ảnh kiếm chú mắt nhìn tên đại hán cầm đầu chờ xem.

Hắn cười gằn:

- Tiểu quỷ đứng vội mừng, ngươi không khỏi chết đâu.

Tần Chung trừng mắt:

- Trái lại, ta sẽ giết sạch các ngươi không chừa một tên nào sống sót. Hãy xem chiêu “Xuyên Tâm Qui Lộ” của ta.

Tần Chung toan lao tới gần tên đại hán áo đen cầm đầu xuất chiêu “Xuyên Tâm Qui Lộ”.

Tên đại hán áo đen cầm đầu quát lớn:

- Dừng lại!

Tần Chung thu hồi thân thủ, dừng lại quắc mắt:

- Ngươi còn những lời nào trối chăn hãy nói ra mau, rồi tất cả các ngươi đều phải chết.

Tên đại hán áo đen cầm đầu hừ lạnh:

- Tiểu quỷ đừng nên tự phụ, ta sẽ cho ngươi xem món vật này.

Hắn thò tay vào lòng lấy ra một vật tròn, dài chìa ngay trước mặt Tần Chung.

Hắn cười ghê rợn:

- Tiểu quỷ, ngươi có biết món vật này là gì không?

Tần Chung nhìn món vật đen sì trong tay tên đại hán áo đen ngạc nhiên.

Gã hỏi:

- Ngươi cầm vật gì?

Tên đại hán áo đen đáp:

- Thiên lôi oanh.

Tần Chung trố mắt:

- Thiên lôi oanh, ngươi khoe khoang với ta làm gì?

Tên đại hán áo đen trợn mắt:

- Ngốc tử, ta ném quả thiên lôi oanh này ngươi sẽ chết tan thây nát cốt. Ngươi hiểu chưa?

Tần Chung giật mình, tâm thần rúng động vì biết tên đại hán áo đen nói thật chứ không hề dọa dẫm gã.

Gã nhìn quả thiên lôi oanh trong tay tên đại hán áo đen trừng trừng.

Trông thấy Tần Chung sợ hãi, tên đại hán áo đen cười lạnh:

- Ngươi đã sợ rồi phải không? Bây giờ ta có điều kiện với ngươi đây.

Tần Chung dò dẩm:

- Điều kiện gì?

Tên đại hán áo đen gằn mạnh giọng:

- Khôn hồn ngươi hãy quì xuống đó, cho bọn ta trói ngươi mang về Tổng đàn cho Giáo chủ phát lạc, bằng nghịch mạng ta ném quả thiên lôi oanh là ngươi sẽ chết thảm.

Ngươi chọn đằng nào, nói mau!

Tần Chung rúng động cả tâm can, bởi gã hiểu quả thiên lôi oanh kia vô cùng lợi hại.

Khi ném ra thì sẽ tàn phá khắp cả một vùng chu vi mười trượng, không có một thân pháp kỳ diệu nào thoát khỏi cái chết chẳng toàn thây.

Gã than thầm:

- "Số mạng của ta đến đây đã hỏng rồi, thà chết thì thôi, ta không thể nào chịu nhục nhã nghe theo lời tên quỷ Thần Đạo giáo đó được".

Gã than tiếp:

- "Phùng ca ca... hãy thứ tha cho đệ, đệ không thể gặp mặt ca ca được nữa rồi... Xin hẹn lại

kiếp mai sau.”

Giọt lệ của gã đoan tròng...

Nhưng Tần Chung đã hét:

- Ngươi đừng cậy có thiên lôi oanh dọa dẫm ta. Ngươi hãy xem món vật này đây!

Giất thanh Kim Ảnh kiếm vào vỏ, Tần Chung thò tay vào lòng lấy ra hai nắm Phi kim châm chìa ngay mặt tên đại hán áo đen.

Gã nghênh mặt:

- Ác đạo, ngươi có biết món vật gì nằm trong hai bàn tay của ta không?

Tên đại hán áo đen trợn cặp mắt trắng giã như lục lạc ngựa, nhìn hai bàn tay của Tần Chung.

Hắn kinh hãi kêu to:

- Phi kim châm!

Tần Chung gật đầu:

- Đúng rồi, trong hai bàn tay ta hiện cí trên một trăm mũi Phi kim châm. Ta bắn ra một loạt tất cả các ngươi chẳng còn sống sót một tên nào. Ngươi đừng dọa dẫm ta bằng quả thiên lôi oanh vô ích.

Gã nói thêm:

- Ngươi hãy nhớ rõ đừng ngu ngốc. Ta sử dụng Phi kim châm bách phát bách trúng, không hề sai lệch một mũi nào. Nếu ta trông thấy ngươi động đậy bàn tay cầm món vật quái quỷ kia, ta sẽ xuất thủ liền lập tức.

tên đại hán áo đen trợn mắt:

- Tiểu quỷ ăn mày, ngươi không sợ ta ném quả thiên lôi oanh ngươi chết tan xác hay sao?

Tần Chung trừng mắt:

- Ngươi có thiên lôi oanh, ta cũng có hàng trăm mũi Phi kim châm. Ta bắn ám khí ra, ngươi ném món vật đó, tất cả cùng chết tại nơi này. Ta chết có một mình, còn bọn ngươi có tới hai mươi mấy mạng. Ta có thiệt thòi gì đâu, tại sao ta phải sợ chứ?

Gã nắm hai bàn tay lại với cái thế sẵn sàng xuất thủ.

Tên đại hán áo đen kinh hoàng ấp úng:

- Ngươi... ngươi liều mạng...

Tần Chung cười khẩy:

- Bọn ngươi bức bách ta thái quá, bắt buộc ta phải sử dụng thế song phương thọ tử.

At chết các ngươi cũng phải chết. Ngươi đã hiểu rồi chứ?

Tên đại hán áo đen vô cùng khiếp đảm, trọn trừng hai mắt cú vọ nhìn Tần Chung.

Nhất thời hắn chưa biết phải phản ứng với đối phương bằng cách nào cho ổn.

Hai mươi mốt tên đại hán áo đen động đậy, toan phóng trở ra ngoài xa tránh tầm ám khí.

Nhưng Tần Chung đã thét:

- Đứng lại tất cả! Tên nào cử động ta sẽ bắn ám khí Phi kim châm.

Hai mươi mốt tên đại hán áo đen hốt hoảng dừng lại, không một tên nào dám cử động.

Tình hình bế tắc trong cái thế song phương thọ tử của Tần Chung.

Tên đại hán áo đen đứng trơ như pho tượng, chỉ trọn trừng mắt nhìn hai bàn tay của đối thủ.

Trông thấy bọn đại hán Thần Đạo giáo đã khiếp sợ, Tần Chung nói:

- Bọn ngươi đã sợ rồi. Bọn ngươi không dám chết chung với ta. Bây giờ ta có phương cách làm cho hai bên đều khỏi chết.

Tên đại hán áo đen hỏi:

- Phương cách nào?

- Ngươi hãy cất quả thiên lôi oanh vào mình, truyền cho bọn thuộc hạ buông tất cả giới đao xuống đất, rồi cùng nhau rời khỏi nơi này lập tức.

Tên đại hán lắc đầu:

- Ta không thể làm theo lời ngươi được.

Tần Chung quắc mắt:

- Tại sao ngươi không làm được?

Tên đại hán áo đen ấm ức:

- Tại vì nếu ta buông tha ngươi, trở về Tổng đàn, tất cả bọn ta sẽ bị Giáo chủ gia hình thảm khốc. Trước khi bọn ta đi tìm ngươi, Giáo chủ đã truyền lệnh, nếu bọn ta trái lệnh sẽ chịu lấy cực hình thảm khốc, phân thân tán cốt…

Tần Chung sửng sốt không ngờ lão Xích Phát Đại Ma Tôn tàn ác đến thế.

Gã than thầm:

- “Phùng ca ca… đệ xin vĩnh biệt.”

Tên đại hán áo đen thừa lúc Tần Chung đang nghĩ ngợi liền ném quả thiên lôi oanh tới…

Tần Chung hét:

- Ngươi…

Đồng thời theo tiếng hét, Tần Chung vẫy hai bàn tay nhắm vào bọn đại hán áo đen.

Vèo... vèo...

Ầm...

Một tiếng nổ trấn động khắp cả một vùng núi non, khói bụi tung bay mù mịt.

Kèm theo đó có nhiều tiếng rú thảm khốc, nhiều thây người ngã lăn ra cùng tiếng quát tháo, la hét náo loạn một lúc thật lâu mới im đi.

Trận gió ào qua, vùng khói và cát bụi tan loãng. Đấu trường quang đãng trở lại.

Trên mặt đất đã có năm thân người nằm bất động.

Nhìn kỹ lại đó là bốn tên đại hán áo đen đã chết và Tần Chung nằm im lìm, chẳng hiểu sống chết lẽ nào.

Trên đấu trường còn có tên đại hán áo đen cầm đầu và mười bảy tên thuộc hạ vô sự.

Mười bảy tên đại hán áo đen lóp ngóp đứng lên, phủi cát bụi bám vào võ phục, sắc mặt vẫn còn tái ngắt, không còn một chút huyết sắc.

Tên đại hán áo đen bước tới gần Tần Chung rồi dừng lại.

Nhìn thân hình bất động của Tần Chung, tên đại hán áo đen cất tiếng cười ha hả:

- Tiểu quỷ, ta đổi sáu mạng người lại một mạng của ngươi kể ra cũng chẳng thua thiệt gì. Ta thử xem ngươi còn sống hay đã chết. Nếu sống ta bắt ngươi giải về Tổng đàn...

Tên đại hán áo đen quay nhìn đồng bọn lớn tiếng:

- Chư đệ hãy trói tên tiểu quỷ giải về Tổng đàn cho ta!

Hai tên đại hán ứng thinh, nhưng chưa kịp chạy tới thì vừa nghe có tiếng vó ngựa phía trước phi tới, cát bụi tung bay mù mịt.

Một thớt hùng mã sắc hồng trên lưng chở một gã thiếu niên lam y chạy tới như bay.

Tên đại hán áo đen cầm đầu phất tay:

- Nhị vị hiền đệ dừng lại, đợi xem tên cỡi ngựa kia là ai?

Mười tám tên đại hán áo đen hướng tất cả ánh mắt về phía thớt ngựa đang phi tới nhanh như gió lốc.

Nháy mắt thớt ngựa đã tới gần đấu trường. Ngồi trên lưng ngựa là chàng thiếu niên cực kỳ anh tuấn, mắt sáng tợ hai vì tinh tú trên trời.

Chàng thiếu niên chính là Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch dừng ngựa lại, phóng mắt nhìn qua đấu trường một lượt.

Nhận ra Tần Chung đang nằm bất động dưới đất, Phùng Phá Thạch kinh hãi kêu lên:

- Tần đệ...

Phùng Phá Thạch rời khỏi lưng con hùng mã, lao vút tới chỗ Tần Chung nằm.

Thân pháp nhanh như chớp của Phùng Phá Thạch khiến cho tên đại hán áo đen cầm đầu kinh hãi, hiểu ngay đã gặp một đối phương cực kỳ lợi hại.

Hắn phóng ngược trở về phía sau một trượng vì sợ Phùng Phá Thạch xuất thủ bất ngờ.

Mười bảy tên đại hán kia cũng sợ hãi lui trở về phía sau, cùng trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch nhìn Tần Chung đang hôn mê trầm trầm, trên ngực có vài vệt máu, tức thì nổi cơn thịnh nộ.

Chàng quắc mắt nhìn tên đại hán áo đen cầm đầu gằn giọng:

- Ngươi đã thương Tần đệ đệ của ta phải không?

Tên đại hán áo đen cầm đầu chưa biết Phùng Phá Thạch là Huyết Hận thư sinh, hắn trợn mắt:

- Đúng rồi, chính ta đã đả thương tên tiểu quỷ đó. Còn ngươi là ai? Ngươi định can dự vào chuyện của bọn đại gia phải không?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Tất nhiên là ta phải can dự rồi, ta sẽ giết tất cả các ngươi báo thù cho Tần đệ đệ của ta.

Chàng trỏ tay vào mặt tên đại hán áo đen cầm đầu hét:

- Trước nhất ta giết ngươi, sau đó ta sẽ giết luôn mười bảy tên quỷ quái kia, chẳng chừa một tên nào.

Một tiếng kêu ròn rã, Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ.

Thanh kiếm vừa rời khỏi vỏ liền phát ra một làn huyết quang sáng rực, lạnh căm người...

Chương 37 - Bộc lộ thân thế

Tên đại hán áo đen cầm đầu nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm kinh hãi tháo lui mấy bước.

Hắn kêu lên:

- Ngươi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch?

Phùng Phá Thạch hừ lạnh:

- Đúng rồi, bây giờ ngươi muốn chết cách nào? Chặt đầu hay chặt ngang lưng?

Tên đại hán áo đen cầm đầu lại lùi thêm hai bước, quát to:

- Chư đệ, hãy mau giết tên tiểu quỷ.

Mười bảy tên đại hán ứng thinh vung thanh giới đao cùng lượt phóng tới tấn công Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch thét:

- Các ngươi phải chết!

Chàng lắc thanh Tàn Hồn huyết kiếm ba cái, xuất ngay chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Ba chùm huyết quang chớp sang bọn đại hán áo đen.

Một loạt tiếng đao kiếm va chạm, kèm theo một loạt tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng trên đấu trường.

Bốn tên đại hán áo đen bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm chặt đứt làm hai khúc.

Mười ba tên đại hán áo đen còn lại quá đỗi kinh hoàng cùng lượt phóng ra ngoài xa.

Tên đại hán áo đen cầm đầu khủng khiếp trố mắt nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch rồi nhìn tử thi của đồng bọn.

Chợt hắn hô to:

- Lui!

Tiếng lui chưa dứt, tên đại hán áo đen cầm đầu quay mình lao đi vun vút.

Bọn đại hán áo đen còn lại hốt hoảng thi nhau phóng theo tên đại hán cầm đầu rào rào.

Phùng Phá Thạch toan đuổi theo giết sạch bọn đại hán áo đen, nhưng vì còn phải xem Tần Chung sống chết lẽ nào, liền thu hồi thân thủ, đút thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ.

Chàng trở lại chỗ Tần Chung đang nằm bất động, cúi xuống nhìn trông thấy nơi ngực Tần Chung có mấy vệt máu.

Phùng Phá Thạch mở áo Tần Chung ra để xem vết thương nơi ngực hắn nặng nhẹ như thế nào.

Chàng nhìn vào ngực Tần Chung bỗng kinh hãi mở to hai mắt vì vừa nhận ra hai quả đồi trắng như tuyết.

Phùng Phá Thạch sửng sốt bật thốt:

- Tần đệ là con gái...

Phùng Phá Thạch đứng phắt lên, tâm thần rối loạn, tay chân thừa thãi.

Tần Chung là con gái, bây giờ phải làm sao?

Muốn chữa thương cho Tần Chung thì phải cởi áo của nàng và còn nữa...

Ngay dưới vùng đùi cũng có mấy vết máu thấm ra ngoài.

Nhớ lại một lần chữa trị cho Lâm Phùng Chân khi nàng bị ngất đi, chàng thoát y nàng sử dụng bí pháp Nhập đạo dẫn dương, bắt buộc chàng phải chịu trách nhiệm về cuộc đời nàng, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm:

- Lúc trước ta vì muốn cứu mạng người đã phải hứa hôn một lần rồi, bây giờ ta lại cứu Tần Chung, chẳng lẽ lại phải hứa hôn thêm một lần nữa hay sao? Nhưng ta đâu có thể để mặc nàng nằm bất tỉnh như thế này mãi được.

Phùng Phá Thạch quyết định:

"Mặc cho sau đó thế nào, bây giờ ta phải gấp rút cứu nàng tỉnh lại, chậm trễ biết đâu bọn giáo đồ Thần Đạo giáo lại kéo tới đông đảo sinh phiền phức."

Phùng Phá Thạch bồng xốc Tần Chung, nhặt thanh Kim Ảnh kiếm leo lên lưng con hùng mã ngồi, đặt nàng nằm trong lòng rồi thúc ngựa phi nhanh.

Đến buổi hoàng hôn, người ngựa Phùng Phá Thạch đã tới một ngọn núi cao có con sơn đạo quanh co dẫn lên ngôi cổ tháp trên đỉnh núi.

Chàng rẽ ngựa vào con sơn đạo tiến lên ngôi cổ tháp vừa đúng lúc vầng trăng vừa mọc.

Đây là một ngôi cổ tháp thiên nhiên do nơi bàn tay tạo hóa xây thành. Trên bình đài rộng, chu vi khoảng năm mươi trượng, đứng trên đấy có thể ngó thấy bốn bề tám hướng.

Phùng Phá Thạch xuống ngựa bế Tần Chung đi vào ngôi cổ tháp thiên nhiên.

Phía trong ngôi cổ tháp rộng rãi, sạch sẽ, không có một vật gì cả.

Phùng Phá Thạch đặt Tần Chung nằm xuống nền đá. Nàng vẫn còn hôn mê trầm trầm.

Phùng Phá Thạch cởi áo Tần Chung ra. Chàng nhìn trên hai quả đồi tuyết trông thấy có hai vết thương sâu hoắm, máu hãy còn rịn ra.

Chàng cúi xuống, hút máu đen trên ngực nàng ra. Mùi hương trinh nữ tỏa ra xông lên mũi chàng khiến cho ngọn lửa dục tình bốc cháy rừng rực trong tim chàng.

Cơ thể chàng nóng rực, cơn thèm khát hoành hành dữ dội, tưởng chừng không còn chịu đựng nổi nữa, muốn ôm ghì lấy thân ngọc của nàng.

Phùng Phá Thạch cắn chặt vành môi, cố hết sức trấn áo lòng tà niệm, tìm lại sự bình tâm.

Chàng lần dò xuống phía dưới tháo bỏ vật chướng ngại trên mình Tần Chung.

Làn da trắng như ngọc, mịn màng không một vết tỳ. Hơi mát lạnh như nước suối từ da thịt Tần Chung bốc ra làm chàng ngây ngất.

Chợt thấy Tần Chung hãy còn trong cơn mê loạn, Phùng Phá Thạch hít một hơi dài không khí trong lành cho lửa dục tình hạ xuống.

Chàng trở lại sự bình thường, ánh mắt lảng tránh đi nơi khác, không dám nhìn thẳng vào thân hình của Tần Chung.

Đưa mắt quan sát khắp vùng thân thể của Tần Chung, chỉ nhận thấy có một vết thương rỉ máu phía trên là nặng nhất, ngoài ra chỉ xây xát nhẹ.

Phùng Phá Thạch lấy ra hai viên linh đan, nhai nhỏ thoa vào hai vết thương trên vùng ngực.

Sau cùng chàng đặt một chưởng ngay giữa tâm huyệt, một chưởng nơi Hội Âm huyệt của Tần Chung.

Phùng Phá Thạch vận chân khí chân nguyên tống sang hai huyệt đạo.

Chàng nhắm hai mắt lại để không trông thấy mục tiêu kích thích tình dục khiến cho nóng bừng cơ thể, thèm khát ái ân như vừa rồi.

Trước thân ngọc tuyệt vời, rực tình như núi lửa của Tần Chung cho dù là bậc thần tiên, ngó thấy cũng không khỏi bị kích động dục tình, ngụp lặn trong vùng cực lạc, bất kể tới hậu quả đừng nói chi chàng chỉ là kẻ xác phàm.

Nếu đem so sánh những nét tuyệt vời trên thân ngọc của Tần Chung thì nàng trội hẳn hơn Lâm Phùng Chân một bực. Ngoài pho tượng nữ thần tuyệt hảo của tạo hóa đã ban cho, nàng còn là một trái tim núi lửa đốt cháy lòng người, có sức cuốn hút không thể nào cưỡng nổi.

Khoảng nửa thời thần đi qua.

Phùng Phá Thạch mãi còn nhắm mắt vận chân khí chân nguyên sang hai yếu huyệt của Tần Chung, thình lình nghe nàng buông tiếng thở phào.

Phùng Phá Thạch giật mình vội vàng thu hồi song chưởng, mở mắt ra nhìn nàng.

Vừa mở mắt ra nhìn thấy Phùng Phá Thạch đang ngồi ở trước mặt, Tần Chung hoan hỉ kêu lên:

- Phùng ca ca đó ư?

Nàng liền ngồi dậy nhìn chàng.

Phùng Phá Thạch quay mặt đi nơi khác:

- Chính là huynh đây, Tần đệ thấy trong người bình phục rồi chưa?

Tần Chung vận chân khí nghe tất cả các huyệt đạo đều lưu thông, thân thể không còn nghe đau nhức, khẽ gật:

- Tiểu đệ đã bình phục như xưa, nhưng...

Nàng đảo mắt nhìn quanh trong ngôi cổ tháp, rồi hỏi Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca, sao đệ lại ở trong ngôi cổ tháp này?

Phùng Phá Thạch vẫn quay nhìn đi chỗ khác:

- Chính huynh đã đưa Tần đệ đệ tới ngôi cổ tháp này để chữa trị các vết thương trong mình đệ đệ đấy.

Tần Chung hỏi:

- Phùng ca ca, bọn ác quỷ kia đâu rồi?

- Lúc nãy huynh giết hết năm tên, còn lại bao nhiêu đã bỏ chạy thục mạng rồi.

Tần Chung vẫn còn căm hận:

- Sao Phùng ca ca không giết hết bọn ác quỷ kia trả thù cho tiểu đệ?

- Chỉ vì huynh trông thấy Tần đệ đệ nằm bất tỉnh, huynh lo cứu đệ đệ nên không đuổi theo bọn chúng.

- Phùng ca ca, do đâu ca ca biết tiểu đệ lâm nạn tới dãy núi kịp thời cứu đệ như vậy?

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Huynh không biết. Huynh đang trên đường tới thị trấn Quế Lâm, tới dãy núi đó bỗng nghe có tiếng la hét phía trước mặt, huynh hiểu ngay đang có trận ác đấu. Huynh thúc ngựa chạy nhanh tới, nhận ra rất đông người đang vây đánh một người, huynh cũng chưa biết là ai, giục ngựa chạy tới gần, đúng lúc một tiếng nổ long trời lở đất. Chờ cho khói đen, cát bụi tan đi, huynh đến nơi mới nhận ra Tần đệ đệ đang nằm bất tỉnh.

Huynh căm hận rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm giết năm tên đại hán áo đen, chính là bọn cao đồ của Thần Đạo giáo, còn bao nhiêu bỏ chạy. Huynh xem xét vết nơi ngực của đệ thấy có hai vết máu và...

Nghe Phùng Phá Thạch nói hai vết thương nơi ngực, Tần Chung giật mình đưa mắt nhìn xuống, nhận ra mình không còn một mảnh vải che thân, nàng kinh hãi kêu lên:

- Phùng ca ca, sao đệ lại thế này?

Phùng Phá Thạch quay lại, lúng túng:

Chỉ vì huynh khám, trông thấy trên ngực Tần đệ đệ có hai vết thương rất sâu, có thể lâm nguy đến tính mạng, nên huynh phải làm vậy, lấy hai viên linh đan đắp vào hai vết thương, rồi vận chân khí chân nguyên truyền sang người đệ đệ. Gần một giờ sau đệ đệ mới tỉnh lại.

Tần Chung bật thốt:

- Phùng ca ca làm thế này được sao?

Nàng khóc òa lên.

Phùng Phá Thạch kinh hãi khẽ thầm:

- "Nguy rồi, chắc chắn nàng sẽ ăn vạ ta giống như lần trước ta đã dùng bí pháp dẫn dương nhập đạo cứu Lâm Phùng Chân trong cánh rừng nọ."

Tay chân chàng tê dại, mặt nóng bừng bừng, bối rối chưa biết phải dùng lời nào nói với Tần Chung.

Khóc một lúc, Tần Chung lấy y phục mặc vào, đứng lên hỏi Phùng Phá Thạch đổi cách xưng hô.

- Phùng ca ca, thanh Kim Ảnh kiếm của muội đâu rồi?

Chưa hiểu rõ ý định của Tần Chung, Phùng Phá Thạch đáp:

- Thanh Kim Ảnh kiếm của đệ, huynh giắt trên lưng con ngựa đang đứng ngoài kia.

Tần Chung đưa tay lau sạch lệ, giọng lạnh lùng:

- Phùng ca ca hãy ra đó lấy thanh Kim Ảnh kiếm cho muội đi!

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên bởi chàng nghĩ nàng sẽ vạ chàng như Lâm Phùng Chân đã vạ, nhưng tại sao nàng không nói tới chuyện đó, lại bảo chàng đi lấy thanh Kim Ảnh kiếm.

Chương 38 - Phu phụ trùng phùng

Nhưng Phùng Phá Thạch không dám hỏi vì sợ Tần Chung lại nổi giận do chàng đã mạo phạm sờ mó vào thân ngọc của nàng.

Chàng trở ra ngoài con hùng mã lấy thanh Kim Ảnh kiếm trở vào trao cho nàng.

Tần Chung nhận lấy thanh Kim Ảnh kiếm nhìn Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca. Bây giờ ca ca đã biết muội là con gái, ca ca xử sự thế nào hãy nói cho muội nghe?

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm:

- "Trường hợp này ta hãy nên nhận Tần muội là nghĩa muội của ta là ổn nhất."

Chàng nhẹ nhàng:

- Huynh sẽ xem Tần muội là nghĩa muội của huynh, từ nay chúng ta là tình nghĩa huynh muội chi giao.

Tần Chung lắc đầu:

- Không thể như vậy được. Phùng ca ca đã trông thấy tất cả thân thể của muội rồi, ca ca hãy xử sự cho đúng mới được.

Phùng Phá Thạch nghẹn cứng cả cổ họng, cứ mãi ngập ngừng không nói ra được lời nào.

Tần Chung cười lạnh:

- Phùng ca ca đã không đáp ứng được, muội đã có cách tự xử cho mình rồi.

Phùng Phá Thạch sợ hãi:

- Tần muội tự xử cách nào?

Không đáp lời Phùng Phá Thạch, Tần Chung vung thanh Kim Ảnh kiếm lên đâm thẳng vào cổ họng mình.

Phùng Phá Thạch hét kinh hoàng:

- Tần muội...

Vừa hét chàng vừa bắn ra một đạo chỉ lực nhằm ngay thanh Kim Ảnh kiếm.

Kẻng...

Thanh Kim Ảnh kiếm trúng chỉ lực rời khỏi bàn tay Tần Chung rơi ngay xuống đất.

Sợ Tần Chung lại chộp lấy thanh Kim Ảnh kiếm, Phùng Phá Thạch lao tới ôm chặt lấy nàng.

Bất giác chàng nói thật mau, không cần suy nghĩ:

- Tần muội đừng làm thế... huynh đã yêu muội... Muội đừng tự sát làm huynh đau lòng....

Tần Chung ngẩng mặt nhìn Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca nói thật?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu:

- Huynh nói thật... huynh đã yêu muội...

Tần Chung ôm Phùng Phá Thạch vùi mặt vào lòng chàng khóc nức nở.

Phùng Phá Thạch rúng động cả tâm thần vì giọt lệ của nàng thấm ướt tận trái tim chàng. Chàng hiểu rõ nàng đã yêu chàng một cách chân thành tha thiết.

Phùng Phá Thạch lau giọt lệ cho Tần Chung bằng một giọng thiết tha:

- Tần muội đừng khóc nữa. Huynh xin hoàn toàn nhận lấy trách nhiệm về chuyện đã xảy ra. Huynh sẽ yêu muội đến trọn đời, không bao giờ xa muội. Muội hãy tin nơi huynh.

Tần Chung không đáp lời, càng ôm chặt lấy Phùng Phá Thạch, mặt ngọc úp vào ngực chàng. Mùi hương trinh nữ từ da thịt nàng thoát ra làm chàng ngây ngất.

Phùng Phá Thạch quay sang Tần Chung, hôn vào má nàng:

- Tần muội hãy nghe huynh hỏi một chuyện này.

Tần Chung hé đôi mắt, giọng nói như hãy còn trong cơn mơ:

- Phùng ca ca cứ hỏi!

- Tần Chung là một cái tên của Tần muội cải trang làm nam tử, muội còn có một cái tên nào khác phải không?

Tần Chung gật đầu:

- Phải! Muội bị thất lạc song thân lúc muội còn bé thơ. Khi lớn lên thấy mình sống trong bang hành khất như muội đã nói với ca ca.

Phùng Phá Thạch phăng tới:

- Muội có nhớ do nơi nguyên nhân nào muội bị thất lạc, không biết song thân là ai hay không?

- Lúc đó muội hãy còn quá bé nên không hiểu gì nhiều. Muội không rõ nguyên nhân muội bị thất lạc song thân. Lớn lên muội nghe người dưỡng phụ Bác Vương Thần Khất nói cho muội biết, cách nay mười mấy năm, dưỡng phụ đi ngang qua cánh rừng trông thấy muội ngồi khóc, dưỡng phụ thương hại bế muội đem về Tổng đàn hành khất nuôi dưỡng cho tới lúc lớn khôn như bây giờ. Lúc đó muội mới vừa hai tuổi.

Phùng Phá Thạch chớp ngời ánh mắt hy vọng.

Chợt chàng hỏi Tần Chung:

- Muội có một mảnh ngọc hổ phách trong mình có phải không?

Tần Chung kinh ngạc tròn xoe đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch không chớp. Nàng hỏi:

- Do đâu Phùng ca ca lại biết muội có mảnh ngọc hổ phách mang trong mình?

Phùng Phá Thạch không đáp lời Tần Chung, chỉ bảo:

- Tần muội hãy lấy mảnh ngọc hổ phách cho huynh xem được không?

Tần Chung khẽ gật:

- Phùng ca ca muốn xem tất nhiên là phải được. Muội sẽ lấy mảnh ngọc hổ phách cho ca ca xem.

Nàng thò tay vào túi áo lấy ra một mảnh ngọc trao cho Phùng Phá Thạch.

Nàng chưa hiểu Phùng Phá Thạch có dụng tâm gì lại đòi xem bảo vật của nàng, nhưng nàng lờ mờ hiểu phải có sự liên hệ nào chàng mới đòi xem như vậy.

Cầm lấy mảnh ngọc hổ phách nhìn kỹ thấy có khắc ba chữ Tạ Ánh Đào, bất giác Phùng Phá Thạch rung động cả trái tim.

Chàng khẽ thầm:

- Đúng rồi, Tần Chung đúng là Tạ Ánh Đào, vị hôn thê của ta chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Trông thấy sắc mặt Phùng Phá Thạch có vẻ biến đổi, Tần Chung kinh ngạc hỏi:

- Phùng ca ca có chuyện gì muội xem qua có vẻ bâng khuâng như vậy.

Phùng Phá Thạch không vội đáp lời, trao mảnh ngọc hổ phách lại cho Tần Chung.

Chàng nhìn nàng:

- Huynh cũng có một mảnh ngọc hổ phách như Tần muội. Huynh sẽ lấy cho muội xem qua.

Phùng Phá Thạch thò tay vào lòng lấy mảnh ngọc hổ phách của Tạ Chử Giang đã ký thác cho chàng lúc trước.

Chàng trao cho Tần Chung:

- Tần muội hãy xem mảnh ngọc này có giống như mảnh ngọc hổ phách của muội không?

Tần Chung tiếp lấy mảnh ngọc nhìn kỹ, sửng sốt lên tròn xoe đôi mắt.

Nàng hỏi Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca do đâu ca ca có mảnh ngọc hổ phách giống như mảnh ngọc của muội vậy?

Phùng Phá Thạch không đáp, lại thò tay vào lòng lấy lá thư của Tạ Chử Giang viết cho phụ thân chàng, trao cho Tần Chung.

Chàng nói:

- Tần muội hãy đọc lá thư này rồi sẽ hiểu rõ mọi chuyện đã xảy ra từ trước đến giờ.

Tần Chung cầm lá thư đọc, ánh mắt nàng chớp chớp theo từng giòng chữ.

Đọc xong lá thư của Tạ Chử Giang, Tần Chung kinh hãi:

- Phùng ca ca, muội là con gái của Bang chủ Tạ Chử Giang?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Đúng vậy, muội chính là ái nữ của Tạ tiền bối, và tiền bối đã cậy nhờ huynh đi tìm muội trên khắp chốn giang hồ, đến nay mới gặp được muội đây.

Sửng sốt một lúc lâu, Tần Chung bật thốt:

- Như vậy Phùng ca ca là vị hôn phu của muội phải không?

- Phải! Hai bên gia trang của chúng ta đã ước hẹn nhau từ lúc huynh và muội còn bé. Chúng ta là tình nghĩa phu thê theo lời hẹn của tiền nhân đã định.

Chàng thay đổi cách xưng hô:

- Nếu không có chuyện Tạ hiền muội bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đánh ngất đi, chưa biết đến bao giờ huynh mới rõ muội là vị hôn thê của huynh.

Hai má ửng hồng lên, Tạ Ánh Đào (Tần Chung cải tên) hỏi Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca, song thân của muội hiện giờ đang ở nơi đâu?

Mắt ngọc của Phùng Phá Thạch chợt buồn:

- Tạ tiền bối đã chết rồi, còn nữ tiền bối đã biệt tích, hiện nay chẳng hiểu ở nơi nào.

Chính huynh cũng đang trên đường tìm kiếm nữ tiền bối.

Tạ Ánh Đào kêu thảm:

- Phụ thân!

Giọt lệ thương tâm rơi thánh thót xuống hai má Tạ Ánh Đào. Nàng nghẹn ngào không thốt được một lời nào nữa.

Lát sau, lấy lại sự bình tâm, Tạ Ánh Đào hỏi:

- Phùng ca ca, có phải lão Xích Phát Đại Ma Tôn giết phụ thân của muội không?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Đúng vậy, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sai lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả đang đêm kéo một trăm tên giáo đồ Thần Đạo giáo tới đánh phá Tạ gia trang, tàn sát chúng môn đồ, dùng quỷ kế đâm một kiếm vào ngực Tạ tiền bối suốt tới sau lưng. Lúc huynh đến tiền bối hãy còn hấp hối trối trăn với huynh mấy lời rồi tắt thở.

Tạ Ánh Đào kêu lên một tiếng đau thương, nhào vào lòng Phùng Phá Thạch khóc lớn.

Phùng Phá Thạch ôm lấy Tạ Ánh Đào để yên cho nàng khóc trong lòng cho nàng vơi bớt thương tâm.

Chương 39 - Sát kiếp triền miên

Chờ tới khi Tạ Ánh Đào vơi nhẹ đau thương, Phùng Phá Thạch dỗ dành:

- Tạ hiền muội. Người chết đi rồi không bao giờ sống lại. Muội hãy cố nén đi sự thương tâm cùng với huynh lo chuyện phục thù tiết hận cho Tạ tiền bối và song thân của huynh.

Tạ Ánh Đào rời khỏi lồng ngực của Phùng Phá Thạch, nắm chặt hai bàn tay ngọc nghiến răng:

- Diêm vương lão quỷ, ta thề sẽ băm thây ngươi ra làm trăm ngàn mảnh vụn báo thù cho gia phụ và chúng môn đồ Tạ gia trang.

Nàng bảo:

- Phùng ca ca, hãy thuật rõ mọi chuyện thảm biến trong Tạ gia trang cho muội nghe đi.

Phùng Phá Thạch thuật lại những lời lão Tần quản gia đã nói với chàng và cảnh tượng hãi hùng tại Tạ gia trang trong đêm bị lão Diêm Vương Tôn Giả và giáo đồ Thần Đạo giáo tới tàn sát thuật rõ lại cho Tạ Ánh Đào nghe.

Thuật xong mọi việc, dòng máu hận thù trong huyết quản của Phùng Phá Thạch cuồn cuộn sôi lên.

Chàng trợn mắt nhìn ra ngoài như nhìn chính năm lão Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả căm thù:

- Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân, Liệt Hỏa Ma Quân, bản tiểu gia sẽ vằm thây bọn ngươi ra làm vạn đoạn, báo thù cho phụ thân, cho nhạc phụ và cho sư phụ, luôn cả sư bá Địa Cốc Thần Tà đã bị các ngươi hãm hại.

Ánh mắt Tạ Ánh Đào chớp rực lửa hận thù:

- Phùng ca ca, muội sẽ cùng đi với ca ca giết năm lão quỷ trả thù cho tất cả.

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Huynh xin chìu ý muội.

Chàng ôm nàng vào lòng truyền hơi ấm tình yêu cho nàng nhẹ đi cơn sầu thảm.

Vầng trăng lên cao, ánh sáng tràn ngập vào phía trong ngôi cổ tháp thiên nhiên.

o O o

Dừng con tuấn mã trước cửa thực quán, Phùng Phá Thạch dắt tay Tạ Ánh Đào bước vào trong cái bàn nhỏ cùng ngồi xuống ghế.

Phùng Phá Thạch gọi tửu bảo đem thức ăn và cơm ra. Hai người cùng ăn uống.

Chàng và nàng đi trọn cả một đêm và một nửa ngày mới tới đây đúng vào buổi trưa.

Phùng Phá Thạch và Tạ Ánh Đào đang ăn bỗng thấy một gã ăn mày chạy bắn vào.

Gã tới đứng trước mặt Tạ Ánh Đào khom lưng cúi chào.

Tạ Ánh Đào buông chén nhìn gã ăn mày hỏi mau:

- Có chuyện gì?

Gã ăn mày cung kính:

- Thưa tiểu thư, quyền Bang chủ sai tiểu nhân mang lá thư cho tiểu thư.

Hiểu ngay có chuyện gì rất quan trọng, Tạ Ánh Đào gấp lên:

- Hãy trao thư cho ta.

Tên hành khất khúm núm trao một lá thư cho Tạ Ánh Đào rồi khom lưng chạy bắn trở ra ngoài.

Tạ Ánh Đào mở lá thư ra đọc.

Thư viết như sau:

“Gửi Tạ Ánh Đào!

Lão Xích Phát Đại Ma Tôn lại vừa gửi tới cho bản bang lá tối hậu thư, hẹn vào đêm rằm tháng này phái sứ giả giáo đồ tới cai quản bản bang. Ta vì cơ đồ sự nghiệp của các bậc tiền nhân và cũng vì sĩ diện của bản bang không thể nào cúi đầu vâng theo lệnh của lão được. Ta đã đáp thư kháng cự lại lão, khước từ chuyện bản bang gia nhập vào Thần Đạo giáo. Chắc chắn bản bang và Thần Đạo giáo sẽ có một trận quyết tử một mất một còn. Khi được thư này con hãy cấp tốc trở về, ta còn có nhiều việc giao phó, không được chậm trễ.

Bang chủ Thâu Vô Tử.”

Đọc xong lá thư của Bang chủ hành khất, mắt hoa của Tạ Ánh Đào liền biến đổi.

Nàng nhìn Phùng Phá Thạch run run giọng:

- Phùng ca ca, bang hành khất đang gặp nguy biến, ca ca hãy đọc lá thư này.

Tạ Ánh Đào trao lá thư cho Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch tiếp lấy lá thư đọc, đôi lông mày lưỡi kiếm nhíu lại theo từng dòng chữ.

Đọc xong lá thư, Phùng Phá Thạch sôi máu căm thù, trợn trừng hai mắt:

- Cũng lại là lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn. Lão quỷ này còn sống ngày nào là ngày đó giang hồ còn mang đại họa. Ta cần phải diệt trừ năm lão quỷ đó càng sớm càng tốt.

Phùng Phá Thạch trao lá thư lại cho Tạ Ánh Đào:

Tạ hiền muội hãy cất lá thư này. Ngày sau ta sẽ có đủ chứng cứ hỏi tội lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn.

Tạ Ánh Đào cất lá thư, bằng một giọng buồn rầu:

- Phùng ca ca, bây giờ muội phải trở về Tổng đàn bang hành khất lập tức. Muội không thể đi theo ca ca được rồi, chúng ta hãy tạm chia tay nhau nơi đây. Nếu định mệnh không đến nỗi tàn ác, muội sẽ tìm gặp lại ca ca, nhược bằng muội có gặp điều gì bất hạnh thì...

Phùng Phá Thạch cắt ngang:

- Tạ hiền muội đừng nói nhảm. Huynh sẽ đi với muội tới Tổng đàn bang hành khất đối phó với bọn ác đạo Thần Đạo giáo. Huynh không thể để mặc muội chết, sống ra sao trong cảnh ngộ này được.

Tạ Ánh Đào xúc động cả tâm hồn, rưng rưng lệ:

- Muội xin đa tạ tình nghĩa nặng tày non của Phùng ca ca. Ân tình này nguyện đến chết muội cũng chẳng dám quên.

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Tạ hiện muội đừng nói thế. Chúng ta là tình nghĩa phu thê do phụ thân và nhạc phụ đính hôn ước, sống chết có nhau. Chuyện của muội là chuyện của huynh, tại sao muội lại nói ra lời đa tạ. Huynh chẳng an lòng...

Chàng hỏi nàng:

- Tạ hiền muội, con đường từ thị trấn này tới Tổng đàn Cái bang chừng bao nhiêu dặm?

Tạ Ánh Đào đáp:

- Đường từ đây tới Tổng đàn khoảng chừng ba trăm dặm, phải trải qua hai dãy đồi và hai cánh rừng già, tới dãy núi là sẽ đến nơi.

Nhìn ra ngoài trông thấy ánh năng chiêu ngả bóng, Phùng Phá Thạch nói mau:

- Bây giờ trời đã về chiều, chúng ta hãy lên đường cho mau kẻo chẳng còn kịp nữa.

Đêm nay là đêm rằm, đúng theo lá tối hậu thư của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn.

Chàng gọi tên tửu bảo trả tiền rồi dắt tay Tạ Ánh Đào rời khỏi thực quán.

Hai người chống ngồi lên lưng con hùng mã nhắm phía trước phi nhanh như cơn gió lốc...

Chương 40 - Cái bang lâm nạn

Người ngựa Phùng Phá Thạch, Tạ Ánh Đào đã trải qua hai dãy đồi, một cánh rừng già trên hai trăm dặm, còn khoảng chừng tám mươi dặm nữa mới tới Tổng đàn Cái bang.

Trời đã hoàng hôn.

Trong lòng Phùng Phá Thạch cảm thấy bất an, thúc ngựa chạy nhanh hơn trước.

Chuyện quá khẩn cấp nên chàng và nàng suốt cuộc hành trình không ai nói với ai một lời nào.

Mỗi người đều nóng lòng tới Tổng đàn hành khất xem tình thế ra sao.

Vượt qua khỏi dãy núi tới một cánh rừng, bấy giờ trời đã tối hẳn.

Một giờ sau ra khỏi cánh rừng, trước mặt là một dãy núi trùng trùng điệp điệp.

Trước mắt Phùng Phá Thạch và Tạ Ánh Đào một vùng ánh sáng hừng trời.

Tạ Ánh Đào kinh hãi kêu lên:

- Nguy mất, bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đã tới đánh phá Tổng đàn Cái bang từ lâu rồi. Phùng ca ca hãy cho ngựa chạy nhanh lên.

Phùng Phá Thạch như có lửa đốt trong lòng, giật dây cương liền liền. Con hùng mã lồng lên, cất bốn vó chạy nhanh tưởng chừng không chạm tới mặt đất.

Vùng ánh sáng hừng trời trước mắt chàng và nàng càng lúc càng hiện rõ.

Ánh sáng của đèn đuốc rực tới tầng mây.

Trong lòng Phùng Phá Thạch lẫn Tạ Ánh Đào đều khẩn trương đến cực độ.

Chàng và nàng đều muốn có cánh bay nhanh đến nơi, nhưng chẳng làm sao được.

Chẳng bao lâu tới một con sơn đạo nhỏ rẽ vào dãy núi trùng điệp, Tạ Ánh Đào trỏ tay nói nhanh:

- Phùng ca ca, hãy rẽ vào con đường đó, nơi đây còn cách Tổng đàn chừng hai mươi dặm.

Phùng Phá Thạch gật đầu, phi tới rẽ con hùng mã vào sơn đạo ngoằn ngoèo, rồi chạy nhanh như trước.

Chàng chạy bất kể hầm hố gai chông ở hai bên đường.

Không bao lâu, còn cách Tổng đàn Cái bang chừng hơn một dặm, nơi vùng ánh sáng tiếng quát tháo, tiếng la hét lẫn lộn, tiếng sấm chưởng nổ vang rền.

Tạ Ánh Đào kinh hãi:

Nguy mất, bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đang tàn sát Cái bang. Phùng ca ca hãy thúc ngựa chạy

nhanh đi.

Phùng Phá Thạch giật dây cương liền liền, hai chân kềm vào hông con hùng mã, chạy nhanh như biến.

Nháy mắt người ngựa Phùng Phá Thạch và Tạ Ánh Đào đã tới trước cửa cổng Tổng đàn hành khất.

Chàng và nàng phóng mắt nhìn vào trông thấy hàng trăm môn đồ Cái bang sử dụng đả cẩu bổng và hàng trăm giáo đồ Thần Đạo giáo vung giới đao sáng lòa đang giao đấu vô cùng ác liệt.

Bang chủ hành khất Thân Vô Tư đang bị hai mươi tên đại hán áo xanh vây hãm, chiếc trường y đã nhuộm đầy vết máu, chiêu pháp đã chậm lại.

Tạ Ánh Đào thét:

- Phùng ca ca, hãy theo muội!

Đang khi thét, Tạ Ánh Đào cũng vừa rời khỏi lưng con hùng mã băng mình vào cửa cổng Tổng đàn Cái bang.

Chẳng chút chậm trễ, Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp “Thần Mã Đăng Vân” theo sau Tạ Ánh Đào.

Chân vừa chấm đất, Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang.

Chàng hét:

- Các ngươi phải chết!

Phùng Phá Thạch cùng theo tiếng hét rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất luôn ba chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Ba làn huyết quang chớp sang bọn đại hán áo đen giáo đồ Thần Đạo giáo.

Ba tiếng rú thảm khốc, ba tên đại hán áo đen ngã lăn xuống đất nằm im.

Trên ngực của bọn chúng bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm suốt ra sau lưng.

Hàng trăm tên đại hán cao đồ Thần Đạo giáo nhận ra Phùng Phá Thạch đồng loạt hô to:

- Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch!

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch!

- Tiểu Huyết Thần!

Bọn chúng hãi hùng khi trông thấy chàng xuất hiện bất ngờ trên đấu trường.

Hai mươi tên đại hán áo xanh đang bao vây Bang chủ Cái bang Thân Vô Tư ngó thấy Phùng Phá Thạch liền dừng lại, tháo lui về phía sau mấy bước.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn qua Bang chủ Cái bang, vừa đúng lúc lão nhân té quỵ.

Tạ Ánh Đào kinh hãi kêu lên:

- Thúc phụ...

Nàng phóng mình vào đỡ lấy thân hình đầy máu của Bang chủ hành khất Thân Vô Tư, Phùng Phá Thạch nói mau:

- Tạ hiền muội hãy lo chữa trị thương tích cho lão tiền bối, bọn quỷ quái này đã có huynh lo liệu rồi.

Đảo mắt nhìn qua đấu trường, nhận ra có trên năm mươi tử thi môn đồ hành khất, dòng máu căm thù trong trái tim Phùng Phá Thạch sôi lên.

Chàng nhìn tên đại hán áo xanh to lớn:

- Bọn ngươi, tên nào cầm đầu trong trận tàn sát Cái bang này, nói mau!

Tên đại hán áo xanh to lớn ngạo nghễ cất giọng oang oang:

- Ta là đại đầu lãnh, đêm nay vâng lệnh Giáo chủ Thần Đạo giáo tới đây thu nạp Tổng đàn bang hành khất. Lão Bang chủ ngu ngốc chống lại mệnh lệnh của Giáo chủ nên bọn ta phát giết.

Phùng Phá Thạch nổi cơn thịnh nộ, trỏ kiếm vào mặt tên đại hán áo xanh tự xưng là đại đầu lãnh.

Chàng nghiến răng:

- Ngươi là đại đầu lãnh cầm đầu trận tàn sát này, bây giờ ta giết ngươi trước, kế đó ta sẽ giết sạch bọn quỷ quái kia báo thù cho chúng môn đồ hành khất.

Chàng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm lên toan xuất chiêu bỗng nghe Tạ Ánh Đào kêu thét:

- Thúc phụ... thúc phụ...

Phùng Phá Thạch giật mình nhìn qua trông thấy hai mắt của Bang chủ hành khất đã nhắm nghiền trong tay Tạ Ánh Đào.

Phùng Phá Thạch sôi máu căm thù, hét lên một tiếng lộng tràng, xuất luôn tám chiêu Tàn Hồn nhất thức nhằm vào hai mươi tên đại hán áo xanh.

Hai mươi tên đại hán áo xanh vung hai mươi thanh giới đao lên chống trả.

Loạt tiếng đao, kiếm chạm nhau. Từng chùm hoa lửa bắn xẹt sang tứ phía.

Loạt tiếng rú hãi hùng, ba chiếc thủ cấp của ba tên đại hán áo xanh rụng xuống.

Phùng Phá Thạch đang say máu hận thù, không dừng tay, xuất luôn mười sáu chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn.

Huyết ảnh trùng trùng như trận mưa máu xối vào mười bảy tên đại hán áo xanh còn lại.

Phập... phập...

Oái... oái...

Lại thêm bốn tên đại hán áo xanh ngã lăn xuống đất.

Huyết trường hỗn loạn trong phút giây, nhìn kỹ đã có tất cả mười lăm tên đại hán áo xanh phơi xác kể luôn cả tên đại đầu lãnh.

Bấy giờ, bộ lam y của Phùng Phá Thạch đã biến thành bộ huyết y, hai ánh mắt đỏ vời tợ lửa, trông chàng chẳng khác nào một vị Tiểu Huyết Thần vô cùng khủng khiếp.

Lòng thù hận của bốn mối thù trước kia: phụ thân chàng Phùng Phá Sơn, sư thúc Tạ Chử Giang, sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, sư bá Địa Cốc Thần Tà đã là cả một bầu trời huyết hận, giờ lại thêm một huyết thù của Tạ Ánh Đào, cũng chính là mối huyết thù của chàng khiến chàng thẳng tay tàn sát chúng môn đồ Thần Đạo giáo.

Năm tên đại hán áo xanh còn lại trông thấy đồng bọn chết thảm vỡ mật bay hồn, phóng ra ngoài ba trượng trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch đã như con người máu.

Bọn chúng chôn chân tại chỗ, chẳng khác những pho tượng quỷ tạc thành hình.

Trỏ kiếm vào mặt năm tên đại hán áo xanh, Phùng Phá Thạch hét:

- Các ngươi đừng hòng chạy thoát, tiểu gia sẽ giết sạch chẳng chừa một tên nào.

Phùng Phá Thạch lao tới lắc thanh Tàn Hồn huyết kiếm toan giết luôn năm tên đại hán áo xanh còn lại.

Nhưng trước đó, nhanh như chớp không ai bảo ai, năm tên đại hán áo xanh cùng hú lên như quỷ tru, nhất tề vọt lên cao như bốn cây pháo thăng thiên, tránh khỏi làn huyết quang vừa chớp tới.

Bọn chúng lao đi vùn vụt trên bầu trời sáng tỏ ánh trăng và muôn ngàn tinh tú, bỏ mặc trên bảy mươi tên giáo đồ Thần Đạo giáo hãy còn đang giao chiến với chúng môn đồ Cái bang.

Nhiều tiếng hú thảm nổi lên, bốn tên giáo đồ Thần Đạo giáo trúng nhằm đả cẩu bổng của hai vị trưởng lão Cái bang vỡ sọ chết tươi.

Bọn giáo đồ Thần Đạo giáo còn lại, đảo mắt nhìn không thấy chủ tướng, quá đỗi kinh hoàng, hè nhau một lượt phóng rào rào ra ngoài cánh cửa cổng Tổng đàn, nháy mắt chẳng còn một tên nào.

Đấu trường trở lại im lặng.

Phùng Phá Thạch tra thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ đưa mắt nhìn không thấy Bang chủ Cái bang Thân Vô Tư và Tạ Ánh Đào nơi đâu cả.

Trên sân cỏ tử thi có trên sáu mươi tên môn đồ hành khất, trên ba mươi xác chết giáo đồ Thần Đạo giáo và mười lăm tên đại hán áo xanh cầm đầu bọn chúng.

Phùng Phá Thạch lo âu không hiểu Bang chủ hành khất chết sống lẽ nào, Tạ Ánh Đào có cứu nổi hay không. Vị trưởng lão hành khất cao niên bước tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch.

Lão vòng tay:

- Đa tạ công đức cứu nguy bản bang của thiếu hiệp. Lão ăn mày muốn biết cao danh của thiếu hiệp gọi là gì, hầu được đáp tạ công ơn.

Phùng Phá Thạch chắp tay trước ngực đáp lễ, từ tốn:

- Trưởng lão chớ nên đa lễ khiến cho tiểu bối chẳng được an lòng. Tệ danh của tiểu bối là Phùng Phá Thạch, bọn giang hồ gọi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Trưởng lão hành khất sửng sốt trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch không chớp.

Phút giây trưởng lão nói:

Đại danh của thiếu hiệp tệ bang đã ngưỡng mộ từ lâu. Bang chủ cũng thường hay nhắc nhở thiếu hiệp, mong có phen được diện kiến, không ngờ đêm nay thiếu hiệp giáng lâm tới đây, gặp lúc bọn Thần Đạo giáo kéo tới đánh phá, bọn lão khất không hay tiếp kiến, xin thiếu hiệp miễn thứ.

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Tiểu bối đâu dám làm chuyện phiền phức cho quý bang, xin trưởng lão chớ nên quan tâm đến những điều tiểu tiết chi cho bận lòng.

Chàng hỏi:

- Tiểu bối muốn biết tình trạng của Bang chủ hiện nay ra như thế nào, có còn cứu được không?

Vị trưởng lão bang khách thể hiện trên nét mặt vẻ buồn thảm:

- Bang chủ tệ bang trúng nhiều vết giới đao của bọn Thần Đạo giáo quá nặng, tất cả có tới mười ba vết thương trên ngực và sau lưng, chỉ sợ e không còn cứu nổi.

Phùng Phá Thạch gấp lên.

- Xin trưởng lão hãy cho tiểu bối gặp Bang chủ xem bệnh tình như thế nào, có còn cứu được hay không.

Vị trưởng lão hành khất gật đầu.

- Xin Phùng thiếu hiệp đi theo lão ăn mày.

Vị trưởng lão hành khất đi trước, Phùng Phá Thạch theo phía sau tiến vào đại sảnh.

Vào tới hậu sảnh Phùng Phá Thạch nhìn thấy Tạ Ánh Đào đang ngồi khóc ngất bên cạnh thi hài Bang chủ hành khất Thân Vô Tư. Ba vị trưởng lão hành khất đứng gần đó nét mặt ai nấy đều thảm sầu.

Bọn môn đồ hành khất chạy lăng xăng lo đồ tang lễ và áo quan tẩm liệm.

Một bầu không khí tang tóc bao trùm khắp cả Tổng đàn bang hành khất.

Phùng Phá Thạch chỉ nhìn thi hài Bang chủ bang hành khất và Tạ Ánh Đào mà chẳng nói lên được một lời nào trong cảnh tang tóc này…

o O o

Chôn cất Bang chủ bang hành khất xong, ba ngày sau đó, các vị trưởng lão hành khất theo lời di ngôn của Bang chủ, cử hành lễ đăng quang, tôn vinh Tạ Ánh Đào lên ngôi vị tân Bang chủ bang hành khất.

Sáng ngày thứ tư, Phùng Phá Thạch vào phòng Tạ Ánh Đào tạ từ nàng lên đường.

Chàng nói:

- Tạ hiền muội, sáng mai huynh phải đi rồi. Ở lại nơi này muội phải bàn bạc với chư vị trưởng lão kế hoạch an toàn bảo vệ cơ đồ của quý bang. Cứ như huynh hiểu chắc chắn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ còn sai phái bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đến đây đánh phá một lần nữa, phục thù trận vừa qua bọn chúng bị tổn thất quá nặng. Có thể đích thân lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cầm đầu trận sắp tới, hoặc sai khiến một trong bốn lão đại ma đầu Diêm Vương Tôn Giả, Liệt Hỏa Ma Quân, Lưỡng Diện Quái Nhân hoặc Vạn Độc Thánh Sư, cùng một số đông giáo đồ đến đây tàn sát chúng môn đồ của quý bang. Thực lòng mà nói, các cao thủ trong quý bang không có một vị bào đối phó nổi với năm lão quỷ đó đâu và chúng môn đồ Cái bang cũng không thể đấu lại bọn giáo đồ Thần Đạo giáo. Nếu diễn ra trận ác chiến hậu quả sẽ không thể nào đo lường trước được. Muội đã có kế hoạch nào đối phó với tình hình sắp tới hay chưa?

Tạ Ánh Đào lắc đầu:

- Muội đang bối rối về cái chết của nghĩa phụ, muội chưa nghĩ ra kế hoạch nào đối phó với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn. Phùng ca ca có kế hoạch nào không?

Phùng Phá Thạch đáp:

- Mấy ngày qua huynh đi quan sát chung quanh Tổng đàn bang hành khất, huynh trông thấy phía sau có một dãy núi vô cùng hiểm trở. Chính giữa núi có thể chứa hàng ngàn người. Theo huynh muội hãy nên chọn nơi đó làm một căn cứ bí mật, truyền lệnh cho chúng môn đồ bố trí ngay từ bây giờ. Muội cho một số lớn môn đồ di tản vào trong hang động đó, chỉ chừa lại một số ít ở lại canh giữ Tổng đàn này. Khi nhận ra bọn giáo đồ Thần Đạo giáo sắp tới đánh phá, tất cả chạy vào căn cứ cố thủ. Muội cho chôn vài trăm quả lôi oanh nơi ngoài cửa hang động, nếu bọn chúng kéo tới sẽ cho nổ, tránh đừng giao đấu với bọn chúng. Chờ huynh đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục luyện hai tuyệt chiêu, gặp năm lão quỷ bọn Xích Phát Đại Ma Tôn giết chúng trả thù xong năm mối huyết thù, huynh sẽ trở về đây tìm muội.

Tạ Ánh Đào chớp mắt:

- Phùng ca ca có thể cho muội đi theo ca ca được không?

Phùng Phá Thạch lắc mạnh:

- Hiện nay Tạ hiền muội là vị Bang chủ của Cái bang. Trách nhiệm của muội rất nặng nề, sự còn mất của quý bang là do nơi muội. Vì vậy muội không thể nào đi theo huynh được. Muội hãy nán lòng ở lại đây chờ huynh.

Tạ Ánh Đào rơi lệ:

- Phùng ca ca ra đi một mình muội chẳng yên tâm một chút nào. Muội không hiểu trên đường đi

tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của ca ca rồi sẽ ra sao. Bọn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn công lực vô lường, những kẻ tử thù của ca ca lại quá đông đảo, bao gồm cả hai đạo hắc, bạch do nỗi tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp đó. Muội xin ca ca đừng quá nóng lòng trong chuyện báo thù tiết hận sẽ phải gặp điều hối tiếc, ở lại đây đêm đêm muội thắp hương cầu nguyện cho ca ca gặp nhiều may mắn, ca ca hãy cố bảo trọng lấy thân.

Dứt tiếng giọt lệ thương tâm rơi thánh thót xuống hai má Tạ Ánh Đào.

Phùng Phá Thạch xúc động ôm lấy Tạ Ánh Đào vào lòng, chàng cất giọng nhẹ nhàng:

- Tạ hiền muội chớ quá bi thương, lo nghĩ mà hao tổn vóc ngọc mình vàng. Trên đường báo thù, tiết hận huynh sẽ biết bảo trọng lấy thân, vả lại, con người có số mạng.

Nếu chưa hết số dù có xông vào trăm ngàn nguy hiểm cũng chẳng sao. Về phần muội, huynh nhắc lại một lần nữa, bắt đầu từ ngày mai muội hãy lo mọi việc cho chu toàn, chậm trễ sẽ có điều ân hận.

Tạ Ánh Đào cảm xúc:

- Muội xin vâng theo lời Phùng ca ca chỉ bảo. Muội sẽ làm theo kế hoạch của ca ca.

Chương 41 - Gặp gỡ

Chia tay Tạ Ánh Đào, Phùng Phá Thạch leo lên lưng con hùng mã ra đi mang theo ngổn ngang bao tâm sự.

Về phần năm mối huyết thù phải trả Phùng Phá Thạch đã có quyết tâm rồi. Chàng phải đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho bằng được.

Luyện hai chiêu vô địch rồi sẽ tìm tới sào huyệt Thần Đạo giáo hỏi tội năm lão đại ma đầu Xích Phát Đại Ma Tôn và đồng bọn.

Trên đường đi tìm pho bí kíp, nếu có cơ hội chàng sẽ tới Hồng Loan cung gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi trước, hỏi tội ả về chuyện tàn sát Phùng Sơn bảo và tìm tung tích ái nữ của sb Địa Cốc Thần Tà tên La Phi Phụng.

Còn về phần tình yêu quả thật là nan giải.

Ba hình ảnh tuyệt thế mỹ nhân cứ mãi lởn vởn trong đầu óc chàng.

Tạ Ánh Đào là vị hôn thê do nơi phụ thân Phùng Phá Sơn và nhạc phụ Tạ Chử Giang ước hẹn hôn nhân từ lúc chàng và nàng hãy còn ở tuổi thơ ấu.

Mỹ nhân Lâm Phùng Chân chỉ vì nàng bất tỉnh, vì muốn cứu nàng chàng phải sử dụng phương pháp Nhập đạo dẫn dương, xâm phạm tiết trinh của nàng. Nàng lại yêu chàng một cách chân thành, tha thiết, dám nhảy xuống vực thẳm chết theo chàng bởi nàng tưởng chàng đã chết dưới đáy vực, làm thế nào chàng quên nàng cho được.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, một trang đệ nhất tuyệt đại mỹ nhân là bậc hồng nhan tri kỹ. Nàng yêu chàng và chàng cũng yêu nàng bằng cả trái tim. Tình yêu của nàng đối với chàng sâu hơn biển, nặng tày non, cho dù mai sau có chuyện thành hôn cùng Tạ Ánh Đào, trọn đời chàng cũng không bao giờ quên nàng được.

Ngày sau, không biết chàng phải xử sự với nàng như thế nào cho ổn.

Riêng về Lâm Phùng Chân đã có cái hố ngăn cách do nơi hành động thâm độc quỷ quyệt của gia gia nàng, lão Bang chủ Kỳ Môn bang Lâm Kiến Chương.

Lão dùng quỷ kế phục rượu cho chàng uống say, giam vào ngục thất tra tấn chết đi sống lại mấy lần, bắt buộc phải khai nơi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, sau cùng sai hai tên đao phủ thủ hành quyết mổ lấy tim gan chàng dâng hiến cho lão Xích Phát Đại Ma Tôn ăn để luyện lối ma công vô địch. Lão đã tạo ra hận thù sâu như biển đối với chàng. Dù nàng đã yêu chàng, dám chết sống vì chàng, nhưng vẫn khó mà tác hợp.

Hai hình bóng tuyệt thế mỹ nhân cứ mãi quay cuồng trong đầu óc Phùng Phá Thạch khiến cho trong lòng chàng rối như một búi tơ vò.

Bất giác Phùng Phá Thạch buông tiếng thở dài ngao ngán, cho mình đã tự tạo ra nhiều điều phiền lụy, rối rắm khó xử ở sau này khi sứ mạng đã tựu thành.

Phùng Phá Thạch mãi còn suy nghĩ miên man, bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng vó ngựa phi tới.

Tiếng vó ngựa tới gần, từ xa xuất hiện một thớt bạch mã, trên lưng chở một thiếu nữ áo vàng.

Thớt bạch mã chạy như tên bắn, thiếu nữ áo vàng mọp sát mình trên lưng nó.

Thiếu nữ áo vàng vừa la hét, vừa ghìm dây cương lại, nhưng con bạch mã không màn theo lệnh chủ cất bốn vó, phi nhanh tưởng chừng chân không chạm vào mặt đất.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc lẩm bẩm:

- Lạ thật, tại sao ả thiếu nữ kia ghìm cương mà con bạch mã vẫn chạy loạn. Nó điên rồi chăng?

Chàng liền dừng con hùng mã lại bên đường, chờ xem chuyện gì đang xảy ra cho thiếu nữ áo vàng kia.

Con bạch mã chạy tới, Phùng Phá Thạch nhìn kỹ, đó là một tuyệt sắc mỹ nhân có thể so sánh với Lâm Phùng Chân, chẳng kém một chút nào. Mái tóc thiếu nữ tuyệt sắc hất ngược về phía sau, mặt hoa tái ngắt nằm sát trên lưng con bạch mã đang phóng như điên loạn.

Phùng Phá Thạch bật thốt:

- Đúng rồi... con ngựa điên.

Thớt bạch mã chạy tới, thiếu nữ áo vàng ngó thấy Phùng Phá Thạch kêu thất thanh:

- Cứu ta... cứu ta...

Ào...

Thớt bạch mã lao vút ngang Phùng Phá Thạch như một trận gió mạnh.

Nháy mắt nó đã cách xa người ngựa chàng trên ba mươi trượng.

Thiếu nữ áo vàng la hét thất thanh đến khan cả cổ nhưng con bạch mã không chịu dừng lại.

Tới một eo núi, con bạch mã phóng lên suýt hất văng thiếu nữ áo vàng khỏi lưng nó.

Phùng Phá Thạch bật nói:

- Ta phải cứu nàng, chậm trễ nguy mất.

Chàng thúc con hùng mã đuổi theo con bạch mã chở thiếu nữ áo vàng tuyệt sắc.

Khi người ngựa Phùng Phá Thạch tới nơi, con bạch mã đã lên đến đỉnh núi.

Nó chạy sang một ngọn núi khác.

Phùng Phá Thạch phóng ngựa lên núi. Tới đỉnh núi đã trông thấy con bạch mã lên tới ngọn núi khác nữa.

Tốc lực con bạch mã điên cuồng này không kém tốc lực con hùng mã của chàng.

Con hùng mã lên tới ngọn núi, Phùng Phá Thạch nhận ra con bạch mã đã xuống thung lũng, lao thẳng tới một cái vực.

Phùng Phá Thạch kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi, con ngựa điên muốn lao xuống vực.

Chàng phi ngựa như bay xuống thung lũng đuổi theo con bạch mã cách ngoài mấy trăm trượng.

Con bạch mã chở thiếu nữ áo vàng chỉ còn cách vực thẳm chừng ba mươi trượng.

Nó vẫn phóng tới ào ào hình như không thấy phía trước mắt có miệng vực.

Phùng Phá Thạch sợ hãi kêu thầm:

- Chết rồi, con ngựa điên sắp lao xuống miệng vực, nàng sẽ tan thân nát cốt chứ chẳng không.

Chàng giật mạnh sợi dây cương. Con hùng mã hí lộng lồng lộc cất bốn vó lao tới như mũi tên.

Vừa phi ngựa Phùng Phá Thạch vừa hét:

- Tiểu thư hãy mau nhảy xuống, con ngựa điên sắp nhảy xuống vừa kìa.

Nhưng lúc bấy giờ thiếu nữ áo vàng hình như quá sợ tán loạn cả tinh thần, không còn tự chủ được mình nữa.

Nàng vẫn mọp sát người trên lưng con bạch mã, không nghe tiếng hét của Phùng Phá Thạch từ phía sau lưng.

Hình như nàng đang phó mặc cho số mạng.

Phùng Phá Thạch lại hét to hơn:

- Tiểu thư ghìm dây cương lại, mau đi.

Thiếu nữ áo vàng vẫn bất động.

Con bạch mã còn cách miệng vực ba mươi trượng.

Hai mươi trượng, rồi mười trượng.

Phùng Phá Thạch quá đỗi kinh hoàng, hú lên một tiếng rời khỏi lưng con hùng mã, thi triển khinh công "Thần Mã Đăng Vân" lao vút lên không trung bắn tới con bạch mã nhanh như vì sao xẹt.

Chàng nghĩ con hùng mã không thể nào bắt kịp con ngựa điên kia, bởi tốc lực hai con tuấn mã ngang bằng nhau.

Con bạch mã chỉ còn cách vực thẳm năm sáu trượng, vẫn ào ào phóng tới.

Thiếu nữ áo vàng ngó thấy miệng vực hét lên một tiếng rồi bất tỉnh trên lưng con bạch mã.

Từ trên cao Phùng Phá Thạch ngó thấy khiếp đảm vận thiên cân trụy đáp khẩn cấp trở xuống chắn ngay đầu con bạch mã, trong khi nó chỉ còn cách vực thẳm hai trượng...

Nhưng con bạch mã đã vượt qua mục tiêu lao tới miệng vực thẳm...

Ào...

Nó phóng sang bên kia bờ vực, hất thiếu nữ áo vàng tung bổng cao đến hai trượng.

Hai chân vừa chạm đất, thoáng nhận ra thiếu nữ áo vàng bị con bạch mã hất bay lên, Phùng Phá Thạch hốt hoảng lao vút qua miệng vực vừa đúng lúc thiếu nữ áo vàng từ trên cao rơi trở xuống. Phùng Phá Thạch vung tay chộp lấy thân mình thiếu nữ áo vàng, vạch nửa vòng đáp xuống đứng trên bờ vực chỉ còn cách một tấc suýt nữa đã rơi vào miệng vực.

Chàng đứng vững trở lại buông tiếng thở dài nhẹ nhõm vì vừa trải qua một tai nạn khiếp người.

Giá nếu như chàng không có thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" chắc chắn chàng cùng nàng đã rơi xuống vực rồi.

Chàng nhìn lại không thấy con bạch mã nơi đâu nữa, dĩ nhiên nó đã tan thây nát cốt dưới đáy vực.

Nhìn lại thiếu nữ áo vàng đang hôn mê trầm trọng trong tay, Phùng Phá Thạch rời khỏi bờ vực, đặt nàng nằm trên bãi cỏ xanh.

Chương 42 - Nợ tình vướng mắc

Nhìn thiếu nữ mê man, Phùng Phá Thạch nhủ thầm:

- Không hiểu nàng có mang thương tích gì trong mình hay không.

Phùng Phá Thạch đưa tay sờ mũi thiếu nữ áo vàng nghe hơi thở hãy còn yếu ớt như sợi tơ mành.

Như vậy là nàng vẫn còn sống. Đưa tay nắm lấy cổ tay nàng thăm mạch, thấy mạch nhảy đều, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm:

- Nàng chỉ vì quá sợ hãi và kiệt sức bởi tàn lực kềm chế con ngựa điên chứ không có nội thương chi cả. Ta khỏi cần cho nàng uống linh đan, chỉ gọi nàng có lẽ nàng sẽ tỉnh lại.

Phùng Phá Thạch nắm lấy vai thiếu nữ áo vàng lắc mạnh, cất tiếng gọi to:

- Tiểu thư tỉnh lại... tiểu thư tỉnh lại...

Gọi đến lần thứ tư thiếu nữ áo vàng chợt buông tiếng thở phào, mở bừng đôi mắt to đen mọng.

Chợt trông thấy Phùng Phá Thạch ở trước mặt thiếu nữ áo vàng nhìn chàng sửng sốt, rồi lồm cồm đứng dậy.

Sợ thiếu nữ áo vàng lại hiểu lầm, Phùng Phá Thạch vội vã lên tiếng trước:

- Tiểu thư nghe trong người như thế nào, có bị thương tích gì không?

Thiếu nữ áo vàng nhìn lại thân hình như muốn khám phá một điều gì rồi lắc đầu, giọng nàng trong như tiếng suối reo:

- Tiểu muội nghe trong mình không sao cả, không có thương tích chi hết chỉ vì con ngựa điên chạy loạn. Tiểu muội khiếp quá, lại kềm nó đến kiệt sức nên ngất đó thôi.

Thiếu nữ áo vàng đảo mắt nhìn quanh:

- Con bạch mã của tiểu muội đâu rồi?

Trỏ tay xuống vực thẳm Phùng Phá Thạch đáp:

- Con bạch mã của tiểu thư nhảy xuống miệng vực kia rồi. Lúc nãy tại hạ đuổi theo trông thấy nó phóng ngang qua vực, hất bổng tiểu thư lên cao, tại hạ hốt hoảng vọt lên đỡ lấy tiểu thư mang tới chỗ này, chừng nhìn lại không còn trông thấy nó đâu nữa, như vậy nó đã chết dưới vực rồi.

Chợt nhớ lại chuyện của mình thiếu nữ áo vàng cất giọng oanh:

- Tiểu muội xin đa tạ công ơn cứu mạng của công tử. Ơn này nguyên khắc ghi vào tâm, đến trọn đời chẳng bao giờ dám quên.

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Tiểu thư không cần phải đa tạ làm chi. Tại hạ thấy ngươi lâm nạn phải ra tay cứu nguy, xin tiểu thư chớ nên quan tâm đến điều nhỏ mọn.

Chàng nhìn nàng:

- Tại hạ muốn biết mỹ danh của tiểu thư gọi là gì, ngày sau gặp lại khỏi phải ngỡ ngàng.

Thiếu nữ áo vàng ngập ngừng phút giây rồi đáp:

- Tiểu muội tiểu danh là... Phi Phụng, còn công tử danh hiệu là gì, xin cho tiểu muội được biết đặng sau này có phen hậu tạ.

Phùng Phá Thạch thành thật:

- Tại hạ tên là Phùng Phá Thạch, bọn giang hồ thường gọi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Thiếu nữ áo vàng tròn xoe đôi mắt to mọng nhìn Phùng Phá Thạch, mặt hoa chợt biến đổi nhanh chóng.

Nhìn thấy cử chỉ hốt hoảng của thiếu nữ áo vàng, Phùng Phá Thạch hỏi:

- Phi Phụng tiểu thư có điều gì không hài lòng với cái tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch của tại hạ phải không?

Thiếu nữ áo vàng chợt nhớ mình thất thố, chỉnh lại sắc diện, khe khẽ lắc đầu:

- Không phải thế đâu, Phùng công tử đã hiểu lầm tiểu muội rồi. Tiểu muội chỉ ngạc nhiên không ngờ lại gặp công tử ở nơi này, lại còn cứu mạng muội.

Nàng hỏi:

- Phùng công tử đi đâu trên con đường quan đạo lại gặp lúc tiểu muội lâm nguy như vậy?

Phùng Phá Thạch vô tâm không lưu ý tới câu hỏi tế nhị của thiếu nữ áo vàng.

Chàng thành thật đáp:

- Tại hạ trên con đường đi tìm Hồng Loan cung, đến dãy núi ngoài quan đạo kia chợt ngó thấy con bạch mã chở tiểu thư chạy như điên lên ngọn núi này, lại nghe tiếng kêu cứu của tiểu thư. Tại hạ biết tiểu thư đang lâm nạn nên giục ngựa đuổi theo, tới gần bờ vực này nhận ra con tuấn mã đuổi không kịp, nên tại hạ phải sử dụng khinh công phóng ngang qua vực ôm tiểu thư lại, đem tiểu thư đặt nằm chỗ này, gọi bốn năm lần tiểu thư mới chịu tỉnh.

Thiếu nữ áo vàng như không quan sát tới chuyện Phùng Phá Thạch ôm nàng, chỉ hỏi:

- Phùng công tử đi tìm Hồng Loan cung có chuyện gì quan trọng hay không?

Phùng Phá Thạch vẫn vô tâm:

- Tại hạ đi tìm Hồng Loan cung để gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Thiếu nữ áo vàng phăng tới:

- Phùng công tử tới Hồng Loan cung gặp Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi có chuyện gì?

Phùng Phá Thạch đáp:

- Tại hạ tới gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi để đòi một món nợ máu ả đã vay cách đây hai năm về trước.

Thiếu nữ áo vàng giật mình:

- Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã vay Phùng công tử món nợ máu gì cách hai năm về trước?

Ánh mắt nàng sáng lên nhìn chàng chờ đợi câu trả lời.

Nhớ lại thảm biến Phùng Sơn bảo, máu hận thù trong huyết quản của Phùng Phá Thạch sôi lên.

Chàng hậm hực:

- Ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi và bốn bang hội thb, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội và Kỳ Môn bang tuân theo lệnh của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn kéo hàng trăm chúng môn đồ tới tàn sát trên bảy mươi môn đồ của Phùng Sơn bảo, nên tại hạ phải gặp ả, giết ả báo thù.

Chợt thiếu nữ áo vàng hỏi:

- Thì ra là như vậy, nhưng Phùng công tử có thể bỏ qua chuyện tới Hồng Loan cung gặp Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi báo thù cho Phùng Sơn bảo được không?

Phùng Phá Thạch kinh ngạc trố mắt nhìn thiếu nữ áo vàng phút giây rồi hỏi:

- Tại sao tiểu thư lại bảo tại hạ bỏ qua chuyện tới Hồng Loan cung giết ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi báo thù?

Thiếu nữ áo vàng đáp:

- Chỉ vì tiểu muội được biết Hồng Loan cung là một nơi long đàm hổ huyệt, Cung chủ Hồng Loan cung công lực cao thâm vô lượng, lại còn có ma khí mê hương, kỳ độc, cạm bẫy đất khắp mọi nơi trong ngoài. Bất cứ là ai, dù cho bậc đại kỳ nhân tới đó sẽ không còn mạng trở về. Tiểu muội lo sợ cho Phùng công tử tới đó sẽ gặp phải tai họa nên mạo muội có mấy lời can ngăn. Bởi vì công tử là một vị ân nhân của muội, muội không đành làm ngơ khi trông thấy công tử sắp đi vào tử địa. Xin công tử hãy hiểu cho tấm lòng của muội.

Phùng Phá Thạch quả cảm:

- Dù cho Hồng Loan cung có nguy hiểm tới đâu, công lực của ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cao thâm đến thế nào, ma khí, mê hương kỳ độc ra sao, tại hạ vẫn nhất quyết tới đó giết ả báo thù cho phụ thân và chúng môn đồ Phùng Sơn bảo, dù cho có tan thây nát cốt, tại hạ vẫn không hề lùi bước.

Bất giác thiếu nữ áo vàng bật than:

- Hỡi ơi...

Chỉ thốt có hai tiếng, rồi thiếu nữ áo vàng nín bặt, ánh thu ba long lanh ngấn lệ.

Trông thấy thiếu nữ áo vàng bi thương, Phùng Phá Thạch sửng sờ nhìn nàng.

Chàng cảm kích:

- Đa tạ tiểu thư đã có lòng lưu tâm đến tại hạ, nhưng phụ mẫu chi cừu phải trả, đó là đạo nghĩa làm con, tại hạ đã có quyết tâm rồi, chẳng còn cách nào thay đổi được nữa đâu. Xin tiểu thư hiểu cho cảnh ngộ của tại hạ.

Thiếu nữ áo vàng không đáp lời, chỉ buông tiếng thở dài, mặt hoa ủ dột.

Ngửng nhìn mặt trời đã nghiêng bóng, Phùng Phá Thạch hỏi thiếu nữ áo vàng:

- Trời sắp chiều rồi, bây giờ tiểu thư phải đi đâu tại hạ sẽ đưa tiểu thư tới đó, rồi tại hạ sẽ lên đường đi tìm Hồng Loan cung, gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Thiếu nữ áo vàng chớp nhanh đôi mắt:

- Phùng công tử hãy đưa tiểu muội tới thị trấn trước kia, muội tìm mua một con tuấn mã rồi chia tay công tử.

Giọng nói của nàng bùi ngùi, như nuối tiếc một tình niệm vừa chớm nở bỗng vỡ tan.

Phùng Phá Thạch nói:

- Con bạch mã của tiểu thư đã nhảy xuống vực rồi, bây giờ chỉ còn có con tuấn mã của tại hạ, tiểu thư có thể cùng đi một ngựa với tại hạ được không?

Thiếu nữ áo vàng gật đầu không chút do dự:

- Tiểu muội xin đi một ngựa với Phùng công tử.

Nàng bước tới leo lên lưng con hùng mã ở phía trước, Phùng Phá Thạch ngồi phía sau lưng. Mùi hương trinh nữ từ thân ngọc của nàng thoát ra phất vào mũi làm cho chàng ngây ngất.

Phùng Phá Thạch thúc ngựa chạy theo con đường cũ đã qua để trở ra quan đạo.

Con hùng mã chạy thẳng về hướng thị trấn phía trước.

Chàng và nàng không ai nói gì thêm. Cả hai đều đuổi theo một niềm tâm sự riêng.

Chẳng hiểu nghĩ thế nào, đang ngồi phía trước Phùng Phá Thạch, bỗng nhiên thiếu nữ áo vàng buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của nàng hình như trong lòng nàng có một nỗi niềm trắc ẩn không thể nói ra bằng lời với Phùng Phá Thạch trong cảnh ngộ này được.

Nghe tiếng thở dài của thiếu nữ áo vàng, Phùng Phá Thạch ngạc nhiên nhưng cũng không thể hỏi nàng, dù vậy chàng vẫn hiểu nàng có điều uẩn khúc trong lòng.

Con hùng mã chở đôi thiếu niên nam nữ đi chừng mười mấy dặm chợt trông thấy phía trước mặt có một cỗ xe song mã chạy tới.

Phùng Phá Thạch và thiếu nữ áo vàng chú mắt nhìn cỗ xe song mã mỗi lúc mỗi gần.

Phút chốc cỗ xe song mã đã tới gần. Nhận rõ đó là hai con bạch mã chở hai ả thiếu nữ áo xanh trên lưng. Hai ả chính là kỵ mã điều khiển cỗ xe.

Chợt thiếu nữ áo vàng nói mau:

- Phùng công tử dừng ngựa lại, hai ả nữ tỳ đang đi tìm tiểu muội.

Phùng Phá Thạch bật ồ một tiếng, dừng phắt con hùng mã lại bên đường.

Cỗ xe song mã tới gần. Hai ả thiếu nữ áo xanh nhìn sang bắt gặp thiếu nữ áo vàng, cùng kêu lên:

- Tiểu thư kia rồi!

Hai ả thiếu nữ áo xanh cùng dừng hai con bạch mã lại.

Cả hai nhảy xuống ngựa chạy tới gần thiếu nữ áo vàng và Phùng Phá Thạch.

Một ả rối rít nói với thiếu nữ áo vàng:

- Bọn nô tỳ trông thấy con bạch mã chở tiểu thư chạy điên cuồng, biết nó đã nổi cơn điên nên bọn nô tỳ hốt hoảng dùng cỗ xe song mã đuổi theo tiểu thư tới sát cánh rừng trước kia không gặp, bọn nô tỳ sợ hãi quay trở lại, không ngờ tiểu thư lại…

Ả thiếu nữ dừng lại đưa mắt nhìn Phùng Phá Thạch không nói thêm nữa.

Thiếu nữ áo vàng xuống ngựa nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt âu sầu:

- Phùng công tử, bây giờ tiểu muội phải trở về gia trang. Trên đường tìm thù, tiết hận công tử hãy nên cẩn trọng, xin đừng quên những lời muội nói công tử, sau này nếu còn may mắn tái ngộ, tiểu muội sẽ đáp đền xứng đáng cái công cứu mạng của công tử.

Đôi mắt nàng đoan tròng lệ thắm.

Phùng Phá Thạch nhảy xuống ngựa nhìn thiếu nữ áo vàng với một giọng cảm kích:

- Tại hạ xin ghi nhớ những lời vàng ngọc của tiểu thư. Bình thủy tương phùng, chắc có ngày tái ngộ. Tại hạ vẫn ước mong được gặp lại tiểu thư.

Nhìn sâu vào đôi mắt Phùng Phá Thạch, thiếu nữ áo vàng nói trong nghẹn ngào:

- Tiểu muội xin tạm biệt Phùng công tử!

Phùng Phá Thạch vấn vương:

- Tạm biệt tiểu thư!

Thiếu nữ áo vàng bịn rịn một lúc, rồi cùng hai ả thiếu nữ áo xanh trở lại cỗ xe song mã.

Nàng vén tấm màn tía lên ngồi trong cỗ xe, hé cửa màn nhìn Phùng Phá Thạch.

Hai ả thiếu nữ áo xanh cầm cương, giật dây, hai con bạch mã cất tám vó phi nhanh.

Cỗ xe song mã đã chạy xa rồi, vẫn còn trông thấy thiếu nữ áo vàng vén màn nhìn trở lại.

Chương 43 - Diệu kế thần sầu

Phùng Phá Thạch cho con hùng mã đi thật chậm, mắt nhìn bóng hoàng hôn xóa mờ cảnh sắc dần dần.

Cảnh vật đó đây vắng lặng, con quan đạo trước sau không có một bóng người. Lòng chàng cảm thấy trống lạnh, cô đơn hơn bao giờ hết.

Tơ tình vấn vương trăm mối, mấy mối huyết thù đến nay trả chưa xong, con đường huyết hận hãy còn dài thăm thẳm, chưa biết đến bao giờ sứ mệnh mới tựu thành.

Ba bang hỗi Thanh Vân bang của Mã Kỳ, Long Hổ hội của Ngụy Khôn, Bạch Kỳ bang của Thương Sư Ngươn đã bị tiêu diệt, giờ chỉ còn lại ba bang hội Quần Thư hội của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Kỳ Môn bang của Lâm Kiến Chương và Hồng Loan cung của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Quần Thư hội của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương đã gác lại, vì nàng là hồng nhan tri kỹ, lại chưa từng nhúng tay vào máu trong trận tàn sát Phùng Sơn bảo.

Hơn nữa, chàng đã yêu nàng bằng cả trái tim.

Kỳ Môn bang của Lâm Kiến Chương đã tạo thêm thù hận trong lòng chàng, nhưng Lâm Phùng Chân là con gái của lão, chàng và nàng lại có lời hẹn ước. Chuyện báo thù tiết hận đối với môn phái này tạm đình hoãn trong một thời gian như lời chàng đã hứa với nàng.

Bây giờ chỉ còn lại Hồng Loan cung của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, chàng cần tới đó gặp ả yêu phụ đòi món nợ máu của phụ thân Phùng Phá Sơn và món nợ tình của sư bá Địa Cốc Thần Tà.

Kế đến chàng đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục luyện hai chiêu vô địch rồi mới tới Tổng đàn Thần Đạo giáo đấu với năm lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân và Liệt Hỏa Ma Quân, giết sạch năm lão báo thù.

Nếu chàng không tìm được bí kíp, năm mối huyết thù đành mai hận thiên thu.

Phùng Phá Thạch đang còn nghĩ ngợi miên man về chuyện báo thù tiết hận, bỗng trông thấy từ phía trước mặt một cỗ xe song mã phóng tới như bay, bụi cát tung lên mù mịt trên con quan đạo.

Phùng Phá Thạch chú mắt nhìn xem bọn kỵ mã là ai, sao lại tới đây giữa lúc hoàng hôn này.

Không bao lâu cỗ xe song mã đã tới gần, Phùng Phá Thạch nhận ra kỵ mã là hai tên đại hán áo đen, thân hình lực lưỡng, mặt mày hung tợn, xem ra đúng là phường hắc đạo, hoặc là bọn cường đạo.

Phùng Phá Thạch khẽ nhủ thầm:

- Hai tên ác đạo nào đây. Ta hãy cho ngựa nép bên đường xem thử chúng là ai?

Chàng cho con hùng mã dừng lại bên đường nhìn cỗ xe song mã đang tới gần.

Nháy mắt, cỗ xe song mã đã tới nơi. Hai tên đại hán áo đen nhìn Phùng Phá Thạch một cái rồi thúc hai con tuấn mã kéo cỗ xe chạy nhanh hơn trước.

Cỗ xe song mã ào qua tuôn cát bụi mịt mù.

Phùng Phá Thạch nhìn kỹ hai tên đại hán áo đen xa lạ không phải là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo.

Lại nhìn vào cỗ xe, chàng nhận ra có một nữ nhân bị trói gô trong đó.

Nhận ra gương mặt hoa xinh đẹp tuyệt trần của nữ nhân, Phùng Phá Thạch vô cùng kinh hãi.

Chàng bật thốt:

- Tạ Ánh Đào!

Rõ ràng hai tên đại hán áo đen đó đúng là hai tên dâm tặc, bắt cóc Tạ Ánh Đào chở trên cỗ xe song mã chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Phùng Phá Thạch hét:

- Dừng lại!

Nhưng hai con tuấn mã kéo cỗ xe song mã chạy nhanh như gió lốc ào ngang qua người Phùng Phá Thạch, nháy mắt đã xa ngoài năm trượng.

Còn hai tên đại hán áo đen dường như không nghe tiếng hét của Phùng Phá Thạch nên thúc ngựa chạy nhanh, không hề ngoái lại nhìn chàng.

Phùng Phá Thạch gấp rút quày con hùng mã lại, đuổi theo phía sau cỗ xe song mã.

Trong khi cỗ xe song mã đã cách xa, người ngựa Phùng Phá Thạch ngoài hai trăm trượng.

Phùng Phá Thạch thúc con hùng mã đuổi theo cỗ xe song mã trên mười dặm vẫn chưa bắt kịp.

Hai con tuấn mã kéo cỗ xe song mã thuộc loại ngựa hùng, tốc lực không thua con hùng mã của Phùng Phá Thạch.

Trong lòng Phùng Phá Thạch nóng như có trận lửa đốt, chàng giật sợi dây cương liền liền, thúc giục con hùng mã chạy nhanh hơn trước.

Qua khỏi dãy núi đồi, tới cách rừng già, con hùng mã sắp bắt kịp cỗ xe song mã.

Phùng Phá Thạch hét:

- Dừng lại!

Nhưng hai tên đại hán áo đen làm như chưa nghe thấy, thúc ngựa chạy nhanh như trước.

Phùng Phá Thạch kềm hai bên hông con hùng mã phóng tới như bay.

Chỉ trong nháy mắt, con hùng mã còn cách cỗ xe chừng một trượng.

Phùng Phá Thạch hét lớn hơn:

- Dừng lại, các ngươi muốn chết hay sao?

Tiếng hét xé toạc bầu không gian, khiến cho hai tên đại hán giật mình, lập tức dừng cỗ xe song mã lại bên đường.

Bọn chúng nhảy xuống đất, rút thanh giới đao bên lưng đứng chờ người ngựa Phùng Phá Thạch phi tới.

Phùng Phá Thạch dừng gấp con tuấn mã tại bên đường, nhảy xuống bước tới gần hai tên đại hán áo đen.

Tên đại hán áo đen đứng bên phải quắc cặp mắt hung dữ nhìn Phùng Phá Thạch.

Hắn cất giọng oang oang:

- Ngươi gọi bọn ta có chuyện gì? Ngươi là ai?

Thanh giới đao của tên đại hán áo đen động đậy như sắp tấn công Phùng Phá Thạch.

Một tiếng soạt khô khan, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đã ở trong tay Phùng Phá Thạch, huyết quang chóp rực.

Hai tên đại hán áo đen trố to hai mắt nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch.

Tên đại hán áo đen đứng bên phải bật nói:

- Ngươi chính là...

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Phải rồi, ta chính là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch!

Tên đại hán áo đen đứng bên phải làm như giật mình:

- Ngươi gọi bọn ta có chuyện gì?

Trỏ tay vào cỗ xe song mã, Phùng Phá Thạch dằn mạnh từng tiếng một.

- Ta gọi hai ngươi để hỏi hai ngươi bắt cóc nàng thiếu nữ kia đem đi đâu?

Tên đại hán áo đen đáp:

- Bọn ta được lệnh Cung chủ sai đi bắt ả. Bọn ta bắt ả mang về cho Cung chủ.

Phùng Phá Thạch quắc mắt:

- Cung chủ của hai ngươi là ai?

Tên đại hán áo đen đáp:

- Cung chủ của bọn ta là Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, ngươi hỏi làm chi?

Phùng Phá Thạch trợn mắt:

- Đừng lảm nhảm. Bây giờ ngươi hãy thả cô gái ngồi trên xe kia ngay lập tức!

Tên đại hán hỏi:

- Ả là gì của ngươi?

- Ngươi không cần phải biết. Hãy thả cô gái kia ra mau, bằng không ta sẽ giết hai ngươi lập tức!

Tên đại hán áo đen quát:

- Tiểu tử đừng tự phụ có cây Tàn Hồn huyết kiếm. Bọn ta sẽ giết ngươi.

Hai tên đại hán áo đen vung hai thanh giới đao cùng lượt tấn công Phùng Phá Thạch.

Đao ảnh liền chớp tới nhanh như sét giật.

Khẽ hừ một tiếng, Phùng Phá Thạch rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm một cái.

Hai đạo huyết quang chia ra chớp tới đón lấy hai làn đao ảnh của bọn đại hán.

Soảng... soảng...

Hai cụm hoa lửa tóe sáng rực.

Hai tên đại hán áo đen loạng choạng thối lui trở về phía sau cả trượng, buông xuôi thanh giới đao.

Tên này nói với tên kia:

- Đại ca, cây quái kiếm của tên tiểu quỷ này quá lợi hại, bọn ta chạy đi thôi.

Tên đại hán kia gật đầu:

- Lui!

Hai tên đại hán áo đen quay lại, băng mình vào cánh rừng già nháy mắt đã mất dạng.

o O o

Chờ cho hai tên đại hán áo đen khuất dạng trong cánh rừng già, Phùng Phá Thạch tra thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ.

Chàng cần gấp rút cứu nguy cho Tạ Ánh Đào nên không đuổi theo hai tên đại hán áo đen.

Phùng Phá Thạch bước tới gần cỗ xe song mã.

Hai con tuấn mã trông thấy có người lạ liền hí vang, cất bốn vó làm cho cỗ xe chòng chành.

Phùng Phá Thạch bắn ra mấy đạo chỉ điểm huyệt cho hai con tuấn mã đứng yên một chỗ.

Chàng lại gần nhìn Tạ Ánh Đào:

- Tạ hiền muội. Hiền muội đi đâu lại bị hai tên dâm tặc kia bắt trên cỗ xe này?

Tạ Ánh Đào chỉ nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt cầu cứu mà không đáp.

Thì ra nàng bị hai tên dâm tặc kia điểm vào á huyệt nên không nói được.

Chàng hỏi nàng:

- Tạ hiền muội, có phải hai tên dâm tặc kia đã điểm huyệt muội rồi phải không?

Tạ Ánh Đào không đáp chỉ chớp mắt như đáp lời.

Phùng Phá Thạch nói:

- Tạ hiền muội hãy an tâm, đợi huynh lên xe giải huyệt cho muội.

Phùng Phá Thạch bước lên cỗ xe, mở sợi dây trói tay chân Tạ Ánh Đào.

Chàng hỏi:

- Tạ hiền muội, đi đâu lại bị... Hự... hự...

Phùng Phá Thạch chợt im đi, ngã nằm trên cỗ xe song mã bất động.

Chàng đã bị Tạ Ánh Đào bắn mấy ngọn chỉ lực điểm vào ba đại huyệt.

Phùng Phá Thạch trố mắt nhìn Tạ Ánh Đào hỏi trong sự kinh ngạc:

- Tạ hiền muội làm gì vậy? tại sao lại điểm huyệt huynh?

Tạ Ánh Đào cười khúc khích:

- Chàng chưa hiểu gì ư?

Phùng Phá Thạch ngơ ngác:

- Tạ hiền muội đừng đùa nữa, hãy giải huyệt cho huynh mau!

Atd lắc đầu:

- Muội không giải huyệt cho chàng đâu. chàng có hiểu tại làm sao không?

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Tại sao?

- Tại vì công lực của chàng rất cao cường. Muội giải huyệt cho chàng là chàng sẽ giết muội ngay.

Trong lòng Phùng Phá Thạch nghi hoặc:

- Tại sao huynh phải giết Tạ hiền muội trong khi muội là vị hôn thê của huynh?

Tạ Ánh Đào cười khúc khích:

- Ngốc ơi! Chàng chưa hiểu gì hay sao? Muội đâu phải là Tạ Ánh Đào.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng trố to hai mắt nhìn nữ nhân tuyệt sắc sửng sốt.

Từ gương mặt hoa đến thân hình tuyệt mỹ, luôn cả giọng nói đều giống hệt Tạ Ánh Đào không sai một nét nào. Có lẽ nào ả này đã...

Chợt nghĩ ra một điều, Phùng Phá Thạch kêu thầm:

- "Nguy mất, ta đã lầm vào mỹ nhân chi kế của ả này rồi!"

Nhưng chàng vẫn hỏi:

- Nàng là ai?

Mỹ nhân nheo đôi mắt:

- Muội ư? Chàng hãy xem đây!

Ả đưa bàn tay ngọc lên tháo bỏ chiếc mặt nạ hóa trang Tạ Ánh Đào.

Một gương mặt đẹp tuyệt thế, với đôi mắt mê hồn, huyền hoặc xuất hiện trước mắt Phùng Phá Thạch.

Đó là một ả thiếu nữ tuổi trạc 17, 18 sắc nước hương trời xa lạ. Phùng Phá Thạch chưa từng gặp ả một lần nào trên bước giang hồ từ trước đến nay.

Phùng Phá Thạch tròn xoe đôi mắt nhìn gắn vào gương mặt tuyệt thế của ả thiếu nữ.

Chàng hỏi:

- Nhưng nàng là ai, tại sao lại phỉnh lừa ta, điểm huyệt ta như thế này?

Mỹ nhân lại cười khúc khích:

- Chàng đừng nóng, hãy thong thả rồi muội nói cho chàng nghe, hấp tấp làm gì?

Mỹ nhân cúi xuống hôn vào má Phùng Phá Thạch một cách say sưa, đắm đuối.

Phùng Phá Thạch sôi giận nhưng vì bị điểm huyệt không cử động được nên không biết phải làm sao.

Mỹ nhân hôn xong, ngẩng lên lại đưa bàn tay ngọc sờ soạng trên khắp thân mình Phùng Phá Thạch.

Ả làm như chàng là vị tình lang của mình vậy.

Phùng Phá Thạch hét:

- Nàng là ai? Nói mau!

Mỹ nhân ngừng tay, nhìn Phùng Phá Thạch đắm say:

- Chàng càng giận trông càng đẹp mê hồn, muội vừa trông thấy mặt chàng là muội đã yêu rồi.

Ả tình tứ:

- Chàng đã muốn biết danh hiệu của muội, muội cũng chẳng cần giấu diếm làm chi với chàng. Muội tên là Thạch Cơ Cơ. Chàng nghe rõ rồi chứ?

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Song thân nàng là ai, gia trang ở đâu?

- Muội không có song thân, không có gia trang. Muội đang ở với vị sư mẫu.

- Sư mẫu nàng là ai?

- Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Phùng Phá Thạch rất đỗi kinh hoàng, mồ hôi lạnh tháo ra ướt đẫm cả áo.

Chàng kêu thầm:

- Ta đã trúng quỷ kế của yêu phụ rồi.

Phùng Phá Thạch ngấm ngầm vận chân khí định giải tỏa các huyệt đạo đang bế tắc.

Thạch Cơ Cơ cười khúc khích:

- Chàng đừng mất công làm chi vô ích. Muội đã điểm vào phù mạch huyết của chàng rồi. Chàng không giải huyệt cho mình được đâu, chỉ có muội mới có thể giải huyệt cho chàng mà thôi.

Phùng Phá Thạch giận căm gan:

- Nàng điểm huyệt ta bây giờ nàng định làm gì ta đấy?

Thạch Cơ Cơ nheo mắt:

- Chàng chưa hiểu muội định làm gì ư?

- Ta chưa hiểu.

- Chàng chưa hiểu muội sẽ nói cho chàng nghe. Sư mẫu của muội nghe bọn cao thủ giang hồ đồn đãi chàng là một trang đệ nhất mỹ nam tử, xinh đẹp hơn cả Phan An, Tống Ngọc. Sư mẫu ái mộ chàng nên ra lệnh cho muội đi tìm bắt chàng mang về Hồng Loan cung cho sư mẫu hướng khoái lạc thần tiên. Chừng vài tháng sau đó, sư mẫu sẽ phế thải võ công của chàng, cho chàng uống một viên Hoán tâm hoàn cho chàng mất trí nhớ, ngày đêm hoan lạc với sư mẫu cho đến trọn đời. Muội vừa thấy chàng muội đã động tâm, không sao chịu nổi. Bây giờ muội hãy hưởng khoái lạc trước cùng chàng, sau đó muội đưa chàng về Hồng Loan cung cho sư mẫu hưởng sau. Chàng đã hiểu rõ rồi chứ?

Phùng Phá Thạch khiếp thầm:

- Nguy mất, nếu ta bị ả đưa tới Hồng Loan cung gặp yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi thì tánh mạng của ta sẽ chẳng còn. Có lẽ ả dùng ta để luyện một loại ma công gì đó tương tự như lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn ăn tim gan người. Ta phải tìm phương cách giải thoát mới xong.

Chàng hạ giọng:

- Nàng muốn cùng ta hưởng lạc thú nàng hãy giải huyệt cho ta. Ta bị điểm huyệt như thế này làm sao nàng hướng lạc được.

Thạch Cơ Cơ thản nhiên:

- Muội không cần phải giải huyệt cho chàng, muội vẫn hướng lạc thú thần tiên được như thường.

- Nàng làm thế nào hưởng lạc?

- Muội sẽ thay thế chàng làm chuyện đó. Chàng hãy an tâm nằm yên thụ hưởng khoái lạc.

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Nàng cho ta uống kỳ dâm phải không?

Thạch Cơ Cơ lắc đầu:

- Muội không cần cho chàng uống kỳ dâm, muội vẫn làm cho chàng và muội toại nguyện.

Soạt... soạt...

Thạch Cơ Cơ đã trở thành một pho tượng tuyệt tuyệt vời xuất hiện trước mắt Phùng Phá Thạch.

Thân hình ả căng trào như một núi lửa đang bốc cháy rừng rực, nhìn vào không sao cưỡng nổi dục tình phát động.

Phùng Phá Thạch tròn xoe đôi mắt gắn chặt vào thân hình rực lửa của mỹ nhân.

Chàng không còn vận công trấn áp được, dục tình liền bốc cháy trong cơ thể.

Soạt... soạt...

Phùng Phá Thạch đã trở về nguồn cội của loài người vào thời nguyên thủy.

Thân mình của chàng căng thẳng, ánh mắt dán chặt vào thân hình rực lửa của mỹ nhân.

Thạch Cơ Cơ nhìn Phùng Phá Thạch cười khúc khích:

- Chàng không chịu nổi rồi. Bây giờ muội sẽ thay thế cho chàng nhé.

Mỹ nhân xâm nhập... con thuyền cưỡi sóng nhấp nhô.

Thuyền cưỡi sóng, ánh mắt Thạch Cơ Cơ mơ màng như đang lạc hồn vào một thế giới thần tiên nào vậy.

Phùng Phá Thạch bất động không biết phải làm sao phản ứng, nhắm mắt lại hứng lấy trận mưa tình càng lúc càng thêm ào ạt.

Nửa thời thần sau đó, sóng gió dần dần dịu lại. Chợt bàn tay Thạch Cơ Cơ bấu lấy hai vai Phùng Phá Thạch bám chặt.

Mỹ nhân thở phì một tiếng rồi im đi.

Trong lúc thả hồn vào miền cực lạc, vô tình hai bàn tay Thạch Cơ Cơ bấu nhằm huyệt Xung

Quan của Phùng Phá Thạch trên hai vai.

Mỹ nhân cũng vừa gục trên người chàng nhắm mắt đi vào mộng.

Lập tức các huyệt đạo đang bị kiềm chế trên thân mình Phùng Phá Thạch được giải tỏa.

Phùng Phá Thạch mở mắt ra trông thấy Thạch Cơ Cơ đang nằm trên mình chàng.

Chàng hét:

- Yêu nữ, ngươi phải chết.

Tiếng hét xé mây của Phùng Phá Thạch khiến cho Thạch Cơ Cơ giật mình tỉnh giấc thần tiên.

Mỹ nhân mở hai mắt ra đúng lúc Phùng Phá Thạch vừa vỗ một chưởng vào ngọn đồi tuyệt của ả.

Bình...

Thạch Cơ Cơ không còn cách nào phản ứng kịp, rú lên một tiếng thê thảm.

Thân ngọc tuyệt vời của mỹ nhân bay vút ra khỏi cỗ xe song mã.

Huỵch!

Thạch Cơ Cơ rơi trở xuống đất, lồm cồm đứng lên, hai bên khóe miệng ứa máu tươi.

Chỉ vì quá gần, lại vừa mới tỉnh lại, không kịp ngưng tụ đủ nội lực, Phùng Phá Thạch chỉ sử dụng được hai thành công lực cho ngọn chưởng nên Thạch Cơ Cơ bị thương không nặng lắm, bằng không ả đã tan thây nát cốt đi rồi.

Mỹ nhân tròn đôi mắt còn rực lửa ái ân nhìn Phùng Phá Thạch như hãy còn tiếc rẻ phút giây cực lạc đã qua.

Phùng Phá Thạch phóng người lên hét lớn:

- Yêu nữ phải chết!

Chàng cất ngọn hữu chưởng lên vận đủ mười thành vỗ một đạo kình nặng vạn cân vào ngực Thạch Cơ Cơ. Nếu trúng nhằm ngọn chưởng này chắc chắn mỹ nhân chỉ còn là một khối thịt vụn, bởi trong cơn phẫn nộ, Phùng Phá Thạch đã sử dụng toàn lực quyết giết bằng được ả.

Thạch Cơ Cơ ngó thấy bóng chưởng khổng lồ quá đỗi kinh hoàng, hú lên một tiếng băng mình vào cánh rừng già.

Ầm...

Chưởng kình công trượt Thạch Cơ Cơ đánh gãy ngang cây cổ thụ đổ ầm xuống, chuyển rung khắp cả một vùng.

Đang cơn thịnh nộ, Phùng Phá Thạch toan đuổi theo Thạch Cơ Cơ lúc ấy chỉ còn là một chiếc bóng trắng thấp thoáng trong rừng. Nhưng chợt nhớ lại trên mình không có một mảnh vải nào, chàng liền thu hồi thân thủ.

Phùng Phá Thạch nhặt lấy y phục mặc vào, buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Chàng lẩm bẩm:

- Nguy thật, suýt nữa ta rơi vào tay ả yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi rồi. bây giờ ta không nên tới Hồng Loan cung vì chắc chắn ả Thạch Cơ Cơ chạy về báo động. Ả yêu phụ bố trí cạm bẫy ta đến đó sẽ sụp ngay, hãy chờ lúc khác gặp ả cũng chẳng muộn màng gì.

Nhìn trời vừa sụp tối, Phùng Phá Thạch trở lại con hùng mã leo lên chạy nhanh...

Chương 44 - Tái ngộ cố nhân

Cốp cốp cốp...

Đang ngồi trên chiếc giường điều tức, chợt nghe có tiếng gõ cửa, Phùng Phá Thạch liền mở hai mắt ra.

Chàng lắng tai nghe ngóng phía ngoài cánh cửa phòng đã đóng chặt.

Vừa thoát nạn nơi cánh rừng già, Phùng Phá Thạch tới thị trấn này thuê căn phòng trong khách điếm Vãng Lai, bỗng nhiên có người tới gõ cửa, trong lòng đã nghi hoặc.

Chàng chưa vội lên tiếng, chờ xem phản ứng bên ngoài.

Cốp cốp cốp...

Tiếng gõ cửa gấp hơn lần trước, chứng tỏ một người nào đó đang có chuyện gấp rút.

Phùng Phá Thạch cài lại thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào lưng, bước xuống giường tới đứng gần cánh cửa phòng.

Chàng dõng dạc:

- Ai?

Có tiếng vọng vào phòng:

- Ngu huynh đây, Phùng đệ đệ mở cửa mau đi.

Nghe tiếng nói người đó rất quen thuộc nhưng chưa nhận được là ai, Phùng Phá Thạch mở cánh cửa phòng vừa ngầm vận công đề phòng bất trắc.

Một gã đàn ông vận võ phục màu xanh bước vào phòng.

Nhận ra gương mặt gã áo xanh, Phùng Phá Thạch hoan hỉ kêu lên:

- Từ đại ca đó ư?

Gã áo xanh chính là Từ Tôn Công, nắm chặt lấy bàn tay Phùng Phá Thạch tươi cười:

- Chính là ngu huynh đây. Phùng hiền đệ, huynh nhớ đệ vô cùng. Huynh đi tìm kiếm đệ gần một tháng trời rồi, đến thị trấn Hoài Ân nghe tin đệ đang đi về thị trấn Liễu Châu này, huynh cấp tốc đuổi theo đệ tới đây hỏi thăm mãi mới biết đệ thuê căn phòng trong khách điếm Vãng Lai này. Huynh vui mừng khôn xiết.

Phùng Phá Thạch xúc động:

- Tiểu đệ cũng nhớ Từ đại ca không phút giây nào quên được, nhưng đệ muốn đi tìm đại ca, không biết đại ca đang ở nơi đâu, hôm nay gặp lại đại ca thật là hạnh ngộ.

Chàng nói luôn:

- Từ đại ca đi tìm đệ vì nhớ đệ ngoài ra còn chuyện gì nữa hay không?

Từ Tôn Công gật đầu:

- Ngu huynh tìm gặp Phùng hiền đệ để biết tình trạng của đệ hiện giờ như thế nào và cũng có vài chuyện rất cần thiết, muốn nói với đệ.

Phùng Phá Thạch tươi hẳn sắc diện:

- Từ đại ca, lâu ngày chúng ta mới được gặp lại, bây giờ hãy tìm một tửu quán kín đáo uống vài chung rượu tao phùng rồi sẽ cùng nhau đàm đạo.

Phùng Phá Thạch và Từ Tôn Công rời khỏi căn phòng, ra ngoài tới tửu điếm Tứ Hải chọn một chiếc bàn kín đáo cùng ngồi xuống ghế.

Phùng Phá Thạch gọi tên tửu bảo đem rượu thịt ra. Hai người cùng nhau đối ẩm.

Rượu được vài tuần, Phùng Phá Thạch đặt chung xuống bàn nhìn Từ Tôn Công:

- Từ đại ca, lần gặp trước đại ca nói với tiểu đệ đại ca trở về Chấn Viễn tiêu cục, sau đó viếng thăm sư bá. Đệ muốn biết hiện nay tình trạng tiêu cục ra sao rồi.

Từ Tôn Công bằng một giọng buồn buồn:

- Ngu huynh trở về Chấn Viễn tiêu cục trông thấy chỉ còn lại những đống tro tàn.

Huynh không còn nơi nương tựa nên trở về núi, học được vài chiêu do sư phụ truyền cho rồi trở ra chốn giang hồ đi tìm Phùng hiền đệ. Dọc đường nghe được cái tin có liên hệ đến đệ, nay gặp được đệ huynh nói trước để cho đệ cẩn mật đề phòng những chuyện sắp tới.

Phùng Phá Thạch chú tâm:

- Tin gì có liên quan đến tiểu đệ, xin Từ đại ca nói cho đệ được biết.

Đảo mắt nhìn trong tửu điếm quan sát một lượt, giọng nói của Từ Tôn Công hạ thấp như sợ có người nghe lén:

- Trên đường đi tìm Phùng hiền đệ, huynh vào đại tửu lâu Hoàng Hạc Lâu, nơi đó có nhiều tin tức rất quan trọng. Huynh ngồi ăn uống nghe bên các bàn gần đó một số cao thủ hắc bạch chừng trên ba mươi người bàn tán với nhau rất sôi nổi về chuyện ngũ đại môn phái đang quy tụ quần hùng hắc bạch đối phó với hiền đệ.

Phùng Phá Thạch cau mày:

- Bọn ngũ đại môn phái quy tụ quần hùng hắc bạch đối phó với tiểu đệ thế nào, Từ đại ca có nghe bọn họ nói không?

Từ Tôn Công gật đầu:

- Huynh nghe rất rõ ràng. Bọn cao thủ hắc bạch trong đại tửu lâu nói với nhau là ngũ đại môn phái do phái Thiếu Lâm cầm đầu triệu tập các cao thủ trong hai đạo hắc bạch lập liên minh lấy

tên là Liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần. Liên minh này có khoảng trên một ngàn cao thủ, sẽ chọn một vị trí đấu trường dẫn dụ hiền đệ tới đó bao vây...

giết hiền đệ...

Toàn thân Phùng Phá Thạch căng thẳng:

- Bọn ngũ đại môn phái chọn vị trí nào làm đấu trường, Từ đại ca có nghe tới không?

- Huynh không nghe bọn cao thủ nói đến chuyện này, huynh chỉ nghe bọn họ bàn tán với nhau về mưu đồ của ngũ đại môn phái trong trận đấu sắp tới.

- Ngũ đại môn phái có mưu đồ gì?

- Ngũ đại môn phái bề ngoài dùng chiêu bài liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần nhưng kỳ thực bên trong chỉ vì tham vọng muốn chiếm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của Phùng hiền đệ, hiền đệ có nghe cái tin này chưa?

Nhớ lại những lời của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Phùng Phá Thạch khẽ gật:

- Tiểu đệ đã nghe chuyện này một lần rồi những chưa rõ ràng. Từ đại ca có nghe bọn họ nói chừng nào ngũ đại môn phái khai chiến với tiểu đệ không?

- Ngu huynh nghe nói có lẽ từ đây tới đêm rằm liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần sẽ gửi chiến thư cho Phùng hiền đệ hẹn ngày phó hội. Cứ theo bọn cao thủ bàn cãi nếu đêm đó đệ không tới phó hội, liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần sẽ ra lệnh cho tất cả các cao thủ bủa vây đệ trên khắp chốn giang hồ tìm giết cho bằng được đệ.

Từ Tôn Công hỏi:

- Tình thế khẩn trương như vậy ngu huynh muốn biết tới đêm rằm hiền đệ có tới đấu trường đối phó với bọn ngũ đại môn phái hay không?

Ngẫm nghĩ một lúc, Phùng Phá Thạch hừ lạnh:

- Bọn ngũ đại môn phái đã xô đẩy tiểu đệ tới bước đường cùng vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, lẽ nào tiểu đệ lại chạy trốn hay sao. Đêm rằm đệ sẽ tới đó cùng bọn chúng quyết một trận thư hùng.

Từ Tôn Công lo lắng:

- Liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần có tới hàng ngàn cao thủ hắc, bạch, lại còn có các đại cao thủ công lực cao thâm vô lượng. Một mình Phùng hiền đệ cô thân độc mã, độ liệu có thắng nổi bọn họ hay không. Ngu huynh khuyên hiền đệ hãy nên suy nghĩ lại cẩn thận rồi quyết định, kẻo có điều hối tiếc ở sau này.

Phùng Phá Thạch nhất quyết:

- Tiểu đệ không tới phó hội với bọn ngũ đại môn phái không được, Từ đại ca có hiểu tại sao không?

Từ Tôn Công nhìn thẳng vào mắt Phùng Phá Thạch:

- Tại sao, Phùng hiền đệ hãy nói cho ngu huynh được biết?

Phùng Phá Thạch phân tích:

Tại vì bọn ngũ đại môn phái và các bang hội cùng các cao thủ hắc, bạch trúng nhằm cái kế Tá nhân chi thủ của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn. Lão sử dụng cả ngũ đại môn phái và các bang hội, bày ra cái liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần đẩy đệ vào bước đường cùng, bắt buộc đệ phải khai sát giới. Hai bên sát phạt lẫn nhau, thịt rơi máu đổ, tạo sự oán thù với đệ để tiếp tục chém giết lẫn nhau cho tới khi thực lực tất cả cạn kiệt, lão sẽ xuất hiện chỉ một hồi trống quân, lão sẽ tiêu diệt tất cả hai đạo hắc, bạch tọa hưởng kỳ thành, chiếm lấy ngôi bá chủ võ lâm. Bằng nếu đệ lánh mặt không tới dự, bọn ngũ đại môn phái sẽ thừa cơ hội bố trí cao thủ bao vây đệ trên khắp chốn giang hồ. Đệ sẽ chẳng còn một chỗ dung thân, đừng nói tới chuyện báo thù tiết hận cho phụ thân và các mối huyết thù khác, đệ cần phải trả cho xong. Vì vậy đệ phải tới phó hội, đánh với bọn cao thủ hắc, bạch đạo luôn cả ngũ đại môn phái một trận đại lưu huyết cho bọn chúng kinh tâm tán đởm, khiến cho liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần của bọn họ tan rã, phá vỡ quỷ kế Tá nhân chi thủ của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, phá vỡ luôn cái biện pháp cô lập đệ, như vật mới là thượng sách.

Từ Tôn Công gật đầu:

- Phùng hiền đệ tính toán không sai, nhưng sẽ có hai điều bất lợi cho hiền đệ.

Phùng Phá Thạch thăm dò:

- Hai điều bất lợi gì?

Từ Tôn Công nói:

- Điều thứ nhất: nếu Phùng hiền đệ tới phó hội trong đêm rằm sắp tới, chắc chắn đấu trường sẽ diễn ra một trận đại lưu huyết kinh hồn, thây chất thành gò, máu chảy thành sông. Hiền đệ sẽ mang lấy cái tiếng là một hung thần tàn ác nhất trong lịch sử võ lâm kim cổ, muôn đời chẳng có cách nào gột rửa được. Còn điều thứ hai...

Phùng Phá Thạch rung động trong lòng:

- Điều thứ hai thế nào?

Từ Tôn Công đáp:

- Bằng, nếu như Phùng hiền đệ trong đêm phó hội gặp điều bất hạnh thì còn biết lấy ai báo thù cho Phùng thúc thúc và các mối huyết thù như hiền đệ đã nói với ngu huynh. Hiền đệ có nghĩ ra như thế hay không?

Cau mày suy nghĩ một lúc, ánh mắt của Phùng Phá Thạch sáng rực, giọng nói căm thù:

- Tiểu đệ đã từng nghĩ tới điều này, tình thế nay nếu tiểu đệ nhượng bộ thì chẳng khác nào vua Tề nhường đất cho Tần Thủy Hoàng, cuối cùng phải mất nước. Còn nếu đệ sợ mang lấy cái tiếng là một hung thần tàn ác, không nhúng tay vào máu, có khác nào vua nhà Tống đi đánh giặc vì lòng nhân đạo không chịu giết vua quan Sở, sau cùng cũng bị mất nước. Đệ quan niệm rằng, phàm bất cứ trận giao đấu nào, kẻ thù cũng phải tàn nhẫn. Nếu ta không giết địch, địch sẽ giết ta. Huống hồ bọn họ có tới hàng ngàn cao thủ vây đánh một mình đệ, nếu đệ không tàn

sát, làm thế nào bảo trọng được bản thân mình, còn nói chi tới chuyện báo thù cho phụ thân, cho sư thúc Tạ Chử Giang, cho sư phụ. Từ đại ca hãy nghĩ lại có đúng thế không?

Từ Tôn Công gật đầu:

- Những lời phân tích của Phùng hiền đệ quả thật tinh tường. Đúng thật bọn ngũ đại môn phái đã đẩy hiền đệ vào cái thế phải tự cứu lấy mình bằng với bất cứ giá nào.

Nhưng theo ngu huynh dù cho cảnh ngộ nào, hiền đệ cũng phải bảo trọng lấy bản thân, các mối huyết thù năm nay không trả được hãy đợi năm sau, đừng quá nóng nảy sẽ hỏng cả đại sự.

Phùng Phá Thạch cảm kích:

- Tiểu đệ đa tạ những lời chỉ giáo của Từ đại ca. Đêm phó hội đệ sẽ tùy cơ ứng biến.

Từ Tôn Công chưa kịp nói thêm chợt thấy tên tửu bảo từ trong chạy tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch. Gã khúm núm:

- Tiểu nhân xin được hỏi: công tử có phải là Phùng Phá Thạch công tử không?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Phải! ngươi hỏi ta có chuyện gì không?

Tên tửu bảo nói:

- Thưa Phùng công tử, vừa rồi có một vị hòa thượng gọi tiểu nhân ra ngoài nhờ tiểu nhân trao một lá thư cho công tử.

Nghe tên tửu bảo nói tới hòa thượng, Phùng Phá Thạch đã hiểu chuyện gì sắp xảy ra rồi.

Chàng bảo:

- Ngươi hãy trao lá thư đó cho ta.

Tên tửu bảo khúm núm trao lá thư cho Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch cầm lấy lá thư nhìn quá nhận ra có ba chữ đề ngoài:

“Hạ chiến thư.”

Phùng Phá Thạch khẽ hừ một tiếng, móc lấy một lạng vàng dúi vào bàn tay tên tửu bảo.

Ngó thấy nén vàng, tên tửu bảo cầm lấy mặt mày hớn hở, vòng hai tay rối rít:

- Đa tạ công tử, công tử thật là hào hoa.

Gã nhảy cẩng lên, tíu tít chạy đi.

Phùng Phá Thạch mở lá chiến thư ra đọc. Thư viết như sau:

“Phùng Phá Thạch!

Nếu ngươi có đủ gan mật, đêm mai nhằm ngày rằm tháng bảy tới dãy núi Tuyết Lãnh sơn Ngũ

Lý bình phó hội quần hùng hắc, bạch. Bằng nếu ngươi khiếp nhược, trốn tránh hãy mau tìm chốn thâm sơn, cùng thủy an phận trọn đời, đừng bao giờ ra chốn giang hồ tác oai, tác quái như từ bấy lâu nay nữa. Ngược lại, liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần sẽ xé xác ngươi ra.

Minh chủ liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần.

Thần tăng Vô lượng thiền sư."

Phùng Phá Thạch trợn mắt nghiến răng:

- Lão trọc ngu xuẩn, tiểu gia thề sẽ giết bọn ngươi.

Từ Tôn Công hỏi:

- Phùng hiền đệ, lá thư gì vậy?

Phùng Phá Thạch vẫn còn giận dữ:

- Lão trọc Vô Lượng thiền sư phái Thiếu Lâm hạ chiến thư cho tiểu đệ.

Chàng trao lá chiến thư cho Từ Tôn Công:

- Từ đại ca hãy đọc lá chiến thư đây để hiểu rõ tâm địa của bọn ngũ đại môn phái.

Từ Tôn Công tiếp lấy lá hạ chiến thư chiêu Vô Lượng thiền sư đọc qua.

Đọc xong Từ Tôn Công buông tiếng thở dài:

- Ngu huynh đã nói rồi, sớm muộn gì liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần cũng hạ chiến thư cùng Phùng hiền đệ. Huynh muốn biết hiền đệ có tới phó hội hay không?

Sát khí bốc mờ trên gương mặt tuyệt thế, Phùng Phá Thạch quả cảm:

- Lão trọc Vô Lượng thiền sư đã thách thức tiểu đệ, đẩy đệ vào cái thế tận cùng, lẽ nào đệ lại sợ lão hay sao. Đệ nhất định sẽ tới Tuyết Lãnh sơn phó hội.

Từ Tôn Công lo lắng:

- Phùng hiền đệ hãy nên tự lượng lấy sức mình. Huynh nhắc lại một lần nữa, liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần có tới hàng ngàn cao thủ hắc, bạch, trong đó có một số đại cao thủ võ công tuyệt luân, một mình hiền đệ có kham nổi hay không?

Phùng Phá Thạch cương quyết:

- Trong trường hợp này dù muốn dù không tiểu đệ cũng chẳng còn cách nào hơn nữa. Đệ sẽ tới Ngũ Lý bình phó hội dù nguy hiểm đến đâu đệ cũng không bao giờ lùi bước.

Chàng nghiến răng:

- Tiểu đệ sẽ đánh một trận sinh tử với lão trọc Vô Lượng thiền sư và bọn ngũ đại môn phái, dạy cho bọn họ một bài học sau nhất đừng làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn nữa.

Từ Tôn Công lại thở dài:

- Phùng hiền đệ đã quyết tâm, ngu huynh không thể nào ngăn cản được. Huynh chỉ khuyên hiền đệ cho dù bất cứ cảnh ngộ nào huynh đệ cũng nên nhớ lấy trên mình còn gánh nặng mấy mối huyết thù chưa trả.

Hắn tiếp:

- Bây giờ ngu huynh có chuyện rất cấp bách phải đi, nếu còn cơ hội huynh sẽ gặp lại huynh đệ. Đêm mai huynh đệ hãy bảo trọng.

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Tiểu đệ xin ghi nhớ lời dặn bảo của Từ đại ca.

Chàng gọi tên tửu bảo trả tiền rượu thịt rồi dắt tay Từ Tôn Công rời khỏi tửu điếm.

Từ Tôn Công đứng nhìn Phùng Phá Thạch một lúc lâu như không nở chia tay trong giờ phút quyết liệt này, sau đó hắn cất giọng buồn buồn:

- Phùng hiền đệ, huynh xin tạm biệt.

Phùng Phá Thạch lưu luyến:

- Từ đại ca, tạm biệt…

Lại nhìn Phùng Phá Thạch một lần chót, Từ Tôn Công thi triển khinh công ra đi…

Đứng nhìn theo chiếc bóng của Từ Tôn Công đã hút mờ trong đêm trăng, Phùng Phá Thạch thở dài buồn bã.

Từ Tôn Công ra đi rồi, Phùng Phá Thạch cảm thấy lòng mình cô đơn, trống lạnh.

Chàng bước đi chầm chậm trở về khách điếm Vãng Lai.

o O o

Phùng Phá Thạch mở cánh cửa phòng ra, đưa mắt nhìn vào phía trong đã phải sửng sốt.

Qua ánh sáng bạch lạp trên bàn, Phùng Phá Thạch nhận ra một nữ nhân đang nằm trên giường mặt quay vào quay vào vách, không nhận ra được khuôn mặt.

Phùng Phá Thạch kinh hãi khẽ thầm:

- Nữ nhân nào lại vào nằm đây?

Chàng nhẹ chân bước vào phòng, tới gần giường chú mắt nhìn kỹ gương mặt nữ nhân.

Bỗng chàng bật thốt:

- Lâm Phùng Chân!

Chàng không ngờ Lâm Phùng Chân lại biết chàng ở trong căn phòng này mà đến tìm chàng.

Tiếng kêu của Phùng Phá Thạch làm cho Lâm Phùng Chân giật mình thức giấc.

Nàng ngồi lên nhận ra Phùng Phá Thạch liền reo vui:

- Phùng ca ca đó ư?

Phùng Phá Thạch ngồi xuống giường gật đầu:

- Chính là huynh đây. Lâm muội tới từ bao giờ?

Lâm Phùng Chân chớp đôi mắt:

- Muội vào phòng này từ lâu chờ Phùng ca ca. Ca ca đi đâu vậy?

Phùng Phá Thạch nhìn Lâm Phùng Chân:

- Huynh cùng một vị bằng hữu ngồi trong tửu điếm Tứ Hải trở về, kế gặp Lâm muội.

Chàng hỏi:

- Lâm muội tìm huynh có chuyện gì cần kíp hay không?

Lâm Phùng Chân khẽ gật:

- Muội đi tìm Phùng ca ca để cho ca ca hay một tin vô cùng quan trọng.

Phùng Phá Thạch hiểu ngay là chuyện gì rồi, nhưng vẫn hỏi Lâm Phùng Chân:

- Tin quan trọng gì, Lâm muội hãy nói mau?

Sắc mặt của Lâm Phùng Chân nghiêm trọng:

Lão hòa thượng Vô Lượng thiền sư tuân lệnh lão Xích Phát Đại Ma Tôn thành lập liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần, chọn đấu trường tại Ngũ Lý bình trong dãy núi Tuyết Lãnh sơn, sẽ hạ chiến thư cho Phùng ca ca tới phó hội, giết ca ca, đoạt lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Chẳng hay ca ca có nhận hạ chiến thư hay chưa?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

Lão trọc Vô Lượng thiền sư mệnh danh là Minh chủ liên minh vừa gửi hạ chiến thư cho huynh, thách thức huynh đêm mai tới Tuyết Lãnh sơn phó hội.

Lâm Phùng Chân lo sợ:

- Phùng ca ca định lẽ nào. Đêm mai ca ca có tới Tuyết Lãnh sơn phó hội quần hùng hay không?

Tất nhiên là huynh phải tới núi Tuyết Lãnh sơn phó hội vào đêm mai. Huynh không thể nào khước từ được.

Chàng hỏi nàng:

- Lâm muội, đêm mai Bang chủ Kỳ Môn bang có tới Tuyết Lãnh sơn phó hội hay không?

Lâm Phùng Chân khẽ gật:

- Lão hòa thượng Vô Lượng thiền sư gửi thiếp mời gia gia của muội phải tới tham dự, không

được vắng mặt. Gia gia muội sẽ tới phó hội vào đêm mai, nhưng gia gia có nói với muội gia gia sẽ tìm cách lẩn tránh giao đấu.

Nàng nói tiếp:

- Phùng ca ca, cứ theo ý muội đêm mai ca ca không nên tới núi Tuyết Lãnh sơn phó hội, bởi vì bọn ngũ đại môn phái đã có quyết tâm phải giết cho bằng được ca ca. Bọn họ có tới hàng ngàn cao thủ, một mình ca ca làm sao có thể chống lại nổi. Ca ca có điều gì muội làm sao sống được.

Phùng Phá Thạch cương quyết:

- Lâm muội chưa rõ, bọn ngũ đại môn phái đã đẩy huynh vào con đường cùng, huynh không tới phó hội không được. Huynh đành đánh cuộc với số mệnh lần này.

Ánh mắt của Lâm Phùng Chân chớp sáng:

- Phùng ca ca, nếu ca ca cương quyết đêm mai tới Tuyết Lãnh sơn phó hội hãy cho muội đi theo cùng. Muội không thể để cho ca ca một mình tới đó.

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Lần đi phó hội này muôn phần nguy hiểm, lành ít dữ nhiều, chưa biết rồi định số sẽ ra sao. Muội đi theo huynh sẽ có điều tổn thất cho muội, tốt nhất là muội đừng đi theo huynh thì hơn.

Lâm Phùng Chân cương quyết:

- Phùng ca ca và muội là tình nghĩa phu thê. Lẽ nào muội lại đứng ngoài nhìn một mình ca ca phải đương đầu với hàng ngàn cao thủ. Muội nhất định chết sống với ca ca, xin ca ca đừng ngăn cản muội.

Phùng Phá Thạch vô cùng xúc động trước tình yêu chân thành của Lâm Phùng Chân.

Lần trước nàng tưởng chàng đã chết dưới vực sâu, nàng toan nhảy xuống vực chết theo chàng. Lần này lại cương quyết sống chết với chàng khiến cho chàng bồi hồi khôn tả.

Phùng Phá Thạch hiểu rồi không thể nào ngăn cản Lâm Phùng Chân được, nên khẽ gật đầu:

- Lâm muội đã cương quyết huynh không thể nào ngăn cản được, có điều lúc tới phó hội Tuyết Lãnh sơn, muội hãy đứng ngoài đừng lâm trận. Chỉ vì võ công của muội còn kém, muội nhảy vào vòng chỉ thiệt lấy thân, không ích lợi gì đâu.

Lâm Phùng Chân vui mừng:

- Muội xin vâng lời Phùng ca ca. Nhưng tới lúc đó muội sẽ tùy cảnh ngộ ứng phó.

Phùng Phá Thạch cảm kích trước sự lo lắng chu đáo của Lâm Phùng Chân, ôm nàng vào lòng khẽ gọi:

- Huynh xin cảm tạ Lâm muội đã hết lòng với huynh, dám chết sống vì huynh...

Chương 45 - Phó hội quần hùng

Từ buổi trưa đến chiều đã có tới trên một ngàn cao thủ trong hai đạo hắc, bạch kẻ đi ngựa, người sử dụng khinh công từ bốn phương trời lục tục kéo tới dãy núi Tuyết Lãnh sơn.

Dãy núi này có nhiều ngọn núi tiếp nhau nằm trên cao hơn một ngàn trượng, cực kỳ hiểm trở. Chính giữa là một bình nguyên chu vi trên năm dặm, có dại mọc đầy. Giang hồ đặt cho cái tên là Ngũ Lý bình.

Nơi đây chỉ có một con độc đạo dẫn vào Ngũ Lý bình, bốn bề vách núi chập trùng hiểm trở, khỉ vượn khó leo.

Cách nay trên một trăm năm, Ngũ Lý bình này đã nổ ra một trận đại lưu huyết kinh hồn giữa gần hai ngàn cao thủ hắc, bạch và lão đại kỳ nhân Ma Diện Thiên Tà. Rốt cuộc có gần bốn trăm người vong mạng, trên hai trăm người trọng thương. Thây chất thành gò, máu chảy thành suối, chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm kim cổ.

Từ đó đến nay Ngũ Lý bình trong dãy núi Tuyết Lãnh sơn này không có diễn ra một trận đại lưu huyết nào tương tự như vậy nữa, nhưng tiếng tăm hãy còn vang dội, ai ai nghe tới cũng phải rùng mình, khiếp đảm.

Bọn cao thủ giang hồ đều nghĩ cho tới vài trăm năm sau nữa chắc chắn không hề có xảy ra một trận đại ác chiến kinh thiên động địa như thế này nữa.

Nào ngờ đêm nay Ngũ Lý bình sắp diễn ra một trận đại lưu huyết kinh hồn chẳng khác nào trận đại lưu huyết trên một trăm năm về trước. Trên một ngàn cao thủ hắc, bạch sẽ giao tranh cùng với một nhân vật Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch.

Tất cả chưa có một ai dám đoán được hậu quả sau trận đại ác chiến thảm khốc đến dường nào.

Nắng chiều chưa tắt hẳn, trên sân cỏ Ngũ Lý bình đã có mặt ngũ đại môn phái:

- Vô Lượng thiền sư của môn phái Thiếu Lâm, Minh chủ đại hội liên minh quần hùng diệt trừ Tiểu Huyết Thần.

- Thần Phong đạo trưởng của môn phái Võ Đang.

- Diệu Tịnh sư thái của môn phái Nga Mi.

- Thiên Ấn đạo trưởng của môn phái Côn Luân.

- Pháp Thiền đạo trưởng của môn phái Thanh Thành.

Năm nam nữ đạo nhân chủ trì trận đại quyết đấu cùng với Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch.

Kế đó còn có:

- Lâm Kiến Chương, Bang chủ Kỳ Môn bang.

- Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Hội chủ Quần Thư hội.

- Thạch Cơ Cơ, nữ đệ tử Cung chủ Hồng Loan cung Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Ngoài ra lại còn có:

- Mười hai đại cao tăng của môn phái Thiếu Lâm và bảy mươi hai đạo nhân Kim La Hán trận.

- Hai mươi tám đạo nhân áo xanh trong nhị thập bát tú của phái Võ Đang.

- Sáu mươi tám đạo sĩ áo đỏ Hồng Kỳ trận của phái Côn Luân.

Một trăm lẻ tám đạo sĩ áo đen U minh trận của phái Thanh Thành. Trên một ngàn cao thủ hắc, bạch từ bốn phương trời kéo tới Ngũ Lý bình phó hội.

Tất cả đều là thành viên của liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch.

Không thấy lão Giáo chủ Thần Đạo giáo Xích Phát Đại Ma Tôn và chúng giáo đồ.

Quần hùng hắc, bạch vừa tề tựu trên sân cổ Ngũ Lý bình đã dàn thành đội ngũ chỉnh tề, bố trí bốn bề, tám hướng, khắp cả mọi nơi, dù một con kiến cũng không thể lọt qua.

Ai ai cũng đều hiểu như nhau trận đấu đêm nay vô cùng khốc liệt, máu rơi thịt đổ vì thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch đã huyết tẩy hàng trăm môn đồ Thanh Vân bang, Long Hổ hội, và Bạch Kỳ bang đến nay vẫn còn gây khủng khiếp trên chốn giang hồ nên quần hùng hắc, bạch chưa biết số phận rồi sẽ ra sao.

Chưa đến giờ khai mạc đại hội bầu không khí trên sân cỏ Ngũ Lý bình căng thẳng cực kỳ.

Quần hùng hắc, bạch bàn tán xôn xao về trận ác chiến trong đêm nay.

Kẻ cho Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch phải chết trong đêm nay với thế cô không thể đương đầu nổi với hàng ngàn cao thủ.

Người lại bảo nếu giết được Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch phải có tới vài trăm cao thủ bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm thảm sát.

Có bọn lại nói đêm phó hội này sẽ không diệt nổi Phùng Phá Thạch vì gã có cái thân pháp biến hiện như loài ma quỷ. Gã sẽ thoát khỏi vòng chiến một cách dễ dàng.

Quần hùng lời qua tiếng lại cãi vã với nhau càng lúc càng thêm dữ dội.

Trong lúc quần hùng đang ồn ào, chính giữa sân cỏ Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thiên Ấn đạo trưởng dúm lại thì thầm bàn tính lợi hại.

Pháp Thiền đạo trưởng day qua Vô Lượng thiền sư khẽ giọng:

- Vô Lượng thiền sư, nếu đêm nay chúng ta giết được tiểu tử Phùng Phá Thạch, chiếm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đạo hữu xử lý thế nào?

Vô Lượng thiền sư thì thầm:

- Lệnh của Giáo chủ Thần Đạo giáo buộc chúng ta nếu chiếm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải lập tức dâng nộp cho lão, không được giấu diếm. Nhưng nếu chúng ta trao pho bí kíp cho Thần Đạo giáo, lão Xích Phát Đại Ma Tôn luyện được hai chiêu vô địch, chắc chắn ngũ đại môn phái của chúng ta sẽ hoàn toàn bị lão tiêu diệt, chiếm lấy ngôi bá chủ võ lâm.

Ngẫm nghĩ phút giây, Vô Lượng thiền sư nói tiếp:

- Cứ theo thiển ý của bần tăng, khi chúng ta chiếm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải giấu nhẹm đi, đừng giao nộp cho lão Xích Phát Đại Ma Tôn là an toàn. Chẳng hay chư vị đạo hữu còn có cao kiến gì hay không?

Thần Phong đạo trưởng khẽ gật:

- Chính bần đạo cũng vừa nghĩ ra như thế. Ngũ đại môn phái của chúng ta lâu nay lãnh đạo quần hùng hắc, bạch đạo thay nhau nối tiếp chức vị Minh chủ võ lâm, giang hồ mới được bình yên, vô sự. Nhưng mấy năm vừa qua, thế lực của chúng ta có phần suy yếu vì thực lực của Thần Đạo giáo quá hùng mạnh, năm lão Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân và Lưỡng Diện Quái Nhân công lực đều cao thâm vô lượng. Nếu chúng ta giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho năm lão có khác nào chắp cánh cho hùm thêm vây. Tốt nhất khi chiếm được pho bí kíp, chúng ta hãy giấu nhẹm nó đi, bí mật luyện hai chiêu vô địch, sau đó không còn lo sợ năm lão nữa. chúng ta sẽ lật ngược lại tình thế nguy ngập hiện nay, như vậy là thượng sách.

Diệu Tịnh sư thái góp ý:

- Nhị vị đạo hữu nói rất chí lý. Chúng ta không thể nào để mất ngôi vị Minh chủ võ lâm được, nếu mất là bị diệt vong. Có điều chuyện này chúng ta hãy hết sức bí mật trong hành động, cứ như bần ni nghĩ, chắc chắn lão Xích Phát Đại Ma Tôn đã phái rất nhiều giáo đồ Thần Đạo giáo theo dõi cuộc diện trong đêm nay. Tốt hơn sau khi giết gã tiểu tử Phùng Phá Thạch, chúng ta hãy dùng hỏa lực đốt cháy thi thể gã, hoặc sử dụng chưởng lực đánh nát thây gã ra, phi tang pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đó là thượng kế an toàn nhất.

Thiên Ấn đạo trưởng khen ngợi:

Diệu Tịnh sư thái quả thật cao minh. Chúng ta sử dụng diệu kế đó quả thần không hay, quỷ không biết, đừng nói là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo của lão Xích Phát Đại Ma Tôn hiểu nổi. Nếu chúng ta giấu nhẹm được pho bí kíp đó, ngũ đại môn phái sẽ an nhiên như bàn thạch. Ngôi vị Minh chủ võ lâm vẫn còn ở trong tay ngũ đại môn phái của chúng ta. Từ đó chẳng còn lo sợ cái nạn Thần Đạo giáo như từ trước nữa.

Năm vị nam nữ đạo nhân ngũ đại môn phái bàn tính xong, xem như đã chu đáo, cùng im lắng, chống nhìn ra con độc đạo chờ Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch xuất hiện.

Trời tối hẳn.

Vầng trăng sáng từ dưới ngọn núi xa nhô lên dội ánh sáng tràn ngập trên sân cỏ Ngũ Lý bình.

Giờ phó hội quần hùng diệt trừ Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch sắp đến, quần hùng nhao nhao lên rồi im bặt. Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía con đường độc đạo dẫn vào Ngũ Lý bình.

Chương 46 - Đại hội mở màn

Giờ phó hội đã đến!

Bầu không khí trên sân cỏ Ngũ Lý bình khẩn trương lên cực độ.

Quần hùng im phăng phắc, nín thở đợi chờ Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch xuất hiện.

Hàng ngàn ánh mắt của hàng ngàn cao thủ hắc bạch đạo đổ xô về hướng con đường độc đạo dẫn vào sân cỏ Ngũ Lý bình.

Năm vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thiên Ấn đạo trưởng đứng giữa đấu trường, mắt hướng ra ngoài con đường độc đạo đợi chờ.

Quần hùng hắc bạch, luôn cả năm vị đạo nhân ai ai cũng nghĩ Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch sẽ đi ngã độc đạo tới phó hội.

Đột nhiên.

Từ trên bầu trời xa dưới ánh trăng sao, một chiếc bóng xuất hiện lao vùn vụt tới sân cỏ Ngũ Lý bình.

Nhận ra chiếc bóng trên bầu trời thẳm, quần hùng hắc bạch la hét như sấm động:

- Tiểu Huyết Thần!

- Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch!

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch!

Tiếng quát la trấn động khắp Ngũ Lý bình năm dặm dài, một lúc mới chịu im đi.

Đa số quần hùng hắc bạch đạo từ lâu chỉ nghe tiếng tăm lừng lẫy của Phùng Phá Thạch nhưng chưa biết mặt chàng một lần nào. Đến nay bọn họ muốn nhìn xem chân diện mục của chàng như thế nào mà lại là một nhân vật thần quái.

Có người nói Phùng Phá Thạch là một gã thiếu niên mặt mũi cực kỳ tuấn mỹ, như Phan An tái thế, Tống Ngọc hiện sinh. Có kẻ lại cho chàng là một nhân vật hình dung cổ quái như loài quỷ dữ dưới a-tỳ. Đêm nay đến phó hội quần hùng, họ vừa có tham vọng tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, cũng vừa có ý nhận diện chàng.

Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch sắp tới đấu trường, bầu không khí căng thẳng đến tưởng chừng ngạt đi cả sự thở.

Quần hùng hắc bạch ai ai cũng đều nghĩ một trận đại lưu huyết kinh hồn vô tiền khoáng hậu sẽ diễn ra trên sân cỏ Ngũ Lý bình này chẳng kém gì trận đại lưu huyết giữa lão đại kỳ nhân Ma Diện Thần Tà và gần hai ngàn cao thủ hắc bạch cách nay trên một trăm năm về trước, với gần năm trăm cao thủ phơi xác tại đấu trường.

Nháy mắt, chiếc bóng tới trên bầu trời sân cỏ Ngũ Lý bình.

Chiếc bóng vạch một vòng tròn trên sân trung rồi đáp xuống đấu trường nhẹ nhàng, không một tiếng động nhỏ, một hạt cát cũng không bay.

Chiếc bóng hiện ra một thiếu niên vận lam y, mặt mũi cực kỳ tuấn mỹ, hai mắt sáng rực tợ hai ánh tinh cầu, lưng đeo thanh trường kiếm, uy nghi như một tiểu thiên thần từ trên trời vừa giáng hạ xuống trần gian.

Quần hùng hắc bạch lại quát to:

- Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch!

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch!

Tiếng quát chấn động một lúc khá lâu mới chịu im đi.

Hàng ngàn ánh mắt đổ dồn về gã thiếu niên lam y vừa xuất hiện chính là Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn quanh sân cỏ Ngũ Lý bình một lượt.

Nhận ra có tới hàng ngàn cao thủ hắc bạch, đúng như lời nói của Từ Tôn Công đêm trước, Phùng Phá Thạch nhủ thầm:

Đêm nay ta đã gặp chuyện lành ít dữ nhiều. Chưa biết rồi hậu quả sẽ ra sao, chết sống lẻ nào, nhưng ta nhất định phải đánh một trận ác liệt cho bọn đạo nhân ngũ đại môn phái và bọn cao thủ hắc, bạch có tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải chùn bước, sau này không còn rình rập, tìm kiếm ta như trước nữa.

Vô Lượng thiền sư bước tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch cách ba trượng.

Lão đạo nhân niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật, tiểu thí chủ là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đó phải không?

Phùng Phá Thạch gật đầu bình tĩnh:

- Không sai, ta chính là Phùng Phá Thạch đêm qua đã nhận được chiến thư, đêm nay tới phó hội đây.

Chàng hỏi:

- Lão hòa thượng có phải là Vô Lượng thiền sư, môn phái Thiếu Lâm mà cũng là Minh chủ liên minh đó không?

Vô Lượng thiền sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Bần tăng chính là Vô Lượng thiền sư, chủ trì đêm phó hội quần hùng này, đêm qua đã phái người tìm tiểu thí chủ thỉnh mời đến đây phó hội.

Dù đã biết mục đích của Vô Lượng thiền sư trong đêm phó hội quần hùng nhưng Phùng Phá Thạch vẫn hỏi:

- Tiểu gia muốn biết lão hòa thượng tụ hợp quần hùng hắc bạch hơn một ngàn người, luôn cả ngũ đại môn phái khai diễn cuộc đối phó đêm nay với dụng tâm gì?

Vô Lượng thiền sư bằng một giọng vừa nghiêm chỉnh, vừa từ hòa đúng như một kẻ chân tu:

- Từ mấy tháng nay tiểu thí chủ đã sát hại hàng trăm cao thủ hắc bạch, gây ra tội ác tày trời, lại còn tiếp diễn chưa biết tới bao giờ mới chịu chấm dứt. Bần tăng vì niệm chút đức hiếu sinh của đấng từ bi Phật tổ và lời thỉnh cầu của quần hùng trong hai đạo hắc, bạch đứng ra lập liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần, tái lập trật tự, bình yên cho giang hồ, thỉnh mời thí chủ tới đây phó hội, để hỏi thí chủ về cái tội tàn sát Thanh Vân bang của lão Bang chủ Mã Kỳ, Bạch Kỳ bang của Bang chủ Thương Sư Ngươn và Long Hổ hội của Hội chủ Ngụy Khôn. Thí chủ hãy trả lời cho bần tăng biết về chuyện đó.

Phùng Phá Thạch nổi giận:

Lão đại hòa thượng đừng dùng nguỵ thuyết. Thanh Vân bang của lão Mã Kỳ, Bạch Kỳ bang của lão Thương Sư Ngươn và Long Hổ hội của lão Ngụy Khôn năm xưa đã cấu kết cùng lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân, Liệt Hỏa Ma Quân kéo tới tàn sát Phùng Sơn bảo, giết phụ thân ta và còn tàn sát Tạ gia trang, giết luôn thúc phụ ta Tạ Chử Giang chỉ vì tham vọng muốn chiếm hai pho bí kíp Hàn ma kiếm phổ và bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Ta vì hai mối huyết thù nên phải huyết tẩy ba môn phái từng vay nợ máu, đó là luật công bình của võ lâm xưa nay, tại sao lão đại hòa thượng còn lập cái liên minh quỷ quái kia hỏi tội ta là đạo lý gì. Lão hãy nói rõ cho ta được biết.

Vô Lượng thiền sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Phùng thí chủ chớ nên ngộ nhận. Năm xưa chỉ vì lão Phùng Phá Sơn bất ngộ, không chịu dâng nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, món chí bảo của võ lâm cho Minh chủ võ lâm cất vào Tàng kinh các, tránh trước cái đại họa diệt vong của giang hồ, lại còn có những lời cao ngạo, thách thức, bất kính với chư vị chưởng môn nhân, nên bắt buộc quần hùng phải động thủ. Đao kiếm vốn là món vật vô tình, lại nữa vì lão họ Phùng và họ Tạ bất tài nên mới chết thảm, lại còn di hại cho chúng môn đồ Phùng Sơn bảo và Tạ gia trang. Cái lỗi do hai lão sao lại trút cho ngũ đại môn phái.

Phùng Phá Thạch dằn cơn giận dữ:

- Lão đại hòa thượng quả là khẩu Phật tâm xà, dùng cường đoạt lý. Vừa đánh cướp vừa la làng. Nhưng ta hỏi lão thỉnh mời ta tới đây có chuyện gì?

Vô Lượng thiền sư ôn tồn:

- Bần tăng lập liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần, thỉnh mời Phùng thí chủ tới đây có hai điều kiện.

Phùng Phá Thạch thăm dò:

- Hai điều kiện gì lão hòa thượng cứ nói ra.

Vô Lượng thiền sư đáp:

- A di đà Phật, điều kiện thứ nhất là Phùng thí chủ hãy thức ngộ giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho bần tăng mang về cất vào Tàng kinh các.

Phùng Phá Thạch nghiến thầm:

- "Thì ra lão trọc này cũng chỉ vì tham vọng pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nên mới bày khai trận đêm nay đúng như lời Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương và Từ đại ca đã nói không sai một chút nào. Nhất định ta sẽ đánh cho một trận đại lưu huyết dạy cho bọn ngũ đại môn phái một bài học, từ nay đừng làm thân khuyển mã cho lão Xích Phát Đại Ma Tôn nữa."

Chàng hỏi tiếp:

- Còn điều kiện thứ hai thì sao?

Vô Lượng thiền sư tái sắc diện:

- Điều kiện thứ hai nếu Phùng thí chủ bất ngộ, không chịu giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục thì bần tăng sẽ truyền lệnh cho quần hùng hắc, bạch động thủ lấy bí kíp mang về Tàng kinh các.

Phùng Phá Thạch sôi máu trái tim, cất tiếng dõng dạc cho quần hùng hắc, bạch thảy đều nghe:

- Lão hòa thượng hãy lắng tai nghe cho rõ những lời ta nói đây. Từ lâu nay ta những tưởng ngũ đại môn phái là năm môn phái thuộc hàng chánh đạo võ lâm, nghĩa khí ngất trời, chí công vô tư, dứt bỏ thất tình lục dục. Nào ngờ nay lại rõ lại bọn lão chỉ là những tên bại hoại, đê hèn, tham sinh húy tử, cam tâm cúi luồn làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, trong mưu đồ bá chủ võ lâm của lão đã manh nha từ lâu nay, mà bọn họ chỉ là những kẻ tay sai thừa hành theo mệnh lệnh của lão. Ta cần nói cho bọn hòa thượng biết, cổ nhân có câu "Điểu tận cung tàn, hổ diệt cẩu vong". Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn thành công lên ngôi Minh chủ, ngũ đại môn phái chính là cái đích nhắm của lão tiêu diệt, sau đó tới các bang hội, luôn cả cao thủ quần hùng hắc, bạch thảy đều không sao tránh khỏi cái họa diệt vong. Nay tất cả đều là những tên ngu ngốc, không hiểu rõ điều hư thiệt, bày trận toan giết đi những kẻ nghĩa khí ngất trời. Ta vì sự an nguy của võ lâm một mình thế thiên hành đạo, tận diệt những tên ác đạo đang chạy theo xu phụ lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn.

Soạt.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm chiếu rực ánh huyết quang đã nằm trong tay Phùng Phá Thạch.

Trông thấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm, quần hùng đồng thanh hét to:

- Tàn Hồn huyết kiếm!

- Võ khí thần quái!

Chương 47 - Ác chiến bùng nổ

Hai ánh mắt sáng rực như hai ánh tinh cầu của Phùng Phá Thạch quét ngang qua năm vị đạo nhân ngũ đại môn phái thách thức.

Phùng Phá Thạch bằng một giọng khinh khỉnh:

- Tên nào muốn cam tâm chịu làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn hãy vào đây nếm mùi vị đau khổ của thanh Tàn Hồn huyết kiếm này.

Và chàng cũng thách thức luôn cao thủ hắc, bạch:

- Các ngươi khôn ngoan hãy đứng bên ngoài, đừng nghe theo lời lão ác đạo Vô Lượng thiền sư sẽ nhận lấy một cái chết vô cùng thảm khốc.

Phùng Phá Thạch dọa dẫm:

- Các ngươi nên nhớ ba trận huyết tẩy vừa qua tại Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang và Long Hổ hội ta đã giết gần ba trăm tên. Đêm nay ta sẽ giết thêm bốn trăm tên nữa cho các ngươi biết đâu là sự lợi hại của chiêu Tàn Hồn tam thức của sư phụ ta truyền lại.

Những lời trần tình hư thực, và giọng khẳng khái quyết tâm của Phùng Phá Thạch khiến cho hàng ngàn cao thủ hắc, bạch xôn xao cả lên.

Bọn họ bàn tán, cãi vã với nhau gây náo động khắp cả chung quanh đấu trường Ngũ Lý bình.

Bọn cao thủ hắc phái ai nấy đều vì muốn chiếm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục để lên ngôi vị bá chủ võ lâm nên dù hiểu rõ thanh Tàn Hồn huyết kiếm và chiêu Tàn Hồn tam thức vô cùng lợi hại, nhưng vẫn muốn lâm chiến, mặc cho hậu quả ra sao thì ra.

Hàng trăm cao thủ hắc phái lăm lăm đao kiếm, chuẩn bị phóng vào đấu trường, bất chấp cả Vô Lượng thiền sư làm Minh chủ chủ trì phó hội quần hùng đêm nay.

Bọn cao thủ bạch đạo lại nghĩ không hơn bọn cao thủ hắc phái. Bọn họ nghĩ rằng nếu để cho phe hắc phái chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục luyện được hai chiêu vô địch thì hàng ngũ bạch đạo sẽ bị diệt vong, vì vậy bắt buộc bọn họ phải lâm trận tranh giành bí kíp để giữ vững cơ đồ của bạch đạo.

Riêng phần Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thiên Ấn đạo sư trông thấy tình thế bỗng nhiên biến chuyển ngoài sự dự liệu của bọn họ trước đấy, trong lòng ai nấy đều lo ngại.

Vô Lượng thiền sư lùi lại chỗ Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thiên Ấn đạo sư thầm thì to nhỏ.

Vô Lượng thiền sư nói:

- Chư vị đạo hữu, tình thế hiện giờ đã biến chuyển ngoài dự tính của chúng ta. Quần hùng bạch

đạo luôn cả hắc phái muốn chống lại chúng ta. Ai nấy thảy đều có cái tham vọng chiếm lấy bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đấy chính là một mối họa tâm phúc.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm xem qua cực kỳ lợi hại, công lực của tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã đạt đến cõi xuất quỷ nhập thần, mà mục đích của chúng ta đêm nay phải chiếm cho bằng được bí kíp theo như kế hoạch đã định từ trước. Nếu chúng ta phóng ra một trận tấn công trước, chắc chắn sẽ tổn hao rất nhiều sinh mạng quần tăng. Bằng nếu để quần hùng hắc, bạch ra tay, chỉ sợ e bí kíp sẽ bị họ chiếm đoạt mất. Chẳng hiểu chư vị đạo hữu có cao kiến gì không?

Thần Phong đạo trưởng lên tiếng trước:

- Cứ theo thiển ý của bần đạo cho dù có tổn hao sinh mạng quần tăng đến đâu, chúng ta cũng phải phát động thế công trước. Một mặt chặn đứng quần hùng hắc, bạch bên ngoài, không cho một người lọt vào đại trận, bằng nếu chúng ta sợ tổn thất sinh mạng, bí kíp mất, ngũ đại môn phái sẽ bị lâm nguy.

Thiên Ấn đạo sư tán đồng:

- Mấy lời của Thần Phong đạo hữu rất chí lý. Chúng ta hãy nên phát động thế công trước, lấy cái thế tiên hạ thủ vi cường là thượng sách.

Pháp Thiền đạo trưởng tiếp theo:

- Đúng vậy, ngoài cách đó chúng ta chẳng còn chọn cách nào được vẹn toàn nữa.

Vô Lượng thiền sư gật đầu:

- Chư vị đạo hữu đã quyết ý, chần chờ chắc chắn sẽ có biến cố, hỏng cả đại sự.

Lão hòa thượng nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta hãy phát động sáu trận theo như dự tính từ trước.

Thứ nhất Thiên Ấn đạo hữu phải phát động một trăm lẻ tám đạo hữu trấn U minh kỳ trận, dùng sức đông người làm tổn hao một số chân khí của gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Thứ hai, Pháp Thiên đạo hữu xuất trận Hồng kỳ, với sáu mươi tám cây cờ hồng làm cho tiểu tử Phùng Phá Thạch hoa cả mắt, mất tinh thần, hao tổn thêm một số chân nguyên.

Trận thứ ba do nơi Thần Phong đạo hữu bày khai Nhị thập bát tú kỳ trận làm cho gã tiểu tử Phùng Phá Thạch hoang mang.

Trận thứ tư bần tăng sẽ đảm trách hai trận liên hoàn Bồ đề khổn ma trận và Như Lai bồ tát trận. Tất nhiên sau năm trận này gã tiểu tử đã hao mòn gần hết nội lực, chừng đó bần tăng và chư vị đạo hữu lâm trận cuối cùng sẽ bắt hoặc giết gã một cách chẳng khó khăn gì đâu.

Bốn vị đạo nhân bật khen:

- Tuyệt diệu!

Vô Lượng thiền sư nhìn Thiên Ấn đạo sư:

- Thiên Ấn đạo hữu hãy xuất trận mau!

Thiên Ấn đạo sư gật đầu, tiến ra đấu trường đối diện cùng Phùng Phá Thạch.

Lão đạo nhân phất cánh tay áo đạo bào quát:

- U minh trận bày khai.

Một trăm lẻ tám tên đạo sĩ tráng niên đồng thanh hô to, rào rào phóng vào đấu trường.

Một trăm thanh trường đao vung lên lởm chởm phủ lấy Phùng Phá Thạch.

Ánh đao như chiếc lưới trùm lấy chàng.

Phùng Phá Thạch hét lên một tiếng thị uy, tay rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Từng trận mưa huyết quang xối sang tám phía, dội xuống đầu một trăm lẻ tám tên đạo sĩ tráng niên của môn phái Côn Luân.

Thiên Ấn đạo sư đứng phía ngoài cách hai trượng giám sát trận đấu.

Quần hùng hắc, bạch phía ngoài kiếm đao cầm sẵn chờ lâm trận.

Trận ác chiến tức thì diễn ra giữa Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch và một trăm lẻ tám tên đạo sĩ.

Đao kiếm chạm nhau tóe lên rực từng cụm lửa. Tiếng kêu quát tháo chấn động trên đấu trường, cát bụi tung bay mù mịt che lấp cả song phương.

Vô Lượng thiền sư và Thần Phong đạo trưởng ngấm ngầm ra lệnh cho bảy mươi hai Kim La Hán, mười hai đại cao tăng, hai mươi tám đạo nhân Nhị thập bát tú và sáu mươi tám đạo sĩ áo đỏ Hồng Kỳ trận, bố thành một vòng vây phía ngoài trung tâm đấu trường khoảng năm trượng, không cho các cao thủ hắc, bạch thừa lúc hỗn loạn lẻn phóng vào chiếm đoạt bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Nhưng quần hùng hắc, bạch vẫn đổ xô vào tiếp cận quần tăng chuẩn bị đánh phá vòng vây xông vào trung tâm trận chiến.

Mọi người đều nghĩ như nhau, đây chính là cơ hội cuối cùng, nếu để cho ngũ đại môn phái chiếm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là môn phái của họ bị bọn Vô Lượng thiền sư khống chế hoàn toàn.

Và từ đây cho đến ngàn năm sau sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội nào như thế nữa.

Tất cả từ năm vị đạo nhân ngũ đại môn phái cho đến hàng ngàn cao thủ đều hiểu lầm Phùng Phá Thạch có pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mang theo trong mình.

Nào ngờ chàng không hề có pho bí kíp đó.

Bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đã mất tích theo cái chết thảm của Phùng Phá Sơn.

Riêng về phần Phùng Phá Thạch cũng không phủ nhận rằng chàng có bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục bởi chàng nghĩ nếu có sa cơ bọn họ cũng không dám giết chàng vì sợ giết chàng là

không còn tìm ra tung tích bí kíp.

Cũng chỉ vì sự hiểu lầm của năm đại môn phái và quần hùng hắc, bạch nên mới xảy ra trận đại lưu huyết trên sân cỏ Ngũ Lý bình trong đêm nay.

Trận đầu diễn ra khoảng chừng vài khắc thời gian đã có hai mươi bốn tên đạo sĩ Côn Luân phơi xác ngỗn ngang trên mặt cỏ đấu trường. Hai mươi tên đạo sĩ bị thương máu me đầy mình tháo chạy ra ngoài không cần chờ lệnh của Thiên Ấn đạo sư.

Đấu trường chỉ còn lại có năm mươi tên đạo sĩ áo đen. Thế trận U minh xem như tan vỡ.

Thiên Ấn đạo sư liệu bề không xong, phất cánh tay áo đạo bào quát:

- Lui!

Năm mươi hai tên đạo sĩ Côn Luân được lệnh liền cùng lượt phóng trở ra ngoài.

Phùng Phá Thạch thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Bộ lam y của chàng vấy máu chúng đạo nhân biến thành bộ huyết y, trông chàng chẳng khác một vị Tiểu Huyết Thần vô cùng khủng khiếp.

Cái danh từ thần quái này do bọn giang hồ đặt cho chàng quả không sai một chút nào.

Phùng Phá Thạch nhìn vưts, bằng một giọng khinh khỉnh ngạo mạn:

- Lão trọc, còn bao nhiêu kỳ trận quỷ quái lão hãy mang hết ra cho tiểu gia xem thử coi có trận nào kha khá hay không?

Những lời khiêu khích, ngạo nghễ của Phùng Phá Thạch khiến cho Pháp Thiền đạo trưởng nổi cơn thịnh nộ.

Lão đạo nhân quát:

- Tiểu tử đừng tự phụ, bần đạo sẽ xuất Hồng Kỳ trận bắt ngươi.

Lão đạo nhân phất cánh tay áo đạo rộng thùng thình sang sáu mươi tám tên đạo sĩ trung niên áo đỏ, quát to:

- Hồng kỳ xuất trận!

Sáu mươi tám tên đạo sĩ áo hồng đồng loạt hô to:

- Tuân lệnh!

Sáu mươi tám tên đạo sĩ áo hồng rút cây cờ hồng bên lưng ra bung rộng, vạch một vòng tròn bao vây Phùng Phá Thạch vào chính giữa trận trông vừa ngoạn mục vừa hãi hùng.

Pháp Thiền đạo trưởng lại quát:

- Động thủ!

Sáu mươi tám cây hồng kỳ trong tay chúng đạo nhân áo hồng huy động.

Lập tức hàng ngàn bóng cờ hồng xuất hiện che lấp cả không gian.

Hàng ngàn đạo kình ào ào cuốn tới. Một đạo kình nặng như tảng đá to hợp lại như trái núi thái sơn giáng xuống đầu Phùng Phá Thạch.

- "Hồng Kỳ trận của lão ác đạo này vô cùng lợi hại, ta chớ nên coi thường. Ta không thể sử dụng chiêu pháp Tàn Hồn tam thức chống lại được, bây giờ ta hãy xuất chưởng pháp "Càng Nguyên Thái Cực" xem kết quả thế nào."

Lẹ làng giắt thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, Phùng Phá Thạch cất song chưởng lên chia ra hai phía vận đủ mười thành xuất luôn mười hai chiêu "Càng Nguyên Thái Cực".

Hàng trăm bóng chưởng màu hồng to lớn dị thường, kèm theo hàng trăm đạo kình nặng nghìn cân bốc lên cao tiếp lấy hàng ngàn bóng cờ hồng.

Bóng cờ bóng chưởng xáp lại, kình lực song phương chạm nhau phát ra từng loạt tiếng nổ trấn động, đấu trường rung chuyển, cát bụi mờ mịt.

Song phương giao đấu trải qua thời gian tàn một tuần trà.

Phùng Phá Thạch đã xuất một trăm hai mươi tám chiêu "Càng Nguyên Thái Cực" vẫn không phá nổi vòng vây của hàng ngàn bóng cờ che bít cả không trung, và kình lực nặng như trái núi đè nặng trên đầu.

Kình lực đè nặng tưởng chừng muốn ngạt đi cả sự thở, khiến cho cơ thể căng trào.

Dĩ nhiên trong hiện tình, Phùng Phá Thạch đã bị Hồng Kỳ trận nhốt kín như trong hộp sắt.

Phùng Phá Thạch hãi thầm, tự nhủ:

- Hồng Kỳ trận quả nhiên danh bất hư truyền của môn phái Thanh Thành. Nếu ta cứ mãi giữ nguyên tình trạng này, chẳng bao lâu nữa ta sẽ bị kiệt lực và sẽ bị bọn trọc vật sống. Chi bằng ta hãy sử dụng khinh pháp "Thần Mã Đăng Vân", vượt khỏi thế trận quỷ quái này, rồi từ trên cao xuất chưởng cnts đánh xuống đầu bọn đạo nhân áo hồng, giết chết chừng mươi tên, thế trận sẽ tan vỡ.

Thầm tính xong, Phùng Phá Thạch hú dài một tiếng, thi triển khinh pháp "Thần Mã Đăng Vân" bắn vọt thân mình lên toan vượt khỏi bóng cờ.

Nhưng khi thân hình chàng lên khoảng hai trượng, kình lực nặng như trái núi của hàng trăm bóng cờ đè xuống, không sao vọt lên cao được.

Bắt buộc Phùng Phá Thạch phải đáp trở xuống nguyên vị trí như cũ.

Phùng Phá Thạch khiếp thầm, bởi chàng không thể nào ngờ được những lá cờ hồng mảnh khảnh, nhu nhuyễn kia lại có sức nặng kinh hồn đến thế.

Từ trước chàng đã từng gặp các kỳ trận, nhưng chưa có trận nào thần quái như Hồng Kỳ trận này.

Dù tâm trường đã bấn loạn nhưng bình sinh Phùng Phá Thạch vốn là một trang thiếu niên cang trường, bất khuất, chàng lại nghĩ thầm:

Ta không thể nào sử dụng được khinh pháp "Thần Mã Đăng Vân" vượt ra khỏi trận Hồng kỳ này được rồi, giờ dùng thanh Tàn Hồn huyết kiếm chém rách vài ba cây cờ hồng, khoét một lỗ trống vọt ra ngoài xem thế nào.

Nghĩ là hành động, Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm nhắm ba cây cờ vừa phất lên xuất luôn ba chiêu Tàn Hồn nhất thức nhanh như sét giật.

Phách... phách... phách...

Mấy tiếng động khô khan khi thanh Tàn Hồn huyết kiếm chém trúng ba lá cờ hồng... nhưng giống như chém vào ba khối bông gòn, chẳng thấy hề hấn gì cả.

Ba cây cờ hồng do ba tên đạo nhân áo hồng điều khiển hãy còn nguyên vẹn.

Phùng Phá Thạch thu hồi chưởng pháp, đứng lại, mồ hôi toát ướt đẫm mình.

Chàng đã thử ba lối công phu tuyệt học nhưng trận Hồng kỳ chẳng hề thấy suy suyển một chút nào.

Phùng Phá Thạch hoang mang lên cực độ, chưa biết phải sử dụng ngón võ công nào để phá trận.

Chợt nghe có tiếng cười ha ha vô cùng đắc chí của Pháp Thiền đạo trưởng.

Lão lớn tiếng:

- Tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã thúc thủ, bây giờ bần đạo bắt ngươi đây!

Lão đạo nhân vỗ một tiếng sấm chưởng.

Lập tức sáu mươi tám cây cờ hồng vũ lộng thần oai.

Hàng ngàn bóng cờ hồng xuất hiện điệp điệp trùng trùng, kèm theo hàng ngàn đạo kình nặng như trái núi thái sơn đè ập xuống đầu Phùng Phá Thạch.

Đấy chính là chiêu quyết định tối thượng của trận Hồng Kỳ đè bẹp đối phương để bắt sống hoặc giết chết.

Đột nhiên.

Phùng Phá Thạch rú lên một tiếng, thân mình lảo đảo rồi ngã ra...

Quần hùng hắc, bạch hô to:

- Tiểu Huyết Thần bất tỉnh rồi.

Pháp Thiền đạo trưởng vô cùng hoan hỉ quát to:

- Hãy mau bắt tên tiểu tử.

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Thiên Ấn đạo sư bủa vây phía ngoài để phòng có kẻ phóng vào chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, hoặc cướp lấy Phùng Phá Thạch mang đi.

Sáu mươi tám tên đạo nhân áo hồng được lệnh của Pháp Thiền đạo trưởng liền thu cờ ngừng lại.

Pháp Thiền đạo trưởng toan phóng vào điểm huyệt Phùng Phá Thạch.

Thình lình mấy làn huyết quang nhoáng lên, tiếp theo đó một loạt tiếng rú thảm khốc.

Năm chiếc thủ cấp của năm tên đạo nhân áo hồng bay ra, năm tử thi ngã lăn xuống đám cỏ. Từ nơi cổ họng máu phún ra như mấy mũi tên bắn.

Phía ngoài quần hùng hắc, bạch la hét chấn động. Bọn họ chưa rõ nguyên nhân nào năm tên đạo nhân áo hồng chết thảm.

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng, Thiên Ấn đạo sư thảy đều kinh hoàng khiếp đảm, trố to hai mắt nhìn vào xem chuyện gì vừa xảy ra.

Năm vị đạo nhân không hiểu sao trận Hồng kỳ lại loạn lên và năm tên đạo nhân bị chém rụng đầu như vậy.

Nhân vật thần bí nào lọt qua trùng vây vào đấu trường hạ độc thủ?

Năm đạo nhân rảo mắt kiếm tìm thủ phạm vừa xuất chiêu.

Phập... phập... phập...

Lại ba tiếng rú thảm, lại có ba chiếc thây của ba tên đạo nhân áo hồng ngã lăn xuống. Cờ hồng vung vãi tứ tung rơi xuống mặt đất.

Đấu trường náo loạn cả lên. Tiếng la, tiếng quát của quần hùng vang dội.

Tất cả các cặp mắt đều đổ dồn vào chúng đạo nhân áo hồng trấn Hồng Kỳ trận.

Chẳng có một ai hiểu ra làm sao cả.

Chợt cái, một người máu chẳng hiểu từ đâu hiện ra phía ngoài trận Hồng kỳ.

Nhận ra người máu, quần hùng hô to:

- Tiểu Huyết Thần còn sống.

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch kìa!

Quả vậy, người máu kia chính là Phùng Phá Thạch, tay cầm thanh Tàn Hồn huyết kiếm đẫm máu đứng uy nghi như vị Tiểu Huyết Thần vừa từ dưới đất chui lên.

Vừa rồi bị vây hãm trong Hồng Kỳ trận, xuất các chiêu Tàn Hồn nhất thức, “Càng Nguyên Thái Cực”, “Thần Mã Đăng Vân” vẫn không lọt ra khỏi Hồng Kỳ trận. Vừa lúc lão Pháp Thiền đạo trưởng xuất chiêu cuối cùng bắt chàng, Phùng Phá Thạch nãy sinh ra diệu kế, vờ rú lên rồi ngã xuống như trúng nhằm kình lực bóng cờ bị thương, chờ lúc Pháp Thiền đạo trưởng ra lệnh thu hồi thế trận, chàng liền thi triển thân pháp “Di Hình Hoán Ảnh” lọt ra ngoài như loài quỷ mụi xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức chém rụng đầu năm tên đạo nhân áo hồng, kế đó lại xuất chiêu thứ hai đâm ba nhát kiếm vào cổ họng ba tên đạo nhân khác chết liền tại trận.

Quần hùng hắc, bạch vỡ mật bay hồn trước cái thân thủ thần quái của Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch trỏ mũi kiếm vào mặt Vô Lượng thiền sư, rít căm thù:

- Lão ác đạo, ngươi càng bày trận ác độc bao nhiêu, tiểu gia sẽ phá tan, giết sạch bấy nhiêu. Đêm nay ta sẽ dạy cho các ngươi một bài học thế nào là cam tâm làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn.

Chương 48 - Máu ngập đấu trường

Sẵn máu căm thù sôi sục, Phùng Phá Thạch rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm nhắm vào quần tăng Hồng Kỳ trận xuất luôn ba mươi sáu chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn.

Từng trận mưa huyết quang bắn xẹt vào bọn đạo nhân áo hồng còn lại.

Liền đó tiếng quát, tiếng la rú thảm khốc chỉ trong nháy mắt rồi im đi.

Trên sân cỏ lại có thêm mười hai chiếc tử thi của chúng đạo nhân đứt làm hai khúc.

Trước sau đã có hai mươi tên đạo nhân Hồng Kỳ trận chết thảm nằm la liệt.

Chưa chịu ngưng tay, Phùng Phá Thạch hét lên một tiếng, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm toan xuất chiêu giết thêm một số nữa tạo sự khủng khiếp cho quần hùng hắc, bạch rời bỏ liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần.

Nhưng trước đó, Thần Phong đạo trưởng đã quát lớn:

- Nhị thập bát tú bày khai!

Hai mươi tám tên đạo nhân áo xanh lướt tới đấu trường quây thành vòng tròn vây chặt Phùng Phá Thạch.

Mỗi tên đạo nhân tay cầm chiếc phất trần màu xanh, ánh lên hướng vào đối phương.

Thần Phong đạo trưởng vỗ một tiếng sấm chưởng.

Liền đó là hai mươi tám cây phất trần màu xanh trong tay chúng đạo nhân phát động.

Hàng vạn ánh sáng như các vì sao bắn tới.

Một sợi phất trần là một điểm sao kèm theo đạo tiểu kình bén nhọn từ chín phương vị kích vào Phùng Phá Thạch.

Mỗi phương vị ba đạo nhân trấn giữ theo hình cửu cung trấn đồ hình.

Nhị thập bát tú chính là tuyệt học của môn phái Võ Đang đang danh tiếng lẫy lừng từ trước đến nay do Thần Phong đạo trưởng sáng chế.

Phùng Phá Thạch hét to, tả chưởng xuất chiêu “Càng Nguyên Thái Cực”, hữu chưởng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Bóng chưởng màu hồng to lớn dị thường, kèm đạo kình nặng ngàn cân hợp cùng từng trận mưa huyết quang tạo thành bức tường hữu hình mãn nguyệt, ngăn chặn hàng vạn vì sao và hàng vạn tiểu kình lại.

Những tiếng lốp bốp nổ liên tục kình phong ào ào như trận giông mưa huyết quang chớp rực, tợ hàng ngàn tia sét giật lưng trời.

Sẵn đã có quyết tâm đánh một trận kinh hồn cho ngũ đại môn phái và bọn quần hùng hắc, bạch khiếp sợ, Phùng Phá Thạch tả xông, hữu đột lao vào hai mươi tám tên đạo nhân áo xanh không lùi một bước.

Tả chưởng liên tiếp xuất chiêu “Càng Nguyên Thái Cực”, trong khi hữu chưởng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm liền liền. Chưởng kình cao như núi, huyết quang dày đặc khắp không trung.

Chàng nhất quyết phá trận Nhị thập bát tú gây khiếp sợ cho quần hùng.

Nửa thời khắc sau đó.

Đấu trường vụt im bặt, hàng vạn vì sao lẫn huyết quang vụt tắt, kình phong cũng im đi.

Trên sân cỏ đã có mười tám tên đạo nhân trong Nhị thập bát tú phơi thây.

Còn lại mười ba tên đạo nhân áo xanh xiêu hồn tán phách phóng trở ra ngoài đứng nhìn tử thi của đồng đạo.

Trận pháp Nhị thập bát tú đến đây kể như tan rã.

Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Thiên Ấn đạo sư trợn tròn mắt nhìn mười tám tử thi của chúng đạo nhân áo xanh.

Phùng Phá Thạch thu thanh Tàn Hồn huyết kiếm, đứng yên vận chân khí chân nguyên điều hòa các huyệt đạo, chuẩn bị trận giao đấu sắp tới.

Đến đây vì say máu căm thù, chàng quên cả những lời dặn dò của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương và lời khuyến cáo của Từ Tôn Công.

Trước mắt chàng chỉ có máu và máu. Sát khí bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế đã vấy đầy máu tươi.

Thần Phong đạo trưởng trợn trừng hai mắt bắn tinh quang nhìn Phùng Phá Thạch.

Lão đạo nhân không thể nào ngờ nổi chưởng pháp, kiếm pháp lẫn thân pháp của Phùng Phá Thạch cao siêu, kỳ diệu, thần quái như vậy.

Nhị thập bát tú là một kỳ trận thượng đẳng của môn phái Võ Đang. Hai mươi tám tên đạo nhân áo xanh thuộc hàng cao thủ hữu hạng, luyện tập hàng chục năm trời, nay chỉ trong khoảnh khắc đã bị Phùng Phá Thạch phá tan, quả là một chuyện khó tin.

Trận Nhị thập bát tú bị phá, ngôi sao Võ Đang sẽ luôn mờ trên nền trời võ lâm, từ đây không còn một ai kiêng nể môn phái này nữa.

Phía ngoài đấu trường hàng ngàn cao thủ trông thấy trận Nhị thập bát tú của môn phái Võ Đang bị Phùng Phá Thạch phá vỡ, quát tháo la hét chấn động:

- Môn phái Võ Đang đã hết thời rồi.

- Võ Đang đã tới hồ mạt vận!

Quần hùng hắc, bạch chê bai đàm tiếu ầm ĩ khiến cho Thần Phong đạo trưởng tái xanh cả mặt, giận đến run người nhưng chẳng biết phải làm sao.

Trước đây không lâu, năm đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thiên Ấn đạo sư đều nghĩ võ công của Phùng Phá Thạch chỉ ở mức thượng thừa, nhờ thanh Tàn Hồn huyết kiếm và chiêu thức Tàn Hồn tam thức mà nổi danh, ngoài ra chẳng có công lực nào cao siêu nữa cả.

Nào ngờ nay lại rồi nội lực chàng thuộc hàng đại kỳ nhân, võ công siêu phàm nhập hóa, đúng là một đại kỳ tài, hoặc là một tiểu thần quái, chỉ trong vài thời thần đã phá tan ba kỳ trận của ba đại môn phái Côn Luân, Thanh Thành và Võ Đang.

Chuyện này đồn đãi ra khắp hai miền trung thổ, dĩ nhiên thanh danh của ngũ đại môn phái sẽ bị tổn thương rất nặng nề, sẽ chẳng còn đủ sự tín nhiệm của quần hùng hắc, bạch, lãnh đạo võ lâm như từ trước tới nay nữa.

Vô Lượng thiền sư trông thấy thế nguy phất cánh tay áo cà sa sang bảy mươi hai vị trung niên hòa thượng áo vàng quát:

- Thất thập nhị Kim La Hán xuất trận!

Bảy mươi hai tên trung niên hòa thượng Kim La Hán được lệnh chủ tướng hô to cùng lướt vào đấu trường.

Bảy mươi hai tên hòa thượng chia làm ba toán trong, ngoài vây chặt Phùng Phá Thạch như chiếc hộp sắt.

Thiền trượng mỗi cây nặng ngót trăm cân của quần tăng vung lên một lượt.

Hàng ngàn bóng trượng to lớn nặng nề xuất hiện cùng hàng ngàn đạo kình đánh thốc vào vị trí Phùng Phá Thạch.

Sức nặng của bảy mươi hai đạo kình thiền trượng nặng tợ trái núi giáng xuống đầu chàng.

Phùng Phá Thạch hét lớn:

- Các tên trọc phải chết.

Thân hình Phùng Phá Thạch quay tròn như một con vụ, trong khi tả chưởng xuất chiêu “Càng Nguyên Thái Cực” tuôn ra hàng loạt bóng chưởng to lớn màu hồng, hữu chưởng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm, huyết quang chớp rực bắn xẹt qua tám hướng đón nghênh hàng ngàn bóng trượng của quần hùng.

Kiếm trượng chạm nhau tóe lửa, kình lực va nhau phát nổ từng loạt ầm ĩ. Đấu trường hỗn loạn, cát bụi tung bay, che lấp cả một vùng rộng lớn.

Quần hùng hắc, bạch trố mắt nhìn vào đấu trường theo dõi trận đấu.

Vô Lượng thiền sư đứng ngoài giám trận, quát tháo ầm ĩ điều động quần tăng tiến thoái theo kỳ trận.

Trải qua ba mươi hiệp, giữa Phùng Phá Thạch và bảy mươi hai tên trung niên hòa thượng bất phân thắng bại.

Phùng Phá Thạch nghĩ thật nhanh:

- "Quả đúng là bọn trọc bày nhiều kỳ trận, kéo dài thời gian cho ta kiệt sức rồi nhảy vào vòng chiến giết ta đây. Bây giờ ta hãy xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức giết vài tên trọc cho bọn chúng tán đởm kinh tâm là thượng sách".

Thầm tính xong, Phùng Phá Thạch hét lên một tiếng, xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức với mười thành công lực, trong khi tả chưởng vẫn xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực" chống đỡ bóng trượng của quần tăng.

Từng trận mưa huyết quang từ thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất hiện xối qua tám hướng nhằm vào quần tăng.

Phập phập phập...

Ba tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng.

Ba tên trung niên hòa thượng áo vàng ngã gục, thiền trượng rơi xuống đất.

Thế trận Kim La Hán liền bày ra một khoảng trống, quần tăng thảy đều kinh hoảng.

Bóng trượng liền chậm lại. Thừa cơ hội, Phùng Phá Thạch rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức lần thứ hai.

Hai làn huyết quang nhằm hai tên trung niên hòa thượng đứng gần chớp tới.

Lại hai tiếng rú vang uất nghẹn. Hai chiếc thủ cấp của hai tên trung niên hòa thượng rụng xuống, thân mình đổ ập.

Thế trận Kim La Hán lại bày thêm một khoảng trống. Quần tăng khiếp đảm, rối loạn cả lên.

Chương 49 - Tình thế đảo ngược

Đứng ngoài giám trận, Vô Lượng thiền sư kinh hãi trước chiêu Tàn Hồn nhị thức của Phùng Phá Thạch.

Chiêu thức này càng khủng khiếp hơn chiêu Tàn Hồn nhất thức gấp bội phần.

Sợ thế trận Kim La Hán tan rã, Vô Lượng thiền sư quát to:

- Thập nhị đại cao tăng lâm trận.

Mười hai vị đại cao tăng được lệnh của Vô Lượng thiền sư phóng vào đấu trường.

Mười hai cây thiền trượng huy động, mỗi cây nặng gần hai trăm cân ào ạt tấn công với thế mạnh bạt sơn, đảo hải.

Phùng Phá Thạch hãi thầm:

- Mười hai cây thiền trượng này quá nặng, nếu ta chạm vào chỉ e sợ kiếm bị gãy. Ta hãy sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh", tránh né một lúc xem tình hình thế nào.

Nghĩ xong, Phùng Phá Thạch thi triển ngay thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh", thân hình chập chờn, thấp thoáng giữa hàng trăm bóng trượng to lớn của mười hai tên đại cao tăng.

Chàng chỉ lẩn tránh tất cả bóng trượng mắt nhìn, quan sát tình thế, không trả lại một chiêu nào.

Sáu mươi bảy tên trung niên hòa thượng Kim La Hán vung thiền trượng hợp cùng mười hai đại cao tăng ào ào tấn công Phùng Phá Thạch như vũ bão.

Trận đấu kéo dài từ lúc trăng lên khỏi đỉnh núi cho tới gần đứng đầu vẫn chưa kết thúc.

Phùng Phá Thạch nhờ thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" biến hiện như loài ma quỷ nên chẳng tổn hại gì.

Chưởng nhủ thầm.

- Nếu ta cứ sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" lẩn tránh mãi chẳng bao lâu nữa sẽ tổn hao rất nhiều chân khí, sau cùng năm tên đạo nhân lâm trận thì sẽ rất là nguy hiểm. Giờ ta hãy tìm cách giết một vài tên đại cao tăng cho bọn trọc kia khiếp sợ thoát khỏi vòng vây rồi sẽ tiếp tục trận đấu.

Nghĩ dứt, ngọn tả chưởng của Phùng Phá Thạch vỗ một đạo kình nặng ngàn cân ngay ba tên đại cao tăng trước mắt.

Ba tên đại cao tăng hốt hoảng nhảy sang bên tránh né.

Nhanh như chớp, Phùng Phá Thạch vạch một kiếm vào ngực tên đại cao tăng đứng phía trái.

Thế kiếm nhanh hơn chớp, không có cách nào tránh né hay chống đỡ kịp.

Phập!

Oái...

Tên đại cao tăng bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm suốt ngực mắt trọn trừng trừng.

Phập...

Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi ngực tên đại cao tăng.

Một vòi máu từ trên ngực tên đại cao tăng phóng ra như mũi tên bắn rồi từ từ đổ xuống.

Huỵch!

Cây thiền trượng nặng gần hai trăm rơi xuống đất gây một tiếng động.

Mười một đại cao tăng và sáu mươi bảy tên trung niên hòa thượng khiếp đảm, ngưng trận đấu, trố mắt nhìn cái chết thảm của đồng đạo.

Trông thấy một tên đại cao tăng đứng ngẩn ngơ, Phùng Phá Thạch không bỏ lỡ cơ hội, tả chưởng liền xuất chiêu “Càng Nguyên Thái Cực” nhằm vào giữa ngực y.

Bóng chưởng màu hồng to lớn mang theo đạo kình nặng ngàn cân đánh vào tâm huyệt tên đại cao tăng.

Tên đại cao tăng không kịp chống đỡ, rú lên một tiếng thê thảm, thân mình bay bổng lên cao ba trượng rơi trở xuống như cánh diều đứt dây.

Tên đại cao tăng giãy giụa vài cái rồi im đi.

Phùng Phá Thạch bốc cao hùng khí toan xuất chiêu giết thêm vài tên đại cao tăng, thình lình Vô Lượng thiền sư quát lớn:

- Chư vị đạo hữu lâm trận.

Thần Phong đạo trưởng sử dụng báu kiếm, Diệu Tịnh sư thái sử dụng cây phất trần màu vàng, Thiên Ấn đạo sư sử dụng thanh quái xà đao, Pháp Thiền đạo trưởng sử dụng cặp quả chùy đồng nhất tề lao tới vung võ khí cũng lướt tới tấn công Phùng Phá Thạch.

Bốn vị đạo nhân hợp sức mạnh tợ băng sơn, phá thạch.

Nhất là kiếm pháp của Thần Phong đạo trưởng vô cùng lợi hại, trường kiếm vung lên hàng ngàn ánh kiếm chói lòa cả mắt đối phương không biết đường chống đỡ.

Diệu Tịnh sư thái phất cây phất trần phát ra hàng ngàn tia sáng màu vàng, kèm theo hàng ngàn tiểu kình bén nhọn, kích vào khiến đối phương khó bề tránh né.

Pháp Thiền đạo trưởng huy động cặp quả chùy đồng nặng trên một trăm cân, hào quang chói rực, kình phong nổi dậy ào ào công tới đối thủ.

Thiên Ấn đạo sư vung cây quái xà đao biến thành hàng trăm con quái xà uốn lượn uốn phóng vun vút tới Phùng Phá Thạch.

Bốn vị đạo nhân từ bốn mặt đông tay nam bắc tấn công Phùng Phá Thạch.

Bọn đạo nhân ngũ đại môn phái đã bày khai Tứ Tượng Lưỡng Kỳ trận quyết giết chết hoặc bắt sống Phùng Phá Thạch theo kế hoạch đã dự định sẵn từ trước.

Trông thấy chúng đạo nhân ngũ đại môn phái quyết tâm sát hại mình, máu căm thù trong tim Phùng Phá Thạch sôi lên sùng sục, không còn kềm chế được nữa.

Chàng hét lên một tiếng trợ oai, ngọn tả chưởng xuất chiêu “Càng Nguyên Thái Cực” với mười thành trong khi hữu chưởng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức.

Hàng trăm bóng chưởng màu hồng to lớn kèm hàng trăm đạo kình nặng ngàn cân đánh bạt hai quả chùy đồng của Pháp Thiền đạo trưởng, cả cây quái xà đao của Thiên Ấn đạo sư.

Cùng lúc từng trận huyết quang xối qua phía Thần Phong đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái, ngăn chặn trường kiếm và cây phất trần màu vàng.

Trường kiếm chạm nhau soang soảng, kình lực đối chọi phát nổ liên hồi, bóng người qua lại, tới lui loang loáng, không còn phân biệt ai là ai nữa cả.

Một mình Phùng Phá Thạch quần đấu cùng bốn vị đạo nhân ngũ đại môn phái, mười đại cao tăng Thiếu Lâm mười đạo sĩ thập nhị bát tú và sáu mươi bảy tên trung niên hòa thượng Kim La Hán. Chưởng hình cao như núi, kình phong vun vút, kiếm khí vèo vèo, tiểu kình vun vút, đấu trường náo loạn cả lên.

Chẳng mấy chốc đã trải qua trên bảy mươi hiệp, Phùng Phá Thạch chưa chiếm được cái thế thượng phong, nội lực đã hào mòn hết ba thành.

Nhận thấy thời cơ đã đến, Vô Lượng thiền sư lao vào trận đấu, vung cây Cổ ma trượng nặng gần ba trăm cân, xuất chiêu “Bồ Đề Tọa Địa” giáng vào đầu Phùng Phá Thạch sức nặng vạn cân.

Tả chưởng vừa xuất chiêu “Càng Nguyên Thái Cực” chống cặp đồng nặng trên trăm cân của Pháp Thiền đạo trưởng và cây quái xà đao của Thiên Ấn đạo sư, thoáng trông thấy bóng trượng khổng lồ của Vô Lượng thiền sư giáng xuống, Phùng Phá Thạch không kịp xuất chưởng, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm đón đỡ...

Bộp, bộp...

Soảng soảng...

Cây Cổ ma trượng của Vô Lượng thiền sư bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm đánh bật trở lại.

Lão đại hòa thượng lui một bước, cánh tay tê chồn.

Phùng Phá Thạch cũng lùi nửa bước, thân hình khe khẽ rung động vì sức nặng vạn cân của cây Cổ ma trượng.

Bốn đạo nhân khiếp hãi, không ngờ thanh Tàn Hồn huyết kiếm mảnh khảnh thế kia lại có thể đánh văng cây Cổ ma trượng nặng gần ba trăm cân ra ngoài.

Quần tăng đều hiểu nội lực của Phùng Phá Thạch đã đạt tới cõi cao thâm vô lượng, xuất kình ra thanh Tàn Hồn huyết kiếm nên mới chống nổi cây Cổ ma trượng của Vô Lượng thiền sư.

Phùng Phá Thạch nghĩ thật nhanh:

- Tình thế này ta không nên kéo dài trận đấu, hãy xuất chiêu Tàn Hồn tam thức giết lão Vô Lượng thiền sư, tức khắc thế trận của bọn chúng sẽ tan rã.

Phùng Phá Thạch vận đủ mười thành công lực rung thanhthhk, toan xuất chiêu Tàn Hồn tam thức giết Vô Lượng thiền sư.

Chợt nghe có tiếng gió rít phía sau lưng, Phùng Phá Thạch giật mình hiểu ngay có kẻ phóng ám khí.

Chàng dịch thân mình qua ba trước tránh ngọn ám khí đó.

Vèo...

Ngọn ám khí bay trượt qua mang tai chàng.

(Thiếu 2 trang)

Dứt câu Thiên Ấn đạo sư cất tiếng cười ha hả. Giọng cười tự đắc của kẻ chiến thắng.

Vô Lượng thiền sư, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng, Thần Phong đạo trưởng trông thấy Phùng Phá Thạch trúng ám khí địa ngục quan của Thiên Ấn đạo sư thảy đều hoan hỉ, chuẩn bị bắt sống chàng.

Quần hùng hắc, bạch quát la chấn động:

- Tên Tiểu Huyết Thần đã trúng nhằm ám khí.

- Tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch sắp chết rồi.

- Hãy mau đoạt lấy bí kíp...

Hàng ngàn cao thủ hắc, bạch từ bốn phương tám hướng lao vào tranh đoạt bí kíp.

Vô Lượng thiền sư kinh hãi quát to:

- Chư vị đạo hữu hãy mau ngăn chặn bọn người kia lại.

Mười vị đại cao tăng, sáu mươi bảy tên đạo sĩ thập nhị bát tú và bảy mươi bốn đứng áo đen đồng thanh hô to, phóng trở ra ngoài ngăn chặn quần hùng hắc, bạch.

Tức thì một trận đại ác chiến diễn ra giữa hai trăm tăng nhân và quần hùng hắc, bạch.

Thiên Ấn đạo sư quát:

- Giết gã cho mau.

Lão đạo nhân lao tới gần Phùng Phá Thạch thò năm ngọn trảo chộp vào người chàng.

Phùng Phá Thạch hét:

- Ác đạo, ta cho ngươi chết trước.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch rung mạnh một cái, xuất chiêu Tàn Hồn tam thức.

Một làn huyết quang nhanh như tia chớp bắn tới trước mặt Thiên Ấn đạo sư. Không ngờ Phùng Phá Thạch đã trúng ám khí địa ngục quan lại còn có thể vận chân khí xuất chiêu, Thiên Ấn đạo sư không kịp đề phòng chừng phát giác mũi kiếm chỉ cách ngực lão đạo nhân chưa đầy hai tấc...

Phập!

Mũi của thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm từ trước ngực Thiên Ấn đạo sư ra tới sau lưng.

Lão đạo nhân trọn cặp mắt trừng trừng nhìn Phùng Phá Thạch, nét kinh hoàng còn hiện rõ trên sắc mặt.

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Pháp Thiền đạo trưởng đồng thanh hô to một lượt, đứng chôn chân tại chỗ.

Quần hùng hắc, bạch hô to vang dội:

- Tiểu Huyết Thần còn sống.

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch giết chết Thiên Ấn đạo sư.

Phập!

Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi lồng ngực Thiên Ấn đạo sư.

Một vòi máu phun ra như tên bắn.

Thiên Ấn đạo sư run lên từ từ đổ ập xuống đánh huych một tiếng.

Lão đạo nhân giãy giụa vài cái, hai mắt nhắm nghiền, hồn du địa phủ.

Diễn biến xảy ra trong nháy mắt khiến cho quần tăng vỡ mật bạt hồn, đứng trơ trơ như những pho tượng.

Ai nấy đều không thể nào tưởng tượng nổi Phùng Phá Thạch đã trúng ám khí kịch độc lại còn có thể xuất chiêu giết chết một đại tuyệt thủ của ngũ đại môn phái.

Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm mắt nhìn bốn đạo nhân phe Vô Lượng thiền sư tóe rực lửa căm thù.

Chàng ngầm vận chân khí nghe một luồng buốt giá từ vết thương chạy thẳng vào tim.

Phùng Phá Thạch kinh hãi kêu thầm:

- "Nguy mất! Kịch độc địa ngục quan đang phát tác. Kịch độc này không kém gì kịch độc cổ trùng của Độc Trùng lão quỷ. Ta không thể vận công được nữa rồi, nhưng ta không thể ngã ra được. Ta ngã ra là bị bọn ác tăng giết ngay tức khắc".

Chàng cắn răng chịu đựng cơn hoành hành kịch độc, giữ cho thân hình khỏi rung, chứng tỏ với bốn vị đạo nhân chàng hãy còn tỉnh táo.

Bọn đạo nhân Vô Lượng thiền sư đã khiếp sợ trước cái chết quá thảm khốc của Thiên Ấn đạo sư và không hiểu tình trạng của Phùng Phá Thạch như thế nào, liệu có còn xuất chiêu khủng khiếp như vừa rồi nữa hay không.

Bốn vị đạo nhân ngũ đại môn phái phóng mắt nhìn nhau không hề nháy mắt.

Phía vòng ngoài đấu trường, quần hùng hắc, bạch và quần tăng đánh nhau càng lúc càng thêm ác liệt, đã có gần một trăm cao thủ song phương phơi xác.

Quần hùng ai ai cũng đều có tham vọng phá vỡ vòng tròn phòng thủ của quần tăng, phóng vào chính giữa đấu trường, tranh đoạt lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Bọn họ sợ chậm trễ, bốn vị đạo nhân đoạt trước sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Quần tăng lại được lệnh của Vô Lượng thiền sư phải tử đấu, giữ vững phòng thủ, không cho một người nào lọt vào giành giật pho bí kíp.

Vô Lượng thiền sư đảo mắt nhìn ra ngoài, nhận ra vòng phòng thủ sắp bị quần hùng phá vỡ liền khẩn cấp lên:

- Chư vị đạo hữu mau giết tên tiểu tử cho rồi.

Lão đại hòa thượng huy động cây Cổ ma trượng nặng gần ba trăm cân hợp cùng trường kiếm của Thần Phong đạo trưởng, phất trần của Diệu Tịnh sư thái, cặp chùy đồng của Pháp Thiền đạo trưởng đồng loạt tấn công Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng, tả chưởng không vận công được, hữu chưởng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm nghe rụng rời, không còn giơ lên nổi.

Chàng than thầm:

- Số mạng của ta đã hỏng rồi.

Chàng trợn mắt nhìn bốn loạt võ khí của bốn vị đạo nhân ào tới.

Vô Lượng thiền sư phát giác tình trạng của Phùng Phá Thạch liền thu hồi cây Cổ ma trượng bắn ra ba chỉ đạo điểm vào các đại huyệt của chàng.

Lão vừa quát:

- Ngưng tay. Hãy bắt sống gã.

Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng thu hồi võ khí.

Trông thấy ba đạo chỉ vừa bắn vèo tới, Phùng Phá Thạch thu hết sức tàn nghiêng mình tránh khỏi...

Vô Lượng thiền sư quát:

- Nằm xuống!

Lão đạo nhân vừa cất ngọn chưởng lên thình lình nghe có tiếng vèo vèo rít gió ghê rợn.

Vô Lượng thiền sư dịch ngang năm thước tránh né.

Loạt ám khí rít gió bay qua.

Vèo... vèo... vèo...

Ba loạt ám khí nhằm Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng bay tới xé gió.

Ba vị đạo nhân kinh hãi lắc sang phải tránh ba loạt ám khí đó, đảo mắt xem nhân vật đó là ai.

Vút!

Từ phía ngoài, một chiếc bóng nhỏ thó lao vút vào đấu trường nhanh như vì sao xẹt.

Chiếc bóng nhỏ thó ngưng lại hiện ra một ả thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Dưới ánh trăng vằng vặc cho thấy thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần chính là Lâm Phùng Chân.

Từ nãy Lâm Phùng Chân ở phía ngoài hợp cùng quần hùng bạch đạo đánh phá vòng phòng thủ của quần tăng, nàng đã giết ba tên trung niên hòa thượng và phóng vào đây đúng lúc Phùng Phá Thạch thúc thủ chờ chết.

Quét hai ánh mắt sáng rực lửa căm thù nhìn bốn vị đạo nhân Lâm Phùng Chân thét:

- Các lão ác đạo không được giết Phùng ca ca của ta.

Bốn vị đạo nhân đứng vững trở lại vị trí nhìn Lâm Phùng Chân.

Vô Lượng thiền sư miệng niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật! Nữ thí chủ là ai, tại sao lại can dự vào chuyện của liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần trong đêm phó hội quần hùng này.

Lâm Phùng Chân quắc mắt:

- Ta là ai lão ác đạo không cần phải biết tới làm chi. Điều cần nhất bọn lão không được chạm tới vị ca ca này.

Vô Lượng thiền sư nói:

- Tên tiểu tử Phùng Phá Thạch là một Tiểu Huyết Thần khủng bố máu tanh đã từng tàn sát ba bang hội Thanh Vân bang của Mã Kỳ, Bạch Kỳ bang của lão Bang chủ Thương Sư Ngươn, Long Hổ hội của Hội chủ Ngụy Khôn, đắc tội với bạch đạo giang hồ. Bần tăng vì an nguy của võ lâm đứng ra lãnh đạo đêm nay bắt gã đưa về Thiếu Lâm cho Minh chủ xử lý. Nữ thí chủ không nên dự vào sẽ phải tổn hại đến thân ngọc mình vàng.

Lâm Phùng Chân hừ lạnh:

- Lão ác đạo đừng lừa phỉnh ta vô ích. Bọn ngũ đại môn phái của các lão chỉ vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của họ Phùng, cấu kết cùng lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, ba bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội nửa đêm tới đánh phá tàn sát tất cả gia nhân luôn cả Bảo chủ Phùng tiền bối. Phùng ca ca của ta vì món nợ máu năm xưa,

đó là luật lệ chính cống của giang hồ xưa nay, có vay thì có trả. Các lão lợi dụng chuyện huyết tẩy dựng lên cái chiêu bài tiễu trừ Tiểu Huyết Thần, định sát hại ca ca của ta để chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bốn lão đừng hòng qua mắt nổi ai. Các lão là kẻ tu hành lại mắc phải dục vọng.

Phật tổ chỉ vì hành động đê hèn của các lão mà hổ thẹn, quần tăng chỉ vì các lão mang tiếng thị phi, các lão đã không biết nhục lại còn huênh hoang cái mồm gọi là cứu nguy cho giang hồ chánh đạo.

Thần Phong đạo trưởng nổi giận quát:

- Bọn bần đạo đã nói hết lời cùng nữ thí chủ, nhưng nữ thí chủ bất ngộ, không hiểu đạo lý giang hồ, lại còn lộng ngữ đối với cao tăng, bắt buộc bọn bần đạo phải bắt nữ thí chủ trước, rồi tới tên tiểu tử Phùng Phá Thạch.

Lâm Phùng Chân thét:

- Lũ trọc câm mồm, hãy xem ám khí đoạt hồn châm của bản tiểu thư.

Hai bàn tay ngọc của nàng vẫy ra, từng loạt ám khí bắn vèo vèo sang bốn vị đạo nhân...

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng sử dụng thân pháp tránh né từng loạt ám khí của Lâm Phùng Chân. Ném hết ám khí đoạt hồn châm, trong lòng nàng kinh hoàng.

Nhưng nàng đã rút trường kiếm ra thét:

- Bọn ác đạo, bản tiểu thư liều một trận chết sống với các ngươi đây.

Trường kiếm trong tay nàng vạch tới Vô Lượng thiền sư một nhár nhanh chư chớp giật.

Vô Lượng thiền sư nổi giận quát to một tiếng, vung cây Cổ ma trượng nặng gần ba trăm cân đỡ trường kiếm của Lâm Phùng Chân.

Một tiếng soảng ghê rợn. Thanh trường kiếm của Lâm Phùng Chân bật văng ra ngoài, suýt rời khỏi bàn tay.

Thần Phong đạo trưởng quát:

- Giết tên tiểu tử Phùng Phá Thạch mau.

Lão đạo nhân phóng tới. Cùng lượt Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái cùng lao tới...

Trường kiếm, cây phất trần, cây quáy xà đao hợp lại nhằm ppy phất tới.

Huỵch!

Phùng Phá Thạch không còn chịu đựng nổi kịch độc địa ngục quan hoành hành trong cơ thể, té quỵ xuống đất, hôn mê...

o O o

Chia tay Phùng Phá Thạch, Từ Tôn Công trổ thuật khinh công đi nhanh như một vệt khói.

Vừa rồi hắn chỉ nói với Phùng Phá Thạch là có chuyện rất gấp cần phải đi ngay, nhưng không nói đi đâu.

Sự thực trong lòng Từ Tôn Công vô cùng lo sợ cho tánh mạng của người nghĩa đệ của mình trong đêm phó hội quần hùng tối mai tại dãy núi Tuyết Lãnh sơn.

Hắn đi tìm cao thủ cầu viện tới sân cỏ Ngũ Lý bình trợ lực cho Phùng Phá Thạch.

Nhưng hiện nay tình hình quá cấp bách, thời gian lại chẳng còn bao lâu, hắn cầu viện nhân vật nào cho kịp.

Từ Tôn Công vừa trổ thuật khinh công vừa băn khoăn trong lòng khôn tả.

Sực nhớ lại vừa rồi Phùng Phá Thạch kể chuyện trong những ngày xa cách đã qua có nói tới Tạ Ánh Đào là vị hôn thê, Từ Tôn Công vui mừng khẻ thầm:

- Ta hãy tới bang hành khất cho Tạ cô nương hay tin Phùng đệ sẽ tới phó hội quần hùng, xem nàng có thái độ nào.

Thầm nghĩ Từ Tôn Công gia tăng tốc độ nhắm hướng Tổng đàn bang hành khất đi nhanh như khói tỏa.

Từ Tôn Công đi trọn đêm không ngừng nghỉ một phút giây nào. Hắn hiểu rõ tình thế rất khẩn cấp vì hắn dự đoán biết chắc Phùng Phá Thạch sẽ lâm nguy trong đêm mai phó hội. Bởi một mình chàng làm thế nào chống nổi cao thủ ngũ đại môn phái và hàng ngàn cao thủ hắc, bạch.

Trời vừa sáng ra, Từ Tôn Công đã tới Tổng đàn bang hành khất.

Hắn bước đến cánh cửa trông thấy một tên ăn mày tay cầm đả cẩu trượng đứng gác liền nói:

- Ngươi hãy vào trong phi báo với tân Bang chủ có người tới yết kiến tân Bang chủ.

Gã hành khất nhìn Từ Tôn Công nghi ngờ:

- Xin được hỏi các hạ là ai, cần gặp tân Bang chủ có chuyện gì?

- Ngươi hãy nói với tân Bang chủ, ta là bằng hữu của Phùng Phá Thạch, có chuyện rất khẩn cấp.

Nghe nói tới Phùng Phá Thạch, tên hành khất nói mau:

- Các hạ hãy chờ trong chốc lát, tiểu nhân vào báo tin.

Gã hành khất chạy bắn vào tòa đại sảnh.

Chẳng mấy chốc gã chạy trở ra, phía sau là Tạ Ánh Đào.

Tạ Ánh Đào tới đứng trước mặt Từ Tôn Công, nàng hỏi:

- Xin được biết cao danh của các hạ là gì?

Từ Tôn Công đáp:

- Tại hạ là Từ Tôn Công, nghĩa huynh của Phùng đệ đệ, tới đây có chuyện cấp bách.

Tạ Ánh Đào giật mình, nàng đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Có lẽ đấy là chuyện Phùng ca ca đi phó hội quần hùng.

Nàng thầm nghĩ ra như thế.

Nhìn tướng điệu Từ Tôn Công, Tạ Ánh Đào hiểu ngay hắn là một nhân vật chánh đạo, chắc chắn là bằng hữu của Phùng Phá Thạch không sai.

Nàng thân mật:

- Từ huynh từ xa đến, chắc cũng mỏi mệt lắm rồi. Tiểu muội xin thỉnh mời Từ huynh vào trong đại sảnh uống trà rồi cùng đàm đạo.

Nàng ung dung đi trước, Từ Tôn Công theo ở phía sau. Hai người bước vào tòa đại sảnh Tổng đàn Cái bang.

Tạ Ánh Đào trỏ chiếc ghế ngồi đối diện:

- Thỉnh mời Từ huynh an tọa.

Hai người ngồi đối diện, một ả nữ tỳ áo tía bưng kỷ trà đến đặt lên trên bàn.

Tạ Ánh Đào ân cần mời Từ Tôn Công uống trà.

Trà được vài tuần, Tạ Ánh Đào nhìn Từ Tôn Công hỏi:

- Từ huynh tới tệ bang về chuyện của Phùng ca ca của tiểu muội phải không?

Từ Tôn Công gật đầu:

- Tạ tiểu thư nói không sai, tại hạ đến đây để báo tin với tiểu thư về chuyện Phùng hiền đệ.

Trái tim Tạ Ánh Đào đập mạnh:

- Chuyện của Phùng ca ca như thế nào, xin Từ huynh hãy kể lại cho tiểu muội nghe.

Từ Tôn Công chậm rãi kể:

- Đêm qua tại hạ và Phùng hiền đệ lâu ngày mới gặp nhau, vào một tửu điếm vừa ăn uống vừa đàm đạo về chuyện giang hồ náo loạn hiện nay, luôn cả chuyện lão đại hòa thượng Vô Lượng thiền sư môn phái Thiếu Lâm quy tụ quần hùng hắc, bạch lập liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần, thình lình tên tửu bảo chạy lại, trao cho Phùng hiền đệ lá chiến thư của lão đạo nhân Vô Lượng thiền sư. Trong thư thách thức hiền đệ, mời tới Tuyết Lãnh sơn dự đại hội quần hùng trong đêm nay. Phùng hiền đệ nổi giận vì những lời vô lễ của lão đạo nhân, đã quyết định tới tham dự. Tại hạ có lời khuyên can nhưng Phùng hiền đệ không nghe. Phùng hiền đệ bảo sẽ đánh một trận cho bọn ngũ đại môn phái vỡ mật bay hồn, chùn chân, không còn dám bao vây Phùng hiền đệ nữa. tại hạ trông thấy Phùng hiền đệ đơn thương độc mã mà bọn họ có tới hàng ngàn cao thủ, sợ sẽ gặp chuyện chẳng lành, liền cấp bách đi tìm viện thủ. Tại hạ nhớ lại có lần Phùng hiền đệ cho biết Tạ tiểu thư là vị hôn thê của y nên tại hạ đến đây báo tin để tiểu thư lo liệu.

Gương mặt hoa Tạ Ánh Đào liền biến đổi:

- Từ huynh, đêm nay chỉ một mình Phùng ca ca tới núi Tuyết Lãnh sơn phó hội phải không?

Từ Tôn Công gật đầu:

- Phải, chỉ Phùng hiền đệ tới dự có một mình nên tại hạ vô cùng lo sợ.

Tạ Ánh Đào bật thốt:

- Nguy rồi! Phùng ca ca có một mình làm thế nào chống nổi bọn ác đạo ngũ đại môn phái và hàng ngàn cao thủ hắc, bạch. Tiểu muội là hôn thê của chàng, muội sẽ tới núi Tuyết Lãnh sơn chết sống với chàng cho trọn đạo.

Nàng hỏi Từ Tôn Công:

- Từ huynh có biết đêm nay lão trọc Vô Lượng thiền sư khai hội quần hùng vào giờ nào không?

- Tại hạ nghe bọn giang hồ nói, đại hội quần hùng sẽ khai mạc vào lúc trăng lên đêm nay. Tạ tiểu thư có đi hãy đi ngay từ bây giờ mới kịp.

Tạ Ánh Đào khẽ gật:

- Tiểu muội sẽ đi ngay từ bây giờ, Từ huynh có đi cùng với muội không?

Từ Tôn Công quả cảm:

- Phùng hiền đệ và tại hạ là tình nghĩa bằng hữu sinh tử chi giao đã từng minh thệ trong một tửu điếm. Nay người nghĩa đệ gặp cơn nguy biến có lẽ nào tại hạ làm ngơ.

Tại hạ sẽ cùng đi với Tạ tiểu thư tới núi Tuyết Lãnh sơn chết sống cùng Phùng hiền đệ.

Tạ Ánh Đào cảm kích:

- Đa tạ tấm lòng nhiệt tình của Từ huynh đối với vị hôn phu của tiểu muội. Từ huynh hãy chờ muội trong phút giây, muội vào gặp bốn vị trưởng lão thu xếp mọi việc cho tệ bang rồi sẽ cùng Từ huynh lên đường.

Tạ Ánh Đào hấp tấp đứng lên đi nhanh vào hậu điện. Nàng sai môn đồ triệu thỉnh bốn vị trưởng lão Cái bang tới.

Năm người cùng ngồi xuống ghế.

Tạ Ánh Đào nhìn bốn vị trưởng lão Cái bang, bằng một giọng nghiêm túc:

- Chư vị trưởng lão cũng đã biết Phùng Phá Thạch là vị hôn phu của bản toà đã có lần tới đây cứu nguy cho bản bang khỏi họa diệt vong do lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn toan sát nhập bản bang vào Thần Đạo giáo. Lão đã ra lệnh cho lão ác đạo Vô Lượng thiền sư lập liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần dẫn dụ hôn phu của bản tòa tới dự tại Tuyết Lãnh sơn có đại cao thủ ngũ đại môn phái và hàng ngàn cao thủ hắc, bạch. Vị hôn phu của bản tòa chỉ có một mình tới phó hội sẽ gặp điều lành ít, dữ nhiều. Bản tòa là hôn thê, không thể để mặc cho chàng chết được. Nay bản tòa quyết định sẽ tới đó cứu nguy cho chàng, dĩ nhiên chưa hiểu rõ số mạng rồi sẽ ra sao. Ta ký thác cho chư vị trưởng lão, nếu chẳng may ta có gặp điều bất trắc, đại trưởng lão hãy thay ta giữ chức vị Bang chủ bản bang, điều khiển chúng môn đồ theo như kế hoạch đã định sẵn từ

trước, đừng đợi chờ sẽ có biến cố.

Đại trưởng lão là một lão nhân tuổi lục tuần, thân hình to lớn, dáng bộ uy nghi, đứng lên vòng tay cung kính:

- Bẩm Bang chủ, cứ theo ty chức Bang chủ không thể đi một mình tới Tuyết Lãnh sơn được. Xin Bang chủ hãy cho ty chức và ba vị trưởng lão cùng đi với.

Tạ Ánh Đào cảm kích:

- Bản tòa cảm tạ tấm lòng trung nghĩa của đại trưởng lão. Nhưng đại trưởng lão hãy xem cơ đồ của bản bang là trọng, còn đây là chuyện riêng tư của bản tòa, chư vị chớ nên tham dự. Ta đi rồi chư vị trưởng lão hãy lo thu xếp mọi việc, nhất là đề phòng bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tới tập kích bất ngờ. Ta đi đây.

Tạ Ánh Đào đứng lên bước ra ngoài. Bốn vị trưởng lão bùi ngùi đi theo sau, vì những lời nói của nữ Bang chủ vừa rồi như lời trối trăn sau cùng.

Ra tới tòa đại sảnh, Tạ Ánh Đào nhìn Từ Tôn Công nói mau:

- Từ huynh hãy theo tiểu muội.

Từ Tôn Công đứng lên đi theo Tạ Ánh Đào. Bốn vị trưởng lão đi sau cùng.

Tới thềm ngoài cánh cửa tòa đại sảnh đã thấy hai con tuấn mã chờ sẵn từ lâu.

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công leo lên lưng ngựa ra khỏi cửa cổng Tổng đàn Cái bang phi nhanh.

Chương 50 - Trợ thủ tình lang

Rời khỏi thực quán, Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công tiếp tục lên đường nhắm hướng Tuyết Lãnh sơn thúc giục ngựa chạy nhẹ nhàng như gió lốc.

Cả hai đều nóng lòng tới núi Tuyết Lãnh sơn trước giờ khai mạc đại hội quần hùng hắc, bạch.

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công đều có ý nghĩ tìm gặp Phùng Phá Thạch, khuyên bảo chàng không nên phó hội đêm nay, tránh trước tai họa xảy ra.

Dọc đường, Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công không nói năng gì cả. Hai người đều âm thầm suy nghĩ cách đối phó cùng lão Vô Lượng thiền sư và bọn ngũ đại môn phái.

Người ngựa vượt qua khỏi cánh rừng già, trời cũng vừa tối.

Từ Tôn Công trỏ tay về phía trước mặt nói với Tạ Ánh Đào:

- Tạ tiểu thư, dãy núi Tuyết Lãnh sơn ở trước mặt kia.

Nhìn dãy núi xanh xanh mờ mờ, Tạ Ánh Đào gấp lên:

- Từ huynh, chúng ta hãy đi mau kẻo chẳng còn kịp nữa.

Hai con tuấn mã song song cất bốn vó chạy càng lúc càng nhanh hơn trước.

Vầng trăng lên khỏi đỉnh núi xa xa.

Người ngựa của Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công vừa tới dãy núi Tuyết Lãnh sơn.

Nghe tiếng sấm chưởng, tiếng quát tháo vang dậy cả một góc trời, Tạ Ánh Đào kinh hãi kêu lên:

- Hỏng rồi, Phùng ca ca đã lâm trận.

Nàng thúc ngựa chạy nhanh như biến.

Từ Tôn Công khẩn trương phi ngựa theo phía sau.

Chẳng bao lâu người ngựa của Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công đã tới con độc đạo vào Ngũ Lý bình.

Tiếng sấm chưởng lẩn trốn lớn tiếng quát la của quần hùng chấn động cả núi đồi.

Tạ Ánh Đào nhảy xuống lưng ngựa gấp rút:

- Từ huynh đi mau.

Nàng phóng vào con độc đạo, Từ Tôn Công cũng nhảy xuống ngựa, hấp tấp phóng mình chạy theo sau.

Trong lòng hai người như đang có trận lửa đốt.

Sắp lọt vào sân cỏ Ngũ Lý bình, thình lình nghe có tiếng quát to:

- Đứng lại!

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công giật mình, cùng lượt thu hồi kinh pháp đưa mắt nhìn qua.

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công nhận ra một vị trung niên hòa thượng áo cà sa, tay cầm thiền trượng nặng trăm cân và bốn tăng nhân tay cầm trường kiếm đứng dàn hàng ngang ngăn cản ngay bước tiến của hai người.

Hiểu rõ bọn hòa thượng ngăn cản không cho vào đấu trường, Tạ Ánh Đào trừng mắt:

- Tại sao chư vị hòa thượng ngăn cản không cho ta và hiền hữu này vào trong đấu trường.

Tên trung niên hòa thượng lạnh lùng:

- Lệnh của Minh chủ vừa ban, đã tới giờ đại hội quần hùng, cấm không cho ai được vào nữa cả.

Phía trong tiếng quát tháo, tiếng sấm chưởng càng lúc càng thêm dữ dội.

Tạ Ánh Đào nghe như có trận hỏa hoạn trong lòng, tròn xoe đôi mắt thét:

- Nhưng ta nhất định vào đấu trường, các ngươi hãy tránh ra mau.

Nàng nhanh tay thò vào lòng lấy một nắm ám khí Phi kim châm cầm sẵn.

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công bước tới.

Tên trung niên hòa thượng quát to:

- Lui ra.

Đạo nhân vung thiền trượng đánh vụt vào không khí kêu vút một tiếng thị uy.

Bốn tên tăng nhân kia cũng vung trường kiếm múa thành vòng, không cho Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công tiến tới.

Từ Tôn Công nổi giận quát hét:

- Bọn trọc bây muốn chết đấy ư?

Hắn rút thanh trường kiếm bên lưng ra xuất chiêu “Mãn Thiên Hoa Vũ”, vô số ảnh kiếm tung bay chẳng khác một trận mưa hoa vô cùng ngoạn mục.

Đồng thời, Tạ Ánh Đào vẩy tay nhắm vào tên trung niên hòa thượng.

Vèo... vèo...

Ám khí rít gió bắn tới trước ngực tên trung niên hòa thượng.

Phập! Phập...

Tên trung niên hòa thượng tránh được ám khí kim châm nhưng lại bị trường kiếm của Từ Tôn Công chém cụt cánh tay phải, thiền trượng liền rơi xuống đất.

Cùng lúc, hai tên tăng nhân trúng nhằm ám khí Phi kim châm của Tạ Ánh Đào rú thảm, té lăn xuống đất, hôn mê không hiểu chết sống lẽ nào.

Hai tên tăng nhân còn lại khiếp đảm nhảy vọt ra ngoài xa, chừa con đường rộng rãi.

Vèo... vèo...

Không một chút chậm trễ, Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công lao vút vào sân cỏ Ngũ Lý bình. Chân vừa chạm đất, Tạ Ánh Đào phóng mắt nhìn Phùng Phá Thạch vừa ngã gục vì kịch độc địa ngục quan phát động.

Tạ Ánh Đào hét:

- Nguy rồi!

Nàng lao vút tới chỗ quần hùng đang hỗn chiến với quần tăng tới hồi khốc liệt.

Trên sân cỏ Ngũ Lý bình, trước sau đã có ba trên ba trăm tử thi nằm la liệt.

Một tên đại cao tăng trông thấy Tạ Ánh Đào lướt tới quát to:

- Lui mau.

Đạo nhân vung cây thiền trượng nặng trên một trăm cân đánh vù một tiếng ngăn chặn Tạ Ánh Đào lại.

Trong lòng đang nóng như lửa đốt, Tạ Ánh Đào lạng người tránh khỏi cây thiền trượng bay vù qua.

Nàng vẩy ra một nắm Phi kim châm nhằm giữa ngực tên đại cao tăng.

Tên đại cao tăng vì bất phòng trúng nhằm hai mũi ám khí Phi kim châm ngay giữa ngực rú lên lồng lộng ngã xuống đất hôn mê.

Tạ Ánh Đào toan phóng vào phía trong, lập tức có hai tên đạo sĩ lao tới lấp khoảng trống đó.

Tạ Ánh Đào sôi máu căm thù, ném luôn hai nắm Phi kim châm vào ngực hai tên đạo sĩ.

Hai tên đạo sĩ không kịp phản ứng, trúng kim châm nhào lăn trên bãi cỏ.

Sẵn cơn thù hận, Tạ Ánh Đào lấy thêm hai nắm Phi kim châm ném vào hàng rào phòng thủ của chúng đạo nhân.

Ám khí xé gió vèo vèo nghe ghê rợn.

Bọn đạo nhân kinh hãi dạt ra hai bên né tránh ám khí.

Vút.

Không bỏ lỡ cơ hội Tạ Ánh Đào băng mình vào giữa đấu trường.

Cùng lúc, Từ Tôn Công cũng vừa chém chết ba tên đạo nhân bay vèo vèo theo Tạ Ánh Đào.

Tạ Ánh Đào thoáng thấy Vô Lượng thiền sư đang lướt tới Phùng Phá Thạch kinh hãi thét:

- Lão ác đạo xem đây.

Nàng ném vào người Vô Lượng thiền sư mười hai mũi ám khí Phi kim châm nhanh tựa chớp.

Đang trên đà lướt tới chỗ Phùng Phá Thạch nằm bất tỉnh, chợt nghe có tiếng thét của Tạ Ánh Đào và tiếng rít gió của mười hai mũi ám khí Vô Lượng thiền sư giật mình lạng người sang trái ba thước né tránh.

Mười hai mũi Phi kim châm vút qua mang tai Vô Lượng thiền sư chỉ cách một đường tơ.

Lão đại hòa thượng quay phắt người lại chú mắt xem kẻ ném ám khí là ai.

Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng đồng lượt quay qua đưa mắt nhìn.

Vừa lúc Từ Tôn Công đã đáp xuống đất đứng cạnh gần bên Tạ Ánh Đào.

Một tiếng động thanh tao, Tạ Ánh Đào đã rút thanh Kim Ảnh kiếm ra khỏi vỏ chói rực kim quang.

Tay trái của nàng nắm mười hai mũi Phi kim châm trừng mắt nhìn Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và pkdt.

Từ Tôn Công cầm ngang thanh trường kiếm xanh rờn sắc mặt hiện đầy sát khí, ánh mắt rực lửa căm thù nhìn bốn vị đạo nhân.

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công đều có cái quyết tâm tử chiến với bốn vị đạo nhân.

Tạ Ánh Đào thét:

- Các lão không được chạm tới vị hôn phu của ta. Ta thể chết sống một trận với các lão đạo.

Từ Tôn Công cũng trợn mắt hét:

- Bọn lão trọc không được thương hại tới Phùng hiền đệ của ta. Ta thề phanh thây các ngươi ra làm vạn đoạn.

Lâm Phùng Chân nhặt thanh trường kiếm trừng mắt thét:

- Lũ ác đạo, bọn chúng ta thể liều chết với các ngươi.

Vô Lượng thiền sư nổi giận:

- Chư vị đạo hữu hãy mau động thủ. Bần tăng giết tên tiểu tử Phùng Phá Thạch.

Thần Phong đạo trưởng vung thanh trường kiếm. Diệu Tịnh sư thái phất cây phất trần, Pháp Thiền đạo trưởng huy động cặp chùy đồng.

Tức thì kiếm ảnh, kim ảnh, bóng chùy xuất hiện dày đặc, kiếm khí vèo vèo, kình phong nổi dậy.

Lâm Phùng Chân và Từ Tôn Công rung thanh trường kiếm. Kiếm khí vèo vèo che ngang trước mắt.

Đồng thời Tạ Ánh Đào bắn từng loạt ám khí Phi kim châm như đám cát vào Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng.

Liền đó trận ác chiến diễn ra giữa Tạ Ánh Đào, Lâm Phùng Chân, Từ Tôn Công và bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng vô cùng khốc liệt.

Chương 51 - Đột biến không ngừng

Song phương giao tranh trên ba mươi hiệp, thừa cơ hội có kẽ hở, Vô Lượng thiền sư lắc mình ra ngoài, lao tới toan vỗ một chưởng vào đầu Phùng Phá Thạch.

Tạ Ánh Đào ngó thấy thét:

- Lão ác đạo ti tiện.

Miệng thét sẵn trong tay đã nắm sẵn ám khí Phi kim châm, Tạ Ánh Đào bắn tới chận ngay trước mắt Vô Lượng thiền sư.

Ám khí xé gió bay vèo vèo nghe ghê rợn.

Vô Lượng thiền sư phát giác kịp lạng người sang phía trái nửa trượng tránh thoát.

Từ Tôn Công hét:

- Tạ tiểu thư hãy bảo vệ Phùng hiền đệ, lũ ác đạo đã có tại hạ và Lâm tiểu thư rồi.

Đấu trường chia làm ba cặp.

Một mình Từ Tôn Công với thanh trường kiếm xanh rờn đấu Thần Phong đạo trưởng và Pháp Thiền đạo trưởng.

Lâm Phùng Chân với thanh trường kiếm đấu với cây phất trần của Diệu Tịnh sư thái.

Tạ Ánh Đào hữu chưởng cầm thanh Kim Ảnh kiếm, tả chưởng nắm ám khí Phi kim châm đối phó cùng Vô Lượng thiền sư với cây Cổ ma trượng nặng trên hai trăm cân.

Trận thứ nhất Lâm Phùng Chân rung thanh trường kiếm túa ra hàng ngàn kiếm ảnh kiếm khí vèo vèo, trực diện cùng hàng ngàn tia sáng kèm hàng ngàn tiểu kình bén nhọn của cây phất trần trong tay của Diệu Tịnh sư thái.

Hai bên trong thế quân bình.

Trận thứ nhì thanh trường kiếm xanh rờn mỏng mảnh của Từ Tôn Công đối đầu thanh trường kiếm của Thần Phong đạo trưởng và cặp búa đồng của Pháp Thiền đạo trưởng. Nhờ thân pháp nhanh như chớp và kiếm pháp kỳ diệu Từ Tôn Công lẩn tránh cặp chùy đồng nhưng luôn tiếp cận cùng Thần Phong đạo trưởng.

Trận thứ ba phía sau lưng, Tạ Ánh Đào cũng sử dụng thân pháp phiêu diêu luôn né tránh cây Cổ ma trượng nặng nề của Vô Lượng thiền sư trong khi tả chưởng luôn bắn ám khí vèo vèo khiến cho lão đạo nhân liên miên né tránh.

Ngoài vòng phòng thủ trận giao đấu giữa quần tăng và quần hùng hắc, bạch càng lúc càng thêm khốc liệt, tiếng võ khí chạm nhau, tiếng quát tháo, tiếng rú kinh hoàng, thây người ngã xuống, kẻ xông lên, người hỗn loạn giữa bãi sa trường thiên binh vạn mã.

Về phần Tạ Ánh Đào vừa đánh vừa bảo vệ cho Phùng Phá Thạch sử dụng thân pháp phiêu diêu tránh cây Cổ ma trượng, luôn tay ném ám khí vào người Vô Lượng thiền sư, mỗi lần năm sáu mũi bất tận khiến cho Vô Lượng thiền sư không tài nào xuất được tuyệt chiêu đánh ngã nàng và cũng không có thân pháp nào lao tới giết chết Phùng Phá Thạch.

Tạ Ánh Đào cố duy trì thời gian chờ cơ hội, bất thần cặp lấy Phùng Phá Thạch vượt khỏi hàng rào phòng thủ dù hy vọng rất mong manh.

Một thời gian trôi qua, song phương đã xuất trên một trăm chiêu. Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân đã rơi vào cái thế hạ phong, chẳng bao lâu nữa sẽ thúc thủ.

Dù biết sắp phải thúc thủ, nhưng Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân nhất quyết đánh tới giọt máu cuối cùng nên không lùi một bước nào nhượng bộ đối phương.

Phía ngoài quần hùng và quần tăng chém giết nhau càng dữ dội hơn trước lại có thêm gần một trăm tử thi hai bên nằm rải rác trên đấu trường.

Quần hùng nhất quyết phá vỡ phòng thủ, phóng vào trong tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cùng bốn vị đạo nhân vì vậy chết bao nhiêu bọn họ càng xông tới bấy nhiêu.

Soảng...

Thanh trường kiếm xanh rờn của Từ Tôn Công vừa chạm phải trái chùy đồng của Pháp Thiền đạo trưởng bật lên văng trở lại, cánh tay rụng rời, suýt buông rơi võ khí.

Phách...

Trường kiếm của Lâm Phùng Chân va nhằm chiếc phất trần của Diệu Tịnh sư thái khiến nàng lảo đảo thối lui hai bước.

Thần Phong đạo trưởng quát to:

- Buông kiếm!

Đạo nhân phóng sang Lâm Phùng Chân một nhát kiếm nhanh như sét giật.

Lâm Phùng Chân hốt hoảng cử dịch thân mình sang phải hai thước, tránh khỏi nhát kiếm khiếp người.

Diệu Tịnh sư thái toan xuất một chiêu phất trần đánh hạ Lâm Phùng Chân.

Thình lình có tiếng quát tợ sấm:

- Ngưng tay.

Vèo vèo... vèo vèo...

Từ phía ngoài bốn chiếc bóng vọt ngang qua đầu quần tăng lao vào đấu trường chính.

Tiếng quát xé toạt không gian, khiến cho bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Pháp Thiền đạo trưởng thảy đều giật mình ngừng thân thủ.

Bốn chiếc bóng to lớn hạ xuống mặt đất.

Nhìn kỹ lại đó là bọn lão quái nhân thân hình gầy đét như những khô lâu, mình vận trường y đen, hình thù như cương thi, mắt trắng dã như tử thi, nhưng chớp tinh quang cực kỳ quái đản.

Hình thù bốn lão quái nhân vừa giống ma quái vừa như thây ma chết lâu ngày, khiến cho bất cứ ai nhìn qua cũng phải kinh tâm, đấu trường tức thì ngưng lại.

Bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái luôn cả Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào đều dồn ánh mắt về phía bốn lão quái nhân cổ quái.

Vô Lượng thiền sư bước tới đứng trước mắt bốn vị quái nhân như cương thi.

Lão đại hòa thượng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Chư vị thí chủ là cao nhân phương nào, đến đây có chuyện gì chỉ giáo?

Lão quái nhân cao nhất cất giọng trầm gàn như loài quỷ mụi:

- Bọn lão phu là Lao Sơn tứ quái. Lão phu là Lao Sơn nhất quái, ba vị hiền đệ kia là Lao Sơn nhị quái, Lao Sơn tam quái, Lao Sơn tứ quái đến đây vì chuyện gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Cặp lông mày bạc của Vô Lượng thiền sư cau hẳn lại:

- Chư vị thí chủ có chuyện gì với thí chủ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch?

Lao Sơn nhất quái vẫn với giọng trầm khàn:

- Bọn lão phu đến đây gặp tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Vô Lượng thiền sư biến sắc:

- A di đà Phật! Đây là chuyện của liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần do bần tăng chủ trì. Đêm nay bần tăng khuyên chư vị chớ nên can dự vào chuyện này.

Lao Sơn nhất quái chớp cặp mắt trắng dã như thây ma chết lâu ngày:

- Bọn lão phu từ ngàn dặm tới đây biết bao lao tâm khổ lực, việc chủ đích thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, lẽ nào lại không can dự vào chuyện tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Lão hỏi Vô Lượng thiền sư:

- Lão đại hòa thượng đã chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục rồi phải không?

Vô Lượng thiền sư nổi giận:

- Thí chủ chớ nên hồ đồ, bần tăng chưa thu nạp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Nhưng pho bí kíp đó từ giờ phút này kể như thuộc quyền sở hữu của Minh chủ võ lâm. Thí chủ đừng có thâm vọng, sẽ có chuyện không hay đâu.

Lao Sơn nhất quái trợn trừng cặp mắt trắng dã:

- Không hay thì sao?

Lão nói tiếp:

- Bọn lão phu đã nhất quyết rồi. Đêm nay chưa thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, bọn lão phu không rời khỏi nơi này. Lão đại hòa thượng không nên ngăn cản.

Vừa dứt câu, Lao Sơn nhất quái đã phóng tới chỗ Phùng Phá Thạch vẫn còn nằm hôn mê.

Vô Lượng thiền sư quát to:

- Đứng lại!

Mồm quát, lão đại hòa thượng vừa vung cây Cổ ma trượng lên kình khí nặng ngàn cân đánh vút trước mặt Lao Sơn nhất quái không cho phóng tới.

Lao Sơn nhất quái kêu lên một tiếng quái gở thu hồi thân thủ.

Lão rút lấy cây Tang ma trượng bên lưng trắng như xương khô xuất chiêu chống đỡ.

Bộp!

Cây Cổ ma trượng bật ra ngoài, Vô Lượng thiền sư tháo lui về phía sau một bước.

Bên kia, cây Tang ma trượng cũng dội ra, lão Lao Sơn nhất quái lui một bước.

Chiêu đầu hai bên ngang bằng nhau, chẳng ai hơn ai kém.

Vô Lượng thiền sư quát to, vung cây Cổ ma trượng xuất luôn tám chiêu liên hoàn.

Lao Sơn nhất quái gầm lên huy động cây ma trượng xuất chiêu chống đỡ.

Bên này Lao Sơn nhị quái, Lao Sơn tam quái, Lao Sơn tứ quái cũng vừa đấu với Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái một chiêu bất phân thắng bại.

Trận ác chiến lại bùng nổ giữa bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái và bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái.

Chương 52 - Tìm phương đào tẩu

Trông thấy bọn Vô Lượng thiền sư đã bị bốn lão nhân Lao Sơn tứ quái cầm chân. Lâm Phùng Chân khẽ thầm bên tai Từ Tôn Công:

- Hiền huynh, chúng ta hãy thừa cơ hội bọn lão trọc đánh nhau với bốn lão Lao Sơn tứ quái đưa Phùng ca ca thoát khỏi nơi đây cho rồi.

Từ Tôn Công lắc đầu:

- Tiểu thư đừng nóng nảy. Hiện tình chúng ta chưa thể đưa Phùng hiền đệ thoát khỏi nơi này đâu.

Lâm Phùng Chân ngạc nhiên:

- Tại sao vậy?

Từ Tôn Công đáp:

- Tại vì phía ngoài hàng ngàn cao thủ hắc, bạch đang đánh nhau với bọn hòa thượng ngũ đại môn phái, chúng ta ra đó, hai bên sẽ ngừng đấu, tất cả sẽ nhằm vào chúng ta. Như vậy chúng ta sẽ trở thành cái mục tiêu của bọn họ và bị bọn họ tấn công từ nhiều mặt. Chúng ta không thể nào chống đỡ nổi, cũng không thể lọt khỏi vòng vây được. tốt hơn chúng ta hãy đứng đây chờ xem kết quả trận đấu giữa bọn trọc và bọn Lao Sơn tứ quái, xem tình hình thế nào sau đó sẽ tùy cơ ứng biến. Bây giờ tại hạ và tiểu thư hãy tới chỗ Tạ tiểu thư bảo vệ hiền đệ.

Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân liền băng mình sang phía Tạ Ánh Đào.

Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào chia ba góc, trường kiếm cất lên đề phòng có kẻ bất ngờ phóng vào ám kích Phùng Phá Thạch, vừa quan sát trận đấu giữa bốn vị đạo nhân và bọn Lao Sơn tứ quái.

Từ nãy vì bận tâm về chuyện cứu nguy Phùng Phá Thạch, Tạ Ánh Đào không có thời giờ nghĩ tới Lâm Phùng Chân.

Bây giờ có dịp, Tạ Ánh Đào chú mắt nhìn Lâm Phùng Chân nhủ thầm:

- “Nàng này là ai? Sao nàng lại dám liều chết đánh nhau với bọn hòa thượng cứu mạng Phùng ca ca. Trông nàng xinh đẹp như nàng tiên giáng thế, chẳng hiểu Phùng ca ca trước đây có tình ý với nàng hay không?”

Tạ Ánh Đào định hỏi Lâm Phùng Chân nhưng nghĩ Lâm Phùng Chân có cái công cứu mạng Phùng Phá Thạch trước khi nàng và Từ Tôn Công tới nên lại thôi.

Cũng như Tạ Ánh Đào, bấy giờ Lâm Phùng Chân mới có dịp nhìn đối tượng của mình.

Lâm Phùng Chân ngạc nhiên nghĩ thầm:

- “Cô gái này đúng là một trang tuyệt thế mỹ nhân, không hiểu nàng có phải là tình nhân của

Phùng ca ca hay không, sao lại dám liều chết chống đối với bọn đạo nhân ngũ đại môn phái như vậy, chắc là phải có chuyện gì rồi."

Đôi lông mày nguyệt của Lâm Phùng Chân cau lại, trong lòng cảm thấy bất an.

Bởi vừa rồi Lâm Phùng Chân bận tâm đấu nhau với bọn Thần Phong đạo trưởng, phát đất, Diệu Tịnh sư thái không nghe câu chuyện đối đáp giữa Vô Lượng thiền sư và Tạ Ánh Đào nên nàng chưa biết Tạ Ánh Đào là vị hôn thê của Phùng Phá Thạch.

Tạ Ánh Đào và Lâm Phùng Chân nhìn nhau phút giây rồi dời ánh mắt quan sát phía ngoài đề phòng bất trắc.

Trong lòng hai nàng đều mang một nỗi niềm riêng khó nói bằng lời.

Vô Lượng thiền sư và Lao Sơn nhất quái đấu qua trên hai mươi chiêu vẫn quân bình.

Thần Phong đạo trưởng đấu mười tám chiêu với Lao Sơn nhị quái bất phân thắng bại.

Pháp Thiền đạo trưởng xuất mười chín chiêu vẫn chưa thắng nổi Lao Sơn tam quái.

Chỉ riêng trận thứ tư Diệu Tịnh sư thái có phần kém thế vì chiêu Pháp Tang ma trượng của Lao Sơn tứ quái quỷ dị quái lạ không thể đo lường.

Dĩ nhiên Diệu Tịnh sư thái đã rơi vào cái thế hạ phong trước một địch thủ vô cùng lợi hại.

Đấu tới chiêu thứ ba mươi sáu, thình lình Lao Sơn nhất quái quát to:

- Công lực lão đại hòa thượng khá lắm, nhưng hãy xem chiêu Cương Thi ma công của lão phu.

Cây Tang ma trượng trong tay Lao Sơn nhất quái rung lên một cái, bỗng thấy cây Tang ma trượng phì ra to lớn dị thường, từ đầu trượng phun ra một luồng khí trắng, kèm xú khí như thây ma chết lâu ngày nháy mắt lan ra rộng lớn như vầng mây trắng bay vút lên cao rồi chụp xuống đầu Vô Lượng thiền sư.

Vô Lượng thiền sư kinh hãi quát:

- Lợi hại!

Cùng theo tiếng quát, Vô Lượng thiền sư nhanh như chớp phóng ra ngoài xa. Luồng khí trắng tang ma kèm xú khí như thây ma chết lâu ngày đánh trượt Vô Lượng thiền sư giáng xuống.

Bùng!

Vùng khí trắng kèm xú khí đánh xuống đất làm đám cỏ xanh biến thành màu đen sì, ghê rợn, xú khí tràn lan tưởng như chưa tới đối phương đã ngất xỉu đi rồi.

Lao Sơn nhất quái nhìn Vô Lượng thiền sư bằng cặp mắt trắng dã cười khắc khắc:

- Lão đại hòa thượng chạy không khỏi đâu.

Lão quái nhân giơ cây Tang ma trượng lên, lại xuất chiêu Cương Thi ma công.

Vùng khí trắng kèm xú khí như thây ma chết lâu ngày lại hiện ra cất bổng lên cao trùm xuống

đầu Vô Lượng thiền sư một lần nữa.

Vô Lượng thiền sư rất đỗi hãi hùng, không dám xuất cây Cổ ma trượng tiếp chiêu, lao đi ra ngoài xa tránh né.

Bùng!

Đám cỏ xanh chỗ Vô Lượng thiền sư vừa đứng hóa thành một vùng đen xì, xú khí ngất trời.

Thừa thế, Lao Sơn nhất quái đánh luôn tám chiêu Cương Thi ma công đẩy Vô Lượng thiền sư ra ngoài xa.

Trong khi đó, Lao Sơn nhị quái, Lao Sơn tam quái và Lao Sơn tứ quái cũng xuất chiêu Cương Thi ma công khiến cho Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái kinh hồn bạt vía phóng ra ngoài năm trượng.

Một vùng cỏ xanh chu vi năm trượng biến thành màu đen sẫm, xú khí như thây ma tràn lan.

Lao Sơn nhất quái nhìn Vô Lượng thiền sư và bọn đạo nhân Thần Phong đạo trưởng cười khắc khắc:

- Bọn đại hòa thượng đã trông thấy rồi chứ. Lão phu cần nói rõ cho bọn lão biết để đề phòng, kẻ nào hít nhầm xú khí Cương Thi ma công chỉ trong vòng một thời hạn ngắn ngủi, da thịt sẽ rã thành huyết nhục chết rất thảm.

Trỏ bốn vị đạo nhân, Lao Sơn nhất quái trợn cặp mắt trắng dã:

- Bây giờ bọn ngươi hãy đứng yên đó đọc kinh a di đà để lão phu đi lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Quay sang ba anh em Lao Sơn tứ quái, Lao Sơn nhất quái nói:

- Chư vị lão đệ hãy theo ta.

Bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái liền bước nhanh về phía Phùng Phá Thạch.

Bọn người Vô Lượng thiền sư đã khiếp sợ chiêu Cương Thi ma công nên không một ai dám phóng tới ngăn cản.

Từ Tôn Công kinh hãi hét:

- Nhị vị tiểu thư hãy chuẩn bị chiến đấu nhanh lên.

Tạ Ánh Đào và Lâm Phùng Chân sát lại bên nhau trong cái thế song hợp.

Lâm Phùng Chân nói thật mau:

- Cô nương hãy chuẩn bị bế lấy Phùng ca ca mau. Chúng ta sẽ phá vòng vây chạy đi.

Tạ Ánh Đào ứng thinh:

- Muội đã sẵn sàng rồi.

Nàng lùi lại gần Phùng Phá Thạch, lấy thêm ám khí Phi kim châm cầm trong tay.

Ý định của Tạ Ánh Đào là nếu bọn Lao Sơn tứ quái tấn công, nàng sẽ nắm hai nắm ám khí Phi kim châm rồi nhanh lẹ cặp lấy Phùng Phá Thạch phóng đi.

Từ Tôn Công lui nhanh trở lại đứng song song với Lâm Phùng Chân nói nhanh:

- Tiểu thư, chúng ta cùng tử chiến.

Lâm Phùng Chân nắm chắc trường kiếm trong tay, gật mạnh đầu:

- Tiểu muội đã sẵn sàng. Hiền huynh là bằng hữu chí thân của Phùng ca ca phải không?

- Phải!

- Danh hiệu của hiền huynh gọi là gì?

- Từ Tôn Công, còn tiểu thư?

- Muội tên Lâm Phùng Chân. Còn vị cô nương áo vàng tên gọi là gì?

- Nàng ta tên gọi Tạ Ánh Đào, Bang chủ Cái bang...

Lâm Phùng Chân bật thốt:

- À... ra như thế...

Lâm Phùng Chân toan hỏi thêm về Tạ Ánh Đào chợt im đi. Bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái đã tới đứng cách ba người chừng ba trượng.

Lao Sơn nhất quái nhìn Tạ Ánh Đào cất giọng trầm khàn như loài quỷ mụi:

- Cô nương áo vàng kia đừng hòng mang gả tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch trốn chạy đi đâu vô ích, hãy mang ra ngoài cho lão phu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Tạ Ánh Đào trừng đôi mắt:

- Nói nhảm. Ta thề chết với bọn ngươi.

Nàng cất ngọn ngọc chưởng xòe ra:

- Ngươi có biết món vật trong tay ra là gì không? Ám khí Phi kim châm có tẩm chất kịch độc đấy. Nếu ngươi cả gan dám bước tới một bước, ta bắn ra các ngươi sẽ chết liền tại chỗ. Không có loại thần đan nào cứu nổi các ngươi đâu.

Nàng bịa ám khí Phi kim châm có tẩm kịch độc dọa khiếp bọn Lao Sơn tứ quái khiến bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái tưởng thật, không có một ai dám cử động vì sợ Tạ Ánh Đào ném ám khí.

Chương 53 - Chiếm thế thượng phong

Tạ Ánh Đào sử dụng kế trì hoãn, kéo dài thời gian bất động để tìm phương cách đào tẩu.

Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân hiểu ý nàng, chuẩn bị ngăn cản bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái cho nàng bế lấy Phùng Phá Thạch phóng chạy.

Trường kiếm xanh rờn của Từ Tôn Công và trường kiếm của Lâm Phùng Chân chĩa thẳng vào bốn lão quái nhân sẵn sàng xuất chiêu nếu khi thoáng thấy bốn lão động đậy.

Lao Sơn nhất quái trông thấy Tạ Ánh Đào có vẻ liều mạng, lại vì ngại kịch độc Phi kim châm nên đứng sững do dự, chưa hành động.

Ngó thấy Lao Sơn nhất quái ngập ngừng, Tạ Ánh Đào nhận ra xảo kế hăm dọa đã có hiệu quả, nàng nghĩ thầm:

- "Bọn Lao Sơn tứ quái này cũng chỉ vì tham vọng pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mà tới đây, vậy ta hãy dùng bí kíp dọa bọn lão là thượng sách."

Tạ Ánh Đào nhìn Lao Sơn nhất quái gằn mạnh giọng:

- Hiện nay pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đang ở trong mình ta, bọn lão vọng động ta sẽ hủy diệt pho bí kíp ngay lập tức xem bọn lão có còn gì nữa hay không.

Nàng thò tay vào lòng làm như nắm lấy pho bí kíp để hủy diệt.

Lao Sơn nhị quái nói khẽ bên tai Lao Sơn nhất quái:

"Đại huynh đừng vội động thủ, hãy chờ bọn lão đến giết tên tiểu tử và ả áo xanh kia rồi tìm cách bắt ả áo vàng thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục".

Lao Sơn nhất quái gật đầu:

- Lao nhị đệ nói đúng, lão đệ hãy hành động cho mau, chậm trễ sẽ có biến.

Lao Sơn nhị quái quay sang Lao Sơn tứ quái và Lao Sơn tam quái nói mau:

- Tam đệ, tứ đệ hãy mau xuất chiêu Cương Thi ma công giết tên tiểu tử kia và ả áo xanh cho rồi.

Lao Sơn tam quái và Lao Sơn tứ quái ứng thinh. Ba cây Tang ma trượng cất lên...

Tạ Ánh Đào trông thấy cử chỉ của bọn Lao Sơn tứ quái hiểu ngay ý định liền thét:

- Ngưng lại, nếu bọn lão xuất chiêu Cương Thi ma công ta sẽ hủy diệt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trước rồi sẽ liều chết với bọn lão.

Lao Sơn nhị quái, Lao Sơn tam quái, Lao Sơn tứ quái nghe tiếng thét của Tạ Ánh Đào liền dừng cây Tang ma trượng lại, không dám xuất chiêu Cương Thi ma công giết Từ Tôn Công và Lâm

Phùng Chân vì sợ pho bí kíp bị hủy diệt.

Bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái đâu có ngờ pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục không có trong mình Phùng Phá Thạch, cũng không có trong mình Tạ Ánh Đào. Nàng dùng xảo kế phỉnh lừa các lão để duy trì thời gian chờ biến cố.

Bốn lão đứng bất động, trố bốn cặp mắt trắng dã nhìn Tạ Ánh Đào.

Bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái cũng tưởng thật, đứng yên chờ diễn biến xảy ra.

Phía ngoài vòng phòng thủ vừa bị quần hùng phá vỡ, quần tăng bỏ chạy tán loạn.

Quần hùng ùn ùn đổ xô vào cuồn cuộn như sóng biển tràn bờ náo loạn cả lên. Hàng ngàn cao thủ hắc, bạch vây chặt bốn lão Lao Sơn tứ quái, bốn vị đạo nhân và Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào kín như chiếc hộp sắt.

Bọn họ ai ai cũng đều có quyết tâm tranh đoạt lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của Phùng Phá Thạch.

Vô Lượng thiền sư quát vang như sấm:

- Chư vị anh hùng hào kiệt đừng vọng động. Ả áo vàng sắp hủy diệt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, chư vị bước tới ả sẽ hủy diệt ngay.

Quần hùng hắc, bạch đạo ngưng lại, dồn hàng ngàn ánh mắt về phía Tạ Ánh Đào.

Tạ Ánh Đào lớn tiếng:

- Lão trọc nói đúng. Hiện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đang ở trong mình ta. Kẻ nào vọng động ta sẽ hủy diệt pho bí kíp ngay tức khắc.

Quần hùng im phăng phắc, không có một ai dám cử động vì sợ Tạ Ánh Đào hủy diệt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Tất cả đều lầm xảo kế của Tạ Ánh Đào.

Chỉ riêng có Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân hiểu rõ Tạ Ánh Đào không có pho bí kíp, nàng chỉ dùng xảo kế đánh lừa quần hùng để tìm phương cách đào tẩu.

Vô Lượng thiền sư chợt nghĩ ra một kế:

- Nữ thí chủ chớ nên vọng động điên cuồng. Bần tăng có cách giải quyết ổn thỏa.

Tạ Ánh Đào trừng mắt:

- Cách gì, lão đạo hãy nói ra ta nghe thử.

Vô Lượng thiền sư bằng một giọng hết sức từ hòa:

- Nữ thí chủ hãy trao pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho bần tăng, bần tăng sẽ trao thuốc giải độc Địa Ngục Quan, ba vị sẽ mang tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch ra đi an toàn.

Tạ Ánh Đào hừ lạnh:

- Lão đạo đừng bày trò trẻ con với ta vô ích. Ta đã có quyết tâm rồi, bây giờ bất cứ một ai dám bước tới, ta sẽ vò nát pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trong mình ta đấy.

Nàng động đậy bàn tay phải đang nằm trong lòng làm như sắp vận công bóp nát pho bí kíp.

Quần hùng hắc, bạch kinh hãi la to:

- Nàng đừng hủy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Tạ Ánh Đào vờ như vận công, nhìn Vô Lượng thiền sư lớn tiếng:

- Lão đạo đã bế tắc rồi phải không? Ta có cách giải quyết rất công bình.

Vô Lượng thiền sư hỏi:

- Nữ thí chủ có cách gì?

- Trước nhất lão đạo hãy ra lệnh cho quần hùng tháo bỏ vòng vây, kế đó trao thuốc giải cho bọn ta giải kịch độc Địa Ngục Quan cho Phùng Phá Thạch tỉnh lại rồi bọn ta rời khỏi nơi này, ra tới quan đạo ta sẽ trao pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho lão, lão nghĩ thế nào?

Ngẫm nghĩ phút giây, Vô Lượng thiền sư lắc đầu:

- Bần tăng không thể hành động như vậy được!

- Tại sao không được?

- Nếu bần tăng trao thuốc giải độc Địa Ngục Quan, tên tiểu tử Huyết Hận thư sinh tỉnh lại, gả sẽ không bao giờ chịu trao pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Trận ác chiến sẽ tiếp tục diễn ra, máu sẽ đổ thêm. Bây giờ chỉ còn một cách.

Tạ Ánh Đào thăm dò:

- Cách gì?

- Nữ thí chủ hãy rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm bên lưng gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch trao trước cho bần tăng rồi bần tăng sẽ trao thuốc giải độc. Như vậy mới tránh khỏi trận ác chiến sắp tới.

Tạ Ánh Đào khinh khỉnh:

- Lão đạo bày kế phỉnh gạt ta sao được. Ta đâu có ngu dại gì trúng quỷ kế của lão. Nếu lão không bằng lòng theo điều kiện của ta vừa nói thì chẳng còn cách giải quyết được nữa đâu. Ta sẽ hủy diệt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho bọn lão thấy.

Tình hình song phương lại bế tắc.

Lao Sơn nhất quái không còn nhẫn nại nổi nhiêu, quát to:

- Lão hòa thượng đừng nói nữa, lão phu sẽ giết ả thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Lao Sơn nhất quái chưa kịp lướt tới, Vô Lượng thiền sư quát:

- Đứng lại!

Lão đạo nhân vung cây Cổ ma trượng xuất chiêu liền. Đạo kình nặng ngàn cân cản ngay trước mắt Lao Sơn nhất quái.

Lao Sơn nhất quái nổi giận, huy động cây Tang ma trượng xuất chiêu chống trả.

Bốp.

Tang ma trượng, Cổ ma trượng chạm nhau phát ra một tiếng nổ chát chúa.

Song phương dang ra rồi xáp lại, tức thì trận ác chiến lại tái diễn.

Phía sau Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và ba anh em Lao Sơn tứ quái cũng vừa xuất chiêu. Kiếm trượng chạm nhau soang soảng, bóng người qua lại nhanh như chớp.

Đột nhiên.

Từ phía ngoài một âm thanh quỷ dị nổi lên. Âm thanh từ du dương bỗng cao vút như sấm sét đầy trời, đồng thời muôn đạo huyền quang chớp xẹt không gian.

Quần hùng kinh hãi hô to:

- Quỷ cầm!

- Quỷ cầm bà bà tới.

Âm thanh sấm sét càng lúc càng cao, huyền quang sáng rực khắp cả đấu trường, hàng vạn tiểu kình sắc bén thọc vào tai quần hùng, nhức thấu cả tim gan.

Hầu hết cao thủ hắc, bạch chịu đựng không nổi âm thanh sấm sét, đã ngồi xuống vận công chống lại.

Trận ác chiến giữa bốn vị đạo nhân ngũ đại môn phái và bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái liền ngưng bặt.

Tám người đứng im giữa đấu trường vận công chống lại tiếng quỷ cầm.

Chương 54 - Quỷ Cầm Ma Cơ

Từ Tôn Công lớn tiếng:

- Nhị vị tiểu thư vận công mau.

Hắn liền ngồi xuống đám cỏ nhắm mắt vận chân khí điều hành các huyệt đạo.

Tạ Ánh Đào và Lâm Phùng Chân cũng ngồi xuống nhắm mắt vận chân nguyên tống khứ hàn âm.

Âm thanh quỷ cầm cao vút tận từng mây rồi từ từ hạ xuống dần, sau cùng im bặt.

Một chiếc bóng như loài quỷ mụi từ phía ngoài phóng tới đấu trường.

Chiếc bóng ngưng lại dưới ánh trăng cho thấy đó là một quái bà kỳ lạ, hình dung cổ quái, vận y phục màu đen, mắt đen như loài hoắc quỷ, tay thòng tới gối, mười móng nhọn bén tợ gươm, tay cầm quỷ cầm màu huyền lóng lánh, nhìn qua đấu trường bằng ánh mắt sáng rực ma quang.

Nhận ra Phùng Phá Thạch đang nằm bất động dưới đất, quái bà bà cất tiếng cười khùng khục:

- Tiểu tử Phùng Phá Thạch đây rồi. Bây giờ hãy thu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trở về quỷ cốc luyện hai chiêu xem các ngươi còn giành giật, chém giết nhau nữa hay không?

Quỷ Cầm Ma Cơ bước về phía Phùng Phá Thạch.

Âm thanh quỷ cầm vừa chấm dứt, bọn Lao Sơn tứ quái cũng vừa mở mắt ra.

Trông thấy Quỷ Cầm Ma Cơ bước tới gần Phùng Phá Thạch, bốn lão quái nhân đồng quát:

- Đứng lại!

Bốn lão Lao Sơn tứ quái cùng lướt nhanh tới cản ngay trước mắt Quỷ Cầm Ma Cơ.

Quỷ Cầm Ma Cơ dừng bước, thò cặp mắt nhìn bốn anh em Lao Sơn tứ quái bằng ánh ma quang xanh lè, lạnh lẽo.

Quỷ bà cất giọng âm u:

- Bốn anh em chúng bay là Lao Sơn tứ quái đó phải không?

Lao Sơn nhất quái gật đầu:

- Đúng rồi, bọn ta chính là Lao Sơn tứ quái. Còn lão bà có phải là Quỷ Cầm Ma Cơ đó không?

Quỷ Cầm Ma Cơ cười khùng khục:

- Bốn anh em các ngươi đã biết lão nương rồi, sao còn đứng đó, không chạy lẹ đi.

Hay là các ngươi chờ lão nương ra tay tế độ, xuống địa ngục chầu diêm chúa?

Lao Sơn nhất quái trợn cặp mắt cương thi:

- Lão bà đừng tự thị có cây quỷ cầm, toan chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bốn anh em ta sẽ đấu với lão bà một trăm chiêu.

Quỷ Cầm Ma Cơ cất tiếng cười khùng khục:

- Nói nhảm! Lão nương chỉ xuất một chiêu là các ngươi đã vào địa ngục rồi, cần gì phải xuất tới một trăm chiêu cho tổn hao sức lực của lão nương.

Quỷ bà trợn cặp mắt ma quang nói tiếp:

- Các ngươi hãy nghe lão nương hỏi đây: bây giờ các ngươi có chạy cho mau hay chờ lão nương hóa kiếp.

Lao Sơn nhất quái giận dữ gầm lên:

- Lão bà đừng cậy có cây quỷ cầm, hãy xem chiêu Cương Thi ma công của lão phu.

Cây Tang ma trượng quất lên một cái, một vùng trắng màu tang kèm xú khí như thây ma chết lâu ngày ào ào tới Quỷ Cầm Ma Cơ.

Quỷ Cầm Ma Cơ hừ một tiếng như quỷ hú, cây quỷ cầm giơ lên quay nửa vòng.

Ngàn vạn ánh huyền quang xuất hiện bố thành bức tường dày đặc che ngay trước mặt cao hơn năm trượng.

Những tiếng lốp bốp nổ liên hồi, xú khí tràn lan. Sau cùng một tiếng nổ chấn động rung chuyển khắp cả đấu trường.

Vùng bạch khí kèm xú khí biến mất, ngàn vạn huyền quang cũng tắt lịm.

Quỷ Cầm Ma Cơ hừ một tiếng:

- Khá lắm, hãy xem chiêu “Huyền Linh Ma Ảnh” của lão nương xem ngươi còn đứng đó được nữa không?

Cây quỷ cầm quay vòng tròn ba lần, tức thì vạn vạn ánh huyền quang xuất hiện che rợp cả ánh trăng, kình phong vun vút, lẫn lộn tiếng ma gào, quỷ khóc, bất cứ ai nghe cũng phải vỡ mật bay hồn.

Lao Sơn nhất quái kinh hoàng gầm to:

- Chư đệ hợp công.

Bốn anh em Lao Sơn tứ quái chụm lại, vung bốn cây Tang ma trượng liền liền. Từng cuộn bạch khí kèm xú khí rợp cả không gian chống lại ngàn vạn huyền quang của cây quỷ cầm.

Quần hùng hắc, bạch khiếp đảm, muốn bỏ chạy ra ngoài cũng không còn kịp, đành ngồi phệt trở lại dưới đất, nhắm mắt vận chân khí chống lại huyền âm ma khí đã tràn ngập trong không trung.

Từ Tôn Công hét:

- Nhị vị tiểu thư vận công bế tắc các huyệt đạo nhanh lên.

Hắn ngồi trở xuống vận chân khí.

Tạ Ánh Đào lẫn Lâm Phùng Chân cũng đã ngồi xuống, vận khí chân nguyên bế tắc các huyệt đạo trong người, không cho ma khí huyền âm đột nhập vào cơ thể. Hai nàng hé mắt nhìn xem bốn lão Lao Sơn tứ quái và bốn vị đạo nhân có thừa cơ hội lén tới ám kích Phùng Phá Thạch hay không.

Nhưng bốn vị đạo nhân cũng đã phải ngồi phệt trên mặt đất, vận chân nguyên, không đứng được như lần trước nữa. Hai nàng cảm thấy an tâm hơn.

Trận đấu ma công giữa Quỷ Cầm Ma Cơ và bốn anh em Lao Sơn tứ quái kéo dài gần một thời thần.

Một tiếng nổ long trời lở đất, khắp cả đấu trường chuyễn rung rầm rập.

Ma khí, huyền ảnh, kình phong phóng vút lên cao hàng trăm trượng, ào ào một lúc rồi im đi.

Huỵch... huỵch...

Bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái mồm phun máu tươi, té quị xuống đất.

Bên này Quỷ Cầm Ma Cơ hai bên mép miệng ứa máu, đứng run run.

Song phương đều thọ thương nhưng bốn anh em Lao Sơn tứ quái nặng hơn nhiều.

Quỷ Cầm Ma Cơ thò cặp ma quang xanh lè nhìn bốn lão quái nhân cười khùng khục:

- Lão nương đã nói rồi, các ngươi ngu ngốc, không chịu nghe. Bây giờ lão nương giết các ngươi rồi sẽ thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục sau.

Quỷ bà giơ cây quỷ cầm lên, nhắm thiên linh tử của Lao Sơn nhất quái và Lao Sơn tứ quái giáng xuống hai cái.

Hai đạo huyền quang kèm theo hai đạo kình nặng ngàn cân đánh vào đầu Lao Sơn nhất quái và Lao Sơn tứ quái.

Bốp... bốp...

Hai tiếng gầm thảm khốc, Lao Sơn nhất quái và Lao Sơn tứ quái ngã lăn ra.

Cả hai giãy giụa mấy cái rồi hồn du địa phủ.

Lao Sơn nhị quái và Lao Sơn tam quái kinh hoàng phóng ra ngoài ba mươi trượng tránh xa cây quỷ cầm của Quỷ Cầm Ma Cơ đang sắp sửa xuất chiêu.

Quỷ Cầm Ma Cơ nhìn Lao Sơn nhị quái, Lao Sơn tam quái cười khùng khục:

- Khôn hồn đấy, hai lão chậm chân một chút lão nương đã tế độ theo hai lão kia rồi.

Quỷ bà nói tiếp:

- Kẻ nào ngu ngốc dám chống lại lão nương là kẻ đó sẽ chết thảm như hai lão này.

Rời cặp ma quang nhìn Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Pháp Thiền đạo trưởng, Quỷ Cầm Ma Cơ trầm khàn giọng như loài ma quỷ:

- Còn ba lão đạo nhân và ả ni cô kia, sao chưa chịu chạy đi cho rồi? Hay là các ngươi muốn chờ lão nương tế độ về cõi niết bàn chầu Phật tổ ư?

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng kinh hãi phóng ra ngoài xa hàng năm mươi trượng, đứng nhìn lại Quỷ Cầm Ma Cơ, thần sắc thảy đều biến đổi.

Quỷ Cầm Ma Cơ cười khùng khục:

- Biết điều đấy, tên nào còn dòm ngó pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là phải chết thảm.

Quỷ bà quay lại:

- Bây giờ lão nương thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho rồi.

Từ Tôn Công hét:

- Nhị vị tiểu thư, chúng ta quyết tử.

Từ Tôn Công vung thanh trường kiếm màu xanh rờn, vận công xuất chiêu.

Lâm Phùng Chân cất cao thanh trường kiếm chĩa mũi về phía Quỷ Cầm Ma Cơ vận mười thành.

Tạ Ánh Đào tay trái nắm ám khí Phi kim châm, tay phải rút thanh Kim Ảnh kiếm rực kim quang hướng về phía Quỷ Cầm Ma Cơ.

Cả ba đều quyết sống chết bảo vệ cho Phùng Phá Thạch.

Quỷ Cầm Ma Cơ nhìn Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào trầm khàn giọng:

- Tên tiểu quỷ và hai con bé kai hãy mau ra ngoài cho lão nương thu pho bí kíp.

Từ Tôn Công hét:

- Chúng ta liều chết một trận với nữ quỷ, đừng dọa khiếp chúng ta, vô ích!

Tạ Ánh Đào chìa nắm Phi kim châm dọa khiếp:

- Đứng lại đó, nếu lão nữ quỷ bước tới gần ta sẽ ném ám khí Phi kim châm.

Quỷ Cầm Ma Cơ dừng lại nhìn nắm Phi kim châm trong tay Tạ Ánh Đào cất tiếng cười khùng khục:

- Con bé ngu ngốc, ám khí Phi kim châm của ngươi không làm gì nổi lão nương đâu.

Quỷ bà chầm chậm bước tới. Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân lẫn Tạ Ánh Đào kinh hãi chuẩn bị động thủ.

Thình lình....

Một chiếc bóng đen từ đâu tới cản ngang trước mặt Quỷ Cầm Ma Cơ.

Thân pháp của chiếc bóng lẹ như loài ma quỷ từ cõi địa ngục hiện về.

Quỷ Cầm Ma Cơ ngừng lại, dùng cặp mắt ba góc chiếu ma quang nhìn chiếc bóng đen.

Dưới ánh trăng tỏ rạng cho thấy đó là một lão quái nhân bộ mặt như quỷ mếu, thân hình gầy đét như que củi, mình vận trường y đen, ánh mắt đen xanh lè như hai chiếc ma đăng, đứng đối diện Quỷ Cầm Ma Cơ khoảng ba trượng.

Quỷ Cầm Ma Cơ hừ lạnh:

- Lão có phải là Khất Tiếu đạo nhân không?

Lão quái nhân gật đầu, cất giọng như ma khóc:

- Khất Tiếu đạo nhân chính là bần đạo. Còn lão bà có phải là Quỷ Cầm Ma Cơ không?

Quỷ Cầm Ma Cơ cất giọng âm u:

- Đúng rồi! Lão nương đây chính là Quỷ Cầm Ma Cơ. Còn lão tới đây có chuyện gì?

Chương 55 - Đấu Ma công

Trỏ tay sang phía Phùng Phá Thạch nằm bất động, Khất Tiếu đạo nhân đáp:

- Bần đạo tới đây tìm gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang nằm kia.

Quỷ Cầm Ma Cơ trừng cặp mắt ba góc:

- Lão đạo nhân tìm tên tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch có chuyện gì?

Khất Tiếu đạo nhân đáp:

- Bần đạo tìm gã tiểu tử để thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục về Khất Tiếu động luyện hai chiêu vô địch của Cửu Trùng Thiên Tôn.

Quỷ Cầm Ma Cơ hừ giọng mũi nghe như tiếng còi ma:

- Hiện giờ pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục kể như là bảo vật sở hữu của lão nương rồi, lão đạo nhân chớ nên nghĩ tới làm chi.

Khất Tiếu đạo nhân cười như ma khóc:

- Lão bà nói sai rồi. Pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trước kia là của lão đại kỳ nhân Cửu Trùng Thiên Tôn. Sau khi lão đại kỳ nhân qui tiên, bí kíp thất lạc chẳng biết ở phương trời nào, sau này bỗng xuất hiện trong Phùng Sơn bảo. Nay Phùng Phá Sơn đã chết, pho bí kíp thuộc về bảo vật của giang hồ. Ai có đủ tài sẽ làm chủ nhân của nó, lão bà chưa phải là một cao thủ vô địch thiên hạ lại dám nói là cao nhân của bí kíp.

Quỷ Cầm Ma Cơ trỏ hai tử thi hai anh em Lao Sơn tứ quái gần đó:

- Lão nương đã giết chết hai tên đó, bọn ngũ đại môn phái đã chạy trốn, không còn ai dám đương đầu với lão nương. Tại sao ta không phải là chủ nhân bảo vật đệ nhất thiên hạ.

Khất Tiếu đạo nhân nói:

- Lão bà đánh thắng hai anh em Lao Sơn tứ quái, đuổi chạy bọn đạo nhân ngũ đại môn phái, nhưng lão bà đã thắng nổi bần đạo chưa mà xưng là vô địch thiên hạ.

Quỷ Cầm Ma Cơ giận dữ:

- Được rồi, lão nương sẽ đấu với lão đạo nhân phân tài cao thấp xem ai là chủ nhân của pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Lão nên nhớ võ công không lưu tình.

Khất Tiếu đạo nhân gật đầu:

- Bần đạo đã hiểu rồi, võ công đâu có kiêng vị bất cứ là ai. Thỉnh mời lão bà động thủ.

Quỷ Cầm Ma Cơ thét lanh lảnh:

- Lão đạo nhân hãy xem chiêu "Huyền Linh Ma Ảnh" của lão nương lấy mạng lão đây.

Quỷ Cầm Ma Cơ quay tròn cây quỷ cầm. Ngàn vạn ánh huyền quang xuất hiện loang loáng đầy trời, kình phong vun vút lẫn lộn tiếng quỷ khóc ma gào vô cùng rùng rợn.

Khất Tiếu đạo nhân quát:

- Rất lợi hại. Nhưng lão bà hãy xem chiêu Khất Tiếu ma công của bần đạo đây.

Khất Tiếu đạo nhân trụ vững thân hình như cây cột đồng đen ngửa mặt lên trời cất tiếng khóc lẫn tiếng cười vô cùng quái đản, muôn ngàn đạo kình từ mồm lão cuồn cuộn tuôn ra phóng vút lên không trung tạo thành cuồng phong cùng kình khí công vào luồng huyền quang, âm thanh quỷ quái của chiêu "Huyền Linh Ma Ảnh" do Quỷ Cầm Ma Cơ thi triển.

Song phương ma công giành giành lẫn nhau rung chuyển trên không trung.

Quần hùng lại thêm một phen tán đởm, kinh tâm trước trận đấu ma công giữa Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân.

Một số đã chạy trước ra ngoài hàng trăm trượng, số còn lại lăn nhào ra đất vận chân khí.

Luôn cả bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Pháp Thiền đạo trưởng đồng lượt phóng đi ra xa ngoài trăm trượng.

Từ Tôn Công hét:

- Nhị vị tiểu thư vận chân nguyên mau.

Hắn liền ngồi xuống nhắm mắt vận công chống trả âm thanh lẫn tiểu kình bắn vào cửu khiếu.

Tạ Ánh Đào, Lâm Phùng Chân kinh hãi ngồi phệt xuống đám cỏ vận chân khí chân nguyên tống khứ hàn tà, không cho xâm nhập vào các huyệt đạo trong cơ thể.

Trận đấu ma công giữa Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân trải qua nửa thời thần.

Chợt...

Băng... băng...

Âm thanh quỷ cầm và kình phong lẫn tiếng ma gào quỷ khóc chợt im bặt.

Cây quỷ cầm trong tay Quỷ Cầm Ma Cơ đứt hết hai dây rơi xuống đất.

Quỷ Cầm Ma Cơ lảo đảo, mồm phun máu tươi, thân hình run rẩy té quị xuống đất.

Bên này, Khất Tiếu đạo nhân loạng choạng tháo lui cả trượng, mồm phun vòi máu, ngã huỵch xuống đất.

Quỷ Cầm Ma Cơ lẫn Khất Tiếu đạo nhân đều mang nội thương trầm trọng.

Cả hai ngồi phệch xuống đất, lấy linh đan uống vào, nhắm mắt vận chân nguyên điều trị nội thương.

Đấu trường im lặng trở lại.

Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào mở mắt cùng đứng dậy.

Nhìn thấy Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân ngồi chữa trị nội thương, Lâm Phùng Chân nói mau:

- Từ huynh, nhân cơ hội này chúng ta gấp rút thoát khỏi nơi này cho mau.

Đảo mắt nhìn quanh ngoài đấu trường, trông thấy còn gần một ngàn cao thủ hắc, bạch đứng chen chân không lọt, Từ Tôn Công lắc đầu:

- Chúng ta chớ nên vội vàng, sẽ hư đại sự, hãy chờ xem cặp đại ma đầu này thế nào rồi sẽ tìm cách thoát đi. Còn bây giờ chúng ta vọng động quần hùng hắc, bạch sẽ đuổi theo. Bọn họ quá đông, chúng ta không tài nào thoát khỏi.

Ba người đứng yên gần bên cạnh Phùng Phá Thạch, tay nắm chặt võ khí, mắt đảo nhìn quan sát chung quanh ngoài đấu trường, đợi chờ biến cố.

Bỗng trong giờ phút đó, hai chiếc bóng xuất hiện từ phía ngoài con độc đạo dẫn vào sân cỏ Ngũ Lý bình.

Chỉ thoáng một cái, hai chiếc bóng kia đã lao tới đấu trường, đáp xuống cách Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân chừng ba trượng.

Dưới ánh trăng khuya cho thấy đó là hai lão quái nhân thân hình to lớn như hộ pháp.

Lão quái nhân đứng bên phải vận hồng bào, hình dạng cổ quái, cặp mắt nửa đỏ nửa xanh bắn ra ma quang lạnh lẽo.

Quái nhân vận hồng bào chính là Diêm Vương Tôn Giả.

Lão quái nhân bên trái bộ mặt nửa trắng, nửa xanh, mình vận thanh bào, mắt chớp ma quang, xem lại đúng là Lưỡng Diện Quái Nhân.

Từ Tôn Công báo nguy:

- Nhị vị tiểu thư chuẩn bị tử chiến. Lão vận hồng bào chính là Diêm Vương Tôn Giả, lão vận thanh bào là Lưỡng Diện Quái Nhân đó. Tạ tiểu thư hãy bảo vệ Phùng hiền đệ, tại hạ và Lâm tiểu thư sẽ tử chiến với hai lão.

Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào đồng thanh:

- Tiểu muội đã sẵn sàng.

Ba người nắm chặt võ khí đợi chờ Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân.

Quần hùng hắc, bạch phía ngoài trông thấy Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân xuất hiện liền xôn xao cả lên.

Vô Lượng thiền sư, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thần Phong đạo trưởng sáp lại gần nhau, thì thầm to nhỏ.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân bằng ánh mắt nửa đỏ nửa xanh.

Lão cười ghê rợn:

- Ha ha... xem nhị vị mang nội thương quá nặng, không thể nào sống nổi nữa rồi, có vận công chữa trị cũng chỉ vô ích. Phó bản tòa sẽ giúp các vị thoát qua đau khổ.

Ngọn chưởng to lớn của Diêm Vương Tôn Giả cất lên nhằm đầu Quỷ Cầm Ma Cơ giáng xuống một đạo kình nặng ngàn cân.

Bốp!

Quỷ Cầm Ma Cơ hết phương chống đỡ, đạo kình trúng nhằm đầu rú lên thê thảm ngã nằm xuống đất.

Diêm Vương Tôn Giả hướng qua Khất Tiếu đạo nhân:

- Lão bà đã ra đi rồi, bây giờ phó bản tòa giúp lão đi luôn, dắt tay nhau xuống địa ngục cho có đôi.

Ngọn chưởng lão quái nhân lại cất lên vỗ một chưởng nhằm đỉnh thiên linh tử của Khất Tiếu đạo nhân.

Bốp!

Lại một tiếng rú thảm khốc, Khất Tiếu đạo nhân trúng chưởng vỡ sọ chết liền tại trận.

Quần hùng hắc, bạch ngó thấy cái chết thảm khốc của Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân quá đỗi kinh hoàng, không còn một ai dám xông vào đấu trường chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục như trước nữa.

Tất cả đều hiểu công lực của Diêm Vương Tôn Giả lẫn Lưỡng Diện Quái Nhân cao thâm, quỷ thần khiếp sợ, tự biết mình chưa phải là đối thủ, nên đứng bất động đưa mắt nhìn vào.

Giết xong Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân một cách hết sức dễ dàng, Diêm Vương Tôn Giả đắc chí cất tiếng cười khà:

- Phó bản tòa đứng ngoài chờ đợi từ lâu, mặc cho bọn ngươi ngu xuẩn xâu xé lẫn nhau, cuối cùng ta tận hưởng kỳ thành. Chỉ đánh hai chưởng là kết thúc trận giao đấu đêm nay một cách hết sức dễ dàng. Ha ha ha... ha ha...

Rời hai ánh ma quang nửa xanh nửa đỏ ngay Phùng Phá Thạch, Diêm Vương Tôn Giả cười khà:

- Bây giờ phó bản tòa giết tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch rồi thu nạp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mang trở về bản giáo nộp cho Giáo chủ chẳng tốn một chút công lao nào. Ha ha ha... ha ha...

tiếng cười của Diêm Vương Tôn Giả kéo dài một lúc nghe vô cùng ghê rợn.

Bỗng một chiếc bóng mảnh khảnh xuất hiện ngoài con độc đạo lao vút vào đấu trường.

Khinh công của chiếc bóng mảnh khảnh cực kỳ ảo diệu, đúng là một đại cao thủ võ lâm.

Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân nghe có tiếng gió rót cũng quay lại nhìn.

Quần hùng hắc, bạch cùng hướng mắt về phía chiếc bóng xem đó là ai, sao lại dám to gan tới đây vào lúc này.

Chiếc bóng mảnh khảnh đáp xuống đất đứng trước Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân cách chừng hai trượng.

Dưới bóng trăng thanh hiện ra một ả thiếu nữ áo tím xinh đẹp tuyệt trần.

Diêm Vương Tôn Giả bật kêu:

- Thạch Cơ Cơ!

Lão quái nhân hỏi Thạch Cơ Cơ:

- Thạch Cơ Cơ, nàng tới đây có chuyện gì?

Đảo mắt nhìn sang Phùng Phá Thạch, Thạch Cơ Cơ quay lại cất giọng trong như hạc réo:

- Bản nương tới đây về chuyện gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Diêm Vương Tôn Giả hừ giọng mũi:

- Thạch cô nương muốn nói chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải không?

Thạch Cơ Cơ gật đầu:

- Phải! bản nương tuân lệnh sư mẫu Bạch Cốt Ma Cơ về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luôn cả gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Diêm Vương Tôn Giả chớp ma quang:

- Bạch Cốt phu nhân ra lệnh cho Thạch Cơ Cơ về hai chuyện đó như thế nào?

Thạch Cơ Cơ ngạo nghễ:

- Sư mẫu ra lệnh cho bản nương tới đây thu lấy bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và đưa gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch về cho sư mẫu.

Diêm Vương Tôn Giả hắng giọng:

- Thạch cô nương nên biết chuyện phó hội đêm nay là do Giáo chủ bản giáo sắp đặt, chủ đích là thu hồi pho bí kíp và giết tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, trừ đi mối hiểm họa ở sau này. Cô nương hãy trở về Hồng Loan cung bẩm trình lại cùng Cung chủ phu nhân rằng cái chủ đích của Giáo chủ bản giáo là như thế.

Thạch Cơ Cơ lạnh lùng:

- Sư mẫu của bản nương đã có lệnh rồi, bản nương chỉ là kẻ thừa hành, không có quyền xử lý. Giáo chủ Thần Đạo giáo muốn gì hãy sang bản cung nói chuyện với sư mẫu. Lão Phó giáo chủ cũng thừa hiểu sư mẫu ta và Giáo chủ Thần Đạo giáo là gì rồi chứ?

Diêm Vương Tôn Giả không nhân nhượng:

- Phó bản tòa đã biết rồi. Nhưng Giáo chủ của ta đã truyền lệnh cho ta phải thu nạp cho bằng được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và phải giết gã tiểu quỷ Phùng Phá Thạch, ta không thể nào nghe theo lời Cung chủ phu nhân được.

Thạch Cơ Cơ dựng đôi lông mày lá liễu:

- Phó giáo chủ nên hiểu, Giáo chủ Thần Đạo giáo và sư mẫu ta là tình nghĩa phu thê.

Giáo chủ còn kính nể sư mẫu, lão Phó giáo chủ đừng cãi lệnh sẽ không hay đâu.

Diêm Vương Tôn Giả nổi giận, bộ mặt hung tợn lại càng thêm hung tợn.

Lão hầm hừ:

- Phó bản tòa chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của Giáo chủ tới đây thu nạp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, và giết tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch, ngoài ra ta không nghe lệnh của ai cả.

Thạch Cơ Cơ giận dữ thét:

- Nhưng bản nương đã nhất định rồi, tất phải thu lấy bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đưa gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch về bản cung cho sư mẫu của ta.

Diêm Vương Tôn Giả quát:

- Thạch cô nương bằng vào đâu dám đại ngôn trước mắt phó bản tòa như vậy.

Thạch Cơ Cơ lại thét:

- Ngươi chưa biết ta bằng vào đâu ư? Ta sẽ cho ngươi thấy đâu là sự lợi hại của bản cung.

Ả thò bàn tay ngọc vào lòng lấy ra một món vật đen sì to bằng quả trứng.

Ả chìa ra trước mặt Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân hừ lạnh:

- Hai ngươi có biết món vật này là gì không?

Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân trợn bốn con mắt quỷ nhìn vào bàn tay ngọc của Thạch Cơ Cơ.

Cả hai đồng thanh:

- Liệt Hỏa Lôi Oanh.

Thạch Cơ Cơ cười đắc thắng:

- Đúng đấy, hai ngươi kể ra cũng không ngu. Đấy là quả Liệt Hỏa Lôi Oanh. Khi ta ném ra, nó sẽ nổ tàn phá cả một vùng rộng lớn, chu vi ngoài một trăm trượng. Ngọn lửa đốt cháy rụi cỏ cây, ngươi liệu có thoát khỏi cái chết thảm khốc tan thây nát cốt hay không?

Thạch Cơ Cơ dọa tiếp:

- Ta cũng cần nói rõ cho hai lão biết, trong mình ta còn chín quả Liệt Hỏa Lôi Oanh nữa. Nếu ta ném đủ mười quả, tất cả bình nguyên Ngũ Lý bình này không còn một cây cỏ sống sót, đừng

nói là con người.

Ả nhếch mắt:

- Thế nào, hai ngươi có dám chống lại quả Liệt Hỏa Lôi Oanh này không?

Diêm Vương Tôn Giả lẫn Lưỡng Diện Quái Nhân sửng sốt nhìn quả Liệt Hỏa Lôi Oanh trong bàn tay Thạch Cơ Cơ.

Hai lão quái nhân không ngờ Thạch Cơ Cơ lại có món võ khí vô cùng lợi hại đến thế.

Diêm Vương Tôn Giả hừ bằng giọng mũi, nghe chẳng khác nào tiếng còi ma:

- Chẳng lẽ Thạch cô nương dám cả gan ném quả Liệt Hỏa Lôi Oanh rồi tự sát?

Thạch Cơ Cơ quả cảm:

- Tại sao lại không dám. Trước khi tới đây ta đã cam kết với sư mẫu rồi. Nếu như bất cứ bọn nào, dù là Giáo chủ hai ngươi nếu không nghe theo lời ta là ta sẽ ném Liệt Hỏa Lôi Oanh chết chung tại đấu trường, không hề lùi bước trước bất cứ là ai. Hai ngươi đã nghe rõ rồi chứ!

Ả khiêu khích:

- Lão Phó giáo chủ có dám chết chung với ta bằng quả Liệt Hỏa Lôi Oanh này không?

Diêm Vương Tôn Giả giận xung tóc trán nhưng không biết phải làm thế nào để đối phó với Thạch Cơ Cơ.

Quần hùng hắc, bạch khiếp đảm phóng ra ngoài xa hơn trăm trượng, kể luôn cả Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Pháp Thiền đạo trưởng.

Không nghe Diêm Vương Tôn Giả đáp lời, Thạch Cơ Cơ gật đầu đắc chí:

- Nếu lão Phó giáo chủ đã sợ chết, không dám chết chung với bản nương thì bây giờ ta thu lấy bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và đưa gã tiểu tử Phùng Phá Thạch trở về bản cung cho sư mẫu phát lạc.

Thạch Cơ Cơ bước tới ba bước.

Diêm Vương Tôn Giả quát:

- Đứng lại!

Thạch Cơ Cơ dừng lại trừng mắt:

- Lão Phó giáo chủ định chết chung với bản nương phải không?

Diêm Vương Tôn Giả hậm hực:

- Thạch cô nương dừng lại, phó bản tòa đã nghĩ ra được một cách giải quyết ổn thỏa.

Thạch Cơ Cơ nhíu mày:

- Cách giải quyết gì ổn thỏa?

Diêm Vương Tôn Giả ra vẻ mặt nghiêm chỉnh:

- Bây giờ phó bản tòa và Lưỡng Diện lão huynh đưa tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch về bản giáo gặp Giáo chủ, Thạch cô nương đi theo bọn ta tới đó gặp Giáo chủ bàn bạc về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, như vậy là cách giải quyết ổn thỏa nhất...

Thạch Cơ Cơ hừ lạnh:

- Lão Phó giáo chủ rất xảo trá, giảo hoạt. Bản nương không lầm vào quỷ kế của lão đâu, đừng hòng phỉnh lừa ta làm chi cho vô ích.

Ả nói:

- Ta có một cách giải quyết rất ổn thỏa.

Diêm Vương Tôn Giả hỏi:

- Thạch cô nương có cách gì?

Trỏ tay ra phía ngoài con độc đạo, Thạch Cơ Cơ đáp:

- Sẵn ngoài kia có cỗ xe song mã của ta đang đậu để ta đưa gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch về bản cung, hai lão theo ta đến đó gặp sư mẫu của ta bàn về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là ổn nhất...

Chương 56 - Địa Tạng Lạt Ma

Diêm Vương Tôn Giả nổi giận:

- Thạch cô nương định dùng xảo kế lừa gạt phó bản tòa đó phải không. Ta không thể nào nghe theo lời cô nương được.

Thạch Cơ Cơ trừng mắt:

- Nếu lão không chịu nghe theo lời ta hãy đứng đó, bước tới một bước là ta ném quả Liệt Hỏa Lôi Oanh này, tất cả đều chết chung theo ta.

Ả giơ quả Liệt Hỏa Lôi Oanh lên cao, sẵn sàng ném ra bất cứ lúc nào.

Trông thấy thái độ cương quyết của Thạch Cơ Cơ, Diêm Vương Tôn Giả đã phải chùn bước, không dám động đậy vì biết ả sẽ hành động, không phải chỉ dọa khiếp.

Hoàn toàn bế tắc.

Một bên sắp ném Liệt Hỏa Lôi Oanh, một đằng đứng yên bất động, bốn mắt nhìn nhau không chớp.

Bầu không khí căng thẳng cực kỳ, không có lối thoát...

Đột nhiên...

Cốc... cốc... cốc...

Từ phía ngoài con độc đạo dẫn vào đấu trường Ngũ Lý bình một loạt tiếng mõ vọng vào.

Âm thanh tiếng mõ lốc cốc nghe buồn bã, thê lương như muốn rượu ngủ lòng người.

Diêm Vương Tôn Giả, Lưỡng Diện Quái Nhân, luôn cả Thạch Cơ Cơ đều giật mình đưa mắt nhìn ra.

Từ Tôn Công, Tạ Ánh Đào, Lâm Phùng Chân cũng hướng mắt ra con độc đạo.

Quần hùng hắc, bạch dồn tất cả ánh mắt về phía nổi lên tiếng mõ đều đều.

Nháy mắt đã trông thấy ba vị hòa thượng tiến vào đấu trường.

Đến gần nhận rõ đó là ba lão quái hòa thượng, tuổi trạc lục tuần, mắt mũi cực kỳ hung hiểm, cà sa theo vùng Tây Vực, trên cổ đeo xâu chuỗi sọ người, một tay cầm chiếc mõ, tay kia cầm dùi gõ lốc cốc.

Ba quái hòa thượng còn cách Diêm Vương Tôn Giả chừng ba trượng thì dừng lại, tay ngưng gõ mõ, mắt nhìn đối phương chớp rực ánh tinh quang, pha lẫn màu ma quái.

Diêm Vương Tôn Giả hỏi:

- Chư vị cao tăng là ai, giá lâm tới đây có điều chi chỉ giáo?

Lão quái hòa thượng đứng giữa cất giọng khàn khàn giống như người sắp chết:

- Bần tăng Phật danh là Địa Tăng Lạt Ma...

Quay sang hai quái hòa thượng kia, Địa Tăng Lạt Ma tiếp:

- Còn hai vị sư đệ này là Cỗ Lai Lạt Ma và Bách Tượng Lạt Ma từ Tây Vực tới đây.

Diêm Vương Tôn Giả chú tâm:

- Chư vị Lạt ma tới đây có chuyện gì?

- Bọn bần tăng sang đây để thu nạp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đem về Tây Vực dâng nộp cho thánh tăng Bồ Đề Lạt Ma.

Diêm Vương Tôn Giả trợn cặp mắt quỷ:

- Pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là pho bí kíp sở hữu của trung thổ, chư vị Lạt Ma ở ngoài biên thùy Tây Vực đâu có liên quan gì tới bảo vật mà tới đây đòi thu nạp, trái với đạo lý giang hồ.

Địa Tăng Lạt Ma vẫn với giọng khàn khàn như người sắp lìa trần:

- Các hạ đã sai rồi. pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là chí bảo của lão đại kỳ nhân Cửu Trùng Thiên Tôn, mà lão đại tiền bối lại là người Tây Vực. Bí kíp thất lạc sang xứ trung thổ này từ gần hai trăm năm qua, thánh tăng Bồ Đề Lạt Ma hay tin bí kíp xuất hiện ở Trung nguyên nên ra lệnh cho bọn bản Lạt Ma sang đây để tiếp nhận mang trở về cho thánh tăng. Như thế tại sao lại không liên quan tới bí kíp?

Diêm Vương Tôn Giả tranh biến:

- Dù lão đại kỳ nhân Cửu Trùng Thiên Tôn là người xứ Tây Vực nhưng lão nhân đã thu nhập vùng trung thổ hành hiệp giang hồ và qui tiên tại đây. Hơn nữa, bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục thất lạc một thời gian dài, sau này xuất hiện trong Phùng Sơn bảo.

Nay Phùng Phá Sơn đã chết, tất nhiên bí kíp thuộc về bảo vật của võ lâm Trung nguyên. Chỉ có người trung thổ mới nói là chủ nhân của pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục được, lão Lạt Ma hãy hiểu đó là cái đạo lý của giang hồ.

Diêm Vương Tôn Giả nói tiếp:

- Còn tam vị Lạt Ma từ vùng biên thùy Tây Vực xâm nhập vào trung thổ là một điều bất chánh, nay lại còn đòi lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đó là Tây Vực muốn gây hấn với Trung nguyên. Bọn phó bản tòa đâu có thể khoanh tay để cho tam vị tự do hành động.

Địa Tăng Lạt Ma trợn mắt:

- Bọn Lạt Ma đã được lệnh thánh tăng, phải thu lấy cho bằng được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, bằng không chưa trở về. Các hạ chớ nên ngăn cản sẽ có điều hối tiếc, vì võ công là loại vô tình.

Diêm Vương Tôn Giả nổi giận:

- Lão Lạt Ma đã muốn thế phó bản tòa cũng muốn biết qua màu sắc võ công miền Tây Vực như thế nào.

Lão quái nhân chuẩn bị xuất thủ.

Địa Tăng Lạt Ma quay sang Cổ Lai Lạt Ma và Bách Tượng Lạt Ma:

- Nhị vị sư đệ hãy mau đối phó với hai gã, bần tăng thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục rồi trở về Tây Vực cho mau.

Cổ Lai Lạt Ma và Bách Tượng Lạt Ma ứng thinh, xê tới trước mặt Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân.

Địa Tăng Lạt Ma nhanh chân tiến về hướng Phùng Phá Thạch.

Diêm Vương Tôn Giả lắc mình sang quát to:

- Đứng lại!

Lão vỗ một chưởng nặng ngàn cân kích vào người Địa Tăng Lạt Ma.

Địa Tăng Lạt Ma cất ngọn hữu chưởng chống đỡ.

Bốp!

Mặt đất rung chuyển, cát bụi tung bay mịt mù.

Diêm Vương Tôn Giả thối lui một bước, sắc mặt biến đổi nhanh chóng.

Địa Tăng Lạt Ma lùi một bước, chiếc áo cà sa bùng rộng như bọc gió.

Cổ Lai Lạt Ma thừa cơ phóng tới hướng về phía Phùng Phá Thạch.

Thạch Cơ Cơ thét:

- Đứng lại!

Ả vỗ một đạo kình ngặn chặn Cổ Lai Lạt Ma lại.

Cổ Lai Lạt Ma ngừng bước nhìn Thạch Cơ Cơ:

- Cô nương chớ nên ngăn cản, sẽ gặp cảnh đắm ngọc trầm châu. Cô nương chưa phải là đối thủ của bản Lạt Ma đâu.

Thạch Cơ Cơ thét:

- Đừng khoe khoang mồm mép, lão có biết món vật gì trong tay ta không?

Ả chìa quả Liệt Hỏa Lôi Oanh tới trước mắt Cổ Lai Lạt Ma...

Chương 57 - Thiếu nữ bịt mặt

Nhìn quả Liệt Hỏa Lôi Oanh trong tay Thạch Cơ Cơ, Cổ Lai Lạt Ma bật thốt:

- Liệt Hỏa Lôi Oanh!

Thạch Cơ Cơ gật đầu ngạo nghễ:

- Đúng rồi! Món vật này là Liệt Hỏa Lôi Oanh. Nếu ta ném ra, tất cả những người có mặt ở đây đều chết sạch. Lão bước tới một bước ta sẽ ném ngay.

Cổ Lai Lạt Ma sửng sốt, trố mắt nhìn quả Liệt Hỏa Lôi Oanh trong tay Thạch Cơ Cơ bất động.

Địa Tăng Lạt Ma lẫn Bách Tượng Lạt Ma nhìn quả Liệt Hỏa Lôi Oanh sững sờ, bởi không ai ngờ Thạch Cơ Cơ lại có món võ khí cực kỳ lợi hại đó.

Thạch Cơ Cơ truyền lệnh:

- Bây giờ tất cả đều phải đứng yên tại chỗ, không một ai được động tĩnh, bằng trái lại ta sẽ ném quả Liệt Hỏa Lôi Oanh này cùng chết chung.

Địa Tăng Lạt Ma, Cổ Lai Lạt Ma, Bách Tượng Lạt Ma, luôn cả Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân, không có một ai dám cử động.

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía quả Liệt Hỏa Lôi Oanh vì sợ Thạch Cơ Cơ ném bất ngờ.

Phía ngoài quần hùng hắc, bạch đã hồi tỉnh, ngó thấy quả Liệt Hỏa Lôi Oanh trong tay Thạch Cơ Cơ thảy đều khiếp vía, bay hồn, phóng rào rào ra ngoài xa mới dừng lại nhìn vào đấu trường.

Đấu trường lặng ngắt, không một tiếng động nhỏ nhưng căng thẳng đến cực độ.

Thạch Cơ Cơ lại dọa tiếp:

- Ta nói thêm một lần nữa, tất cả đều đứng yên tại chỗ, không một ai được động đậy. Bằng nghịch mạng, ta sẽ ném quả Liệt Hỏa Lôi Oanh ngay tức khắc.

Không một ai dám cử động, chỉ nhìn quả Liệt Hỏa Lôi Oanh trong tay Thạch Cơ Cơ không chớp.

Thừa cơ hội bọn Diêm Vương Tôn Giả, ba lão Lạt Ma và Thạch Cơ Cơ hướng mắt sang phía khác, Tạ Ánh Đào lẳng lặng bước lại bế xốc Phùng Phá Thạch lên, toan phóng đi.

Thạch Cơ Cơ ngó thấy thét:

- Cô nương không chạy kịp đâu, hãy mau buông gã tiểu tử Phùng Phá Thạch đó xuống, chờ ta định đoạt số phận của gã.

Tạ Ánh Đào hiểu rõ sự lợi hại của quả Liệt Hỏa Lôi Oanh đành phải đặt Phùng Phá Thạch nằm

trở xuống đất trong khi Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân nhìn nàng bằng ánh mắt tiếc rẻ cơ hội ngàn vàng vừa qua.

Lúc bấy giờ trên đấu trường từ hai lão Diêm Vương Tôn Giả đến ba lão Lạt Ma, Thạch Cơ Cơ và bọn Từ Tôn Công không một ai dám cử động.

Thình lình...

Từ phía ngoài bốn chiếc bóng nhỏ thó vượt ngang qua đầu quần hùng hắc, bạch, phóng ngay vào đấu trường.

Bốn chiếc bóng nhỏ thó dừng lại, nhận ra đó là bốn ả thiếu nữ bịt mặt mặc áo lam.

Diêm Vương Tôn Giả quát:

- Chư vị cô nương...

Nhưng bốn ả thiếu nữ bịt mặt đã vung tay ra bốn phía đấu trường.

Bùng... bùng... bùng...

Một loạt tiếng nổi chấn động, hàng trăm vùng khói xanh bùng lên lan rộng khắp cả sân cỏ Ngũ Lý bình.

Diêm Vương Tôn Giả kinh hoàng quát to:

- Ly hồn hương!

Bùng... bùng... bùng...

Lại hàng trăm tiếng nổ. Hàng trăm cuộn khói lan đi, nháy mắt chìm ngập sân cỏ Ngũ Lý bình.

Rồi thì những tiếng huỵch... huỵch... thi nhau liên tiếp.

Diêm Vương Tôn Giả, Lưỡng Diện Quái Nhân, Địa Tăng Lạt Ma, Cổ Lai Lạt Ma, Bách Tượng Lạt Ma, Thạch Cơ Cơ, luôn cả Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân, Tạ Ánh Đào thảy đều ngã lăn trên mặt đất hôn mê chẳng còn hay biết gì nữa.

Lập tức một ả thiếu nữ bịt mặt trong bốn ả lao vút tới chỗ Phùng Phá Thạch đang nằm.

Thiếu nữ bịt mặt cắp lấy Phùng Phá Thạch, nhắm về phía sau dãy núi Tuyết Lãnh sơn, trổ khinh công chạy nhanh như khói tỏa.

Thân pháp của ả thiếu nữ bịt mặt vô cùng ảo diệu, nháy mắt đã tới chân núi.

Ba ả thiếu nữ bịt mặt kia nhắm ba hướng khác lao vút đi nhanh như ba mũi tên.

Bọn Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng đứng cách xa khỏi vùng khói Ly hồn hương không bị ảnh hưởng nên không hôn mê.

Ngó thấy ả thiếu nữ bịt mặt cắp Phùng Phá Thạch lao đi, Vô Lượng thiền sư quát:

- Cô nương chạy đi đâu?

Lão đạo nhân vội đuổi theo ả thiếu nữ bịt mặt ấy.

Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng cũng liền phi thân bám sát phía sau.

Trên bốn trăm cao thủ hắc, bạch không bị ảnh hưởng khói mê hồn đồng thanh quát to, rào rào phóng theo phía sau.

Vô Lượng thiền sư quát:

- Đứng lại!

Làm như không nghe tiếng quát của Vô Lượng thiền sư, ả thiếu nữ bịt mặt lao thẳng lên ngọn núi.

Bọn Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng vừa đuổi theo vừa quát la chấn động khắp cả núi rừng.

Ả thiếu nữ bịt mặt vẫn chạy như tên bắn, lên tới đỉnh núi phóng xuống thung lũng rồi lại vượt lên ngọn núi khác.

Bọn Vô Lượng thiền sư và trên bốn trăm cao thủ hắc, bạch đuổi theo khẩn cấp.

Tất cả đều nghĩ rằng nếu để cho ả thiếu nữ bịt mặt kia mang Phùng Phá Thạch đi, từ đây chẳng còn cơ hội tranh đoạt lấy chi bảo đó nữa.

Tất cả đều không thể nào ngờ được sau cùng lại có ả thiếu nữ bịt mặt xuất hiện mang Phùng Phá Thạch đi.

Hai bên kẻ chạy người đuổi theo nháy mắt đã vượt qua bốn ngọn núi.

Bấy giờ trước mắt ả thiếu nữ bịt mặt ba phía là vách núi dựng thẳng cao hàng năm trăm trượng, khỉ vượn khó leo, không có loại thân pháp nào vượt ngang qua nổi.

Trước mặt ả thiếu nữ bịt mặt lại có một vực thẳm đen ngòm, không rõ chiều sâu.

Quả thật là tuyệt lộ của nàng rồi.

Bọn người Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng đuổi tới trông thấy phía trước có vực sâu, ả thiếu nữ bịt mặt đã cùng đường tuyệt lộ.

Vô Lượng thiền sư quát:

- Nàng đừng chạy nữa, hãy đứng lại!

Vô Lượng thiền sư dùng khinh công thượng thặng bay tới toan chụp bắt ả thiếu nữ bịt mặt.

Vút!

Ả thiếu nữ bịt mặt nghe tiếng gió rít phía sau liền nhảy ngay xuống miệng vực.

Nháy mắt chẳng còn trông thấy ả thiếu nữ bịt mặt và Phùng Phá Thạch đâu nữa.

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng tới nơi

đáp xuống đứng bên bờ vực thẳm phóng mắt nhìn xuống.

Phía dưới lòng vực đen ngòm như một vùng mực không có nhãn lực tinh vi nào nhận ra mọi sự vật ở phía dưới đáy vực.

Vô Lượng thiền sư thất vọng, miệng niệm câu Phật hiệu:

- A di đà Phật! Nữ thí chủ này là ai, sao lại liều chết cùng tên tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thế này...

Nhìn xuống lòng vực quan sát phút giây, Thần Phong đạo trưởng nói:

- Vô Lượng đạo hữu, chúng ta hãy tìm cách xuống đáy vực xem gã tiểu tử Phùng Phá Thạch thế nào, pho bí kíp có còn được nguyên vẹn hay không?

Vô Lượng thiền sư lắc đầu:

- Phía dưới lòng vực, bên trên vách đá dựng đứng, tối om như mực. Chúng ta đâu có cách nào xuống phía dưới đáy vực được để tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bây giờ nếu chúng ta liều lĩnh nhảy xuống đó chắc chắn tính mạng sẽ chẳng còn.

Pháp Thiền đạo trưởng lo lắng:

- Vô Lượng đạo hữu, tình hình diễn biến ra như thế này chúng ta phải làm sao. Chẳng lẽ chúng ta để mất pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Nghĩ thầm phút giây, Vô Lượng thiền sư hy vọng:

- Cứ theo ý bần tăng, dù cho gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch và nữ thí chủ kia có tan thây nát cốt, có lẽ pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục chẳng hề hấn gì đâu. Chúng ta hãy ở lại đây canh phòng kẻo có kẻ lén xuống đáy vực, chờ sáng xem lòng vực thế nào, rồi sẽ liệu toan.

Thần Phong đạo trưởng tán thưởng:

- Vô Lượng đạo hữu rất cao minh. Chúng ta hãy kiên tâm, trì chi thu nạp cho bằng được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, nếu để lọt vào tay kẻ khác, ngũ đại môn phái của chúng ta sẽ phải lâm nguy.

Bốn vị đạo nhân ngồi xuống bên bờ vực đếm thời gian chờ sáng...

Chương 58 - Hồng nhan tri kỷ

Trong thời gian đó, thiếu nữ bịt mặt ôm chặt lấy thân mình Phùng Phá Thạch trầm xuống vực sâu, bốn bề tối om như vùng mực loang.

Hai bên tai thiếu nữ gió thổi vù vù, chẳng khác nào gió từ địa ngục.

Được khoảng hai mươi trượng, thiếu nữ bịt mặt đáp xuống một ghềnh đá nhô ra ngoài.

Hình như nàng đã tới đây một vài lần để quan sát địa thế rồi nên nàng đáp xuống đúng ngay ghềnh đá.

Chân vừa đứng vững, thiếu nữ bịt mặt ngẩng nhìn lên.

Nàng lẩm bẩm:

- Thật là may mắn, nếu ta nhảy trượt ghềnh đá này thì hiện giờ ta và chàng đã tan thây nát cốt dưới đáy vực rồi. Bọn trọc hiện còn ở trên bờ vực, ta hãy mau vào trong kẻo chúng phát giác, rất nguy hiểm.

Nàng ôm lấy thân hình Phùng Phá Thạch chui vào một cái hang vừa một người tiến sâu vào trong.

Đi được khoảng chừng ba trượng, trước mặt thiếu nữ bịt mặt hiện ra một khoảng trống, ánh trăng từ trên dội xuống ngập tràn.

Thiếu nữ bịt mặt rời khỏi hang đá, tới khoảng trống đầy ánh trăng đặt Phùng Phá Thạch nằm xuống mặt đá bằng phẳng.

Nàng buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm, như vừa trút đi một gánh nặng ngàn cân trên vai.

Nhìn Phùng Phá Thạch vẫn hôn mê trầm trầm, thiếu nữ bịt mặt lẩm bẩm một mình:

- Bây giờ ta hãy khám trong mình chàng xem thương thế ra sao rồi sẽ liệu toan.

Nàng vạch áo Phùng Phá Thạch xem xét khắp nơi trong thân chàng, sau cùng bật thốt:

- Chàng vừa bị trúng kịch độc Địa Ngục Quan, vừa lại bị nội thương và kiệt sức trong lúc giao tranh mấy trận. Ta hãy cho chàng uống một viên Truy độc hoàn, vận chân khí tống khứ kịch độc trong người chàng, kế đó lại cho chàng uống một viên Qui Nguyên thần đan, vận chân khí dẫn đạo một thần đan chữa trị nội thương cho chàng, sau cùng là phục hồi nguyên trạng cho chàng bằng bí pháp “Nhập Dương Dẫn Âm” thì chàng sẽ hồi tỉnh lại chứ chẳng không.

Thiếu nữ bịt mặt đưa tay lên tháo bỏ vuông lụa đen.

Tức thì một trang tuyệt thế mỹ nhân xuất hiện dưới ánh trăng vằng vặc.

Nhìn kỹ lại thiếu nữ bịt mặt chính là Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thò tay vào lòng lấy chiếc hộp nhỏ trút viên Truy độc hoàn bỏ vào miệng nhai nhỏ rồi cúi xuống vạch miệng Phùng Phá Thạch từ từ mớm thuốc vào.

Mớm thần đan xong, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngồi thẳng người lên.

Một ngọn ngọc chưởng nàng đặt trên tâm huyệt Phùng Phá Thạch, chưởng kia đặt vào Khí Hải huyệt, vận chân khí chân nguyên tống vào người chàng, dẫn đạo thần đan tống khứ kịch độc Địa Ngục Quan.

Nửa thời thần trôi qua.

Thần sắc trên khuôn mặt của Phùng Phá Thạch biến đổi từ màu tím bầm trở thành màu xanh nhạt rồi chuyển sang màu bạch ngọc như lúc bình thường.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vui mừng thu hồi song chưởng.

Nàng lại lấy trong lòng ra một chiếc hộp nhỏ khác, trút một viên Qui Nguyên thần đan nhai nhỏ rồi mớm vào miệng Phùng Phá Thạch.

Kế đó, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đặt một chưởng vào thiên linh cái, một chưởng vào chân dương huyệt của Phùng Phá Thạch, vận chân khí truyền sang.

Lại trải qua nửa thời thần.

Trái tim của Phùng Phá Thạch đập mạnh hơn trước, da thịt ấm áp lại. Triệu chứng nội thương đã lành nhưng hơi thở vẫn còn yếu ớt như sợi chỉ mành, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thu hồi song chưởng, nhìn gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch nhủ thầm:

- “Ta và chàng đã từng ái ân với nhau, giờ ta hãy tự nhiên dùng bí pháp “Nhập Dương Dẫn Âm”, cứu chàng tỉnh lại chứ không thể để mặc chàng trong tình trạng hôn mê như thế này được.”

Mấy tiếng sột soạt khô khan nổi lên, nháy mắt Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch đã trở về với cội nguồn nguyên thủy.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương tiếp xúc chân dương và chân âm nhắm hai mắt lại, vận chân khí chân âm truyền vào chân dương của Phùng Phá Thạch.

Lắm lúc hồn nàng sắp chơi vơi, nàng hốt hoảng hít một bầu không khí dập tắt ngọn lửa dục tình vừa cháy bùng lên, trở lại bình thường, tiếp tục vận công chân âm đưa vào huyệt chân dương của chàng.

Sử dụng bí pháp “Nhập Dương Dẫn Âm” phải là một nữ nhân có đủ nội lực và nghị lực mới có thể cứu được tính mạng của nạn nhân, bằng trái lại, một kẻ chết, một người bị tẩu hỏa nhập ma, võ công tàn phế.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vì tình yêu chân thành tha thiết đối với Phùng Phá Thạch nên không ngại ngùng sử dụng bí pháp “Nhập Dương Dẫn Âm” cứu tỉnh chàng.

Nửa thời thần lại đi qua.

Bỗng thân mình Phùng Phá Thạch cử động, buông tiếng thở phào rồi mở hai mắt ra.

Nhận ra Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đang ở trước mặt mình, Phùng Phá Thạch kinh ngạc:

- Thương muội, muội dùng bí pháp “Nhập Dương Dẫn Âm” cứu huynh đó sao?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cất giọng trong như rót ngọc:

- Phùng ca ca kiệt sức không tỉnh lại, bắt buộc muội phải sử dụng bí pháp “Nhập Dương Dẫn Âm” để cứu tỉnh ca ca.

Phùng Phá Thạch cất giọng tha thiết:

- Huynh xin cảm tạ tấm lòng nhiệt tình của Thương muội đối với huynh, tình nghĩa này huynh xin ghi tạc đến trọn cuộc đời không bao giờ quên.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương bằng một giọng cảm kích:

- Dù cảnh ngộ nào muội cũng vẫn xem Phùng ca ca là vị phu quân của muội. Với bất cứ giá nào muội cũng phải cứu ca ca, vì nếu ca ca có mệnh hệ nào, muội cũng không sống nổi nữa.

Chương 59 - Tình như keo sơn

Phùng Phá Thạch nhẹ nhàng hỏi:

- Thương muội, câu chuyện đại hội kỳ hùng Ngũ Lý bình sau đó diễn ra như thế nào, muội hãy thuật lại cho huynh nghe.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cất giọng oanh vàng kể lại mọi biến cố diễn ra các trận giao tranh ác liệt diễn ra giữa bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và bốn anh em Lao Sơn tứ quái, kế đến là giữa Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân đấu thần công với nhau mang trọng thương, rồi Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân xuất hiện giết chết hai người, sau cùng là ba vị Lạt Ma vùng Tây Vực tới đòi thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục bị ả Thạch Cơ Cơ sử dụng Liệt Hỏa Lôi Oanh ngăn cản.

Nàng nói:

- Lúc Phùng ca ca trúng nhằm kịch độc Địa Ngục Quan của lão ác đạo Thiên Ấn đạo sư, muội đã có mặt tại sân cỏ Ngũ Lý bình từ lâu. Muội toan phóng vào đấu trường mang ca ca đi nhưng liệu không thể nào thoát ra ngoài vòng vây được. Muội bèn lẻn trở ra ngoài gặp ba vị hiền muội Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc bàn tính chuyện giải thoát ca ca ở phút sau cùng. Kế hoạch của chị em muội là mỗi người mang một trăm quả Ly hồn hương, xong bốn chị em muội trở vào lẫn lộn trong đám quần hùng hắc, bạch. Chờ lúc ba lão Lạt Ma Tây Vực và bọn Diêm Vương Tôn Giả không lưu tâm, bọn muội ném luôn ba trăm quả Ly hồn hương trên khắp cả sân cỏ Ngũ Lý bình, làm cho hầu hết cao thủ đều ngã lăn ra hôn mê. Muội sau đó phóng ra ngoài ôm lấy ca ca chạy đi, kế bị bọn Vô Lượng thiền sư và các lão ác đạo đuổi theo rất gấp rút, vượt qua bốn ngọn núi tới cái vực thẳm này. Chờ bọn họ đuổi tới, muội liền nhảy xuống...

Phùng Phá Thạch kinh ngạc:

- Thương muội nhảy xuống vực thẳm mà muội và huynh lại không việc gì sao?

- Trước đêm đại hội tiễu trừ Tiểu Huyết Thần, muội đã tới dãy núi Tuyết Lãnh sơn này quan sát địa thế, tình cờ muội trông thấy cái vực thẳm phía dưới có một ghềnh đá nhô ra nên muội đã chọn sẵn nơi đó làm một chỗ trốn. Thật là may mắn, bằng không ca ca và muội đã tan thây nát cốt dưới đáy vực kia rồi.

Phùng Phá Thạch vô cùng xúc động trước tấm chân tình của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, siết chặt nàng vào lòng.

Chàng cảm kích:

- Tình nghĩa của Thương muội đối với huynh chỉ có kiếp sau mới mong trả nổi. Huynh xin hứa từ nay trở về sau không có cảnh ngộ nào khiến huynh rời xa muội được. Huynh sẽ yêu thương gần gũi muội cho đến trọn đời.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cảm xúc đến tột cùng, vùi đầu vào ngực Phùng Phá

Thạch, giọt lệ sung sướng trào ra thấm tận trái tim chàng.

Phùng Phá Thạch siết chặt lấy thân ngọc của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, đôi nam nữ thiếu niên xoắn chặt lấy nhau một lúc thật lâu mới chịu buông nhau ra.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương hỏi:

- Bây giờ Phùng ca ca có thể đi theo muội trở về lầu hồng tịnh dưỡng trong vài ngày rồi sẽ trở ra chốn giang hồ được không?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Tất nhiên là huynh phải đi với Thương muội rồi. Huynh cũng như muội nghỉ ngơi vài ngày và cũng muốn ẩn mặt trên chốn giang hồ trong một thời gian ngắn.

Nhìn quanh một lượt, chàng hỏi:

- Thương muội, hình như nơi đây là đáy của một thung lũng phải không?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương gật đầu:

- Phải, đây là một cái thung lũng nằm sâu dưới vách núi cao trùng năm trăm trượng.

Nàng trỏ tay vào cái hang đá:

- Phía bên kia hang đá là cái vực thẳm, nơi muội đã cùng Phùng ca ca nhảy xuống khoảng chừng hai mươi trượng có cái ghềnh đá nhô ra cách xa đáy vực.

Phùng Phá Thạch băn khoăn:

- Thương muội, chúng ta làm thế nào trở lên đất bằng. Nếu lên bờ vực chắc chắn sẽ gặp bọn quần hùng hắc, bạch vây đánh một lần nữa chứ không sai.

- Phùng ca ca nói đúng, lúc nãy muội nhìn lên miệng vực trông thấy bọn ác đạo Vô Lượng thiền sư hãy còn ở trên đó. Nhưng ca ca khỏi lo ngại, muội sẽ đưa ca ca lên mặt đất bằng bằng ngã này.

Nàng nắm tay Phùng Phá Thạch cùng đứng lên bước tới một khe núi.

Phía trong khe núi có con dốc đạo xuyên sơn dẫn Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đi trong núi Tuyết Lãnh sơn.

Nhờ ánh trăng xuyên bóng, Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đi rất dễ dàng.

Khi ánh trăng xế tà Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch đã rời khỏi con dốc đạo xuyên sơn ra ngoài chân núi.

Trên con quan đạo trước sau vắng tuyệt bóng người lai vãng.

Dĩ nhiên quần hùng hắc, bạch không có mặt ở nơi này, vì tất cả đều dồn vào sân cỏ Ngũ Lý bình.

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Thương muội đến phó hội Ngũ Lý bình bằng ngựa hay sử dụng thuật khinh công?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đáp:

- Muội đi bằng ngựa tới phó hội, nhưng lúc nãy muội đã dặn ba vị hiền muội Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc đưa con tuấn mã trở về Tổng đàn Quần Thư hội rồi. Chúng ta hãy sử dụng khinh công trở về.

Phùng Phá Thạch nói:

- Trước khi đến Ngũ Lý bình, huynh đã gửi con tuấn mã tại khách điếm Vãng Lai.

Bây giờ huynh và muội trở về thị trấn dùng ngựa đỡ chân tới Quần Thư hội được không?

- Tùy Phùng ca ca định liệu, muội luôn chiều ý ca ca.

Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương trổ thuật khinh công trở về thị trấn.

Chương 60 - Bữa tiệc khao phùng

Chiều hôm sau khi nắng vàng vừa tắt, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch đã về tới lầu hồng.

Hai ả nữ tỳ áo xanh lúc trước chạy ra mừng rỡ đón rước Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch vào cung thất.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương dắt tay Phùng Phá Thạch vào căn phòng màn nhung trướng tía lộng lẫy lúc trước đôi nam nữ gặp nhau lần đầu và đã yêu nhau từ đó.

Trên bàn hai ả nữ tỳ áo xanh đã dọn tiệc sẵn. Các thức ăn còn bốc khói bay nghi ngút.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương rót đầy hai chén rượu tẩy trần. Cả hai cùng uống rồi vừa ăn vừa đàm đạo.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nói:

- Phùng ca ca, theo ý muội từ nay ca ca không nên vì khí tiết tham dự vào các trận giao tranh tương tự như Ngũ Lý bình. Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn rất quỷ quyệt, lại túc trí đa mưu, mượn tay bọn ác tăng ngũ đại môn phái hòng giết ca ca để chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Một mình ca ca không thể nào chống nổi hàng ngàn cao thủ hắc, bạch và công lực của năm lão quỷ lại cao thâm vô lượng. Tốt hơn hết ca ca hãy tránh né ẩn giật một thời gian, đi tìm kiếm cho được pho bí kíp, luyện hai chiêu vô địch rồi sẽ ra mặt chốn giang hồ báo thù tiết hận. Chẳng hiểu ca ca có bằng lòng nghe theo lời muội hay không?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Thương muội nói rất đúng. Trận đấu ác liệt tại sân cỏ Ngũ Lý bình vừa qua chỉ vì huynh có ý định đánh một trận tàn sát, gây tổn thất nặng nề cho bọn ác đạo Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và bọn cao thủ hắc, bạch cho bọn họ khiếp mật, bay hồn không còn theo rình rập bao vây huynh như từ trước, và cũng để dập tắt cái tham vọng của bọn người muốn tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Nhưng nay chuyện đã qua rồi, bọn họ cũng đã chùn chân, huynh sẽ làm theo lời muội. Huynh sẽ tránh né tất cả các trận giao tranh sắp tới, kín đáo đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục luyện được hai chiêu rồi mới trở lại giang hồ.

Chàng hỏi:

- Còn về phần Thương muội, đêm rồi phó hội Ngũ Lý bình có bị lộ diện hay không?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngập ngừng:

- Lúc muội vừa tới Ngũ Lý bình phó hội, muội để nguyên chân diện mục, nhưng khi trông thấy Phùng ca ca thọ nạn, muội và ba vị hiền muội bịt mặt phóng vào đấu trường tung Ly hồn hương giải thoát cho ca ca, nhưng không hiểu trong đám quần hùng hắc, bạch có kẻ nào phát giác ra chân tướng của bọn muội hay không, điều này muội đang băn khoăn lo nghĩ.

Phùng Phá Thạch lo lắng:

- Cứ theo huynh nghĩ nếu có một cao thủ nào trong bọn quần hùng hắc, bạch phát giác ra hành tung của muội và ba vị cô nương tất sẽ thấu tới tai lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và chẳng sớm thì muộn, lão sẽ phái chúng giáo đồ tới Quần Thư hội đánh phá, tàn sát báo thù. Kể từ giờ phút này muội hãy dự phòng đối phó với lão là hơn.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khẽ gật:

- Muội xin nghe theo lời của Phùng ca ca chỉ bảo, chốc lát nữa đây muội và ca ca hãy tới Quần Thư hội xem có chuyện gì bất trắc xảy ra hay không?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch nói chuyện đến đây chợt im đi vì nghe có tiếng chân đi nhanh tới gian phòng.

Hai người đưa mắt nhìn ra ngoài cánh cửa.

Từ ngoài cửa, một ả nữ tỳ áo xanh hấp tấp chạy vào.

Hiểu ngay có chuyện bất thường, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương hỏi mau:

- Chuyện gì, nói mau?

Ả nữ tỳ áo xanh tái xanh sắc mặt cất giọng run run:

- Thưa tiểu thư, có vị môn đồ Quần Thư hội chạy sang đây báo nguy.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương biến sắc:

- Ả môn đồ đang ở đâu?

- Thưa tiểu thư, vì môn đồ đang ở phía trước chờ đợi lệnh của tiểu thư!

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phất tay:

- Cho vào...

Ả nữ tỳ áo xanh vâng dạ, chạy biến ra ngoài cánh cửa phòng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đứng phắt lên nói thật gấp:

- Phùng ca ca, theo muội...

Chàng và nàng rời khỏi phòng tiến nhanh ra khách đường lầu hồng.

Một ả thiếu nữ vận võ phục tím theo ả nữ tỳ áo xanh bước vào khách sảnh.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương hỏi mau:

- Phong Đài, chuyện gì xảy ra bên Tổng đàn Quần Thư hội.

Ả thiếu nữ vận võ phục tím run giọng:

- Bẩm Hội chủ, lão quỷ Liệt Hỏa Ma Quân kéo gần một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo tới bao

vây, đánh phá Tổng đàn Quần Thư hội của chúng ta. Một số nữ đệ tử bị giết, ba vị nữ hộ pháp đang lâm nguy, sai thuộc hạ tới đây bao nguy.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phất tay:

- Ngươi hãy về bảo tam vị nữ hộ pháp, bản Hội chủ sẽ đến ngay.

Nữ môn đồ Quần Thư hội cúi mình:

- Tuân lệnh Hội chủ!

Ả chạy nhanh ra ngoài, nhảy lên lưng con tuấn mã giật dây cương phi nhanh.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương quay lại hai ả nữ tỳ áo xanh:

- Hai ngươi hãy lo thu xếp thật nhanh, nếu thấy có bọn giáo đồ tới hãy tìm phương lánh nạn, đừng có giao đấu. Ta đi đây.

Nàng kéo tay Phùng Phá Thạch chạy tới con hùng mã.

Hai người nhảy lên lưng ngựa, Phùng Phá Thạch giật dây cương thúc ngựa chạy nhanh như gió lốc.

Vầng trăng lên soi sáng khắp núi rượu, dõi bóng con hùng mã chạy về hướng Tổng đàn Quần Thư hội.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương giục:

- Phùng ca ca thúc ngựa chạy thật nhanh đi.

Phùng Phá Thạch kềm hai bên hông con hùng mã, giật sợi dây cương liền liền.

Con hùng mã chạy nhanh như tên bắn.

Nửa giờ sau đã vượt qua cánh rượu già tới dãy núi trùng điệp, nơi cứ địa Quần Thư hội.

Bên tai Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch nghe tiếng võ khí chạm nhau chan chát, lẫn lộn tiếng quát tháo, tiếng la hét chấn động…

Chương 61 - Máu ngập Quần Thư hội

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương kinh hãi kêu lên:

- Hỏng rồi! Quần Thư hội bị tàn sát...

Phùng Phá Thạch nóng lòng như lửa thiêu, giật mạnh sợi dây cương.

Con hùng mã hí lên một tiếng, cất bốn vó chạy nhanh trên quan đạo, cơ hồ không chạm tới mặt đất.

Chàng và nàng đều khẩn trương đến tột độ vì hiểu ngay chúng môn đồ Quần Thư hội đã bị giết nhiều rồi.

Chẳng mấy chốc người ngựa đã tới con đường sỏi đá vào Tổng đàn Quần Thư hội tiếng quát tháo, tiếng hét la chen lẫn tiếng võ khí vang rền.

Phùng Phá Thạch khẩn cấp rẽ ngoặt con hùng mã vào con đường sỏi đá lao đi vun vút.

Nháy mắt người ngựa tới trước cánh cửa Tổng đàn Quần Thư hội.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch phóng mắt nhìn vào trong.

Gần một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo vận y phục đen, sử giới đao sáng ngời đang ra tay chém giết chúng nữ môn đồ Quần Thư hội.

Trên mặt đất đấu trường đã có trên mười tử thi nữ nhân áo tím nằm rải rác.

Hoa Thanh Thanh nằm im lìm trên đám cỏ chẳng hiểu tình trạng chết sống lẽ nào.

Hoa Xuân Xuân và Hoa Túc Túc sử trường kiếm hợp đấu cùng Liệt Hỏa Ma Quân tới hồi ác liệt.

Hai nàng kiếm pháp rối loạn rơi vào cái thế hạ phong trông thấy rõ.

Liệt Hỏa Ma Quân cười khà:

- Lão phu đã nói rồi, hai nàng không chịu nghe theo, bây giờ lão phu bắt sống hai nàng đem về bản giáo hưởng lạc thần tiên... ha ha ha... ha ha...

Lão vừa cười quái đản vừa vung trường kiếm tấn công Hoa Xuân Xuân và Hoa Túc Túc tới tấp.

Phùng Phá Thạch sộc máu căm thù, nói mau:

- Thương muội hãy mau vào trợ lực nhị vị cô nương, huynh sẽ giết sạch bọn kia...

Lời chưa kịp dứt, Phùng Phá Thạch đã rời khỏi lưng con hùng mã thi triển khinh công Thần mã đăng vân lao vút lên không phóng vào đấu trường.

Chân vừa chạm đất Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang hét:

- Các ngươi phải chết cả rồi!

Mồm hét, Phùng Phá Thạch vừa rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất hai chiêu Tàn Hồn nhất thức và Tàn Hồn nhị thức.

Từng trận mưa huyết quang xối vào chúng giáo đồ Thần Đạo giáo rít gió nghe rợn người.

Loạt tiếng "phập, phập" liên tiếp.

Loạt tiếng rú thảm khốc liên hồi.

Hàng chục chiếc đầu chúng giáo đồ Thần Đạo giáo rơi xuống.

Hàng chục cây thịt ngã xuống.

Chúng giáo đồ Thần Đạo giáo quá đỗi kinh hoàng rối loạn cả lên.

Nhận ra Phùng Phá Thạch bọn chúng hô to:

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch.

- Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch đang say máu căm thù, không ngừng tay, liên tiếp rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất hai chiêu Tàn Hồn nhất thức, Tàn Hồn nhị thức, đổ từng trận mưa máu xuống đầu giáo đồ Thần Đạo giáo.

Thân ảnh Phùng Phá Thạch loang loáng lao thẳng vào giáo đồ Thần Đạo giáo.

Phập... Phập... Phập...

Oái... Oái... Oái...

Huỵch... Huỵch... Huỵch...

Lại thêm mười ba tên giáo đồ Thần Đạo giáo bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm chém bay đầu.

Hai lần xuất chiêu Tàn Hồn huyết kiếm, đã có hai mươi chín tên giáo đồ Thần Đạo giáo phơi thây trên mặt cỏ.

Bây giờ bộ lam y của Phùng Phá Thạch đã đổi thành chiếc huyết y, toàn thân chàng như một con người máu. Một Tiểu Huyết Thần trông vô cùng khủng khiếp.

Phùng Phá Thạch lại hét:

- Đêm nay ta giết sạch các ngươi, không chừa một tên nào được sống sót.

Vừa hét, Phùng Phá Thạch vừa lắc mạnh thanh Tàn Hồn huyết kiếm, xuất hai chiêu Tàn Hồn nhất thức và Tàn Hồn nhị thức.

Từng trận mưa máu lại rơi xuống đầu chúng giáo đồ Thần Đạo giáo...

Tiếng la hét, tiếng rú thảm, tiếng rên rỉ vang dội khắp cả đấu trường.

Nháy mắt lại có thêm hai mươi hai giáo đồ Thần Đạo giáo chết thảm, tử thi nằm rải rác đó đây.

Còn lại bốn mươi tên giáo đồ Thần Đạo giáo bạt vía bay hồn, chẳng ai bảo ai, cũng không đợi lệnh Liệt Hỏa Ma Quân, phóng rào rào ra xa hàng chục thước.

Bọn chúng nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch run cầm cập như vừa trúng chứng căm hàn.

Trông thấy bốn mươi hai tên giáo đồ Thần Đạo giáo bỏ chạy tán loạn, Phùng Phá Thạch toan đuổi theo giết sạch, nhưng nhìn lại trận đấu giữa Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc và Liệt Hỏa Ma Quân vô cùng ác liệt.

Kiếm pháp của lão ảo diệu vô lường.

Sợ có điều xảy ra không lành cho Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Phùng Phá Thạch vút tới đấu trường hét:

- Thương muội và chư vị cô nương hãy ra ngoài... lão quỷ đã có tại hạ.

Trông thấy Phùng Phá Thạch lâm trận, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc tháo lui ra ngoài đứng nhìn vào trận ác đấu giữa hai đại tuyệt cao thủ sắp diễn ra.

Nhìn Liệt Hỏa Ma Quân, Phùng Phá Thạch nghiến răng:

- Lão quỷ, đêm nay đã hết số rồi nên mới tới đây nạp mạng.

Từ nãy Liệt Hỏa Ma Quân nghe tiếng hét của Phùng Phá Thạch bên kia đấu trường, lão toan quay lại nhìn nhưng Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc hợp công tấn kích lão như vũ bão nên lão không có thời giờ quay lại, giờ thấy đối phương đã đứng trước mặt, lão trố hai mắt nhìn.

Liệt Hỏa Ma Quân kinh ngạc:

- Tiểu quỷ ngươi còn sống đó sao? Ngươi đã rơi xuống vực thẳm từ đêm kia rồi tại sao ngươi lại còn sống?

Phùng Phá Thạch trợn mắt:

- Nói nhảm, nếu ta chết thì còn lấy ai tế độ cho ngươi và bọn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn về chầu diêm chúa. Đêm nay ngươi đã gặp ta ở nơi đây, đừng hòng còn mạng sống trở về.

Chàng dằn mạnh từng tiếng:

- Ta giết ngươi để trả năm mối huyết thù: thứ nhất là phụ thân ta bị các ngươi sát hại trên hai năm về trước, thứ hai là của sư thúc Tạ Chử Giang, thứ ba là của sư phụ Tàn Hồn quái nhân bị bọn ngươi vây đánh tại Tàn Hồn động, thứ tư mối thù đêm kia các ngươi vây hãm ta tạ sân cỏ Ngũ Lý bình, và bây giờ ngươi và lũ quỷ kia tới đây tàn sát nữ môn đồ Quần Thư hội.

Chàng hét:

- Chuẩn bị nạp mạng.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch lắc mạnh một cái.

Đạo huyết quang chớp tới Liệt Hỏa Ma Quân nhanh hơn sét giật.

Chàng vừa xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Liệt Hỏa Ma Quân gầm to, vung thanh trường kiếm màu đen lên xuất chiêu chống đỡ.

"Soảng" một tiếng thanh thao.

Một đóa hoa lửa bắn xẹt đi tứ phía.

Phùng Phá Thạch còn đứng nguyên vị trí, thu Tàn Hồn huyết kiếm sắp xuất chiêu.

Liệt Hỏa Ma Quân lui một bước, bàn tay tê chồn như chạm luồng sét giật.

Lão trố cặp mắt quỷ nhìn Phùng Phá Thạch không hề chớp.

Lão không ngờ kiếm pháp lẫn nội lực của chàng cao siêu đến dường đó.

Liệt Hỏa Ma Quân nghĩ thầm:

- "Kiếm pháp tên tiểu quỷ này rất kỳ diệu, nội lực của gã gần một trăm năm. Thanh quái kiếm kia vô cùng lợi hại, ta không nên đấu kiếm với gã, hãy dùng chưởng pháp giết gã mới xong".

Thầm nghĩ rồi, Liệt Hỏa Ma Quân giắt thanh trường kiếm trở vào vỏ, cất ngọn chưởng sù sì lên quát:

- Tiểu quỷ, hãy coi chiêu "Liệt Hỏa Chân Cang" của lão phu đoạt mạng ngươi.

Liệt Hỏa Ma Quân phất ngọn chưởng qua.

Một vầng lửa đỏ chu vi một trượng ào ào tới trước mặt Phùng Phá Thạch.

Trước đó Phùng Phá Thạch hét:

- Thương muội và nhị vị cô nương tránh mau!

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và hai thiếu nữ tháo lui về phía sau bốn trượng nhìn trở lại trận ác đấu.

Phùng Phá Thạch cất ngọn chưởng lên vận đủ mười thành xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực".

Bóng chưởng một màu hồng to lớn dị thường xuất hiện, kèm theo kình lực vạn cân đón lấy vầng hỏa diệm của Liệt Hỏa Ma Quân vừa áp tới.

Một tiếng nổ to tợ trời gầm.

Ngàn vạn tia lửa hồng bắn xẹt đi sang tám hướng.

Chương 62 - Vay máu trả bằng máu

Nhìn kỹ lại đám cỏ trước mắt Phùng Phá Thạch và Liệt Hỏa Ma Quân đã cháy rụi.

Phùng Phá Thạch nhờ cang khí hộ thân, bằng không đã bị lửa thiêu đốt đi rồi.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đứng ngoài xa kinh hãi thét:

- Phùng ca ca coi chừng chiêu “Liệt Hỏa Chân Cang” của lão quỷ rất lợi hại, ca ca hãy mau thay đổi cách khác.

Nghe lời nói của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, trong trí óc Phùng Phá Thạch liền thoáng qua một diệu kế.

Chàng nhủ thầm:

- “Ta hãy sử dụng xảo kế này giết lão quỷ Liệt Hỏa Ma Quân cho rồi, kẻo kéo dài lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tới thì Quần Thư hội sẽ bị diệt vong.”

Nghĩ xong, Phùng Phá Thạch hét:

- Lão quỷ hãy nhận chiêu Tàn Hồn nhị thức của ta.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh, Phùng Phá Thạch xuất hai chiêu Tàn Hồn nhất thức và Tàn Hồn nhị thức luôn ba mươi sáu chiêu liên hoàn.

Huyết ảnh trùng trùng che lấp cả ánh trăng sao.

Liệt Hỏa Ma Quân kinh hãi gầm to:

- Tiểu quỷ ác độc.

Không thể sử dụng trường kiếm chống đỡ nổi thế công vũ bão của Phùng Phá Thạch, Liệt Hỏa Ma Quân sử dụng thân pháp nhanh lẹ như loài quỷ múa loang loáng giữa vùng huyết quang lẩn tránh như chớp.

Thân pháp của Liệt Hỏa Ma Quân quả là cao thâm tối thượng trên chốn giang hồ.

Lão chỉ tránh né chứ không trả lại được một chiêu nào. Phùng Phá Thạch xuất chiêu sau nhanh hơn chiêu trước liên miên bất tuyệt như chớp xẹt mây giăng khiến đối thủ không cách nào phản chiến lại kịp.

Đến chiêu thứ ba mươi hai, đột nhiên Phùng Phá Thạch biến mất chẳng còn trông thấy tăm dạng đâu cả.

Liệt Hỏa Ma Quân dừng thân pháp, đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm chiếc bóng của Phùng Phá Thạch.

Không nhận ra đối phương Liệt Hỏa Ma Quân kinh hãi quay tròn thân mình như con vụ vì sợ

Phùng Phá Thạch xuất hiện đột kích bất ngờ.

Bỗng một làn huyết quang từ sau lưng Liệt Hỏa Ma Quân chớp tới nhanh không thể tưởng.

Phập.

Liệt Hỏa Ma Quân rú nghẹn, chiếc thủ cấp theo thanh trường kiếm rơi xuống đất, cây thịt nhuộm đầy máu ngã ra.

Phùng Phá Thạch hiện ra, tay cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm uy nghi như một Tiểu Huyết Thần.

Chàng đứng nhìn thi thể Liệt Hỏa Ma Quân.

Vừa rồi Phùng Phá Thạch hiểu rõ công lực của Liệt Hỏa Ma Quân cao thâm vô lượng, không thể nào thắng lão trong thời gian ngắn được, lại sợ Xích Phát Đại Ma Tôn kéo giáo đồ Thần Đạo giáo tới, chàng liền dùng xảo kế "phân thân", tới chiêu thứ ba mươi hai liền thi triển thân pháp Di hình hoán ảnh luồn ra phía sau lưng lão, chờ lúc lão quay tròn như con vụ đưa lưng về phía sau, liền xuất một chiêu kiếm nhanh như sét giật khiến lão trở tay không kịp nên chết thảm.

Sẵn cơn thịnh nộ, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc lao tới rút trường kiếm băm thây Liệt Hỏa Ma Quân làm nhiều mảnh trông khiếp người.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn qua đấu trường, bốn mươi hai tên giáo đồ Thần Đạo giáo đã biến mất đi tự bao giờ.

Chàng nói mau:

- Thương muội hãy cho chúng nữ môn đồ dọn dẹp đấu trường rồi ra lệnh cho tất cả rời khỏi Tổng đàn Quần Thư hội trở về lầu hồng tránh trước tai họa, chắc chắn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ kéo chúng giáo đồ Thần Đạo giáo tới đây phục hận chứ chẳng không đâu.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương gật đầu:

- Phùng ca ca nói đúng, muội sẽ thi hành ngay.

Nàng nhìn sang hai mươi tám nữ môn đồ ra lệnh:

- Các ngươi hãy mau dọn dẹp tử thi chuẩn bị lên đường.

Hai mươi tám nữ môn đồ vâng lệnh nhanh lẹ dọn dẹp tất cả các tử thi nằm ngổn ngang trên đấu trường.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương quay lại Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc nói:

- Nhị muội hãy đưa Hoa Thanh Thanh lên cỗ xe song mã, đóng chặt cánh cửa Tổng đàn Quần Thư hội rồi cùng ngu tỷ khẩn cấp trở về lầu hồng.

Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc ứng thinh đưa Hoa Thanh Thanh lên nằm trên cỗ xe song mã. Đoàn người chẳng bao lâu gấp rút, kẻ sử dụng khinh công, người đi ngựa trực chỉ lầu hồng…

Chương 63 - Chiếc bóng bí mật

Phùng Phá Thạch mở cánh cửa phòng đưa mắt nhìn vào đã thấy Lâm Phùng Chân đã nằm trên giường tự bao giờ.

Phùng Phá Thạch từ lầu hồng của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương tới thị trấn này vào buổi chiều.

Chàng thuê căn phòng khách điếm này để nghỉ ngơi, chẳng hiểu do đâu Lâm Phùng Chân lại biết căn phòng của chàng mà vào đây.

Phùng Phá Thạch khép cánh cửa phòng lại, nhè nhẹ tới chiếc giường ngồi xuống.

Nghe tiếng động khẽ, Lâm Phùng Chân giật mình ngồi phắt lên, nhận ra Phùng Phá Thạch nàng bật kêu:

- Phùng ca ca còn sống đấy sao?

Nàng ôm lấy chàng giọt lệ thánh thót trào ra.

Chàng vỗ về:

- Lâm muội đừng khóc nữa làm huynh đau lòng. Bọn giang hồ đồn đại nhăm nhí chứ huynh đâu có chết.

Chàng hỏi:

- Lâm muội đến đây từ bao giờ, sao lại biết huynh ở trong căn phòng này?

Lâm Phùng Chân sụt sùi:

- Đêm phó hội muội được tin Phùng ca ca rơi xuống vực sâu, muội tới đó chờ hơn hai ngày. Có cả mấy lão ác đạo Vô Lượng thiền sư nữa. Bọn quần hùng xuống đáy vực không tìm được tử thi của ca ca. Muội đi tìm ca ca xem chết sống lẽ nào mới tới khách điếm này hỏi thăm ca ca. Muội tả hình dạng của ca ca, gã nói có một vị công tử hình dạng giống hệt ca ca. Muội nhờ gã dẫn lên phòng nằm chờ xem có đúng là ca ca hay không?

Nàng ngẩng đầu lên hỏi:

- Nhờ đâu Phùng ca ca còn sống đây?

Phùng Phá Thạch khôn khéo:

- Huynh nhờ một vị nữ ân nhân cứu mạng, bằng không huynh đã tan thây nát cốt dưới đáy vực kia rồi.

Lâm Phùng Chân chớp mắt:

- Nữ nhân nào vậy Phùng ca ca?

Phùng Phá Thạch tránh né:

- Vị nữ nhân kia cứu huynh tỉnh lại rồi bỏ đi liền, huynh chưa kịp hỏi nên không biết danh tánh.

Chàng không muốn cho Lâm Phùng Chân biết Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vì ngại có chuyện rắc rối ở sau này.

Lâm Phùng Chân không lưu tâm đến vấn đề ấy nữa, nàng sụt sùi:

- Phùng ca ca, nếu muội đi tìm không gặp ca ca và biết chắc ca ca đã chết, muội sẽ tự quyết theo ca ca... Muội không thể nào sống một mình trên cõi đời này được.

Phùng Phá Thạch vô cùng xúc động trước tấm chân tình của Lâm Phùng Chân, chàng cúi hôn vào má nàng để tỏ lòng cảm tạ.

Chợt nghe có tiếng gió khinh công lướt qua phía ngoài cánh cửa sổ.

Phùng Phá Thạch lẫn Lâm Phùng Chân đều giật mình.

Phùng Phá Thạch khẽ thầm bên tai Lâm Phùng Chân:

- Lâm muội, có kẻ đang rình rập chúng ta, muội hãy đi theo huynh.

Phùng Phá Thạch hấp tấp giắt thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào lưng, tới mở cánh cửa sổ.

Lâm Phùng Chân cũng vừa tới bên Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch nắm tay Lâm Phùng Chân cùng lao vút ra ngoài cánh cửa sổ.

Dưới ánh trăng tỏ dạng, Phùng Phá Thạch nhận ra một chiếc bóng đen đang lao vùn vụt về phía tây cách chàng trên hai trăm trượng.

Chàng giục:

- Lâm muội, đuổi theo hắn mau.

Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân trổ thuật khinh công đuổi theo chiếc bóng bí mật kia nhanh như khói tỏa.

Thân pháp của chiếc bóng vô cùng ảo diệu Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân cứ cách khoảng hai trăm trượng, không tiến gần hơn được.

Đuổi theo chiếc bóng bí mật chừng gần bốn mươi dặm thì tới một cánh rượu già.

Chiếc bóng bí mật phóng vào con đường quanh co uốn lượn như con quái xà.

Phùng Phá Thạch liền kèm lấy Lâm Phùng Chân thi triển khinh công thần tốc đuổi theo chiếc bóng bí mật, quyết theo kịp hắn trong nháy mắt.

Bây giờ Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân chỉ còn cách chiếc bóng bí mật khoảng hơn một trăm trượng.

Hình như hắn không hề hay biết phía sau có kẻ rượt theo nên không quay lại nhìn.

Vào con đường quanh co uốn lượn chừng bốn, năm dặm, trước mắt Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân xuất hiện một tòa lâu đài màu hồng. Chiếc bóng lao thẳng vào phía trong mất dạng.

Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân đuổi theo gần đến tòa lâu đài màu hồng liền dừng lại.

Phùng Phá Thạch đưa mắt nhìn lên tấm biển hiệu trên cánh cửa cổng, trên đó hiện ra ba chữ màu hồng:

"Hồng Loan cung".

Phùng Phá Thạch sửng sốt, thầm khẽ bên tai Lâm Phùng Chân:

- Lâm muội, đây là Hồng Loan cung của yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Lâm Phùng Chân nhìn tấm biển hiệu, cũng trông thấy ba chữ bật thốt:

- Thật không ngờ tên bí mật kia là người của Hồng Loan cung.

Nàng bảo:

- Phùng ca ca, chúng ta trở về khách điếm đi thôi.

Phùng Phá Thạch nói:

- Chúng ta đã lỡ tới đây rồi, huynh muốn vào trong xem có yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi hay không? Lâm muội đi theo huynh chứ?

Lâm Phùng Chân gật đầu:

- Phùng ca ca muốn vào trong gặp yêu phụ, muội xin chiều theo ca ca.

Trỏ tay lên tàn cây cổ thụ, Phùng Phá Thạch bảo:

- Chúng ta hãy lên đứng trên tàng cây cổ thụ kia nhìn vào phía trong xem thế nào.

Nói xong Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân liền phi thân lên cành cây cổ thụ.

Hai người đưa mắt nhìn vào lầu hồng Hồng Loan cung.

Phía trước Hồng Loan cung treo hàng dài mười mấy chiếc hoa đăng rực rỡ. Cánh cửa vào cung điện đã đóng chặt, không có bóng người canh gác.

Quan sát một lúc, Phùng Phá Thạch trỏ tay về phía sau Hồng Loan cung nói:

- Lâm muội, chúng ta hãy vào phía sau đó.

Chàng và nàng lao đi như hai vệt khói về phía sau Hồng Loan cung.

Phùng Phá Thạch, Lâm Phùng Chân đáp xuống, ẩn trên mái ngói Hồng Loan cung nhìn trở xuống.

Phía dưới gần chân tường Hồng Loan cung có sáu tên võ sĩ áo đen tay cầm thanh đoản kiếm tuần phòng đi ngang qua.

Bọn chúng vừa qua khỏi, Phùng Phá Thạch nói mau:

- Lâm muội, chúng ta xuống kia...

Chàng và nàng phi thân xuống đất nhẹ nhàng như hai chiếc lá vàng rơi...

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn trông thấy có hai tên võ sĩ đứng canh gác trước một tòa bí tháp màu hồng xinh xắn.

Chàng nói thật khẽ:

- Lâm muội, có lẽ tòa bí tháp màu hồng kia là nơi trú ẩn của yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Lâm Phùng Chân nhìn tòa bí thất hỏi khẽ:

- Phùng ca ca, chúng ta hãy tới nơi đó điểm huyệt hai tên võ sĩ, xem có đúng là phòng của yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi hay không?

Chàng và nàng nhẹ như hai làn mây lướt tới gần tòa bí tháp màu hồng.

Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp Di hình hoán ảnh đến gần hai tên võ sĩ đứng canh gác.

Chàng bắn ra bốn đạo chỉ cách không điểm vào yếu huyệt hai tên võ sĩ.

Hự... hự...

Hai tên võ sĩ trúng chỉ lực kêu lên hai tiếng ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Phùng Phá Thạch lao tới kẹp lấy hai tên võ sĩ vất vào một xó tối.

Như hai chiếc bóng ma, Phùng Phá Thạch dắt tay Lâm Phùng Chân lướt nhẹ vào phía trong.

Phía trong ánh sáng diệu huyền do ba hạt minh châu gắn trên trần chẳng khác nào động thiên thai.

Phùng Phá Thạch, Lâm Phùng Chân nhẹ như khói mây tiến vào phía trong.

Vào sâu chừng hai mươi trượng, trước mặt chàng và nàng là một gian phòng màu hồng, trước cửa có gắn một viên đại minh châu đủ soi sáng.

Chợt nghe một giọng cười sắc mùi khoái lạc của một ả nữ nhân vọng ra ngoài.

Phùng Phá Thạch kéo tay Lâm Phùng Chân dừng lại gần cánh cửa phòng, vận thính lực nghe ngóng.

Tiếp sau giọng cười khoái lạc, một giọng nữ nhân lảnh lót cất lên:

- Xích Phát lão huynh, muội đã toại nguyện rồi. Lão huynh có tận hưởng khoái lạc chưa.

Một giọng già giặn của một lão nhân ầm ừ nổi lên, hình như đang ngoạm một vật gì:

- Lão huynh sắp chết ngộp rồi, Tố hiền muội hãy chờ huynh một lúc nữa mới tới cõi cực lạc thần tiên.

Rồi lão hùng hục giống như con thú đói đang gặm lấy miệng mồi ngon.

Phùng Phá Thạch nói thật nhỏ:

- Lâm muội, đúng là lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đang hưởng lạc trong phòng. Chúng ta hãy tới cánh cửa nhìn vào xem có đúng hay không?

Phùng Phá Thạch liền kéo tay Lâm Phùng Chân bước nhẹ tới cánh cửa phòng.

Lâm Phùng Chân đỏ bừng cả mặt vì hổ thẹn khi nghe những lời sặc mùi dâm thú của Xích Phát Đại Ma Tôn và Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Hai người dừng lại trước cánh cửa phòng.

Cánh cửa phòng mở hé, Phùng Phá Thạch chú hai mắt nhìn vào phía trong.

Bất giác Phùng Phá Thạch đã phải nóng bừng cả mặt trước cảnh tượng dâm ô cực kỳ giữa lão Xích Phát Đại Ma Tôn và Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Xích Phát Đại Ma Tôn gầm gừ chẳng khác nào con thú đói đang ngoạm lấy miếng mồi ngon.

Bạch Cốt Ma Cơ quằn quại rên xiết theo động tác cấp bách của Xích Phát Đại Ma Tôn.

Cơ hội đã đến, Phùng Phá Thạch nói mau:

- Lâm muội, chúng ta hãy giết con yêu quái này, huynh hạ lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn còn ả yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi về phần muội.

Phùng Phá Thạch xô cánh cửa phòng phóng vào trong, chàng hét lớn:

- Lão quỷ phải chết!

Mồm hét, Phùng Phá Thạch vừa cất hữu chưởng lên vỗ một đạo kình nặng ngàn cân vào lưng lão Xích Phát Đại Ma Tôn nhanh như gió lốc.

Cùng lúc Lâm Phùng Chân cất ngọn ngọc chưởng ngay hai trái đào tuyết của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi trong khi ả đang nằm ngửa, mắt nhắm nghiền.

Đang trong cơn khoái lạc, chợt nghe có tiếng gió, Xích Phát Đại Ma Tôn ngưng động tác, quay lại nhìn.

Bình!

Đạo kình nặng ngàn cân trúng đích, đánh Xích Phát Đại Ma Tôn bay thẳng vào vách tường kêu “huỵch” một tiếng rồi nhào lăn xuống đất.

Bốp!

Đồng thời Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cũng trúng một chưởng của Lâm Phùng Chân lăn tròn trên giường lộn nhào xuống đất.

Phùng Phá Thạch thét:

- Lão quỷ nộp mạng.

Nhưng chàng chưa kịp xuất chiêu, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã ném vút ra ngoài một vật tròn…

Bùng…

Một tiếng nổ khô khan, khí xanh bùng lên tràn ngập khắp gian phòng.

Phùng Phá Thạch không kịp vận công bế tắc huyệt đạo, hít nhầm làn khói xanh liền ngã lăn hôn mê.

Huỵch!

Liền đó Lâm Phùng Chân cũng hít nhầm mê hương ngã lăn xuống đất.

Chàng và nàng hôn mê chẳng còn hay biết gì nữa cả.

Xích Phát Đại Ma Tôn và Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi bị thương khá nặng, ngồi vận công một lúc lâu mới chữa trị được nửa phần.

Cả hai cùng đứng lên, bước tới gần Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân đang nằm im lìm.

Xích Phát Đại Ma Tôn và Bạch Cốt Ma Cơ vẫn còn lõa lồ, quên cả việc mặc xiêm y.

Đưa ánh mắt rực ánh kỳ dâm nhìn Phùng Phá Thạch, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cười lanh lảnh:

- Xích Phát lão huynh, chẳng hiểu từ đâu có cặp nam nữ tuyệt thế này bỗng nhiên tới đây dâng hiến cho chúng ta tận hưởng khoái lạc thế này.

Nhìn kỹ Phùng Phá Thạch, Xích Phát Đại Ma Tôn cất tiếng cười khà khà:

- Khà khà… tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đây rồi, Tố hiền muội hãy thu thập lấy chân dương của gã, còn lão tận hưởng khoái lạc rồi thu lấy chân âm của ả kia. Chúng ta hãy phân phó cho công bằng, muội bằng lòng chứ?

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cười khoái trá:

- Tất nhiên là muội bằng lòng rồi. Xích Phát lão huynh thật là rộng lượng, biết muội thích những chàng trai xinh đẹp như thế này.

Ả nói:

- Bây giờ Xích Phát lão huynh hãy ở đây hưởng lạc với con bé, còn muội phải đưa gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch về cực lạc phòng tận hưởng thú thần tiên.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi và Xích Phát Đại Ma Tôn cất tiếng cười khoái trá, nghe chẳng khác cặp nam nữ hồ ly hiện về hớp hồn người…

Chương 64 - Cực lạc phòng

Phùng Phá Thạch mở mắt ra thấy mình đang nằm trong một gian phòng ngập tràn ánh sáng huyền ảo từ ba hạt đại minh châu gắn ở trên trần soi xuống.

Chàng toan ngồi lên nhưng bất động, các huyệt đạo trong người đã hoàn toàn bế tắt.

Phùng Phá Thạch hiểu ngay Xích Phát Đại Ma Tôn hay Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã điểm huyệt chàng rồi đưa vào căn phòng này. Nhìn lại thân hình không còn một mảnh vải che thân, không cần nghĩ ngợi, chàng đã rõ ngay Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã thoát y cho chàng rồi đưa vào đây nằm.

Đảo mắt nhìn sang phía bên trái, Phùng Phá Thạch nhận ra bộ lam y và thanh Tàn Hồn huyết kiếm nằm trên mặt đất.

Lại đưa mắt nhìn qua phải, Phùng Phá Thạch trông thấy có năm gã thiếu niên trần truồng nằm trên mặt đất.

Tình trạng của bọn họ cũng giống như chàng.

Nhưng ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi thoát y tất cả đưa vào đây để làm chuyện gì.

Dĩ nhiên ả sẽ hành lạc với tất cả năm người, nhưng chẳng hiểu ả còn ma pháp nào nữa không?

Nhớ lại lời sư bá Địa Cốc Thần Tà lúc còn ở dưới đáy vực, Phùng Phá Thạch vô cùng kinh hãi.

Theo lời sư bá Địa Cốc Thần Tà, ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi lúc trước đã luyện một thứ ma công dùng để thu lấy chân dương, hấp tụ tinh khí của bọn đàn ông nhưng sư bá không nói ả luyện chiêu gì.

Và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cũng nói với chàng rằng Bạch Cốt Ma Cơ thường sử dụng ma khí, kịch độc, ma pháp. Nàng đã từng khuyên chàng đừng tới Hồng Loan cung trước khi chưa tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và luyện thành hai chiêu vô địch.

Phùng Phá Thạch lẩm bẩm:

- Chắc chắn đây là căn phòng Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi luyện ma công chứ chẳng sai. Ả sẽ hút lấy chân dương tất cả để luyện ma công.

Nhớ đến Lâm Phùng Chân cùng ngất xỉu khi trúng nhằm mê hương trong gian phòng hành lạc của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, Phùng Phá Thạch vô cùng lo sợ.

Chàng không hiểu hiện giờ Lâm Phùng Chân có bị lão Xích Phát Đại Ma Tôn cưỡng bức nàng, tận hưởng khoái lạc rồi hút lấy chân âm để luyện ma công như con yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi hay không?

Cũng chỉ vì Lâm Phùng Chân đi theo chàng tới Hồng Loan cung này nên mới lâm nạn.

Nếu nàng có mệnh hệ nào, chàng sẽ phải ân hận đến trọn cả cuộc đời.

Riêng phần chàng, nếu chàng chết đi, các mối huyết thù chưa trả đành phải di hận thiên thu.

Rồi số phận Tạ Ánh Đào, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương sẽ như thế nào?

Hai nàng có thoát khỏi bàn tay độc ác của lão Xích Phát Đại Ma Tôn hay không?

Còn mẫu thân chàng, Triệu Phi Tần hiện nay thất lạc ở nơi nào, còn sống hay đã chết?

Bao phen chàng định bắt sống Diêm Vương Tôn Giả, truy tìm tông tích mẫu thân nhưng chàng chưa làm nổi chuyện đó bởi công lực của lão cao thâm vô lường.

Lại còn pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hiện nay chẳng biết lọt vào tay ai.

Nếu chàng chết đi, tất cả đều là ảo diệu.

Trong lòng Phùng Phá Thạch như mối tơ vò, chưa rõ rồi số mệnh sẽ ra sao.

Kịt... kịt...

Phùng Phá Thạch đang nghĩ ngợi viễn vông chợt nghe có tiếng động.

Cánh cửa phòng mở ra, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi trong bộ xiêm y màu hồng mỏng như sương, lộ liễu cả thân hình như lửa, khiến người vừa nhìn thèm khát một cuộc ân ái, ung dung bước vào.

Sắc đẹp lẫn thân hình của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi chưa từng có một trang tuyệt thế mỹ nhân nào sánh bằng.

Ả đúng là một trang đệ nhất tuyệt đại mỹ nhân trong hàng trăm trang tuyệt thế mỹ nhân.

Phùng Phá Thạch vốn là một trang thiếu niên cang trường hùng khí vẫn phải rung động vì sắc đẹp hút hồn người của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi tới gần Phùng Phá Thạch, dừng lại trước mặt chàng.

Ả nhìn từ khuôn mặt đẹp tuyệt thế của chàng cho đến hạ thể bằng đôi mắt đẹp mê hồn một cách đắm đuối say mê.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cúi xuống hôn khắp thân thể trần truồng của Phùng Phá Thạch, cuối cùng bám vào một nơi gắn chặt.

Ả hít một hơi thở dài, toát ra một mùi dị hương lẫn mùi dâm khí lan khắp cả căn phòng làm cho mọi người ngất ngây chết ngộp.

Một lúc lâu, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi mới dời khỏi hạ thể của Phùng Phá Thạch, đứng thẳng lên nhìn chàng bằng ánh mắt rực lửa tình.

Ả nói:

- Chàng hãy cố gắng nằm đây chờ ta một lúc. Ta thu hút chân dương năm gã tiểu quỷ kia rồi trở lại cùng chàng tận hưởng cực lạc thần tiên.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi bước lại gần một gã thiếu niên trước mặt rồi dừng lại.

Gã thiếu niên trợn tròn hai mắt, dán chặt vào động đào nguyên lờ mờ sau lớp lụa hồng mỏng như sương của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Gã muốn nuốt chửng thân hình núi lửa của trang tuyệt đại mỹ nhân.

Trông thấy gã thiếu niên siêu hồn tán phách, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi phì cười lảnh lót:

- A! Các ngươi nhìn thân ngọc của ta chịu đựng không nổi rồi phải không? Được rồi, bây giờ ta cho các ngươi xem tất cả nét tuyệt vời của ta.

Loạt soạt…

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đưa tay lột phăng mảnh xiêm y màu hồng.

Một pho tượng tuyết với hai quả đồi tuyết, một lạch đào nguyên xuất hiện trước mặt năm gã thiếu niên.

Năm gã thiếu nữ trợn tròn mười con mắt suýt rách cả khóe gắn chặt vào một nơi, mồm há hốc, sùi cả bọt mép thèm thuồng đói khát.

Phùng Phá Thạch nghe cơ thể nóng bừng, trái tim đập mạnh, dục tình dâng lên.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi nói:

- Bây giờ ta cho ngươi hưởng lạc trước rồi tới mấy tên kia hưởng sau.

Bạch Cốt Ma Cơ giở ngọc chỉ bắn vào hai nơi huyệt đạo trên thân hình gã thiếu niên.

Huyệt đạo vừa được giải tỏa, gã thiếu niên gầm lên như hổ đói phóng lên dang hai cánh tay ghì chặt lấy Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Nhưng Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã lật ngang gã thiếu niên nằm trở xuống đất, áp sát thân ngọc lên mình gã.

Ả bám chặt vào chân dương của gã thiếu niên không rời ra gang tấc.

Gã thiếu niên hùng hục lặn ngụp trong vùng cực lạc thần tiên của mỹ nhân.

Gã lồng lộn như con thú dữ đói mồi lâu ngày, giờ mới gặp lại miếng mồi ngon.

Bốn gã thiếu niên kia mở hết mắt nhìn hai người đang xoắn chặt lấy nhau.

Phùng Phá Thạch cố hết sức trấn áp cơn dục vọng. Trước cảnh tượng dâm ô chưa từng có này, chàng khẽ thầm:

- Ả đang luyện Thu dương ma pháp.

Trận giao tình kỳ quặc càng lúc càng thêm ác liệt, hơi thở dồn dập gất rút.

Bốn gã thiếu niên càng mở mắt to hơn nhìn vào hạ thể của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Không bao lâu, gã thiếu niên mới buông hạ thể Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi ra, thân hình mềm

nhũn, cặp mắt nhắm nghiền, da mặt tái xanh, hồn du địa phủ.

Huỵch!

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi vứt tử thi kia vào một xó.

Bốn gã thiếu niên kia trông thấy cái chết hãi hùng của đồng bọn, nhưng chúng chẳng sợ hãi, mắt dán chặt vào vùng đào nguyên của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Phùng Phá Thạch toát lạnh cả mồ hôi áo đẫm thân mình, lo sợ hồi hộp.

Chàng lo sợ cho số phận của chàng sau khi Bạch Cốt Ma Cơ hút hết chân dương của năm gã thiếu niên kia, dĩ nhiên là sẽ đến phiên chàng.

Dù vừa rồi Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã hứa với chàng là sẽ không giết chàng mà chỉ phế thải võ công, bắt chàng sống với ả trọn đời, nhưng ả là yêu phụ, quỷ quyệt, gian xảo khôn lường, làm thế nào tin theo lời ả được.

Chính sư bá Địa Cốc Thần Tà là vị phu quân mà ả còn đầu độc, hãm hại, huống chi là chàng.

Phùng Phá Thạch rùng mình sởn gáy, băn khoăn cho số phận của mình.

Chàng vốn là một trang thiếu niên coi thường cái chết, nhưng nếu chết trước khi chưa trả được mấy mối huyết thù, chàng không cam tâm đành nhắm mắt.

Trong khi đó, bốn gã thiếu niên kia như muốn phóng tới ôm lấy hạ thể của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, miệt mài thỏa nguyện, có chết cũng chẳng sờn lòng.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi tha thẩn thân ngọc tới gã thiếu niên thứ hai.

Gã trợn tròn hai mắt nhìn chằm chằm vào thân hình dâm phụ.

Gã đang ước muốn thèm khát như là đã đói khát từ lâu rồi không được ăn uống.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi nhìn gã thiếu niên thứ hai, cười lảnh lót:

- Còn ngươi, bây giờ đói khát lắm rồi phải không? Ta sẽ cho ngươi no lòng trước khi về bên kia thế giới.

Ngọc chỉ của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi lại búng vào hai huyệt đạo trên thân mình gã thiếu niên.

Gã gầm lên như hổ bị thương, vồ lấy thân ngọc của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi hung hăng bạo tợn hơn gã thiếu niên vừa rồi.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi dựng ngược thân mình gã thiếu niên xuống, dùng khẩu đạo thu lấy chân dương cuồn cuộn trào sang.

Chừng uống cạn một bình trà, cũng như gã thiếu niên vừa rồi, gã thiếu niên thứ hai đang hùng hục bỗng buông xuôi hạ thể Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Thân hình gã xanh rờn, đầu nghẹo ngang, hai mắt nhắm nghiền tắt thở.

Phùng Phá Thạch không dám nhìn cái cảnh tượng dâm thủ rùng rợn, quay mặt đi nơi khác, ngấm ngầm vận công nhưng không làm thế nào đưa chân khí từ vực đan điền lên được.

Những tiếng hùng hục, nhưng hơi thở dồn dập kéo dài hơn một thời thần rồi im bặt.

Phùng Phá Thạch quay lại nhìn nhận ra năm cái tử thi xanh rờn nằm sắp hàng trên mặt đất.

Chàng than thầm:

- "Nguy rồi, bây giờ đến lượt ả yêu phụ hút chân dương của ta."

Thu năm luồng chân dương của năm gã thiếu niên rồi, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi quay trở lại Phùng Phá Thạch.

Ả đứng trước mặt chàng khoe trọn thân hình rực lửa, đốt cháy tâm gan người.

Phùng Phá Thạch không dám nhìn nơi bí hiểm vì sợ dục vọng phát động.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cúi xuống hôn khắp thân thể của Phùng Phá Thạch một cách đắm đuối say mê, rồi đứng lên nhìn chàng tình tứ:

- Chàng là một đệ nhất mỹ nam tử, ta không giết chàng đâu. Chàng đừng sợ hãi, chân dương không quy tụ được, mất cả niềm vui. Bây giờ đôi ta hãy tận hưởng lạc thú thần tiên một lần rồi ta sẽ phế bỏ võ công của chàng, đưa chàng vào loan phượng phòng của ta, đôi ta hưởng lạc thú đến trọn đời. Ta hiểu chàng không thích ta nhưng ta có cách làm cho chàng thích. Ta sẽ cho chàng uống một viên Thần tâm đan, chàng sẽ quên đi tất cả những gì trong quá khứ, sẽ ngoan ngoãn trung thành mãi với ta.

Ả nói thêm:

- Đấy là cái đặc ân lớn lao ta đối với chàng. Từ bấy lâu nay ta chưa từng dung tha cho bất cứ một ai bởi ta đang luyện một loại thần công, ta cần rất nhiều chân dương để thành tựu nó.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi vươn ngọc chỉ điểm vào ngọc hư quan của Phùng Phá Thạch.

Đột nhiên ngọn lửa tình dục bốc cháy rừng rực trong tim gan chàng, cơn thèm khát cùng cực không còn cách nào trấn áp hay chịu đựng nổi nữa.

Đôi mắt của Phùng Phá Thạch dán chặt vào dòng bích thủy xuôi dòng thẳng tắp của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Chàng không còn chủ định nổi mình nữa.

Nhìn Phùng Phá Thạch, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cười khúc khích:

- Chàng đã thấy chưa, ta nói có sai đâu? Chàng đã thèm khát ái ân trên thân ngọc của ta rồi. Ta và chàng sẽ hưởng tận cùng khoái lạc.

Ả lại vươn ngọc chỉ điểm lên trên ngực Phùng Phá Thạch.

Hứ hứ...

Lập tức các huyệt đạo bị bế tắc trên toàn thân Phùng Phá Thạch được giải tỏa.

Như con thú rừng đói mồi, Phùng Phá Thạch vồ lấy Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi...

Bỗng gương mặt già nữa của Địa Cốc Thần Tà hiện ra trong đầu óc chàng, trợn mắt nhìn chàng giận dữ. Bên tai chàng như văng vẳng giọng nói của lão quái nhân:

“Phùng Phá Thạch, ngươi hành động như thế được sao?”

Ngọn lửa dục tình đang lên cao độ trong người Phùng Phá Thạch chợt hạ nhanh.

Một ý niệm thoáng qua trong đầu óc, Phùng Phá Thạch nghĩ thầm:

- “Ta đã làm một chuyện bại hoại rồi, nhưng bây giờ biết phải làm sao hóa giải?”

Chương 65 - Thiếu nữ thần bí

Sực nhớ tới bí chiêu Hấp khí huyền công của Địa Cốc Thần Tà truyền cho lúc trước, lão nhân có nói, luyện chiêu này có lúc sẽ sử dụng tới... Phùng Phá Thạch nhủ thầm:

- "Hay là ta sử dụng bí pháp Hấp khí huyền công xem thế nào".

Nghĩ dứt, Phùng Phá Thạch vận chân khí Hấp khí huyền công xung xuống chân dương huyệt.

Đột nhiên chân dương hút chặt lấy chân âm, liền đó một luồng chân âm nhu nhuyến từ huyệt Hoa Trung của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cuồn cuộn tràn sang cơ thể chàng.

Lạ thay, luồng chân âm nhu nhuyến càng truyền sang bao nhiêu, Phùng Phá Thạch nghe nội lực gia tăng bấy nhiêu.

Chẳng bao lâu Phùng Phá Thạch nghe nội lực mình tràn trề như đại hải, đồng thời ngọn lửa dục tình hạ xuống rất thấp.

Phùng Phá Thạch thầm mừng, thu hồi chân dương, nhưng chân âm lại hít chặt lấy chân dương, không có cách nào thoát ra được.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng kêu thầm:

- "Nguy mất! Tại sao lại thế này? Tại sao ta thu hồi chân dương không được?"

Phùng Phá Thạch càng vận thêm chân khí Hấp khí huyền công với ý định thu hồi chân dương.

Nhưng càng vận bí pháp, chân âm kia lại càng hút chặt lấy chân dương hơn nữa.

Hồn đang trên cõi chơi vơi, chợt Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi mở mắt ra trừng mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Ả thét:

- Ngươi dám thu hút chân...

Sợ bị Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi điểm huyệt, Phùng Phá Thạch bắn ra ba đạo chỉ điểm huyệt ả trước.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi bất động, chỉ trừng hai mắt nhìn Phùng Phá Thạch căm hờn.

Thì ra bí pháp Hấp khí huyền công là tuyệt chiêu thu hút chân âm của nữ nhân, cho tới bây giờ Phùng Phá Thạch mới hiểu.

Nhưng hiện giờ Phùng Phá Thạch không biết cách sử dụng bí pháp nào thu lấy chân dương rời khỏi chân âm của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Còn Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi trong tình trạng bị điểm huyệt cũng chỉ biết lấy mắt nhìn Phùng Phá Thạch, tỏ sự tức giận mà thôi.

Giá nếu hiện giờ Xích Phát Đại Ma Tôn hoặc một cao thủ nào xuất hiện thì tánh mạng của Phùng Phá Thạch coi như chẳng còn.

Phùng Phá Thạch lo lắng nghĩ cách rút chân dương ra khỏi chân âm, thoát ra khỏi cực lạc phòng đi tìm Lâm Phùng Chân.

Thình lình trong giờ phút đó một ả thiếu nữ bịt mặt xuất hiện phía ngoài cánh cửa phòng.

Ả vẫy tay một cái.

Một quả tròn đen rời khỏi bàn tay ả bay vút vào trong cực lạc phòng.

Một tiếng nổ khô khan.

Một vùng khí xanh bốc bùng lên nháy mắt ngập tràn khắp phòng.

Phùng Phá Thạch kinh hãi, chưa kịp hiểu gì cả, ngã lăn ra nằm bất động.

Dĩ nhiên chân dương chàng đã rời khỏi chân âm của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Thiếu nữ bịt mặt thần bí nhanh lẹ lao thẳng vào phòng, xốc lấy Phùng Phá Thạch, nhặt lấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm và bộ lam y rồi phóng ra khỏi Cực lạc phòng đi mất dạng...

o O o

Phùng Phá Thạch mở mắt ra, trông thấy ả thiếu nữ đang ngồi trước mặt của chàng xinh đẹp như một nàng tiên nữ giáng phàm.

Ánh trăng lọt qua lá cành, soi xuống vẻ đẹp thiếu nữ càng thêm thần bí lạ lùng.

Phùng Phá Thạch ngồi yên chú mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp, bỗng bật thốt:

- Phi Phụng!

Quả vậy, thiếu nữ tuyệt sắc chính là ả thiếu nữ mà chàng đã cứu nguy lúc nọ bởi con ngựa điên cuồng chạy loạn, suýt hại nàng rơi xuống vực sâu.

Chàng ngạc nhiên không hiểu tại sao nàng lại ở trong cánh rừng này.

Hồi tưởng lại chuyện xảy ra lúc chàng sử dụng Hấp khí huyền công, vô tình thu nguồn chân âm của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, lúc thu lại không được, bỗng có tiếng nổ rồi chàng ngất đi, bây giờ giờ lại ở trong cánh rừng này, Phùng Phá Thạch hiểu ngay chính Phi Phụng cứu chàng mang tới đây chứ chẳng phải là ai khác nữa cả.

Lại nhớ đến một chuyện khác, Phùng Phá Thạch kinh hãi nhìn lại thân thể.

Chàng cứ tưởng mình còn trần truồng như lúc còn ở trong Cực lạc phòng hành lạc cùng Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Nhưng nhìn lại thân mình đã tươm tất, Phùng Phá Thạch liền cảm thấy yên tâm.

Nhưng như vậy ai đã mặc y phục cho chàng? Nếu không phải là nàng thì còn là ai nữa chứ?

Và nếu thế quả là một chuyện không bình thường rồi. Nàng là con gái, đâu thể hành động như

thế được.

Chắc chắn vì tình yêu mà Phi Phụng đã không tị hiềm hành động để cứu chàng.

Phùng Phá Thạch đứng dậy chắp tay:

- Đa tạ công ân của Phi Phụng tiểu thư đã cứu mạng tại hạ. Cái ân đức này tại hạ không bao giờ quên.

Phi Phụng nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt chan chứa ân tình, cất giọng oanh:

- Phùng công tử chớ nên khách khí. Lúc trước công tử đã từng cứu tiểu muội thoát khỏi cái chết nơi vực sâu, công tử đã quên đi rồi ư?

Phùng Phá Thạch khẽ gật:

- Tại hạ nhớ rất rõ, nhưng đó là một chuyện tầm thường. Còn hôm nay Phi Phụng tiểu thư...

Phùng Phá Thạch ngưng lại, chàng không thể nói hết lời. Ý chàng muốn nói về chuyện Phi Phụng mặc y phục cho chàng nhưng sợ nàng hổ thẹn.

Nàng vì yêu thương chàng nên mặc y phục cho chàng lúc chàng còn hôn mê. Nàng đã trông thấy cái thân thể lõa lồ của chàng, kể như nàng đã hiến dâng đời con gái cho chàng rồi, chàng biết phải đền đáp ơn nàng bằng cách nào cho xứng đáng.

Phùng Phá Thạch bâng khuâng trong lòng khôn tả.

Chợt nghe Phi Phụng bằng một giọng thiết tha:

- Phùng công tử, dù từ trước đến nay giữa công tử và tiểu muội chưa có lần nào giao tình nhưng chuyện vừa xảy ra kể như muội đã dâng hiến tiết trinh của muội cho công tử rồi, xin công tử hiểu cho người con gái khi đụng chạm vào thể xác của người con trai thì không còn có thể đem gả cho ai được nữa.

Phùng Phá Thạch kêu thầm:

- "Chết rồi, nàng định vạ ta đây. Nhưng lời nói của nàng rất hữu lý. Nàng đã nhìn thấy thể xác trần truồng của ta, coi như đã hiến dâng trinh tiết cho ta. Bây giờ ta phải tính lẽ nào cho ổn".

Chàng lại nghĩ thầm:

- "Ta đã có vị hôn thê Tạ Ánh Đào, hồng nhan tri kỹ Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, lời thề ước với Lâm Phùng Chân, bây giờ chẳng lẽ ta lại yêu thương Phi Phụng?"

Phùng Phá Thạch ngọt ngào:

- Tại hạ đã biết rồi, nhưng hiện giờ tại hạ không biết phải làm sao đền đáp lại sự hy sinh của Phi Phụng tiểu thư đối với tại hạ, xin tiểu thư hiểu cho.

Phi Phụng buồn buồn:

- Phùng công tử không biết phải làm sao ư? Tiểu muội đã yêu công tử từ lúc công tử cứu muội tại dãy núi nọ. Thời gian qua tuy xa cách nhau nhưng lúc nào muội cũng nhớ thương công tử, vì

vậy trông thấy công tử lâm nguy khi lão Xích Phát Đại Ma Tôn sắp tới Cực lạc phòng giết công tử, muội đã liều lĩnh ném một quả Mê hồn hương cho công tử giải thoát tình trạng bế tắc và gấp rút đưa công tử tới đây, chẳng hề tỵ hiềm chi cả.

Cho tới bây giờ công tử vẫn gọi muội là tiểu thư, không một chút ân tình khiến cho lòng muội vô cùng đớn đau tủi nhục...

Phùng Phá Thạch xúc động cả tâm hồn trước tình yêu chân thành thiết tha của Phi Phụng. Nàng đã đem cuộc đời con gái trong suốt như ngọc lưu ly hiến trọn cho chàng, chàng không thể nào để mặc cho nàng đau khổ được.

Bất giác Phùng Phá Thạch bật thốt:

- Phụng muội...

Phi Phụng sững sờ giương to mắt nhìn Phùng Phá Thạch như người đang trong cơn mơ.

Bỗng nàng kêu lên:

- Phùng ca ca...

Phi Phụng nhảy tót vào lòng Phùng Phá Thạch, hai tay ôm chặt lấy chàng khóc nức nở.

Tình không thể chối cãi, không còn cách nào hơn được, Phùng Phá Thạch siết chặt thân hình kiều diễm của Phi Phụng vào lòng, đặt một nụ hôn nóng bỏng vào má nàng.

Chàng dỗ dành:

- Phụng muội đừng khóc nữa, huynh sẽ chịu hoàn toàn về cuộc đời của muội.

Chương 66 - Tình thù cay nghiệt

Vầng trăng đã xế tà. Ánh trăng đổ xuống cánh rừng bàng bạc.

Một trận gió lạnh ào qua, Phùng Phá Thạch giật mình tỉnh giấc vu sơn.

Chàng ngồi nhỏm dậy nhìn Phi Phụng vẫn còn đắm hồn trong giấc ngủ thần tiên.

Qua ánh trăng tà lọt xuống cành lá, nàng đẹp mê hồn như một nàng tiên nữ tắm suối, không vương lấy chút bụi trần.

Phùng Phá Thạch lẩm bẩm một mình:

- Ta đã vướng lấy bẫy tình nữa rồi. Ta đâu thể bỏ rơi nàng khi ta vầy cuộc ái ân với nàng! Nhưng còn Tạ Ánh Đào, Lâm Phùng Chân, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương. Ta phải định liệu như thế nào cho ổn thỏa?

Bất giác Phùng Phá Thạch buông tiếng thở dài, lòng rối như tơ vò.

Tiếng thở dài của Phùng Phá Thạch làm cho Phi Phụng giật mình tỉnh giấc.

Nàng mở mắt ra ngồi nhìn chàng, nói giọng như còn trong mơ:

- Phùng ca ca làm sao vậy? Sao chàng lại thở dài? Ca ca ân hận rồi phải không?

Phùng Phá Thạch lắc đầu chống chế:

- Phụng muội đã hiểu lầm rồi, huynh không có điều gì ân hận cả. Huynh đang nghĩ tới một chuyện.

Giọng nói của Phi Phụng càng thiết tha:

- Chuyện gì vậy Phùng ca ca. Ca ca có thể nói cho muội nghe được không?

- Tất nhiên là phải được, chuyện này là chuyện của Phụng muội.

- Chuyện gì của Phụng muội xin Phùng ca ca nói ra?

Phùng Phá Thạch nhìn vào đôi mắt mơ màng của Phi Phụng, chàng hỏi nàng:

- Phụng muội, huynh muốn biết nhị vị lệnh đường tôn danh là gì, sao muội lại ở trong Hồng Loan cung này và biết huynh lâm nạn mà cứu huynh?

Phi Phụng ngập ngừng:

- Phùng ca ca, nếu sau khi ca ca biết được song thân của muội là ai, ca ca còn yêu thương muội nữa không?

Lời nàng thiết tha nghe xúc động cả tâm hồn.

Trong lòng nghi hoặc về lai lịch của Phi Phụng, nhưng Phùng Phá Thạch vẫn quả quyết:

- Huynh đã cùng muội tình nghĩa như phu thê rồi, dù bất cứ cảnh ngộ nào, huynh vẫn yêu thương muội. Xin muội thành thật nói cho huynh biết nhị vị lệnh đường là ai?

Im lặng phút giây, Phi Phụng cất giọng oanh:

- Gia phụ của muội là Địa Cốc Thần Tà đã biệt tích từ lâu rồi.

Cặp mắt của Phùng Phá Thạch tròn xoe, nhìn thẳng vào hai mắt Phi Phụng hỏi tiếp:

- Còn nữ tiền bối biệt hiệu là gì?

Phi Phụng đáp trong lo lắng:

- Mẫu thân của muội là Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi... Cung chủ Hồng Loan cung.

Như tiếng sấm nổ bên tai, Phùng Phá Thạch kêu lên một tiếng kinh hoàng, trố to hai mắt nhìn Phi Phụng không hề chớp.

Chàng không thể nào ngờ Phi Phụng lại là con gái của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, kẻ tử thù của chàng và của sư bá Địa Cốc Thần Tà.

Phi Phụng nhìn Phùng Phá Thạch kinh ngạc:

- Phùng ca ca! Ca ca có chuyện gì uẩn khúc trong lòng? Sao ca ca lại nhìn muội bằng cặp mắt đó hả?

Lặng đi một lúc trấn an cơn xúc động mạnh, Phùng Phá Thạch thở nhẹ:

- Địa Cốc Thần Tà là vị sư bá của huynh. Sư bá ký thác cho huynh đi tìm muội, không ngờ gặp muội hai lần mà không biết. Muội tên là La Tiểu Phụng phải không?

Phi Phụng tròn xoe đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch không hề thấy nháy.

Nàng bị xúc động quá mạnh, phút giây mới mở được lời:

- Phùng ca ca nói đúng, muội chính là La Tiểu Phụng. Cái tên Phi Phụng là tên ngoại lệ. Ca ca gặp gia phụ ở nơi nào?

Phùng Phá Thạch đáp:

- Sư bá Địa Cốc Thần Tà ở dưới một tuyệt địa có một mình.

La Tiểu Phụng hoan hỉ:

- Phùng ca ca hãy dắt muội tới tuyệt địa gặp gia phụ được không?

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Phụng muội không thể gặp sư bá được!

La Tiểu Phụng chau mày:

- Tại sao thế Phùng ca ca?

Phùng Phá Thạch thương hại:

- Tại vì sư bá có lời thề độc địa, trong đời không gặp mặt một ai nữa, dù là muội. Bởi năm xưa sư bá bị lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn hãm hại, sư bá vì sĩ diện nên tránh tất cả mọi người. Sư bá kỳ hạn cho huynh phải giết lão Xích Phát Đại Ma Tôn trả thù cho sư bá.

La Tiểu Phụng bật kêu lên:

- Gia phụ...

Nàng ôm mặt khóc nức nở.

Phùng Phá Thạch cảm thương cho người tình nữ vừa đặt chân vào ngưỡng cửa tình yêu đã vấp ngã, đau thương.

Chàng ôm nàng vào lòng siết mạnh, vỗ về:

- Phụng muội đừng khóc nữa, muội hãy bình tâm trong cảnh ngộ khắt khe này.

Tiểu Phụng ngưng khóc, đưa ngón tay lau giọt lệ trên khóe mắt.

Phùng Phá Thạch nói:

- Phụng muội, huynh còn một điều quan trọng muốn nói với muội đây.

Tiểu Phụng ngước đầu lên nhìn Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca có chuyện gì hãy nói cho muội nghe.

Ánh mắt Phùng Phá Thạch chớp rực lửa căm thù, nhưng giọng nói vẫn bình thường vì sợ Tiểu Phụng đau khổ hơn:

- Huynh nói chuyện này Phụng muội sẽ thêm đau khổ nhưng huynh không nói cũng không được.

Trong lòng hoài nghi, Tiểu Phụng chớp đôi mắt còn ngấn lệ:

- Chuyện gì quan trọng, Phùng ca ca cứ nói cho muội nghe, đừng giấu giếm muội.

Ngập ngừng do dự phút giây, Phùng Phá Thạch cao giọng:

- Mẫu thân Phụng muội Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi là kẻ huyết thù của huynh.

Bất giác Tiểu Phụng ngồi phắt lên, tròn xoe đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Nàng nói trong hãi hùng:

- Phùng ca ca nói sao? Mẫu thân của muội là kẻ huyết thù của ca ca?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu:

- Đúng vậy. Mối huyết thù này huynh phải trả, bằng không huynh sẽ có lỗi với vong hồn của phụ thân.

Tiểu Phụng biến sắc:

- Tiền bối tôn danh là gì?

Phùng Phá Thạch đáp:

- Phụ thân của huynh là Phùng Phá Sơn, Bảo chủ Phùng Sơn bảo, đã bị sát hại.

Trong số thủ phạm có năm lão Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân, Liệt Hỏa Ma Quân và có cả mẫu thân của Phụng muội là Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Tiểu Phụng kêu thầm:

- Hỡi ơi...

Nàng kêu lên hai tiếng đau thương rồi nín bặt, giọt lệ thánh thót trào xuống má.

Phùng Phá Thạch tê dại cả tay chân xót thương cho người tình nữ nhưng chưa biết dùng những lời gì để khuyên bảo nàng.

Một lúc sau, Tiểu Phụng đưa tay lau sạch lệ, mắt hoa trở nên bình tĩnh khác thường.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca. Ca ca nhất định phải giết mẫu thân của muội cho bằng được phải không?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Phải! Phụ thù phải trả đó là đạo lý làm con. Huynh xin muội hãy hiểu cho nỗi khổ của huynh.

Tiểu Phụng cắn chặt vành môi anh đào, dường như lấy một quyết định cuối cùng.

Một lúc nàng bật thốt:

- Được, Phùng ca ca đã quyết chí phải báo thù, muội có cách tự giải quyết.

Tiểu Phụng đứng phắt lên.

Phùng Phá Thạch đứng dậy ngạc nhiên:

- Phụng muội định làm gì?

Tiểu Phụng không đáp lời Phùng Phá Thạch, bước tới nhặt thanh Tàn Hồn huyết kiếm nắm chắc trong tay.

Nàng nhìn Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca... muội xin vĩnh biệt!

Hai tiếng "vĩnh biệt" vừa dứt, Tiểu Phụng vung thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm thẳng vào ngực mình.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng hét:

- Phụng muội dừng tay!

Vừa hét, Phùng Phá Thạch vừa cất ngọn chưởng lên biến thành chỉ bắn tới thanh Tàn Hồn huyết kiếm...

Vèo...

Kẻng...

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trúng chỉ lực của Phùng Phá Thạch liền rời khỏi bàn tay của Tiểu Phụng rơi ngay xuống đất đánh kẻng một tiếng thanh tao.

Phùng Phá Thạch thầm mừng, lại sợ Tiểu Phụng nhặt thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm vào cổ tự sát một lần nữa, liền lao vút tới ôm chặt lấy thân ngọc của nàng.

Chàng nói giọng còn kinh hoảng:

- Phụng muội, đừng làm thế! Muội không nên tự tử, hãy thong thả để rồi huynh sẽ nghĩ cách...

Tiểu Phụng quay lại:

- Phùng ca ca...

Rồi nàng ôm chặt lấy chàng òa lên khóc lớn.

Phùng Phá Thạch đứng yên ôm lấy thân ngọc của Phi Phụng để cho nàng khóc vơi đi niềm đau khổ đang ngập tràn trong lòng.

Lát sau, Tiểu Phụng ngẩng mặt lên run giọng:

- Phùng ca ca, tình yêu đã đoạn tuyệt, muội còn sống làm chi. Ca ca là kẻ thù của mẫu thân, ca ca đâu có thể nào còn tình yêu đối với muội được nữa...

Chương 67 - Hận thiên thu

Phùng Phá Thạch cúi xuống lau lệ cho Phi Phụng để tỏ lòng yêu thương cho nàng dịu bớt cơn đau lòng.

Chàng ngọt ngào:

- Phụng muội đã lầm rồi, tình yêu là tình yêu, thù hận là thù hận, hai các khác nhau. Huynh thù mẫu thân muội Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi nhưng vẫn yêu muội.

Huynh sẽ tìm cách, muội hãy an tâm.

Phi Phụng hỏi:

- Phùng ca ca tìm cách nào?

- Huynh sẽ tìm hiểu cho thật rõ ràng diễn biến trong đêm thảm sát Phùng Sơn bảo, rồi sau đó huynh sẽ cho Phụng muội hay trước khi hành động. Bây giờ huynh tạm gác chuyện báo thù trong một thời gian.

Phi Phụng vui mừng:

- Phùng ca ca... muội xin tạ ơn ca ca!

Lát sau, Tiểu Phụng nói trong xúc động:

- Phùng ca ca, xin ca ca hiểu cho muội. Từ nay muội không thể nào rời xa ca ca được nữa. Ca ca có lòng nào bội bạc muội sẽ tự quyết lấy mình.

Phùng Phá Thạch vô cùng xúc động, siết mạnh lấy thân ngọc của Tiểu Phụng.

Chàng nói:

- Phụng muội hãy an tâm. Huynh không bao giờ bội bạc muội đâu. Muội không thể chết đâu.

Tiểu Phụng thiết tha:

- Phùng ca ca, còn mối huyết thù kia muội xin ca ca hãy nghĩ lại. Ca ca đừng giết mẫu thân muội.

Phùng Phá Thạch nhẹ nhàng:

- Huynh vừa nghĩ ra điều đó rồi. Huynh sẽ tìm hiểu cẩn thận chuyện tàn sát năm xưa, sau đó huynh sẽ gặp muội nói cho muội biết ý định của huynh. Nhưng có lẽ không đến nỗi tuyệt vọng đâu, muội hãy an lòng.

Tiểu Phụng cảm kích:

- Muội xin cảm tạ tấm lòng độ lượng của ca ca. Muội xin hiến dâng cho ca ca tất cả.

Phùng Phá Thạch đang định nói thêm bỗng im bặt vì vừa nghe có tiếng gió khinh công từ xa đưa tới.

Chàng và nàng cùng giật mình, buông nhau lắng nghe tiếng gió khinh công.

Tiếng gió khinh công ào ào như trận giông bão. Tiểu Phụng kinh hãi nói thật mau:

Phùng ca ca, có lẽ lão Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn cao thủ Hồng Loan cung đi tìm kiếm ca ca. Ca ca hãy chạy mau kẻo không còn kịp nữa.

Nàng kéo tay Phùng Phá Thạch cùng đứng phắt dậy nhìn về hướng gió khinh công.

Chợt nhớ lại Lâm Phùng Chân, Phùng Phá Thạch nói nhanh:

- Phụng muội, còn vị sư muội bị nạn trong Hồng Loan cung, muội hãy chiếu cố...

Tiểu Phụng gật đầu:

- Muội đã biết rồi, muội sẽ lo liệu cho nàng, Phùng ca ca hãy an tâm. Nhưng nàng tên gọi là gì?

- Lâm Phùng Chân.

- Nàng là sư muội của Phùng ca ca?

- Đúng vậy!

Tiếng gió khinh công ào ào hướng về Phùng Phá Thạch và Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng giục:

- Phùng ca ca hãy chạy mau.

Phùng Phá Thạch nhìn sâu vào mắt Tiểu Phụng:

- Phụng muội, huynh tạm biệt...

Dứt tiếng Phùng Phá Thạch phi thân vào trong cánh rừng già mất dạng.

Đứng nhìn theo Phùng Phá Thạch đã mất hút trong rừng, Tiểu Phụng rơi hai dòng thương lệ.

Nàng lẩm bẩm một mình:

- Phùng ca ca, nếu kiếp này không trọn, muội xin hẹn lại ở kiếp lai sinh.

Thẫn thờ một lúc Tiểu Phụng uể oải trở vào Hồng Loan cung.

Chương 68 - Ngụy quân tử

Trên dãy bình nguyên rộng lớn đầy cỏ mọc, chu vi có ngoài sáu trăm trượng. Bình nguyên nằm ở phía ngoài Tổng đàn Thần Đạo giáo dưới vầng trăng tỏ rạng chợt thấy trên bầu trời năm chiếc bóng lao tới vùn vụt, nháy mắt đã đáp xuống sân cỏ như những vì sao sa.

Qua ánh trăng vằng vặc cho thấy đó là:

- Liễu Phàm đại sư, Chưởng môn nhân phái Chung Nam.

- Bát Độ thiền sư, Chưởng môn nhân phái Điểm Thương.

- Vô Ngã hòa thượng, Chưởng môn nhân phái Không Động.

- Không Không thần ni, Chưởng môn nhân phái Bạch Hạc.

- Hồng Diện Tiên Nương, Chưởng môn nhân phái Hằng Sơn.

Năm môn phái này vừa ly khai không dự vào liên minh Diệt tiểu huyết thần do môn phái Thiếu Lâm cầm đầu và bốn môn phái chủ trì.

Phía ngoài, trên con đường dẫn vào bình nguyên, trên ba trăm tăng nhân tay cầm đao kiếm, thiền trượng rầm rộ kéo vào.

Đêm nay là đêm quyết đấu giữa năm đại môn phái ly khai liên minh và Thần Đạo giáo.

Nguyên do: cách đây hơn nửa tháng Diêm Vương Tôn Giả cùng trên một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo kéo tới môn phái Hằng Sơn đòi thu nạp pho bí kíp Tàn phục chân kinh, nhưng bị Chưởng môn nhân Hồng Diện Tiên Nương cự tuyệt. Lão và chúng giáo đồ Thần Đạo giáo tàn sát gần một trăm môn đồ phái Hằng Sơn. Hồng Diện Tiên Nương cấp báo với phái Chung Nam. Chưởng môn nhân Liễu Phàm đại sư liền triệu tập bốn môn phái Không Động, Điểm Thương, Hằng Sơn và Bạch Hạc cùng nhau bàn bạc chuyện báo thù, lập liên minh cứu nguy cho bạch đạo, đêm nay tới Tổng đàn Thần Đạo giáo hỏi tội Diêm Vương Tôn Giả và Xích Phát Đại Ma Tôn.

Trước đó Liễu Phàm đại sư chủ trì liên minh có đem thư mời ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi và Thanh Thành nhưng năm môn phái này từ chối.

Vì vậy Liễu Phàm đại sư tuyên cáo ly khai thất đại môn phái do Thiếu Lâm lãnh đạo từ xưa đến nay.

Trên ba trăm tăng nhân, đạo sĩ kéo vào sân cỏ bình nguyên thành đội ngũ đợi chờ.

Xích Phát Đại Ma Tôn vừa áp giải Lâm Phùng Chân từ Hồng Loan cung về đưa vào Khoái lạc phòng, thoát y nàng toan hưởng lạc.

Chợt một tên giáo đồ chạy vào cấp báo, Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả truyền lệnh cho ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo ra ngoài Tổng đàn Thần Đạo giáo ứng chiến.

Trên ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo dàn ngang trước mặt quần tăng sẵn sàng lâm trận.

Phái liên minh cứu nguy bạch đạo sử dụng đao, kiếm, thiền trượng tua tủa dưới ánh trăng. Bên này chúng đồ Thần Đạo giáo sử dụng giới đao chớp ngời ánh sáng.

Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả bước tới đối diện cùng Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni và Hồng Diện Tiên Nương.

Song phương đứng cách nhau bốn trượng.

Xích Phát Đại Ma Tôn nhìn Liễu Phàm đại sư bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Lão cất giọng như quỷ hú:

- Chư vị Chưởng môn kéo quần tăng tới bản giáo có chuyện gì?

Liễu Phàm đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Bần tăng chủ trì liên minh cứu nguy bạch đạo đêm nay cùng chư vị đạo hữu năm đại môn phái Điểm Thương, Không Động, Bạch Hạc, Hằng Sơn và Chung Nam tới quý giáo muốn gặp Diêm Vương thí chủ hỏi rõ chuyện tàn sát chúng môn đồ Hằng Sơn. Xích Phát thí chủ hãy nói rõ nguyên nhân cho bọn bần tăng được biết.

Xích Phát Đại Ma Tôn cười ghê rợn:

- Phó giáo chủ Diêm Vương sư đệ nhận lệnh của bản tòa tới môn phái Hằng Sơn mượn pho bí kíp Tàn phục chân kinh đem về nghiên cứu, nhưng Chưởng môn nhân Hồng Diện Tiên Nương bất ngộ, đã ương ngạnh chống lại bản giáo, lại còn dùng lời nặng nề với bản giáo, bắt buộc Phó giáo chủ phải động thủ. Chuyện này lỗi do nơi môn phái Hằng Sơn.

Liễu Phàm đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Pho bí kíp Tàn phục chân kinh là bảo pháp của phái Hằng Sơn, Thần Đạo giáo đâu có liên hệ gì tới bảo pháp lại tới đòi thu đoạt, rồi tàn sát chúng môn đồ phái Hằng Sơn. Xích Phát thí chủ ra lệnh là đạo lý thế nào?

Xích Phát Đại Ma Tôn cất giọng như quỉ tru:

- Bản tòa nghĩ rằng chư vị là những kẻ tu hành, quy y Phật pháp, dứt bỏ thất tình lục dục, dứt bỏ chuyện hồng trần, sớm lên cõi niết bàn tiêu dao cõi Phật, còn tham vọng vật chất làm gì nữa. Hơn nữa, bí pháp Tàn phục chân kinh năm xưa là vật sở hữu của lão đại kỳ nhân Vạn Thần Tà. Lão nhân đã chết tất nhiên bảo pháp là bảo vật của võ lâm. Chư vị là kẻ xuất gia còn giữ làm gì món vật sở hữu, đã phạm vào cấm kỵ của nhà Phật. Bản tòa vì sự an nguy của giang hồ đang hồi loạn lạc, đứng ra lãnh đạo quần hùng hắc, bạch, lập lại trật tự cho võ lâm, vì vậy cần phải thu nạp tất cả bí kíp cho các phần tử bại hoại không thể lợi dụng võ công để hành động tác hại. Chưởng môn nhân phái Hằng Sơn bất ngộ, không chịu tuân theo mệnh lệnh của bản tòa nên phải chịu lấy cái hậu quả thảm khốc đó, chư vị lại còn kêu ca nỗi gì.

Liễu Phàm đại sư nổi giận:

- Xích Phát thí chủ đừng cường từ đoạt lý, với tham vọng mưu đồ bá chủ võ lâm, cưỡng bức các môn phái phải khuất phục quý giáo, bắt buộc các cao thủ, các bang hội hắc, bạch giang hồ quy

thuận, gồm về một mối để thống trị, mặc tình tác oai tác quái.

Bần đạo vì nghĩa cả, vì sự tồn vong của hắc, bạch võ lâm đến nay đành phá giới Phật môn làm trọn đạo nghĩa.

Xích Phát Đại Ma Tôn dựng đứng chòm tóc đỏ hoe, hai mắt lộ hung quang, nhìn Liễu Phàm đại sư. Lão gầm to:

- Đó chỉ tại các ngươi không tự lượng sức mình đêm nay kéo tới đây nộp mạng, đừng trách sao bản tòa hạ thủ chẳng niệm tình. Bản tòa sẽ cho các ngươi nếm mùi vị đau khổ.

Phất cánh tay áo rộng sang phía trên ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo, Xích Phát Đại Ma Tôn quát tựa sấm rền:

- Động thủ!

Lập tức trên ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo vung giới đao xuống hàng ngũ quần tăng.

Liễu Phàm đại sư cũng quát to:

- Xuất trận!

Gần ba trăm tăng nhân, đạo sĩ hô to như sấm dội, thiền trượng, đao kiếm vung lên tiếp đấu trên ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo.

Trận đại ác chiến liền diễn ra.

Tiếng võ khí va chạm, tiếng thét la, tiếng kình phong vun vút, lẫn lộn tiếng rú thảm khốc, tiếng rên rỉ hãi hùng.

Từng vòi máu vọt lên cao, từng thây người ngã lăn xuống đất, tạo ra một khung cảnh khủng khiếp, kinh hoàng.

Bấy giờ bảy vị đại cao thủ chia làm hai cặp.

Xích Phát Đại Ma Tôn một mình đấu với Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư và Không Không thần ni.

Diêm Vương Tôn Giả đấu với Vô Ngã hòa thượng và Hồng Diện Tiên Nương.

Xích Phát Đại Ma Tôn xuất chiêu “Thái Cực huyền công”, khí lạnh tợ băng hà, chưởng kình to như trái núi.

Diêm Vương Tôn Giả xuất chiêu Băng Hàn chưởng, khí lạnh tợ băng sơn, kình khí ào ào như bão tố.

Liễu Phàm đại sư xuất chiêu “Triều Âm Hải Nộ”, bóng chưởng khổng lồ, nghe như có tiếng sóng gầm trong đó.

Bát Độ thiền sư xuất chiêu “Vô Lượng Thọ Phật”, hàng ngàn bàn tay màu vàng hiện ra, kem theo hàng ngàn đạo kình rít lên nghe ghê rợn trên không gian.

Vô Ngã hòa thượng xuất chiêu Hàng Ma chưởng, bóng chưởng dày đặc kèm theo kình phong

vun vút trên cao.

Không Không thần ni xuất chiêu “Liên Ma Mãn Thiên”, chưởng kình như hàng loạt đóa hoa sen bay rợp trời.

Hồng Diện Tiên Nương xuất chiêu “Phiêu Phiêu Hồng Ảnh”, hàng ngàn đạo hồng quang chớp rực tám phương tứ hướng.

Lúc bấy giờ chưởng kình cao như núi, chưởng âm phát nổ từng loạt tợ trời gầm. Kình phong ào ào như bão tố phong ba, hồng quang sáng rực, hàng ngàn cánh hoa đỏ bay lượn khắp cả không trung.

Mặt đất chuyển rung như đang hồi địa chấn, cát đá tung bay, trăng mờ sao tắt.

Trận ác chiến diễn ra giữa Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả và Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni và Hồng Diện Tiên Nương từ lúc trăng lên cho tới khi ánh trăng dừng ngay đỉnh đầu vẫn chưa phân thắng bại.

Bên kia đấu trường giữa trên ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo và gần ba trăm tăng nhân, đạo sĩ liên minh cứu nguy cho bạch đạo đã có gần một trăm tử thi hai bên nằm ngổn ngang, rải rác trên mặt cỏ.

Máu ngập một vùng rộng lớn trên bình nguyên, từng trận gió thổi mùi tanh tưởi khó ngửi.

Trận huyết chiến giữa quần tăng năm đại môn phái và chúng giáo đồ Thần Đạo giáo càng lúc càng thêm khốc liệt.

Kiếm, đao, thiền trượng chạm nhau đinh tai nhức óc. Từng cụm hoa lửa bắn lên không gian như pháo hoa. Tiếng quát tháo, tiếng hét, lẫn lộn tiếng rú, tiếng la, kẻ này ngã xuống, kẻ khác xông lên chân động khắp cả núi rừng chung quanh bình nguyên.

Trận đấu giữa Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả và Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni, Hồng Diện Tiên Nương cũng vô cùng ác liệt.

Một mình Xích Phát Đại Ma Tôn đấu với ba tuyệt thủ Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư, Không Không thần ni vẫn không một chút nào lúng túng.

Trải qua trên ba trăm hiệp song phương vẫn chưa có bên nào chiếm lấy được cái thế thượng phong.

Công lực của lão đại ma đầu quả nhiên cao thâm không thể nào tưởng tượng nổi…

Chương 69 - Máu ngập dãy bình nguyên

Phía bên cạnh, Diêm Vương Tôn Giả đấu với Vô Ngã hòa thượng và Hồng Diện Tiên Nương trên ba trăm hiệp mà đôi bên vẫn trong cái thế quân bình.

Công lực của Diêm Vương Tôn Giả xem qua chẳng kém gì Xích Phát Đại Ma Tôn bao nhiêu.

Thân pháp của lão lại như loài quỉ mị thấp thoáng trong bóng chưởng hồng ảnh của Hồng Diện Tiên Nương và Vô Ngã hòa thượng không hề lùi một bước nào.

Lão làm như đùa giỡn với hai đại tuyệt thủ nam nữ đạo nhân, luồn lách loang loáng trong hàng ngàn bóng chưởng.

Bình!

Hồng Diện Tiên Nương trúng một chưởng của Diêm Vương Tôn Giả ré lên một tiếng, lảo đảo tháo lui cả trượng, miệng phun một vòi máu.

Diêm Vương Tôn Giả cười ghê rợn:

- Nằm xuống đó!

Ngọn chưởng to lớn xù xì của Diêm Vương Tôn Giả phát ngang qua.

Đạo kình nặng vạn cân kèm theo khí lạnh băng hà ào tới Hồng Diện Tiên Nương.

Hồng Diện Tiên Nương vừa đứng lại, chưởng kình đã ào tới hết phương tránh né.

Tiểu Nương chỉ còn cách nhắm mắt chờ hồn về cõi Phật.

Vô Ngã hòa thượng kinh hãi quát to:

- Lão quỷ muốn chết!

Mồm quát, Vô Ngã hòa thượng vừa chấn một đạo kình nặng ngàn cân vào người Diêm Vương Tôn Giả.

Chừng phát giác ra ám kình, Diêm Vương Tôn Giả không còn cách tránh né kịp nữa.

Bình...

Diêm Vương Tôn Giả trúng đạo kình của Vô Ngã hòa thượng loạng choạng lui ra ngoài một trượng, mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Nhờ đó Hồng Diện Tiên Nương thoát nạn chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Huỵch!

Hồng Diện Tiên Nương té quỵ xuống.

Bên kia Không Không thần ni ngó thấy kinh hãi lao sang đỡ Hồng Diện Tiên Nương lên.

Diêm Vương Tôn Giả gượng gạo đứng yên trở lại, nhưng nội thương khá nặng, không còn giao đấu nổi nữa. Liễu Phàm đại sư nhìn qua cuộc diện, thấy khó lòng tiếp tục trận giao đấu được nữa, liền quát:

- Dừng lại!

Xích Phát Đại Ma Tôn toan xuất chiêu nghe Liễu Phàm đại sư quát liền ngưng lại.

Lão hỏi:

- Chuyện gì? Các lão sợ chết rồi phải không?

Đảo mắt nhìn qua đấu trường một lượt, Liễu Phàm đại sư trầm giọng:

- Xích Phát thí chủ đừng lộng ngôn. Thí chủ hãy nhìn qua tình hình tối nay không thể kết thúc về chuyện tàn sát chúng môn đồ phái Hằng Sơn được, bần tăng hẹn lại với thí chủ sẽ trở lại quyết dứt khoát chuyện đêm nay.

Xích Phát Đại Ma Tôn nhìn qua trông thấy Diêm Vương Tôn Giả bị thương khá nặng, không thể tiếp tục trận giao đấu nữa, cất tiếng cười ghê rợn:

- Chư vị đã nhận mình thua trận xin ban ân huệ, lẽ nào bản tòa hẹp lượng không cho chư vị ra đi. Nhưng đêm nay bản tòa cần nói cho các môn phái, bang hội biết, từ nay đến tiết đoan ngọ phải mang bí kíp tới giao nộp cho bản tòa. Kẻ nào nghịch mạng sẽ nhận lấy hình phạt thảm khốc… Ha ha ha… Ha ha… Ha ha ha…

Liễu Phàm đại sư giận đến run người nhưng không nói gì, chỉ ra lệnh cho quần tăng rời khỏi đấu trường…

Chương 70 - Khoái lạc phòng

Xích Phát Đại Ma Tôn trở vào Tổng đàn Thần Đạo giáo liền tới Khoai lạc phòng.

Lão mở cánh cửa ra, bước tới chiếc giường Lâm Phùng Chân nằm trên đó.

Nàng bị lão Xích Phát Đại Ma Tôn điểm huyệt từ lúc còn bên Hồng Loan cung trước khi đem về đây.

Xích Phát Đại Ma Tôn đứng bên cạnh giường, trố mắt nhìn bộ ngực căng tròn cười khà:

- Ha ha... quả là trời ban cho ta vưu vật hiếm có trên chốn giang hồ từ trước đến nay. Bây giờ ta hãy điều tức, trong giây lát mới cùng nàng hưởng lạc thú thần tiên.

Xích Phát Đại Ma Tôn leo lên giường tịnh tọa, nhắm nghiền hai mắt lại, vận chân khí để điều tức sau trận đấu kinh hồn đã tốn hao đi một số nội lực...

Dù đã bị điểm huyệt, không còn cử động, nói năng la hét gì được nữa nhưng Lâm Phùng Chân vẫn còn tỉnh táo như thường.

Nàng biết mình sắp bị Xích Phát Đại Ma Tôn cưỡng hiếp, dày vò thân ngọc nên giọt lệ đau thương lăn dài xuống hai má.

Từ lúc bị Xích Phát Đại Ma Tôn đưa vào Khoái lạc phòng này đã biết bao lần Lâm Phùng Chân vận công để giải huyệt nhưng không làm sao qui nguyên chân khí được.

Nàng muốn hét lên, xé nát gian phòng khoái lạc này nhưng không làm sao mở miệng được vì á huyệt cũng đã bị lão Xích Phát Đại Ma Tôn điểm bế luôn.

Lâm Phùng Chân tủi nhục, hai dòng lệ cứ mãi thánh thót trào ra khóe mắt.

Nửa giờ sau, Xích Phát Đại Ma Tôn điều tức đã xong, nội lực quy nguyên như cũ lão quay lại nhìn hai quả đào tuyết vun cao cất tiếng cười khà:

- Bây giờ bản tòa ban phát ân huệ khoái lạc thần tiên cực đỉnh cho nàng đây.

Lão đưa hai bàn tay xù xì lên hai quả đào tuyết nắn nót một cách đê mê.

Lâm Phùng Chân muốn hét lên một tiếng căm thù, nhưng miệng không mở được, giọt lệ trào ra như suối.

Nắn nót hai quả đào tiên một lúc, Xích Phát Đại Ma Tôn cúi xuống khe bích thủy bám chặt.

Lão muốn trổ tài ái ân tuyệt vời trước khi xâm nhập vào hiểm địa của nàng.

Xích Phát Đại Ma Tôn ngầu ngầu như con thú đói mồi gặp miếng mồi béo bở.

Lão liền ngụp lặn trong vũng thần tiên, mê man chẳng còn hay biết gì bên ngoài nữa.

Giá nếu Lâm Phùng Chân giải được huyệt đạo, chỉ cần vỗ nhẹ một chưởng vào đầu là lão sẽ vỡ

sọ ra chết liền tại trận.

Giữa lúc đó chợt cánh cửa Khoái lạc phòng bật mở ra, một ả thiếu nữ bịt mặt thần bí xuất hiện.

Lâm Phùng Chân trông thấy trong lòng vô cùng hoan hỉ nhưng không mở miệng ra kêu cứu được.

Thiếu nữ thần bí vẫy tay.

Từ bàn tay thiếu nữ một vật tròn, đen bay vút vào chiếc giường hành lạc.

Bốp!

Một tiếng nổ khô khan, vùng khói xanh mịt bùng lên, nháy mắt tràn ngập cả gian phòng khoái lạc.

Xích Phát Đại Ma Tôn tỉnh hồn phóng người lên quát:

- Ngươi...

Nhưng lão vừa hít nhằm một cuộn khói xanh liền ngưng lại, từ từ ngã lăn xuống nằm bất động.

Lâm Phùng Chân cũng hít phải khói xanh nên rũ người ra nằm im lìm trên giường.

Thiếu nữ bịt mặt thần bí phóng vào trong Khoái lạc phòng, bước tới gần chiếc giường.

Ả lấy ra một loại bột trắng, nhét vào mũi Lâm Phùng Chân. Lâm Phùng Chân thở hắt một hơi, mở mắt ra nhìn thiếu nữ bịt mặt, trong lòng vô cùng hoan hỉ vì hiểu ngay nàng sắp được cứu.

Thiếu nữ bịt mặt thần bí vẫy ra mấy đạo ngọc chỉ bắn vào thân ngọc của Lâm Phùng Chân.

- Hự, hự...

Lâm Phùng Chân kêu hai tiếng, ngồi phắt lên, phóng xuống giường.

Thiếu nữ bịt mặt nói thật mau:

- Tỷ tỷ vận xiêm y rồi theo muội cho mau!

Nhìn Xích Phát Đại Ma Tôn đang nằm mê man, Lâm Phùng Chân toan vỗ một chưởng kết liễu tính mạng lão nhưng vì quá cấp bách, nàng với lấy y phục mặc vào.

Thiếu nữ bịt mặt nhặt thanh trường kiếm trao cho Lâm Phùng Chân giục:

- Tỷ tỷ theo muội!

Vèo vèo...

Hai ả thiếu nữ phóng mình khỏi Khoái lạc phòng chạy ra ngoài và biến dạng giữa trời khuya.

o O o

Thiếu nữ bịt mặt thần bí kéo tay Lâm Phùng Chân ngồi xuống tảng đá bằng phẳng trên đỉnh núi cao.

Bấy giờ vầng trăng đã xế tà, sắp chui vào dưới ngọn núi xa xa.

Sương khuya lạnh lẽo, cảnh vật âm thầm, núi rừng mơ hồ trầm mặc.

Lâm Phùng Chân hỏi:

- Tiểu muội xin đa tạ công ơn cứu mạng của tỷ tỷ, xin tỷ tỷ cho muội biết tỷ tỷ là ai để ngày sau có cơ hội đáp đền công ơn xứng đáng.

Chưa vội đáp lời Lâm Phùng Chân, thiếu nữ bịt mặt thần bí mở vuông lụa xanh trên mặt ra.

Vuông lụa xanh vừa rơi xuống tức thì một trang tuyệt thế mỹ nhân xuất hiện trước mắt Lâm Phùng Chân.

Tuyệt thế mỹ nhân không ai khác hơn là La Tiểu Phụng.

Lâm Phùng Chân phải trố mắt nhìn sắc đẹp thiên kiều bách mỹ của Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng nhìn Lâm Phùng Chân cất giọng oanh:

- Tiểu muội tên là Tiểu Phụng tỷ tỷ có phải là Lâm Phùng Chân không?

Lâm Phùng Chân kinh ngạc:

- Ủa, sao Tiểu Phụng cô nương lại biết danh tánh của tiểu muội?

Tiểu Phụng đáp:

- Chính Phùng ca ca đã nói với tiểu muội và nhờ muội cứu Lâm tỷ tỷ.

Lâm Phùng Chân tròn xoe đôi mắt:

- Thế ra Tiểu Phụng tỷ tỷ cũng biết Phùng ca ca nữa hay sao?

Tiểu Phụng khôn khéo:

- Tiểu muội biết Phùng ca ca từ mấy tháng nay. Muội gọi Phùng ca ca bằng đại huynh.

- Tiểu Phụng tỷ tỷ với Phùng ca ca là...

Tiểu Phụng ngắt lời:

- Tiểu muội và Phùng ca ca là tình huynh muội chi giao, vì đã có lần ca ca cứu tiểu muội khỏi chết vì con ngựa điên cuồng chạy loạn suýt rơi xuống vực.

Lâm Phùng Chân an lòng:

- À! Thì ra là vậy... nhưng Tiểu Phụng tỷ tỷ làm sao biết được Phùng ca ca và tiểu muội lâm nạn ở Tổng đàn Thần Đạo giáo mà tới đó cứu nguy muội?

- Tiểu muội biết Phùng ca ca và Lâm tỷ tỷ lâm nạn ở Hồng Loan cung. Muội cứu ca ca trước, ca ca dặn muội cứu Lâm tỷ tỷ. Lão Xích Phát Đại Ma Tôn đưa tỷ tỷ về Tổng đàn Thần Đạo giáo, muội lén lút tới, vừa rồi trông thấy lão định bày trò vô lễ với tỷ tỷ nên muội ném một quả Mê Hồn Ngự khiến lão bất tỉnh.

Lâm Phùng Chân cảm kích:

- Một lần nữa tiểu muội xin đa tạ công ân cứu mạng của Tiểu Phụng tỷ tỷ, kiếp này không thể nào đền đáp nổi rồi.

Tiểu Phụng lắc đầu:

- Lâm tỷ tỷ đừng nói thế. Tiểu muội chỉ vâng theo lời Phùng ca ca vì ca ca là vị nghĩa huynh của muội, chẳng có gì đáng gọi là công ơn.

Trong lòng Lâm Phùng Chân rất nghi hoặc Phùng Phá Thạch đã có ân tình với Tiểu Phụng nhưng hiện nay nàng là vị ân nhân nên khó mở lời.

Lâm Phùng Chân hỏi:

- Tiểu Phụng tỷ tỷ, hiện nay Phùng ca ca đang ở nơi đâu, tỷ tỷ có biết không?

Tiểu Phụng đáp:

- Sau khi tiểu muội cứu Phùng ca ca mang vào cánh rừng, trò chuyện một lúc chợt có chúng môn đồ Hồng Loan cung đi sục sạo nên Phùng ca ca phải chia tay muội đi từ hôm kia rồi. Muội cũng không hiểu hiện ca ca đang ở nơi nào.

Lâm Phùng Chân nóng lòng gặp lại Phùng Phá Thạch nên vội vàng đứng lên.

Nàng nhìn Tiểu Phụng cảm kích:

- Công ơn của Tiểu Phụng tỷ tỷ có ngày muội sẽ đáp đền. Bây giờ muội xin cáo biệt tỷ tỷ.

Tiểu Phụng đứng lên nhìn Lâm Phùng Chân:

- Dãy núi này chỉ cách Tổng đàn Thần Đạo giáo chừng bảy, tám mươi dặm. Lâm tỷ tỷ có đi hãy đề phòng bọn giáo đồ lùng soát, đừng để bọn chúng bắt được một lần nữa thì muội cũng đành bó tay.

Lâm Phùng Chân chớp mắt:

- Đa tạ Tiểu Phụng tỷ tỷ có lời chỉ bảo. Muội xin cáo biệt, hẹn có ngày tái ngộ.

Dứt câu, Lâm Phùng Chân phóng ngay xuống chân núi, phút chốc hút dạng dưới trời khuya.

Tiểu Phụng nhìn theo chiếc bóng Lâm Phùng Chân cho tới khi mất hút mới buông tiếng thở dài.

Nàng lẩm bẩm:

- Nàng là tình nhân của Phùng ca ca, xem ra nàng rất quan tâm đến chàng. Còn ta rồi chưa biết duyên kiếp sẽ ra sao, có được sum họp một nhà với ca ca hay không?

Hai dòng lệ thương tâm rơi xuống má Tiểu Phụng nghe chừng đau nhói cả con tim.

Tần ngần một lúc thật lâu, Tiểu Phụng phóng mình xuống chân núi, đi sang một hướng khác.

Chương 71 - Hàng Ma kiếm phổ

Phùng Phá Thạch buông lỏng sợi dây cương ngựa, mắt ngắm cảnh sắc núi đồi hùng vĩ trong buổi chiều tà còn vương vít vài sợi nắng trên đỉnh núi xa xa.

Trên nền trời xanh thẳm, một áng mây lang thang, một con chim lạc loài vỗ cánh bay về đâu, giống như cuộc đời cô độc của chàng.

Phùng Phá Thạch cảm khái, lòng bâng khuâng khôn tả.

Năm mối huyết thù của phụ thân, của sư thúc Tạ Chử Giang, sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, sư bá Địa Cốc Thần Tà và huyết thù Cái bang của Tạ Ánh Đào mãi đến nay chưa trả xong.

Chàng phải tìm cho bằng được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và luyện thành hai chiêu vô địch mới mong thắng nổi Xích Phát Đại Ma Tôn và ba lão đại ác ma Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân và Diêm Vương Tôn Giả.

Nhưng pho bí kíp hiện nay đã thất lạc phương trời nào, hay đã lọt vào tay ai trong các đại môn phái, các bang hội đương thời.

Nếu đã lọt vào tay họ, chàng đâu còn mong gì trả mối huyết thù nữa.

Còn bây giờ chàng đi tìm quả là một chuyện khó khăn, còn hơn cả mò trăng dưới nước.

Dù vậy, dù không mấy hy vọng nhưng chàng vẫn phải đ tìm trên khắp chốn giang hồ, không thể nào phó mặc cho định số an bài được.

Ba mối tình, vị hôn thê Tạ Ánh Đào, hồng nhan tri kỹ Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và lời thề ước võ phục Lâm Phùng Chân sau này chàng phải xử trí thế nào cho ổn.

Trong lòng Phùng Phá Thạch như núi tơ vò, ngổn ngang trăm mối không giây phút nào yên.

Chuyện sứ mạng báo thù, chuyện tình yêu quay cuồng trong đầu óc chàng.

Phùng Phá Thạch bật thốt:

- Mặc, giờ ta hãy lo chuyện báo thù tiết hận. Còn chuyện gì ngày sau sẽ liệu toan.

Đang nghĩ ngợi miên man, chợt bên tai Phùng Phá Thạch nghe có tiếng quát tháo, hét la và tiếng võ khí va chạm nhau phía bên kia ngọn núi.

Chuyện gì xảy ra đây?

Phùng Phá Thạch cho con hùng mã đi chậm lại, vận thính lực nghe ngóng phía bên kia ngọn núi cao.

Khi nghe rõ đó là một số đông người đang vây đánh một nữ nhân xem ra rất ác liệt.

Phùng Phá Thạch nhủ thầm:

- Ta có nên sang đó can dự hay không?

Dòng máu nghĩa hiệp trong huyết quản nổi sôi, chàng quyết định:

- Ta hãy sang đó xem thế nào, không thể bỏ qua chuyện này được.

Thầm tính xong, Phùng Phá Thạch bay ngựa tới tìm đường vào dãy núi.

Tới phía trước có con sơn đạo quanh co, Phùng Phá Thạch rẽ ngựa chạy về hướng có tiếng quát tháo, binh khí va chạm nhau.

Vượt qua khỏi ngọn núi xuống thung lũng, lại qua một ngọn núi khác rồi xuống bình đài. Trước mắt Phùng Phá Thạch trên bãi tha ma rộng đầy cỏ dại, mười tên đại hán áo đen sử giới đao vây đánh một nữ nhân vận trang phục cung trang.

Chú mắt nhìn kỹ, Phùng Phá Thạch nhận ra mười tên đại hán chính là bọn đại đầu lãnh Thần Đạo giáo.

Vừa nhận diện bọn này, máu căm thù trong tim Phùng Phá Thạch sôi lên sùng sục.

Chàng phóng ngựa như bay đến bãi tha ma.

Nháy mắt đã đến nơi, Phùng Phá Thạch nhảy xuống đất, phi thân tới hét:

- Các ngươi phải chết cả rồi!

Mười tên đại hán nghe tiếng hét xé mây của Phùng Phá Thạch đồng giật mình thu hồi võ khí, quay lại nhìn.

Nữ nhân kia thừa cơ hội phóng ra khỏi vòng vây đứng xa xa nhìn lại.

Phùng Phá Thạch lướt tới gần mười tên đại hán.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm đã rút ra khỏi vỏ, Phùng Phá Thạch trợn mắt hét:

- Các ngươi phải chết cả rồi, hãy mau đọc kinh sám hối!

Chàng liền xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức nhằm vào ba tên đứng trước mặt.

Ba làn huyết quang chớp lên điểm tới ba tên đại hán nhanh hơn tia chớp.

Phụp... phụp... phụp...

Ba tên đại hán vung giới đao lên nhưng chẳng còn kịp nữa, cùng loạt rú lên, cùng loạt ngã lăn trên cỏ.

Bảy tên đại hán áo đen còn lại khiếp mật bay hồn lùi lại, trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch, nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm vấy máu trong tay chàng.

Một tên đại hán áo đen cất giọng run run:

- Ngươi là Huyết Hận Thư Sinh Phùng Phá Thạch?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Đúng rồi, Phùng Phá Thạch chính là ta. Nay các ngươi đã biết ta rồi, hãy đứng yên đó cho ta giết, đừng chạy đi đâu vô ích. Có chạy cũng không khỏi đâu.

Tên đại hán áo đen tái xanh cả mặt, đảo mắt nhìn qua sáu tên kia như ra ám hiệu.

Chợt hắn quay phắt lại, cất bỗng thân mình lên toan vọt lên ngọn núi.

Phùng Phá Thạch hét:

- Để cái thủ cấp lại cho ta!

Vừa hét, Phùng Phá Thạch vừa thi triển khinh công "Thần Mã Đăng Vân" vút lên cao, xuất ngay chiêu Tàn Hồn nhất thức nhắm vào tên đại hán.

Làn huyết quang chớp tới.

Một tiếng phập vang lên, tên đại hán từ trên cao nhào lộn trở xuống đất.

Hắn chết liền tại chỗ.

Phùng Phá Thạch đáp trở xuống đất nhìn sáu tên đại hán còn lại.

Bọn chúng đứng run lập cập, thân mình lẩy bẩy như muốn té quị xuống đất.

Điểm mũi kiếm vào mặt sáu tên đại hán áo đen, Phùng Phá Thạch nghiến răng:

- Lâu nay các ngươi từng gây ra tội ác tày trời, giết người, cướp của, hãm hiếp gái tơ, bây giờ ta sẽ giết sạch bọn ngươi trừ họa cho giang hồ. Sau khi các ngươi chết đi rồi, đừng đầu thai làm người, hãy làm trâu ngựa đền bù tội lỗi đã qua...

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm rung lên sáu cái.

Sáu làn huyết quang điểm tới bọn đại hán áo đen nhanh không thể tưởng tượng được.

Sáu tên đại hán áo đen vốn đã chết khiếp từ lâu, không còn sức phản kháng hay tránh né nổi nữa, trố to mắt nhìn làn huyết quang chờ chết.

Một loạt tiếng phập phập nghe rợn người.

Sáu chiếc thủ cấp bay ra, sáu cái thi thể lần lượt đổ xuống.

Đảo mắt nhìn qua đám tử thi một lượt, Phùng Phá Thạch hừ một tiếng, máu căm thù hạ xuống.

Chàng giắt thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, hướng mắt nhìn về phía nữ nhân vận cung trang.

Phùng Phá Thạch muốn biết nữ nhân là ai, do đâu bị bọn đại đầu lãnh Thần Đạo giáo vây đánh nơi bãi tha ma này.

Nữ nhân vận cung trang đứng cách chàng khoảng mười trượng. Đó là một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp thiếu phụ đứng nhìn chàng chăm chú.

Nhìn kỹ thiếu phụ xinh đẹp kia, bất giác Phùng Phá Thạch sửng sốt cả người. Chàng kêu lên:

- Thúc mẫu.

Thì ra thiếu phụ xinh đẹp kia chính là Mộc Trầm Hương, mẫu thân của Tạ Ánh Đào.

Từ lâu Phùng Phá Thạch đã có ý định đi tìm Mộc Trầm Hương, không ngờ hôm nay lại gặp ở nơi này.

Lòng chàng vui mừng khôn xiết, bởi Mộc Trầm Hương là nhạc mẫu của chàng.

Mộc Trầm Hương chưa nhận ra Phùng Phá Thạch, nghe chàng gọi mình là thúc mẫu nên ngạc nhiên từ từ bước lại gần chàng. Thiếu phụ nhìn chàng chăm chú nhưng vẫn chưa nói ra lời nào.

Biết rồi Mộc Trầm Hương chưa nhận ra mình vì trước kia chàng còn bé thơ, ngày nay đã thay đổi hoàn toàn. Chàng chắp tay ngay trước ngực cung kính:

- Thúc mẫu còn nhớ tiểu điệt không?

Mộc Trầm Hương vẫn dán chặt đôi mắt vào Phùng Phá Thạch ngập ngừng:

- Thiếu hiệp là ai, xin nói cho ta biết cao danh?

Phùng Phá Thạch nhẹ nhàng:

- Tiểu điệt là Phùng Phá Thạch, con trai của Phùng Phá Sơn và Triệu Phi Tần đây!

Sửng sốt nhìn Phùng Phá Thạch phút giây, Mộc Trầm Hương kêu lên hoan hỉ:

- Thiếu hiệp là Phùng hiền điệt đấy sao?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Thưa thúc mẫu, tiểu điệt chính là Phùng Phá Thạch, con trai của Phùng Phá Sơn!

Mộc Trầm Hương bước tới nắm chặt lấy bàn tay Phùng Phá Thạch, cất giọng run run vì quá xúc động:

- Phùng nhi! Ta không ngờ gặp lại con ở nơi này. Hôm nọ ta nghe bọn giang hồ đồn đãi bảo con tới phó hội tại Ngũ lý bình, đã chết dưới vực sâu rồi, nhờ đâu con được sống đây?

Phùng Phá Thạch vô cùng kích động trước cử chỉ thân tình như người từ mẫu của Mộc Trầm Hương.

Chàng nói:

- Thưa thúc mẫu, con nhờ một kỳ duyên nên không chết dưới đáy vực như bọn giang hồ đồn đãi từ mấy ngày rồi...

Trỏ tay xuống đám cỏ, Mộc Trầm Hương bảo:

- Con hãy cùng ta ngồi xuống đám cỏ kia, thuật lại mọi chuyện cho ta nghe.

Thiếu phụ dắt tay Phùng Phá Thạch tới ngồi xuống đám cỏ thân tình như đứa con ruột của mình.

Mộc Trầm Hương nói:

- Chuyện thế nào, con hãy thuật lại cho ta nghe do đâu con còn sống đây?

Phùng Phá Thạch nghiêm túc thuật lại chuyện chàng tới sân cỏ Ngũ lý bình phó hội... nhất nhất đều kể rõ cho Mộc Trầm Hương nghe.

Chương 72 - Quá khứ thương đau

Nghe xong câu chuyện của Phùng Phá Thạch, Mộc Trầm Hương vô cùng xúc cảm.

Thiếu phụ nói:

- Quả thật là phúc lớn cho dòng họ Phùng nên con mới gặp kỳ duyên còn sống để nối dòng. Lúc ta được tin con chết, lòng ta vô cùng đau đớn, nhưng ta không dám lộ diện ra chốn giang hồ đi tìm thi hài con. Nào ngờ nay lại gặp con, ta hết sức vui mừng.

Phùng Phá Thạch xúc động trước lòng ưu ái của Mộc Trầm Hương. Chàng kể luôn chuyện hơn hai năm về trước chàng đến Tạ gia trang gặp lúc Tạ Chử Giang hấp hối, trối trăn với chàng mấy lời rồi tắt thở.

Chàng cho thiếu phụ biết Diêm Vương Tôn Giả là thủ phạm chính đã giết Tạ Chử Giang.

Mộc Trầm Hương rơi lệ thở than:

- Hỡi ơi! Cũng chỉ vì pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ nên phu quân phải mất mạng.

Thiếu phụ cúi mặt xuống sụt sùi rơi lệ thảm.

Trông thấy Mộc Trầm Hương quá thảm sầu, Phùng Phá Thạch im lặng không dám nói thêm nữa vì sợ gợi lại vết thương lòng chưa lành của người thiếu phụ.

Một lúc sau Mộc Trầm Hương bình tâm trở lại, quay sang nhìn Phùng Phá Thạch:

- Ta có nghe thảm biến Phùng Sơn bảo từ lâu nhưng chưa được rõ ràng, con hãy kể lại cho ta nghe!

Phùng Phá Thạch nghiêm túc kể lại chuyện biến cố Phùng Sơn bảo trước sau không giấu giếm với Mộc Trầm Hương một điều nào.

Chàng nói:

- Tất cả đều do lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão quỷ kia cấu kết với các bang hội tàn sát tất cả gia nhân Phùng Sơn bảo. Con đang trên đường tìm thù rửa hận...

Mộc Trầm Hương xúc động tột cùng, lại thở than:

- Hỡi ơi! Tạ gia trang, Phùng Sơn bảo cũng vì hai pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mà mang lấy tai họa diệt vong, tử biệt sinh ly, thiên thu cừu hận biết đến bao giờ trả cho xong.

Thiếu phụ lại tuôn hai dòng lệ thảm. Nàng khóc cho Tạ gia trang và cũng khóc cho Phùng Sơn bảo.

Phùng Phá Thạch bị gợi vết thương lòng, rơi nước mắt im lặng chưa nói được lời nào nữa.

Phút giây, Mộc Trầm Hương hỏi:

- Phùng nhi! Hiện nay Triệu tỷ tỷ đang ở nơi nào con có gặp hay không?

Phùng Phá Thạch cố nén nghẹn ngào:

- Thưa thúc mẫu, mẫu thân của con bị lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả chặn đường trên một ngọn núi. Mẫu thân con và con đánh nhau một trận với lão, con bị trúng chưởng ngất đi, chừng tỉnh lại thì chỉ thấy chiếc áo của mẫu thân đẫm máu, còn mẫu thân thì biệt tích cho tới bây giờ không hiểu hiện nay còn sống hay chết lẽ nào. Con đang trên đường đi tìm mẫu thân và tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luyện hai chiêu để trả huyết thù cho phụ thân, cho Tạ thúc thúc và cho sư phụ con Tàn Hồn Quái Nhân đã chết bởi bọn quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tại Tàn Hồn động.

Mộc Trầm Hương bật khen:

- Phùng nhi, con quả thật là một đứa con chí thành chí hiếu, lại là một trang thiếu niên cang trường khí khái phi thường. Chắc rồi sẽ có đấng linh thiêng phù trợ cho con tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục để luyện hai chiêu kia, rửa sạch mối tử thù chứ chẳng không đâu.

Thiếu phụ lại than:

- Ta chỉ tiếc vì ái nữ Tạ Ánh Đào biệt tích từ thuở ấu thơ bấy lâu tìm mãi không gặp, chắc ái nữ đã chết rồi, bằng không con là rể đông sàng của Tạ gia trang theo lời ước hẹn của phu quân và Phùng đại hiệp trước kia...

Phùng Phá Thạch vội nói:

- Thúc mẫu hãy an tâm, hiền muội hiện nay vẫn còn sống trên cõi đời, không chết đâu.

Mộc Trầm Hương tròn xoe hai mắt nhìn Phùng Phá Thạch cất tiếng run run:

- Phùng nhi, con nói sao? Con nói ái nữ Tạ Ánh Đào hiện còn sống phải không?

Thiếu phụ tưởng mình nghe lầm nên vặn hỏi Phùng Phá Thạch cho minh bạch.

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu:

- Thưa thúc mẫu đúng vậy. Con tìm được hiền muội trong một dịp tình cờ, lúc đó hiền muội giả trang ra một gã ăn mày, đánh nhau với bọn giáo đồ Thần Đạo giáo. Con can thiệp và kết nghĩa làm huynh đệ, nhưng sau đó con phát giác ra hiền muội là gái.

Con vặn hỏi mớ biết hiền muội chính là Tạ Ánh Đào.

Mộc Trầm Hương nóng nảy:

- Phùng nhi, hiện nay ái nữ Tạ Ánh Đào đang ở nơi nào?

Phùng Phá Thạch đáp:

- Thưa thúc mẫu, hiện nay hiền muội là tân Bang chủ Cái bang kế vị cho Bang chủ vừa bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo sát hại. Hiền muội đang ở Tổng đàn Cái bang cách nơi đây chừng trên năm trăm dặm.

Mộc Trầm Hương gấp lên:

- Phùng nhi, ta nóng lòng muốn gặp lại ái nữ Tạ Ánh Đào. Con có thể đưa ta tới Tổng đàn bang hành khất ngay bây giờ được không?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Thúc mẫu nóng lòng muốn gặp lại hiền muội, con sẽ đưa thúc mẫu đi ngay.

Chàng đứng lên, Mộc Trầm Hương cũng đứng dậy.

Đảo mắt nhìn quanh bãi tha ma, Phùng Phá Thạch lo lắng:

- Thưa thúc mẫu, lúc nãy thúc mẫu đi tới dãy núi này bằng ngựa hay bằng khinh công?

Trỏ tay sang ngọn núi phía trước, Mộc Trầm Hương đáp:

- Ta đi bằng ngựa, vừa rồi ta bỏ ngựa chạy vào đây đánh nhau với bọn chúng, chắc nó hãy còn đứng ngoài thung lũng kia.

Phùng Phá Thạch giục giả:

- Thúc mẫu theo con mau!

Chàng dắt con hùng mã theo con sơn đạo quanh co đi ra phía trước thung lũng.

Đến nơi, trông thấy con tuấn mã đứng gặm cỏ, Mộc Trầm Hương chạy tới, leo lên lưng giật sợi dây cương cho ngựa chạy nhanh.

Phùng Phá Thạch cũng phóng lên lưng con hùng mã hướng dẫn Mộc Trầm Hương theo con sơn đạo ra ngoài quan đạo.

Tới quan đạo, chàng trỏ tay về phía trước.

- Thúc mẫu, Tổng đàn hành khất ở về hướng này.

Mộc Trầm Hương gật đầu:

- Ta biết rồi, Phùng nhi hãy đi mau.

Hai con tuấn mã giao kề phóng nhanh trên con quan đạo, bỏ lại phía sau cát bụi tung mù.

Mộc Trầm Hương nôn nóng gặp lại Tạ Ánh Đào nên phóng ngựa nhanh như gió lốc.

Phùng Phá Thạch kềm hai bên hông con ngựa thúc con hùng mã chạy kề theo một bên.

Chương 73 - Bàn tay thiên định

Nắng chiều vừa tắt, người ngựa Phùng Phá Thạch và Mộc Trầm Hương đã vượt qua dãy núi đồi. Trước mặt là cánh rừng già trầm mặc.

Hai con tuấn mã vẫn phi nhanh chạy vào cánh rừng già...

Được vài dặm, bỗng nghe từ phía trước mặt có nhiều tiếng vó ngựa dồn dập.

Trong lòng hoài nghi, Phùng Phá Thạch vận thính lực nghe ngóng. Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, Phùng Phá Thạch nghĩ thầm:

- Có lẽ bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đấy chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Chàng nói lớn:

- Thúc mẫu, dừng ngựa lại!

Phùng Phá Thạch gò cương ngừng lại.

Mộc Trầm Hương cũng dừng con tuấn mã, nhìn Phùng Phá Thạch hỏi:

- Phùng nhi, chuyện gì vậy?

Phùng Phá Thạch đáp:

- Thúc mẫu, con nghi tiếng vó ngựa kia là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo. Thúc mẫu hãy ẩn mặt vào trong rừng, con xem lại coi có đúng hay không?

Mộc Trầm Hương gật đầu:

- Phùng hiền điệt hãy nên thận trọng, nếu thấy có lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn con hãy lánh mặt, đừng giao đấu với lão. Công lực của lão cao thâm vô lượng, con chưa phải là đối thủ của lão đó đâu.

Phùng Phá Thạch cung kính:

- Tiểu điệt xin vâng theo lời thúc mẫu chỉ dạy.

Nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt lo ngại, Mộc Trầm Hương cho ngựa phóng vào cánh rừng.

Phùng Phá Thạch lẩm bẩm:

- Nhạc mẫu coi ta như đứa con ruột, thật là một nguồn an ủi lớn lao cho ta trong lúc này.

Vó ngựa đã tới gần, Phùng Phá Thạch nhận ra có ba thớt ngựa màu hồng, trên lưng chở một nữ nhân và hai lão nhân vận trường bào màu xám.

Nháy mắt ba thớt ngựa đã tới nơi, Phùng Phá Thạch chú mắt nhìn bỗng sửng sốt lên.

Nữ nhân kia chính là vị hôn thê Tạ Ánh Đào, còn hai vị lão nhân chính là trưởng lão bang hành khất đã có lần chàng gặp tại Tổng đàn Cái bang.

Phùng Phá Thạch bật kêu:

- Hiền muội!

Chàng nhảy xuống lưng ngựa chạy tới.

Tạ Ánh Đào cũng vừa nhận ra Phùng Phá Thạch, hoan hỉ kêu to:

- Phùng ca ca...

Nàng phóng xuống đất chạy bay tới.

Đôi nam nữ ôm chặt lấy nhau. Tạ Ánh Đào mừng mừng tủi tủi, giọt lệ trào ra.

Hai vị trưởng lão Cái bang nhận ra Phùng Phá Thạch thảy đều vui mừng nép ngựa lại bên đường.

Một lúc thật lâu, Phùng Phá Thạch và Tạ Ánh Đào mới chịu buông nhau ra.

Phùng Phá Thạch nhìn Tạ Ánh Đào:

- Hiền muội đi đâu trên con đường này, lúc nãy huynh cứ tưởng bọn giáo đồ Thần Đạo giáo.

Giọng nói của Tạ Ánh Đào vẫn còn xúc động:

- Muội đi tìm Phùng ca ca mấy ngày rồi, không thấy ca ca, ai ngờ lại gặp ở nơi này.

Phùng Phá Thạch hỏi:

- Hiền muội đi tìm huynh có chuyện gì không?

Tạ Ánh Đào chớp mắt:

- Trong đêm Phùng ca ca đi phó hội tại Ngũ lý bình, muội được tin gấp rút tới đại hội. Đến nơi trông thấy ca ca đã bị trúng kịch độc của lão ác đạo Thiên Ấn đạo sư nằm hôn mê. Muội và Lâm tỷ tỷ đấu nhau với bọn Vô Lượng thiền sư sắp thúc thủ, bỗng lão bà Quỷ cầm ma cơ và Khất Tiếu đạo nhân tới đánh nhau, hai bên đều bị thương nặng thì lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả xuất hiện, đánh chết cả hai người, định bắt sống ca ca chợt có ba lão Lạt Ma từ miền quan ngoại tới, rồi đến ả Thạch Cơ Cơ xuất hiện. Tình hình bế tắc hoàn toàn. Sau cùng có bốn ả thiếu nữ bịt mặt ném hàng trăm quả Mê Hồn Hương, tất cả đều bất tỉnh. Muội cũng bất tỉnh, chừng tỉnh lại muội nghe bọn cao thủ bảo ca ca rơi xuống vực sâu. Muội chạy tới đó gặp lão Vô Lượng thiền sư ngăn chặn không cho tới bờ vực, rồi lại có tin ca ca đã chết dưới đáy vực.

Nàng thở dài nói tiếp:

- Muội vô cùng đau khổ, định tự quyết theo Phùng ca ca, nhưng qua hôm sau một tên môn đồ hành khất chạy về báo tin ca ca vừa giết lão quỷ Liệt Hỏa Ma Quân nhưng không nói ở nơi nào. Muội vui mừng nên cùng nhị vị trưởng lão đi tìm ca ca. Thật là một cơn ác mộng.

Phùng Phá Thạch cảm kích:

- Hiền muội nói đúng, chính huynh cũng tưởng mình đã chết rồi, bởi nhờ một cơ may nên huynh còn sống hôm nay gặp lại muội. Huynh cứ tưởng đây là một giấc mơ.

Tạ Ánh Đào hỏi:

- Phùng ca ca từ đâu tới đây lại đi trên con đường này mà gặp muội như vậy?

Phùng Phá Thạch đáp:

- Huynh đang trên đường đưa thúc mẫu tới Tổng đàn Cái bang để gặp muội đây.

Tạ Ánh Đào ngạc nhiên:

- Phùng ca ca có thúc mẫu ư? Thúc mẫu của ca ca là ai vậy?

Phùng Phá Thạch trỏ Tạ Ánh Đào:

- Thúc mẫu của huynh là thân mẫu của hiền muội chứ còn là ai nữa.

Tưởng tai mình nghe lầm, Tạ Ánh Đào tròn xoe đôi mắt, lại hỏi:

- Phùng ca ca vừa nói gì. Ca ca nói thma của ca ca là mẫu thân của muội?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Đúng vậy, thúc mẫu muốn gặp hiền muội nên bảo huynh đưa tới Tổng đàn Cái bang.

Tạ Ánh Đào hối hả:

- Phùng ca ca, mẫu thân của muội đâu rồi, sao muội không thấy ở đâu?

Trỏ tay vào cánh rừng, Phùng Phá Thạch đáp:

- Thúc mẫu đang ở trong cánh rừng này, hiền muội hãy chờ huynh gọi thúc mẫu.

Phùng Phá Thạch định bước vào rừng chợt nghe có tiếng động liền ngừng lại.

Mộc Trầm Hương dắt con tuấn mã từ trong cánh rừng bước ra ngoài.

Thiếu phụ dừng lại, nhìn Tạ Ánh Đào chăm chăm.

Phùng Phá Thạch nói:

- Thúc mẫu đó, hiền muội hãy mau nhìn mẹ đi!

Tạ Ánh Đào nhìn Mộc Trầm Hương sửng sốt, đôi mắt tròn xoe gắn vào mặt Mộc Trầm Hương.

Chợt Tạ Ánh Đào lao tới kêu lên:

- Mẹ!

Mộc Trầm Hương bật thốt:

- Con!

Hai mẹ con Mộc Trầm Hương ôm chặt lấy nhau, giọt lệ cùng tuôn trào ra như suối.

Tình mẫu tử thiêng liêng cách biệt từ mười mấy năm qua biểu lộ ở phút giây này.

Phùng Phá Thạch vô cùng cảm khái trước cảnh trùng phùng của Mộc Trầm Hương và Tạ Ánh Đào.

Chợt nhớ tới mẫu thân Triệu Phi Tần, Phùng Phá Thạch để rơi nước mắt.

Chàng không hiểu hiện giờ mẫu thân đang ở phương trời nào, hoặc là đã bị Diêm Vương Tôn Giả cưỡng hiếp, giết chết rồi vất thây xuống vực, chỉ để lại một chiếc áo rách nát đẫm máu hiện còn cất trong túi hành trang.

Chàng tránh nhìn cái cảnh đoàn tụ của Mộc Trầm Hương và Tạ Ánh Đào bởi càng nhìn càng thấy thương tâm cho chính bản thân mình.

Lát lâu Mộc Trầm Hương và Tạ Ánh Đào buông nhau ra.

Tạ Ánh Đào nói:

- Mẹ ơi! Bây giờ con đưa mẹ trở về Tổng đàn Cái bang rồi con sẽ kể lại chuyện của con cho mẹ nghe, mẹ nhé!

Mộc Trầm Hương gật đầu:

- Con hãy đưa mẹ tới đó, mẹ còn rất nhiều chuyện muốn nói với con!

Tạ Ánh Đào quay sang nhìn Phùng Phá Thạch:

- Phùng ca ca đi với muội và mẫu thân trở về Tổng đàn hành khất được không?

Phùng Phá Thạch lắc đầu:

- Thực lòng huynh cũng muốn đi với hiền muội và thúc mẫu tới đó, nhưng nay hiền muội và thúc mẫu đã được trùng phùng, huynh rất an tâm. Còn huynh hiện giờ phải khẩn cấp đi tìm cho bằng được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục để đối phó với bốn lão đại ma đầu, chậm trễ sẽ không còn cơ hội nữa. Xin thúc mẫu và hiền muội lượng thứ cho!

Chàng nói thêm:

- Trên con đường này trở về Tổng đàn Cái bang rất gay go nguy hiểm. Bọn giáo đồ Thần Đạo giáo thường hay xuất hiện. Hiền muội hãy hết sức cẩn phòng, tốt hơn đừng cho bọn chúng thấy mặt là an toàn.

Tạ Ánh Đào cảm kích:

- Muội xin vâng lời Phùng ca ca chỉ bảo.

Phùng Phá Thạch day lại Mộc Trầm Hương chắp hai tay trước ngực:

- Thúc mẫu, tiểu điệt xin tạm biệt. Mọi việc yên xong con sẽ tìm bái kiến.

Dứt câu, Phùng Phá Thạch leo lên lưng con hùng mã nhắm phía trước phi nhanh...

Chương 74 - Như giấc chiêm bao

Chiều xuống hẳn, chỉ còn vài giọt nắng đáp trên lá cành cổ thụ xa xa.

Bên cảnh điêu tàn của Phùng Sơn bảo, một ả thiếu phụ tuyệt sắc đứng im lặng trước ngôi mộ mọc đầy cỏ xanh chẳng hiểu từ bao giờ.

Nàng như một pho tượng im lìm, tâm hồn gửi tận nơi đâu.

Trên bầu trời xanh thẳm, vài cụm mây trắng lang thang về phương trời nào, từng bầy chim nhạn bay qua tìm về tổ ấm.

Gió rít từng hồi khuya chạm cành lá rì rào như oan hồn trở về viếng thăm cảnh cũ hoang tàn, ảm đạm thê lương...

Thiếu phụ tuyệt sắc vẫn đứng trước ngôi mộ im lìm.

Thình lình...

- Ha ha ha... ha ha... ha ha ha...

Một tràng cười ghê rợn nổi lêm phá tan bầu không khí tĩnh mịch Phùng Sơn bảo tàn phế.

Thiếu phụ tuyệt sắc giật mình quay phắt lại, đưa mắt nhìn xem là ai.

Xẹt!

Một người thân hình to lớn như hộ pháp từ bụi cây kia vèo vèo tới trước mặt thiếu phụ tuyệt sắc.

Thiếu phụ tuyệt sắc nhận ra đó là một lão quái nhân hình dung cổ quái, cặp mắt nửa đỏ nửa xanh chiếu rực ánh ma quang.

Nàng bật thốt:

- Diêm Vương lão quỷ!

Quả vậy lão quái nhân kia chính là Diêm Vương Tôn Giả.

Diêm Vương Tôn Giả cất giọng như quỷ tru:

- Ha ha... Triệu Phi Tần, lần trước nàng phỉnh lừa lão phu chạy trốn, lần này đó nàng chạy thoát khỏi tay ta. Ta đi tìm kiếm nàng từ lâu rồi, giờ bỗng nhiên gặp lại nàng nơi đây, quả trời ban diễm phúc lớn lao cho ta vậy. Nàng đừng chạy, đừng chống cự, hãy cùng ta hưởng cực lạc thần tiên.

Thiếu phụ tuyệt sắc chính là Triệu Phi Tần. Chiều nay trở về thăm ngôi mộ của Phùng Phá Sơn thình lình bị Diêm Vương Tôn Giả theo dõi bắt gặp.

Triệu Phi Tần hét:

- Lão quỷ đừng nói chuyện sàm sỡ. Ta thà chết thì thôi chứ không bao giờ chịu thất thân với ngươi đâu.

Soạt một tiếng.

Triệu Phi Tần đã rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, chĩa mũi tới thét:

- Lão quỷ ngươi dám bước tới một bước bản nương sẽ giết ngươi ngay.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Triệu Phi Tần bằng cặp mắt rực ma quang, cười khà:

- Ha ha ha... nàng đừng chống cự với lão phu vô ích, hãy xem ta bắt nàng đây!

Diêm Vương Tôn Giả biến chưởng thành quỷ trảo, chộp vào người Triệu Phi Tần.

Triệu Phi Tần thét:

- Lão quỷ muốn chết rồi!

Nàng xuất luôn mười hai chiêu kiếm pháp.

Kiếm quang tua tủa chớp rực cả một vùng rộng lớn che ngay trước mặt.

Diêm Vương Tôn Giả bằng một thân pháp quỷ dị loang loáng giữa vùng kiếm ảnh của Triệu Phi Tần.

Xuất hết mười hai chiêu không hạ nổi Diêm Vương Tôn Giả, Triệu Phi Tần xuất luôn ba mươi sáu chiêu, ý định đẩy dạt Diêm Vương Tôn Giả ra ngoài xa và tìm phương tẩu thoát.

Vẫn với thân pháp như ma quỷ, Diêm Vương Tôn Giả ẩn hiện trong vùng kiếm quang của Triệu Phi Tần.

Tới chiêu thứ hai mươi chợt Diêm Vương Tôn Giả biến mất, chẳng còn trông thấy tăm dạng nơi đâu nữa cả.

Triệu Phi Tần kinh hãi tháo lui trở lại, đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm Diêm Vương Tôn Giả.

Chợt có tiếng quát phía sau lưng:

- Nằm xuống đó!

Hự... hự...

Triệu Phi Tần buông thanh trường kiếm ngã lăn nằm dưới đất bất động.

Diêm Vương Tôn Giả hiện ra đứng trước mặt Triệu Phi Tần cười khà:

- Ha ha... lão phu đã nói rồi, nàng đừng chống cự làm chi vô ích. Nàng có biết đâu trời ban cho ta một dị phẩm. Sau lần hưởng lạc thú này rồi nàng sẽ quì lạy van ta ban khoái lạc hằng đêm, không còn muốn rời ta một giây phút nào nữa cả. Bây giờ ta bắt đầu ban phát ân huệ cho nàng đây.

Diêm Vương Tôn Giả cúi xuống hôn kkhp trên thân mình Triệu Phi Tần.

Diêm Vương Tôn Giả bám chặt vào vùng đào nguyên một lúc thật lâu.

Soạt... soạt...

Một pho tượng bằng tuyết ngọc tuyệt vời hiện ra trước mắt Diêm Vương Tôn Giả.

Diêm Vương Tôn Giả trố to hai mắt sửng sốt cả người trước thân hình tuyệt hảo của Triệu Phi Tần.

Lão ôm lấy thân ngọc của Triệu Phi Tần miệt mài không ngừng nghỉ.

Triệu Phi Tần uất nghẹn, chỉ còn trừng trừng đôi mắt nhìn Diêm Vương Tôn Giả biểu lộ sự căm thù.

Diêm Vương Tôn Giả cười khoái trá:

- Nàng đừng nhìn ta như thế. Nàng hãy lắng nghe lạc thú thần tiên ta ban phát cho nàng, rồi nàng sẽ van lạy ta muốn được hưởng lạc thú trọn đời với ta.

Thình lình có tiếng quát:

- Lão quỷ muốn chết sao!

Một chiếc bóng lam từ phía ngoài cổng Phùng Sơn bảo lao vút vào.

Tiếng hét xé toạt bầu không khí tĩnh mịch khiến cho Diêm Vương Tôn Giả giật mình ngừng lại.

Lão nhìn lại xem là ai.

Chiếc bóng lam ngưng đi, hiện ra một gã thiếu niên lam y mặt mũi cực kỳ tuấn mỹ.

Diêm Vương Tôn Giả kêu lên:

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch!

Phùng Phá Thạch đang trên đường tìm kiếm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục chợt chạnh lòng nhớ tới Phùng Sơn bảo. Chàng vội vàng quay trở về đúng lúc Triệu Phi Tần lâm nạn.

Phùng Phá Thạch chưa nhận ra gương mặt Triệu Phi Tần nên chưa rõ là ai.

Phùng Phá Thạch trỏ tay vào mặt Diêm Vương Tôn Giả hét:

- Lão quỷ dâm tặc, ngươi cưỡng hiếp ai, lão hãy đứng lên rồi chịu chết.

Diêm Vương Tôn Giả ấn một chưởng vào tử huyệt Triệu Phi Tần cười khà:

- Tiểu quỷ, ngươi chưa biết lão đang hành lạc với ai ư? Ngươi hãy nhìn kỹ xem là ai đây?

Phùng Phá Thạch chú mắt nhìn nữ nhân sửng sốt đến kinh hoàng, đôi mắt chàng trợn tròn suýt rách cả khóe.

Chàng hét:

- Lão quỷ, buông mẹ ta ra mau! Ta sẽ băm thây ngươi ra làm vạn khúc!

Diêm Vương Tôn Giả cười đắc chí:

- Tiểu quỷ ngu ngốc. Ngươi không thấy bàn tay của ta ấn vào tử huyệt của mẹ ngươi sao? Ngươi vọng động ta sẽ giết mẹ ngươi ngay lập tức!

Bàn tay của Diêm Vương Tôn Giả ấn xuống tử huyệt của Triệu Phi Tần.

Phùng Phá Thạch biến sắc đứng yên tại chỗ, không dám cử động vì sợ Diêm Vương Tôn Giả giết Triệu Phi Tần.

Diêm Vương Tôn Giả cười khà:

- Ha ha... ngươi sợ rồi phải không? Bây giờ lão phu có điều kiện với ngươi đây!

Phùng Phá Thạch nghiến răng:

- Điều kiện gì?

- Ngươi giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, lão phu sẽ buông tha cho mẹ ngươi khỏi chết!

Phùng Phá Thạch thét:

- Ta không có pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, làm sao giao cho ngươi được?

Chàng toan phóng tới bắn chỉ lực vào đầu Diêm Vương Tôn Giả.

- Đứng lại! Nếu cử động lão phu ấn ngọn chưởng vào tử huyệt mẹ ngươi ngay!

Phùng Phá Thạch ngừng lại, trợn trừng hai mắt, thân hình run rẩy, cắn chặt vành môi lấy quyết định.

Diêm Vương Tôn Giả đang kềm tử huyệt của mẫu thân, nếu chàng lao tới lão sẽ ấn ngọn chưởng, mẫu thân chàng sẽ chết liền.

Nhưng nếu chàng nghe theo lời lão đó là một điều nhục nhã cho dòng họ Phùng.

Chàng sẽ đắc tội với phụ thân không bao giờ chuộc lại được.

Chương 75 - Nghìn thu vĩnh biệt

Phùng Phá Thạch cắn chặt vành môi đến bật máu vẫn chưa lấy được một quyết định cuối cùng.

Triệu Phi Tần bị Diêm Vương Tôn Giả điểm vào á huyệt, không mở miệng ra được, chỉ còn cách trừng trừng hai mắt ứa máu nhìn Phùng Phá Thạch, như bảo chàng hãy hành động giết Diêm Vương Tôn Giả dù thiếu phụ chết cũng thỏa nguyện.

Nhận ra ánh mắt của mẫu thân, Phùng Phá Thạch chuẩn bị động thủ.

Diêm Vương Tôn Giả cười đắc chí:

- Ngươi đã sợ rồi. Bây giờ ngươi hãy đứng đó chờ lão phu hành lạc rồi nói chuyện sau.

Không còn nhẫn nại nổi nữa, Phùng Phá Thạch hét:

- Lão quỷ phải chết!

Soạt một tiếng khô rợn.

Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ phát lên một làn huyết quang.

Chàng xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức phát thanh Tàn Hồn huyết kiếm ngang qua đầu Diêm Vương Tôn Giả.

Phùng Phá Thạch đánh một chiêu quyết định sự tồn vong của mẫu thân chàng.

Diêm Vương Tôn Giả đang cười đắc chí bỗng nghe tiếng hét xé mây của Phùng Phá Thạch giật mình ngưng lại.

Làn huyết quang chớp tới nhanh như chớp giật. Diêm Vương Tôn Giả kinh hoàng hét lên như quỷ tru, ngọn chưởng ấn vào tử huyệt của Triệu Phi Tần rồi lao nhanh như tên bắn về hướng cánh rừng già, nháy mắt đã mất dạng.

Triệu Phi Tần rùng mình một cái, nhắm hai mắt lại chết liền tại chỗ.

Phùng Phá Thạch ngó thấy khiếp đảm lao tới kêu thất thanh:

- Mẹ!

Rồi chàng gục xuống khóc như mưa.

Hoàng hôn xuống dần.

Bóng tối mờ mờ từ muôn hướng kéo về phủ trùm trên cỏ cây vạn vật. Cảnh sắc Phùng Sơn bảo hoang tàn càng thêm ảm đạm thê lương.

Phùng Phá Thạch khóc mãi không thôi. Tất cả đều ảo diệu trước mắt chàng.

Chợt bên tai chàng nghe giọng nói của một nữ nhân:

- Phùng công tử!

Phùng Phá Thạch thôi khóc đứng phắt lên nhìn xem người đó là ai. Chàng bật kêu:

- Chiêu Anh tỷ tỷ!

Chiêu Anh là ả nữ tỳ tin cẩn của Triệu Phi Tần, đã từng chăm sóc cho Phùng Phá Thạch lúc còn thơ ấu, tình nghĩa rất thân thiện như tình tỷ đệ.

Chiêu Anh rơi lệ:

- Phùng công tử hãy chờ nô tỳ khâm liệm cho phu nhân rồi sẽ nói chuyện sau.

Chiêu Anh bước tới cúi xuống nhặt lấy xiêm y mặc vào cho Triệu Phi Tần rồi đặt nằm ngay ngắn lại.

Ả trở lại Phùng Phá Thạch nói:

- Phùng công tử, chúng ta hãy ngồi xuống rồi sẽ chuyện trò.

Chiêu Anh kéo Phùng Phá Thạch ngồi xuống đám cỏ xanh.

Phùng Phá Thạch nhìn Chiêu Anh:

- Chiêu Anh tỷ tỷ, nhờ đâu tỷ tỷ còn sống sót được đây.

Chiêu Anh sụt sùi:

- Nô tỳ bị một tên giáo đồ Thần Đạo giáo đánh một chưởng ngất đi, chừng tỉnh lại thì Phùng Sơn bảo chỉ còn lại đống tro tàn. Tất cả môn đồ đều bị kẻ thù ném vào trong lửa cháy rụi, chỉ còn Phùng đại nhân là toàn thây. Nô tỳ mai táng đại nhân ở phần mộ kia.

Chiêu Anh trỏ vào ngôi mộ rồi tiếp:

- Sau đó nô tỳ vào ẩn mình trong hang đá phía sau Phùng Sơn bảo, cứ mỗi chiều nô tỳ đều ra đây xem công tử có về không? Mấy năm qua không thấy bóng công tử, nô tỳ cứ tưởng công tử đã chết rồi, nào ngờ hôm nay còn gặp lại công tử, nô tỳ vui mừng khôn xiết. Nhưng hỡi ơi... phu nhân giờ đã không còn.

Chiêu Anh gục đầu xuống khóc nức nở.

Đụng lại mối thương tâm, Phùng Phá Thạch rơi mấy giọt lệ lẫn với máu.

Một lúc sau, Chiêu Anh thôi khóc nói:

- Phùng công tử, công tử hãy giết lão Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả báo thù cho đại nhân và phu nhân.

Phùng Phá Thạch nghiến răng:

- Đệ sẽ băm thây hai lão quỷ đó làm vạn mảnh trả thù cho song thân và sư phụ.

Nhìn thi hài Triệu Phi Tần, Chiêu Anh nói:

- Phùng công tử, bây giờ chúng ta hãy chôn cất phu nhân bên cạnh ngôi mộ đại nhân cho phu nhân an nghỉ.

Phùng Phá Thạch gật đầu, đứng lên bước tới bên ngôi mộ của Phùng Phá Sơn rút kiếm đào một cái huyệt sâu bên cạnh.

Chàng và Chiêu Anh đặt thi hài Triệu Phi Tần nằm xuống huyệt, nhìn lần cuối cùng rồi vun đất lên thành ngôi mộ mới.

Mai táng Triệu Phi Tần xong, Phùng Phá Thạch nhìn Chiêu Anh nói trong nghẹn ngào.

- Chiêu Anh tỷ tỷ, tỷ tỷ hãy ở lại đây sớm hôm viếng thăm phần mộ song thân của đệ, bây giờ đệ phải lên đường ngay gấp rút tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luyện cho được hai tuyệt chiêu trong ấy để giết bọn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân báo thù cho song thân và cho mọi người thân khác.

Chiêu Anh nhìn Phùng Phá Thạch qua hai hàng thảm lệ:

- Trên đường đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục Phùng công tử hãy nhớ bảo trọng lấy thân, đừng quá nóng nãy mà hư cả đại sự. Ở lại nơi đây, đêm đêm nô tỳ sẽ cầu nguyện cho công tử sớm hoàn thành sứ mạng.

Phùng Phá Thạch quay lại hai ngôi mộ Phùng Phá Sơn và Triệu Phi Tần chấp tay khấn nguyện:

- Song thân hãy an nghỉ giấc ngàn thu, con thề sẽ moi tim gan hai lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả đem về đây tế mộ. Nếu con không trả nổi tử thù, con sẽ trở về đây tự quyết trước mộ của song thân.

Gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch bốc mờ sát khí. Bấy giờ chàng không khóc nữa, lòng chàng chỉ có căm thù, lạnh tợ giá băng.

Phùng Phá Thạch quay qua Chiêu Anh:

- Chiêu Anh tỷ tỷ, giờ đệ xin bái biệt. Tỷ tỷ ở lại đây nhớ bảo trọng lấy thân.

Chiêu Anh sụt sùi:

- Phùng công tử hãy bảo trọng.

Phùng Phá Thạch bước tới con hùng mã, leo ngồi lên lưng, nhìn hai ngôi mộ và nhìn Chiêu Anh lần cuối cùng rồi thúc ngựa chạy nhanh.

Vầng trăng lên cao.

Ánh sáng trăng tỏ rạng, gió lộng từng hồi, cảnh sắc mơ hồ, cỏ cây vạn vật im lìm say ngủ.

Trên quan đạo vắng tuyệt bóng người, ngồi trên lưng con hùng mã, Phùng Phá Thạch thấy lòng mình cô đơn vô hạn.

Song thân nay đã chết, giấc mơ đoàn tụ bấy lâu nay đã tan thành mây thành khói.

Lòng chàng giờ này chỉ còn có thù hận, sát phạt, máu tanh.

Chàng phải giết. Giết cho sạch những kẻ tử thù đã sát hại song thân, sư phụ, sư thúc và sư bá Địa Cốc Thần Tà mới ngưng tay được.

Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư và Lưỡng Diện Quái Nhân là bốn kẻ thù chính không đội trời chung với chàng.

Về phần Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi và Lâm Kiến Chương thì tạm gác lại vì ân tình của Lâm Phùng Chân và La Phi Phụng.

Hai mối thù đó chàng sẽ tính sau.

Riêng về Diêm Vương Tôn Giả chàng sẽ bắt sống, dùng cực hình phân thân tán cốt, móc mắt, lột da, rút gân, moi tim gan cho lão chết từ từ, nếm mùi đau khổ thì chàng mới vừa lòng.

Máu hận thù sục sôi trong huyết quản, bất giác Phùng Phá Thạch hét:

- Giết. Ta phải giết cho sạch.

Vút... vút... vút...

Từ trên gộp đá cao năm chiếc bóng phi thân xuống cản ngay trước mặt của Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giật mình dừng con hùng mã lại bên đường.

Chàng đưa mắt nhìn qua xem đó là ai, lại ngăn chặn chàng như vậy.

Dưới ánh trăng soi sáng thấy đó là năm vị Chưởng môn nhân.

Nhìn kỹ lại gồm có:

- Ngộ Không thần tăng, Chưởng môn nhân của môn phái Thiếu Lâm.

- Bạch Mi đạo trưởng, Chưởng môn nhân của môn phái Võ Đang.

- Tịnh Tâm thần ni, Chưởng môn nhân môn phái Nga Mi.

- Phổ Hiền đạo trưởng, Chưởng môn nhân môn phái Côn Luân.

- Tây Môn Sanh Phật, Chưởng môn nhân môn phái Thanh Thành.

Năm vị Chưởng môn nhân này là đại tuyệt cao thủ võ lâm đương thời, công lực trên cả Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng.

Nhớ lại lúc trước Vô Lượng thiền sư của Thiếu Lâm, Thần Phong đạo trưởng Võ Đang, Diệu Tịnh sư thái Nga Mi, Pháp Thiền đạo trưởng Thanh Thành và Thiên Ấn đạo sư phái Côn Luân vì tham vọng pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và tuân lệnh Xích Phát Đại Ma Tôn lập liên minh dẫn dụ chàng tới phó hội tại sân cỏ Ngũ lý bình, nay năm vị Chưởng môn nhân này lại chận đường chàng ở nơi này, lửa giận trong tim Phùng Phá Thạch cháy phừng phừng.

Chàng nhủ thầm:

- “Bọn ác đạo ngũ đại môn phái chặn ta nơi đây chắc chắn chỉ vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục chứ chẳng còn là gì khác nữa.”

Chàng quyết định:

“Ta hãy đánh một trận ác liệt, giết một vài tên ác đạo để từ nay bọn ngũ đại môn phái không còn tham vọng chiếm đoạt bí kíp nữa.”

Phùng Phá Thạch dõng dạc:

- Chư vị đón đường tiểu gia tại dãy núi này với ý định gì, hãy nói cho ta biết rõ.

Ngộ Không thần tăng liền cất Phật hiệu, bằng một giọng hết sức từ hòa:

- A di đà Phật! Bọn bần tăng vì đạo lý giang hồ tìm gặp Phùng thí chủ để bàn bạc một chuyện lợi ích cho võ lâm.

Phùng Phá Thạch mắng thầm:

- Lão Chưởng môn nhân này quả là khẩu Phật tâm xà, miệng như mật ngọt, kỳ thực lòng dạ chứa đầy gươm đao giết người. Ta hãy hết sức đề phòng.

Phùng Phá Thạch lạnh như băng:

- Chư vị tìm tiểu gia để làm chuyện gì có ích cho võ lâm, hãy nói ta nghe thử.

Bình nhật Phùng Phá Thạch vốn là một thiếu niên nhã nhặn, lễ độ, khoan dung, nhưng từ lúc mẫu thân chàng bị Diêm Vương Tôn Giả giết, lòng chàng đã chứa cả một bầu trời thù hận, chẳng còn nể nang gì nữa cả. Vì vậy, chàng tỏ ra coi thường Ngộ Không thần tăng. Chàng xem lão Chưởng môn nhân như một lão ma đầu không hơn không kém.

Ngộ Không thần tăng cũng với một giọng từ hòa cố hữu:

- A di đà Phật! Bần tăng muốn đàm đạo với thí chủ về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đang khiến bọn giang hồ lăm le tranh đoạt nó.

Phùng Phá Thạch sẵng giọng:

- Chư vị Chưởng môn nhân muốn đàm đạo về pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục như thế nào?

- A di đà Phật! Bọn bần tăng ngũ đại môn phái chỉ vì sự an nguy giang hồ tìm Phùng thí chủ để thỉnh lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mang về tệ tự cất vào Tàng kinh các, tránh trước sự thất lạc vào tay bọn bại hoại gian ác trên giang hồ. Nguy hại cho các bạn võ lâm. Phùng thí chủ hãy vì lợi ích chung mà giao bí kíp cho bần tăng…

Ngộ Không thần tăng nói tiếp:

- Bởi vì hiện nay Phùng thí chủ có rất nhiều thù nhân, ngày đêm tình rập theo thí chủ để đoạt bí kíp. Thí chủ không thể nào bảo tồn được nó, thí chủ hãy giao cho bần tăng giữ giùm trong một thời gian, chờ ngày nào giang hồ ổn định, bần tăng sẽ giao hoàn bí kíp lại cho thí chủ.

Phùng Phá Thạch giận dữ:

- Trước đây tiểu gia đã có nói với lão đạo nhân Vô Lượng thiền sư của quí phái rằng pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là di vật lưu truyền của dòng họ Phùng đã mấy đời rồi, tất nhiên

họ Phùng là chủ nhân của nó, nhưng lão Vô Lượng thiền sư không bỏ cái tham vọng chiếm bí kíp, lại tuân theo lệnh lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn lập liên minh gọi là tiểu trừ tiểu huyết thần, lừa bịp thiên hạ, kỳ thực cũng chỉ vì muốn chiếm đoạt bí kíp mà ra. Hành động của Vô Lượng thiền sư cùng đồng bọn Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng, Thiên Ấn đạo sư, Diệu Tịnh sư thái có khác nào những tên cường đồ, cướp của giết người, trái với đạo lý của Phật môn, đắc tội với đức Phật, chí tu hành, hại cho tới kiếp sau không thành chánh quả lại là thành trâu ngựa. Nay chư vị Chưởng môn nhân theo vết xe cũ của bọn Vô Lượng thiền sư dùng nguỵ ngôn an nguy giang hồ để đánh cướp bí kíp, làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tương ác tế ác, tội này thiên lý nan dung. Ta Phùng Phá Thạch, tiểu huyết thần, vì đạo nghĩa võ lâm, vì an nguy giang hồ thề sẽ giết sạch những tên nào xu phụ với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, lập lại trật tự an lành cho thiên hạ.

Chàng hét:

- Tên nào cam tâm làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn hãy xông lên.

Soạt.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm rút ra khỏi vỏ, Phùng Phá Thạch cầm ngang bắn ra hai ánh mắt sáng rực, như hai đoá tinh cầu chiếu vào mắt Ngộ Không thần tăng chờ đợi.

Ngộ Không thần tăng vẫn mnot giọng từ hòa:

- A di đà Phật! Bần tăng đã hết lời nói rõ điều hư thực, lợi hại nhưng Phùng thí chủ bất ngộ, chẳng chịu nghe theo. Bần tăng vì sự an nguy, vì chánh đạo và vì vận mệnh của võ lâm bắt buộc bọn bần tăng phải phá giới nhà Phật, động thủ đưa thí chủ về tệ tự cho vào Dưỡng tâm viện điều trị một thời gian, chờ đến chừng nào thí chủ tỉnh ngộ sẽ phóng thích.

Ngộ Không thần tăng phất cánh tay áo cà sa quát:

- Chư vị đạo hữu hãy thu nạp Phùng công tử dẫn về tệ tự.

Ngộ Không thần tăng cầm cây Phật trượng lướt tới gần Phùng Phá Thạch.

Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng, Tịnh Tâm thần ni nhất tề lướt tới đứng dàng hàng ngang trước mặt Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch phất ngọn chưởng trái đẩy còn hùng mã chạy ra ngoài xa, tránh trước một trận ác đấu giữa chàng và năm vị Chưởng môn nhân.

Phổ Hiền đạo trưởng sử cây hỗn ngươn tiên nặng trên hai trăm cân.

Bạch Mi đạo trưởng sử thanh trường kiếm bạc.

Tịnh Tâm thần ni sử cây thiết phiến màu vàng.

Tây Môn Sanh Phật sử phất trần.

Phổ Hiền đạo trưởng tiến lên, cất cây Hỗn ngươn tiên lên quát:

- Nhận chiêu!

Chưa dứt tiếng, cây Hỗn ngươn tiên trong tay Phổ Hiền đạo trưởng đã giáng xuống đầu Phùng Phá Thạch.

Đạo kình nặng vạn cân từ trên áp xuống.

Phùng Phá Thạch nhủ thầm:

- "Cây hỗn ngươn tiên của lão ác đạo này rất nặng, ta hãy tránh chiêu đầu xem thế nào."

Phùng Phá Thạch dịch thân mình sang trái ba thước tránh đạo kình nặng vạn cân vừa giáng xuống.

Bốp.

Đạo kình vạn cân đánh hụt Phùng Phá Thạch... đào thành một cái hố sâu, đất cát tung bay mù mịt.

Nội lực của lão Chưởng môn nhân phái Côn Luân quả thâm hậu vô lượng, vượt trên mức thượng thừa của các tuyệt đại cao thủ.

Phùng Phá Thạch nhìn cái hố nhủ thầm:

- "Nội lực của lão ác đạo này rất cao thâm, có lẽ gần một trăm năm công phu."

Chàng chưa kịp trả chiêu, Phổ Hiền đạo trưởng đã xuất chiêu thứ hai, kình lực nặng hơn chiêu trước nhiều.

Phùng Phá Thạch chưa vội đánh trả, dịch sang phải ba thước tránh chiêu Hỗn Nguyên tiên thứ hai.

Bốp!

Vùng đất bụi, cát đá mịt mù trên mặt đất bày ra cái hố to hơn cái trước.

Dĩ nhiên Phổ Hiền đạo trưởng đã xuất toàn lực đánh ra chiêu thứ hai.

Lão quyết hạ bằng được Phùng Phá Thạch.

Chiêu thứ hai vừa dứt, Phổ Hiền đạo trưởng quát to một tiếng, xuất luôn ba mươi sáu chiêu "Hỗn Nguyên Liên Hoàn".

Chương 76 - Đột phá quần tăng

Bóng tiên dày đặc, kình lực nặng như trái đồi đổ ụp xuống đầu Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hú lên một tiếng, thi triển ngay thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" chớp ẩn chớp hiện giữa hàng ngàn bóng tiên của Phổ Hiền đạo trưởng.

Phùng Phá Thạch sôi máu căm thù vì hiểu rõ Phổ Hiền đạo trưởng quyết tâm giết chàng trong loạt chiêu Hỗn Nguyên tiên này.

Chàng nhủ thầm:

- "Ta hãy đánh ngã lão ác đạo này trước cho bốn đạo nhân kia mất đi cái nhuệ khí rồi sẽ liệu toan".

Thầm tính như thế, chờ Phổ Hiền đạo trưởng xuất tới chiêu thứ hai mươi tám, chợt cái Phùng Phá Thạch sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" biến mất.

Đang tấn công như vũ bão, chợt không còn trông thấy tăm dạng Phùng Phá Thạch đâu cả, Phổ Hiền đạo trưởng kinh hãi thu cây Hỗn Nguyên tiên lùi lại ba bước, đảo mắt nhìn quanh.

Đang khi lão đạo nhân quay lại sau lưng, thình lình một làn huyết quang chớp tới nhanh hơn sét giật lưng trời.

Phổ Hiền đạo trưởng rú một tiếng, lảo đảo tháo lui cả trượng nhìn lại trước ngực mảnh áo đạo rách toạc một đường dài gần hai thước, máu tuôn lênh láng.

Thoáng cái chẳng hiểu từ đâu, từ phương hướng nào Phùng Phá Thạch đã xuất hiện trước mặt Phổ Hiền đạo trưởng, tay cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm uy nghi như một vị tiểu thiên thần.

Vừa rồi Phùng Phá Thạch đã xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức chém dọc trên ngực Phổ Hiền đạo trưởng.

Cũng may là thân thủ của lão đạo nhân nhanh như chớp, bằng không đã bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch chém xả làm đôi rồi.

Công lực lẫn võ công của Phổ Hiền đạo trưởng cao hơn Thiên Ấn đạo sư mấy bậc, vậy mà còn bị Tàn Hồn huyết kiếm chém nhằm suýt phải mất mạng, quả là một sự ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Phổ Hiền đạo trưởng không còn có thể giao đấu nổi nữa vì máu từ trên ngực phun ra quá nhiều nên lùi lại về phía sau, điểm huyệt cầm máu, đoạn lấy kim đan rịt vết thương dài.

Ngộ Không thần tăng, Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Tịnh Tâm thần ni thảy đều kinh hãi trố mắt hết nhìn Phùng Phá Thạch lại nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm vừa vấy máu của Phổ Hiền đạo trưởng.

Đấu trường chợt im đi.

Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm chờ tiếp đấu.

Chàng hiểu đêm nay gặp chuyện chẳng lành, một mình đấu với bốn vị Chưởng môn nhân là chuyện chưa từng xảy ra trên chốn giang hồ từ trước đến nay.

Bởi nếu là Chưởng môn nhân tất nhiên phải là một tuyệt đại cao thủ, võ công xuất quỷ nhập thần.

Ngộ Không thần tăng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Thủ pháp của Phùng thí chủ quả nhiên vô cùng độc ác. Bọn bần tăng bắt buộc phải phá bỏ đi luật lệ của giang hồ xưa nay.

Lão đại hòa thượng phất cánh tay áo cà sa quát:

- Chư vị đạo hữu hợp công.

Lập tức Ngộ Không thần tăng vung cây Phật trượng nặng ngót ba trăm cân lướt tới.

Bạch Mi đạo trưởng rung thanh trường kiếm chớp lòa xông lên. Tây Môn Sanh Phật huy động thanh đoạt hồn đao chớp lòa ánh sáng.

Tịnh Tâm thần ni võ khí đổ ập xuống đầu Phùng Phá Thạch.

Kiếm ảnh trùng trùng, kiếm khí vèo vèo, kình phong vùn vụt, cát bụi mờ trăng.

Phùng Phá Thạch hú lên một tiếng, thi triển thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh", thân ảnh chàng loang loáng, ẩn hiện trong vùng kiếm ảnh, kình phong, bóng trượng của bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân.

Thỉnh thoảng Phùng Phá Thạch trả lại một chiêu, huyết quang nhanh như chớp xẹt tới bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân buộc họ phải tháo lui vài bước.

Nhưng liền đó, bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân vẫn khép chặt vòng vây tấn công Phùng Phá Thạch như vũ bão.

Trận ác chiến diễn ra từ lúc trăng vừa lên cho tới lúc trăng gần đứng bóng vẫn bất phân thắng bại.

Phùng Phá Thạch nhờ có thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" ẩn hiện trong vùng kiếm trượng như loài quỷ mụi bằng không đã thảm bại từ lâu rồi.

Dù vậy, càng đánh nội lực của Phùng Phá Thạch càng hao mòn, thân pháp có phần chậm lại.

Trái lại, Ngộ Không thần tăng, Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Tịnh Tâm thần ni càng đánh lại càng thêm cường mạnh, ác liệt bởi nhờ sức hợp công không mấy tổn hao chân khí.

Phùng Phá Thạch than thầm:

- "Nguy mất, nếu ta cứ kéo dài trận giao tranh không bao lâu nữa sẽ bị kiệt lực và bị giết. Bây

giờ ta hãy liều đánh một chiêu chí mạng rồi sau đó ra sao sẽ định liệu."

Thầm tính xong, chờ cho Bạch Mi đạo trưởng vừa phóng trường kiếm bạt tới, Phùng Phá Thạch không tránh né, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn tam thức đâm thẳng vào giữa ngực ưx đạo nhân.

Hự... hự...

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm vào giữa ngực Bạch Mi đạo trưởng sâu năm tấc, máu bắn thành vòi, khiến lão lảo đảo lui về phía sau té quị xuống đất.

Đổi lại, Phùng Phá Thạch bị trường kiếm bạc của Bạch Mi đạo trưởng chém trúng vai máu tuôn xối xả, loạng choạng thao lui bốn năm bước.

Phùng Phá Thạch đã áp dụng cái thế song phương đồng thọ tử. Cốt yếu phá cái thế hợp công liên hoàn của bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân.

Ngộ Không thần tăng, Tây Môn Sanh Phật và Tịnh Tâm thần ni vô cùng sửng sốt vì không ngờ Phùng Phá Thạch lại liều lĩnh đến thế.

Ngộ Không thần tăng cất giọng từ hòa:

- A di đà Phật! Phùng thí chủ bị thương rất nặng, không còn tiếp tục giao đấu được nữa đâu. Thí chủ hãy mau thức tỉnh, giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho rồi, đứng chờ bọn bần tăng động thủ nữa.

Phùng Phá Thạch điểm huyết cầm máu vết thương trên vai trái dài ba tấc, nội lực đã hao tốn hết nửa phần.

Chàng hét:

- Lão đạo nhân đừng cuồng vọng, tiểu gia thề chết sống với ngươi một trận này.

Ngộ Không thần tăng nổi giận:

- Bần tăng vì niệm chút đức từ bi của đức Phật khuyên Phùng thí chủ hãy nên thức ngộ, nhưng thí chủ đã không chịu nghe, bần tăng đành phải phạm tội sát giới rồi.

Lão đạo nhân vung cây Phật trượng nặng ngót ba trăm cân xuất chiêu tấn công liền.

Đồng thời Tây Môn Sanh Phật và Tịnh Tâm thần ni cũng huy động thanh đoạt hồn đao và cây Thiết phiến kích vào người Phùng Phá Thạch từ hai mặt khác.

Phùng Phá Thạch trong cơn phấn trấn không tránh né, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm, xuất liền ba chiêu Tàn Hồn tam thức chống lại ba món võ khí.

Loạt tiếng kiếm, đao, trượng chạm vào nhau tóe rực lửa, bắn xẹt đi khắp mọi nơi.

Phùng Phá Thạch nghe bàn tay như vừa bị sé giật nhầm, suýt phải buông rơi thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Ngộ Không thần tăng đắc thủ lại quát:

- Nằm xuống!

Lão đại hòa thượng vung vẩy Phật trượng toan xuất chiêu chợt nghe có tiếng gió khinh công ào ào tới.

Ngộ Không thần tăng, Tây Môn Sanh Phật và Tịnh Tâm thần ni thu hồi võ khí đưa mắt nhìn sang phía có tiếng gió khinh công.

Phùng Phá Thạch vui mừng lấy kim đan ra rịt vết thương trên vai uống một viên linh đan, đứng yên ngấm ngầm vận chân khí điều trị.

Nháy mắt đã thấy xuất hiện năm chiếc bóng phi thân tới lẹ tợ sao sa tới đứng trước mặt Ngộ Không thần tăng.

Nhìn kỹ lại đó là:

- Liễu Phàm đại sư, Chưởng môn nhân phái Chung Nam.

- Bát Độ thiền sư, Chưởng môn nhân phái Điểm Thương.

- Vô Ngã hòa thượng, Chưởng môn nhân phái Không Động.

- Không Không thần ni, Chưởng môn nhân phái Hằng Sơn.

- Hồng Diện Tiên Nương, Chưởng môn nhân phái Bạch Hạc.

Năm đại môn phái này đã ly khai trong hàng ngũ thập đại môn phái vừa qua.

Ngộ Không thần tăng chấp cây Phật trượng trước ngực, miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Năm vị đạo hữu giá lâm tới đây chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Liễu Phàm đại sư cũng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Bọn bần tăng tới đây vì chuyện của Phùng thí chủ kia.

Cặp lông mày bạc của Ngộ Không thần tăng nhíu lại.

- A di đà Phật! Chẳng hay Liễu Phàm đạo hữu có chuyện gì với Phùng thí chủ?

- Bọn bần tăng tới đây thỉnh mời Phùng thí chủ đến tệ môn có chuyện cần đàm đạo.

Ngộ Không thần tăng hỏi:

- Bần tăng muốn biết Liễu Phàm đạo hữu thỉnh mời thí chủ tới quý môn có chuyện gì?

Liễu Phàm đại sư trầm tĩnh:

- Ngộ Không đạo hữu đã muốn biết bần tăng cũng chẳng cần phải giấu giếm làm gì, bọn bần tăng thỉnh mời Phùng thí chủ tới tệ môn để hỏi qua pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hiện nay đang ở nơi nào.

Mắt Ngộ Không thần tăng thoáng hiện sắc giận:

- A di đà Phật! Liễu Phàm đạo hữu đã chậm mất rồi, bọn bần tăng đang sắp đưa Phùng thí chủ về tệ tự về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Đạo hữu đừng nên dự vào sẽ mất đi hòa khí của thập đại môn phái xưa nay.

Liễu Phàm đại sư bình tĩnh:

- Ngộ Không đạo hữu túc trí đa mưu, miệng lưỡi tài tình. Nhưng chốn giang hồ xưa nay hợp tan, tan hợp là sự thường. Năm xưa thập đại môn phái cùng một hàng ngũ bạch đạo, ngày nay đã phân hóa chia làm hai. Ngộ Không đạo hữu lãnh đạo ngũ đại môn phái, mỗi đằng theo một chí hướng, riêng ai lo chuyện nấy. Nay vì bí kíp tốt nhất chúng ta hãy dùng màu sắc võ công xem ai là chủ nhân của pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đó là luật chí công của giang hồ xưa nay.

Ngộ Không thần tăng nổi giận trợn mắt:

- Liễu Phàm đạo hữu định đấu với bần tăng chăng?

Liễu Phàm đại sư gật đầu:

- Đúng vậy! Chỉ còn cách đó chứ chẳng còn cách nào khác hơn được, chẳng hiểu Ngộ Không đạo hữu có khứng chịu hay không?

Ngộ Không thần tăng gật mạnh đầu:

- Được rồi, bần tăng sẽ cùng Liễu Phàm đạo hữu đấu vài chiêu, ai thắng sẽ là chủ nhân pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải không?

- Đúng rồi! Trận đấu này chỉ có bần tăng và Ngộ Không đạo hữu, không có trận thứ hai. Ngộ Không đạo hữu bằng lòng chứ?

Ngộ Không thần tăng hừ lạnh:

- Liễu Phàm đạo hữu muốn đấu với bần tăng hay sao?

Liễu Phàm gật đầu:

- Đúng vậy! Ngoài cách đó ra chẳng còn cách nào khác hơn được, chẳng biết MK đạo hữu có khứng chịu chăng?

Ngộ Không thần tăng hừ một tiếng:

- Được, bần tăng sẽ đấu với Liễu Phàm đạo hữu vài trăm chiêu. Nhưng đạo hữu muốn đấu bằng võ khí hay chưởng pháp?

- Đấu chưởng pháp mới phân định được tài cao thấp. Đấu võ khí chỉ là xảo thuật.

Liễu Phàm nói tiếp:

- Trong lúc bần tăng và Ngộ Không đạo hữu giao đấu, tuyệt đối cấm không cho một ai được dự vào. Ngộ Không đạo hữu bằng lòng chứ?

- Tất nhiên là như vậy rồi, Liễu Phàm đạo hữu chớ nên băn khoăn.

- Còn một điều nữa, trong khi giữa Ngộ Không đạo hữu và bần tăng chưa phân định hơn thua, chư vị đạo hữu hai bên không được xâm phạm Phùng thí chủ.

- Bần tăng thỉnh giáo!

Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư bước tới khoảng cỏ rộng đối diện nhau chừng ba trượng.

Đấy là khoảng cách vừa đúng của các tuyệt đại cao thủ võ lâm khi đấu với nhau.

Ngộ Không thần tăng trụ hình như trái núi, ngọn chưởng cất lên cao bằng ngực quát:

- Liễu Phàm đạo hữu hãy chú ý.

Liễu Phàm đại sư vững như tường thành, ngọn chưởng giơ lên rồi dừng lại.

Song phương cùng vận công lên.

Chiếc áo cà sa của Ngộ Không thần tăng bay phần phật như bị gió tạt.

Hai bên đều đã vận đến mười thành công lực.

Chương 77 - Tranh đoạt pho bí kíp

Bốn mắt của Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư sáng rực, gắn chặt vào nhau.

Ngộ Không thần tăng quát:

- Nhận chiêu!

Ngọn hữu chưởng của lão Chưởng môn nhân từ từ xô tới trước.

Ngộ Không thần tăng xuất chiêu "Bồ Đề Tọa Thiền" tới mười thành công lực.

Bóng chưởng to lớn dị thường như bàn tay Phật bật lên chụp lấy Liễu Phàm đại sư.

Liễu Phàm đại sư quát:

- Lợi hại!

Mồm quát, Liễu Phàm đại sư vừa đẩy ngọn chưởng tới xuất chiêu "Di Lặc Tọa Thiền" với toàn bộ nội lực.

Bóng chưởng khổng lồ màu xám như một vầng mây cất lên đỡ lấy chưởng hình kỳ dị của Ngộ Không thần tăng.

Hai bóng chưởng xáp lại, phát nổ một tiếng tợ trời gầm.

Mặt đất rung chuyển, áp khí phóng vào không trung ào ào quấn lấy nhau như đang hồi giông gió.

Kình lực tạt vào vách núi rào rào, cát bụi đất đá tung bay mù mịt.

Ngộ Không thần tăng vẫn còn đứng yên tại chỗ, mắt sáng như hai ngọn đèn.

Bên kia Liễu Phàm đại sư vẫn trụ hình như tòa thành, chưa thấy hề hấn chi cả.

Chiêu đấu nội lực và cặp giữa Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư ngang nhau, chưa có ai hơn ai kém.

Ngộ Không thần tăng chiếu hai ánh tinh nhãn nhìn Liễu Phàm đại sư khẽ gật đầu.

Liễu Phàm đại sư nhìn trả lại cũng khe khẽ gật đầu một cái.

Song phương có ý tỏ ra thán phục nội lực và chiêu pháp của nhau.

Ngưng đi một lúc, Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư cùng lượt xáp lại cùng lượt xuất chiêu, tức thì trận đấu diễn ra vô cùng ác liệt.

Chưởng kình cao như trái núi, kình phong vùn vụt, áp khí ào ào, đá chạy cát bay như đang hồi giông gió, che lấp cả ánh sáng của vầng trăng đang tỏ rạng.

Bốn lão Chưởng môn nhân Bát Độ thiền sư, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni, Hồng

Diện Tiên Nương và tam vị Chưởng môn nhân ngũ đại môn phái Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng, Tịnh Tâm thần ni chia làm hai phía đứng ngoài mười trượng nhìn vào trận đấu giữa Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư một cách chăm chú, không hề nháy mắt.

Ai nấy đều lo sợ cho đồng đạo của mình thua trận và chết tại đấu trường.

Chỉ có Bạch Mi đạo trưởng hãy còn ngồi vận chân khí chữa trị thương tích vừa trúng nhằm thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch.

Và Phùng Phá Thạch vẫn đứng bất động, gục đầu xuống xem ra nội thương rất trầm trọng.

Qua nửa thời thần, Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư đã đấu trên một trăm hiệp vẫn chưa thấy bên nào chiếm lấy cái thế thượng phong. Nội lực vẫn chiêu pháp song phương bằng nhau, chỉ sợ e cả hai đều ngã gục trên đấu trường.

Thình lình nghe một tiếng huỵch nổi lên. Bảy vị Chưởng môn nhân nghe tiếng động cùng lượt đưa mắt nhìn.

Mọi người nhận ra Phùng Phá Thạch đã nằm bất động trên đám cỏ xanh, có lẽ vì chưởng kình làm chấn động tâm can nên ngã xuống hôn mê.

Quần tăng đồng thanh hô to:

- Tiểu tử đã bất tỉnh.

- Tiểu tử hôn mê rồi.

Quần tăng nhao nhao lên, bây giờ bọn họ chú tâm tới Phùng Phá Thạch, không còn theo dõi trận ác đấu giữa Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư như từ nãy nữa.

Mỗi người đều có một ý định khi trông thấy Phùng Phá Thạch đang nằm hôn mê.

Đột nhiên...

Xẹt...

Tây Môn Sanh Phật thừa lúc quần tăng nhôn nhao bất ngờ lao tới gần Phùng Phá Thạch biến chưởng thành trảo chộp vào mình chàng.

Có tiếng quát to:

- Đứng lại!

Một vị Chưởng môn nhân phóng tới, vỗ một đạo kình nặng vạn cân vào người Tây Môn Sanh Phật.

Người đó chính là Vô Ngã hòa thượng. Vừa thấy Tây Môn Sanh Phật lao đi, lão đạo nhân đã phóng theo ngăn cản đối phương lại.

Năm ngọn trảo của Tây Môn Sanh Phật sắp vỗ vào người Phùng Phá Thạch chợt nghe tiếng quát của Vô Ngã hòa thượng và kình khí từ phía sau ào tới, lão kinh hãi lách mình sang vọt ngang một trượng để tránh né.

Đạo kình ào qua rát cả mang tai Tây Môn Sanh Phật, nếu chậm đi một thoáng lão đạo nhân đã mất mạng rồi.

Tây Môn Sanh Phật nổi giận quát to một tiếng xuất chưởng phóng ra một đạo kình nặng vạn cân vào người Vô Ngã hòa thượng.

Vô Ngã hòa thượng quát:

- Hay lắm, bần đạo với Tây Môn đạo hữu thử đấu vài trăm chiêu để phân tài cao thấp.

Mồm quát, Vô Ngã hòa thượng xuất chiêu Hàng Ma chưởng, bóng chưởng âm u to lớn trùm chụp lấy Tây Môn Sanh Phật.

Tây Môn Sanh Phật kêu lên một tiếng quái gở, xuất chiêu “Âm Dương Nhị Cực”, bóng chưởng hai màu chống đỡ.

Một tiếng nổ như sét đánh. Chưởng kình song phương tan rã, áp khí bắn ngược lên không gian.

Liền đó Tây Môn Sanh Phật và Vô Ngã hòa thượng tiếp đấu, song phương quyết hạ lẫn nhau.

Bát Độ thiền sư, Không Không thần ni phóng vào trận.

Bên này Tịnh Tâm thần ni và Phổ Hiền đạo trưởng cùng lượt nhảy vào vòng chiến.

Bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân chia làm hai cặp hỗn đấu, bất chấp cả lời giao ước giữa Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư vừa rồi.

Liễu Phàm đại sư và Ngộ Không thần tăng ngó thấy nhưng không biết phải làm sao ly khai bọn họ vì trận đấu đang tới hồi khốc liệt, bên nào bị phân tâm là đối phương sẽ lợi dụng cơ hội đánh ngã liền.

Bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân đã lâm trận, còn lại một mình Hồng Diện Tiên Nương.

Vút.

Thừa cơ hội ngàn vàng, Hồng Diện Tiên Nương lao vút tới bên Phùng Phá Thạch biến ngọc chưởng thành ngọc chỉ công vào năm nơi yếu huyệt của chàng.

Ý chừng của tiên nương là điểm huyệt Phùng Phá Thạch rồi kẹp lấy chàng phóng trở ra ngoài, chiếm lấy cái thế thượng phong, bắt buộc hai bên phải ngưng đấu.

Chỉ còn cách Phùng Phá Thạch khoảng một trượng, thình lình Hồng Diện Tiên Nương nghe thấy có luồng kình khí từ bên hông áp tới nặng vạn cân.

Hồng Diện Tiên Nương kinh hãi thu hồi thân thủ, dịch ngang nửa trượng tránh khỏi đạo kình đó.

Tiên nương đưa mắt nhìn lại coi đó là ai?

Bạch Mi đạo trưởng đã đứng sững trước mặt Hồng Diện Tiên Nương.

Lão Chưởng môn nhân Võ Đang vừa viên mãn công phu trông thấy Hồng Diện Tiên Nương phóng tới phía Phùng Phá Thạch liền phóng chưởng ngăn cản.

Hồng Diện Tiên Nương giận dữ:

- Bạch Mi đạo hữu đánh lén như thế xem có được hay không?

Bạch Mi đạo trưởng bình tĩnh:

- Hồng Diện nữ đạo hữu đã vi phạm lời giao ước của Ngộ Không đạo hữu và Liễu Phàm đạo hữu, bắt buộc bần đạo phải tới ngăn cản nữ đạo hữu lại.

Trỏ tay sang hai trận đấu giữa Bát Độ thiền sư, Không Không thần ni và Tây Môn Sanh Phật, Vô Ngã hòa thượng, Hồng Diện Tiên Nương nói:

- Tất cả chư vị đạo hữu đều đã vi phạm, bản tiên nương cũng phải đáp lễ. Bạch Mi đạo hữu đừng ngăn cản ta làm chi vô ích. Hãy nhận chưởng đây!

Hồng Diện Tiên Nương cất ngọn ngọc chưởng lên xuất chiêu “Phiêu Phiêu Hồng Ảnh” với nội lực mười thành.

Bóng chưởng màu hồng kỳ diệu to lớn chụp ngay xuống đầu Bạch Mi đạo trưởng.

Bạch Mi đạo trưởng quát to một tiếng, cất ngọn hữu chưởng lên xuất chiêu “Bạch Vân Du Du” hiện ra đám mây trắng che ngay trên đầu.

Một tiếng nổ trên đầu, hồng ảnh lẫn bạch ảnh xé ra làm ngàn vạn mảnh bay vút lên không trung rồi biến mất.

Bạch Mi đạo trưởng nhìn Hồng Diện Tiên Nương:

- Cách chẳng bao lâu, võ công của đạo hữu tiến triển cao cường, bần tăng sẽ đấu với nữ đạo hữu vài trăm chiêu.

Lập tức song phương sáp lại, ác chiến liền diễn ra giữa cặp nam nữ Chưởng môn nhân Hằng Sơn và Võ Đang.

Bên kia trận đấu giữa Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư đã lên đến trên hai trăm hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Hai trận gần đó giữa Không Không thần ni, Bát Độ thiền sư, Tây Môn Sanh Phật, Vô Ngã hòa thượng hãy còn trong cái thế quân bình.

Hai nhóm ngũ đại môn phái ly khai trong thập đại môn phái đánh nhau chỉ vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, nhưng bọn họ có biết đâu Phùng Phá Thạch không có bí kíp đó trong mình.

Bỗng...

Phùng Phá Thạch đứng lên, đảo mắt nhìn vào bốn trận đấu giữa tám vị nam nữ Chưởng môn nhân.

Chàng nghĩ thật nhanh:

- Đây là cơ hội ngàn năm, ta không thừa lúc bọn ác đạo đánh nhau sanh tử mà đào thoát chứ

còn chờ cơ hội nào khác nữa.

Phùng Phá Thạch liền thi triển khinh công “Thần Mã Đăng Vân” bắn vút lên cao ba trượng, vượt ngang qua quần tăng đang hỗn chiến tới con hùng mã, vạch nửa vòng rồi đáp xuống ngồi trên lưng nó.

Chàng giật mạnh sợi dây cương mấy cái.

Con hùng mã hí lên một tiếng, cất bốn vó chạy nhanh như làn khỏi tỏa.

Chương 78 - Hai lần gặp kỳ duyên

Tiếng hí của con hùng mã khiến cho mười vị Chưởng môn nhân ngưng lại trận đấu.

Tất cả ánh mắt nhìn về phía con hùng mã chở Phùng Phá Thạch chạy như một mũi tên rời khỏi cung.

Ngộ Không thần tăng quát:

- Đuổi theo mau!

Bảy vị nam nữ Chưởng môn nhân đồng quát:

- Đừng cho gã chạy thoát!

Rào... rào... rào...

Vèo... vèo... vèo...

Mười vị nam nữ Chưởng môn nhân cùng lượt trổ khinh công thần tốc đuổi theo người ngựa Phùng Phá Thạch đã cách xa ngoài hai trăm trượng.

Bọn họ đều là những đại tuyệt thủ, công lực cao thâm vô lượng, khinh công như sấm chớp.

Đang thúc ngựa chạy phía trước, nghe có nhiều tiếng gió khinh công ào ào, Phùng Phá Thạch ngoảnh lại nhìn.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh hãi khi trông thấy khinh công của bọn Chưởng môn nhân Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư tốc lực không kém gì con hùng mã của chàng.

Chàng nhủ thầm:

- "Nếu ta bị bắt trận này, hậu quả sẽ không biết sao đo lường nổi. Ta hãy thúc ngựa chạy nhanh hơn."

Phùng Phá Thạch giật mạnh sợi dây cương, thúc con hùng mã lồng lên, cất bốn vó chạy nhanh như biến.

Phía sau lưng mười vị nam nữ Chưởng môn nhân vẫn rượt theo ào ào như trận giông bão.

Người ngựa Phùng Phá Thạch chạy hơn ba mươi dặm thình lình nghe phía trước mặt có nhiều tiếng vó ngựa dồn dập đưa tới.

Tiếng vó ngựa có tới vài chục kỵ mã.

Nghĩ ngay đó là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo, Phùng Phá Thạch kinh hãi thầm.

Trước sau đều có kẻ thù, quả là nơi đây chàng đã rơi vào tuyệt lộ.

Bây giờ chàng không thể nào quay trở lại được nữa rồi vì mười bị nam nữ Chưởng môn nhân

đang đuổi gấp tới, trong mình chàng nội thương chưa lành hẳn, không thể nào giao đấu với bọn người đông đảo kia được.

Vừa rồi chàng đã dùng xảo kế, vờ ngã ra đợi khi mười vị nam nữ Chưởng môn nhân lâm trận, không chú ý, chàng phóng người dậy, lên ngựa đào thoát.

Nháy mắt, dưới bóng trăng khuya đã thấy một đoàn kỵ mã ngoài hai mươi con tuấn mã đang vùn vụt phi tới trước mặt Phùng Phá Thạch.

Phía sau lưng chàng mười vị nam nữ Chưởng môn nhân đã tới gần bên lưng.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh hãi, chẳng chút nghỉ ngơi thúc con hùng mã phóng lên ngọn núi cao.

Mười vị nam nữ Chưởng môn nhân trông thấy Phùng Phá Thạch chạy lên núi, đồng thanh quát to:

- Rượt theo gã!

- Bắt gã lại!

Mười vị nam nữ Chưởng môn nhân vừa quát vừa phi thân lên núi gấp rút đuổi theo Phùng Phá Thạch.

Bọn nam nữ đạo nhân quyết tâm phải bắt chàng cho bằng được.

Phùng Phá Thạch cho hùng mã vượt lên đỉnh núi, chạy xuống thung lũng lại sang ngọn núi khác.

Phía sau mười vị nàng nữ Chưởng môn nhân vẫn bám theo sát sạt người ngựa của Phùng Phá Thạch chừng năm mươi trượng.

Đồng thời đoàn cao thủ kỵ mã kia vừa tới, bỏ ngựa phi thân rượt theo Phùng Phá Thạch.

Người ngựa Phùng Phá Thạch vượt hết bốn ngọn núi, lúc này vầng trăng đã xế qua.

Bỗng phía trước mặt Phùng Phá Thạch hiện ra một cái vực lớn, hai bên vách núi đứng thẳng cao ngất trời, không có lối thoát nào khác ngoài cách nhảy qua.

Phùng Phá Thạch phi ngựa tới gần nhìn từ bờ vực bên này đến phía bên kia có ngoài một trăm trượng, không có loại khinh công hay con tuấn mã nào nhảy qua khỏi.

Phùng Phá Thạch dừng con hùng mã lại gần bờ vực đảo mắt tìm con đường vượt qua phía bên kia tẩu thoát.

Vách núi dựng đứng cao hàng ngàn trượng, loại khỉ vượn khó leo, quả đây là tuyệt lộ của chàng.

Phùng Phá Thạch than thầm:

- Hỡi ơi! Có phải đây là tuyệt lộ của ta chăng?

Phía sau mười vị nam nữ Chưởng môn nhân đã tới gần, chỉ còn cách vài mươi trượng.

Ngộ Không thần tăng quát lớn:

- Đứng lại!

Liễu Phàm đại sư quát tiếp:

- Phùng thí chủ hãy đứng lại! Đừng liều lĩnh chết oan!

Quả nhiên nơi đây đã là tuyệt lộ, không còn cách nào tẩu thoát được nữa.

Bất giác Phùng Phá Thạch vỗ vào đầu con hùng mã nói lớn:

- Hùng mã, ngươi cứ nhảy qua đi. Ta và ngươi cùng chết dưới vực này.

Con hùng mã là con linh mã như nghe được tiếng người. Nó hí lên một tiếng rồi cất bốn vó phóng qua vực thẳm.

Ào...

Trận gió mạnh đập chát vào tai Phùng Phá Thạch khiến chàng phải ôm ghì vào cổ con hùng mã.

Tiếng gió lặng đi, con hùng mã đã đứng bên kia bờ vực.

Phùng Phá Thạch vô cùng hoan hỉ, không ngờ con hùng mã phóng qua được cái vực lớn như vậy.

Chàng vỗ vào đầu nói:

- Hùng mã, ta tạ ơn ngươi đó.

Mười vị nam nữ Chưởng môn nhân tới bờ vực dừng lại, nhìn qua Phùng Phá Thạch.

Quần tăng sửng sốt không ngờ con ngựa của Phùng Phá Thạch lại có thể nhảy ngang qua cái vực đến trên một trăm trượng như vậy.

Bọn họ chỉ còn biết trố mắt nhìn người ngựa của Phùng Phá Thạch chứ không biết phải làm sao vượt qua vực đuổi bắt chàng.

Phùng Phá Thạch nhìn mười vị nam nữ Chưởng môn nhân cất giọng căm thù:

- Các ngươi chỉ vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đã bức ta vào tử địa. Món nợ máu này ngày sau ta sẽ đòi lại ở các ngươi.

Dứt câu Phùng Phá Thạch thúc ngựa chạy nhanh theo con sơn đạo quanh co dẫn vào dãy núi, phút chốc biến dạng giữa trời khuya tịch mịch.

Mười vị Chưởng môn nhân chỉ còn biết lấy mắt nhìn theo người ngựa của Phùng Phá Thạch cho tới khi hút dạng, thở than tiếc rẽ không chiếm được pho bí kíp rồi lần lượt kéo nhau trở ra ngoài quan đạo.

Thoát khỏi tử thần do tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của mười vị Chưởng môn nhân, Phùng Phá Thạch thúc ngựa chạy theo con sơn đạo khúc khuỷu quanh co

dẫn sâu vào dãy núi trùng trùng điệp điệp, không dám ngừng nghỉ dù nội thương rất trầm trọng.

Con ngựa đúng là loài linh mã, dường như hiểu ý chủ nhân đang lâm nguy, khỏi cần cương nó cũng tự tìm đường phi nhanh như gió lốc.

Phùng Phá Thạch gần kiệt sức nằm nép trên lưng con tuấn mã, mặc cho nó chạy, không cầm nổi sợi dây cương nữa.

Đến chừng con hùng mã dừng lại, Phùng Phá Thạch ngẩng đầu lên thấy người ngựa đang đứng bên bờ suối.

Phùng Phá Thạch leo xuống lưng ngựa, thấy cổ họng khô khát liền xuống dòng suối vốc nước uống.

Uống mấy ngụm nước suối vào chàng nghe trong lòng nhẹ nhõm một phần.

Phùng Phá Thạch ngồi trên lớp lá nghỉ ngơi một lúc lấy linh đan ra uống rồi nhắm mắt vận chân khí chữa trị nội thương.

Rừng già trầm mặc, gió đêm thổi vì vèo khua động lá cành xào xạc. Vầng trăng xế bóng lọt xuống bờ suối, soi cảnh vật cây cỏ mơ màng.

Một thời thần trôi qua, Phùng Phá Thạch đã viên mãn công phu, nội thương đã lành hẳn.

Chàng nhìn qua thấy con hùng mã đang gặm cỏ, thỉnh thoảng thở phì một tiếng.

Hình như nó cũng đã mỏi mệt trên đường đào thoát khỏi đám quần tăng đạo hồi hôm qua.

Phùng Phá Thạch vô cùng cảm khái nhủ thầm:

- "Con ngựa này đúng là con linh mã. Nó biết ta lâm nạn nên mới gắng sức nhảy qua vực, bằng không ta đã bị bọn ác đạo kia giết hoặc bắt sống đi rồi."

Nhìn sang bên cạnh là dãy núi điệp trùng, phía này là cánh rừng già, Phùng Phá Thạch đã hiểu ngay con hùng mã đã đưa chàng ra khỏi vùng nguy hiểm.

Chàng lại nhủ thầm:

- "Có lẽ bọn ác đạo kia giờ này hiện còn đi lùng soát ta trong dãy núi, ta không nên lộ diện trong lúc này sẽ gặp tai họa. Ta hãy ở bên bờ suối này chờ đến sáng tìm đường ra quan đạo tới lầu hồng của Thương muội lánh mặt một thời gian, sau đó mới lên đường đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục để luyện hai tuyệt chiêu rồi mới trở lại giang hồ rửa hận".

Phùng Phá Thạch ngồi yên trầm tư nghỉ ngơi.

Nhớ tới cái chết của Triệu Phi Tần, Phùng Phá Thạch rơi nước mắt:

- Mẹ ơi! Từ lâu rồi con đi tìm mẹ những mong có ngày sẽ được tao phùng. Ngờ đâu khi vừa gặp lại mẹ đã hóa ra người thiên cổ, con rất đau lòng...

Rồi chàng nắm chặt bàn tay lại trợn mắt hét:

- Diêm Vương lão quỷ, ta thề băm thây ngươi ra làm trăm ngàn mảnh báo thù cho mẹ.

Chợt nhớ lại chiếc áo của Triệu Phi Tần, Phùng Phá Thạch bước đến con hùng mã lục trong túi hành trang lấy món vật ra.

Chàng trở lại ngồi xuống bờ suối đưa chiếc áo rách còn dính máu khô của Triệu Phi Tần lên nhìn.

Lòng cảm khái, Phùng Phá Thạch lại rơi nước mắt, thở than:

- Mẹ ơi! Mẹ chết đi để lại cho con kỷ vật này đây.

Chàng ôm chiếc áo rách của Triệu Phi Tần gục đầu, nước mắt trào tuôn.

Từ bấy lâu nay mỗi khi nhớ mẹ, chàng thường lấy chiếc áo rách ra nhìn rồi gục đầu vào khóc.

Trước đấy chàng nhìn chiếc áo khóc cho sự nhớ thương, nhưng nay chàng khóc trong cảnh mẫu tử vĩnh biệt nghìn trùng.

Bỗng Phùng Phá Thạch phát giác ra trong chiếc áo của mẹ có một món vật gì hơi cồm cộm.

Chàng ngẩn mặt lên, đưa chiếc áo lên nhìn kỹ.

Nhận ra chỗ lai áo có vật cộm, Phùng Phá Thạch tháo ra nhìn thấy đó là một mảnh da thú thật mỏng đã khô.

Chàng lấy mảnh da thú đưa lên nhìn, qua ánh trăng tà chàng nhận ra đó là mảnh da thỏ đã được ép khô.

Phùng Phá Thạch vạch mảnh da ra, trong đó có một vật bằng hai đốt ngón tay.

Cầm món vật đưa lên dưới ánh trăng chàng nhìn kỹ bỗng bật kêu:

- Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục!

Quả vậy, món vật chính là pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nằm trong chiếc áo của Triệu Phi Tần chàng cất giữ bấy lâu nay mà chẳng hề hay biết.

Phùng Phá Thạch đã cất chiếc áo từ lúc chàng và Triệu Phi Tần chạy tới ngọn núi và bị Diêm Vương Tôn Giả đánh chàng rơi xuống chân núi.

Ngồi yên một lúc trấn áp cơn xúc động mạnh, Phùng Phá Thạch mở pho bí kíp ra xem.

Dưới ánh trăng tà chàng nhận ra ngay trang đầu có dòng chữ chi chít:

“Càn Khôn Điên Đảo, Hải Nộ Triều Âm”.

Phía dưới có câu chú giải chiêu “Càn Khôn Điên Đảo” thuộc cang dương, chiêu “Hải Nộ Triều Âm” thuộc âm nhu, hai thái cực khác nhau. Khi sử dụng tùy theo chiêu thức cương hay nhu của địch thủ mà xuất chiêu.

Lật sang trang thứ hai, Phùng Phá Thạch nhìn có mấy dòng chữ chi chít, cho thấy người luyện hai chiêu thức này phải có từ một trăm tới trên một trăm năm nội lực. Nếu không đang khi luyện, thân xác sẽ nổ tung thành cát bụi.

Lật sang trang thứ ba, chỉ cách bồi nguyên dương khí trước khi luyện hai chiêu “Càn Khôn Điên Đảo” và “Hải Nộ Triều Âm”.

Trang thứ tư có hai câu khẩu quyết của hai chiêu và chỉ phương cách tập luyện rất tỉ mỉ.

Đọc xong pho bí kíp, Phùng Phá Thạch hoan hỉ hét lên:

- Mẹ ơi, con trả thù cho mẹ được rồi.

Chàng đứng lên cất chiếc áo vào túi hành trang và cất pho bí kíp vào lòng, ngồi chờ sáng.

Chương 79 - Thiên la địa võng

Một thớt ngựa hồng trên lưng chở một gã thiếu niên mặt mũi đen sì dừng lại trước cửa khách điếm Tứ Phương.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì vừa leo xuống lưng ngựa thì một tên tiểu nhị từ trong chạy ra.

Tên tiểu nhị nhìn gã thiếu niên mặt mũi đen sì cười hì hì:

- Xú công tử thuê phòng phải không? Khách điếm Tứ Phương có rất nhiều phòng sang trọng, xú công tử muốn thuê phòng ở dưới hay trên lầu?

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nở một nụ cười thần bí khi nghe tên tiểu nhị gọi mình là xú công tử.

Nhưng gã vẫn nhẹ nhàng:

- Hãy dắt con ngựa của ta vào chuồng, rồi dọn một căn phòng trên lầu cho ta nghỉ ngơi.

Gã móc lấy một nén vàng dúi vào tay tên tiểu nhị.

Nhìn nén vàng tên tiểu nhị nhảy cẫng lên rối rít nói:

- Xú công tử mặt mũi đen sì mà tấm lòng khá là hào hoa. Tiểu nhân vô cùng cảm kích, công tử chờ tiểu nhân dắt con ngựa vào tàu rồi sẽ đưa công tử lên phòng.

Tên tiểu nhị lăng xăng dắt con hồng mã vào trong chuồng rồi trở lại đưa gã thiếu niên mặt mũi đen sì lên lầu.

Tới một căn phòng thoáng mát, tên tiểu nhị mở cửa phòng nhìn gã thiếu niên mặt mũi đen sì cười hì hì:

- Đây là căn phòng sang nhất dành cho khách thượng lưu. Xú công tử hãy vào nghỉ ngơi.

Nói dứt tên tiểu nhị chạy xuống lầu.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì bước vào phòng, thay đổi y phục rồi trở ra ngoài đưa mắt quan sát tìm thực quán.

Trông thấy phía bên đường có một tửu quán lớn, gã thiếu niên mặt mũi đen sì lẩm bẩm:

- “Ta hãy tới tửu điếm đó ăn uống rồi sẽ trở lên phòng nghỉ qua đêm, sáng sớm sẽ lên đường.”

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì tới tửu quán bước vào, nhận ra có rất nhiều người vận võ phục đủ màu, đang ăn uống cười nói ồn ào náo nhiệt.

Gã chọn chiếc bàn nhỏ phía trong ngồi xuống vẫy tay sang tên tửu bảo đứng gần đó.

- Ngươi hãy đem ra đây cho ta hai cân thịt nướng và một vò mỹ tửu, nhanh lên.

Tên tửu bảo vâng dạ rồi chạy đi, chẳng bao lâu đã bưng ra cái mâm trong đó có hai cân thịt rừng nướng chín bay mùi thơm phức và một vò rượu.

Tên tửu bảo đặt thức ăn lên bàn rồi trở lui.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì ngồi ăn uống một mình, ánh mắt trầm tư hình như đang nghĩ ngợi một điều gì đó quan trọng.

Chợt nghe bàn bên cạnh tên đại hán áo xám nói với tên đại hán áo đen:

- Dương ca ca có nghe cái tin gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch vừa lọt lưới bao vây của thập đại môn phái hay chưa?

Tên áo đen đáp:

Đã nghe cái tin này từ mấy ngày qua. Hiện nay thì mười vị Chưởng môn nhân vẫn còn ráo riết truy lùng gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch và bọn cao thủ hắc, bạch đang bủa lưới thiên la địa võng, quyết bắt cho bằng được gã để chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Tên đại hán áo xám tắc lưỡi:

- Thật là khủng khiếp, chỉ vì pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mà giang hồ đại loạn. Đệ còn nghe nói lão Xích Phát Đại Ma Tôn dốc hết cao thủ giáo đồ Thần Đạo giáo bủa lưới khắp mọi nơi tìm bắt gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Không hiểu rồi gã có thoát thân nổi hay không?

Tên đại hán áo đen lo ngại:

- Nếu thập đại môn phái và Thần Đạo giáo không bắt được gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, đợi gã luyện thành hai chiêu vô địch trong pho Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, chắc chắn giữa gã và quần hùng hắc, bạch còn diễn ra những trận đại lưu huyết, hơn cả lão đại kỳ nhân Cửu Trùng Thiên Tôn năm xưa đã đấu với mấy ngàn cao thủ. Có thể nói võ lâm sắp tới hồi mạt vận chứ chẳng không đâu.

Ánh mắt của gã thiếu niên mặt mũi đen sì lay chuyển, hình như gã rất xúc động khi nghe hai tên đại hán tiết lộ với nhau về chuyện thập đại môn phái và Xích Phát Đại Ma Tôn bủa lưới khắp mọi nơi để bao vây, lùng bắt gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Lại nghe tên đại hán áo xám thở than:

- Chốn giang hồ ngày nay quá nhiễu nhương, chánh tà lẫn lộn, không biết đâu mà đo lường. Như thập đại môn phái là những kẻ xuất gia đầu Phật, không lo niệm kinh Phật cho chóng thành chánh quả lại còn vướng mắc chuyện hồng trần, năm xưa đã từng tham dự vào trận tàn sát Phùng Sơn bảo, vay nợ máu cùng gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch nên vì thù hận, gã giết Thiên Ấn đạo sư đó là luật nhân quả, rồi đây nếu gã luyện được hai chiêu trong Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, có lẽ thất đại môn phái khó tránh khỏi nạn diệt vong. Tất cả cũng chỉ vì lòng tham lam dục vọng mà ra.

Tên đại hán thở dài:

- Gã Huyết Hận thư sinh báo thù cho Phùng đại hiệp là đúng, theo luật vay trả của võ lâm,

nhưng gã đã lạm sát, giết sạch chúng môn đồ Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội chỉ sợ gã đắc tội với trời đất, không khỏi gáng lấy cái hậu quả diệt vong.

Tới đây hai tên đại hán vội im đi vì trông thấy một vị đạo nhân và một ả mỹ nhân tuyệt sắc từ ngoài bước vào tửu điếm.

Vị đạo nhân và ả nữ nhân tuyệt sắc chọn một cái bàn ngồi xuống, gọi rượu thịt ra ăn uống với nhau.

Tên đại hán áo đen hỏi khẽ:

- Đương huynh, chẳng hiểu lão đạo nhân Thần Phong đạo trưởng đi chung với ả mỹ nhân nào mà dâm dật như vậy.

Ten đại hán áo xám đáp:

- Ả mỹ nhân tuyệt sắc chính là Thạch Cơ Cơ, nữ đồ đệ của yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi. Huynh chưa gặp ả một lần nào sao?

- Từ trước đến nay đệ chưa gặp ả một lần nào cả. Nhưng tại sao lão đạo nhân Thần Phong đạo trưởng đã tu hành lại còn ăn thịt uống rượu, chẳng lẽ lão đã ăn mặn hay sao?

Tên đại hán áo xám tỏ ra thành thạo:

- Đại huynh chưa hiểu ư? Chốn giang hồ ngày nay chuyện tu hành khoác áo cà sa là tấm bình phong che đậy bên ngoài để bọn đạo nhân hành động mờ ám bên trong cho dễ dàng. Lão đạo nhân Thần Phong đạo trưởng này cũng vậy. Đại huynh có thấy kẻ đã tu hành lại còn ăn thịt thì dục vọng vẫn còn, có lẽ lão với ả Thạch Cơ Cơ kia đã có ái ân với nhau rồi.

Đến đây gã thiếu niên mặt mũi đen sì trông thấy Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ sát lại gần bên nhau thì thầm chuyện gì đó, gã bỏ chuyện hai tên đại hán vận thính lực tinh vi nghe ngóng về chiếc bàn kia.

Giọng nói của Thần Phong đạo trưởng khẽ như ruồi muỗi:

- Thạch muội, kể từ đêm phó hội Ngũ Lý bình không được gặp muội huynh nhớ muội vô cùng. Đêm nay bỗng gặp muội ở thị trấn này muội hãy cùng huynh thức trọn đêm nay cho phỉ chí bình sinh.

Thạch Cơ Cơ lả lơi:

- Lão huynh lúc nào cũng vậy, cứ gặp muội là nằng nặc đòi cho được ái ân. Được rồi, đêm nay muội sẽ cho huynh tận hưởng phút giây thần tiên cực lạc.

Ả hỏi:

- Thần Phong lão huynh đi đâu lại tới thị trấn này, có chuyện gì quan trọng hay không?

- Huynh được lệnh của lão Chưởng môn nhân đi tìm gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Còn Thạch muội tới đây có chuyện gì không?

- Muội được lệnh sư mẫu đi tìm tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, dùng kế mỹ nhân bắt

giải về Hồng Loan cung cho sư mẫu hưởng lạc với gã.

- Cung chủ Hồng Loan cung không nói gì với Thạch muội về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hay sao?

- Sư mẫu của muội không nhắc đến chuyện pho bí kíp, chỉ ra lệnh cho muội phải làm thế nào bắt cho được gã Phùng Phá Thạch mang về cho Cung chủ mà thôi...

Thần Phong đạo trưởng hỏi:

- Thạch muội, tại sao Cung chủ không có ý định chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục? Một bí kíp vô tiền khoáng hậu mà tất cả bọn cao thủ hắc, bạch giang hồ đều đang muốn chiếm đoạt.

Thạch Cơ Cơ đáp:

- Sư mẫu của muội sắp tựu thành một loại thần công vô cùng kỳ diệu nên sư mẫu bỏ qua chuyện chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mà sư mẫu chỉ muốn bắt gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch vì bà đã say mê cái gương mặt đẹp mê hồn của gã.

- Cung chủ sắp tựu thành thần công tên gọi là gì?

- Muội nghe sư mẫu nói thần công đó tên là “Ma Ảnh Chiêu Hồn”. Cung chủ luyện chiêu “Ma Ảnh Chiêu Hồn” có phải sử dụng tinh hoa của bọn thiếu niên cường tráng phải không?

Thạch Cơ Cơ gật đầu:

- Đúng rồi! Sư mẫu của muội luyện chiêu “Ma Ảnh Chiêu Hồn” tính đến nay đã gần hai năm rồi. Sư mẫu đã thu hút tinh hoa chân khí của chín mươi bốn gã thiếu niên cường tráng, chỉ còn sáu tên nữa là sư mẫu sẽ thành tựu chiêu thức đó.

Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ nói chuyện tới đây chợt thấy một tăng nhân trung niên bước vào.

Tăng nhân trung niên trao cho Thần Phong đạo trưởng một mảnh giấy rồi quay đi liền.

Thần Phong đạo trưởng đọc mảnh giấy xong day qua Thạch Cơ Cơ nói mau:

- Thạch muội, huynh phải trở về phòng, muội có theo huynh hay không?

Thạch Cơ Cơ gật đầu:

- Muội vừa tới thị trấn này, chưa thuê phòng. Muội sẽ ở chung phòng với Thần Phong lão huynh đêm nay.

Thần Phong đạo trưởng gọi tên tửu bảo trả tiền rồi cùng Thạch Cơ Cơ rời khỏi bàn hấp tấp bước ra khỏi quán.

Chờ cho Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ hút dạng bên ngoài, gã thiếu niên mặt mũi đen sì vẫy tay gọi tên tửu bảo trả tiền rượu thịt, ra khỏi quán nhanh lẹ bước theo sau.

Chương 80 - Cảnh tượng dâm ô

Thần Phong đạo trưởng mở cánh cửa phòng ra, choàng tay qua lưng dìu Thạch Cơ Cơ vào phòng.

Lão đạo nhân đóng chặt cánh cửa phòng lại, bế xốc Thạch Cơ Cơ tới chiếc giường trải nhung xanh, đặt ả nằm ngửa ra.

Thần Phong đạo trưởng nhìn lướt qua thân hình khêu gợi của ả, cười đắc chí:

- Thạch muội, đêm nay lão huynh sẽ đưa muội lên cực lạc thần tiên. Trọn đời muội không bao giờ quên huynh được.

Lão đạo nhân cúi xuống thân ngọc Thạch Cơ Cơ.

Thần Phong đạo trưởng thưởng thức mùi vị hương tình một cách say mê đắm đuối.

Một lúc thật lâu, Thần Phong đạo trưởng ngẩng lên với tay mở cánh động đào.

Một pho tuyết ngọc lồ lộ hiện ra, lão đạo nhân trố to hai mắt nhìn chết sững.

Lão nuốt đánh ực trong cổ họng một cái, từ từ trút bộ đạo y trần truồng như nhộng.

Thần Phong đạo trưởng bước lên giường vồ lấy thân tuyết ngọc của Thạch Cơ Cơ.

Phút chốc Thạch Cơ Cơ lạc vào thế giới chơi vơi, thân ngọc run rẩy theo từng nhịp sóng, khẽ rên ri rỉ.

Đôi mắt Thạch Cơ Cơ mơ màng lên cõi cực lạc thần tiên.

Thần Phong đạo trưởng cười khoái trá:

- Thạch muội, đêm nay chúng ta tận hưởng lạc thú thần tiên cho huynh được phỉ chí bình sinh.

Thạch Cơ Cơ đã đắm chìm vào bến mê, đôi mắt khép lại không có đáp lời...

Chợt...

- Phỉ chí bình sinh... ha ha ha... ha ha ha... ha ha ha...

Giọng cười chát chúa bên tai khiến cho Thần Phong đạo trưởng giật mình nhỏm ngay dậy.

Lão đạo nhân quay lại nhìn xem là ai mà lại lọt vào phòng giữa lúc lão và Thạch Cơ Cơ đang hưởng phút giây thần tiên.

Trước mắt Thần Phong đạo trưởng một gã thiếu niên mặt mũi cực kỳ tuấn mỹ đứng sững từ bao giờ mà lão chẳng hề hay biết.

Nhận rõ gương mặt gã thiếu niên, Thần Phong đạo trưởng kêu lên:

- Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch!

Quả vậy, có khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ kia không ai khác hơn là Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Đúng không sai, tiểu gia là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đây.

Nghe nói đến Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, Thạch Cơ Cơ giật mình tỉnh giấc vu sơn, mở bừng đôi mắt.

Vừa nhận ra gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch, Thạch Cơ Cơ kêu lên:

- Phùng Phá Thạch!

Ả toan xô Thần Phong đạo trưởng để ngồi lên nhưng Phùng Phá Thạch đã hét:

- Nằm yên đó cho ta, hai ngươi không được cử động.

Soạt!

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang cầm chắc trong tay Phùng Phá Thạch, ánh mắt sáng rực lửa căm thù nhìn thẳng vào mặt Thần Phong đạo trưởng.

Trông thấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm, Thần Phong đạo trưởng rất đỗi kinh hoàng không dám cử động vì lão đã hiểu rõ sự lợi hại của quái kiếm và công lực của Phùng Phá Thạch cao thâm đến quỷ thần vô lượng.

Mấy lần giao đấu với chàng, Thần Phong đạo trưởng biết rõ điều đó.

Thạch Cơ Cơ khiếp đảm nằm im mở tròn đôi mắt nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm tay Phùng Phá Thạch.

Ả quên đi cả chuyện Thần Phong đạo trưởng vẫn còn nguyên trạng trên thân ngọc của mình.

Thần Phong đạo trưởng cất giọng run run:

- Phùng Phá Thạch, ngươi định làm gì đó?

Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm như chuẩn bị xuất chiêu nếu Thần Phong đạo trưởng động đậy.

Chàng lạnh băng:

- Lão đạo ngốc, ngươi chưa biết ta định làm gì ư? Trước mắt ngươi hãy nghe ta kể tội.

Phùng Phá Thạch nói rõ từng tiếng một:

Năm xưa ngươi cùng các lão ác đạo Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Thiên Ấn đạo sư, Diệu Tịnh sư thái cùng các bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội vâng lệnh lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn kéo chúng môn đồ Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Côn Luân tới đánh phá Phùng Sơn bảo, tàn sát trên bảy mươi thuộc hạ, giết chết phụ thân ta. Tội ác của bọn ngươi chồng chất tày non...

Dừng lại, Phùng Phá Thạch nghiến răng tiếp:

- Ngày nay các ngươi Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Thiên Ẩn đạo sư bức tử ta trong đêm phó hội tại Ngũ Lý bình, hiện đang bủa vây rình rập theo dõi ta ở khắp mọi nơi để thừa cơ sát hại, thù sâu hơn biển. Bây giờ ta phải lấy máu ngươi đền hai cái tội bằng trời đó, kế đó ta sẽ giết luôn lão ác đạo Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và bọn lão đại ác ma rửa sạch oán thù.

Bỗng Thần Phong đạo trưởng cử động toan phóng người lên.

Nhưng Phùng Phá Thạch đã hét:

- Ngồi yên đó!

Cùng trong lúc hét, tả chưởng của Phùng Phá Thạch biến thành năm đạo chỉ sắc bén bắn vào người Thần Phong đạo trưởng luôn cả Thạch Cơ Cơ.

Bịch... bịch...

Hứ... hứ...

Bịch... bịch...

Hự... hự...

Thần Phong đạo trưởng bất động trong tư thế ngồi trên thân ngọc của Thạch Cơ Cơ.

Thạch Cơ Cơ cũng bất động trong tư thế nằm ngửa vô cùng kỳ quái.

Nhìn Thần Phong đạo trưởng bằng ánh mắt khinh bỉ, Phùng Phá Thạch nói:

- Tiểu gia muốn ngươi chết trên thân mình của Thạch Cơ Cơ, ngươi có biết tại sao không?

Tuy toàn thân đã bị Phùng Phá Thạch điểm huyệt bất động nhưng khẩu huyệt còn khai thông, Thần Phong đạo trưởng cất giọng run run:

- Tại sao?

Phùng Phá Thạch khỉnh giọng:

- Tại từ lâu các ngươi mệnh danh là kẻ xuất gia đầu Phật, tu hành chánh đạo, nghĩa khí ngất trời nhưng sự thực các ngươi chỉ là những tên dâm tặc, ác đạo, hành vi đê tiện bại hoại. Ngươi chết như thế để cho mọi người thấy cái thân xác trần tục của ngươi. Từ đấy bọn giang hồ sẽ phỉ nhổ, sỉ vả các ngươi và các ngươi không còn dám khoe khoang khoác lác mình vẫn là chánh đạo võ lâm nữa.

Thần Phong đạo trưởng kinh hoàng quát:

- Phùng Phá Thạch...

Nhưng hai làn huyết quang đã chớp tới làm tắc nghẹn tiếng nói của Thần Phong đạo trưởng.

Hự... hự...

Thần Phong đạo trưởng kêu lên nửa tiếng uất nghẹn gục xuống thân ngọc của Thạch Cơ Cơ.

Thạch Cơ Cơ rùng mình lên một cái, rồi im đi, hai mắt nhắm lại hồn lìa khỏi xác.

Nơi cổ họng của Thần Phong đạo trưởng lẫn Thạch Cơ Cơ hai vòi máu bắn ra lênh láng trên tấm nhung xanh.

Phùng Phá Thạch nhìn hai cái tử thi chồng lên nhau, khẽ hừ một tiếng mở cánh cửa phòng biến dạng trong màn đêm.

o O o

Tên tiểu nhị cầm chiếc đèn còn ánh sáng lờ mờ dẫn Vô Lượng thiền sư lên phòng Thần Phong đạo trưởng.

Đến nơi tiểu nhị dừng lại trỏ vào phòng:

- Bạch đại sư, vị đạo trưởng đang ở trong phòng này.

Vô Lượng thiền sư bảo:

- Ngươi hãy bước vào trước, bần tăng theo sau.

Tên tiểu nhị bước vô phòng, bóng tối mịt mùng. Gã tới gần chiếc giường.

Gã cất tiếng gọi:

- Đạo trưởng... đạo trưởng...

Không nghe có tiếng đáp, tên tiểu nhị gọi tiếp:

- Đạo trưởng... đạo trưởng, có vị đại sư đi tìm đạo trưởng.

Im bặt!

Tên tiểu nhị bước tới gần chiếc giường giơ cao chiếc đèn con lên đưa mắt nhìn.

Gã kêu thất thanh:

- Ai giết đạo trưởng...

Tên tiểu nhị lui lại hai bước trợn tròn hai mắt nhìn Thần Phong đạo trưởng đang nằm bất động trên thân ngọc của Thạch Cơ Cơ.

Gã run lập cập...

Vô Lượng thiền sư nhìn Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ trong tư thế ái ân liền biến sắc.

Lão đạo nhân trợn trừng hai mắt, đứng chết lặng không nói được nên lời.

Thật là nhục nhã cho kẻ tu hành trong cảnh tượng dâm ô chán chường này.

Vô Lượng thiền sư đứng bất động.

Phía ngoài có nhiều tiếng chân cập rập tới căn phòng.

Bọn người có tới hàng trăm, trong đó có tới mấy mươi cao thủ hắc, bạch thuê phòng nghe tiếng la quát tỉnh giấc chạy tới.

Bọn họ hét:

- Ai giết ai?

- Ai giết?

Hàng chục cây bạch lạp rọi vào căn phòng.

Mọi người đồng thanh la to:

- Thần Phong đạo trưởng đã chết!

Một cao thủ hét:

- Tại sao đạo trưởng lại chết thế này? Ai giết đạo trưởng?

Hai tên cao thủ bước tới gần giường nhìn vết thương nơi cổ Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ.

Tên cao thủ đứng bên cạnh giường bỗng la hoảng:

- Tiểu huyết hận Phùng Phá Thạch.

Mười mấy tên cao thủ hắc, bạch đổ xô vào nhìn vết thương nơi cổ họng Thần Phong đạo trưởng.

Bọn họ đồng thét:

- Phùng Phá Thạch!

- Thủ phạm là Phùng Phá Thạch.

Tiếng hét của bọn cao thủ hắc, bạch chấn động khắp cả khách điếm Tứ Phương.

Trên ba mươi người từ dưới nghe la quát, chạy ùn ùn lên lầu. Trong đó có bốn tên đạo sĩ trung niên của môn phái Võ Đang.

Vô Lượng thiền sư nhìn bốn tên trung niên đạo sĩ niệm Phật hiệu:

- A di đà phật! Chư vị đạo hữu thành toàn cho Thần Phong đạo trưởng đưa trở về Võ Đang, trình bẩm lại với lão Chưởng môn nhân là chính tên tut Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã giết chết Thần Phong đạo hữu.

Bốn tên trung niên đạo sĩ Võ Đang nhìn Thần Phong đạo trưởng dâm ô thảy đều cau mày.

Bốn gã nhắm mắt, vơ lấy đạo y mặc lại cho Thần Phong đạo trưởng rồi khiêng xuống lầu.

Liền đó hai nữ đồng môn Hồng Loan cung vào tới, Vô Lượng thiền sư nhìn hai ả:

- A di đà phật! Thạch thí chủ đã chết, nhị vị nữ thí chủ hãy thành toàn cho Thạch thí chủ đưa trở

về Hồng Loan cung, bẩm trình lại hung thủ là gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Hai ả nữ đồng môn Hồng Loan cung vâng dạ thu xếp xiêm y cho Thạch Cơ Cơ rồi khiêng ra khỏi cánh cửa phòng.

Lúc bấy giờ tất cả mọi người trong khách điếm Tứ Phương đã tỉnh giấc, tay cầm chiếc đèn chạy lên lầu.

Vô Lượng thiền sư lớn tiếng:

- Thủ phạm Phùng Phá Thạch còn ở lẩn quẩn đâu đây, chư vị hãy chia ra làm nhiều toán để bắt gã.

Mọi người cùng hô lên vang dội, liền đó chia thành nhiều toán cầm đèn chạy đu lục soát tất cả các phòng trọ của khách điếm Tứ Phương.

Đèn đuốc trong ngoài khách điếm Tứ Phương sáng rực, tiếng chân người chạy rầm rập, một lớp lục soát, một lớp đón chặn tất cả các nẻo đường khám xét người qua lại.

o O o

Vô Lượng thiền sư tay cầm cây Cổ ma trượng dẫn đầu tám tên trung niên hòa thượng khám các căn phòng bên cạnh phòng của Thần Phong đạo trưởng.

Các căn phòng này đều mở cửa chờ bọn người đến khám xét, chẳng thấy tung tích thủ phạm.

Vô Lượng thiền sư và tám tên tăng nhân sang phòng thứ tư trông thấy cánh cửa đóng im lìm.

Trong lòng nghi hoặc thủ phạm đang trốn trong căn phòng, Vô Lượng thiền sư bảo tên trung niên hòa thượng đứng bên cạnh:

- Đạo hữu hãy gọi cửa phòng này mau.

Tên trung niên hòa thượng vâng dạ bước tới đưa tay gõ cánh cửa phòng.

Cộp... cộp cộp...

Tên trung niên hòa thượng gõ ba cái vẫn không nghe có tiếng đáp ứng phía trong.

Võ lâm tại sao lại bảo:

- Đạo hữu gõ một lần nữa xem sao.

Tên trung niên hòa thượng lại đưa tay gõ thêm ba tiếng.

Cộp... cộp... cộp...

Im bặt!

Lòng cảm thấy nghi hoặc, Vô Lượng thiền sư ra lệnh:

- Đạo hữu hãy phá cửa mau.

Tên trung niên hòa thượng cất ngọn chưởng vỗ đạo kình nặng như chiếc búa đồng.

Rầm!

Cánh cửa phòng bật mở tung ra.

Trong phòng tối om om như vùng mực loãng.

Bọn trung niên hòa thượng rọi đèn bước vào trong phòng.

Đến chiếc giường gã thiếu niên mặt mũi đen sì nằm ngửa cất tiếng ngáy vang như sấm.

Vô Lượng thiền sư nhìn gã thiếu niên mặt mũi đen sì cất tiếng gọi:

- Tiểu thí chủ thức dậy nghe bần tăng hỏi đây.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì ngủ say như chết, vẫn cất tiếng ngáy vang.

Vô Lượng thiền sư gọi ba bốn lượt vẫn không thấy gã thiếu niên mặt mũi đen sì đáp ứng.

Cốp!

Lão hòa thượng gõ cây Cổ ma trượng vào chân gã thiếu niên mặt mũi đen sì.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì kêu oái một tiếng mở mắt ra ngồi bật dậy.

Gã vừa đưa tay lên dụi mắt vừa mắng:

- Tên bại hoại nào dám phá khuấy giấc ngủ của tiểu gia?

Vô Lượng thiền sư chú mắt nhìn kỹ gương mặt của gã thiếu niên mặt mũi đen sì niệm Phật hiệu:

- A di đà phật! Tiểu thí chủ nghe bần tăng hỏi đây.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nhìn Vô Lượng thiền sư bằng cặp mắt còn say ngủ cất giọng lè nhè sặc nồng mùi rượu:

- Lão đạo muốn hỏi cái gì?

Vô Lượng thiền sư trấn áp:

- Tiểu thí chủ vừa giết người rồi chạy về đây vờ nằm ngủ phải không?

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nhảy phóc xuống giường trợn mắt.

Gã hầm hừ:

- Lão đại hòa thượng nói cái gì? Ta giết ai?

Vô Lượng thiền sư chỉnh sắc:

- Tiểu thí chủ giết một vị đạo trưởng bên kia phòng rồi trở về phòng này.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì hét:

- Lão đại hòa thượng là kẻ xuất gia đầu Phật, không nên vô cớ vu khống người.

Gã hỏi:

- Đại hòa thượng ở chùa nào lại vào đây khám phòng của ta?

Gã khè ra sặc nồng mùi rượu phả vào mặt Vô Lượng thiền sư không một chút kính nể.

Vô Lượng thiền sư hắt hơi một cái, niệm Phật hiệu:

- A di đà phật! Bần tăng là đại cao tăng của chùa Thiếu Lâm có bổn phận lo chuyện an nguy cho giang hồ tới đây thấy có án mạng xảy ra nên phóng đi tìm hung thủ. Tiểu thí chủ chớ có nên ương ngạnh, hồ đồ sẽ đắc tội với Phật môn.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì khỉnh giọng:

- Ta hỏi lão đại hòa thượng một vài câu: khách điếm Tứ Phương này là nơi hồng trần phàm tục, gái lầu xanh luôn luôn có mặt tại đây, vị đạo trưởng nào đó là kẻ tu hành, tại sao lại đến nơi ô uế, làm chuyện bại hoại để bị hung thủ giết đi rồi còn trút lỗi cho ai.

Tin tức này đồn đãi ra chốn giang hồ chư vị hòa thượng trả lời thế nào với thiên hạ?

Lão đại hòa thượng là một cao tăng lẽ nào không hiểu cái đạo lý đó sao?

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì gằn mạnh từng tiếng:

- Huống nữa nơi phàm trần này có quan sở tại, phàm khi có án mạng xảy ra trách nhiệm lùng tìm, khám xét đều thuộc quyền của họ, đâu phải thuộc quyền của chùa Thiếu Lâm mà đại hòa thượng lại xô phá cửa phòng vào đây tra vấn, lại còn dọa dẫm ta. Đại hòa thượng vì quá nóng lòng vì cái chết mờ ám của vị đạo trưởng kia hành động sai lầm, trái với đạo pháp của nhà Phật và trái luôn cả luật pháp của triều đình, chẳng hiểu đại hòa thượng có nghĩ ra cái đạo lý đó chưa.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì dọa khiếp Vô Lượng thiền sư.

Vô Lượng thiền sư sửng sốt trước lời nói chí tình, chí lý của gã thiếu niên mặt mũi đen sì.

Chợt nhớ lại cảnh dâm ô của Thần Phong đạo trưởng, mình trần truồng như nhộng và Thạch Cơ Cơ khỏa thân trong phòng, quần hùng hắc, bạch đều thấy rõ, Vô Lượng thiền sư giật mình tỉnh ngộ, hiểu ngay mình đã sai lầm trong chuyện phá cửa phòng của gã thiếu niên mặt mũi đen sì, tra vấn gã về chuyện bại hoại của Thần Phong đạo trưởng.

Vô Lượng thiền sư tự nhủ:

- "Gã tiểu tử mặt mũi đen sì này hữu lý, nếu chuyện làm bại hoại của Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ đồn đại ra giang hồ, ngũ đại môn phái sẽ mất hết cả thanh danh, thiên hạ sẽ chê khinh, bai biếm, nhẽ đâu còn lãnh đạo được quần hùng hắc, bạch được nữa. Tốt hơn là ta hãy nhân nhượng gã, ngấm ngầm cho môn đồ theo dõi gã, xem gã đích thực là ai, như vậy mới là thượng sách".

Nghĩ ra như vậy, Vô Lượng thiền sư chắp tay trước ngực, cất giọng hết sức từ hòa:

- A di đà phật! Tiểu thí chủ tuổi trẻ mà rất cao minh, quả là hậu sinh khả húy. Bần tăng vô cùng bái phục.

Nói dứt, Vô Lượng thiền sư xá một xá rồi phất cánh tay áo cà sa ra hiệu cho tám tên trung niên hòa thượng lần lượt rời khỏi căn phòng của gã thiếu niên mặt mũi đen sì.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nhìn theo Vô Lượng thiền sư và tám tên trung niên hòa thượng nở một nụ cười thần bí, đóng chặt cánh cửa leo lên giường nằm nghỉ ngơi.

Chương 81 - Lọt trùng vây

Đường quan đạo trăng soi sáng tỏ. Gã thiếu niên mặt mũi đen sì cho con tuấn mã đi chầm chậm, mắt nhìn lên dãy núi trùng trùng điệp điệp.

Cảnh sắc vạn vật mơ hồ dưới ánh trăng khuya.

Trên quan đạo vắng tuyệt bóng người qua lại, gã thiếu niên ngẩng lên nhìn bầu trời trăng sao vằng vặc, vài áng mây trắng lang thang, một bầy quạ bay ngang qua cất tiếng kêu oang oác.

Lòng cảm khái, gã thiếu niên mặt mũi đen sì cất tiếng ngâm nga câu thơ của Tào Tháo trong trận Xích Bích:

Nguyệt minh tinh hy, ô thước nan phi.

Tạm dịch:

Trăng rạng sao thưa, quạ bay về nam.

Bỗng trước mặt gã thiếu niên mặt mũi đen sì bỗng xuất hiện nhiều người đứng trên quan đạo.

Gã lẩm bẩm:

- Bọn yêu ma nào đấy!

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì thúc ngựa chạy tới.

Đến nơi gã dừng con tuấn mã lại, phóng mắt nhìn có tới sáu mươi tên hòa thượng, đạo sĩ dàn hàng ngang quan đạo, tay cầm thiền trượng, trường kiếm, giới đao sáng ngời.

Đứng phía trước quần tăng, đạo sĩ có hai lão tăng, một ni cô. Nhìn kỹ lại đó là Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nhủ thầm:

- “Hai lão ác đạo, ni cô kia định gây chuyện với ta đây”.

Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái bước tới đứng trước đầu ngựa gã thiếu niên mặt mũi đen sì.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nhìn ba vị nam nữ đạo nhân lớn tiếng:

- Chư vị ngăn ta có chuyện gì?

Vô Lượng thiền sư niệm Phật hiệu:

- A di đà phật! Tiểu thí chủ hãy tháo gỡ chiếc mặt nạ ra cho bọn bần tăng biết thí chủ chính là ai?

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì giật mình nhưng liền lấy lại sự bình tĩnh.

Gã hỏi lại:

- Đại sư muốn nói ta là ai?

Vô Lượng thiền sư nhìn thẳng vào mắt gã thiếu niên mặt mũi đen sì:

- Tiểu thí chủ chính là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Tiểu thí chủ hãy tháo bỏ chiếc mặt nạ ra đi, đừng che giấu bọn bần tăng vô ích.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì bình tĩnh:

- Nếu ta đúng thật là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thì chư vị đối phó thế nào?

Ánh mắt Vô Lượng thiền sư chớp rực tinh quang:

- Bọn bần tăng sẽ đưa tiểu thí chủ trở về gặp lão Chưởng môn nhân.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì dằn mạnh từng tiếng:

- Lão đạo nhân hãy nghe ta nói đây. Bọn lão gặp gã Huyết Hận thư sinh là mang lấy đại họa. Nếu quả thật ta là gã chắc chắn các lão và quần tăng chẳng còn một mạng sống trở về chùa. Ta khuyên lão đạo đừng nên gặp gã là hơn.

Vô Lượng thiền sư nổi giận:

- Bần tăng phụng mệnh lão Chưởng môn nhân bắt gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch lẽ nào lại không muốn gặp gã. Tiểu thí chủ đúng là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, hãy mau tháo gỡ chiếc mặt nạ cho rồi!

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì cười ghê rợn:

- Lão đạo đã muốn gặp Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thì hãy xem đây.

Gã đưa tay lên phủi qua một cái.

Dưới vầng trăng sáng tỏ tức thì một bộ mặt tuyệt thế hiện ra.

Quần tăng, đạo sĩ hô to:

- Phùng Phá Thạch.

- Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch.

Quần tăng đạo sĩ hô to một loạt rồi im bặt. Tất cả dồn ánh mắt về phía Phùng Phá Thạch.

Dù Vô Lượng thiền sư đã phát giác gã thiếu niên mặt mũi đen sì là Phùng Phá Thạch hóa trang, nhưng lòng còn nghi ngờ, giờ đã rõ ràng vị Tiểu Huyết Thần khủng bố máu tanh đang xuất hiện trước mặt quần tăng, đạo sĩ lại lo ngại khôn cùng.

Bởi từ trước đến nay mỗi lần gặp Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là máu đổ thịt rơi, tử thi nằm ngổn ngang, la liệt. Đêm nay gặp lại nơi đây chưa có một ai dám đoán trước số mạng mình rồi sẽ ra sao.

Vô Lượng thiền sư niệm Phật hiệu:

- A di đà phật! Bần tăng đoán có sai đâu. Đêm nay Phùng thí chủ giết Thần Phong đạo trưởng rồi chạy trở về phòng, dùng xảo kế phỉnh lừa bọn bần tăng. Nhưng sau đó bần tăng phái người theo dõi, trông thấy chân diện mục của tiểu thí chủ nên đêm nay chờ tiểu thí chủ ở nơi này để đưa thí chủ trở về bản tự cho lão Chưởng môn nhân xử lý.

Phùng Phá Thạch cười khanh khách:

- Ta đã nói với lão đạo nhân rồi, gặp Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch là tất cả các người ở nơi đây chẳng còn một mạng sống trở về chùa, đừng cuồng vọng đưa ta về gặp lão trọc chmn.

Một tiếng kêu ròn, Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ hét:

- Ta không cần nhắc lại tội ác của các ngươi. Đêm nay ta sẽ giết sạch bọn ngươi báo thù cho phụ thân, rồi mai ta sẽ tới chùa giết luôn lão Ngộ Không thần tăng và bọn nam nữ ác đạo để rửa mối hận vừa rồi bức tử ta tại vực thẳm.

Chàng lại hét:

- Niệm chút từ bi đức Phật tổ không muốn sát hại quần tăng vô tội, các ngươi hãy đứng ra ngoài cho ta giết ba tên ác đạo. Nhược bằng ngu ngốc ta sẽ giết sạch không tha.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm rung lên, chùm huyết quang sáng rực chớp tới Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái.

Vô Lượng thiền sư quát lớn:

- Thập bát đại cao tăng xuất trận.

Mồm quát, Vô Lượng thiền sư luôn cả Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái phóng ngược trở về phía sau năm trượng, tránh làn huyết quang vừa chớp tới.

Từ phía sau, mười tám vị đại cao tăng tay cầm thiền trượng nặng ngót hai trăm cân phóng tới rào rào.

Mười tám cây thiền trượng vung lên, tức thì cuồng phòng nổi dậy, kình lực nặng như trái núi đổ ập xuống đầu Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hét:

- Đó chỉ tại các ngươi không muốn sống.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh, ngàn ngàn ánh huyết quang bắn xẹt vào đám quần tăng. Phùng Phá Thạch vừa lại thi triển thân pháp “Di Hình Hoán Ảnh” luồn tuốt vào bóng trượng…

Phập, phập, phập…

Oái… oái… oái…

Bóng trượng huyết quang tắt phụt, song phương cùng lượt lui lại.

Trên mặt đất ba vị cao tăng ngã gục, trước ngực bị mũi kiếm đâm thấu sau lưng, máu phun thành vòi ngập tràn trên đám cỏ xanh.

Mười lăm lão cao tăng kinh hoàng thao lui trở lại trố to mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Bọn tăng nhân không thể nào tưởng tượng nổi kiếm pháp của Phùng Phá Thạch cao thâm đến thế.

Cao tăng của phái Thiếu Lâm đều thuộc hàng cao thủ, công lực đã đạt tới mức thượng thừa. Vậy mà chỉ có một chiêu Tàn Hồn nhị thức đã giết đi ba vị hòa thượng.

Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang nhìn mười lăm cao tăng.

Chàng nghiến răng:

- Bản tiểu gia đã nói trước với các ngươi rồi. Các ngươi ngu xuẩn nghe theo lời lão ác tăng Vô Lượng thiền sư nên ba tên mới chết thảm như thế đó.

Chàng dọa tiếp:

- Các ngươi nên nhớ trong đêm phó hội quần hùng tại sân cỏ Ngũ Lý bình ta đã giết trên hai trăm tên cao thủ, giết luôn lão ác đạo Thiên Ấn đạo sư chỉ cần sử dụng hai chiêu Tàn Hồn nhất thức và Tàn Hồn nhị thức. Giờ ta sẽ xuất chiêu Tàn Hồn tam thức, tất cả các ngươi mười lăm lão sẽ chẳng còn một lão nào sống sót quay trở về chùa đọc kinh sám hối. Khôn hồn hãy tháo lui ra ngoài cho ta giết lão ác đạo Vô Lượng thiền sư và cặp nam nữ ác đạo kia, bằng nghịch mạng đừng có trách ta sao hạ độc thủ không một chút niệm tình.

Phùng Phá Thạch cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm lên chuẩn bị xuất chiêu Tàn Hồn tam thức.

Từ ngày luyện thành ba chiêu kiếm pháp Tàn Hồn tam thức, chưa có lần nào Phùng Phá Thạch xuất chiêu Tàn Hồn tam thức này bởi chàng hiểu nó vô cùng khủng khiếp.

Bây giờ vì lòng thù hận chất chứa ngút trời, chàng bất kể tới hậu quả sau này.

Mười lăm lão cao tăng vốn đã khiếp sợ kiếm pháp thần quái của Phùng Phá Thạch từ đêm phó hội quần hùng Ngũ Lý bình và thanh Tàn Hồn huyết kiếm khủng bố máu tanh, ý muốn tháo lui ra ngoài tránh họa diệt thân, nhưng vì mệnh lệnh của Vô Lượng thiền sư rất nghiêm khắc, không thể nào lùi bước được nene đồng thanh quát to lên, vung thiền trượng, trường kiếm, giới đao phóng tới tấn công Phùng Phá Thạch như vũ bão.

Phùng Phá Thạch sôi giận hét to xuất luôn ba mươi sáu chiêu Tàn Hồn tam thức liên hoàn lao thẳng vào mười lăm lão cao tăng.

Bóng trượng dày đặc, kình khí ào ào, kiếm pháp như chớp giăng, sao xẹt bao trùm cả chu vi ngoài bốn trượng.

Bóng người tới lui loang loáng như dệt cửi. Tiếng quát, tiếng hét, tiếng rú kinh hoàng chấn động khắp cả một vùng núi non trong đêm trường tĩnh mịch.

Đấu trường hỗn loạn một lúc rồi im đi.

Trên mặt đất lại bày thêm năm chiếc thủ cấp, năm cây thịt không đầu nhuộm đầy máu trông qua vô cùng khủng khiếp.

Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái vô cùng khiếp đảm trố mắt nhìn tử thi của tám cao tăng đồng đạo.

Vô Lượng thiền sư lại quát:

- Tử đấu.

Năm mươi sáu tên hòa thượng trung niên lẫn đạo sĩ được lệnh ào ào lao tới đấu trường.

Thiền trượng, giới đao, trường kiếm vung lên tua tủa, đổ ập vào người Phùng Phá Thạch.

Trông thấy quần tăng, đạo sĩ nhất quyết giết cho bằng được mình, Phùng Phá Thạch giận căm gan, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm lên liền xuất chiêu Tàn Hồn tam thức, tả chưởng xuất chiêu “Càng Nguyên Thái Cực” phóng vào quần tăng, đạo sĩ tả xông hữu đột. Thân ảnh của chàng như chiếc bóng u linh chợt ẩn chợt hiện không biết đâu đo lường.

Cái chết thê thảm của mẫu thân Triệu Phi Tần bị Diêm Vương Tôn Giả giết vừa qua đã tạo ra trong tim Phùng Phá Thạch cả một bầu trời thù hận.

Lại vừa rồi lại bị Ngộ Không thần tăng, Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Bạch Mi đạo trưởng, Chưởng môn nhân Võ Đang, Tây Môn Sanh Phật, Chưởng môn nhân Thanh Thành, Phổ Hiền đạo trưởng Chưởng môn nhân Côn Luân, Tịnh Tâm thần ni Chưởng môn nhân Hằng Sơn bức tử tại vực thẳm, nếu không nhờ con hùng mã linh tính, chàng đã tan thây nát cốt dưới đáy vực rồi.

Đêm nay lại bị Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái chỉ vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đón chận, bức tử chàng ở dãy núi này khiến cho Phùng Phá Thạch càng thêm thù oán, thẳng tay chém giết không một chút ngại ngùng.

Trải qua một thời gian ác chiến, đấu trường bỗng ngưng lại.

Trên mặt đất lại có thêm ba mươi mốt tăng nhân, đạo sĩ chết nằm ngổn nagng. Hai mươi lăm tên còn lại tháo lui ra ngoài xa, mặt mày xám nghịt.

Phùng Phá Thạch trỏ mũi thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào mặt Vô Lượng thiền sư.

Chàng trợn mắt tóe lửa căm thù:

- Lão ác tăng, bây giờ bọn ngươi có muốn chạy cũng không kịp nữa rồi. Ta giết bọn trọc này rồi sẽ giết ngươi và hai tên nam nữ đạo nhân kia.

Phùng Phá Thạch rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm toan xuất chiêu, nhưng trước đó Vô Lượng thiền sư đã quát:

- Tất cả tử đấu.

Liền theo tiếng quát của Vô Lượng thiền sư, từ trên những gộp đá hai bên vách núi hàng trăm tăng nhân, đạo sĩ xuất hiện ào ào phi tới đấu trường.

Nhìn kỹ có trên một trăm tên vừa tăng nhân, vừa đạo sĩ tay cầm thiền trượng, trường kiếm, trường đao đồng loạt tấn công Phùng Phá Thạch như mưa bão.

Thì ra Vô Lượng thiền sư đã phái một toán mai phục sẵn hai bên vách núi chờ sau hai trận đấu vừa qua, xuất hiện ào ạt tấn công Phùng Phá Thạch, chủ tâm làm cho chàng tổn hao nhiều chân khí. Cuối cùng lão hòa thượng và Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái mới lâm trận giết chàng một cách dễ dàng.

Hiểu rõ tâm địa thâm độc của Vô Lượng thiền sư, lửa giận trong tim Phùng Phá Thạch cháy phừng phừng. Không nói một nửa lời, Phùng Phá Thạch vừa thi triển thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" ẩn hiện trong vùng tử ảnh của thiền trượng, trường kiếm, trường đao, vừa xuất chiêu Tàn Hồn tam thức ngàn ngàn ánh huyết quang bắn xẹt vào đám quần tăng, đạo sĩ.

Trận đại ác chiến liền diễn ra giữa Phùng Phá Thạch và trên hai trăm tăng nhân, đạo sĩ càng lúc càng thêm khốc liệt.

Trận đấu kéo dài từ lúc trăng lên cao cho tới lúc trăng xế mà vẫn còn tiếp diễn.

Xác chết chồng chất lên nhau, máu nhuộm khắp cả một vùng cỏ xanh trên đấu trường.

Toàn thân Phùng Phá Thạch như con người máu. Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lót đẫm máu, bất cứ ai trông qua cũng đều bạt vía bay hồn. Đấu tới trận thứ ba này nội lực của Phùng Phá Thạch đã hao tổn ba phần chân khí, nhưng vì lòng thù hận chàng nhất định giết sạch kẻ thù, không hề lùi một bước nào.

Trước sau trên đấu trường đã có một trăm mười hai tử thi nằm ngổn ngang la liệt.

Vô Lượng thiền sư chẳng chút động tâm, quát tháo thúc đẩy quần tăng, đạo sĩ tiến tới, lớp này ngã xuống, lớp sau xông lên thay thế, không chừa một lỗ trống để Phùng Phá Thạch thoát thân ra khỏi vòng vây.

Trông chừng Phùng Phá Thạch đã tổn hao nhiều nội lực Vô Lượng thiền sư phất cánh tay áo cà sa quát:

- Nhị vị đạo hữu xuất trận.

Lão đại hòa thượng vung cây Cổ ma trượng nặng gần ba trăm cân lao vào đấu trường.

Pháp Thiền đạo trưởng cầm cây quái đao phóng mình theo phía sau Vô Lượng thiền sư.

Tiếp đến là Diệu Tịnh sư thái phất cây phất trần màu vàng lâm trận.

Quần tăng, đạo sĩ trông thấy ba vị chủ tướng lâm trận liền giãn ra chừa một khoảng trống.

Phùng Phá Thạch thu hồi thân thủ, nhìn Vô Lượng thiền sư bằng ánh mắt rực lửa hận thù.

Chàng nghiến răng:

- Ác tăng, đêm nay là ngày tận số của ngươi rồi. Bản tiểu gia thề băm thây ngươi ra làm vạn đoạn.

Vô Lượng thiền sư cười lạnh:

- Phùng thí chủ, sinh mạng ngươi giờ đã ở trong tay bần tăng rồi. Đừng khoe khoang mồm mép, hãy nhận lấy một chiêu Cổ ma trượng.

Chương 82 - Thiếu nữ bịt mặt

Lão đại hòa thượng vung cây Cổ ma trượng nặng đến gần ba trăm cân lên toán xuất chiêu.

Thình lình có tiếng thét trong như tiếng hạc réo:

- Tất cả dừng lại.

Vô Lượng thiền sư nghe tiếng thét của một nữ nhân liền thu hồi cây Cổ ma trượng, quay lại nhìn lên vách núi.

Phùng Phá Thạch chú mắt nhận ra một chiếc bóng nhỏ thó đứng trên gộp đá cao chừng ba mươi trượng.

Nhìn rõ chiếc bóng nhỏ thó kia là nữ nhân vận y phục màu lam.

Chàng nhủ thầm:

- Nữ nhân này là ai, tới đây có chuyện gì?

Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và quần tăng, đạo sĩ thảy đều hướng mắt lên gộp đá.

Vô Lượng thiền sư hỏi:

- Nữ thí chủ là ai?

Vèo!

Không đáp lời Vô Lượng thiền sư, nữ nhân lao thẳng tới đấu trường đáp xuống đứng bên cạnh Phùng Phá Thạch.

Dưới ánh trăng vằng vặc cho thấy đó là một ả thiếu nữ áo lam, che mặt bằng một vuông lụa kín, chỉ chừa hai lỗ thủng long lanh ánh mắt tựa vì sao.

Phùng Phá Thạch nhìn thiếu nữ áo lam bịt mặt trông dáng rất quan quen nhưng chưa nhận rồi ra nàng là ai.

Chỉ thấy trong hai bàn tay ngọc của nàng thiếu nữ áo lam bịt mặt cầm hai món vật đen sì.

Vô Lượng thiền sư nhìn thiếu nữ áo lam bịt mặt, cất tiếng sang sảng:

- Nữ thí chủ là ai, đến đây có chuyện gì?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt cất giọng trong như rót ngọc:

- Ta là ai lão đạo không cần biết.

Vô Lượng thiền sư lại hỏi:

- Nữ thí chủ định can dự vào chuyện của bọn bần tăng phải không?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt lạnh băng:

- Bọn lão cậy đông người uy hiếp một người, ta can dự vào thì đã sao chứ?

Vô Lượng thiền sư cười nhạt:

- Nữ thí chủ được bao nhiêu công lực lại can dự vào chuyện của bần tăng?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt khinh khỉnh:

- Ta không có bao nhiêu công lực, nhưng ta có món vật này lão đạo có biết là vật gì không?

Nàng chìa hai món vật đen sì ra ngay trước mặt Vô Lượng thiền sư.

Nhìn hai món vật đen sì trong hai bàn tay ngọc của thiếu nữ áo lam, Vô Lượng thiền sư ngạc nhiên.

Lão đại hòa thượng hỏi:

- Nữ thí chủ cầm hai vật gì trong tay?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt mắng:

- Lão đạo ngu ngốc, lão chưa biết vật gì ư?

Vô Lượng thiền sư nén cơn giận dữ:

- Nữ thí chủ, chớ nên lộng ngữ. Món vật gì hãy nói cho bần tăng được biết?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt lạnh băng:

- Hai quả ta cầm trong tay là Tiêu Hồn cốt tán vạn độc đấy, lão đã hiểu chưa?

Vô Lượng thiền sư nhìn gắn vào hai món vật đen sì trong bàn tay thiếu nữ áo lam bịt mặt trong lòng nghi hoặc.

Pháp Thiền đạo trưởng khẽ thầm vào tai Vô Lượng thiền sư:

- Vô Lượng thiền sư hãy đề phòng ả kia phỉnh gạt chúng ta để cứu nguy cho tên tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đấy!

Vô Lượng thiền sư nhìn thiếu nữ áo lam bịt mặt hừ một tiếng nói:

- Nữ thí chủ định dọa khiếp bọn bần tăng để giải thoát cho gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đó phải không? Nữ thí chủ đừng hòng phỉnh lừa bọn bần tăng, vô ích.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt thét:

- Nói nhảm, ta nói cho lão đạo biết. Ta ném hai quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" này ra thì chỉ trong nháy mắt bọn lão sẽ biến thành những đống huyết nhục mà chết rất thảm khốc.

Nàng trừng hai mắt:

- Nếu lão đạo không tin ta ném một quả vào bọn lão xem thử có đúng như lời ta nói hay không?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt giơ cao bàn tay lên toan ném sang Vô Lượng thiền sư.

Vô Lượng thiền sư quát:

- Dừng lại!

Thiếu nữ áo lam bịt mặt ngừng lại, khỉnh giọng:

- Lão đạo đã khiếp sợ rồi ư? Lão không tin phải không? Bây giờ ta thử ném một quả vào mấy cái tử thi kia cho lão trông thấy sự lợi hại của nó.

Nàng nhìn mười mấy tên tăng nhân đứng gần tử thi hét:

- Các ngươi hãy dang ra mau.

Quần tăng kinh hãi chạy tránh ra ngoài xa.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt nhìn Vô Lượng thiền sư:

- Lão đạo hãy xem ta ném vào mười mấy cái tử thi kia, chỉ trong nháy mắt sẽ biến thành huyết nhục.

Nàng vẫy tay ra.

Vật đen sì bay vút tới mười mấy cái tử thi nằm bên cạnh vách núi.

Bốp!

Một vùng khói đen sì bùng lên lan ra chu vi chừng hơn một trượng, trùm phủ mười mấy cái tử thi.

Phút giây vùng khói đen sì tan loãng, mọi người chú mắt nhìn vào.

Quả đúng như lời thiếu nữ áo lam bịt mặt, sau khi vùng khói đen sì tan đi, mười mấy cái tử thi đã biến thành mười mấy đống huyết nhục đen sì.

Từ Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái đến trên một trăm tăng nhân, đạo sĩ trông thấy thế đều khiếp đảm kinh hồn.

Phùng Phá Thạch nhủ thầm:

- "Quả thật là khủng khiếp, kịch độc "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc này lợi hại hơn cả Độc cổ trùng của lão ác đạo Độc Trùng đạo nhân lúc nọ."

Thiếu nữ áo lam bịt mặt thò tay vào lòng lấy ra một quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" khác chìa ngay trước mặt Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái.

Nàng lại dọa khiếp:

- Hai lão đạo và ni cô hãy nghe ta nói đây. Trong mình ta có tất cả mười quả "Tiêu Hồn Tán Cốt", ta ném một quả còn lại chín quả. Nếu ta ném ra chỉ cần bốn quả là tất cả các ngươi sẽ biến thành đống huyết nhục, không còn một người nào sống sót. Bây giờ các ngươi hãy đứng yên tại chỗ, không một ai được động đậy. Bằng trái lệnh ta sẽ nhận lấy cái hậu quả thảm khốc.

Cả Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái lẫn quần tăng đạo sĩ đều sợ hãi, không một ai dám động đậy, vì hiểu rõ thiếu nữ áo lam bịt mặt sẽ hành động chứ không hề dọa suông.

Giây phút lấy lại sự bình tâm, Vô Lượng thiền sư hỏi:

- Nữ thí chủ dịnh làm gì?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt đáp:

- Bây giờ lão đạo hãy ra lệnh mở vòng vây cho chàng thiếu niên này ra đi thong thả.

Lão có nghe ta nói chưa.

Vô Lượng thiền sư chớp rực ánh tinh quang trong hai mắt, chưa đáp lời thiếu nữ áo lam bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt nổi giận hét:

- Lão đạo không chịu ra lệnh mở vòng vây phải không? Ta ném quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” đây!

Nàng giơ cánh tay lên toan ném quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vào ba vị nam nữ đạo nhân.

Vô Lượng thiền sư hốt hoảng quát:

- Dừng tay!

Thiếu nữ áo lam bịt mặt dừng lại khinh khỉnh:

- Ta đã ra lệnh cho lão đạo rồi. Chậm trễ ta ném “Tiêu Hồn Tán Cốt” thì bọn lão sẽ chết thảm khốc.

Vô Lượng thiền sư phất cánh tay áo cà sa:

- Chư vị đạo hữu hãy giãn ra ngoài.

Quần tăng, đạo sĩ được lệnh chạy dồn về một phía.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt day qua Phùng Phá Thạch khẽ thầm:

- Phùng ca ca, mau dắt con ngựa tới đây.

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên vì không hiểu thiếu nữ áo lam bịt mặt là ai mà lại gọi chàng là Phùng ca ca.

Nhưng chuyện quá cấp bách, chàng không nói gì chạy trở ra ngoài dắt con hùng mã tới.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt giục:

- Phùng ca ca lên ngựa mau đi, muội ngồi phía sau lưng đề phòng bọn ác đạo.

Không đáp lời, Phùng Phá Thạch nhảy lên lưng ngựa cầm cương.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt leo lên ngồi phía sau Phùng Phá Thạch nói mau:

- Phùng ca ca, phóng ngựa nhanh đi.

Phùng Phá Thạch giật mạnh sợi dây cương, con hùng mã hí lên, cất bốn vó chạy nhanh như khói tỏa...

Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái chỉ còn biết lấy mắt nhìn theo con hùng mã cho đến khi hút dạng trong đám cát bụi tung mù...

Người ngựa Phùng Phá Thạch và thiếu nữ áo lam bịt mặt dong ruổi đến khi vầng trăng xế bóng đã vượt qua hai dãy núi và một cánh rừng.

Lại tới một dãy núi khác, đi chừng khoảng ba mươi dặm, thiếu nữ áo lam bịt mặt trỏ tay sang con sơn đạo bên phải:

- Phùng ca ca, rẽ ngựa vào con đường kia tránh bọn Thần Đạo giáo phía trước mặt.

Phùng Phá Thạch lẳng lặng rẽ con hùng mã vào sơn đạo phóng đi mau.

Trước sau Phùng Phá Thạch chưa có một lời nào vì đang trên đường đào tẩu, và con quan đạo này bọn Thần Đạo giáo thường hay xuất hiện trong đêm khuya.

Chàng chưa biết thiếu nữ áo lam bịt mặt là ai, nhưng trông qua dáng yêu kiều của nàng có quen, gặp nơi đâu mấy lần rồi.

Vào sâu con sơn đạo chừng hai mươi dặm, trước mắt kia là một cánh rừng.

Nơi đây đã cách xa bọn tăng nhân Vô Lượng thiền sư ngoài một trăm dặm.

Lọt vào cánh rừng chừng năm mươi trượng trước mặt hai người là một ngôi cổ tự.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt nói:

- Phùng ca ca cho ngựa chạy tới dừng trước ngôi chùa cổ hoang tàn kia đi!

Tới trước cửa ngôi cổ tự hoang tàn, Phùng Phá Thạch dừng con hùng mã lại.

Hai người cùng xuống ngựa.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt nói:

- Phùng ca ca, chúng ta hãy vào ngôi chùa này nghỉ ngơi qua đêm nay, đợi sáng mai sẽ lên đường.

Nàng dắt tay chàng tiến vào ngôi cổ tự.

Phía trong ngôi cổ tự hoang phế, bệ thờ đổ gục, Phật tượng gãy lìa nằm dưới nền gạch, nhện giăng tứ phía lạnh lẽo, ẩm thấp.

Nơi đây sư sãi, ni cô đã bỏ đi từ lâu lắm rồi.

Rồi Thiếu nữ áo lam bịt mặt và Phùng Phá Thạch phủi sạch cát bụi trên nền gạch cùng ngồi xuống.

Phía trên nóc ngôi cổ tự có nhiều mảng trống nên ánh trăng rọi xuống đủ soi sự vật lờ mờ.

Phùng Phá Thạch buông hơi thở phào nhẹ nhõm bởi vừa thoát qua một tai nạn khủng khiếp, do trên hai trăm tăng nhân, đạo sĩ bao vây chàng nơi dãy núi.

Chàng day qua thiếu nữ áo lam bịt mặt nhẹ nhàng hỏi:

- Xin được hỏi cô nương là ai, sao lại biết tại hạ lâm nạn mà tới giải vây như vậy?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt cười khúc khích:

- Phùng ca ca đã lẩn thẩn rồi, mãi tới bây giờ ca ca vẫn chưa nhận ra muội là ai ư?

Nàng đưa tay lên tháo bỏ vuông lụa bịt mặt.

Dưới ánh trăng đã chiếu vào ngôi cổ tự một gương mặt mỹ nhân tuyệt thế hiện ra.

Nhìn rõ gương mặt mỹ nhân tuyệt thế, bất giác Phùng Phá Thạch kêu lên:

- Thương muội đấy sao?

Thì ra thiếu nữ áo lam bịt mặt chính là Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hội chủ Quần Thư hội.

Phùng Phá Thạch ôm chặt lấy Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vào lòng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngã trọn vào lòng Phùng Phá Thạch.

Chàng hỏi:

- Thương muội, sao muội lại biết huynh bị lão Vô Lượng thiền sư và bọn trọc chùa Thiếu Lâm vây đánh tại dãy núi đó mà tới kịp cứu giải vây cho huynh như vậy?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cất giọng trong như rót ngọc:

- Muội không biết Phùng ca ca ở đâu, muội ở mãi lầu hồng nhớ ca ca không chịu được, định đi tìm ca ca. Kế được tin ca ca bị bọn ngũ đại môn phái do lão Chưởng môn nhân Ngộ Không thần tăng cầm đầu đánh đuổi ca ca chạy tới vực sâu bức tử nên muội nóng lòng đi tìm ca ca khắp nơi nhưng không gặp, chẳng hiểu ca ca có mệnh hệ nào hay không. Chiều nay muội trông thấy lão ác tăng Vô Lượng thiền sư kéo một số đông tăng nhân, đạo sĩ từ thị trấn đi ra dãy núi nơi ca ca bị lâm nguy nên muội hoài nghi trong lòng, bèn đi theo phía sau. Tới dãy núi đó, muội ẩn mình vào trong một gộp đá đến khi trông thấy ba tên nam nữ ác đạo xuất trận, muội mới xuất hiện dùng quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” bắt buộc lão phóng mở vòng vây cho ca ca và muội đi đó.

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên:

- Quần Thư hội cũng biết sử dụng kịch độc nữa sao? Sao lâu nay huynh không thấy Thương muội dùng độc công?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương lắc đầu:

- Phùng ca ca lầm rồi, bấy lâu nay Quần Thư hội đâu có sử dụng độc công, chỉ vì sau đêm ca ca tới phó hội tại sân cỏ Ngũ Lý bình bị quần hùng vây đông đảo, suýt phải chết nên muội mới nghĩ cách chống lại bọn chúng mà không tốn nhiều công phu. Muội đi tìm một trăm loại kịch độc thượng thặng cho luyện ra mười quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” chờ lúc nào ca ca hay muội bị bao vây

sẽ sử dụng nói phá vòng vây một cách dễ dàng như lúc nãy ca ca đã thấy.

Nàng nói thêm:

- Muội thấy bọn ngũ đại môn phái ngày nay thảy đều là bọn bại hoại, nên không cần phải nhượng bộ bọn chúng nữa, cứ sử dụng độc công chống lại chúng. Muội đã ném đi một quả, còn chín quả khác khi gặp chúng bao vây, muội sẽ ném cho chúng khiếp mật bay hồn, không còn dám rình rập theo ca ca hãm hại như trước kia nữa.

Phùng Phá Thạch xúc động:

- Thương muội đã vì huynh lao tâm khổ trí, lại liều mình xông pha vào nguy hiểm cứu huynh. Ân tình này huynh chẳng bao giờ quên được. Huynh sẽ đáp đền lại công ơn của muội một cách thật xứng đáng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nói:

- Phùng ca ca đừng nói như thế. Ca ca và muội xem như tình nghĩa phu thê, sống chết có nhau, ca ca có mệnh hệ nào muội làm sao mà sống nổi.

Nàng hỏi:

- Phùng ca ca có tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục chưa?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Huynh tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục rồi. Huynh định kiếm một nơi nào thật kín đáo để luyện hai chiêu ấy nhưng trên đường bị lão ác tăng Vô Lượng thiền sư và bọn trọc bao vây, kế thì Thương muội tới.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngạc nhiên:

- Phùng ca ca đã tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ở nơi nào vậy?

Phùng Phá Thạch không giấu giếm:

Huynh tìm được trong chiếc áo rách của mẹ lâu nay bỏ trong túi hành trang mà huynh không hề hay biết. Đêm bị bọn ác tăng Ngộ Không thần tăng bức tử tại vực sâu, nhờ con hùng mã vọt qua vực cứu nguy huynh. Thấy huynh mang trọng thương nó liền chở huynh tới bờ suối. Sau khi uống linh đan, vận công điều trị xong, huynh mở túi hành trang lấy chiếc áo của mẹ ra nhìn chợt trông thấy có vật cồm cộm. Huynh mở ra mới hay pho bí kíp nằm ở trong đó.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nói:

- Đây quả là trời đã ban phúc lớn cho Phùng ca ca nên mới xảy ra chuyện lạ kỳ như vậy. Thảo nào bọn ngũ đại môn phái, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn luôn luôn tìm ca ca nằng nặc đòi ca ca phải trao pho bí kíp. Giờ ca ca đã tìm ra rồi phải hết sức thận trọng, chọn nơi luyện hai chiêu vô địch... sau đó sẽ ra chốn giang hồ tìm thù báo hận.

Nàng tiếp:

- Muội thấy có một chỗ rất kín đáo cho Phùng ca ca luyện tập, không hiểu ca ca có khứng chịu

hay không?

Phùng Phá Thạch vui mừng:

- Huynh đa tạ Thương muội đã hết lòng lo lắng cho huynh, nhưng nơi đó ở về vùng núi nào?

- Phía sau lầu hồng của muội cách chừng năm dặm có một dãy núi cao, trong đó có một ngọn núi hiểm trở. Có một cái tháp cổ thiên nhiên từ xưa đến nay không một bóng người lui tới. Phùng ca ca vào cái tháp đó luyện chiêu, muội và ba vị hiền muội Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc sẽ thay nhau làm hộ pháp cho ca ca trong thời gian luyện hai chiêu vô địch. Ca ca bằng lòng chứ?

Phùng Phá Thạch gật đầu:

- Đa tạ Thương muội, vậy là huynh khỏi phải tốn công đi tìm nơi luyện chiêu làm chi nữa. Huynh sẽ theo muội trở lại lầu hồng vào cổ tháp thiên nhiên luyện hai chiêu ấy rồi sẽ tới ngũ đại môn phái và tổng đàn Thần Đạo giáo hỏi tội lão Chưởng môn nhân Ngộ Không thần tăng, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và đồng bọn.

Chàng hỏi nàng:

- Thương muội, còn chuyện Quần Thư hội hiện nay như thế nào?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương chợt buồn:

- Sau khi Phùng ca ca đi rồi, vài ngày sau lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn ra lệnh cho lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả kéo hơn một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo tới đốt phá, tổng đàn Quần Thư hội chỉ còn lại những đống tro tàn. Bọn chúng truy lùng muội nên vừa rồi muội phải bịt mặt che giấu hành tung.

Phùng Phá Thạch nghiến răng:

- Tất cả tai họa giang hồ trước nay đều do bàn tay lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương lão quỷ. Chính lão này đã giết mẫu thân huynh, thù sâu hơn biển. Sau khi luyện xong hai chiêu kia rồi, huynh nhất định bắt sống lão dùng cực hình phân thân tán cốt cho lão chết đau đớn từ từ mới vừa lòng căm hận của huynh.

Chàng hỏi:

- Thương muội, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn có biết lầu hồng của muội hay không?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương lắc đầu:

- Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn chưa biết lầu hồng của muội, bằng không lão đã phái lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả tới tìm bắt muội và ba vị sư muội rồi.

Còn các nữ đồ của Quần Thư hội cho ẩn lánh nơi nào?

- Muội đã cho bọn nữ môn đồ Quần Thư hội ly khai. Chờ bao giờ xây dựng lại tổng đàn bọn chúng sẽ tới. Trong lầu hồng hiện nay chỉ có hai ả nữ tỳ Phùng ca ca từng gặp đó thôi.

Tới đây Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương im lặng không nói nữa.

Chương 83 - Võ lâm đại náo

Trong tòa Đại Hùng bửu điện của môn phái Thiếu Lâm đã có mặt năm vị nam nữ Chưởng môn nhân.

Ngộ Không thần tăng phái Thiếu Lâm.

Bạch Mi đạo trưởng phái Võ Đang.

Tây Môn Sanh Phật phái Thanh Thành.

Phổ Hiền đạo trưởng phái Côn Luân.

Tịnh Tâm thần ni phái Nga Mi.

Năm vị nam nữ Chưởng môn nhân ngồi bên chiếc bàn phía trên dựa vào thềm Đại Hùng bửu điện.

Phía bàn dưới có mặt:

Vô Lượng thiền sư, đại hòa thượng phái Thiếu Lâm.

Pháp Thiền đạo trưởng, trưởng lão phái Thanh Thành.

Diệu Tịnh sư thái, phái Nga Mi.

Mười tám vị lão cao tăng ngồi hai bàn hai phía trong Đại Hùng bửu điện.

Phía ngoài cánh cửa lớn Đại Hùng bửu điện mười hai trung niên hòa thượng tay cầm thiền trượng canh phòng vô cùng cẩn mật.

Năm vị nam nữ Chưởng môn nhân tụ họp khẩn cấp trong buổi chiều hôm nay để bàn bạc về cái tin bọn cao thủ giang hồ đồn đại từ mấy ngày qua: Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và hiện đang luyện hai chiêu thức “Hải Nộ Triều Âm” và “Càng Khôn Điên Đảo” trên một đỉnh núi nhưng chưa rõ là đỉnh núi nào.

Hàng ngàn cao thủ hắc, bạch giang hồ đang gấp rút chia nhau từng toán đi lùng soát khắp cả hai miền nam bắc trung thổ để tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trước khi Phùng Phá Thạch thành tựu hai chiêu thức vô địch đấy.

Từ mấy ngày qua ba tên môn đồ phi mã chạy về Thiếu Lâm báo tin nhưng chmn Ngộ Không thần tăng hãy còn nghi ngờ hắc, bạch giang hồ bịa chuyện nên không phản ứng.

Buổi sáng nay Bạch Mi đạo trưởng Chưởng môn nhân Võ Đang phái một vị đạo trưởng sang báo tin. Ngộ Không thần tăng giật mình lo sợ, cấp tốc phái ba sứ giả tới môn phái Côn Luân, Thanh Thành, Nga Mi thỉnh mời Tây Môn Sanh Phật, Tịnh Tâm thần ni và Phổ Hiền đạo trưởng tới tòa Đại Hùng bửu điện bàn gấp về cái tin Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tìm được pho bí kíp.

Bầu không khí trong Đại Hùng bửu điện căng thẳng, phía ngoài bố phòng chặt chẻ vì sợ có kẻ bí mật lọt vào nghe chuyện của năm vị nam nữ Chưởng môn nhân.

Ngộ Không thần tăng nhìn bọn nam nữ Chưởng môn nhân cất tiếng sang sảng:

- Chư vị đạo hữu, thời gian qua chúng ta ngũ đại môn phái dùng kế khổ nhục nhún nhường lão Giáo chủ Xích Phát Đại Ma Tôn cốt yếu để bảo tồn môn phái, bảo tồn thực lực, chờ đợi cơ hội thoát khỏi sự khống chế của Thần Đạo giáo. Hiện nay giai đoạn đó đã qua rồi vì đã có rất nhiều tin gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, hiện đang luyện hai chiêu vô địch "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo" trên đỉnh núi nào đó mà bọn phi mã bản tự đi tìm mãi vẫn chưa ra tung tích. Hiện nay có hai trường hợp xảy ra bất lợi cho chúng ta.

Dừng lại như cố tạo cho bầu không khí thật trang nghiêm, Ngộ Không thần tăng tiếp:

- Trường hợp thứ nhất, nếu chờ cho gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch luyện được hai chiêu "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo", ngũ đại môn phái chúng ta sẽ lâm nguy. Vì từ lâu do sự sinh tồn của môn phái bắt buộc chúng ta đã vô tình đứng trong hàng ngũ Thần Đạo giáo, vô tình tạo ra sự oán thù với gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Gã không ngần ngại gì tàn sát chúng môn đồ ngũ đại môn phái để rửa hận cho Phùng Phá Sơn, Tạ Chử Giang và Triệu Phi Tần. Chừng đó tất cả chúng ta chưa có ai đỡ nổi một chiêu trong hai chiêu khủng khiếp đó.

Trường hợp thứ hai nếu chúng ta chậm trễ, để cho lão Xích Phát Đại Ma Tôn truy lùng được gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, giết gã đoạt lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và luyện thành hai chiêu kia thì chẳng khác nào hùm lại thêm vây, chẳng những ngũ đại môn phái chúng ta mất ngôi Minh chủ võ lâm, lại còn mang lấy cái họa diệt vong bởi từ lâu lão đã có ý định sát nhập hàng ngũ hắc, bạch giang hồ về một mối do lão lãnh đạo.

Vì vậy, ngay từ bây giờ chúng ta hãy khẩn cấp đi khắp trên hai miền trung thổ lùng soát, tìm cho được gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, giết gã thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mang trở về bổn tự. Bần tăng và chư vị nam nữ đạo hữu sẽ cùng nhau luyện hai chiêu "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo", giữ vững cơ đồ ngũ đại môn phái của các đấng tiền nhân đã tổn hao bao nhiêu công phu xây dựng bền vững cho tới ngày nay. Bằng như chậm trễ bần tăng chỉ e sợ ngũ đại môn phái của chúng ta khó thể bảo tồn. Chẳng hiểu chư vị đạo hữu có cao kiến gì không?

Bạch Mi đạo trưởng lên tiếng trước:

- Ngộ Không đạo hữu rất cao minh. Cứ theo thiển kiến của bần đạo thì ngũ đại môn phái của chúng ta hãy chia ra làm hai toán, mỗi toán do hai vị Chưởng môn nhân cầm đầu. Hoặc vẫn với đạo phục môn phái, hoặc cải trang thành thương gia, làm hành khất hay bất cứ hình thức nào khác. Một toán đi lên miền bắc trung thổ, một toán đi xuống miền nam lùng soát tất cả các dãy núi, không chừa một dãy núi nào. Khi gặp gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang ngồi luyện công là giết gã ngay, chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, vứt thây gã xuống vực sâu phi tang, đừng để lộ tung tích của gã ra chốn giang hồ rồi nhanh chóng trở về quý tự này cùng nhau bí mật luyện hai chiêu "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo". Trong thời gian luyện hãy cho bế môn quý tự, viện lẽ là thời gian Chưởng môn nhân tịnh tu. Sau khi luyện được hai chiêu đó chúng ta đã đủ sức đối phó với lão Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm

Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư và Lưỡng Diện Quái Nhân, còn lo sợ cái hiểm họa này như từ bao nhiêu lâu nay nữa, và như vậy ngôi vị Minh chủ võ lâm vẫn nằm nguyên vẹn trong tay ngũ đại môn phái của chúng ta.

Ngộ Không thần tăng gật đầu:

- Bạch Mi đạo hữu quả thật cao kiến, bàn bạc kế hoạch rất rõ ràng, chu đáo. Bây giờ chúng ta hãy chuẩn bị hành động ngay kẻo không còn kịp nữa. Bần tăng và Tây Môn đạo hữu sẽ hướng dẫn ba trăm môn đồ Thiếu Lâm và Thanh Thành đi lên miền bắc trung thổ. Bạch Mi đạo hữu, Pháp Thiền đạo trưởng và Tịnh Tâm thần ni đạo hữu dẫn ba trăm môn đồ Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi xuống miền nam lục soát tất cả các dãy núi, tìm giết cho bằng được gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục rồi khẩn cấp mang trở về bổn tự. Chúng ta sẽ bế môn một thời gian gọi là tịnh tu như lời Bạch Mi đạo trưởng vừa nói để cùng nhau luyện hai chiêu “Hải Nộ Triều Âm” và “Càng Khôn Điên Đảo”. Đợi sau khi luyện được hai chiêu đó, chúng ta sẽ đại hội quần hùng hắc, bạch, chọn một vị nắm quyền Minh chủ võ lâm, ổn định lại trật tự giang hồ. Chẳng hay chư vị đạo hữu có còn cao kiến gì nữa không?

Tây Môn Sanh Phật tán đồng:

- Ngộ Không thần tăng đạo hữu rất chí lý. Chúng ta hãy chuẩn bị hành động ngay, không nên chần chừ sẽ có biến.

Bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng, Tịnh Tâm thần ni, Bạch Mi đạo trưởng toan đứng lên cáo từ Ngộ Không thần tăng chợt nghe phía ngoài có tiếng vó ngựa phi nhanh, sau đó dừng lại trước cửa cổng Thiếu Lâm thiền tự.

Năm vị nam nữ Chưởng môn nhân cùng hướng mắt nhìn ra ngoài cửa Đại Hùng bửu điện.

Chợt thấy một tên môn đồ phi mã từ ngoài cửa cổng chạy bắn vào Đại Hùng bửu điện.

Chờ tên môn đồ phi mã tới trước mặt, Ngộ Không thần tăng hỏi mau:

- Chuyện gì, nói mau?

Tên môn đồ phi mã khúm núm:

- Bẩm Chưởng môn nhân, đệ tử vừa được tin gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Ngộ Không thần tăng hỏi:

- Tin gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thế nào, nói mau!

Tên môn đồ cung kính:

- Bẩm Chưởng môn nhân, bọn giang hồ đồn đại bọn họ đã tìm ra nơi luyện công của gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch rồi.

Năm vị nam nữ Chưởng môn nhân đều giật mình cùng đứng phắt lên rồi lại ngồi trở xuống.

Ngộ Không thần tăng gấp rút:

- Bọn giang hồ tìm được nơi luyện công của gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch ở ngọn núi nào?

- Bẩm Chưởng môn nhân, đệ tử nghe bọn họ nói với nhau, gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang ngồi luyện chiêu trên đỉnh núi phía sau lầu hồng của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hội chủ Quần Thư hội.

Thần sắc năm vị nam nữ Chưởng môn nhân thảy đều khẩn trương cả lên.

Ngộ Không thần tăng hỏi tiếp:

- Ngươi có nghe tin tức bọn Thần Đạo giáo của lão Xích Phát Đại Ma Tôn thế nào không?

Tên môn đồ phi mã lắc đầu:

- Đệ tử không nghe Thần Đạo giáo động tĩnh gì cả. Hiện nay chỉ có hàng ngàn cao thủ hắc, bạch đang trên đường tới ngọn núi phía sau tòa lầu hồng.

- Còn môn phái Chung Nam có động tĩnh gì không?

- Đệ tử không được rõ về chuyện này.

Ngộ Không thần tăng phất cánh tay áo cà sa:

- Ngươi hãy lui ra ngoài.

Tên môn đồ phi mã vâng dạ rồi chạy bắn trở ra ngoài Đại Hùng bửu điện.

Ngộ Không thần tăng đứng lên nhìn Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng và Tịnh Tâm thần ni nói thật gấp:

Chư vị đạo hữu, chuyện đã quá cấp bách. Nếu chúng ta để pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục lọt vào tay kẻ khác thì hậu quả sẽ không lường trước được. Bây giờ chư vị hãy mau trở về quý môn chuẩn bị lên đường theo như điều chúng ta đã bàn bạc vừa rồi.

Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Tịnh Tâm thần ni và Phổ Hiền đạo trưởng cùng lượt đứng lên cáo từ Ngộ Không thần tăng rồi rời khỏi tòa Đại Hùng bửu điện Thiếu Lâm thiền tự...

Chương 84 - Luyện tập bí kíp

Cổ tháp tự thiên nhiên do bàn tay tạo hóa xây dựng bằng đá xám trên bình đài chu vi khoảng ba trăm trượng.

Bình đài nằm trên ngọn núi cao ngàn trượng, hai bên là hai trái núi chọc trời, vách núi thẳng đứng khỉ vượn khó leo.

Đứng trên bình đài có thể nhìn sang tám hướng xa hàng chục dặm vẫn trông thấy bóng người.

Trên mặt bình đài cỏ xanh mọc đầy, lại có kỳ hoa dị thảo, cảnh sắc tươi đẹp như một bức hoa.

Chỉ có một con đường độc đạo lên núi bởi hai phía vách đá thẳng tắp, không thể sử dụng khinh công vượt lên núi bằng lối nào khác được.

Phát cùng Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đã trở về lầu hồng mấy ngày trước.

Chàng lên bình đài vào cổ tháp thiên nhiên quan sát và khởi đầu luyện hai chiêu thức "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo" từ hai ngày qua.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cùng ba vị sư muội Hoa Thanh Thanh, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc thay nhau đứng phía ngoài làm hộ pháp cho chàng trong thời gian luyện công.

Phùng Phá Thạch đã luyện xong chiêu "Hải Nộ Triều Âm", giờ lại luyện tới chiêu "Càng Khôn Điên Đảo", chiêu sau cùng trong pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của lão đại kỳ nhân Cửu trùng thiên tôn.

Ba ngày trôi qua êm thấm không có chuyện gì xảy ra.

Dù vậy trong lòng Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương luôn luôn hồi hộp, phập phồng.

Bởi chiều hôm kia Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phát giác có một chiếc bóng bí mật thấp thoáng phía ngoài chân núi. Khi nàng ra tới hắn đã biến dạng, chẳng hiểu từ đằng nào. Nàng lục soát mãi vẫn không thấy.

Nàng lo sợ chiếc bóng bí mật kia đã trông thấy Phùng Phá Thạch luyện chiêu trong cổ tháp thiên nhiên, đồn đại ra chốn giang hồ, chắc chắn bọn ngũ đại môn phái và bọn Thần Đạo giáo sẽ kéo tới tranh giành pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục thì hậu quả không thể đo lường.

Chỉ vì bọn nàng chỉ có bốn người, không thể nào chống nổi hàng ngàn cao thủ hắc, bạch.

Sáng ngày thứ tư, Phùng Phá Thạch vẫn chưa luyện xong chiêu "Càng Khôn Điên Đảo" vì chiêu này khó luyện hơn chiêu "Hải Nộ Triều Âm".

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Hoa Xuân Xuân đứng phía ngoài làm hộ pháp thay cho Hoa Túc Túc và Hoa Thanh Thanh vừa mãn giờ túc trực trên bình đài.

Đến buổi trưa, chợt Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nhận ra trên con quan đạo phía

ngoài lầu hồng chừng hai mươi dặm có nhiều chiếc bóng xuất hiện.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương giật mình day qua Hoa Xuân Xuân nói:

- Xuân muội, hãy nhìn kỹ xem bọn người nào đang kéo tới kia.

Nàng trỏ tay ra phía ngoài quan đạo.

Hoa Xuân Xuân nhỡn lực tinh vi chú mắt nhìn ra ngoài quan đạo một lúc giật mình:

- Thương tỷ, muội trông thấy bọn người kia thảy đều vận võ phục đang tiến tới con đường vào lầu hồng của chúng ta. Có lẽ là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo hay là chúng môn đồ ngũ đại môn phái chứ chẳng còn là ai khác nữa.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vận nhãn lực nhìn kỹ kêu lên:

- Xuân muội, nguy rồi. Hành tung của Phùng ca ca đã bị bại lộ do tên bí mật xuất hiện ngày hôm kia, chắc hắn đã nhắn tin ra chốn giang hồ nên bọn ngũ đại môn phái, bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đã kéo tới đây tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Chúng ta hãy chận bọn họ ở nơi này, đừng cho lọt lên cổ tháp bọn họ sẽ giết Phùng ca ca. Xuân muội hãy mau mau chạy trở về lầu hồng báo tin với Thanh muội và Túc muội mau.

Hoa Xuân Xuân chưa kịp phóng mình xuống núi chợt trông thấy Hoa Thanh Thanh và Hoa Túc Túc đã xuất hiện phi thân lên.

Chờ cho Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc tới bình đài, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương hỏi mau:

- Nhị muội, chuyện gì?

Sắc mặt Hoa Thanh Thanh căng thẳng:

- Thương tỷ, muội vừa ra quan đạo quan sát trông thấy có trên một trăm cao thủ vận y phục đủ màu sắc đang kéo vào con đường tới lầu hồng của chúng ta. Chắc chắn là bọn ngũ đại môn phái và bọn Thần Đạo giáo chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Bây giờ Thương tỷ tính lẽ nào.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương day sang Hoa Xuân Xuân gấp lên:

- Xuân muội hãy chạy vào cổ tháp xem Phùng ca ca thế nào.

Hoa Xuân Xuân ứng thinh chạy đi liền, phút chốc trở lại lo lắng:

- Thương tỷ, Phùng ca ca hãy còn ngồi bất động, chưa luyện được chiêu thức “Càng Khôn Điên Đảo”.

Chợt Hoa Thanh Thanh nói:

- Thương tỷ, bọn họ đã vào con đường tới lầu hồng của chúng ta kìa.

Bốn nàng cùng nhìn ra phía ngoài con đường quanh co vào tòa lầu hồng.

Quả nhiên có trên hai trăm cao thủ vận ô phục từng tốp kéo vào.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khẩn trương tột độ:

- Thanh muội, Túc muội hãy đứng phía bên kia sẵn sàng chiến đấu. Ngu tỷ và Xuân muội ngăn cản bọn họ ở bên này.

Một loạt tiếng sột soạt nổi lên. Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc đã rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ đứng bên trái, mắt nhìn bọn người đang tiến vào con đường quanh co, thần sắc cực kỳ trầm trọng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Hoa Xuân Xuân nắm chắc trường kiếm mắt quan sát về phía tòa lầu hồng.

Bốn nàng đều quyết tâm tử chiến bảo vệ cho Phùng Phá Thạch luyện chiêu thức cuối cùng.

Trước đó mấy ngày bốn nàng đã bàn bạc với nhau về điều này rồi.

Chương 85 - Quần Thư tử đấu

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vì tình yêu liều chết bảo vệ phát.

Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc ba nàng đã có tình niệm với Phùng Phá Thạch nên cũng quyết tâm bảo vệ chàng tới cùng.

Bốn nàng cầm ngang thanh trường kiếm, mắt nhìn bọn người tiến vào chờ trận ác đấu diễn ra.

Bốn nàng không ai bảo ai, nhưng mỗi người đều biết hôm nay đã gặp chuyện dữ nhiều lành ít, số mạng rồi chưa hiểu rõ sẽ ra sao.

Bầu không khí trên bình đài vì sự xuất hiện của bọn người kia bỗng nhiên căng thẳng lên đến cực độ.

Chẳng bao lâu sau trên hai trăm người vận phục đạo y lẫn võ phục đủ màu lene tới chân núi cũng dừng lại.

Hai vị đạo nhân và một nữ ni tiến lên bình đài.

Khi ba người này sắp lên đến nơi, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nhận ra đó là Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái. Ba vị nam nữ đạo nhân nhận ra Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh và Hoa Túc Túc tay cầm trường kiếm, mặt hoa sát khí đằng đằng liền dừng lại.

Chưa biết Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc là ai lại đứng trấn con đường lên cổ tháp, Vô Lượng thiền sư niệm Phật hiệu:

- A di đà phật! Bốn vị nữ thí chủ hãy tránh ra cho bọn bần tăng lên tòa cổ tháp.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương trừng mắt:

- Bốn chị em ra vốn là chủ nhân ngọn núi này, cấm ngặt không cho bất cứ ai lên đây cả. Chư vị hãy trở xuống núi mau.

Vô Lượng thiền sư vẫn bằng một giọng từ hòa nhưng ẩn chứa sự đe dọa:

- A di đà phật! Bọn bần tăng phụng mệnh năm vị Chưởng môn nhân tới đây gặp Phùng thí chủ. Chư vị nữ thí chủ không nên ngăn cản sẽ có chuyện không hay.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thăm dò:

- Chư vị hòa thượng định gặp Phùng Phá Thạch để chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải không?

Vô Lượng thiền sư chớp mắt sáng rực:

- A di đà phật! Chư vị Chưởng môn nhân ngũ đại môn phái vì sự an nguy của hai đạo hắc, bạch giang hồ phái bọn bần tăng gặp Phùng thí chủ tạm mượn pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo

lục đem trở về tệ tự cất vào Tàng kinh các, vì sợ bị rơi vào tay những tên bại hoại, rất có hại cho võ lâm. Chư vị nữ trước hãy mau tránh ra cho bọn bần tăng lên cổ tháp.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nổi giận:

- Lão đạo nhân khẩu Phật tâm xà, miệng nói A di đà tay cầm búa đồ tể. Chị em ta nhất quyết trấn giữ nơi này, lão đừng nói lảm nhảm vô ích.

Vô Lượng thiền sư nén cơn giận dữ:

- A di đà phật! Nữ thí chủ chớ lộng ngôn. Nếu chư vị thí chủ không chịu tránh ra cho bọn bần tăng lên cổ tháp, bần tăng không khách sáo nữa.

Lão đại hòa thượng bước tới.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thét:

- Đứng lại!

Nàng xòe bàn tay trái ra trước mắt Vô Lượng thiền sư hỏi:

- Lão đạo nhân có biết món vật gì đang nằm trong tay của ta không?

Nhìn món vật đen sì trong bàn tay ngọc của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Vô Lượng thiền sư kinh hãi bật kêu lên:

- "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc!

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khinh khỉnh:

- Đúng rồi, món vật trong bàn tay ta chính là "Tiêu Hồn Tán Cốt". Kẻ nào dám bước tới ta sẽ ném quả này ra. Lão đạo nhân có dám bước tới hay không?

Nàng cất cao bàn tay trái lên như sẵn sàng ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc ra.

Chợt nhớ lại trong đêm bao vây Phùng Phá Thạch tại dãy núi nọ, thình lình có một thiếu nữ áo lam bịt mặt xuất hiện, ném một quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" làm mười mấy cái tử thi chúng tăng hóa thành huyết nhục, Vô Lượng thiền sư giật mình.

Lão đạo nhân hỏi:

- Nữ thí chủ có phải là cô gái bịt mặt áo lam cách đây mười mấy ngày xuất hiện tại dãy núi nọ cứu mạng gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch không?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngạo nghễ:

- Phải thì sao? Lão đạo nhân đã thấy rõ ràng trong đêm đó rồi, ta ném một quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc thì mười mấy cái tử thi bại hoại kia đã biến thành mười mấy cái vũng máu đen, bây giờ ta ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc này xem lão còn đứng đó niệm A di đà nữa hay không?

Vô Lượng thiền sư hừ lạnh:

- A di đà phật! Nữ thí chủ là nữ nhân mà lòng dạ quá ác độc. Nữ thí chủ không sợ đắc tội với đức từ bi Phật tổ hay sao?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương trừng đôi mắt:

- Bọn lão đạo bề ngoài khoác áo cà sa, niệm câu Phật hiệu nhưng trong lòng độc hiểm như loài ác xà. Đến như Phật tổ Như Lai ngày xưa còn đập chết con rắn độc cứu người, lẽ nào ta không dám giết bọn lão trừ đi tai họa cho võ lâm?

Nàng hét lớn:

- Xuống núi mau, chậm trễ ta ném ngay quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vạn độc này.

Vô Lượng thiền sư, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng thảy đều kinh hãi trố mắt nhìn món vật đen sì trong tay Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, chưa biết phải nên hành động thế nào cho ổn.

Nếu vâng theo lời Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương trở xuống núi trước mặt quần hùng hắc, bạch thì còn gì là danh dự của ngũ đại môn phái tiếng tăm lừng lẫy đương thời.

Bằng như trái lại ở đây, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ném quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vạn độc thì sẽ chết một cách vô cùng thê thảm.

Vì nghĩ như vậy Vô Lượng thiền sư luôn Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái chôn chân tại chỗ trố mắt nhìn quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vạn độc trong bàn tay ngọc của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Vừa đúng lúc trên một trăm cao thủ vận đủ màu sắc đồng quát tháo chấn động rồi từ dưới chân núi phi thân lên bình đài.

Mọi người đều quyết tâm chiếm đoạt lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trong mình Phùng Phá Thạch.

Vô Lượng thiền sư ngó thấy thầm mừng trong lòng vì đấy là cơ hội ngàn vàng cho lão.

Lão đạo nhân nói mau:

- Chư vị đạo hữu hãy theo bần tăng xuống núi mau.

Dứt câu, Vô Lượng thiền sư lao thẳng xuống chân núi.

Hiểu rõ thâm ý của Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái liền phi thân phóng theo phía sau xuống dưới chân núi rồi dừng lại.

Ba vị nam nữ đạo nhân thầm thì với nhau, không một ai nghe họ nói những lời gì.

Từng tốp cao thủ hắc, bạch kéo tới gần một ngàn người.

Bọn họ quát tháo, hét la, giành nhau xông lên trên bình đài.

Trên ba mươi cao thủ vận võ phục đủ màu sắc phi thân lên đỉnh núi trước.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khẩn trương:

- Ba vị hiền muội mau chuẩn bị.

Nàng dắt thanh trường kiếm trở vào vỏ, lấy hai quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vạn độc cầm sẵn trong tay.

Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc vung trường kiếm đợi chờ.

Nháy mắt ba mươi tên cao thủ đã lên tới.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thét:

- Trở xuống núi mau, nghịch mạng ta ném quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vạn độc này.

Một tên đại hán râu ria xồm xoàm trợn mắt quát:

- Chư vị cô nương tránh ra, bọn ta đến bắt tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Hắn phóng mình lên trước, mười sáu tên cao thủ phóng theo ở phía sau.

Ngọc Địch Tiên Nga Phùng Phá Thạch thét lên một tiếng, ném quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vạn độc vào bọn cao thủ đang phóng tới.

Bốp!

Một vùng khói đen sì bốc lên bao trùm chu vi hơn một trượng.

Liền đó có tiếng la, tiếng rú, tiếng rên rỉ, tiếng thân người ngã lăn xuống lịch bịch rồi im đi.

Phút chốc vùng khói đen sì tan loãng, trên dốc núi bày ra ba mươi sáu đống huyết nhục đen sì, trông vô cùng khủng khiếp.

Quần hùng hắc, bạch trông thấy khiếp đảm tháo lui trở lại, trố mắt nhìn những đống huyết nhục.

Không còn một ai dám tiến lên bình đài nữa.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương giơ cao quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vạn độc lớn tiếng:

- Các ngươi đã trông thấy rõ ràng, kẻ tiến lên đây là phải chết thảm, hãy mau xuống núi trở về.

Quần hùng hắc, bạch không động tĩnh. Bọn họ còn tham vọng lên bình đài tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục vì đây là cơ hội cuối cùng.

Bỗng phía dưới có tiếng quát:

- Hãy dang ra cho bọn ta lên núi.

Mười hai tên đại hán vận trang phục đen phóng lên núi, thẳng tới bình đài, bất chấp sự có mặt của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và ba thiếu nữ.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thét lên một tiếng, ném quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vạn độc vào mười hai tên đại hán vận y phục màu đen.

Bốp!

Một tiếng nổ khô khan, một vùng khói đen sì bùng lên lan rộng trong nháy mắt.

Nhiều tiếng rú thê thảm, nhiều tiếng rên la, phút chốc trên dốc núi lại bày ra mười hai đống huyết nhục đen sì.

Nhưng chỉ vì tham vọng tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mà lớp này ngã xuống, lớp khác tràn lên cuồn cuộn như sóng biển, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ném liên tiếp luôn năm quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vạn độc. Dốc núi lại bày thêm ba mươi sáu vùng huyết nhục đen sì nhưng vẫn không ngăn nổi lớp sóng người cuồn cuộn tiến lên bình đài.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ném quả “Tiêu Hồn Tán Cốt” vạn độc cuối cùng rồi rút thanh trường kiếm vung lên cùng Hoa Thanh Thanh, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc bủa thành một làn lưới kiếm ngăn chặn quần hùng lại.

Phía dưới chân núi gần một ngàn cao thủ hắc, bạch tranh nhau lên núi, diễn ra từng trận ác chiến vô cùng ác liệt. Tiếng quát, tiếng hét la, tiếng kêu thảm chấn động cả một vùng núi non.

Cơ hội đã đến, Vô Lượng thiền sư lên tiếng:

- Chư vị đạo hữu hãy theo bần tăng.

Lão đạo nhân lao trở lên núi. Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái theo sát ở phía sau lưng Vô Lượng thiền sư vượt qua hàng trăm cao thủ.

Sắp tới bình đài, Vô Lượng thiền sư vút ngang qua đầu quần hùng, cất cao cây thiền trượng nặng trăm cân quát:

- Chư vị hãy dừng lại đó, không được tiến lên nữa.

Phát và Diệu Tịnh sư thái cũng vọt qua đầu quần hùng tới đứng cạnh bên Vô Lượng thiền sư.

Ba nam nữ đạo nhân đối diện Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương lại hướng mặt xuống phía quần hùng hắc, bạch đang tràn lên.

Vô Lượng thiền sư quát:

- Tất cả lui xuống mau!

Lão đạo nhân vung cây Cổ ma trượng nặng ngót hai trăm cân phóng thẳng vào quần hùng hắc, bạch.

Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái sử dụng búa đồng, phất trần xuất chiêu liên tục nhắm vào các cao thủ phóng lên bình đài.

Trận ác đấu diễn ra giữa các nam nữ đạo nhân ngũ đại môn phái và trên hai trăm cao thủ hắc, bạch.

Chỉ vì ai nấy đều có cái tham vọng chiếm đoạt cho được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nên bất chấp là bằng hữu hay kẻ thù, quyết sát hại lẫn nhau, chẳng chút nương tay.

Trượng kình vùn vụt, kiếm khí vào vèo chạm nhau tóe lửa kèm theo tiếng rú thê thảm, thây người nhào lộn lăn xuống chân núi tạo nên một quang cảnh vô cùng khiếp đảm.

Nửa thời thần đi qua.

Đã thấy có trên ba mươi cao thủ hắc, bạch trúng nhằm Cổ ma trượng của Vô Lượng thiền sư, búa đồng của Pháp Thiền đạo trưởng và phất trần của Diệu Tịnh sư thái chết thảm.

Hàng trăm cao thủ hắc, bạch còn lại rất đổi kinh hoàng lùi lại phía sau đứng trơ như phổng đá.

Vô Lượng thiền sư quay lại Ngọc Địch Tiên Nga quát:

- Chư vị nữ thí chủ hãy tránh ra mau.

Lão đạo nhân vung vẫy cây Cổ ma trượng nặng ngót hai trăm cân lao tới giáng xuống đầu Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương với sức nặng ngót ngàn cân.

Trông thấy trượng kình quá nặng, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương không dám tiếp chiêu, dịch ngang ba thước tránh né.

Bốp!

Một vùng đất cát bay lên, trên mặt bình đài bày ra một lỗ thũng to lớn.

Đồng thời Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái đã phóng lên bình đài tấn công Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc và Hoa Xuân Xuân.

Bảy người chia ra làm ba tốp hỗn chiến.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Hoa Xuân Xuân đấu với Vô Lượng thiền sư.

Hoa Thanh Thanh đấu với Pháp Thiền đạo trưởng.

Hoa Túc Túc đấu với Diệu Tịnh sư thái.

Trận đâu dưới chân núi giữa quần hùng hắc, bạch tranh nhau lên núi càng lúc càng thêm khốc liệt. Số tử thi càng gia tăng nằm ngổn ngang la liệt.

Chừng uống cạn một bình trà, bỗng một tiếng soảng nổi lên. Thanh kiếm trong tay Hoa Thanh Thanh rơi xuống đất vì vừa trúng một búa đồng của Pháp Thiền đạo trưởng.

Nàng kinh hãi thoát lui về phía sau ba bốn bước mặt toa tái ngắt.

Pháp Thiền đạo trưởng quát to:

- Nằm xuống!

Lão đạo nhân vung búa đồng phạt ngang qua đầu Hoa Thanh Thanh.

Nhưng trước đó có tiếng thét như hạc réo:

- Ngưng lại!

Trong tiếng thét một chiếc bóng nhỏ lao vút lên bình đài, đâm một kiếm vào lưng Pháp Thiền đạo trưởng.

Nghe tiếng thét và tiếng gió rít phía sau lưng, Pháp Thiền đạo trưởng kinh hãi thu hồi búa đồng dịch ngang nửa trượng né tránh mũi kiếm xẹt ngang qua chỉ cách một đường tơ.

Một chiếc bóng nhỏ đáp xuống, hiện ra một ả thiếu nữ sắc nước hương trời không ai khác hơn là Lâm Phùng Chân.

Vèo... vèo...

Hai chiếc bóng nữa lại lao vút lên bình đài dừng lại, đó là một nam một nữ.

Nam nhân là Từ Tôn Công còn nữ nhân chính là Phi Phụng. Cả hai cầm trường kiếm chớp rực kiếm quang.

Từ Tôn Công day qua Lâm Phùng Chân:

- Lâm tiểu thư hãy trợ lực cùng Hội chủ Quần Thư hội nhanh lên.

Lâm Phùng Chân lao sang đứng song song với Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Thấy vậy Hoa Xuân Xuân chạy sang cùng Hoa Túc Túc ngăn chặn Diệu Tịnh sư thái.

Phi Phụng lướt tới đứng đối diện cùng Pháp Thiền đạo trưởng.

Hoa Thanh Thanh nhặt thanh trường kiếm lùi lại chặn con đường vào cổ tháp.

Trận ác đấu lại tiếp diễn...

Nhờ Lâm Phùng Chân hợp công, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương lấy lại thế quân bình cùng với Vô Lượng thiền sư.

Nàng khôn khéo tránh né trượng kình nặng nề của Vô Lượng thiền sư trong khi mũi trường kiếm điểm nhanh như chớp vào tử huyệt của lão.

Lâm Phùng Chân cũng lẩn tránh chạm kiếm với Cổ ma trượng, xuất chiêu bất ngờ điểm vào các yếu huyệt của Vô Lượng thiền sư.

Trận đấu giữa Từ Tôn Công, La Phi Phụng và Pháp Thiền đạo trưởng trải qua trên năm mươi chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Bên trận Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc với Diệu Tịnh sư thái chỉ có Hoa Xuân Xuân có phần yếu thế bởi cây phát trần của Diệu Tịnh sư thái vô cùng lợi hại. Hàng ngàn sợi tơ là hàng ngàn tiểu kình bắn vun vút sang nàng.

Bỗng Hoa Xuân Xuân ré lên một tiếng, lảo đảo tháo lui ba bốn bước, trên vai nàng vừa trúng phải tiểu kình của phất trần, thủng một lỗ sâu, máu tuôn lênh láng.

Diệu Tịnh sư thái thét:

- Buông kiếm mau!

Trong tiếng thét cây phất trần của Diệu Tịnh sư thái phất qua hàng trăm tiểu kình kích vào người Hoa Xuân Xuân.

Hoa Xuân Xuân kinh hãi dịch sang nửa trượng tránh khỏi loạt tiểu kình phất trần của Diệu Tịnh sư thái, bày ra một khoảng trống trên bình đài.

Vút!

Lợi dụng khoảng trông, Diệu Tịnh sư thái bằng một khinh pháp nhanh như mũi tên lao thẳng tới cổ tháp.

Nhưng đã có tiếng hét:

- Đứng lại!

Một làn kiếm ảnh nhanh như tia chớp đi trước, phía sau là một bóng nữ nhân.

Làn kiếm ảnh đâm vào Bối huyệt của Diệu Tịnh sư thái rít gió.

Diệu Tịnh sư thái kinh hoàng thu hồi thân thủ nhảy ngang qua ba bước tránh làn kiếm quang vừa chớp tới Hai nữ nhân xuất hiện trên bình đài...

Chương 86 - Nghĩa nặng tình sâu

Hai nữ nhân vừa mới xuất hiện chính là Mộc Trầm Hương và Tạ Ánh Đào.

Tạ Ánh Đào được bọn môn đồ Cái bang báo tin Phùng Phá Thạch luyện chiêu trên cổ tháp thiên nhiên phía sau hồng lâu liền cùng mẫu thân Mộc Trầm Hương cấp tốc tới đây kịp lúc Diệu Tịnh sư thái toan nhảy vào cổ tháp chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Đưa mắt nhìn sang Vô Lượng thiền sư, nhớ lại đêm phó hội vừa qua lão đã bức tử Phùng Phá Thạch, Tạ Ánh Đào nghe máu nóng từ trái tim sục sôi.

Nàng bước nhanh qua đứng gần bên Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khẽ hỏi:

- Tỷ tỷ, Phùng ca ca ở đâu rồi?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đáp:

- Phùng ca ca đang ngồi luyện công trong tháp.

- Tỷ tỷ hãy nghỉ tay, lão ác tặc này đã có muội đối phó rồi.

Day qua Lâm Phùng Chân, Tạ Ánh Đào tiếp:

- Lâm tỷ tỷ hãy cùng vị tỷ tỷ kia trở về hộ vệ cho Phùng ca ca kẻo bị ám kích.

Lâm Phùng Chân nói nhỏ:

- Tạ tỷ tỷ hãy cẩn thận. Cây thiền trượng của lão ác đạo rất nặng, không nên tiếp chiêu với lão.

Tạ Ánh Đào gật đầu:

- Lâm tỷ tỷ hãy an tâm, muội đã có cách đối phó với lão ác đạo này rồi.

Lâm Phùng Chân lùi lại phía sau phóng sang Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng day qua:

- Lâm tỷ tỷ có chuyện gì không?

Lâm Phùng Chân đáp mau:

- Phùng ca ca đang ngồi luyện trong tòa cổ tháp. Chúng ta hãy tới hộ pháp cho chàng.

Hai ả thiếu nữ tới gần cổ tháp thiên nhiên đứng hai bên tay cầm trường kiếm, mắt nhìn quanh đề phòng có kẻ bất thần phóng tới ám kích Phùng Phá Thạch.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương lui ra ngoài đứng giám trận.

Tạ Ánh Đào bước tới đối diện với Vô Lượng thiền sư, ánh mắt nàng hiện lên sát khí.

Vô Lượng thiền sư nhìn Tạ Ánh Đào niệm câu Phật hiệu:

- A di đà phật! Cô nương lại cũng tới đây can dự vào chuyện của bọn bần tăng nữa sao?

Tạ Ánh Đào trừng đôi mắt:

- Nói nhảm, Phùng Phá Thạch là vị hôn phu của ta, các ngươi định giết chàng cướp đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục tại sao ta lại không can dự chứ!

Nàng nghiến răng:

- Năm xưa các ngươi ngũ đại môn phái vâng lệnh theo lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cùng lão Diêm Vương Tôn Giả giết phụ thân ta, tàn sát tất cả gia nhân, môn đồ Tạ gia trang, chỉ vì muốn chiếm đoạt pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ. Kế đó các ngươi cùng lão Xích Phát Đại Ma Tôn lại tới Phùng Sơn bảo đánh phá giết hại Phùng đại hiệp, tàn sát tất cả gia nhân Phùng Sơn bảo. Gần đây các ngươi lại còn bầy quỷ kế phó hội quần hùng với chiêu bài Liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần dụ vị hôn phu của ta tới để sát hại hòng cướp lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, bức tử chàng suýt nữa mất mạng dưới vực thẳm nếu không nhờ Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ra tay cứu thoát.

Hôm nay các ngươi lại tới đây toan giết chàng đoạt bảo vật, tội ác của các ngươi bằng trời tru còn tu niệm làm chi? Nay ta sẽ cùng các ngươi một trận tử sanh trên bình đài này. Ta sẽ giết sạch lũ trọc bọn ngươi báo thù cho mọi người thân và trừ đi mối hiểm họa cho bạch đạo giang hồ.

Một tiếng kêu ròn, Tạ Ánh Đào đã rút thanh Kim Ảnh kiếm ra khỏi vỏ, phát ra làn kim quang sáng rực.

Nàng thét:

- Lão ác tăng, hãy xem chiêu Hàng Ma đệ nhất kiếm của ta đoạt mạng ngươi.

Thanh Kim Ảnh kiếm trong tay Tạ Ánh Đào rung một cái.

Làn kim quang vọt tới trước mặt Vô Lượng thiền sư nhanh như chớp giật.

Vô Lượng thiền sư kinh hãi quát:

- Lợi hại!

Mồm quát, Vô Lượng thiền sư không kịp huy động cây Cổ ma trượng chống đỡ, liền dịch thân mình sang bên trái ba bước tránh làn kiếm ảnh vừa chớp tới sát bên mình.

Lão đạo chưa kịp đứng vững thì làn kim quang lại vọt tới điểm vào yết hầu của lão.

Vô Lượng thiền sư lại phải sử dụng thân pháp để tránh làn kim quang.

Tạ Ánh Đào thét:

- Hãy xem chiêu Hàng Ma thập nhị bát kiếm của ta.

Nàng lắc thanh Kim Ảnh kiếm liền liền. Từng chùm kim quang vọt tới điểm nhanh hơn chớp giật vào tất cả các tử huyệt trên thân mình Vô Lượng thiền sư.

Vô Lượng thiền sư kinh hãi quát to:

- Nữ thí chủ đã luyện Hàng Ma kiếm phổ rồi phải không?

Vừa quát Vô Lượng thiền sư vừa thi triển thân pháp “Diệu Diệu Vân Phi” thân ảnh loang loáng trong vùng kiếm quang như trận mưa xối vào người lão.

Tạ Ánh Đào vừa xuất chiêu Hàng Ma thập nhị kiếm vừa khinh khỉnh:

- Đúng rồi, năm xưa các ngươi ngũ đại môn phái tham vọng muốn cướp đoạt pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, giết phụ thân ta. Nay ta sử dụng chiêu pháp Hàng Ma thập nhị kiếm thức giết bọn ngươi, ngươi còn kêu la cái gì?

Nàng rung thanh Kim Ảnh kiếm tới tấp tấn công Vô Lượng thiền sư, không cho lão kịp xuất chiêu thiền trượng đánh trả lại nàng.

Vô Lượng thiền sư quá đỗi kinh hoàng trước lối kiếm pháp kỳ diệu của Tạ Ánh Đào.

Nhiều lân lão đạo nhân toan cất thiền trượng đánh trả nhưng không có cách nào dừng thân thủ lại được bởi kiếm ảnh trùng trùng vây chặt lão, chỉ một thoáng chậm lại là mất mạng ngay.

Nhìn kiếm pháp của Tạ Ánh Đào, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khen thầm:

- “Kiếm pháp Hàng Ma thập nhị kiếm thức của Tạ hiền tỷ quả vô cùng lợi hại. Lão trọc đã khổ rồi. Bây giờ ta hãy tới kia ngăn chặn bọn cao thủ từ phía dưới chân núi xông lên tới cổ tháp.”

Nàng đứng chặn ngay con đường lên bình đài.

Từ Tôn Công và Phi Phụng vẫn đấu nhau với Pháp Thiền đạo trưởng chưa có bên nào thắng thế.

Hoa Thanh Thanh lúc đó đã cùng Hoa Túc Túc, Hoa Xuân Xuân vây đánh Diệu Tịnh sư thái ba phía khiến cho ni cô vất vả chống trả lại ba nàng.

Trận đấu trên bình đài kéo dài từ buổi trưa cho tới khi mặt trời nghiêng bóng vẫn chưa thấy bên nào chiếm lấy được cái thế thượng phong cho mình.

Phía dưới bình đài ngay chân núi gần một ngàn cao thủ hắc, bạch tranh nhau tiến lên đỉnh núi, chia thành từng tốp đấu với nhau vô cùng ác liệt, chỉ vì ai nấy đều muốn tranh giành pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nên bất kể đến mạng sống của mình.

Tất cả trước sau đã có tới trên ba trăm tử thi nằm rải rác đó đây trên đấu trường rộng thênh thang.

Trận đấu giữa quần hùng hắc, bạch đang tới hồi khốc liệt bỗng nghe tiếng quát:

- Tất cả hãy tránh ra.

Tiếng quát xé mây khiến cho quần hùng thu đao kiếm dừng lại đưa mắt nhìn.

Năm lão đạo nhân nam nữ xuất hiện, phía sau có mười hai vị đại cao tăng và một trăm trung niên hòa thượng ùn ùn kéo tới chân núi.

Nhìn rõ năm vị đạo nhân nam nữ kia chính là Ngộ Không thần tăng, Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng và Tịnh Tâm thần ni. Năm vị Chưởng môn nhân của ngũ đại môn phái.

Thân pháp của năm vị Chưởng môn nhân như nước chảy mây trôi đã tới chân núi.

Mười hai vị cao tăng và trên một trăm trung niên hòa thượng tay cầm thiền trượng, trường kiếm sáng ngời dừng lại ở phía sau năm vị Chưởng môn nhân.

Nhìn lên bình đài trông thấy bóng người đang đấu với nhau, Ngộ Không thần tăng nói:

- Chư vị đạo hữu, Vô Lượng thiền sư đang đấu nhau với bọn nào trên đỉnh núi kia nhưng không trông thu giáo đồ Thần Đạo giáo và Chưởng môn Chung Nam ngũ đại môn phái? Chúng ta hãy mau lên đó giết gã Huyết Hận thư sinh, thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho rồi, chậm trễ ắt có biến cố.

Bạch Mi đạo trưởng gật đầu:

- Ngộ Không đạo hữu nói đúng, chắc chắn bọn Thần Đạo giáo và bọn Chung Nam ngũ đại môn phái sẽ tới đây. Chúng ta diên trì đại sự sẽ hỏng mât.

Ngộ Không thần tăng phất cánh tay áo cà sa dõng dạc:

- Chư vị đạo hữu Chưởng môn nhân hãy theo bần tăng. Chư vị tăng nhân hãy đứng đây ngăn cản đừng cho kẻ nào lên núi.

Dứt câu Ngộ Không thần tăng cầm cây Phật trượng nặng gần ba trăm cân đi trước.

Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng và Tịnh Tâm thần ni lần lượt tiến lên con đường dẫn tới bình đài ở phía sau.

Năm vị Chưởng môn nhân vừa đặt chân lên dốc núi thình lình nghe có tiếng quát tợ sấm rền từ phía xa vọng tới:

- Đứng lại!

Năm vị Chưởng môn nhân nghe tiếng quát cũng giật mình đứng lại, đưa mắt nhìn sang.

Năm chiếc bóng đạo nhân từ xa lao vút tới.

Năm chiếc bóng dừng lại, hiện ra năm vị nam nữ đạo nhân.

Nhìn rõ lại đó là:

Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni và Hồng Diện Tiên Nương.

Năm vị Chưởng môn nhân của Chung Nam ngũ đại môn phái.

Chỉ vì vừa rồi các môn phái Chung Nam, Điểm Thương, Không Động, Bạch Hạc, Hằng Sơn có sự bất đồng với Thiếu Lâm nên đã ly khai thập đại môn phái lập thành một liên minh môn phái gọi là Chung Nam ngũ đại môn phái, đồng thời năm đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Thanh Thành và Nga Mi cũng lập liên minh gọi là Thiếu Lâm ngũ đại môn phái.

Mười đại môn phái chia nhau chỉ vì muốn chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho phe mình với tham vọng nắm quyền Minh chủ võ lâm.

Hai liên minh này đã trở thành thù nghịch với nhau, đều muốn tiêu diệt nhau chiếm quyền bá chủ thiên hạ.

Ngộ Không thần tăng cau cặp lông mày bạc:

- A di đà phật! Chư vị đạo hữu Chung Nam ngũ đại môn phái ngăn cản bọn bần tăng đó sao?

Liễu Phàm đại sư niệm Phật:

- Mô Phật! Pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hiện nay là của chung của giang hồ, chư vị đạo hữu Thiếu Lâm ngũ đại môn phái muốn chiếm hữu lẽ nào Chung Nam ngũ đại môn phái lại không muốn thu nạp bí kíp. Ai ai cũng vì quyền lợi này, chắc Ngộ Không đạo hữu cũng hiểu rõ cái đạo lý đó rồi chứ.

Ngộ Không thần tăng nén giận:

- A di đà phật! Liễu Phàm đạo hữu có ý định dùng màu sắc võ công phân tài cao hạ để xem ai là chủ nhân của pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đó phải không?

Liễu Phàm đại sư gật đầu:

- Mô Phật! Nk đạo hữu quả thật cao minh. Trong tình thế võ lâm đại loạn hiện nay đạo lý không còn nữa. Chỉ có sử dụng võ công mới có thể hóa giải được mọi chuyện bất bình trong thiên hạ. Bần tăng muốn chư vị đạo hữu Thiếu Lâm ngũ đại môn phái cùng Chung Nam ngũ đại môn phái đấu nhau một trận, bên nào thắng sẽ lên ngôi tháp trên kia giết gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bên nào thua trận sẽ trở về môn phái ngồi trước Phật đường đọc kinh sám hối, chẳng hiểu Ngộ Không đạo hữu có ưng chịu điều kiện như vậy hay không?

Ngộ Không thần tăng nổi giận:

- A di đà phật! Liễu Phàm đạo hữu đã muốn như thế lẽ nào bọn bần tăng lại từ chối.

Đạo hữu muốn cùng bần tăng đấu kiếm, trượng hay là đao pháp?

- Mô Phật! Nếu chúng ta đấu bằng kiếm, trượng hoặc giới đao chỉ là xảo thuật, thắng bại sự rủi may không phân định được tài cao thấp. Chúng ta hãy đấu bằng chưởng pháp mới gọi là chân truyền của môn phái, hơn thua rất rõ ràng. Bần đạo chọn chưởng pháp.

Ngộ Không thần tăng gật đầu:

- Được rồi, mỗi bên chúng ta có năm vị, sẽ cùng nhau đấu trong trận phân định tài cao thấp ngay.

Liễu Phàm đại sư tiếp:

- Còn một điều nữa, đang khi chúng ta giao đấu, cấm tuyệt không cho một tăng nhân nào tiến lên núi. Chờ khi bên nào thắng bên đó sẽ được quyền lên bình đài giết gã Huyết Hận thư sinh

Phùng Phá Thạch thu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

- Tất nhiên là như vậy rồi!

Ngộ Không thần tăng quay lại quần tăng:

- Chư vị đạo hữu hãy nghe đây, trong khi trận đấu chưa kết thúc, không một ai được vọng động khi chưa có lệnh bần tăng.

Tức thì mười vị nam nữ Chưởng môn nhân của hai liên minh ngũ đại môn phái chia thành năm cặp.

Ngộ Không thần tăng đấu với Liễu Phàm đại sư.

Bạch Mi đạo trưởng đấu với Bát Độ thiền sư.

Tây Môn Sanh Phật đấu với Vô Ngã hòa thượng.

Phổ Hiền đạo trưởng đấu với Không Không thần ni.

Tịnh Tâm thần ni đấu với Hồng Diện Tiên Nương.

Ngộ Không thần tăng xuất chiêu “Di Lạc Tọa Điện”.

Liễu Phàm đại sư chống lại bằng chiêu La Hán thần công.

Bạch Mi đạo trưởng xuất chiêu “Bạch Vân Du Du”.

Bát Độ thiền sư đối phó bằng chiêu “Vô Lượng Thọ Phật”.

Tây Môn Sanh Phật xuất chiêu “Âm Dương Nhị Cực”.

Vô Ngã hòa thượng ra chiêu Hàng Ma chưởng chống lại.

Phổ Hiền đạo trưởng xuất chiêu Hỗn Nguyên thần công.

Không Không thần ni xuất chiêu “Trường Hận Thiên Thu”.

Hồng Diện Tiên Nương xuất chiêu “Phiêu Phiêu Hồng Ảnh”.

Chưởng kình đủ màu dựng cao như núi, chưởng quang chớp rực liên hồi, chưởng âm phát ra nổ từng loạt rầm trời, ngàn ngàn áp khí phóng vọt lên không trung hàng trăm trượng.

Rừng cây xung quanh rung chuyển ào ào, ngàn vạn chiếc lá tung bay. Đá lẫn cát bay mù mịt che lấp cả một vùng chu vi ngoài trăm trượng.

Quần hùng hắc, bạch kinh hãi phóng ra ngoài tránh chưởng kình quật nhầm.

Bọn họ dồn tất cả cặp mắt nhìn vào trận đấu giữa mười vị nam nữ Chưởng môn nhân hai phái ngũ đại môn phái và Chung Nam ngũ đại môn phái chưa từng thấy bao giờ.

Sau trận đấu lưu huyết tại sân cỏ Ngũ Lý bình đây là một trận đấu kinh hồn nhất.

Song phương trải qua trên một trăm hiệp vẫn chưa thấy bên nào chiếm được cái thế thượng

phong.

Bởi vì mười vị nam nữ Chưởng môn nhân đều là các tuyệt đại cao thủ, công lực vực mức thượng thừa nên muốn thắng nhau trong thời gian ngắn không phải là chuyện dễ dàng.

Mặt trời đã ngã về chiều, trận đấu càng diễn ra vô cùng khốc liệt.

Bỗng nghe hai tiếng “bốp... bốp...” nổi lên.

Bốn ngọn chưởng của Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư đã dính chặt vào nhau.

Hai vị Chưởng môn nhân Thiếu Lâm và Chung Nam đã đấu tới nội kình.

Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư đã bước vào giai đoạn tử đấu vì hai người lo sợ Xích Phát Đại Ma Tôn tới chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nên định kết thúc trận đấu, sớm phân tài cao thấp.

Bốp... bốp...

Lại nghe hai tiếng nổ khô khan, bốn ngọn chưởng của Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư dính lại.

Hai vị Chưởng môn nhân này trông thấy thủ lĩnh họ đấu chiêu cuối cùng sinh tử liền xuất chiêu đấu công lực.

Trên bình đài trận đấu giữa Vô Lượng thiền sư với Tạ Ánh Đào và các trận đấu chung quanh vẫn ngửa nghiêng. Lâm Phùng Chân, Tiểu Phụng vẫn đứng trước ngôi cổ tháp để bảo vệ cho Phùng Phá Thạch luyện chiêu phía trong chưa thấy động tịnh gì cả.

Chương 87 - Ngư ông thủ lợi

Lúc bấy giờ...

trên đỉnh đầu Ngộ Không thần tăng, Liễu Phàm đại sư, Bạch Mi đạo trưởng, Bát Độ thiền sư thảy đều bốc lên làn khí trắng nhạt như khói như sương.

Dần dần làn khí trắng nhạt hiện lên rõ rệt, sau cùng giống như bốn cụm mây trắng ngừng bay trên đỉnh đầu Ngộ Không thần tăng, Liễu Phàm đại sư, Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư.

Trận đấu nội kình bước vào giai đoạn sinh tử quyết, sẽ có người ngã ra chết tại trận và đối phương mang nội thương nặng nề, có thể vong mạng.

Là vị Chưởng môn nhân, Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư đều hiểu rõ điều này, nhưng chỉ vì sợ kẻ khác chiếm đoạt bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nên đánh cuộc với số mạng.

Thình lình từ phía ngoài lầu hồng có nhiều tiếng gió khinh công và tiếng vó ngựa đưa tới.

Quần hùng hắc, bạch và quần tăng, đạo sĩ cùng quay lại nhìn về hướng đó.

Nháy mắt họ đã trông thấy bốn chiếc bóng to lớn xuất hiện, phía sau là đoàn kỵ mã hàng trăm con tuấn mã phi nhanh tới.

Thoáng cái trước mặt quần hùng, quần tăng đã hiện ra bốn vị quái nhân hình dung cổ quái, vận tướng bào, mặt như phán quan, mắt chớp ma quang lạnh lẽo.

Bốn vị quái nhân chính là Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư và Lưỡng Diện Quái Nhân.

Quần hùng hắc, bạch nhận ra bốn lão đại ác ma thảy đều khiếp đảm tháo lui ra ngoài xa, đứng nhìn trở lại im bặt không có một ai dám nói năng, động tĩnh.

Gần hai trăm giáo đồ Thần Đạo giáo kéo tới bày thành đội ngũ phía ngoài đấu trường.

Xích Phát Đại Ma Tôn quét hai luồng ma nhỡn sáng rực lạnh lẽo nhìn qua Ngộ Không thần tăng, Liễu Phàm đại sư, Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư một lượt.

Lão đại ác ma cất tiếng cười khà:

- Xem ra chư vị sắp chết rồi, không cứu nổi đâu. Bản tòa sẽ giúp cho chư vị đầu thai qua kiếp khác.

Song chưởng to lớn của Xích Phát Đại Ma Tôn cất lên chia làm hai phía, một nhắm Ngộ Không thần tăng, mỗi nhắm Liễu Phàm đại sư vận công vỗ ra hai đạo kình nặng vạn cân vào đầu hai vị Chưởng môn nhân.

Ngộ Không thần tăng lẫn Liễu Phàm đại sư ngó thấy nhưng không có cách nào chống đỡ hay tránh né được vì bốn ngọn chưởng đã dính vào nhau, không thể thu hồi, đành nhắm mắt chờ

chết.

Bốp... bốp...

Hai tiếng rú khô khan từ cửa miệng Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư nổi lên.

Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư ngã lăn xuống, hồn liền lên cõi niết bàn.

Hai luồng ma nhỡn lạnh lẽo của Xích Phát Đại Ma Tôn lại dời sang Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư.

Lão đại ác ma cười ghê rợn:

- Còn nhị vị bản tòa thấy cũng không sống nổi nữa đâu, ta sẽ giúp cho nhị vị theo đồng đạo về bên kia tây phương cõi Phật.

Hai ngọn chưởng của Xích Phát Đại Ma Tôn lại cất lên, hai đạo kình nặng vạn cân vỗ xuống đầu Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư.

Bốp... bốp...

Lại hai tiếng rú thảm khốc, Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư vỡ sọ ngã lăn ra chết liền tức khắc.

Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng, Tịnh Tâm thần ni, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni, Hồng Diện Tiên Nương thảy đều khiếp đảm, phóng cả ra ngoài xa một ai dám chống lại Xích Phát Đại Ma Tôn.

Xích Phát Đại Ma Tôn nhìn sáu vị nam nữ Chưởng môn nhân cất giọng như quỷ tru:

- Còn chư vị hãy mau trở về chuẩn bị gia nhập Thần Đạo giáo. Kẻ nào nghịch mạng ta sẽ chết một cách thảm khốc như bốn lão kia.

Hàng trăm cao thủ hắc, bạch cùng vài trăm tăng nhân không một ai dám cử động, chỉ trố mắt nhìn bốn cái tử thi của Ngộ Không thần tăng, Bạch Mi đạo trưởng, Liễu Phàm đại sư và Bát Độ thiền sư.

Đưa mắt nhìn lên bình đài, Xích Phát Đại Ma Tôn lại cất tiếng cười nghe rởn óc:

- Bản tòa dùng một kế mọn ly gián cho bọn ngươi chém giết lẫn nhau, giờ đây thất đại môn phái kể như đã tận diệt, Thần Đạo giáo tọa hưởng kỳ thành. Bây giờ ta lên bình đài giết sạch lũ trọc kia rồi giết luôn tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, chiếm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục để luyện hai chiêu “Càng Khôn Điên Đảo”, “Hải Nộ Triều Âm” thì ngôi Minh chủ võ lâm sẽ thuộc về ta. Ha ha ha... ha ha...

Lão đại ác ma quay lại chúng giáo đồ Thần Đạo giáo truyền lệnh:

- Các ngươi hãy ở chân núi này không cho bất cứ một ai lên bình đài cả. Kẻ nào trái lệnh cứ giết không tha.

Dứt câu, Xích Phát Đại Ma Tôn đi trước, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân đi theo ở phía sau.

Quần hùng hắc, bạch đứng trơ trơ như những pho tượng, trố mắt nhìn theo bốn lão đại ác ma tiến lên bình đài.

Bao nhiêu hy vọng tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục từ bấy lâu bay giờ đã biến thành mây khói.

Nháy mắt Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư và Lưỡng Diện Quái Nhân đã lên tới bình đài dừng lại trước mặt Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương kêu thầm:

- "Nguy rồi! Bốn lão đại ác ma này đã tới, số mạng Phùng ca ca đã hỏng rồi sao?"

Nàng cầm ngang thanh trường kiếm, mắt nhìn Xích Phát Đại Ma Tôn sẵn sàng tử đấu.

Rọi hai luồng ma nhãn nhìn Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Mộc Trầm Hương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc, Hoa Thanh Thanh,Từ Tôn Công, Xích Phát Đại Ma Tôn cất tiếng cười đắc chí:

- Chư vị sư đệ hãy mau giết tất cả bọn trọc kia, còn bao nhiêu nữ nhân hãy bắt sống mang trở về bản giáo hưởng lạc.

Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân liền bước tới.

Nhìn Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Diêm Vương Tôn Giả cười khằng khặc:

- Nàng đừng chống cự phó bản tòa chỉ làm tổn thương cho ngọc thể. Hãy đứng yên đó để ta điểm huyệt đưa nàng càng các nữ nhân kia trở về bản giáo hưởng lạc thần tiên.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương trừng đôi mắt thét:

- Câm cái mồm thối tha chưởng lão quái lại, ta thề một trận chết sống với bọn ngươi.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phóng tới đâm một kiếm ngay ngực Diêm Vương Tôn Giả nhanh tợ chớp giật.

Diêm Vương Tôn Giả không tránh né, vươn năm ngọn quỷ trảo đen sì chộp lấy trường kiếm của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Rắc!

Thanh trường kiếm của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương bị gãy làm đôi, nửa phần rơi xuống đất, phần chuôi còn ở trong tay nàng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương kinh hãi tháo lui ba bước.

Diêm Vương Tôn Giả quát:

- Đứng yên đó!

Lão đại ác ma bắn ra hai đạo chỉ đen sì điểm vào hai nơi yếu huyệt trên ngực Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khiếp đảm dịch thân mình sang trái ba thước tránh khỏi hai đạo chỉ sắc bén quỷ dị vèo qua.

Diêm Vương Tôn Giả thuận thế leo lên bình đài, đưa cặp mắt quỷ nhìn qua một lượt.

Đang đấu nhau trông thấy bốn lão đại ác ma lên bình đài, tất cả mọi người đều ngưng lại đưa mắt nhìn.

Diêm Vương Tôn Giả dừng hai ánh ma nhỡn ngay Vô Lượng thiền sư hừ một tiếng như còi ma:

- Lão trọc này đi trước.

Ngọn chưởng to bằng chiếc quạt của Diêm Vương Tôn Giả giở lên, một đạo kình nặng vạn cân vỗ ngay đỉnh đầu Vô Lượng thiền sư.

Vô Lượng thiền sư vừa đấu với Tạ Ánh Đào đã hao hết nửa phần công lực, liệu bề không thể chống nổi nên phóng người đi.

Nhưng chẳng còn kịp nữa, một tiếng bình vang dội, Vô Lượng thiền sư bị trúng đạo kình vạn cân rú thảm, thân mình bay ra ngoài xa ba trượng chết liền tại chỗ.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Pháp Thiền đạo trưởng va Diệu Tịnh sư thái quát:

- Còn các ngươi sao chưa chịu nằm xuống.

Song chưởng Diêm Vương Tôn Giả giở lên, hai đạo kình nặng vạn cân vỗ xuống đầu Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái.

Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái hốt hoảng, cùng nhảy ra ngoài xa tránh hai đạo kình.

Vạn Độc Thánh Sư đứng gần quát:

- Nằm xuống!

Lão đại ác ma phất cánh tay áo rộng...

Bình... bình...

Pháp Thiền đạo trưởng à Diệu Tịnh sư thái rú lên lồng lộn, bay tuột xuống chân núi.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn sang Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Tạ Ánh Đào, Mộc Trầm Hương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc và Hoa Thanh Thanh.

Mộc Trầm Hương thét:

- Các hiền điệt hãy lại đây!

Từ Tôn Công và năm ả thiếu nữ tháo lui đứng gần Mộc Trầm Hương.

Bảy người dàn thành trận ngăn chặn bọn lão đại ác ma đang tiến tới cổ tháp.

Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng đứng phía sau tay lăm lăm trường kiếm bảo vệ Phùng Phá Thạch.

Mọi người đều hiểu không thể nào chống nổi bốn lão đại ma đầu nhưng trong lòng họ đã quyết tử nên không một ai tháo lui.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn bọn người Mộc Trầm Hương cất tiếng cười khoái trá:

- Ha ha... trời ban phúc ớn cho bọn ta nên bỗng nhiên các nàng hội tụ ở trên đỉnh núi bình đài này. Các nàng đều là những nàng tiên xinh đẹp, ta sẽ bắt tất cả về bản giáo để hưởng lạc thú thần tiên.

Lão đại ác ma cất ngọn chưởng to lớn lên xuất chiêu Hàn Băng chưởng.

Bóng chưởng màu trắng đục khổng lồ mang theo khí lạnh rung người ào tới Mộc Trầm Hương.

Chủ định của Diêm Vương Tôn Giả là xuất chiêu băng hàn này cho tất cả nữ nhân bị tê cóng, máu huyết đông lại, thân thể bất động, bọn lão sẽ bắt sống một cách dễ dàng và các nàng không bị tổn thương ngọc thể.

Trông thấy chưởng kình, Mộc Trầm Hương liệu bề không thể nào chống nổi, thét:

- Các hiền điệt tránh mau.

Thiếu phụ dịch thân mình ngang qua nửa trượng tránh đạo kình mang khí lạnh rung người đó.

Bọn thiếu nữ Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Tạ Ánh Đào, Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc và Từ Tôn Công kinh hãi nhảy tránh ra ngoài chừa một khoảng trống lớn.

Thừa dịp tốt, Lưỡng Diện Quái Nhân bằng một thân pháp quỷ dị lao vút qua khoảng trống đó.

Mộc Trầm Hương hét:

- Đứng lại!

Vừa thét, thiếu phụ vừa vung thanh trường kiếm xuất chiêu Hàng Ma đệ nhất kiếm ngăn chận Lưỡng Diện Quái Nhân lại.

Nhưng đã chậm đi một ánh chớp, Lưỡng Diện Quái Nhân đã vượt qua khoảng trống lao tới chỗ Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng đang đứng phòng thủ.

Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả và Vạn Độc Thánh Sư cũng lao vút tới.

Xích Phát Đại Ma Tôn quát lớn:

- Lưỡng Diện sư đệ giết tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch mau.

Lưỡng Diện Quái Nhân nhìn Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng quát to:

- Tránh ra!

Lão vỗ một đạo kình nặng vạn cân vào hai ả thiếu nữ cốt chủ ý cho hai nàng nhảy tránh.

Nhưng Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng quyết tử không tránh né, cùng vung trường kiếm chém tới với ý định song phương cùng thọ tử.

Bình... bình...

Chưởng kình nặng vạn cân đánh trúng ngực Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng, hai tiếng ré lên thê thảm, hai thân hình bay ra ngoài rơi xuống đất nằm bất động.

Chẳng hiểu Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng sống chết lẽ nào.

Mộc Trầm Hương, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Tạ Ánh Đào phóng tới, vung trường kiếm lên.

Diêm Vương Tôn Giả quát:

- Đứng lại tất cả.

Lão đại ác ma vỗ một đạo kình nặng vạn cân kèm theo khí lạnh tợ băng hà cản ngay trước mặt bọn người Mộc Trầm Hương bắt buộc Mộc Trầm Hương, Tạ Ánh Đào, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phải thu hồi thân thủ.

Mộc Trầm Hương, Tạ Ánh Đào, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khiếp đảm không nhưng không biết phải làm sao vượt qua hai lão Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả để cứu nguy cho Phùng Phá Thạch.

Lưỡng Diện Quái Nhân nhìn vào cửa cổ tháp cười đắc chí:

- Ha ha... tiểu quỷ Phùng Phá Thạch ngươi sắp chết đến nơi rồi, lão phu vào đó giết ngươi thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Ngôi Minh chủ võ lâm sẽ thuộc về Thần Đạo giáo... ha ha... ha ha ha...

Lão đại ác ma bước tới...

Chương 88 - Báo thù huyết hận

Lòa một cái, một bóng người áo lam đã chận ngay trước mặt Lưỡng Diện Quái Nhân.

Lưỡng Diện Quái Nhân giật mình ngưng phắt lại, đưa mắt nhìn bóng người áo lam.

Đó là một gã thanh niên cực kỳ tuấn mỹ, không ai khác hơn là Phùng Phá Thạch.

Lưỡng Diện Quái Nhân trố cặp mắt quỷ bật thốt:

- Phùng Phá Thạch, ngươi đã luyện được hai chiêu kia rồi sao?

Phùng Phá Thạch không đáp lời Lưỡng Diện Quái Nhân, chỉ nhìn qua hai thân hình bất động của Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng, ánh mắt chàng rực lửa hận thù.

Chàng dằn mạnh từng tiếng:

- Lão quỷ, ngươi giết hai nàng đó phải không?

Lưỡng Diện Quái Nhân gật đầu:

- Đúng rồi, chính lão phu đã giết hai nàng chỉ vì hai nàng đã ngăn cản, không cho lão phu vào cổ tháp giết ngươi để thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục thể theo lệnh của Giáo chủ.

Phùng Phá Thạch nghe máu trong trái tim sôi lên sùng sục, hai mắt đỏ rực như hai ngọn lửa thiêu.

Chàng hiểu ngay Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng đã liều chết ngăn cản Lưỡng Diện Quái Nhân nên phải bị chết thảm như thế.

Phùng Phá Thạch thét:

- Lão quỷ hãy mau đền mạng cho nhị vị hiền muội của tiểu gia.

Ngọn hữu chưởng của chàng cất lên, vận mười thành phất tới trước mắt...

Bóng chưởng màu thủy lục hiện ra. Kình lực ào ào như biển động cuồn cuộn ập tới Lưỡng Diện Quái Nhân.

Lưỡng Diện Quái Nhân ngó thấy bóng chưởng kỳ dị kinh hãi quá hét lên:

- “Hải Nộ Triều Âm”!

Mồm quát, Lưỡng Diện Quái Nhân vừa giơ ngọn chưởng to lớn lên xuất chiêu “Nhật Dạ Chúng Minh”, chưởng kình màu đen trắng to lớn dị thường bay lên tiếp lấy bóng chưởng màu thủy lục khổng lồ.

Một tiếng nổ tợ trời gầm.

Mặt bình đài rung chuyển, kình khí tạt qua hai bên vách núi ào ào.

Lưỡng Diện Quái Nhân rống lên như hổ gầm, thân hình hộ pháp bắn vào vách núi đánh huỵch một tiếng.

Chừng xem lại Lưỡng Diện Quái Nhân chỉ còn là một đống thịt vụn nằm bên vách núi.

Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư trố sáu con mắt quỷ nhìn khối thịt vụn của Lưỡng Diện Quái Nhân không hề chớp.

Ba lão đại ác ma không ngờ giờ đây võ công của Phùng Phá Thạch cao thâm thần quái đến thế.

Lưỡng Diện Quái Nhân là một tuyệt đại cao thủ đứng hàng thứ năm trong hàng ngũ đại ma tôn mà không chịu nổi một chiêu “Hải Nộ Triều Âm” của Phùng Phá Thạch, quả là ngoài sức tưởng tượng của ba lão đại ác ma.

Xích Phát Đại Ma Tôn gầm lên:

- Chư vị sư đệ hãy mau giết tên tiểu quỷ.

Ba lão đại ác ma cất mình lên toan phóng mình tới Phùng Phá Thạch.

Nhưng Mộc Trầm Hương, Tạ Ánh Đào, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đồng hét:

- Đứng lại!

Mộc Trầm Hương, Tạ Ánh Đào vung trường kiếm xuất chiêu Hàng Ma đệ nhất kiếm biến thành hàng ngàn kiếm ảnh cản ngay trước mặt ba lão đại ác ma.

Đồng thời Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương bắn một loạt chỉ bén tợ gươm chận ngay trước mặt Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả và Vạn Độc Thánh Sư.

Bắt buộc ba lão đành phải thu hồi thân thủ đứng lại.

Phùng Phá Thạch sầm sầm tiến tới đứng trước mặt Vạn Độc Thánh Sư.

Ánh mắt chàng hiện lên sát khí đằng đằng nhìn ba lão đại ác ma.

Phùng Phá Thạch dời ánh mắt sáng rực lửa căm thù chiếu vào Vạn Độc Thánh Sư.

Chàng nghiến răng:

- Lão độc vật, năm xưa ngươi sử dụng kịch độc sát hại sư phụ ta, Tàn Hồn Quái Nhân tại Tàn Hồn động, món nợ máu đó giờ đây ta trả lên mình ngươi.

Chàng hét lớn:

- Bay ra.

Ngọn song chưởng của Phùng Phá Thạch vận mười thành xuất chiêu “Hải Nộ Triều Âm”.

Bóng chưởng khổng lồ màu thủy lục hiện ra kèm theo kình lực ầm ầm như sóng trào đại hải cuồn cuộn tới Vạn Độc Thánh Sư bề thế vô phương tránh né.

Vạn Độc Thánh Sư kinh hoàng hét:

- Tiểu quỷ ác độc.

Lão độc vật giơ ngọn chưởng lên xuất chiêu “Vạn Cổ Trùng” định đánh ngã Phùng Phá Thạch trước khi kình lực như sóng trào cuộn tới.

Nhưng đã chậm mất một giây, kình lực mạnh nặng như trái núi đã tới trước ngực Vạn Độc Thánh Sư.

Bình!

Vạn Độc Thánh Sư rống lên như bị thương, thân mình cất bổng lên năm trượng rồi rơi trở xuống va nhằm một tảng đá to lớn.

Bốp! Một tiếng.

Khi nhìn kỹ lại Vạn Độc Thánh Sư chỉ còn là một khối thịt nát nhừ, không còn hình dạng chi cả.

Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả nhìn khối thịt nát của Vạn Độc Thánh Sư đứng bất động.

Tạ Ánh Đào và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương quay đi nơi khác không dám nhìn cái chết quá khủng khiếp của hai lão đại ác ma Lưỡng Diện Quái Nhân và Vạn Độc Thánh Sư.

Phùng Phá Thạch nhìn thi thể Vạn Độc Thánh Sư khẽ hừ một tiếng bước tới đứng cạnh Diêm Vương Tôn Giả khoảng chừng ba trượng vừa tầm chưởng lực.

Chàng rít lên căm thù:

- Diêm Vương Tôn Giả lqy, bây giờ đến lượt ngươi phải đền tội. Năm xưa vì tham vọng pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ ngươi kéo hàng trăm tên giáo đồ Thần Đạo giáo tới tàn sát chúng môn đồ Tạ gia trang, giết chết nhạc phụ ta là Tạ Chử Giang, kế đến ngươi và lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cùng hai lão quỷ kia tới Phùng Sơn bảo tàn sát trên bảy mươi gia nhân, giết phụ thân ta là Phùng Phá Sơn, sau đó chận đường ta và mẫu thân ta trên ngọn núi, đánh ta trọng thương bay xuống chân núi, khiến mẹ ta biệt tích một thời gian. Mới đây ngươi lại tới Phùng Sơn bảo giết mẹ ta một cách tàn nhẫn.

Tội ác của ngươi chồng chất mờ trời, hôm nay ta sẽ bắt sống ngươi, móc mắt lột da, rút gân ngươi cho ngươi một cái chết từ từ, có đủ thời gian nếm lấy mùi vị đau khổ, đền lại bao nhiêu tội ác của ngươi đã vay từ trước cho đến bây giờ.

Phùng Phá Thạch hét:

- Chuẩn bị nạp mạng!

Dứt tiếng Phùng Phá Thạch xuất chiêu “Hải Nộ Triều Âm” với mười thành công lực.

Bóng chưởng khổng lồ màu thủy lục tái xuất hiện mang theo kình lực như sóng biển tràn bờ ập tới Diêm Vương Tôn Giả.

Diêm Vương Tôn Giả gầm lên một tiếng, xuất chiêu Băng Hàn chưởng hiện ra chưởng kình

màu trắng đục tiếp đón bóng chưởng màu thủy lục khổng lồ.

Một tiếng nổ như sét đánh ngang trời.

Diêm Vương Tôn Giả rống lên một tiếng, bay ra ngoài hai trên, hai cánh tay gãy gập, máu tuôn lai láng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phóng tới bắn năm đạo chỉ sắc bén vào người Diêm Vương Tôn Giả.

Hự...

Diêm Vương Tôn Giả kêu một tiếng nằm quay trên mắt đất rên xiết đau đớn.

Phùng Phá Thạch nhìn Diêm Vương Tôn Giả thân đầy máu cười gằn:

- Lão quỷ hãy nằm đó chờ ta giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn rồi sẽ xử tội ngươi.

Phùng Phá Thạch bước tới đối mặt Xích Phát Đại Ma Tôn.

Xích Phát Đại Ma Tôn vốn đã hãi thầm chiêu "Hải Nộ Triều Âm" và nội lực khủng khiếp của Phùng Phá Thạch, không còn hùng hổ như trước nữa.

Lão đại ác ma nhìn Phùng Phá Thạch bằng cặp ma nhỡn xanh rờn như đống lân tinh.

Bây giờ trên bình đài còn hai đệ nhất tuyệt đại cao thủ sắp đấu với nhau một mất một còn.

Bầu không khí căng thẳng cực độ. Mọi người nghe chừng muốn mất đi cả sự thở.

Dù biết võ công của Phùng Phá Thạch hiện giờ đã đạt tới cõi siêu phàm nhập hóa, nhưng từ Mộc Trầm Hương đến Tạ Ánh Đào và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, luôn cả ba chị em Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc, Từ Tôn Công vẫn phập phồng, hồi hộp, không biết chàng có thắng nổi Xích Phát Đại Ma Tôn hay không? Hay là chết trong tay lão để thiên thu di hận.

Mọi người dồn về một phía, gắn tất cả ánh mắt nhìn vào đấu trường.

Phùng Phá Thạch nhìn Xích Phát Đại Ma Tôn bằng ánh mắt chứa cả bầu trời thù hận.

Chàng nói rõ từng tiếng:

- Xích Phát lão quỷ. Ba lão đại ác ma kia đã đền xong nợ máu, giờ đã tới phiên ngươi. Trước khi ngươi chết cần kể rõ tội ác của ngươi đã vay năm món nợ máu đã qua: một là song thân ta, hai là nhạc phụ ta, ba là sư phụ ta, bốn là sư bá Địa Cốc Thần Tà, năm là Bang chủ Cái bang. Ngươi đã nghe rõ rồi thì hãy mau đền tội.

Phùng Phá Thạch vững như tòa thành, ngọn hửu chưởng cất lên vận đủ mười thành công lực.

Chàng hét lên một tiếng, xuất chiêu "Hải Nộ Triều Âm", chưởng kình ầm ầm như sóng biển cuộn tới.

Xích Phát Đại Ma Tôn gầm lên:

- Tiểu quỷ hãy xem đây!

Ngọn chưởng xù xì của Xích Phát Đại Ma Tôn phất qua.

Chưởng kình âm u xuất hiện cất lên đón lấy bóng chưởng màu thủy lục vừa tới.

Lão đại ác ma xuất chiêu “Thái Cực Huyền Âm” với mười thành công phu.

Hai bóng chưởng xát vào nhau phát ra một tiếng nổ xét nát bầu không gian.

Phùng Phá Thạch lui một bước, khí huyết trong cơ thể nghe sôi trào.

Chàng tự nhủ:

- “Nội lực của lão Xích Phát Đại Ma Tôn này thật khủng khiếp. Chiêu “Thái Cực Huyền Âm” của lão lại vô cùng lợi hại. Ta hãy xuất chiêu “Càng Khôn Điên Đảo” mới mong thắng nổi lão”.

Thầm tính xong, Phùng Phá Thạch hét:

- Lão quỷ hãy xem chiêu “Càng Khôn Điên Đảo” của ta đoạt mạng ngươi đây!

Thân vững như trái núi, ngọn hữu chưởng của Phùng Phá Thạch cất lên bằng ngực.

Từ nội chưởng hiện ra đóa nhất quang trông như mặt trời mọc chầm chậm im lặng áp tới trước ngực Xích Phát Đại Ma Tôn.

Xích Phát Đại Ma Tôn rất đỗi kinh hoàng, gầm to một tiếng, xuất chiêu “Thái Cực Huyền Âm”, chưởng kình âm u hiện ra giao tiếp bóng chưởng như đóa nhật quang.

Chưởng quang chớp động. Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Mặt bình đài tưởng chừng như sụp xuống, bốn bề vách núi rung rinh, hàng ngàn vạn mảnh đá nhỏ rơi xuống rào rào, cát bụi tung bay mù mịt che lấp cả bình đài.

Binh!

Xích Phát Đại Ma Tôn gầm lên như sư tử rống, thân hình to lớn bay vút vào vách núi.

Huỵch!

Xích Phát Đại Ma Tôn chạm nhằm vách núi rơi trở xuống, mọi người xem lại chỉ còn là một khối thịt bầy nhầy trông vô cùng rùng rợn.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Tạ Ánh Đào đồng thanh thét:

- Lão quỷ đã chết rồi!

- Lão quỷ đã đền tội!

Phùng Phá Thạch thu hồi thân thủ tiến lại gần Diêm Vương Tôn Giả.

Chàng rít căm thù:

- Diêm Vương lão quỷ hãy chuẩn bị nếm mùi đau khổ, ta sắp phân thân tán cốt ngươi.

Phùng Phá Thạch cúi xuống vươn hai ngọn chỉ sắc bén cấu vào hai mắt Diêm Vương Tôn Giả.

Lão rống lên như hổ gầm, hai con mắt lòi ra ngoài, máu từ hai lỗ hổng phun ra lai láng.

Phùng Phá Thạch biến ngọn chưởng thành năm ngọn trảo cấu vào năm huyệt trước ngực Diêm Vương Tôn Giả.

Lão lại gầm lên, rồi thở hồng hộc như lợn bị chọc tiết, thân hình căng cứng chịu đựng cơn đau xé ruột gan, một lúc mới im đi, hồn về địa ngục.

Phùng Phá Thạch đứng lên chưa kịp nói gì thì chợt thấy một nam một nhiêu tiến lên bình đài.

Nhìn kỹ đó là Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi và Bang chủ Lâm Kiến Chương. Hai người nhìn hai thi thể của Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng cùng kêu lên, rồi cùng phóng tới...

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi gục xuống thi thể Tiểu Phụng giọt lệ tuôn trào như suối.

Hình như cái chết thảm của Tiểu Phụng đã làm cho Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi hối hận những hành động tội ác đã qua.

Lâm Kiến Chương đứng nhìn thi thể Lâm Phùng Chân chết sững không nói năng gì.

Trước cảnh tượng thương tâm này, Phùng Phá Thạch vô cùng xúc động, thù hận trong lòng bỗng tiêu tan theo hai cái chết thảm của Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng.

Chàng đứng yên nhìn Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đang gục khóc trên thi thể của Tiểu Phụng.

Một lúc sau, Lâm Kiến Chương cúi xuống ôm thi hài Lâm Phùng Chân lặng lẽ đi xuống núi, gương mặt thảm sầu, nước mắt còn đọng trên má lão.

Tiếp theo, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi bế lấy thi thể Tiểu Phụng im lặng rời khỏi bình đài, không nhìn một ai, cũng chẳng có lời nào.

Phùng Phá Thạch nhìn theo nghẹn ngào trào lên cổ họng.

Chàng đứng trơ như pho tượng trong lòng thương xót cho hai người tình nữ đã vĩnh viễn ra đi...

Chương 89 - Đoạn kết

Vầng trăng xanh vừa lên khỏi đỉnh núi, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cùng Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc dọn tiệc lên bàn tiếp đãi mọi người.

Bảy người cùng ngồi lại, cùng ăn uống, cùng chuyện trò với nhau.

Từ Tôn Công hiểu rõ tâm trạng của Phùng Phá Thạch nên luôn tay rót rượu chén thù chén tạc với chàng cho chàng vơi bớt nỗi đau thương về cái chết của Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng.

Tạ Ánh Đào và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngồi sát bên nhau. Hai nàng trò chuyện xem ra rất là tâm đắc.

Mộc Trầm Hương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc ngồi một bàn vừa ăn uống vừa nói nói, cười cười vui vẻ.

Tiệc kéo dài mãi đến khuya mới mãn, ai về phòng nấy nghỉ.

Sáng hôm sau Từ Tôn Công thức dậy thật sớm mang túi hành trang sang phòng Phùng Phá Thạch từ biệt lên đường.

Từ Tôn Công nói:

- Phùng hiền đệ, nay mọi chuyện đã xong, ngu huynh phải trở về với sư phụ kẻo người trông chờ. Còn hiền đệ có trở về Phùng Sơn bảo hay không?

Phùng Phá Thạch nhìn Từ Tôn Công bằng ánh mắt cảm kích:

- Đa tạ Từ đại huynh đã hết lòng với đệ trong thời gian qua. Đại huynh đi rồi thì chốc lát đây đệ cũng sẽ trở về xây dựng lại Phùng Sơn bảo. Đến mùa xuân năm tới đệ sẽ cử hành hôn lễ, đệ mong đại huynh tới uống ly rượu mừng.

Đoạn Phùng Phá Thạch đưa Từ Tôn Công ra tận cánh rừng, nhìn nhau một lúc mới chịu chia tay.

Chờ Từ Tôn Công khuất bóng, Phùng Phá Thạch trở vào lầu hồng gặp Mộc Trầm Hương đang đứng chờ.

Mộc Trầm Hương nói:

- Phùng nhi, bây giờ ta và ái nữ Tạ Ánh Đào trở về thăm viếng mộ phần phu quân.

Chuyện của con ta đã biết cả rồi. Ái nữ và Thương nhi đã thỏa thuận với nhau và đã phân ngôi thứ. Ta thu xếp mọi việc xong rồi, chừng nào xây dựng xong Phùng Sơn bảo con tới Tạ gia trang cho ta hay để ta và ái nữ đến Phùng Sơn bảo, đứng ra cử hành lễ thành hôn cho ái nữ, Thương nhi và con.

Phùng Phá Thạch chắp tay trước ngực:

- Con tạ ơn nhạc mẫu. Bao giờ xây dựng lại Phùng Sơn bảo xong con sẽ tới Tạ gia trang cung thỉnh nhạc mẫu và hiền muội. Song thân của con nay đã không còn, con thỉnh cầu nhạc mẫu ở lại Phùng Sơn bảo để con và hiền muội lo chuyện phụng dưỡng sớm hôm. Xin nhạc mẫu đừng từ chối tấm lòng thành của con.

Mộc Trầm Hương xúc động:

- Phùng hiền tế quả là đứa con chí hiếu, chí thành, chí nghĩa. Chuyện này ta sẽ nghĩ lại, con hãy an tâm.

Tạ Ánh Đào và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương dắt tay nhau ra tới. Phùng Phá Thạch trông thấy hai nàng thân mật với nhau thì rất vui mừng, trong lòng không còn lo nghĩ bâng khuâng như trước nữa.

Tạ Ánh Đào nhìn Phùng Phá Thạch cất tiếng oanh:

- Phùng ca ca, giờ muội và thân mẫu trở về viếng mộ phần phụ thân. Ca ca và Thương muội lên đường hãy bảo trọng. Muội luôn chờ đợi ca ca và Thương muội.

Phùng Phá Thạch cảm kích:

- Hiền muội hãy an tâm, sau khi xây dựng Phùng Sơn bảo xong huynh và Thương muội sẽ tới Tạ gia trang ngay để đón rước nhạc mẫu và muội.

Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương tiễn đưa mẹ con Tạ Ánh Đào ngoài ba dặm rồi mới chịu chia tay.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch quay trở về lầu hồng thu xếp hành trang lên đường.

Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc tới tiễn đưa hai người.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương bịn rịn:

- Chư vị hiền muội hãy ở lại đây, ngu tỷ và Phùng ca ca trở về Phùng Sơn bảo, bao giờ chuyện yên xong ngu tỷ sẽ trở về đón chư vị hiền muội tới Sơn bảo đoàn tụ một nhà.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch lên ngựa rời khỏi lầu hồng, tiến ra ngoài quan đạo...

Cảnh vật tưng bừng, rạng rỡ, những đoá hoa Anh túc nở rộ hai bên đường. Đàn chim xanh líu lo, nhảy nhót trên cành, điểm trang cho buổi sáng mùa xuân tươi đẹp.